

Giới thiệu Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp

Truyện dị giới - Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp nói về nàng ở thế kỷ 21 là ma pháp sát thủ nữ vương, xuyên không đến một đại lục lấy võ học làm nhất là phế vật nhị tiểu thư

Ngân mâu hiện, hóa phượng khởi, kinh thế chi loạn, bình cùng nàng, loạn cùng nàng.

Nàng-ngự thần thú, gọi linh hoàng, luyện kim đan, thành chiến thần, làm thánh ma; ngân mâu lạnh lẽo, tỉ nghệ thiên hạ, ai dám cùng nàng tranh phong.

Trong cơ thể nàng nở rộ Hồng Liên, hắc mi gian thiêu đốt Hỏa Liên; nàng ngân mâu, hắc tóc bạc; bọn họ có thể nào lời hứa ngàn năm, có thể nào ngàn năm yêu say đắm.

Hắn ngàn năm bị giam cầm, nàng kiếp này bị phong thiên phú; hắn vì nàng, không tiếc thoát đi.

Hắn nói, hủy thiên diệt địa, đều muốn cùng ngươi tồn tại. Nàng nói, hoàng tuyền bầu trời, đều muốn cùng ngươi tồn tại. Cùng tiếp tục tìm hiểu truyện online.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cấp Bậc Đặt Ra

Tứ đại đế quốc: Đông huyền đế quốc, Tây Á đế quốc, Nam viên đế quốc, Bắc ngưng đế quốc.

Tứ đại gia tộc: Trà gia, Xà gia, Mai gia, Lam gia

Hai đại hải vực: Vong xuyên, Hư hải (là nơi nam chính bị giam cầm)

Hai đại ẩn tộc: Tinh Linh tộc, bán thú tộc

Các danh hiệu: Ma pháp sư, võ đạo (hay còn gọi là Chiến sĩ), Triệu hồi sư, luyện dược sư. Ngoài ra còn có lính đánh thuê, tuần thú sư

Sủng vật: Yêu thú (dùng làm tọa kỵ), ma thú, trân linh thú, thần thú, mãnh thú.

Cấp bậc phân chia ma pháp sư: sơ cấp, trung cấp, cao cấp, thánh cấp (mỗi cấp phân làm 9 tinh)

Cấp bậc phân chia chiến sĩ: bạch thuật, ngân vụ, kim giáp, thánh chiến sĩ, chiến thần.

Cấp bậc phân chia dược sư: dược đồng, dược sư, dược vương, dược thần.

Cấp bậc phân chia triệu hồi sư: Kiến tập, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, thánh linh

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hương Tiêu Ngọc Vẫn Ở Tuyết Sơn 1

"Chủ tử, thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ, ít ngày nữa sẽ đưa trở về" Liếc mắt nhìn lại một cái, trắng xóa một mảnh, đây là địa phương quanh năm tuyết rơi trắng xóa.

Gió lạnh gào thét mang theo bí mật từ những bông tuyết giống như căn nuốt toàn bộ nơi đây. Chung quanh những cành cây khô bị gió lạnh thổi run run rơi xuống không ít tuyết đọng.

Một thân váy liền áo màu trắng, một đầu sợi tóc tung bay theo gió, hai chân trần trĩu giẫm trên nền tuyết lạnh, lưu lại những dấu chân nhỏ nhắn.

Thân ảnh rõ ràng không hợp giữa trời đầy tuyết bay nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác thập phần hòa hợp, giống như ngàng sinh ra chính ra chủ nhân của tuyết, không e ngại lạnh giá, giống như nơi nàng đã sinh ra: tuyết lý và tên của nàng: Tuyết Ân. Nàng là sát thủ nữ vương đứng thứ nhất thế giới. Khi nàng nhận nhiệm vụ, không chỉ là giết người, chỉ cần ra giá tiền, liền có thể thuê nàng.

Nàng không theo bất kì tổ chức nào, khi còn nhỏ đã được sư phó thu dưỡng, bị bồi dưỡng thành sát thủ nữ vương, một sát thủ có dị năng ma pháp. Cùng đồng hành với nàng còn có một sư huynh, một vị yêu nghiệt sư huynh, Tuyết Cách.

"Ân, có phải hay không mệnh lệnh nào của sư phụ đều phải hoàn thành"

"Chà nhẽ sư phụ bảo người cưới ai liền phải cưới sao" Tuyết Ân nêu ví dụ hỏi lại.

"Ân, người cảm thấy sư phó đối với người thế nào?" Tuyết Cách nhẹ giọng hỏi

"Uh, sư phó tốt lắm, ông tựa như phụ thân ta vậy" Nói đến sư phó của mình, Tuyết Ân không khỏi giương lên nụ cười. Sư phó đối với nàng thật tốt. Từ khi có trí nhớ, nàng đã không biết phụ mẫu mình là ai, nhưng lại được sư phụ nuôi nấng. Kỳ thật không phải thời điểm huấn luyện, sư phó là một người cực kỳ hiền lành, giống như phụ thân vậy.

"Sư phụ nói, lần này trở về, ta về sau sẽ không phải chấp hành nhiệm vụ nữa, chúng ta có thể lui về ở ẩn" Tuyết Ân cười nói.

Nàng không thích chấp hành nhiệm vụ giết người, không muốn mình giống như tử thần, giờ một tay chém xuống, một cái sinh mệnh liền trôi đi. Tuyết Ân trong lòng không khỏi thở phào một tiếng, đúng vậy, sau này nàng sẽ không phải chấp hành nhiệm vụ nữa.

"Nhiệm vụ lần này thật kì lạ, ai lại ở một nơi quanh năm lạnh giá như thế này" Tuyết Ân hơi chút oán giận, hơn nữa lần này nàng và Tuyết Cách cùng chung nhiệm vụ, mà Tuyết Cách là ghét nhất chính là tuyết.

"Ha ha, một hồi sẽ biết" Tuyết Cách sùng sình cười, nàng dưới sự bảo vệ của mình, trừ bỏ lúc giết người, bình thường giống như nữ hài tử.

Tuyết Ân ngọt ngào cười, nàng thích Tuyết Cách như vậy cười thật ôn nhu. Tuyết Ân đi qua Tuyết Cách, kiễng mũi chân trần trụi dẫm lên những bông tuyết trên nhánh cây bay đi "Như vậy quá chậm đi"

Nhìn nàng sung sướng mỉm cười, rõ ràng là muốn bảo hộ nàng, tại sao phải đi đến cái bước kia? Sư phó vì cái gì mà phải đưa ra mệnh lệnh như vậy?

"Ân" Tuyết Cách nhẹ giọng kêu gọi, đừng nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Hương Tiêu Ngọc Vẫn Ở Tuyết Sơn 2

"Có ta ở đây" Tuyết Ân mượn lực toát ra với tốc độ rất nhanh, Tuyết Ân nghĩ đến hắn có lẽ là sợ hãi bởi vì Tuyết Cách vốn là người sợ tuyết. Theo sư phó nói, Tuyết Cách thiếu chút nữa chết vì lở tuyết, cho nên mới sợ hãi đến như vậy.

Tuyết Cách chưa sót cười "Ân, ta không đối với người thô lỗ đi?"

"A?" Vừa đứng trên đỉnh núi, câu nói của Tuyết Cách khiến cho nàng kinh ngạc, hắn không phải là muốn ở địa phương này thô lỗ đi.

"Ân, ngày mới gặp người liếc mắt một cái, ta liền tự nói với mình sẽ bảo hộ người cả đời"

Tuyết Cách ôn nhu nói xong, đôi mắt nhu tình nhìn nàng. Tay nàng như vậy ấm, nắm trong tay hắn như vậy nhỏ, nhưng hắn có tư cách gì nắm lấy bàn tay này, càng không có tư cách noi yêu nàng.

Tuyết Ân xoay người, đầu chôn vào ngực hắn, cảm thụ tiếng tim đập vững vàng của hắn "Cách, ta...."

"Thực xin lỗi, Ân" Ta biết người muốn nói gì, nhưng là ta không thể nghe người nói được, nếu không ta sẽ không hạ thủ được.

Một giọt nước mắt trong suốt ẩm áp chảy xuống, rơi xuống những sợi tóc mềm mại của Tuyết Ân. Đây là, bị phỏng là ai? Là nàng? Hay là hắn?

Tuyết Cách không chút do dự vươn nắm ngón tay mảnh khảnh, đâm thẳng vào bụng của nàng.

Tuyết Ân cười khổ, chậm rãi thoát ly ra khỏi ôm ấp của hắn, nhìn bàn tay hắn thấm đẫm máu nàng cùng với Thanh Liên. Đôi mắt bình thản, thật giống như máu kia không phải của nàng, thật giống như Thanh Liên kia không phải trên người nàng cướp đoạt đi ra.

"Vi cái gì?" Vì cái gì vừa rồi còn nói muốn bảo hộ nàng cả đời, thời điểm nàng xoay người đi vào ôm ấp của hắn, lại tước đoạt đi Thanh Liên từ trong cơ thể nàng.

Hắn biết a, Thanh Liên là sinh mệnh của nàng; Thanh Liên ở, nàng ở; Thanh Liên vong, nàng vong.

Thanh Liên a, hắn biết rõ điều đó a. Nhưng mà hắn lại có thể nhẫn tâm tự tay cướp đoạt Thanh Liên của nàng.

Tuyệt Cách quyền luyện nhu tình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong tay Thanh Liên vẫn mang theo ám áp của nàng, máu nhiễm đỏ tay hắn. Cặp tay kia nàng nói chỉ thích hợp đàn dương cầm mà không thích hợp giết người.

"Bởi vì nhiệm vụ lần này là mệnh lệnh mà sư phó giao cho."

"Ha ha" Tuyết Ân ngửa mặt lên trời cười to, không hề có cảm giác trong bụng mình trống rỗng, không cảm thụ máu đang chảy, nụ cười của nàng chờ nên điên cuồng, là như vậy tuyệt mỹ.

Sư phó đối đãi với nàng giống như thân sinh, Tuyết Cách nói muốn bảo hộ nàng cả đời, nhưng hắn như thế nào có thể hành động ôn nhu, thanh âm ôn thuận nói ra những lời vô tình lạnh như băng như vậy.

Tuyết Cách nhìn thoáng qua Thanh Liên đang nở rộ trong tay mình, không đành lòng nhắm mắt lại, đầu ngón tay biến ra một tia hỏa diễm màu tím xinh đẹp, rất nhanh đem Thanh Liên cắn nuốt.

Một đóa Thanh Liên nở rộ trong nháy mắt hóa thành bột phấn. Tuyết Ân giống như xem biểu diễn, nhìn động tác thiêu hoa sen, tựa hồ thiêu không phải là trí mạng Thanh Liên của nàng.

Khỏe miệng Tuyết Ân chảy ra dòng máu đỏ tươi, con ngươi dần trở nên trắng, ba ngàn sợi tóc nháy mắt ngân phát.

"Ân" Tuyết Cách lo lắng hô, hắn thiêu Thanh Liên của nàng, nàng sẽ chết, nhưng là vì cái gì nàng hiện tại lại biến thành cái dạng này.

"Tuyết Cách, nói cho ta biết, sư phó đâu?" Tuyết Ân thanh âm lạnh như băng đâm thẳng vào lòng người, ngân mâu đậm đặc cũng khiến cho người ta nhìn thấy mà lạnh cả người.

Nàng hận, con ngươi mang theo vô tận hận ý. Nếu đã nuôi dưỡng nàng, là muốn đem nàng giết chết, sao lúc trước không khiến nàng đông chết ở đầu đường, vì cái gì phải hao tổn tâm tư như vậy.

Hai người đứng trên đỉnh tuyết son, dưới chân máu đã thấm vào từng lớp tuyết, lan rộng, những bông tuyết bay xuống cùng máu dung nhập vào trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hương Tiêu Ngọc Vẫn Ở Tuyết Sơn 3

Máu đỏ một mảng, ở trong mắt nàng lại như nhìn thấy cảnh sắc đẹp nhất thiên hạ, chưa từng thấy máu cũng có thể nở rộ như thế tuyệt mỹ, như thế lóa mắt.

"Sư phó đã chết, đây là nhiệm vụ trước khi chết hắn giao cho ta" Tuyết cách lạnh giọng nói, trong giọng nói mang theo nghẹn ngào không che giấu.

Nếu không phải sư phó đã chết, hắn như thế nào lại chấp nhận loại mệnh lệnh này.

"Kia thật sự là tiện nghi cho hắn" Tuyết Ân mâu quang hiện lên sát ý, nàng cảm giác được sinh mệnh đang ngày càng cạn kiệt, nếu không phải đột nhiên biến hóa, có lẽ giờ phút này nàng đang ở nơi địa phủ.

Nếu còn có năng lực, như vậy cái chết phía trước, nàng cũng muốn hắn chôn cùng, về phần lão nhân kia, thật là tiện nghi cho hắn, sớm đã chết.

"Phong nhận" Dứt lời, gió lạnh trên đỉnh tuyết son nhanh chóng tụ tập đến tay Tuyết Ân, hình thành một cự cầu, rồi sau đó chia làm từng mảnh từng mảnh lưỡi dao bay về phía Tuyết Cách.

Tuyết Cách cước bộ nhanh chóng tránh thoát những lưỡi dao đang lao về phía mình. Hắn biết, cho dù nàng chết cũng sẽ kéo theo hắn cùng đi. Nhưng nếu không phải vì mệnh lệnh trước khi chết của sư phó, hắn nhất định sẽ bồi nàng đến cùng.

Nhưng sư phó nói, nếu hắn tùy ý rồi đi, như vậy hắn sẽ có biện pháp làm cho Ân trọn đời không thể siêu sinh.

Tuyết Ân cười lạnh một tiếng, phong nhận của nàng đương nhiên không tính cái gì, nhưng là "Không gió cự trảm"

Đem linh lực sở hữu trong cơ thể toàn bộ phóng thích ra, hình thành phong nhận vô hình bổ nhào về phía Tuyết Cách.

Ha ha, hẳn không thể trốn thoát khỏi không gió cự trảm của nàng, kia nàng đã dùng hết linh lực nàng sở hữu trong cơ thể phóng thích, hẳn như thế nào trốn được.

Bên kia Tuyết Cách vừa né tránh phong nhận, mũi chân vừa hạ lập tức lại nghênh đón không gió cự trảm mang theo khí thế quyết liệt. Lúc này, trốn có lẽ đã không còn kịp rồi, chỉ có thể cứng rắn thủ hộ, phóng thích linh lực của mình, dùng chính hai tay ngăn cản.

Tuyết Ân cười lạnh một tiếng "Tuyết Cách, ta không chết trong tay ngươi mà ngươi lại chết trong tay ta."

Nói xong xoay người nhảy xuống tuyết nhai. Khi vừa hạ xuống, Tuyết Ân đem một tia linh lực cuối cùng, phóng thích thành vô số phong nhận, muốn phá vỡ đỉnh tuyết son. Nàng đã không còn thời gian, đã không còn Thanh Liên, nàng cần bản sống không nổi. Thanh Liên chính là điểm trí mạng của nàng.

"Ân" Nhìn động tác Tuyết Ân, Tuyết Cách hô to, cho dù biết nàng phải chết, nhưng là hẳn không cần ngay cả cái thi thể cũng không có.

"Bang bang"

Phong nhận đụng tới tuyết son, dùng tốc độ mất thường có thể thấy vỡ ra rồi sau đó đâm vào tuyết on, bắt đầu cái khe rồi sụp đổ.

Tuyết Cách, ngươi được sư phó cứu ngươi khỏi tuyết lở, như vậy ta liền quyết định sinh mạng của ngươi, ngươi chết ở nơi mà ngươi đã từng được cứu.

Tuyết son đột nhiên sụp đổ, làm không gió cự trảm nháy mắt áp vào hẳn.

"Phốc"

Tuyết Cách mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, nhìn tuyết son sụp đổ, hẳn phóng thích linh lực của mình, hướng Tuyết Ân phương hướng đi xuống. Nhìn thấy thân hình đang bay xuống của Tuyết Ân, Tuyết Cách dùng linh lực của mình rơi xuống với tốc độ nhanh hơn, đuổi theo bóng dáng rơi xuống của nàng. Vươn tay, giữ chặt bàn tay ấm áp nhỏ bé của nàng, cùng nàng rơi xuống.

Nếu phải chết, như vậy Ân, ta muốn cùng ngươi chết. Sinh không thể cùng giường, tử sẽ cùng chỗ, kiếp sau ta sẽ không bao giờ phụ ngươi.

"Âm vang"

Tuyết son hoàn toàn sụp đổ, đã không nhìn thấy dấu vết đánh nhau lúc nãy, cũng không ai biết ở tuyết son đã chôn dấu hai cỗ thi thể

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hồn Mặc Thần Võ, Ngân Mâu Hiện 1

Tuyết son sụp đổ, trong không khí hiện lên một tầng sương mù trắng hình người, nhìn hai người song song rơi xuống, tay nâng phù ấn kỳ quái, hai hào quang màu trắng đồng thời biến mất ở trên bầu trời.

"Chủ tử, thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ, ít ngày nữa sẽ đem trở về." Thân hình bạch sắc sương mù nói.

Cho dù đã mạnh mẽ lắm nhưng là vận mệnh đã có thể thay đổi.

... ..

Thời gian lần lượt thay đổi, thân hình đau nhức, trong đầu nhanh chóng dung nhập trí nhớ, trong cơ thể nộ hoa Thanh Liên hơi hé nộ.

"Đại tiểu thư, nhị tiểu thư đã ngất đi rồi." Tiểu Tư tiến lên dò xét thân hình nhỏ nhắn cả người chẳng chịn vết thương, ăn mặc giống như khát cái.

"Dùng nước lạnh hắt nàng tỉnh dậy, tiếp tục đánh, hung hăng đánh, thế nhưng dám làm dơ bẩn bộ quần áo mới ta." Cô gái không vì cô gái gầy yếu hôn mê mà nương tay.

Thanh âm nữ tử phần nộ vang ở bên tai nàng, thật là chói tai. Nàng nhớ rõ thanh âm này, là đại tỷ của khối thân thể này, như vậy chanh chua. Thân thể này đối với vị đại tỷ đặc biệt sợ hãi.

"Ào"

Một chậu nước lạnh đổ ở trên người nàng đã huyết nhục mơ hồ. Nước lạnh dính máu tươi chậm rãi rơi xuống mặt đất, nhanh chóng theo phiến đá khe hở rơi xuống, như là có ma quỷ thị huyết, đem huyết cả nàng toàn bộ cắn nuốt không còn một giọt.

Nàng không khỏi đánh cái rùng mình, theo bản năng co thân mình lại, muốn cho bản thân thêm ấm áp, dần dần tỉnh lại, cảm nhận tứ chi đông cứng đau đến chết lặng, ngay cả đầu đều không nâng được để đứng dậy.

Lông mi run rẩy, bọt nước tham luyến lưu lại ở trên lông mi, giống như cô gái hôn mê cố gắng tỉnh lại.

"Đại tiểu thư, vẫn còn muốn đánh sao?" Nam định cả người run rẩy, ý thức mê ly, kia quát miệng vết thương kia, lòng không có đành lòng, tiểu cô nương kia tốt xấu vẫn là Xà gia nhị tiểu thư.

Đại tiểu thư trong miệng gia đình, đôi môi đỏ mọng khe cắn, mắt đẹp ôm hân, một phen đoạt roi trong tay hạ nhân, không do dự chút nào, hung hăng quát xuống cô gái đang hôn mê kia.

"Vụt"

Roi cắt qua không khí, cắt qua quần áo, cắt vào làn da tràn đầy vết thương, lại thêm một đạo vết thương mới.

"Đánh, như thế nào lại không đánh, một cái tiện nhân, phế vật mà thôi, phải đánh chết, miễn cấp cho Xà gia mất mặt.

Chính là cái tiểu tiện nhân này, làm cho nàng có thân phận thứ nữ, hại nàng không thể gả cho nhị hoàng tử. Nàng có thể nào không hận, có thể nào không oán.

Roi hung hăng quát mang theo phát tiết, tại thân hình gầy yếu in thêm mấy vết thương mới. Chung quanh không ít hạ nhân đứng vây quanh xem, nhưng đều lạnh lùng quan sát, không có mảy may một chút dao động.

Cho dù bọn họ có lòng trắc ẩn, nhưng bọn họ làm sao dám ngăn cản cho một thứ nữ không được sủng ái, hướng sủng ái đích nữ cầu tình.

"Người dám giết chết, ta đây liền đánh cho người chết hẳn luôn." Xà Ngọc Kỳ thấy thân hình nhỏ thỏ thống khổ rên rỉ, lại giơ roi lên hung hăng quát xuống.

Lãnh mâu đột nhiên mở, nhìn roi chuẩn bị quát xuống, bàn tay trắng nõn giơ lên cầm lấy, nương theo lực từ roi, nàng run run đứng lên, cúi đầu, lông mi rủ xuống làm bọt nước rơi xuống làm cho người ta không nhìn thấy rõ diện mạo.

Cô gái đáng yêu điềm đạm nháy mắt phát ra sát khí, làm bọn họ kinh sợ, nhìn cô gái gầy yếu tùy thời có thể ngã xuống thế nhưng tản ra khí phách khiến người ta sợ hãi, làm cho người ta không khỏi muốn quý xuống cầu xin tha thứ.

Một màn bất thành linh làm mọi người ở đây hơi chút sững sờ, bọn họ cảm nhận được một cỗ cường đại sát khí, làm bọn họ hô hấp cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hồn Mặc Thần Võ, Ngân Mâu Hiện 2

Xà Ngọc Kỳ phản ứng lại đầu tiên, tuy rằng hiện tại hơi thở của nàng là như vậy khủng bố, nhưng là một phế vật tay trái gà không chặt mà thôi, nàng việc gì phải e ngại.

Dùng sức muốn rút về roi bị nàng nắm, tiếp tục quát, nhưng rồi dùng sức hồi lâu vẫn không rút về được, gương mặt xinh đẹp không khỏi thay đổi sắc mặt, toát ra một tia mồ hôi lạnh.

Đây là có chuyện gì, vì cái gì nàng lại không cách nào trong tay phế vật rút roi về. Nếu không rút được trở lại, mặt mũi nàng sẽ hướng chỗ nào, đại tiểu thư nàng làm sao còn có thể tồn tại được uy nghiêm?

Nếu không buông tay, vậy đừng trách ta không khách khí. Xà Ngọc Kỳ con người hiện lên ngoan lệ sát ý.

Đem linh lực rót vào bên trong roi, đó là hỏa linh lực của nàng, cũng không tin không đem được tay phế vật này quát hồng.

Đôi mày nhỏ hơi nhíu lại, roi trong tay bỗng chốc trở lên nóng rực, nàng chậm rãi ngừng đầu, lộ ra mị hoặc mà lạnh như băng ngân mâu.

"Tê"

Mọi người xung quanh không khỏi hít vào một hơi, kia là một đôi mắt như thế nào khiến cho mọi người khiếp sợ, thật sự là làm mọi người không dám nhìn thẳng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nâng, lộ ra khuôn mặt tinh xảo có thể so với khuynh quốc khuynh thành, tuy má phải có một đạo vết thương thật dài nhưng như trước không làm thay đổi vẻ khuynh quốc của nàng.

"Tiện nhân, buông tay. Dám giữ roi của ta, muốn chết." Mắt thấy linh lực của mình đều không thể lay động được nàng, Xà Ngọc Kỳ hết sức phẫn nộ. Đây tiện nhân, khi nào thì lá gan trở nên lớn như vậy, thế nhưng còn dám phản kháng, thật sự là tìm chết.

Cô gái không nói, biểu tình lạnh lùng không nhìn ra một tia phẫn nộ, bàn tay nhỏ bé túm roi lộ ra gân xanh, lại đủ chứng minh, giờ phút này nàng như thế nào phẫn nộ.

Màu đỏ phấm cháy quang roi, hai kiều nữ nhân không ai nhường ai, kia gầy nhỏ cô gái đem roi cuộn trong tay một vòng, cho dù da thịt trên tay đã bị lấn lộn.

Đến gần Xà Ngọc Kỳ "Xà Ngọc Kỳ, đây chính là giáo huấn của ngươi" Nói xong đột nhiên buông tay quẩn quanh roi.

Thanh âm lạnh như băng không mang theo một tia cảm tình, thậm chí cả một tia hận ý đều không có.

"Ba"

"A"

Theo thanh âm roi quất xuống, Xà Ngọc Kỳ thống khổ hét lên, sau đó ngã xuống đất.

"Đại tỷ"

"Muội muội"

"Đại tiểu thư"

Mọi người vây quanh ở đây đều bị một màn này làm cho ngây ngẩn cả người. Ngay lúc Xà Ngọc Kỳ ngã xuống đều vội gọi lên, giờ phút này người bị quất ngã xuống lại là thiên kim đại tiểu thư được sủng ái, Xà Ngọc Kỳ.

Mấy người đều không rảnh bận tâm đến nữ tử gầy yếu, đều tiến lên quay chúng quanh Xà Ngọc Kỳ hôn mê ngã xuống đất, chỉ thấy từ mặt nàng xuống ngực có một vết thương thật dài.

Nữ tử gầy yếu lạnh lùng liếc mắt một cái. Hôm nay trước hết tha cho ngươi, ngày sau ta sẽ hoàn trả lại gấp trăm ngàn lần.

Sủng ái thiên kim của Xà gia bị thương, bọn họ như thế nào còn đi chú ý một cái không được sủng thiên kim đã rời đi.

Nàng là Tuyết Ân, nữ vương sát thủ thế kỷ 21, giờ phút này cũng là Tuyết Ân, bất quá là xuyên không về thần võ đại lục - Bắc Ngung đế quốc, trở thành Xà gia nhị tiểu thư, một trong tứ đại thế gia.

Thần võ đại lục này lấy võ làm đầu, tôn ti nghiêm ngặt. Tuyết Ân vốn tên Xà Tuyết Kỳ, vốn là Xà gia con vợ cả. Nhưng mẫu thân bị người vu oan giá họa tội danh hồng hạnh xuất tường mà bị biếm thành thứ xuất nhị tiểu thư.

Về phần mẫu thân nàng, nàng sẽ tra ra ngọn ngành, sẽ làm cho những người đã hại mẹ con nàng phải trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hồn Mặc Thần Võ, Ngân Mâu Hiệ 3

Mẫu thân trước khi trên đã đổi tên cho nàng thành Tuyết Ân, mong nàng nên vì sống sót mà ẩn nhẫn.

Còn phụ thân của nàng thập phần thống hận Tuyết Kỳ, nếu đã đổi tên, liền xóa Xà gia họ của nàng, ở lại Xà gia, mặc nàng tự sinh tự diệt.

Nguyên bản khi Tuyết Ân sinh ra, liền bị cho rằng không thể tu tập ma pháp, không thể luyện võ, không thể chữa bệnh, không thể bốc thuốc, không thể triệu hồi thú, không thể huấn luyện thú, hoàn toàn là một tiểu thư phế vật toàn năng.

Là phế vật toàn năng, lại bị biếm thành thứ xuất nhị tiểu thư, ở Xà gia, cuộc sống của Tuyết Ân chính là không bằng cả nô tài.

Mà hôm nay, nô tì Băng Ngưng của nàng vì muốn tìm đại phu cấp nàng xem bệnh, tiếc rằng Xà Ngọc Kỳ không đáp ứng, lại còn ra sức đánh Băng Ngưng.

Tuyệt Ân biết được tình huống, không để ý mình đang nhiễm phong hàn, chạy đến chỗ đại tiểu thư, hướng nàng quỳ xuống cầu xin lỗi kéo váy áo của nàng mong nàng tha cho Băng Ngưng. Nhưng là Xà Ngọc Kỳ một cước đá văng nàng, nói nàng làm dơ bẩn quần áo mới của mình, để cho hạ nhân quất nàng, nhưng rõ ràng là bị đánh đến chết.

Chính vì thế mà linh hồn của nàng mới có thể bám vào thân thể này, thân thể cùng linh hồn dung hợp, hai linh hồn dung hợp, hai nữ tử cùng tên trở thành nhất thể.

.....

Cửa phòng nhanh chóng bị đẩy ra, thân mình hơi cuống lại run run một chút, nàng tưởng là người hầu của Xà Ngọc Kỳ, thân mình suy yếu cố gắng muốn đứng lên để quỳ xuống, nhưng lại tiếp tục gục xuống đất.

"Đại tiểu thư, cầu người cứu nhị tiểu thư, chỉ cần thỉnh đại phu là tốt rồi." Thanh âm mỏng manh, tràn đầy khẩn cầu.

Tuyệt Ân trong lòng rung động, Băng Ngưng giờ phút này rất suy yếu, nhưng vẫn cố gắng vì nàng cầu tình.

"Băng Ngưng, là ta." Thanh âm thân nhiên, giống như không bị dao động, kiếp trước bị thương quá sâu, nàng không dễ dàng tin tưởng người khác nữa.

Tuyệt Ân ngồi xổm xuống, vươn cánh tay nhỏ bé gầy yếu, cùng tay phải tràn đầy dấu vết bóng, ở trên người Băng Ngưng, một tia màu xanh theo tay nàng thấm ra, rót vào trong thân thể Băng Ngưng.

"Tiểu thư" Băng Ngưng hơi hơi mở mắt, đập vào mắt là tiểu thư nhà mình biểu tình nghiêm túc, vì chính mình trị liệu cho.

"Một hồi nói sau" Tuyệt Ân khuôn mặt đỏ đầy mồ hôi lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy.

Băng Ngưng không dám nói nữa, tuy rằng không biết tiểu thư vì cái gì đột nhiên có năng lực trị thương, cấp mình trị liệu, nhưng mà sắc mặt tái nhợt của tiểu thư làm cho nàng không dám nói thêm lời nào.

Ước chừng năm phút đồng hồ, Băng Ngưng hô hấp dần dần ổn định, miệng vết thương cũng đã khép lại. Tuyệt Ân thu hồi bàn tay nhỏ bé, xụi lơ xuống.

"Tiểu thư" Băng Ngưng kinh hô, vội vàng đứng lên đỡ lấy Tuyệt Ân.

"Chúng ta trở về, sau đó chuẩn bị cho ta nước ấm và ít điểm tâm." Thanh âm Tuyệt Ân thập phần suy yếu, vì chữa trị cho Băng Ngưng nàng đã hao rất nhiều linh lực.

Mà hiện tại, thân thể này vốn rất nhu nhược, lại vừa bị quất, bị đói, đã không còn một chút thể lực.

Băng Ngưng hai mắt nhắm lè, vội vàng chống đỡ thân mình Tuyệt Ân, chậm rãi đứng lên, hướng tiểu viện của các nàng bước đi.

Xà gia Lê viện

"Được vương, thế nào, Kỳ nhi có việc gì không?" Xà Hoàng Nhất lo lắng hỏi y sư

"Đại tiểu thư không có gì lo ngại, chính là bị rơi đồ đầy linh lực hóa làm trọng thương, không chịu nổi thống khổ nên ngất đi. Đây là băng thanh ngọc lộ, mỗi ngày sáng tối bôi một lần, ba ngày liền khép miệng vết thương, không lưu lại sẹo."

Y sư nói xong đưa cho Xà Hoàng Nhất một lọ dược thuốc trong suốt, cũng nói rõ dược tính, cũng không khỏi thăm than: này đại tiểu thư, tuy là Bắc Ngưng đế quốc thiên tài nhưng mà một điểm thống khổ liền hôn mê, thật sự là rất vô dụng.

"Quản gia, tiền dược vương" Xà Hoàng Nhất theo y sư nói đôi lời cảm tạ, rồi sau đó đi hướng bên giường, nhìn sắc mặt tái nhợt, hô hấp mỏng manh của Xà Ngọc Kỳ, đau lòng vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Hồn Mặc Thần Võ, Ngân Mâu Hiện 4

Đơn giản còn có băng thanh ngọc lộ ở đây, bằng không trên mặt nàng sẽ để lại vết sẹo, này về sau còn ai dám lấy.

Xà Hoàng Nhất liếc mắt nhìn ái nữ một chút, tự mình đắp chăn cẩn thận lại cho nàng, ý bảo hạ nhân lui ra ngoài để cho nàng nghỉ ngơi.

Xà Hoàng Nhất hé ra mặt ngồi ở chỗ chủ vị, trên người phát tán ra lửa giận làm cho mọi người không dám hít thở sâu.

"Nói đi, sao lại thế này?" Xà Hoàng Nhất liếc mắt nhìn hạ nhân, trong lòng phần nộ không thôi, nhiều người như vậy mà cuối cùng lại làm tâm can bảo bối của hắn bị thương thành ra như vậy, hắn có thể nào không tức giận.

"Là Tuyết Ân đem muối muối bị thương thành như vậy"

"Ồ nháo" Xà Kiện Hoa vừa dứt lời, Xà Hoàng Nhất liền một chương đập vào mặt bàn, làm cho Xà Kiện Hoa không dám nói lung tung.

Không phải hắn không tin Hoa nhi mà là lời này truyền ra chưa chắc mọi người đã tin. Một cái phế vật toàn năng như thế nào lại đã thương một cái Xà gia thiên tài.

Có phải hay không bọn họ đi ra ngoài làm chuyện gì, Kỳ nhi ở bên ngoài bị thương, bọn họ không dám nói ra sự thật liền đổ lên đầu cái phế vật kia.

"Các ngươi mau nói, có phải hay không ở bên ngoài gây họa, chọc phải người nào." Xà Hoàng Nhất liếc mắt nhìn về phía những người còn lại.

"Cha, đại ca nói đều là sự thật, chúng ta đều tận mắt nhìn thấy." Xà gia nhị thiếu gia Xà Kiến Liên vội vàng nói.

Xà Hoàng Nhất nghi hoặc nhìn những người khác đổi lại là cái gật đầu chắc chắn từ bọn họ.

"Hoa nhi, đem chuyện hôm nay kể giản lược một chút." Gặp những người khác nhất tề gật đầu, Xà Hoàng Nhất cũng không tùy tiện tin lắm.

Nhưng là Tuyết Ân bắt qua là một cái phế vật toàn năng, Kỳ nhi là ma pháp cùng võ đạo thiên tài, nếu là Tuyết Ân lại như thế nào có khả năng đã thương năng.

"Sự tình là vậy, Tuyết Ân vì hạ nhân cầu tình, làm dơ bản quần áo của muối muối, muối muối muốn giáo huấn nàng không cần vì một cái hạ nhân hèn mọn mà làm vậy. Tuyết Ân phản kháng, muối muối tức giận liền đem hỏa linh lực rót vào roi, không nghĩ tới lại bị Tuyết Ân làm bị thương. Cha, ta cảm thấy việc này vô cùng kỳ quái, Tuyết Ân giống như đột nhiên thay đổi thành một người khác."

Xà Kiến Hoa nhớ tới thời điểm Tuyết Ân đứng lên, màu bạc con ngươi, cả người tản ra hơi thở khủng bố, nay nhớ tới không khỏi cảm thấy trong lòng sợ hãi.

"Đúng rồi, cha, Tuyết Ân con ngươi biến thành màu bạc." Xà Kiến Hòa nhớ tới con người của Tuyết Ân, nói, lúc trước đều giống nhau màu mắt, như thế nào hôm nay lại thay đổi.

"Đi đem nàng gọi đến đây, ta thật muốn nhìn, một cái toàn năng phế vật như thế nào lại có thể đã thương Kỳ nhi." Xà Hoàng Nhất đang nghe đến thời điểm con người Tuyết Ân biến thành màu bạc, không khỏi sửng sốt nhưng rất nhanh liền khôi phục lại.

Xà Kiến Hoa và Xà Kiến Liên hai người liếc mắt nhìn nhau, ai cũng không nguyện đi, bọn họ còn nhớ khi đó nàng đã phát ra hơi thở vô cùng sợ hãi.

"Hoa nhi, ngươi đi đi." Xà Hoàng Nhất trừng mắt hai người, đúng là đồ không có tiền đồ, cũng không như Kỳ nhi.

"Vâng, cha." Xà Kiện Hoa bất đắc dĩ phải đi gọi Tuyết Ân.

Kỳ thật ngẫm lại, Tuyết Ân cũng không khủng bố, chính là nhất thời phần nộ bạo phát tính tình mà thôi, nàng cuối cùng bắt quá vẫn là một cái phế vật, có gì đáng sợ. Nghĩ như thế, cấp chính mình thêm can đảm, thẳng lưng hướng phương hướng tiêu viện của Tuyết Ân mà đi.

... ..

Trở lại trúc hiên của nàng, Tuyết Ân liền tẩy trừ vết thương của nàng, ngồi xuống tự mình trị liệu vết thương trên người.

Nàng trọng sinh đến dị thời không làm cho nàng không thể nghĩ tới là, trong khối cơ thể này thế nhưng cũng có Thanh Liên. Chẳng khác nào có được một hệ thống chữa thương, chỉ cần linh lực dư thừa, chỉ cần thời gian đủ, nàng liền rất nhanh khôi phục miệng vết thương.

Nhưng hiện tại nàng, linh lực không đủ, Thanh Liên vẫn chưa nở rộ, hơn nữa thời gian cũng không đủ. Nàng tin tưởng cái tiện nghi cha kia rất nhanh sẽ tìm đến.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thứ Xuất Phế Nữ Nghịch Chuyển Đích Nữ 1

Chính là nàng không nghĩ tới khối thân thể nhỏ nhỏ này, thế nhưng vô số miệng vết thương lớn nhỏ, hơn nữa trong cơ thể còn chứa đựng kịch độc. Nếu không phải có Thanh Liên hấp thụ độc tố chỉ sợ là đã sớm chết đi. Nhưng bởi vì vậy mà hạ xuống nhiều bệnh nên thân thể cực kì suy yếu.

Không quan hệ, thể chất không tốt, vì bản thân nàng không có tu luyện Thanh Liên. Hiện tại năng lực của nó chỉ có thể chữa trị ngoại thương, nội thương chỉ có thể từ từ chữa khỏi.

Băng Ngưng một bên nhìn cũng không dám hít thở sâu, chỉ sợ quấy rầy đến Tuyết Ân. Tuy rằng nàng có rất nhiều nghi vấn nhưng chỉ có thể đứng một bên chờ đợi.

Nhìn đến trên mặt Tuyết Ân làm cho người ta sợ hãi thế nhưng những vết thương dần dần lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được từ từ khép lại. Nàng không khỏi mở lớn miệng, tiểu thư từ khi nào có loại năng lực này, hơn nữa trước đó còn giúp mình trị thương. Đây không phải chỉ có được thân của thân cấp luyện được sư mới làm được sao.

Băng Ngưng nhìn thoáng qua, ở bên cạnh Tuyết Ân ngoài xuống, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, đang do dự không biết nên đi ra ngoài hay là thủ bên người tiểu thư.

“Băng Ngưng, đi ra ngoài xem có cái gì ở bên ngoài loạn.”

Tuyết Ân mở hai tròng mắt màu bạc, nàng đương biết người đến là ai. Đơn giản chính là mấy người Xà Kiện Hoa, đương nhiên, cũng là do cha nàng bảo bọn họ tới gọi nàng.

“Vâng, tiểu thư.” Băng Ngưng sắc mặt có chút trắng bệch, nếu là trước kia, tiểu thư làm gì có lại khí tức này.

“Thiếu gia, ngài không sợ nhị tiểu thư sao?” Tiểu tư đi theo phía sau Xà Kiện Hoa, nhớ tới khí tràng lúc đó của Tuyết Ân, hắn còn có chút run run.

“Đồ vô dụng, một cái phế vật toàn năng, sợ cái gì, gõ cửa đi.” Xà Kiến Hoa quát lớn, cấp chính mình thêm can đảm.

Tiểu tư đáp lớn vâng, trong lòng nói thầm, nói hấn sợ nhị tiểu thư không phải chính hấn (Xà Kiến Hoa) cũng vậy sao, bắt đầu đi vào trực diện.

Xà Kiến Hoa hiện tại quả thật không dám trêu chọc Tuyết Ân, lúc ấy không nhìn thấy nàng như thế nào động thủ đã đem muối muối bị thương thành như vậy. Hiện tại vẫn chưa xác định nàng có phải ẩn giấu thực lực hay không, lúc đó vẫn là phần nộ nên bùng nổ. Tóm lại hiện tại vẫn có điểm kiêng kị.

Ở Xà gia, thiên tài chỉ có hai loại kết quả: một là đứng trên tất cả mọi người, hai là bị thiết kế hãm hại.

“Nhị tiểu thư.” Tiểu tư gõ cửa, Băng Ngưng mở cửa ra, Tiểu tư vội vàng cung kính hô.

Tuyết Ân tao nhã bước ra cửa, màu bạc con ngươi nhìn về phía Xà Kiện Hoa, khóe môi như có như không nhếch lên, xem hấn không khỏi cảm nhận được lãnh ý theo lòng bàn chân lan tràn lên đỉnh đầu của hấn.

“Nhị muội, cha gọi ngươi đến tiền sảnh một chuyện.” Xà Kiện Hoa cảm thấy nếu hấn không mở miệng nói chuyện thì bản thân sẽ biến thành khối băng.

Tuyết Ân khẽ chớp mắt, hạ thấp mi chính mình chỉnh sửa quần áo. Trải qua Thanh Liên hỗ trợ miệng vết thương bên ngoài đã khỏi hấn, nhưng là quần áo sặc sỡ vết máu, cũng bị roi phá hoại. Không biết người gọi là cha kia nhìn thấy bộ dạng này của nàng sẽ là cái biểu tình gì.

Đại khái tựa xem như cái khát cái giống nhau, không có một nửa điểm thương hại, chỉ có chán ghét biểu tình.

Xà Kiến Hoa cũng nhìn qua, bây giờ mới phát hiện thế nhưng miệng vết thương của nàng đã khỏi hấn, quý dị nhất là miệng vết thương dữ tợn trên mặt.

Đây là có chuyện gì, bất quá mới có một canh giờ không thấy mà thôi, trên người nàng toàn bộ các vết thương thế nhưng khỏi hấn. Nếu không phải nàng vẫn mặc bộ quần áo rách nát loang lổ máu kia, nếu không phải hấn cảm nhận được lãnh ý, hấn tất nhiên cảm thấy được tất cả là mộng.

Tuyết Ân nhìn hấn mặt mũi trắng bệch, tự nhiên là biết hấn suy nghĩ cái gì. Thời điểm đi đến bên người hấn, hơi hơi ngẩng đầu lên.

“Nhị ca tự giải quyết cho tốt!” Thanh thúy dễ nghe thanh âm giống như một con rắn nhỏ lạnh như băng theo lỗ tai hấn chậm rãi chui vào đầu óc của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Thứ Xuất Phế Nữ Nghịch Chuyển Đích Nữ 2

Xà Kiến Hoa không phải người xấu nhưng lại là một người nhất gan, không dám làm cái gì quá phận, cho hấn thời điểm Tuyết Ân bị đánh, Xà Kiến Hoa không dám nói gì, chỉ im lặng một bên đứng nhìn.

Khi Tuyết Ân đến tiền thính, trong tiền thính đã ngồi đầy người, thậm chí còn có cả gia tộc thế hệ trước, cũng chính là đồng lứa huynh đệ của gia gia.

Xà gia chỉ là chi thứ mà thôi, chi thứ đã có quyền lợi lớn như vậy, có thể tưởng tượng ở đế đô Xà gia là như thế nào quyền thế ngập trời.

Trừ bỏ Tiểu tư, còn lại mọi người đang ngồi đây đều là người có địa vị cao ở Xà gia. Mà Xà Tuyết Kỳ mẫu thân, cũng chính là đại phu nhân đang ngồi ở bên, nhẹ giọng khóc nức nở.

Nàng đang nhìn Tuyết Ân, kia ánh mắt dữ tợn giống như một thanh kiếm một phát đâm chết Tuyết Ân.

“Cha, lão gia, các người cấp cho Kỳ nhi một cái công đạo.” Đại phu nhân khóc nức nở, đứng lên điềm đăm đáng yêu.

Xà Hoàng Nhất đang nhìn hướng cái kia mặc quần áo đầy vết máu loang lổ, mà trên mặt lại sạch sẽ, nhìn nàng con người màu bạc lạnh như băng, không khỏi sùng sốt.

“Vài năm không thấy, không nhận ra ta là ai sao?” Tuyết Ân gọi lên khoe môi lạnh lùng châm chọc. Quả nhiên là phụ thân a, xa lạ đến tình trạng này.

Xà Hoàng Nhất, cha của Tuyết Ân, năm năm trước sau khi mẫu thân nàng chết đi, nàng bị đưa đến trúc hiên. Năm năm, hẳn đối với nàng chẳng quan tâm, bọn họ đã năm năm không thấy.

Nếu không phải hẳn không quan tâm, Xà Kiến Hoa cùng Xà Ngọc Kỳ như thế nào không kiêng nể gì khi dễ nàng như vậy.

Nếu không phải lần này nàng làm bị thương Xà Ngọc Kỳ, chỉ sợ Xà Hoàng Nhất đã quên mình còn có một cái nữ nhi. Hoặc là ngay cả khi nàng đã chết, hẳn cũng không thèm liếc mắt một cái.

“Làm ca, sao người dám nói với phụ thân mình như vậy.” Xà Giang dùng sức gõ xuống sàn nhà, khiến đại phu nhân đang khóc đình chỉ ngay lập tức.

Tiền thính trong lúc nhất thời không khí đầy áp lực. Tuyết Ân nâng mắt, ngân mâu lạnh như băng chống lại con người đục ngầu khôn khéo của Xà Giang.

“Như thế nào, ta nói có gì sai sao?” Tuyết Ân nói không kiêu ngạo không siểm nịnh, này gia gia một chút thân tình cũng không có.

Xà Giang hơi hơi nheo lại ánh mắt, cùng Tuyết Ân nhìn nhau một hồi, hạ khẩu khí “Người tới.”

Tuyết Ân cũng thu hồi ánh mắt của mình, này lão nhân định tính kể gì.

“Cha.” Xà Hoàng Nhất nghi hoặc kêu, cha bất quá nhìn vài lần cái tiểu nha đầu kia, sao không hỏi.

“Lão thái gia.” Tiểu tư tiến vào khom người cung kính chờ Xà Giang phân phó. Tuy nói hiện tại Xà Hoàng Nhất làm gia chủ nhưng chân chính làm chủ vẫn là lão thái gia.

“Mang nhị tiểu thư hồi Tuyết viện, ẩn đích tiểu thư Xà gia.” Xà Giang phân phó nói, cặp ngân mâu kia, không nghĩ tới lời tiên đoán thật sự đã xuất hiện.

“Khoan.” Khi Tiểu tư chuẩn bị đáp lời, Tuyết Ân liền lên tiếng đánh gãy.

“Cha.”

“Cha”

“Gia gia”

Rõ ràng là đại phu nhân, Xà Hoàng Nhất cùng Xà Kiến Hoa đám người kinh ngạc lên tiếng.

“Như thế nào?” Xà Giang tuy là nhìn Tuyết Ân nhưng dư quang lại hướng về phía Xà Hoàng Nhất.

Hắn tự nhiên biết ý tứ bọn họ, Tuyết Ân làm bị thương Xà Ngọc Kỳ có thể nào không trừng phạt, trả lại hết thầy đích tiểu thư mới có vinh quang.

Ánh mắt Xà Giang làm cho đại phu nhân cùng Xà Hoàng Nhất cũng không dám mở miệng. Lão thái gia tại chỗ này uy nghiêm, cho dù hiện tại hẳn là gia chủ nhưng vẫn là không thể không nghe lời nói của lão thái gia.

“Ta không trở về Tuyết viện, ta chỉ ở trúc hiên. Mặt khác ta cũng không cần danh hiệu đích tiểu thư đó, ta có Băng Ngưng là đủ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thứ Nữ Nghịch Chuyển Đích Nữ 3

Tuyệt Ân bị cảm chừng ở trúc hiên, đối mặt với mọi chuyện cũng không phải quá rõ ràng.

Nhưng nàng có thể khẳng định, cái lão nhân kia chắc chắn có đánh chủ ý lên nàng, nàng mới không cần bị hắn đưa làm quân cờ lợi dụng

Nếu không phải hiện tại nàng còn yếu, còn không rõ ràng thế giới này, không rõ lắm thế lực Xà gia rốt cuộc có bao nhiêu đại, kia nàng như thế nào nhìn xuống cừu hận này.

Sát thủ phải hiểu được ẩn nhẫn mà không phải biết rõ đánh không lại còn phát ra sát khí cùng cừu hận, khác nào lấy trứng chọi đá.

“Khôi phục gia phả cho ngươi, có được đãi ngộ của đích nữ, ngươi nếu nguyện ý ở trúc hiên, hết thảy tùy ý ngươi đi.” Xà Giang không chút nào suy tư đáp lời yêu cầu của nàng.

Tuyệt Ân neho ánh mắt lạnh như băng, vẫn như cũ nói “Ta cũng cự tuyệt khôi phục gia phả.” Nàng mới không cần họ Xà, không muốn nữa điểm quan hệ với bọn họ.

Xà Giang neho lại ánh mắt, gây chống một chút gõ xuống mặt sàn, toàn bộ tiền sảnh chỉ còn lại thanh âm cộc cộc làm mọi người không khỏi hô hấp cứng lại.

Nhưng Tuyệt Ân lại như trước không hề ngao không siểm nịnh, như vậy tùy ý đối với ánh mắt của Xà Giang. Thân thể nho nhỏ, quần áo đầy máu cũ nát giờ phút này lại làm cho người ta có một loại ảo giác. Nàng kia tiểu thân thể có thể khời lên một mảnh trời, có thể ngao thị thiên hạ.

“Thôi tùy ngươi. Nhưng là sau này quý phủ bất luận kẻ nào cũng không được khi dễ Tuyệt Ân. Kêu được sư cấp Tuyệt Ân nhìn một cái, hầu hạ cho tốt. Việc hôm nay liền quên đi, ai cũng không được nhắc lại nữa.” Xà Giang ngừng việc gõ cây gậy, nhìn chung quanh một vòng nói.

Đại phu nhân không cam lòng nhưng cũng phải cung kính nói: “Vâng.”

Cái tiểu tiện nhân làm bị thương Kỷ nhi, nhưng là cha vì nàng làm chỗ dựa, nàng lại không thể nói cái gì, lão gia cũng không dám lên tiếng, huống chi là nàng.

“Ân nhi, ngươi đi về trước. Ta sẽ cho người đem đồ dùng hằng ngày đều đưa đến trúc hiên cho ngươi, gia gia ngày khác lại đi nhìn ngươi.” Xà Giang đột nhiên khẩu khí trở nên hòa ái.

Tuyệt Ân nhìn chung quanh một vòng, đem tất cả mọi người ở đây đều xem vào trong mắt. Rồi sau đó mang theo Băng Ngưng rời đi, nàng hội nhất sẽ tìm bọn họ tính sổ.

Tuyệt Ân chân vừa mới bước đi, Xà Hoàng Nhất trong lòng đầy hoang mang, lập tức hỏi: “Cha, vì cái gì?”

“Ngươi vào năm không quan tâm nàng, như thế nào bây giờ còn không hài lòng quyết định của ta.” Xà Giang trong lời nói lúc này vô ý mang theo uy nghiêm, làm người ta không dám kháng cự.

“Không phải, cha. Nàng khiến cho Xà gia mang đến sỉ nhục, ngài không phải không biết người để đồ đối với việc này rõ như lòng bàn tay, cũng không nói qua một câu, bọn họ đối với việc này sẽ không để bụng.”

Từ đại linh võ thế gia, Xà gia có bao nhiêu cường đại, ai cũng đều biết. Đến ngay cả hoàng gia cũng phải kiêng kị ba phần.

Mà bọn họ bắt quá là cái Xà gia chi thứ. Thân cây còn ở để đồ, người trên có hỏi, đối với việc này cũng không để bụng.

“Cha. Kỷ nhi bị một cái phế vật làm bị thương thành như vậy, cứ như vậy quên đi sao?” Đại phu nhân không cam lòng nói.

Như thế nào có thể như vậy quên đi, nhưng lại lấy thân phận đích nữ hầu hạ. Không thể. Nàng thật vất vả đem cái tiểu tiện nhân thành tình trạng như hiện tại, như thế nào có thể buông tha cho nàng.

“Ngân mâu hiện, hỏa phượng phi, kinh thế chi loạn. Xà gia vong cùng ngân mâu, hưng cùng ngân mâu. Đây là lời tiên đoán vận mệnh của Xà gia.” Xà Giang nhiều thế hệ từ ngàn năm trước còn lưu truyền lại lời tiên đoán này.

Thân là người Xà gia, ai cũng biết đến lời tiên đoán. Có được người có ngân mâu, đối với bọn họ là sự tồn tại trọng yếu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thứ Xuất Phế Nữ Nghịch Chuyển Đích Nữ 4

“Nàng bắt quá là cái phế vật toàn năng, cái gì cũng không biết. Như vậy lời tiên đoán, không có khả năng là nàng. Hơn nữa thể giới lớn như vậy không có khả năng chỉ có nàng mới có ngân mâu.” Đại phu nhân không cam lòng nói.

Bảo bối nữ nhi của nàng bị thương bây giờ vẫn còn đang hôn mê nằm ở trên giường. Nhưng là cha ngay cả quát lớn cũng chưa, trả lại cho nàng (Tuyệt Ân) đãi ngộ của đích nữ, này không công bằng.

“Phế vật? Đừng tưởng Xà Ngọc Kỳ ở trong phủ làm chuyện gì ta cũng không biết. Còn có nàng như thế nào mà là phế vật? Liên hướng Xà Ngọc Kỳ một roi quát tới hôn mê? Đừng quên ở Xà gia, trước khi Xà Ngọc Kỳ thì trước đó Tuyệt Ân mới là đích nữ.”

Xà Giang khi đang nói những lời này, trong lòng hội tức giận. Nếu không phải lúc trước Tuyệt Ân cấp Xà gia mang đến si nhục. Còn có nương nàng hồng hạnh xuất tường cũng cấp Xà gia mang đến si nhục. Hắn căn bản không cho phép như vậy đối đãi với nàng.

Xà gia không cho phép khởi nội chiến. Mà hiện tại Tuyệt Ân con người đen hóa thành ngân mâu, chuyện này rất nhanh sẽ rơi đến tại Xà gia ở đế đô. Nếu một mình ở phía sau xử lý Tuyệt Ân, như vậy bọn họ từ Xà gia chỉ thứ chỉ có thể trở thành người thường.

Đại phu nhân nghe Xà Giang nói xong rất là không cam lòng. Vậy bây giờ nữ nhi bảo bối của bà cùng cái kia phế vật là giống nhau?

Nàng là nữ nhi của Lam gia, Lam gia địa vị so với Xà gia thấp hơn một chút. Nhưng tốt xấu Lam gia cũng đứng trong hàng ngũ đại gia tộc.

Mà cái kia tiện nhân bắt quá là bình dân nữ. Nếu không phải ngày trước cứu lão gia, mà người đế đô cũng can dự vào chuyện này, nàng như thế nào có khả năng trở thành đại phu nhân, lại sinh hạ cái tiểu nhân loại.

“Hoàng Nhất, người cũng cho là vậy?” Xà Giang quay sang hỏi Xà Hoàng Nhất. Nếu hắn cũng xử trí theo cảm tính, vậy thì không đáng làm gia chủ.

“Cha nói phải, là Kỳ nhi không đúng, coi như đây là một lần giáo huấn đi.” Xà Hoàng Nhất cung kính nói. Vốn là rất tức giận cái tiểu nha đầu kia đã thương Kỳ nhi cho nên mất lý trí.

Nhưng hiện tại nghe cha nói vậy, quả thật có chút đúng. Tuy rằng nhiều năm không gặp nữ nhi kia, nhưng là tính tình của Kỳ nhi, hắn biết. Coi như là giáo huấn đi.

“Ta dứt khoát nói lần nữa. Ngân mâu hiện, hóa phượng khôi. Tuyệt Ân chính là hy vọng của Xà gia chỉ thứ chúng ta. Các người hầu hạ nàng cho tốt, không được có gì sơ xuất. Mặt khác tin tưởng ít ngày nữa, đế đô sẽ phái người đến. Nên dù thế nào, các người chính mình nhìn.”

Xà Giang đem nói cho hết lời, uy nghiêm quét qua đại phu nhân, sau đó rời đi.

“Lão gia.” Xà Giang rời đi, đại phu nhân hai mắt đầm lệ lưng trông ủy khuất.

“Tốt lắm. Chuyện hôm nay liền như vậy quên đi. Nhĩ hảo an ủi Kỳ nhi là được. Mặt khác đừng đi trêu chọc Tuyệt Ân. Đừng quên nàng còn có thân phận nhị hoàng tử phi.” Xà Hoàng Nhất hoàn toàn không có nhẫn nại nói. Đối với Kỳ nhi hắn là thật tình thương yêu.

Nhìn nàng bị thương hôn mê, hắn cũng đau lòng. Nhưng không ngờ, cái kia nữ nhi thể nhưng đột nhiên có ngân mâu. Hơn nữa trên người nàng quần áo rõ ràng loang lổ vết máu nhưng cũng không thấy nàng có một bộ dáng bị thương. Này làm người ta không thể tưởng tượng được.

“Đã biết.” Đại phu nhân cũng chỉ tạm thời như thế. Cha đã hạ lệnh. Lão gia đối với việc này cũng bất lực. Chính là ủy khuất Kỳ nhi, đáng thương cho Kỳ nhi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Người Của Nàng Có Thể Đổ Máu Nhưng Không Thể Rơi Lệ 1

Nhưng nàng làm sao chịu để cho Kỳ nhi bị ủy khuất. Hiện tại Kỳ nhi phải chịu thống khổ, nhất định nàng phải từng cái đòi về. Nàng đã nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, không cần thiết phải vội vàng. Đại phu nhân trong lòng dễ chịu một chút. Đi tới lễ viện nhìn nữ nhi bảo bối của nàng.

Vừa đến trúc viện, Tuyệt Ân sắc mặt tái nhợt, quần áo rách nát, không biết là dính tuyết hay là mồ hôi lạnh, có chút ướt đầm.

“Tiểu thư.” Băng Ngưng vội vàng đỡ lấy thân mình run run của Tuyết Ân.

“Ta không sao. Đi đun một chút nước ấm. Mặt khác chuẩn bị một chút rượu cùng ngân tiền.” Tuyết Ân sắc mặt tái nhợt, trên mặt có một vết máu.

Băng Ngưng vội vàng đem Tuyết Ân vào trong nhà, lại vội vàng đi làm theo giao phó của Tuyết Ân.

Tuyết Ân ngồi ở mép giường, nhìn lên gương trang điểm chính mình sắc mặt tái nhợt. Mà hai má có một vết thương dữ tợn.

Lấy hiện tại trong cơ thể có Thanh Liên. Hơn nữa nàng kia nhược đến đáng thương, căn bản là không thể đem toàn bộ vết thương khép miệng lại.

Có lẽ là Tuyết Ân ở Xà gia có địa vị. Phía trên lại phân phó xuống lấy thân phận đích nữ hầu hạ, làm cho Băng Ngưng rất nhanh sẽ làm xong việc.

“Tiểu thư.” Băng Ngưng nhìn vết thương vốn đã khép miệng lại, hiện tại là một thân máu chảy đầm đìa, kinh hô ra tiếng.

“Băng Ngưng, giúp ta xử lý vết thương trên lưng cùng vết máu ngay tại chỗ áo, làm sạch sẽ một chút, đừng để sợi chỉ dính vào.” Tuyết Ân trong tay cầm ngân tiền đã đốt đưa cho Băng Ngưng.

Băng Ngưng tiến lên, nhìn lưng Tuyết Ân đưa về phía nàng, nước mắt ào ào rơi xuống.

“Tiểu thư.” Nàng không đành lòng, nhìn kia máu tươi đầm đìa, da thịt tràn ra miệng vết thương, đau lòng không thôi, hận không thể thay nàng nhận tội.

“Nhanh lên.” Tuyết Ân nhỏ giọng quát, điểm ấy vết thương nhỏ như vậy tính cái gì. Đều bị thương ngoài da mà thôi, còn chưa có chết. Nếu không phải do cơ thể này quá yếu, lại như thể nào hôn mê, lại như thể nào làm cho nàng tiến vào cơ thể này, trở thành một cái khác Tuyết Ân.

“Tiểu thư, ta không đành lòng xuống tay.” Băng Ngưng run run vương ngân tiền, đáng muốn cắt đi lớp vải dính vào miệng vết thương kia. Nhưng nàng không nhẫn tâm xuống tay. Kia áo cùng huyết nhục dính vào cùng nhau. Miệng vết thương mới hoàn hảo chút nhưng là vết thương cũ còn dài hơn, đều cùng dính vào nhau. Kia xuống tay có bao nhiêu đau. Phía trước sợ tiểu thư đau, căn bản không dám động. Hơn nữa cũng không có được cầm máu.

“Chỉ cần nghĩ ta là Xà Ngọc Kỳ. Người xuống tay đi.” Tuyết Ân cũng không quá sợ Băng Ngưng. Nàng vốn là cái nha hoàn, lại chiếu cố Tuyết Ân kia, bảo hộ lòng nàng, thay nàng chịu tội. Nhưng chính là không kiên cường.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Người Của Nàng Có Thể Đổ Máu Nhưng Không Thể Rơi Lệ 2

Băng Ngưng hít sâu một hơi, nhớ tới Xà Ngọc Kỳ đối với tiểu thư nhà mình, cũng đối với chính mình làm những chuyện như vậy. Đôi mắt nóng rực bắn ra hân ý.

Nhưng nàng biết này không phải Xà Ngọc Kỳ. Là tiểu thư nàng phải bảo vệ. Nếu tiểu thư bảo nàng làm vậy, nàng sẽ tin tưởng tiểu thư.

Hôm nay nàng, dĩ nhiên không giống tiểu thư trước kia. Vô luận là cái nguyên nhân gì làm cho tiểu thư thay đổi, nhưng chỉ là vẫn là tiểu thư, như vậy nàng sẽ vô điều kiện tuân mệnh tiểu thư.

“Tiểu thư...” Băng Ngưng nhìn miệng vết thương ghê người đầy máu, đang muốn cắt đi quần áo rách nát, tay run run một chút, đụng phải máu tươi đầm đìa miệng vết thương, một tay đầy máu tươi.

Nhìn máu trong tay, chính nàng sắc mặt trắng bệch. Nhưng là nhìn về phía tiểu thư, đã thấy nàng ngay cả đầu lông mày cũng chưa nhăn một cái. Nước mắt lại rơi xuống. “Tiểu thư, không sao chứ?”

“Ta có thể có chuyện gì. Một vết thương nhỏ mà thôi.” Tuyết Ân hơi hơi cười lạnh, nghiêng đầu nhìn về phía Băng Ngưng, hơi tức giận: “Khóc cái gì.” Người của nàng, có thể đổ máu, nhưng không thể rơi lệ.

“Nô tỳ chính là đau lòng tiểu thư. Cũng may hiện tại đã trở về thành đích nữ, về sau không cần ủy khuất như vậy.” Băng Ngưng mỗi một câu nói, nước mắt rơi càng nhiều. Nói xong lời cuối cùng cũng thật cao hứng, thay tiểu thư nhà mình cao hứng.

Nghe xong lời nói của nàng, Tuyết Ân ngửa đầu cười. Nếu là Tuyết Ân kia, có lẽ cũng như vậy cùng Băng Ngưng cười vui vẻ. Dù sao về sau không cần chịu khổ, về sau còn có ngày lành. Nhưng là nàng không phải Tuyết Ân kia. Nàng là Tuyết Ân đến từ hiện đại, cho nên sẽ không có cái tư tưởng đó.

Hiện tại bất quá chỉ là bắt đầu mà thôi.

“Mới vừa rồi không phải nói đừng khóc sao. Ta từ nhỏ đó là có thể đổ máu nhưng không đổ lệ. Ngươi cũng đừng khóc.”

Đúng vậy, nàng vì sao phải khóc. Đây chỉ da thịt đau thôi, thế nào so được với từng bị cha mẹ vứt bỏ, rồi sau đó bị chính sư phó nhận nuôi dưỡng mình cùng cái ôn nhu sư huynh kia phản bội. Dù sao cũng không chết, chỉ cần bắt từ, nàng còn có cơ hội báo thù. Cho dù không phải chính mình nhưng cũng vì khối thân thể này, kia bị người nhà vứt bỏ.

“Tiểu thư, ta bắt đầu đây. Tiểu thư hảo nhân nhin.”

... ..

Vết thương được rửa sạch, cũng đã bôi được. Sắc trời cũng hoàn toàn đen xuống. Không nghĩ tới vết thương trên người lại nhiều như vậy.

Hiện tại Tuyết Ân trở thành đích nữ, lão thái gia lại buông xuống lời nói nặng. Mà Xà Ngọc Kỳ cũng bị vết thương trên mặt, cũng chưa xuất môn, Tuyết Ân liền ở túc hiến tĩnh dưỡng thân thể.

“Tiểu thư, mấy ngày gần đây khí sắc tốt lên rất nhiều. Miệng vết thương cũng đã khép lại. Hiện tại đều không nhìn thấy.”

“Ân. Băng thanh ngọc lộ dùng thực tốt. Hơn nữa gần đây túc hiến cũng đều rất thanh tịnh.”

Nhân trong cơ thể Thanh Liên còn chưa nở rộ. Năng lực chữa khôi rất nhỏ. Đã nhiều ngày trôi qua, nàng cũng chỉ có thể dùng băng thanh ngọc lộ. Một bên dùng Thanh Liên phối hợp trị liệu mới có hiệu quả như vậy.

“Tiểu thư, nghe nói để đồ phái người đến đây. Lão thái gia cho người rất tinh dưỡng, đem thân thể dưỡng hảo, hảo gặp mặt nhị hoàng tử.” Băng Ngưng đem Xà Giang phân phó báo cho Tuyết Ân.

“Nhị Hoàng tử? Bắc Huyền Thanh?” Tuyết Ân ngẫm nghĩ. Đây là mẫu thân thân thể này nói, hình như nàng có một vị hôn phu.

“Ân. Nói là phải để tiểu thư nghênh đón để đó. Bất quá nghe nói nhị hoàng tử muốn sửa tiểu thư vì sủng phi mà không phải chính phi.” Băng Ngưng có chút bất mãn nói.

“Ân. Đã biết.” Tuyết Ân nhẹ giọng đáp. Vốn là vị trí chính phi, hiện tại đã có ý thay đổi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hủy Thiên Diệt Địa Đều Phải Cùng Ngươi Tồn Tại.

“Tiểu thư không thêm đề ý sao?” Băng Ngưng có chút kinh ngạc. Mỗi lần nhị hoàng tử đến, tiểu thư chẳng phải rất vui sao.

“Đề ý có dùng được sao. Nên vẫn là trốn xa.” Đối với Bắc Huyền Thanh, cái gì nàng cũng không biết. Vì cái gì cần phải đề ý, một chút cũng không.

Chính là vì cái gì lại biến nàng thành sủng phi. Là vì sớm đã có ý tưởng hay bây giờ mới xuất hiện.

Nếu như chuyện mấy ngày nay của nàng đã truyền vào đế đô, như vậy nói nàng hẳn phải được người bên trên coi trọng. Bắc Huyền Thanh không nên kết hôn với nàng sủng phi mới phải.

Chẳng lẽ có cái âm mưu gì ở đây? Quên đi, đến đâu thì đến.

... ..

Đêm tối, trên mặt nước tràn tràn đỏ tươi liên hình hoa đăng (cái đoạn này mình không hiểu lắm nên dừ nguyên nhé)

“Nàng đã trở lại?” Trong nước một gã tròn bóng lưng, mái tóc ngắn phát xinh đẹp rồi tung trên lưng, giống như lưu quang mê người. Hắn đưa lưng về phía nam từ trên bờ, âm thanh mềm nhẹ hỏi.

“Vâng.” Nam tử cung kính hỏi, giọng điệu tràn đầy không giấu được vui sướng.

“Đã gần một ngàn năm rồi, Mộ Dã.” Trong nước nam tử thủy chung chưa quay đầu, thanh âm giống như làm bầm lầy bầu.

“Mau một ngàn năm, vương rất nhanh có thể thoát ra khỏi vong xuyên.” Nam tử mặc áo trắng Mộ Dã vui sướng nói.

Hắn và vương giống nhau, đã đợi gần một ngàn năm. Chính là hắn chờ vương tái nhậm chức, còn vương là chờ cái nữ nhân kia. Chỉ cần vương tái nhậm chức, còn lại không sao cả. Bọn họ cần phải làm đó là đoạt lại tất cả hết thảy.

“Đúng vậy. Mau mau một ngàn năm. Nàng luân hồi đã mấy đời, cũng không biết đã biến thành cái dạng gì rồi. Nay nhất thể, nàng sẽ quay trở lại bên người ta đi.” Ngân phát nam tử thanh âm nhẹ nhàng lại làm cho người ta cảm thấy hội đau lòng.

“Vương, nếu muốn đoạt lại vương hậu, ngài nhất định phải đoạt được thiên hạ.”

“Mộ Dã người nói. Nàng còn yêu ta sao?” Ngân phát nam tử thanh âm mang theo nhè nhẹ bi thương, giống như tự hỏi mình, nhưng nghe ra có thể thấy được sự sợ hãi trong đó.

“Vương hậu tất nhiên vẫn yêu vương.” Mộ Dã thập phần kiên định nói. Vô luận còn yêu hay không, hắn chỉ trung thành với vương, muốn vương đoạt lại thiên hạ.

Ngân phát nam tử thấp giọng nở nụ cười, tựa hồ nhớ tới cái chuyện gì vui vẻ: “Mộ Dã, ta nghĩ đã thấy nàng.”

“Thuộc hạ sẽ thay vương an bài.”

“Mộ Dã, mấy đời nay, nàng có yêu người khác sao? Nàng có còn nhớ rõ bốn vương sao? Nàng có phải hay không cùng hắn tam sinh tam thế.” Ngân phát nam tử thanh âm trầm đầy thâm lương. Ngay cả Mộ Dã như vậy kiên định cũng vì hắn đau lòng mà đứng lên.

“Tin tưởng vương hậu là yêu vương. Vương không thể buông tha. Vì giang sơn của ngài, cũng vì cướp lại vương hậu.”

Đêm đen, giương mắt trần đầy tinh quang lóng lánh, từng đợt từng đợt ánh trắng chiếu vào nước sông, gió nhẹ phát qua, liễu xanh lắc lư, bên người hoa đăng lay động cháy tới bên người hắn.

“Hiện tại nàng đang ở đâu? Lại sẽ gọi là gì?” Ngân phát nam tử nhặt lên hoa đăng, ngon tay tinh tế tái nhợt nhấc lên bắc đèn.

“Vương hậu đang ở Bắc ngưng đế quốc. Còn lại tình huống đều chưa tra được.”

Ngân phát nam tử buông hoa đăng trong tay, cho nó tùy ý ngâm nước sông. “Đi thôi.”

Gần một ngàn năm, vương hậu của ta, người có còn nhớ rõ ước định của chúng ta. Cuộc đời này nếu không đến được với người, như vậy bốn vương tình nguyện bị người hủy.

Một giọt nước mắt nóng bỏng yên lặng chảy xuống dưới nước, tạo nên vẩn nước. Tâm hắn cũng dần sống lại.

Vương hậu, nhớ rõ chờ bốn vương. Nếu bằng không hủy thiên diệt địa, ta đều cùng người tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đầu Tiên Là Chính Mình Phải Cường Đại.

Tâm không khỏi buồn bực đau lên. Tuyết Ân che ngực. Đây là làm sao vậy, như thế nào lại có cảm giác kỳ quái như vậy.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Băng Ngưng thấy Tuyết Ân có chút kỳ quái, lo lắng hỏi.

Tuyết Ân lắc đầu, vừa mới ngực giống như đau một chút, làm nàng có một loại cảm giác khó thờ, làm sao có thể có loại này kỳ quái cảm giác.

Chẳng lẽ nói Tuyết Ân cũ vẫn còn lại tiềm thức, đây là nàng truyền lại xuất ra đau lòng? Vẫn là nói thân thể cũ là thích Bắc Huyền Thanh, cho nên biết mình thành sườn phi, mà đau lòng?

Có lẽ này thật sự là thân thể này lưu lại ý thức đi, chính là đã đem thân thể nhường xuất ra, như vậy cũng đừng không thể lại lưu có này không nên có ý thức. Dù sao cừu của nàng, nàng hội báo.

"Tiểu thư, gần nhất ngài thay đổi thật nhiều." Băng Ngưng cuối cùng đem trong lòng nói nói ra.

"Băng Ngưng, người nguyện ý nhìn đến trước kia chúng ta sao?" Tuyết Ân không có giải thích, chính là hỏi ngược lại.

Băng Ngưng lắc đầu, kiên định trả lời "Không đồng ý." Nàng làm sao có thể nguyện ý nhìn tiểu thư bị khi dễ, có bao nhiêu thứ tiểu thư là tìm được đường sống trong chỗ chết, hiện tại lại làm sao có thể nguyện ý trở lại trước kia ngày đầu.

"Băng Ngung, nếu muốn bảo hộ ta, bảo hộ người người để ý thì trước hết phải làm bản thân trở thành cường đại." Tuyết Ân nói xong, nâng bước rồi đi, lời của nàng liên đến nơi đây, nàng có phải không phải thật sự Tuyết Ân, không cần hướng người khác giải thích.

Băng Ngung đứng ở tại chỗ suy nghĩ lời nói Tuyết Ân, ả ả đã hiểu chút, lại âm thầm hạ quyết tâm, cuộc đời này chỉ vì tiểu thư mà sống.

"Tiểu thư, ngài thể nào thích xiêm y đồ thẩm?" Băng Ngung thay Tuyết Ân búi tóc, xem một thân hồng y nàng, không khỏi hỏi.

"Thuận mắt." Tuyết Ân thoáng ngẩn ra, thuận miệng trả lời, đúng vậy, nàng thể nào đột nhiên thích đồ thẩm quần áo, hơn nữa cô tay áo đều thêu một đóa liên nở rộ.

Nhưng không thể không nói, đồ thẩm sắc thật sự thật thích hợp khối này thân thể, tuy rằng bất quá mười ba bốn tuổi, dáng người gầy yếu, trải qua vài ngày điều dưỡng, nhưng là tốt lắm.

"Xà Ngọc Kỳ thể nào?" Mấy ngày nay Xà Ngọc Kỳ cùng với người Xà gia đều không có tìm đến nàng phiền toái, nàng thấy là có chút kỳ quái.

"Đại tiểu thư còn giống như ở dưỡng thương, lớn như vậy một cái miệng vết thương, không muốn xuất ra gặp người đâu." Băng Ngung đem Tuyết Ân tóc đơn giản vén lên, dùng ngọc trâm cố định lại.

Tuyết Ân cười lạnh, a, cái này không muốn ra gặp người, nhưng là hôm nay trọng yếu vẫn phải ra gặp đi, nghe nói Bắc Huyền Thanh đã đến xà phủ, này chẳng phải cái lão thái gia bảo nàng hảo hảo trang điểm đi ra ngoài gặp khách đâu.

"Trừ bỏ Bắc Huyền Thanh, Xà gia đến là ai?" Tuyết Ân hỏi, tuy rằng không biết vì sao đột nhiên bị lão thái gia như vậy coi trọng, nhưng là ngay cả Xà gia ở để đồ đều kinh động, nói vậy của tác dụng của nàng thật đúng là không nhỏ a.

"Còn Xà gia đại lý tông chủ."

"Đại lý tông chủ?" Tuyết Ân nghi hoặc, nói cách khác chân chính tông chủ cũng không có ra mặt.

"Uh, tông chủ giống như dạo chơi, liền từ tông chủ đại ca đại lý." Băng Ngung giải thích nói.

"Nói Xà gia đi." Tuyết Ân nói, nàng đối Xà gia biết đến không nhiều lắm, về phần là thể nào phân bố càng là không biết.

Tin tưởng một ngoại nhân đều phải so nàng biết đến nhiều, nhưng là nàng muốn trước hiểu biết Xà gia, biết chi tiết, mới tốt báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ta Tuyết Ân Không Muốn Gả Cho Người Bắc Huyền Thanh

"Chính là này dương thành như thiếu..."

"Dương gia chủ cứ yên tâm đi, khi các người chuyển tiền xong, thì sẽ nhận hàng." Xà Giang lời còn chưa nói xong, đại lý tông chủ liền giải thích.

Hắn cũng không ngờ, Xà Giang bắt quá là tìm có mà thôi, như thể nào buông tha cho như thể cực tốt cơ hội.

"Kia như thế, liền tạ quá tông chủ." Xà Giang giờ lên ly rượu, hướng đại lý tông chủ kính rượu, trong lòng kích động, mặt ngoài lại thập phần bình tĩnh.

Đại lý tông chủ lễ phép thức uống lên một ngum nhỏ rượu.

"Dương gia chủ, bốn hoàng tử từ nhỏ liền cùng Ân Nhi có hôn ước, hiện thời mất thấy đều trưởng thành rồi, căn cứ là nên cử hành hôn lễ, nhưng là mẫu hậu đã cách thế, phụ hoàng có ý muốn giải trừ hôn ước..."

"Nhị hoàng tử, ngài nói chuyện có thể thống khoái chút sao? Muốn giải trừ hôn ước, nói thẳng liền hảo, không cần quanh co lòng vòng." Tuyết Ân ở một bên nghe có chút bất khoái, không cười, cứ việc nói thẳng, nàng lại không buộc hắn cười nàng. Hắn muốn cưới, nàng còn không gả đâu.

"Tuyết Ân, không được làm càn." Xà Giang lớn tiếng quát, nhị hoàng tử nói còn chưa hết, nàng liền đánh gãy lời nói của nhị hoàng tử.

Xà Ngọc Kỳ ở một bên nghe rất vui vẻ, đang nhìn gặp Tuyết Ân hành động, trong lòng giống như nở hoa, này tiểu tiện nhân thật sự là phé, hiện tại biểu hiện không tốt, lại còn không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy.

"Nhị tiểu thư hiểu lầm, bản hoàng tử không có ý giải trừ hôn ước." Bắc Huyền Thanh ra tay ý bảo Xà Giang, không ngại.

"Kia nhị hoàng tử vừa rồi ý tứ không phải là muốn giải trừ hôn ước sao?" Tuyết Ân lơ đãng, hiện tại khối thân thể này cũng mới mười ba bốn tuổi, chẳng lẽ phải lập gia đình? Nàng cũng không muốn.

"Nhị tiểu thư, bản hoàng tử nói còn chưa có xong." Bắc Huyền Thanh cười nói, "Phụ hoàng cố ý giải trừ hôn ước, nhưng bản hoàng tử nghĩ rằng, hôn ước đã định, nếu nhị tiểu thư bị từ hôn, tất nhiên là đánh mất mặt mũi, liền cho đại tiểu thư gả cùng ta làm chính phi, nhị tiểu thư làm sủng phi."

Xà Ngọc Ký đang nghe gặp Bắc Huyền Thanh lời nói, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, nhu tình xem Bắc Huyền Thanh, này thật sự là quá tốt, không cô phụ nàng nhu thuận ở trong khuê phòng tĩnh dưỡng mấy ngày.

"Nhị hoàng tử có thể không nói rõ nguyên nhân? Là đồng thời cưới ta cùng Xà Ngọc Ký?" Tuyết Ân thanh âm không khỏi lạnh xuống dưới.

Đương kim hoàng đế, sủng ái nhị hoàng tử, tuy rằng đã lập thái tử, nhưng là thái tử tùy thời đều có thể phế truất, về phần đồng thời cưới nàng cùng Xà Ngọc Ký, này mặc kệ là ý tưởng của ai, cũng có thể tha thứ.

Lời nói của Tuyết Ân, làm Xà Giang, Xà Hoàng Nhất đều thật bất mãn, bọn họ thân là thần tử, quân muốn thần tử, đều phải tuân mệnh, huống chi vẫn là gả vào hoàng gia hưởng thụ vinh hoa phú quý.

"Ân Nhi, không thể như thế vô lễ, mau hướng nhị hoàng tử bồi tội." Xà Giang trừng mắt ý bảo Tuyết Ân đừng lỗ mãng, tuy rằng gặp được chuyện như vậy, đối nàng mà nói là sỉ nhục, nhưng cũng không thể như thế vô lễ đối đãi hoàng tử.

Tuyết Ân không để ý tới lời nói Xà Giang, ngán ngán nhìn thẳng Bắc Huyền Thanh, muốn giải trừ hôn ước cũng phải có lý do, như vậy chỉ còn biện pháp để bản tự mình giải trừ.

"Đây đều là ý tứ phụ hoàng, đồng thời vào cửa, mặc dù phân ra chính phi cùng sủng phi, nhưng đều là cùng ngồi ăn với nhau."

Tuyết Ân hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói "Vậy hãy theo ý tứ của hoàng thượng, giải trừ hôn ước, ta Tuyết Ân không muốn gả người Bắc Huyền Thanh."

Tuyết Ân nói xong, liền đứng dậy rời đi, cũng không quản phía sau mọi người đối nàng kêu to, vô cùng giận dữ.

"Nhị hoàng tử, tiểu nữ bệnh nặng chưa khỏi, thay đổi cá nhân, mong rằng ngài đừng trách tội." Xà Hoàng Nhất đứng lên, hướng Bắc Huyền Thanh xoay người thỉnh tội.

Bắc Huyền Thanh nhìn bóng dáng Tuyết Ân rời đi, con ngươi thâm trầm lên.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Dạ Yến Dối Trá

"Tùy ý, việc tối nay không cần nói ra ngoài, bản hoàng tử lại lo lắng." Nhìn bóng dáng màu đỏ rời đi, Bắc Huyền Thanh không khỏi muốn buông tha cho ý trước.

Xà Ngọc Ký nhủ hạ mảy, chẳng lẽ nhị hoàng tử cố ý thay đổi ý tưởng? Muốn tiện nhân kia tiếp tục làm chính phi?

Vài ngày không gặp, cái tiện nhân kia làn da nhưng là nộn trắng đi, hơn nữa trên mặt vết sẹo thể nhưng cũng tốt, còn mặc như vậy quần áo màu đỏ yêu diễm, thực cùng nương của nàng giống nhau, chỉ giới quyền rũ nam nhân.

Không được, không thể để nhị hoàng tử thay đổi chủ ý, tuy rằng đã lập thái tử, nhưng là thái tử yếu đuối vô năng, hiện tại bất quá là cái bài trí, hoàng thượng sớm có ý tứ phế truất thái tử, lập nhị hoàng tử làm thái tử.

Trước mặt nhị hoàng tử có phải hay không động tâm với nàng, chỉ là tương lai vị trí mẫu nghi thiên hạ liền khiến nàng động tâm.

Cho nên vì bản thân, nàng nhất định phải gả cho nhị hoàng tử, hơn nữa là chính phi, nàng không thể bị tiểu tiện nhân kia cướp mất.

"Nhị hoàng tử, nhị muội thưởng nhỏ tang mẫu, có chút không hiểu quy củ, mong rằng ngài thứ lỗi, đều do ta làm tỷ tỷ không có dạy bảo tốt muội muội." Xà Ngọc Ký đứng lên, hướng Bắc Huyền Thanh xin lỗi, cười sáng sủa.

Vừa đi tới cửa Tuyết Ân, hơi chút tạm dừng, mặt mày đảo qua cười xin lỗi Xà Ngọc Ký.

Tốt lắm, mình vì nàng nói chuyện cầu tình, kì thực là nhắc nhở Bắc Huyền Thanh, mẫu thân của nàng là người thế nào, lúc trước lại là chết như thế nào.

Đồng thời là nhắc nhở hân, không có mẫu thân dạy bảo, không có lễ giáo, căn bản là không nên làm chính phi.

Lại nhẹ quét mắt qua Bắc Huyền Thanh, xem biểu cảm của hân.

"Tiểu thư." Băng Ngưng đứng ở bên cạnh, nhẹ giọng kêu.

Tuyết Ân xoay người rời đi, lưu cho bọn hân một bóng lưng đồ tươi. Xà gia, các người tự giải quyết cho tốt.

"Nhị hoàng tử, đừng vì lời nói của Ân Nhi mà sinh khí, chúng ta tiếp tục." Xà Giang cũng đứng lên, đối Bắc Huyền Thanh nói.

Hân tự nhiên cũng nhìn ra nhị hoàng tử nào ý, Ân Nhi thật sự là rất làm càn, thế nhưng nói ra lời nói như vậy, không biết câu nói đầu tiên có thể khiến Xà gia diệt tộc sao?

Thật sự là đại nghịch bất đạo, xem ra để nàng đi để đồ trước, tìm người hảo hảo dạy nàng lễ nghi, bằng không đến lúc đó, tùy thời đều có thể chuốc họa trên thân.

"Nhị tiểu thư thay đổi không ít, không thấy vẻ dịu dàng của năm đó." Bắc Huyền Thanh thu lại cảm xúc, một lần nữa ngồi xuống, cùng bọn họ trò chuyện.

Năm đó tiểu cô nương kia, khi biết được bản thân là phu quân tương lai của nàng, một dáng vẻ chạy theo sau lưng hân gọi hân là ca ca, đảo mắt liền thay đổi nhân cách.

Nàng không muốn gả hân Bắc Huyền Thanh? A, thật sự là gan dạ sáng suốt, chỉ tiếc có một mẫu thân như vậy, lại là một phế vật, nếu không hân sẽ nguyện ý cưới nàng làm chính phi. Đáng tiếc, nàng đối với bản thân không có giúp được gì, kia chỉ có thể cưới Xà Ngọc Kỳ làm chính phi.

"Nhị muội một người sống một mình, tính cách có chút quái dị, ngay cả chúng ta đều phải nhường ba phần, nhị hoàng tử đừng để ý." Xà Ngọc Kỳ dịu dàng cười, ôn nhu thanh âm. Hơn nữa đều vì thay Tuyết Ân nói chuyện, làm cho người ta cảm thấy này nữ hài thật không sai.

"Đại tiểu thư nói phải, bốn hoàng tử như thế nào trách tội cho nàng." Bắc Huyền Thanh cấp Xà Ngọc Kỳ gấp đồ ăn cười nói, đối với lời nói của Xà Ngọc Kỳ, hân cũng không ngốc, âm thầm nhắc nhở nhắc nhở hân, cũng thuận tiện làm thấp đi Tuyết Ân.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ích Lợi Quan Hệ

Bất chợt nhắc tới quá khứ của Tuyết Ân, còn nói nàng không tốt, nhưng không sao cả, dù sao hân thích là được, muốn là có thể giúp hân lấy được ngôi vị hoàng đế.

Vốn vị trí chính phi không tới phiên Xà gia ở dương thành, nhưng là người từ nhỏ liền cùng nguyên danh vì Xà Tuyết Kỳ nên Tuyết Ân có hôn ước, vốn này hôn ước chắc chắn như đinh đóng cột.

Nhưng sau này lại xảy ra chuyện, mẫu thân của nàng hồng hạnh vượt tường, nàng từ đích đại tiểu thư biến thành thứ nhị tiểu thư, bản thân cùng mẫu thân nàng theo chịu nhục, hôn sự cũng bị ảnh hưởng.

Nếu không phải sợ mọi người lên án, năm đó liền trực tiếp giải trừ hôn ước, hân vì nàng để cho nàng vị trí sủng phi, bất quá là để phụ hoàng vừa lòng mà thôi.

Xà Ngọc Kỳ thụ sủng nhược kinh vui vẻ nói, "Nhị hoàng tử, ngài kêu dân nữ là Ngọc Kỳ thì tốt rồi."

Cúi đầu xem trong chén đồ ăn, không khỏi nhú mày, nhưng là trong nháy mắt, lòng lại tràn đầy vui mừng ăn.

"Kia bốn hoàng vẫn là gọi người Kỳ Nhi đi, người cũng đừng kêu bốn hoàng tử là nhị hoàng tử, kêu Huyền Thanh đi." Bắc Huyền Thanh cũng ôn hòa nói.

Xà Ngọc Kỳ gian nan nuốt xuống đồ ăn, một mặt mỉm cười nhìn Bắc Huyền Thanh.

Xà Giang và Xà Hoàng Nhất ở một bên xem thật vừa lòng, vẫn là Ngọc Kỳ biểu hiện hảo, bọn họ đều hoài nghi có phải không phải Xà gia tiên đoán sai lầm rồi.

Cũng may trừ bỏ các thành chủ Xà gia đều biết lời tiên đoán này, bằng không nhị hoàng tử chỉ sợ sẽ cưới Tuyết Ân.

... ..

"Tiểu thư, ngài vì sao cùng nhị hoàng tử nói chuyện như vậy, hồi nhỏ ngài không phải là rất thích hắn sao?" Băng Ngưng không hiểu hỏi, tiểu thư không muốn gả cho nhị hoàng tử?

"Đó là hồi nhỏ, Băng Ngưng, vô luận ta có nghĩ gì, hắn đều sẽ cưới Xà Ngọc Kỳ làm chính phi, mà ta chỉ có thể làm sủng phi, đây là ích lợi quan hệ, hơn nữa người cảm thấy ta gả đi qua liền hạnh phúc sao?"

Bắc Huyền Thanh ý tứ thật rõ ràng, hắn muốn kết hôn là vì ích lợi, mà không phải là vì nữ nhân, chỉ cần có thể giúp hắn lấy được ngôi vị hoàng đế, cưới ai đều không sao cả.

Nàng ở Xà gia không có địa vị, còn có một mẫu thân như vậy, bản thân là toàn năng phế tài, một chút cũng không có giá trị lợi dụng.

Đối với dã tâm của Bắc Huyền Thanh, nàng như vậy, căn bản là không thích hợp hắn, mặc kệ hắn là như thế nào, hắn đều sẽ lựa chọn có lợi cho bản thân nhất.

"Tiểu thư nói phải, ở Xà gia đã chịu nàng ta áp bức, về sau cũng có thể cả đời cũng vậy, hủy bỏ hôn ước cũng tốt." Băng Ngưng suy nghĩ một chút, cảm thấy tiểu thư nói rất đúng.

Hiện tại tiểu thư cùng trước kia bất đồng, căn bản là không có khả năng cùng đại tiểu thư nhất chồng, hơn nữa đối với hoàng gia, tôn ti càng là rõ ràng, tiểu thư như làm sủng phi, kết cục tuyệt đối so với ở Xà gia còn muốn thảm hơn.

"Chỉ sợ sự tình không đơn giản đâu." Tuyết Ân từ từ nói, đúng vậy, sự tình không đơn giản như vậy, hiện tại để đại lý tông chủ điều tự mình đến đây, hơn nữa xem ánh mắt của hắn đều là tìm tòi nghiên cứu.

Có thể đảm nhiệm Xà gia đại lý tông chủ, cũng không phải người bình thường có thể làm được, đối với sự vô lễ của mình, hắn cũng chưa mở miệng quát lớn, tựa hồ đang suy tính cái gì đó.

Xà gia đến cùng có cái bí mật gì, tựa hồ liên quan đến bản thân, hơn nữa ngay cả hoàng gia đều không biết.

Tuyết Ân xem hình ảnh phản chiếu của mình trong gương đồng, kiếp trước cùng kiếp này bộ dạng hoàn toàn khác nhau, tà mị mắt phượng, một đôi lãnh ý bức người ngán ngùng, cùng khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt có chút không phù hợp.

Năm năm bị Xà Ngọc Kỳ ngược đãi, thế nhưng còn có thể giữ được một đầu mềm mại ba ngàn sợi tóc, làn da trắng nõn, thật sự là kỳ tích a.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Người Sẽ Phản Bội Ta Sao?

Ngồi xếp bằng, đã không thể học võ, vậy tự bản thân nàng tu luyện ma pháp cùng Thanh Liên trong cơ thể.

Trong cơ thể có một tia hắc ti theo đan điền của nàng thẳng vào Thanh Liên, nàng vốn tưởng rằng là độc tố, nhưng lại không phải, tìm tòi nghiên cứu vài ngày, vẫn là không biết, này hắc ti đến tốt cùng là cái gì.

Nhưng là mỗi lần nàng hấp thu linh khí, đều đi vào hắc ti, sau đó lắng đọng lại, căn bản là không có cách nào đi đến đan điền để ngưng tụ thành linh lực.

Nhưng kỳ quái là, không có cách nào ngưng tụ linh lực, nhưng là nàng lại có thể sử dụng Thanh Liên, tuy rằng công hiệu không là tốt lắm.

Còn có trong cơ thể lưu lại độc tố, đã nhiều ngày nhưng là đều bị Thanh Liên dần hấp thu, có lẽ là hàng năm hấp thu độc tố, lại hơn nữa thân thể này căn bản là không có tu luyện Thanh Liên, cho nên Thanh Liên cũng không đạt được công lực như kiếp trước của nàng.

Cũng may bây giờ còn có thể tu luyện một chút Thanh Liên, chỉ cần không lấy Thanh Liên trong cơ thể nàng ra, vậy thì sẽ hoàn hảo.

Thanh Liên ở, nàng ở, Thanh Liên diệt, nàng cũng đi theo vong.

Chính là nàng thấy rất kỳ quái, vì sao thân thể này cũng sẽ có Thanh Liên, một đóa Thanh Liên chưa nở.

Chuyện Thanh Liên, là sư phụ nói cho của nàng, nghe nói Thanh Liên cảnh giới cao nhất đó là Hồng Liên, bắt từ bắt diệt, thanh xuân vĩnh trú.

Nghĩ đến sư phụ, Tuyết Ân ngán ngùng, phát lạnh, bọn họ phản bội khiến nàng thất vọng đau khổ, vốn là hai người thân nhất của nàng, lại đều muốn giết nàng.

Vì sao sư phụ lại hạ mệnh lệnh giết nàng, nếu không thì sư phụ cùng sư huynh kỹ thuật diễn rất tốt, chân tình biểu lộ kia, là thật đi?

Nhưng vô luận thiết giả, đều không thể tha thứ, sư phụ trước khi chết đối sư huynh hạ mệnh lệnh, vì sao trước khi chết muốn giết nàng?

Thôi, không nghĩ vấn đề này, sư phụ cùng sư huynh đều chết, mà nàng cũng trọng sinh, giữa bọn họ cũng sẽ không cùng xuất hiện, cứ như vậy quên đi.

Mở ra cửa sổ, một bông tuyết trắng nhẹ bay xuống, "Nguyên lai tuyết rơi."

"Tiểu thư, người thế nào còn chưa có ngủ à, còn mở cửa sổ ra." Băng Ngưng ở cách vách nghe thấy động tĩnh, vội vàng ra xem một chút, nhưng là tiểu thư mở ra cửa sổ xem tuyết.

"Người nghỉ ngơi đi, ta không sao." Nhìn Băng Ngưng đang không ngừng làm ấm đôi tay, không khỏi nghĩ rằng, có một ngày người cũng sẽ như bọn họ phản bội ta sao?

Đúng vậy, nàng sợ, thật sự sợ lại một lần nữa người nàng tín nhiệm phản bội, cái loại đau đớn này so miệng vết thương còn muốn đau hơn, nàng không muốn lại thừa nhận một lần.

Băng Ngưng đẩy cửa đi đến, cầm lấy áo choàng phủ thêm trên người Tuyết Ân, lầm bầm nói: "Tiểu thư đang nghĩ cái gì vậy? Tuy rằng hiện tại thân mình so trước kia tốt lắm, nhưng vẫn là nên chú ý, thân mình ngài rất yếu, sợ sẽ nhiễm phong hàn."

Tuyết Ân ôm áo choàng, ôn hòa cười, giọng điệu khó được mềm mại, "Băng Ngưng, người sẽ phản bội ta sao?"

Nhưng vẫn còn muốn hỏi ra, cho dù biết đáp án, cho dù muốn biết tương lai có như vậy hay không, vẫn là nhìn không được hỏi.

"Tiểu thư nói cái gì vậy? Mạng của nô tì là của tiểu thư, vì tiểu thư chết đều được, như thế nào lại sẽ phản bội ngài." Băng Ngưng cười, mạng của nàng là do tiểu thư cứu, như thế nào sẽ phản bội tiểu thư.

"Nếu là người có người người yêu, muốn người phản bội ta thì sao?" Tuyết Ân từ từ hỏi, nữ nhân ở trước mặt tình yêu, đều sẽ thay đổi, cho nên nàng cũng sợ về sau Băng Ngưng vì người mình yêu mà phản bội nàng.

Băng Ngưng đỏ lên, xoay người về phía cửa sổ đóng lại, rất sợ Tuyết Ân cảm lạnh: "Tiểu thư nói cái gì vậy? Nô tì còn nhỏ. Hơn nữa, Băng Ngưng sẽ luôn trung thành với tiểu thư, sẽ không làm hại tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Merlin Ngộ Mãnh Thú 1

"Người xấu hổ rồi, tốt lắm, đi nghỉ ngơi đi, ta không sao." Tuyết Ân không khỏi cảm thấy trong lòng ấm áp, nàng nếu đã nghỉ ngơi thì sẽ không dùng người, dùng người thì sẽ không bao giờ nghỉ ngơi. Làm vậy bởi chuyện trước kia, vẫn luôn canh cánh trong lòng.

"Tiểu thư cũng nghỉ ngơi đi, đại lý tổng chủ cùng nhị hoàng tử ở lại chắc sẽ nhiều ngày, sợ là không thể tránh gặp mặt lần nữa."

"Đã biết." Hiện tại Tuyết Ân không có mả pháp lợi hại như kiếp trước, tự nhiên là không có cách nào chống đỡ được khi ở ngoài lạnh quá lâu.

Chỉ hy vọng mau chóng tìm ra cách giải quyết để nàng có thể ngưng tụ linh lực mới là quan trọng, nếu không nàng làm sao có thể trả thù cho bản thân mình được, làm sao có thể giải oan cho nương.

Băng Ngưng nhìn thoáng qua Tuyết Ân, liền đóng cửa đi ra ngoài, đêm nay tiểu thư có chút kỳ quái, trên người mang theo nhàn nhạt đau thương, là nhớ tới phu nhân sao?

Nàng thiết tình hi vọng tiểu thư có thể mạnh khỏe, vậy là đủ rồi.

Băng Ngưng sau khi đi ra ngoài, Tuyết Ân lại ngồi xếp bằng, nàng không thể bởi vì không thể ngưng tụ linh lực, liền tạm thời không hấp thu linh khí, nàng còn muốn tu luyện Thanh Liên, sao có thể dễ dàng buông tha như thế được.

Sau một canh giờ, Tuyết Ân nhìn không khỏi muốn nhíu mày, cái thân thể này, ngay cả linh khí đều ngưng tụ không xong.

Thật giống như đan điền là cái động không đáy, linh khí hấp thu đều chậm rãi vào đan điền, lại như đá chìm đáy biển, căn bản là vô pháp ngưng tụ thành linh lực.

Nhìn thoáng qua trời đã tờ mờ sáng, có thể tuyết đã ngừng rơi nên trời cho chút quang đăng. Tạm thời vô pháp ngưng tụ linh lực, như vậy trước hết tập võ.

Võ đạo, cùng loại võ cổ đại, nàng không biết, nhưng là nàng có cách chiến đấu của hiện đại, đều là trải qua huấn luyện, bất quá hiện tại khỏi thân thể này quá yếu, xem ra phải đi ra ngoài rèn luyện.

Đi giày, mở ra cửa phòng, bên ngoài tuyết vẫn còn bay. Dương thành, là một nơi có tuyết rơi rất nhiều. kiếp trước nàng yêu tuyết, kiếp này nàng chán ghét tuyết.

Bên ngoài gió thổi qua, Tuyết Ân đều không khỏi run lên, cái thân thể này a, rét lạnh đều không chịu nổi, như thế nào có thể cường đại.

"Tiểu thư, ngài thể nào mặc đơn giản như vậy liền ra khỏi cửa." Băng Ngưng đi ra, thấy Tuyết Ân chỉ mặc trang phục luyện võ đơn bạc, không khỏi lo lắng, xoay người lấy cho nàng áo choàng.

Gió lạnh thổi qua, ống tay áo bay bay, bóng dáng màu đỏ của nàng giữa rừng trúc mang màu xanh ngắt, có vẻ thập phần chói mắt.

"Băng Ngưng, đi." Tuyết Ân nói xong không khỏi đem áo choàng của Băng Ngưng cởi ra, nàng muốn mạnh hơn thì người của nàng cũng phải mạnh.

"A "

Băng Ngưng hét lên một tiếng, vội vàng lấy tay vây quanh bản thân, run run đứng lên, cánh môi đều xanh tím "Tiểu thư, rất lạnh a."

Tuyết Ân một tay kéo Băng Ngưng, liền chạy tới. Tuyết, đây là nàng kiếp trước lúc ban đầu huấn luyện, sư phụ đem nàng một người để ở tuyết.

Hắn nói, hoặc là tử, hoặc là còn sống chạy về đi.

A, hắn rất lạnh khốc, khi đó nàng mới bốn tuổi mà thôi, cho nàng mặc quần áo mùa hè, để nàng đi chân trần ở tuyết chạy.

Cũng may linh hồn của nàng thích ứng như vậy rét lạnh, thân thể cũng không biết là có bao nhiêu lạnh, nhưng là nàng một tay lôi kéo Băng Ngưng, cả người đều run run, cánh môi đều tím tái.

Nhưng là Tuyết Ân không có đem nàng buông ra, đây là cần rèn luyện, trước khi tu luyện, bước đầu tiên là thân thể phải tốt, bằng không căn bản là không chịu nổi linh lực, như vậy sức chiến đấu cũng sẽ không cao.

"Tiểu thư, ta... Rất lạnh." Băng Ngưng chạy, vừa thở hồng hộc nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Merlin Ngộ Mãnh Thú 2

"Băng Ngưng, bên người Tuyết Ân ta không thể có kẻ yếu, không thể trở thành gánh nặng của ta." Tuyết Ân thanh âm lạnh lẽo vang vọng ở rừng trúc đây tuyết phủ.

Nàng không thể lúc nào cũng thời thời khắc khắc bảo hộ người nàng để ý, giống như Băng Ngưng vậy, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình đều không có, nếu có người để ý, chính là uy hiếp đối với nàng

Nàng không phải nói Băng Ngưng trở thành trói buộc của nàng mà sẽ không cần nàng. Mà là hi vọng Băng Ngưng ít nhất có thể tự bảo vệ mình, để nàng có thời gian đi cứu.

Tương lai của nàng, sẽ không bình thường. Nàng muốn điều tra rõ chuyện mẫu thân năm xưa, muốn thay thân thể này đòi lại công đạo cho mẫu thân. Như vậy nàng chỉ có thể cường đại, mới có thể làm được.

Xà gia lớn như vậy, hơn nữa hiện tại đại phu nhân vẫn là nữ nhân Lam gia, muốn đối phó với nàng, cũng không dễ dàng. Còn có Xà Ngọc Kỳ, mắt thấy nàng muốn ngồi lên vị trí nhị hoàng tử phi, kia càng khó đối phó.

"Nô tì đã biết." Băng Ngưng không nói thêm gì, tiểu thư nói đúng, từ khi nàng tỉnh lại, tự chữa trị cho nàng, nàng nên biết, hiện tại tiểu thư không phải là vật trong ao.

Hơn nữa phu nhân nói quá, tiểu thư bay ra chỗ này, sẽ trở thành một phượng hoàng chân chính, từ khi ngân mâu kia xuất hiện.

Cho nên khi nhìn đến thời điểm tiểu thư đôi mắt biến thành màu bạc, nàng không thấy là kỳ quái, ngược lại cảm thấy an ủi.

Mặc trang phục luyện võ màu đỏ Tuyết Ân, cùng mặc áo sơ mi Băng Ngưng, ở rừng trúc trong lúc đó không ngừng chạy, cho dù lạnh, mệt, nhưng bọn họ vẫn là kiên trì.

Bắc Huyền Thanh mũi chân nhẹ chửi đứng tại đỉnh ngọn trúc, nhìn bóng dáng màu đỏ đang ra sức chạy, tựa hồ bên tai còn vang lại lời nói của Tuyết Ân vừa rồi.

"Bên người ta không thể có kẻ yếu."

Nàng không phải là một phế vật sao? Một cái toàn năng phế tài, cho dù nỗ lực như vậy, lại còn là phế tài. Nhưng là lời nói này, hấn lại cảm thấy rung động.

Một cái toàn năng phế tài đối với nha hoàn của mình nói, bên người của ta không thể có kẻ yếu, kia là cái cảm giác gì, là rung động, hay vẫn là cười nhạo?

Bắc Huyền Thanh không khỏi thờ dài, chỉ tiếc, không có súng ái, cũng không phải thiên tài, bằng không hấn thực nguyện ý cưới nàng làm chính phi.

Chính là hấn không thể, thái tử mặt ngoài yếu đuối vô năng, thực tế đều không biết đang làm cái gì. Gần nhất phụ hoàng càng ngày càng nặng thị hấn, không thể không phòng a.

Tuyết Ân, thời điểm ta nên làm hoàng đế, nếu ngươi còn thú vị như bây giờ, ta đây liền lập ngươi làm hậu.

... ..

Tuyết Ân quơ quơ gây trúc, Bắc Huyền Thanh, cũng không phải nhân vật đơn giản, hai chân đứng ở trên đỉnh mềm của cây trúc khiến nàng chú ý.

"Tiểu thư, như thế nào?" Băng Ngưng thờ hồn hển, đuổi theo Tuyết Ân, thờ phỉ phò hỏi.

"Không có việc gì, trở về nghỉ ngơi đi, hôm nay như thế là được rồi, ngày mai ta sẽ dạy cho ngươi một ít võ phòng thân." Nhìn chớp mũi vì lạnh mà đỏ bừng, không biết là do tuyết, hay vẫn là mồ hôi, quần áo đều bị ẩm ướt hết thấy.

Băng Ngưng gật đầu, hiện tại nàng không thấy lạnh như trước, tuy rằng không biết tiểu thư tại sao muốn dạy nàng võ phòng thân. Nhưng lời nói của tiểu thư, nàng đều sẽ nghe.

Đi ra ngoài chạy một hồi, Tuyết Ân trở lại trong phòng, lại ngồi xếp bằng ngồi xuống, tiếp tục nỗ lực ngưng tụ linh lực. Đây là thói quen kiếp trước của nàng.

"Cốc cốc." Tiếng đập cửa vang lên.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm cung kính của tiểu tư." nhị tiểu thư, nhị hoàng tử mời ngài đi thành tây thưởng mai."

Tuyết Ân mở hai mắt, từng đợt từng đợt ánh mắt trời i tiến vào, "Đã biết, ta rửa mặt chải đầu liền đi qua."

"Vâng. Nhị hoàng tử ở cửa cửa chờ tiểu thư." Tiểu tư trả lời liền lui.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Merlin Ngộ Mãnh Thú 3

"Tiểu thư thật muốn đi?" Băng Ngưng bụng nước rửa mặt tiến vào, tiểu thư rõ ràng không thích nhị hoàng tử, vì sao còn muốn đi, hơn nữa tin tưởng lần này đi không chỉ là tiểu thư.

"Uh, chẳng lẽ là sẽ theo ý của Xà Ngọc Kỳ sao?" Tuyết Ân nói, vốn là không muốn đi, nhưng chắc chắn Xà Ngọc Kỳ cũng sẽ đi, hơn nữa nàng cũng ước gì bản thân không đi.

Rửa mặt một phen, như trước một thân hồng y, cổ tay áo vẫn như cũ thêu yêu điểm hoa sen.

Thời điểm xuất hiện ở cửa, mấy người Xà Giang đã ở ngoài cửa.

Bông tuyết tung bay, nhẹ nhàng rơi vào tóc nàng, mát lòng của nàng.

Nhìn Tuyết Ân kiều diễm quyến rũ, Xà Ngọc Kỳ oán hận nhìn nàng một cái, liền ôn nhu đứng ở bên cạnh Bắc Huyền Thanh.

"Ân Nhi, ngươi hiện tại thân thể đã tốt hơn, theo nhị hoàng tử hảo hảo ra ngoài chơi." Xà Giang tâm tình rõ ràng tốt, dù sao hiện tại hấn không muốn không phải chỉ là chi thứ Xà gia, mà là trực hệ.

Bác Huyền Thanh rõ ràng sùng sốt, một thân hồng y, ngân mâu lạnh như băng, đón phiều tuyết mà đến.

"Nhị muội, ngươi đã khỏe hơn chưa? Nếu không thoải mái, vẫn là nghỉ ngơi cho thật tốt, miễn lại bị phong hàn." Xà Ngọc Kỳ gương mặt xinh đẹp, xẹt qua một tia tức giận, nhưng lập tức che giấu xuống dưới.

Như nương nói, nàng không thể lại giống trước kia, bằng không nàng còn chưa có đem tiểu tiện nhân chinh tới chết, bản thân đã bị liên lụy.

"Ngươi thế nào lại hi vọng ta bị phong hàn?" Tuyết Ân không hiểu ý tốt Xà Ngọc Kỳ, không phải là không muốn nàng cùng đi sao?

Xà Ngọc Kỳ hơi hơi chau mày, ôn nhu ủy khuất nói "Nhị muội, tỷ tỷ là quan tâm ngươi."

"Tuyết Ân, Kỳ Nhi là quan tâm ngươi, ngươi như thế nào còn hiểu lầm nàng." Xà Hoàng Nhất bắt mắt quát lớn. Thật sự là không biết phân biệt, Kỳ Nhi hiện tại quan tâm nàng, là phúc tám đời của nàng.

Tuyết Ân con ngươi phát lạnh, đảo qua nhìn về mặt giận dữ của Xà Hoàng Nhất, lại nhìn về mặt già bộ đau lòng của Xà Ngọc Kỳ, "Ta đây thật đúng là muốn cảm ơn nàng, đem ta quất tới hôn mê, thật là hảo tỷ tỷ a."

Tuyết Ân tận lực kéo dài hai chữ tỷ tỷ. Nhân tiện nhắc nhở người chung quanh, chính là người này, đem Tuyết Ân quất tới hôn mê.

"Như vậy đã vừa lòng?"

Xà Hoàng Nhất trừng mắt, đầu chuyện quá khứ, lại trước mặt nhị hoàng tử nói ra.

"Tốt lắm, đừng làm cho nhị hoàng tử chê cười. Thời điểm không còn sớm, các ngươi đi sớm về sớm." Xà Giang trừng mắt nhìn Xà Hoàng Nhất, nhẹ nhàng nói.

Bác Huyền Thanh bàng quan ở một bên xem, hiển nhiên đối việc này cũng không để ý.

Đối với sự việc của Xà gia chi thứ, hắn sẽ không biết sao? Hướng chi là người từ nhỏ có hôn ước với hắn, hắn sao lại không chú ý.

Đáng tiếc, toàn năng phế tài, không được sùng. Còn có một mẫu thân không chịu nổi, đã thích liền cưới về làm sủng phi. Ít nhất hắn có thể cho nàng sùng ái, không để nàng bị khi dễ.

Tuyết Ân nếu biết ý nghĩ hiện tại của Bác Huyền Thanh, khẳng định là hận không thể một cước đá văng hắn.

Có lẽ là đã có an bài, Tuyết Ân, Xà Ngọc Kỳ và Bác Huyền Thanh cùng ngồi trong một chiếc xe ngựa.

Ba người không khí rất kỳ quái, Xà Ngọc Kỳ nói chuyện với Bác Huyền Thanh, Bác Huyền Thanh lại nói chuyện với Tuyết Ân, Tuyết Ân lại ngậm miệng không nói.

Roi vào đường cùng, Bác Huyền Thanh chỉ phải cùng Xà Ngọc Kỳ nói chuyện, thỉnh thoảng hỏi một chút Tuyết Ân, nhưng đều không được đáp lại.

Tâm cao khí ngạo Bác Huyền Thanh khó tránh khỏi cũng tức giận đứng lên, rõ ràng không nhìn Tuyết Ân.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Merlin Ngộ Mãnh Thú 5

Tuyết, kỳ thực ở đáy lòng nàng thành một vết thương. Kiếp trước chết ở tuyết sơn, hiện tại nhìn đến tuyết, luôn sẽ nhớ lại kia một màn phản bội.

Xà Ngọc Kỳ nhìn bóng lưng Tuyết Ân, trầm tư một hồi, khóe miệng hơi hơi gọi lên, a, hướng Merlin chỗ sâu đi tới, lại rời bọn họ, đây là một cái cơ hội tốt.

Bác Huyền Thanh đem về mặt của Xà Ngọc Kỳ xem ở trong mắt, con ngươi tránh qua một cái tinh quang, coi như xem một tuồng kịch đi.

... ..

"Chủ tử không muốn tiến lên sao?" Mộ đã đứng ở một bên, cung kính nói.

Chủ tử rõ ràng cũng rất muốn tiến lên, rất muốn cùng vương hậu trò chuyện, nhưng là lại đứng ở chỗ này bóng lưng đỏ tươi kia, điều này làm cho trong lòng hắn cũng khó chịu theo.

"Mộ dã, nàng còn nhớ rõ ta sao?" Nam tử thanh âm mang theo nhân nhạc ưu thương, nhìn bóng lưng đỏ tươi nhỏ bé kia, rất muốn tiến lên, nhưng là lại không dám.

Hắn sợ nàng sẽ dùng ánh mắt xa lạ phòng bị nhìn hắn, hắn phải làm thế nào thừa nhận ánh mắt xa lạ kia của nàng.

"Chủ tử, thời gian của ngài không còn dài!" Mộ dã nhắc nhở, chủ tử khó có thể ra ngoài một lần, nhưng là thời gian không nhiều lắm.

Nam tử do dự không biết có nên tiến lên hay không

Bỗng nhiên, gió lạnh lãnh liệt thổi tới, thổi bay những bông tuyết đang đọng, không ít hoa mai cũng theo đó bay xuống.

Băng Ngưng bước lên phía trước đưa cho Tuyết Ân áo choàng, "Tiểu thư, gió lớn, chúng ta trở về đi."

Tuyết Ân dừng lại bước chân, đón gió, "gió không phải vấn đề, có mãnh thú."

"Rống "

Tuyết Ân vừa mới nói xong, liền thấy một con mãnh thú trắng như tuyết hướng nàng đánh tới.

Tuyết Ân một tay đẩy Băng Ngưng ra, bản thân cũng cấp tốc né tránh công kích của mãnh thú.

"Tiểu thư." Băng Ngưng sợ tới mức hét lên.

Tuyết Ân khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh, bình tĩnh xem trước mắt con mãnh thú trắng tuyết, đúng là một con tuyết sói hung hãn cao lớn.

Thành tây Merlin tuy rằng tương đối gần ngoại ô, nhưng vẫn là không đến mức có tuyết sói xuất hiện. Nghĩ đến này, ngân mâu phát lạnh, tốt lắm, lần này xuất môn, đã không nhìn được , thật đúng là khẩn cấp.

"Ngao ô" tuyết sói lại rống giận, giống như ở phần mộ Tuyết Ân né tránh công kích của nó.

"Tiểu thư, người đi mau, ta bảo hộ người." Băng Ngưng bò lên, đứng phía trước Tuyết Ân, run run thân mình nhìn tuyết sói cao lớn trước mắt.

"Băng Ngưng người tránh ra." Tuyết Ân phân phó nói, mục tiêu của tuyết sói là mình. Băng Ngưng cái gì cũng không biết, ở phía trước chống đỡ chỉ còn đường chết.

"Tiểu thư, người đi mau, ta sẽ bảo vệ người." Băng Ngưng kiên trì không tránh, nếu tránh ra , tiểu thư sẽ bị tuyết sói giết mất... Lắc đầu, không dám tưởng tượng.

"Tránh ra." Tuyết Ân có chút không kiên nhẫn, Băng Ngưng đây là hành động theo cảm tình, căn bản là không giải quyết được cái gì.

"Ngao ô "

Tuyết sói lại một lần nữa rống giận, bất mãn nhìn tình huống trước mắt, nhiệm vụ của nó là cái nữ hài phía sau a.

Tuyết Ân không kiên nhẫn đem Băng Ngưng đẩy ra, bản thân đứng ở trước mặt, ngân mâu lạnh lùng nhìn thẳng tuyết sói.

Trên người không có một vũ khí, ngay cả chùy thủ đều không có, mà nhánh cây căn bản là không thể sử dụng.

Một tay tháo xuống ngọc trâm trên đầu, làm tốt chuẩn bị, chỉ còn chờ tuyết sói vừa động, nàng liền phản kích.

Băng Ngưng bị đẩy ngã ở bên, bò lên, nhìn tư thế tác chiến của Tuyết Ân, đầu tiên là sừng sốt, tựa hồ mình bạch cái gì, đứng ở một bên.

Ô ô, chẳng lẽ không có người giúp sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Merlin Ngộ Mãnh Thú 6

Tuyết sói nếu là đứng thẳng, so Tuyết Ân cao hơn hai cái đầu, ánh mắt hung ác, nhìn chăm chăm nàng, trong đầu mệnh lệnh càng mãnh liệt.

Tuyết sói nổi giận gầm lên một tiếng, hướng Tuyết Ân xông đến, vươn móng vuốt, muốn một tay lấy nàng xé rách.

Móng vuốt sói thật dài, ở ánh mặt trời chiếu rọi xuống, lóe sáng, như thể liền biết kia móng vuốt là cỡ nào sắc bén.

Ở thời điểm tuyết sói nhào tới, Tuyết Ân mạnh mẽ nhảy lên, tránh đi móng vuốt của nó, ngọc trầm yếu ớt, gặp phải móng vuốt tuyết sói, chỉ một cái ngọc nát.

"Là ta" nơi móng vuốt đi qua, một loạt mai ào ào rơi xuống đất.

Tuyết sói mạnh mẽ trở lại, rống giận lại đánh về phía Tuyết Ân, hiển nhiên Tuyết Ân né tránh, là chọc giận nó.

Tuyết Ân cầm trong tay ngọc trầm, da tuyết sói thật dày, nàng có đủ khí lực đâm thủng nó, nhưng ngọc trầm khẳng định cũng sẽ hỏng, căn bản là không thể chế phục tuyết sói.

Ngọc trầm của nàng chỉ có một cơ hội, cho nên nàng muốn công kích, chỉ có một chỗ, kia đó là mắt của tuyết sói.

Tuyết sói vồ đến, Tuyết Ân liền tránh đi, nàng chỉ có một lần cơ hội, cho nên nàng muốn tìm cơ hội, một phát phải trúng.

Băng Ngưng ở một bên xem trong lòng run sợ, nhưng nàng chỉ có thể cách xa..

Nam tử xem này một màn, muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Mộ Dã ngăn lại.

"Chủ tử, ngài muốn một màn một ngàn năm trước sao?"

Một câu nói, như một chậu nước đá dội thẳng vào hán, bình tĩnh nói "Bỏn vương đã biết."

Thực xin lỗi, tha thứ ta giờ phút này không thể ra bảo hộ người, chỉ có khi người và ta đều cường đại, chúng ta mới có thể tránh một ngàn năm trước kia.

Nhưng đồng thời nam tử trong lòng hạ quyết tâm, đến một khắc cuối cùng, hán sẽ ra tay.

Bên này sói tru, đã khiến cho bên kia thường mai mảy người chú ý.

"Sói tru, hình như là phương hướng nhị tiểu thư bên kia truyền đến." Bắc Huyền Thanh nghe tiếng sói tru, dễ dàng nghe ra được nơi phát ra thanh âm.

Không đợi Xà Ngọc Kỳ nói chuyện, Bắc Huyền Thanh liền lập tức hướng phương hướng Tuyết Ân đi, đáy lòng có chút lo lắng cho sự an toàn của nàng, nàng cái gì đều không biết, nghe tiếng sói tru kia, hán là mãnh thú tuyết sói.

Nhưng mặc kệ là loại gì, chỉ cần là mục tiêu là Tuyết Ân, nàng còn có nguy hiểm, huống chi là sói, chỉ hy vọng bọn họ tới kịp.

"Huyền Thanh, đợi ta với." Xà Ngọc Kỳ vội vàng theo đi, a, đợi đến khi bọn họ đuổi tới, chỉ sợ cái tiểu tiện nhân kia đã bị sói ăn mất rồi.

Chờ Bắc Huyền Thanh cùng Xà Ngọc Kỳ đám người đuổi tới, trùng hợp nhìn đến chính là Tuyết Ân xảo diệu né tránh sự tấn công của tuyết sói.

Xà Ngọc Kỳ mặt mày đảo qua, đáng chết, thế nhưng còn sống, hơn nữa nàng thế nhưng có thể né tránh công kích, nàng thật sự là cái tiểu tiện nhân mặc nàng khi dễ sao?

Trải qua ép buộc xuống, Tuyết Ân chú ý tới áo choàng bên người, tuyết sói càng ngày càng tức giận, giống như bị Tuyết Ân đùa giỡn.

Xem tuyết sói há mồm hướng Tuyết Ân đánh tới, một phen kéo áo choàng, hướng nó đi đến.

Ba ngàn sợi tóc theo gió tung bay, một chút màu đỏ bóng dáng bay vọt, như thương mạng tuyết bên trong, yêu điểm lượng sắc.

Móng vuốt tuyết lang đem áo choàng nắm lấy.

Tuyết Ân khoé mắt giương lên, cấp tốc giơ lên ngọc trầm trong tay, hướng tới mắt tuyết sói, đâm xuống.

"Tiểu thư." Xem tuyết sói cùng Tuyết Ân gần trong gang tấc, Băng Ngưng thất thanh hét chói tai, liều lĩnh xông đến.

"Xuy" Tiếng ngọc trầm đâm vào da thịt

"Ngao ô" tuyết sói thống khổ kêu rên.

"A" Băng Ngưng tiếng hét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mộ Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Merlin Ngộ Mãnh Thú 7

"A" Băng Ngưng thông khổ tiếng thét chói tai, trong lòng rối loạn

"Băng Ngưng." Tuyết Ân ôm Băng Ngưng, quay cuồng một vòng, dừng lại, sốt ruột hô.

Nàng vừa mới giờ lên ngọc trâm hướng tuyết sói đâm xuống, không ngờ Băng Ngưng sẽ nhào tới, tuyết sói đau, tất nhiên là móng vuốt quơ xuống dưới.

"Tiểu thư, người không sao chứ." Băng Ngưng hơi mở mắt, đập vào mắt là ánh mắt sốt ruột lo lắng của Tuyết Ân, nàng không có việc gì thật tốt.

Hai tay ảm đính đính, Tuyết Ân không cần xem, cũng biết đó là máu, móng vuốt tuyết soi như thiết trao sắc bén, lại ở lúc đau nhức nhất ra tay, kia thương thế càng không thể tưởng tượng.

Tuyết Ân vội vàng đem Băng Ngưng nhắc lên, kia huyết nhục mơ hồ có thể thấy được vết thương do móng vuốt sói gây ra, không thêm bận tâm đến cái khác.

Trước phải cứu Băng Ngưng, bằng không tại nơi băng thiên tuyết địa như vậy, nàng chỉ có chết.

Đem hai tay đặt ở trên lưng Băng Ngưng, nhẹ nhàng màu xanh hơi thở, theo tay chảy ra, rót vào miệng vết thương bên trong.

Một màn trị liệu này đã làm trấn kinh đám người Bắc Huyền Thanh.

Trong lúc Tuyết Ân trị liệu cho Băng Ngưng, bên kia tuyết sói bị chọc mù một mắt, trừng mắt nhìn Tuyết Ân, là người này đem nó chọc mù một con mắt.

Ngọc trâm màu xanh biếc đâm thẳng vào mắt tuyết sói, cũng biết lúc đó Tuyết Ân xuống tay là cỡ nào ngoan, cỡ nào chuẩn.

Tuyết sói run run đứng lên, còn có một con mắt hoàn hảo, lóe hồng quang thù hận nhìn thân hình nhỏ nhắn đỏ tươi kia, mạnh mẽ xông đến.

Bắc Huyền Thanh hơi chút sững sốt, đang nghĩ muốn hay không tiến lên.

Nhưng mà trước mắt một cái hồng ảnh bay qua, tuyết sói kêu rên ngã xuống đất.

Bắc Huyền Thanh vừa thấy, không khỏi hạ con ngươi, nhìn bên cạnh Tuyết Ân đứng thẳng một bóng dáng màu đỏ sậm.

Một đầu tóc bạc theo gió tung bay, một mặt nạ lóe kim quang, lấy tư thế thủ hộ đứng bên người nàng, giống như thiên thần.

Tuyết Ân cảm giác được bên người dị động nguy hiểm, cảm giác được bên người đứng một người, nhưng là hần vừa đến, trên người hần có một loại hơi thờ ơ ngủ, làm nàng tâm thần vừa vững, chuyên tâm trị liệu cho Băng Ngưng.

"Huyền Thanh." Xà Ngọc Kỳ nhìn Bắc Huyền Thanh, ôn nhu hô, nhưng là con ngươi lại lóe ra hận ý.

Tiền nhân, như vậy cũng chưa chết, thật sự là uống phí một tuyết sói.

Bắc Huyền Thanh ôn nhu trấn an nàng "Không có việc gì, nhị tiểu thư đã an toàn."

Nói cho Xà Ngọc Kỳ nghe, nhưng là ánh mắt lại chăm chú vào bóng dáng đỏ sậm kia, cùng một bóng dáng nhỏ nhắn màu đỏ tươi với gương mặt quật cường.

Một chút hồng, một chút đỏ sậm, làm hần cảm thấy chói mắt.

Băng Ngưng rên rỉ, hơi hơi mở ra mắt, nhìn Tuyết Ân, sáng sủa cười, liền không nói gì.

Thật tốt, tiểu thư không có việc gì.

Tuyết Ân hít sâu một hơi, thu hồi song chưởng, lúc này sắc mặt đã tái nhợt còn có mồ hôi lạnh, nàng đã dùng hầu hết linh lực ngưng tụ được cả ngày hôm nay, chính là giúp máu ngừng chảy, khép lại miệng vết thương.

Dưới chân đã nở rộ một đóa xinh đẹp huyết hoa, Băng Ngưng đã thức tỉnh, cùng Tuyết Ân so sánh, sắc mặt của nàng còn tốt hơn một ít.

"Tiểu thư." Băng Ngưng đứng lên, lo lắng hô.

Tuyết Ân lắc đầu, ý bảo nàng không có việc gì, sau đó ngẩng đầu muốn nhìn một chút người vừa rồi giúp nàng là ai

Vừa nhắc đầu, giống như ma nhập, giật mình một cái. Nàng hoàn toàn bị con ngươi thâm thúy kia hấp dẫn

Đó là một đôi mắt như thế nào, nói không rõ cảm giác, nhu tình, đau thương...

"Cám ơn ngươi." Tuyết Ân hoàn hồn, có chút xấu hổ bản thân vừa rồi nhìn chăm chăm người ta, nàng đây là như thế nào, thế nào đối với một nam tử mang theo mặt nạ trở nên ngốc lảng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nam Nhân Tóc Bạc Mang Mặt Nạ, Thiên Dạ

"Ta gọi Thiên Dạ." Nam tử mang mặt nạ màu vàng chậm rãi nói, thanh âm dòng suối chảy, rõ ràng dễ nghe.

Tuyết Ân im lặng gật đầu, người đã giúp nàng, nàng phải báo đáp. Tuy rằng nàng nhìn không thấy bộ dạng dưới mặt nạ kia, nhưng đây là điều phải làm.

"Chủ tử, chúng ta cần phải đi." Mộ Dã chạy tới, nói.

Thiên Dạ hai tròng mắt nhìn chăm chăm Tuyết Ân, hi vọng nàng có thể nói cái gì.

"Ta gọi Tuyết Ân."

"Chúng ta còn lại gặp mặt." Thiên Dạ xoay người rời đi, giống như không mang theo một tia lưu luyến, thanh âm như có như không, lại làm Tuyết Ân trong lòng ngẩn ra.

Mộ Dã cung kính hướng Tuyết Ân xoay người hành lễ, liền đuổi theo Thiên Dạ.

Bác Huyền Thanh tiến lên đỡ lấy Tuyết Ân, "Nhị tiểu thư, ngươi không sao chứ?"

Tuyết Ân lui về phía sau một bước, cự tuyệt Bác Huyền Thanh tới gần, nhìn bóng lưng rời đi của Thiên Dạ, xem một đầu tóc bạc tung bay, có chút thất thần.

Bóng lưng kia, lại có một cảm giác vô cùng quen thuộc. Nhìn những bông tuyết rơi trên bóng lưng kia, làm nàng có chút đau lòng.

"Nhị muội, ngươi không sao chứ, có bị thương hay không?" Xà Ngọc Kỳ tiến lên, vội vàng dò hỏi.

Tuyết Ân thu hồi tâm thần, ngân mâu lạnh lẽo liếc mắt một cái nhìn Xà Ngọc Kỳ, không nhanh không chậm mở miệng

"Kia thật đúng là khiến các vị 'Lo lắng'."

Tuyết Ân đỡ Băng Ngưng, đi qua bên người Xà Ngọc Kỳ "Nhớ kỹ ngươi đã làm hết thấy. Ngày sau ta sẽ trả lại gấp trăm lần cho ngươi."

Xà Ngọc Kỳ nước mắt tụ đầy mắt vành mắt, ủy khuất nhìn bóng lưng của nàng

"Huyền Thanh, nhị muội có phải không phải đang trách ta vừa rồi không có ra tay cứu nàng, ta lúc đó là thật sợ hãi, không phải cố ý."

Xà Ngọc Kỳ nói nước mắt lạch cạch lạch cạch rơi xuống.

"Chúng ta trở về đi." Bác Huyền Thanh nhìn bóng dáng nhỏ bé, khó được một lần không đi đỡ Xà Ngọc Kỳ, nghiêng người đi qua.

Bác Huyền Thanh vừa đi, Xà Ngọc Kỳ nước mắt cũng ngừng lại, ủy khuất ánh mắt đã thành phần hận ánh mắt, nhìn chăm chăm vào Tuyết Ân.

Hào, tốt lắm, tuyết sói cũng chưa đem ngươi nuốt đi. Tuyết Ân, ta Xà Ngọc Kỳ coi thường ngươi, cơ hội tiếp theo, ta cũng sẽ không chùn tay.

Bông tuyết như trước ở bay xuống, như cánh lông chim của thiên sứ, xem âm áp nhân tâm, tiếp xúc, mới phát hiện là lãnh liệt thấu xương.

"Tiểu thư, thực xin lỗi." Băng Ngưng nhỏ giọng xin lỗi, vừa mới là nàng rất xúc động.

Nếu nàng không như vậy xúc động lao ra muốn cứu tiểu thư, bản thân liền sẽ không bị thương, tiểu thư sẽ không cần như vậy cố sức cứu bản thân, kia tuyết sói cũng sẽ không có cơ hội công kích tiểu thư.

Vừa rồi, nếu là không có kia côn tử tên Thiên Dạ cứu giúp, chỉ sợ là cũng muốn quăng nửa cái mạng ở dưới móng vuốt tuyết sói.

"Băng Ngưng, ta biết ngươi sốt ruột cứu ta, ta sẽ không trách ngươi, nhưng là ngươi phải biết rằng, ngươi lỡ mắng xúc động, có thể hại chết ta."

Tuyết Ân không có trách cứ Băng Ngưng, nàng nói không có sai, nàng có thể một phát chọc mù tuyết sói, mà bản thân không bị thương.

Nhưng là Băng Ngưng đột nhiên lao vào, làm nàng thiếu chút thất thủ, thiếu chút nữa chết dưới móng vuốt tuyết sói.

Nhưng là Băng Ngưng không có sai, nàng dưới tình thế cấp bách liền làm như vậy.

"Thực xin lỗi." Băng Ngưng xin lỗi, nàng thật sự không phải cố ý, tiểu thư trách nàng cũng không có sai.

"Băng Ngưng, nhớ lời ta nói là được, phải bảo vệ bản thân trước, phải làm bản thân trước cường đại, người hiểu chưa?" Thanh âm Tuyết Ân không có giống trước nói với Xà Ngọc Kỳ khi lạnh như băng, nhưng không ôn nhu, chính là nhẹ nhàng chậm chạp.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Nếu Có Lần Sau, Đừng Trách Ta Tâm Ngoan

Băng Ngưng quệt nước mắt, gạt đầu, nàng hiểu rõ, tiểu thư nói đúng, là chính nàng xúc động.

Nếu nàng không cường đại, ở tiểu thư bên người, chỉ biết liên lụy tiểu thư, chỉ khi có năng lực bảo hộ bản thân, nàng mới có thể đứng bên người tiểu thư, thù hận tiểu thư.

Băng Ngưng trầm hạ quyết tâm, nhất định phải trở thành người có thể bảo hộ tiểu thư, mà không phải là được tiểu thư bảo hộ.

"Băng Ngưng, nếu có lần tiếp theo, đừng trách ta tâm ngoan." Tuyết Ân nói lạnh như băng, nhưng là tâm tư lại chỉ có nàng biết.

"Nô tì đã biết, sẽ không khiến tiểu thư thất vọng." Băng Ngưng cung kính trả lời, nàng biết ý tứ của tiểu thư, nếu còn chuyện như vậy, như vậy nàng sẽ không có thể ở bên tiểu thư.

Nàng về sau nhất định sẽ nỗ lực, nỗ lực trở thành người có thể bảo vệ tiểu thư.

Bác Huyền Thanh nhìn Tuyết Ân đấu với tuyết sói, lại trị liệu cho Băng Ngưng, tâm liền nổi lên một phen tâm tư.

Vốn tưởng rằng toàn phế tài nhị tiểu thư, thế nhưng có thể tránh né công kích của tuyết sói, dùng một cái ngọc trăm chọc mù mắt tuyết sói, còn có khả năng trị liệu.

Đây là toàn năng phế tài? Nàng tránh né động tác của tuyết sói, mặc dù không phải võ đạo, nhưng cũng tương tự, về phần thuật trị liệu ... Càng làm cho người ta kinh ngạc.

Bác Huyền Thanh không khỏi hồi hận, lời nói của bản thân có phải hay không nói quá sớm, làm cho hiện tại có ý thay đổi, ngay cả vấn đề đều không thể.

Thờ dài một tiếng, tự trách mình thiên nghe linh tinh, xem nhẹ một nhân tài như vậy, đáng tiếc.

Nhưng là đáng tiếc cũng vô dụng, hắn muốn kết hôn với Xà Ngọc Kỳ làm chính phi, Tuyết Ân làm sùng phi, đã truyền khắp dương thành, chỉ chờ kinh thành ban thánh chỉ.

Vì ngôi vị hoàng đế, cho dù hân hỉ hận, cũng vô dụng, tùy thời có thể đổi hoàng tử, có thể nào đạt được ủng hộ cùng tín nhiệm của dân chúng.

Không phải là chính phi, còn có sùng phi. Chờ hân đi lên ngôi vị hoàng đế là lúc, có thể thấy rõ hai cái cái nào cũng có giá trị lợi dụng, đến lúc đó ai làm hậu cũng không muộn.

Chuyện ở Merlin ngộ mãnh thú, trở lại xà phủ, cận một câu, mãnh thú vô tình xâm nhập, kinh ngạc Tuyết Ân.

Tuyết Ân cũng không có đi so đo, không là hiện tại không so đo, mà là này cừu, nàng nhớ trong lòng là tốt rồi, về sau chậm rãi báo đáp bọn hân là được.

Merlin chuyện qua, xà quý phủ hạ tất cả đều bận rộn di chuyển đế đô, tất nhiên di chuyển cũng chỉ là mang theo một ít trọng yếu này nọ, chọn một ít tiểu tư cũng tín nhiệm.

Nhưng Merlin một chuyện sau, Bác Huyền Thanh đối Tuyết Ân có chút ân cần lên, thường thường tìm hiểu một chút việc nàng ngày ấy trị liệu, nhưng Tuyết Ân đều là ngậm miệng không nói, nếu không chính là đáp qua loa.

Tuyệt Ân đối Xà gia, vô luận là chi thứ hay trực hệ, đều đã không ôm vọng tưởng gì, đại lý tông chủ đối Merlin chuyện cũng không mở miệng gì.

"Thật sự là rất giận, đều là đích tiểu thư, vì sao đại tiểu thư đường làm quan rộng mở, chúng ta lại ở trong này bị khinh bỉ." Băng Ngưng cảm giận thu thập quần áo, trong lời nói toàn là bất mãn.

"Băng Ngưng, đừng quên, nàng là Bắc Ngưng Đế quốc thiên tài, đãi ngộ tự nhiên là bất đồng." Tuyệt Ân không thêm để ý, nàng hay không đắc ý, dù sao hiện tại trước nhùng nàng đắc ý, một ngày nào đó sẽ làm nàng khóc cầu bản thân.

Sau khi trải qua chuyện vừa rồi, Tuyệt Ân cuối cùng nhìn thẳng vào bản thân không thể hấp thu linh khí, nàng nỗ lực thế nào cũng không thể hấp thu linh khí, ngưng tụ linh lực, tu luyện ma pháp cấp vô đạo, nhưng còn may là nàng có thể tu luyện Thanh Liên.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lần Đầu Triệu Hồi Tinh Linh 1

Tuyệt Ân nắm chặt tay, không được, không thể hấp thu linh khí, nàng cũng muốn tu luyện, không thể ma pháp, liền vô đạo, không thể vô đạo liền triệu hồi, không thể triệu hồi liền luyện được.

Mặc kệ là cái gì, nàng đều phải luyện thành bản lĩnh, nếu không có thiên phú, nếu không tiềm chất, như vậy nàng liền đào móc xuất ra.

Tuyệt Ân ngân mâu lạnh lùng, hạ quyết tâm.

Nàng Tuyệt Ân

Phải làm là thiên chi kiêu nữ, mà không phải là tỷ nữ không bằng thứ xuất nghèo túng thiên kim.

Nàng Tuyệt Ân

Không thể giống trong miệng người khác là cái toàn năng phế vật, càng không thể mặc người đời khi dễ.

Nàng Tuyệt Ân

Muốn đứng ở cao nhất, muốn những người từng khi dễ nàng, đều ngưỡng mộ nàng.

Vọng tưởng khi dễ nàng, vũ nhục nàng, người nàng thương, chờ đến thời điểm ta đứng đủ cao, liền là các người suýt trọng thời điểm.

Tất nhiên, chỉ có nỗ lực, liều mạng nỗ lực, mới có thể làm được, cho nên không thể bởi vì không thể hấp thu linh khí liền buông tha.

Muốn đứng ở cao nhất, chỉ có nỗ lực, hiện tại chỉ có hiểu biết, muốn làm như thế nào mới được.

Ngàn năm trước từng có một lần đại chiến, đến từ vong xuyên cùng hư hải hai vị thần bí đại chiến, tách ra phượng thần đại lục, thành tựu hiện tại tứ đại quốc cục diện.

Nhất ngàn năm trước, phượng thần đại lục vẫn là ma pháp hoành hành thế giới, khi đó còn không có vô đạo này nhất kỹ xảo.

Lần đó vong xuyên cùng hư hải đại chiến, máu chảy thành sông, thi thể chồng chất như núi, mà này cao cấp ma pháp sư cũng vào lần đó đại chiến tiêu vong, chỉ để lại một chút tiểu ma pháp.

Ma pháp biến mất, còn có mặt khác một loại kỹ xảo xuất hiện, thì phải là vô đạo.

Cùng là hấp thu linh lực tu luyện, ma pháp thích hợp công kích ở xa, mà vô đạo thích hợp công kích ở gần.

Ma pháp so với vô đạo cao hơn, nhưng là tu luyện vô đạo lâu hơn ma pháp, bởi vì ma pháp không chỉ có hấp thu linh khí, mà phải dựa vào thần thần lực của bản thân để phát huy, bằng không không chỉ có hiệu quả nhất định.

Tu luyện vô đạo, đơn giản chút, chỉ cần có thiên phú, hơn nửa ngày sau nỗ lực, như vậy trở thành thánh chiến sĩ là vô cùng có khả năng.

Nhưng vô đạo vẫn có liên quan linh lực, như vậy chỉ có trở thành triệu hồi sư.

Thuần thú sư tùy ý có thể thấy được, nhưng triệu hồi sư lại thiếu, một đế quốc có hai mươi vị triệu hồi sư, kia cũng đã rất nhiều.

Như thế có thể thấy được, muốn thành vì triệu hồi sư, là cỡ nào khó khăn, nhược điểm của một triệu hồi sư, đó là tự thân.

Tuyết Ân nhìn trời, liền tự một người trên đường, đi tìm xem bản thân muốn gì.

Dương thành đường cái, rộn ràng nhộn nháo rao hàng, có vẻ thập phần náo nhiệt, ngẩng đầu nhìn kia tám biển, nhắc chân đi vào.

"Khách quan, ngài muốn cái gì, bốn điểm cái gì cần có đều có, tùy ý xem." Cả ngày, rốt cục nhìn thấy một người khách nhân, chương quầy vội vàng đứng dậy nhiệt tình tiếp đón.

Nhưng là gương mặt nhìn ngân mâu của Tuyết Ân, có chút trở mắt, lập tức hoàn hồn.

Tuyết Ân nhìn chung quanh một chút cửa hàng, thật đúng là cái gì cần có đều có, không hề thiếu, thậm chí có cả võ đạo chỉ thư.

"Chương quầy, nghe nói người nơi này có triệu hồi tinh linh môi giới?"

"Có có, khách quan bên này xem là được, có ngọc bội, trâm cài tóc, vòng tay."

Vừa nghe Tuyết Ân muốn môi giới, vội vàng đem Tuyết Ân dẫn tới một góc.

Tuyết Ân im lặng gật đầu, xem trên bàn triệu hồi tinh linh môi giới, vẫn là đa dạng chủng chất a.

Đủ loại ngọc trâm, ngọc bội, vòng tay, thậm chí khuyên tai này nọ đều có.

"Chỉ có từng này thôi sao?" Nhìn thoáng qua, Tuyết Ân hỏi, mấy thứ này nàng đều xem không vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Lần Đầu Triệu Hồi Tinh Linh 2

"Đúng vậy, đây đều là thấp hơn tinh linh, căn bản là bán không được, trừ bỏ một ít cha mẹ vì muốn đứa nhỏ cao hứng, mua trở về làm quà, căn bản là không có người muốn." Chương quầy khổ sở nói, hiện tại rất khó làm ăn a.

"Lấy cái này đi." Tuyết Ân chỉ tiếp theo chỉ ngọc trâm đơn giản, dù sao nàng chỉ là muốn thử triệu hồi tinh linh, xem hay không có thể triệu hồi cũng ký kết khế ước thành công.

"Hảo a." Chương quầy vui vẻ mặt mày đều dương lên, rốt cục có thể bán a, phu nhân sẽ không nói hấn vô dụng.

Tuyết Ân ném cho hấn một thỏi bạc, nhìn ngọc trâm màu đỏ, liền đi.

Tuy rằng không biết bao nhiêu tiền, nhưng là Tuyết Ân tin tưởng, nàng đưa tiền vậy là đủ rồi.

"Khách quan đi thông thả, lần sau lại... Đến." Chương quầy người nhanh nhẹn tiếp được nén bạc, còn còn chưa nói hết, liền há mồm cắn răng nhìn xuống có hay không không phải thật sự.

"Chương quầy, vừa rồi vị cô nương kia mua cái gì?" Tuyết Ân rời đi không lâu, Bắc Huyền Thanh liền tiến vào hỏi.

Vừa rồi hấn vốn là ra giải sầu, nhưng là không nghĩ tới có thể gặp Tuyết Ân, thấy nàng ở trong này mua này nọ, liền không có tiến vào.

Chương quầy nắm bạc, nhìn Bắc Huyền Thanh, "Không thể phụng cáo."

Bắc Huyền Thanh hiểu rõ câu môi, xuất ra một thỏi bạc trắng, đặt ở trên quầy "Mười lượng bạc, có đủ hay không?"

Chương quầy nhìn thỏi bạc lờ lờ ánh sáng, hơi chút nhíu mày, nghĩ vị cô nương kia cũng không phải mua cái gì trọng yếu, hấn là không có việc gì.

Liền thu hồi kia mười lượng bạc, nói "Vừa rồi vị khách quan mua triệu hồi tinh linh môi giới."

Bắc Huyền Thanh nghe xong xoay người liền rời đi, nhưng là chưa đi lên, chính là Tuyết Ân mua triệu hồi tinh linh môi giới làm cái gì.

Chương quầy xem Bắc Huyền Thanh bóng dáng, lại nhéo nhéo hai cái bạc, thì thào "Hôm nay thật sự là tài thần vào cửa, thế nhưng buôn bán lời nhiều như vậy."

... ..

"Tiểu thư, người đi nơi nào , cũng không nói cho nô tì một tiếng, làm hại nô tì lo lắng gần chết."

Vừa trở lại trúc hiên, Băng Ngưng liền oán trách thì thắm nói xong Tuyết Ân.

"Đi trên đường ." Tuyết Ân giản lược trả lời.

"Tiểu thư nhu muốn cái gì, cùng nô tì nói một tiếng thì tốt rồi, không cần bản thân đi xem đâu." Băng Ngưng tiếp tục nói, vừa rồi nàng còn tưởng rằng lại là đại tiểu thư đem Tuyết Ân kêu đi, làm hại nàng chung quanh tìm lung tung.

"Tốt lắm, không có chuyện gì, xem người nói không ngừng ." Đối với Băng Ngưng nói không ngừng, Tuyết Ân cảm giác rất ấm áp , cái loại này rõ ràng quan tâm chỉ ý.

Tuyết Ân lấy ra tinh linh môi giới, là một ngọc trầm đỏ rực như lửa, có thể là để lâu, phía trước phủ một lớp bụi.

"Tiểu thư, sao người mua hồng ngọc trầm." Băng Ngưng thấy, không khỏi kinh ngạc.

Tuyết Ân nghi hoặc ngẩng đầu, "Như thế nào, không phải hồng ngọc trầm cài tóc sao rất phổ biến sao?"

"Chẳng lẽ tiểu thư không biết, hồng ngọc bội trừ tà, hồng ngọc trầm lại ngược lại sao?" Băng Ngưng sốt ruột, vô lương chừng quây, thế nhưng bán ngọc trầm cho tiểu thư.

"Chỉ là ngọc trầm mà thôi." Tuyết Ân lơ đãng, một cái hồng ngọc trầm cài mà thôi, nàng cũng không tin vào mai quý, cho dù có, cũng là quý sợ người bày phần.

"Ai nha, tiểu thư thế nào không nghe." Băng Ngưng bắt đắc dĩ, hiện tại tiểu thư tính tình thay đổi nhiều như vậy, nàng đều không biết.

"Người đi thu thập một chút đi, chúng ta ngày mai liền khởi hành ." Tuyết Ân đem Băng Ngưng đuổi đi, nàng thật sự không biết là hồng ngọc trầm có cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lần Đầu Triệu Hồi Tinh Linh 3

Băng Ngưng chỉ phải bắt đắc dĩ lui ra

Tuyết Ân nhìn ngọc trầm môi giới đỏ rực như lửa, khó trách bị kín bụi, cũng không có người mua.

Muốn triệu hồi tinh linh, đồng dạng là có linh lực cùng tinh thần lực , bởi vậy tứ đại quốc triệu hồi sư là thiếu lại thiếu .

Xem này huyết ngọc trầm, hẳn là có chút niên đại, hơn nữa này huyết ngọc trầm tựa hồ vẫn là thiên nhiên mà thành, xem còn rất đẹp mắt .

"Tinh linh chi hoàng, Tuyết Ân lấy linh lực, mệnh lệnh cho người, ban thưởng ta tinh linh giao cho ta lực lượng." Tuyết Ân tập trung tinh thần lực, nỗ lực đem linh khí ngưng tụ, triệu hồi nhược tiểu tinh linh.

Tất nhiên, giọng nói lạ, Tuyết Ân nhìn nhìn chung quanh, cái gì đều không có, chẳng lẽ triệu hồi thất bại ? Nàng không thể triệu hồi tinh linh?

Không được, nếu là ngay cả ấu tinh linh cũng không thể triệu hồi, nàng thế nào trưởng thành, có lẽ là tinh thần lực còn chưa đủ, không thể triệu hồi.

Lại thử một lần, nàng nhất định phải thành công triệu hồi tinh linh.

Lần này Tuyết Ân đem linh khí mình sở hữu đều ngưng tụ thành linh lực, mỗi một lần ngưng tụ, nàng toàn thân đều đau, giống như đứt toàn bộ gân mạch, sắc mặt nàng trắng bệch, đỏ mồ hôi lạnh.

"Tinh linh chi hoàng, Tuyết Ân lấy linh lực, mệnh lệnh cho người, ban thưởng ta tinh linh giao cho ta lực lượng." Ngưng tụ linh lực tốt, phóng xuất ra tinh thần lực mình có.

Thế nhưng không thể triệu hồi tinh linh, kia nàng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Băng Ngưng đứng ở ngoài cửa, nhìn Tuyết Ân nỗ lực hết thảy, hốc mắt đầy nước mắt, không dám đi vào quấy rầy nàng.

Phu nhân, người thấy được sao? Tiểu thư thật nỗ lực, thật nỗ lực trưởng thành, Băng Ngưng có thể hoàn thành tâm nguyện của phu nhân , phu nhân ngủ yên đi.

Đột một lát, còn chưa thấy chung quanh có động tĩnh, gân mạch rất đau, tựa hồ vừa rồi ngưng tụ linh lực, có mấy chỗ gân mạch đã đứt, hiện tại Thanh Liên tự động sinh trường gân mạch.

"Chẳng lẽ khối thân thể này thật sự cái gì cũng không thể tu luyện?" Tuyết Ân có chút thất bại, đây là lần đầu tiên thấy thất bại như vậy, trước kia chưa từng như thế.

Nhưng là, không quan hệ, một lần không được, liền hai lần, ba lần, nàng Tuyết Ân có thể thành công, chỉ cần nỗ lực kiên trì, nàng sẽ không buông tay.

Chính là hôm nay không thể đi triệu hồi, hảo hảo nghỉ ngơi, hấp thu linh khí, dưỡng tinh thần tốt, sau đó thử lại.

Tuyết Ân quay người lại, liền thấy trên giường một tiểu sinh vật lông xù màu trắng, ánh mắt tròn như viên bi đang chớp chớp nhìn bản thân.

Tuyết Ân đi đến, đem vật nhỏ này nâng lên, vật nhỏ tròn vo, chi to bằng bàn tay, lông xù, giống cái tiểu tuyết cầu.

Lỗ tai phản nộn khéo léo, nhìn không thấy đuôi đuôi, đôi mắt tròn tròn, cái mũi, miệng phản nộn, ngũ quan tổ hợp cùng nhau, càng thêm đáng yêu.

"Đây là cái sinh vật gì?" Nghiên cứu nửa ngày, Tuyết Ân cuối cùng không biết tiểu tuyết cầu này là cái gì.

Tiểu tuyết cầu bị dây xéo, vô cùng bất mãn, tứ chi ngăn ngăn động động, nghe răng phản kháng Tuyết Ân.

Nhìn tiểu tuyết cầu đáng yêu, Tuyết Ân cũng luyến tiếc ngược nó, đem nó đặt ở bàn tay của mình.

"Tiểu tuyết cầu, ngươi chỗ nào đến?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Mạnh Tinh Linh, Tiểu Đoàn Tử 1

Tiểu tuyết cầu đáng yêu run lấy lấy, vươn tiểu móng vuốt làm theo bản thân vừa rồi bị nắm loạn, ánh mắt thẳng chỉ huyết ngọc tâm.

"Ngươi là ta vừa rồi triệu hồi tinh linh?" Tuyết Ân nhìn ánh mắt tiểu tuyết cầu, liền tưởng đến vừa rồi bản thân triệu hồi tinh linh, có chút không tin.

Đây là tinh linh? Nàng giống như còn không biết tinh linh lớn lên trông thế nào đâu, nhận thức của nàng, tinh linh là có cánh dài trong suốt, có hai râu, mặc quần áo bé bé.

Tiểu tuyết cầu xoay xoay ánh mắt, sau đó gật đầu, xem như thừa nhận.

"Kia cùng ta ký kết khế ước?" Tuyết Ân nhẹ giọng hỏi, vật nhỏ này thật đáng yêu.

Tiểu tuyết cầu mở to mắt, chớp chớp, làm cho người ta không biết nó muốn biểu đạt là cái gì.

Tuyết Ân có chút nghi hoặc, tiểu gia hỏa này muốn nói gì a, thực phiền toái, nếu có thể nói chuyện thì tốt rồi, nhưng là giống như tinh linh cấp bậc thấp, sau khi ký kết khế ước tài năng sẽ khơi thông.

Tiểu tuyết cầu rõ ràng vươn phần nộn tiểu móng vuốt, ôm lấy ngón trỏ của Tuyết Ân, há mồm liền cắn xuống.

Nhìn động tác của tiểu tuyết cầu, Tuyết Ân liền minh bạch, đây là tiểu gia hỏa đồng ý cùng nàng ký kết khế ước.

"Tinh linh chi hoàng, ngô Tuyết Ân lấy huyết thể, cùng hoàng con, ấu tinh linh ký kết trăm năm khế ước, ban cho ta lực lượng đi."

Nói xong, đem một giọt huyết giọt nhập vào cái trán của tiểu tuyết cầu, hồng quang chợt lóe, khế ước thành công.

"Chủ nhân, chủ nhân, đói, đói."

Ký ước thành công, tiểu tuyết cầu liền vươn móng vuốt phần nộn, ôm lấy ngón tay còn ứa máu của Tuyết Ân ra sức hút.

"Ngươi đói bụng, cũng không thể ăn huyết của ta, ngô, tinh linh cũng ăn cái gì?"

Tuyết Ân nín chặt lỗ tai của tiểu tuyết cầu, không cho nó hút huyết của mình, nó nếu nghiện, về sau nàng còn không phải bị vật nhỏ này hút khô sau.

Nàng vừa rời cùng này tiểu tuyết cầu ký kết khế ước không phải là khế ước sinh tử, chỉ có đơn phương , nàng tử, nó cũng không sống được một mình.

Nếu là tiểu tuyết cầu chết, kia bọn họ sẽ giải trừ khế ước, vốn triệu hồi sư cùng tinh linh là ký kết khế ước sinh tử, nhưng là vì sao vật nhỏ này chỉ cùng nàng ký kết khế ước đơn phương

"Vật nhỏ, ngươi trước đừng ăn, ngô, vì sao không ký khế ước sinh tử?"

"Chủ nhân, ngươi buông ta ra, lỗ tai đau." Tiểu tuyết cầu vuron chân phần nộn, mãnh liệt phản kháng.

Tuyết Ân đem tiểu tinh linh đặt lên bàn, cùng tượng trưng tinh linh bộ dáng là kém một vạn tám ngàn dặm.

"Ngô, nhân chủ nhân tốt lắm." Tiểu tinh linh nói xong liền rút chân, ôm lấy ly trà.

Tuyết Ân xem động tác của tiểu tinh linh, bạch mượt mà , khả năng chân quá ngắn, lại thật nhỏ, cho nên nàng thấy là một cái tiểu tuyết cầu đi lại.

"Ngô, ngươi kêu Tiểu Đoàn Tử đi." Xem tiểu tinh linh giống một tuyết cầu tiểu tinh linh một đoàn tròn vo, tùy ý cho cái tên.

Có thể là tiểu tinh linh thân mình tròn, lại nhỏ, ly trà đều cùng nó giống nhau lớn lên.

Tiểu tinh linh ôm ly trà, con ngươi trượt lên trượt xuống, tựa hồ lo lắng Tuyết Ân lấy tên "Chủ nhân thật tốt, Tiểu Đoàn Tử thật thích."

Tiểu Đoàn Tử nhìn Tuyết Ân, lại xem hạ bản thân ôm ly trà, ăn trước no rồi, lại đi ôm chủ nhân đi, nói xong há mồm liền cắn ly trà.

"Tiểu Đoàn Tử, ngươi bụng đói ăn quả a." Tuyết Ân đột nhiên có chút hối hận bản thân có phải hay không xúc động , cùng tiểu tinh linh này ký kết khế ước.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mạnh Tinh Linh, Tiểu Đoàn Tử 2

Băng Ngưng bụng điểm tâm tiến vào, thấy đến một màn như vậy, không khỏi há hốc mồm, một đoàn tuyết cầu đang cắn ly trà?

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử đói." Tiểu Đoàn Tử xoay xoay con mắt, đáng thương nhìn Tuyết Ân.

"Tiểu... Tiểu thư." Đây là ma thú gì, nhỏ như vậy liền có thể nói, hơn nữa bộ dạng ủy khuất thật đáng thương.

Còn có nó là nơi nào đến, làm sao có thể kêu tiểu thư làm chủ nhân, hơn nữa dùng trà chén...

Băng Ngưng vừa dứt lời, trước mắt bóng trắng chợt lóe, trên tay liền trống trơn , chớp mắt, trên bàn chính Tiểu Đoàn Tử đang ra sức ăn điểm tâm, không khỏi kinh ngạc .

Vừa rồi bóng trắng kia, chính là tiểu động vật này? Trong chớp mắt liền đoạt điểm tâm của nàng, trở lại trên bàn, thế nhưng chính là trong chớp mắt, nàng đều không phát hiện.

"Tiểu Đoàn Tử, ngươi ở Tinh Linh tộc giai cấp nào ?" Xem Tiểu Đoàn Tử ăn như vậy, Tuyết Ân cũng không nhủ lỗ tai của nó .

"Không biết, cha nói ta là ấu tinh linh, phải ngoan ngoãn , không thể xằng bậy." Tiểu Đoàn Tử cắn điểm tâm, vụn đều rớt trên bàn, bộ dạng ăn như lang hồ, giống đói bụng đã lâu.

"Chủ nhân, có còn không?" Ăn xong điểm tâm, Tiểu Đoàn Tử lại nhìn ly trà lúc trước đã cắn một nửa, có chút miễn cưỡng vuron móng vuốt ôm lấy tiếp tục cắn.

"Băng Ngưng, ngươi lại đi lấy một ít đến." Tuyết Ân phản phó nói.

Băng Ngưng hoàn hồn, sau đó xoay người đi lấy điểm tâm

Cắn hai nhát ly trà, Tiểu Đoàn Tử liền để xuống , ghét bỏ nói "Này không thể ăn."

"Tiểu Đoàn Tử, một hồi lại ăn, hiện tại trả lời ta." Nàng còn muốn hỏi, rất nhiều sự việc đều không biết.

"Chủ nhân hỏi đi, Tiểu Đoàn Tử sẽ háo háo trả lời." Tiểu Đoàn Tử nói xong chuyển cái thân, đầu hướng cửa, đuôi đối với Tuyết Ân, thật rõ ràng nó đang

đội Băng Ngưng bụng đồ ăn.

Tuyết Ân không khỏi có chút đau đầu, đây là tinh linh của nàng sao? Đem nó thu lại, đối diện bản thân.

"Vì sao cùng ta ký chủ tờ khế ước." Đây là vấn đề nàng không hiểu, Tinh Linh tộc là ản tộc, nếu không có tinh thần lực cường đại, cũng không thể ký kết khế ước.

"Chủ nhân tốt lắm a, phụ thân nói như vậy, gặp được chủ nhân tốt, muốn ký chủ tờ khế ước, không thể hại chủ nhân." Nó thật nghe lời nếu không phụ thân để nó đói bụng. Nếu phụ thân biết nó có cái chủ nhân tốt, khẳng định sẽ phi thường vui vẻ.

Tuyết Ân không hiểu nàng trong miệng Tiểu Đoàn Tử tốt lắm là sao, nhưng là có thể khẳng định là, đây là ý tứ của phụ thân Tiểu Đoàn Tử.

"Vậy nói triệu hồi tinh linh." Đối với triệu hồi tinh linh, nàng biết đến không nhiều lắm, trước mắt biết cần linh lực, tinh thần lực, cùng với triệu hồi môi giới.

"Chủ nhân, đây là trâm cài của nương nha, cho nên Tiểu Đoàn Tử mới có thể ở bên trong." Tiểu Đoàn Tử ôm huyết ngọc trâm cài, chớp ánh mắt.

Tuyết Ân chỉ cảm thấy lời này có chút ông nói gà bà nói vịt.

"Tinh Linh tộc là ản tộc, một khi cùng chủ nhân ký hên, vô luận ở nơi nào, thời điểm triệu hồi, đều là xuất hiện trước tiên, bảo hộ chủ nhân, mà chủ nhân triệu hồi Tiểu Đoàn Tử môi giới là trâm cài của nương. Về sau chủ nhân ký kết khế ước tinh linh, đều có thể ở trâm cài nga."

Lúc này Băng Ngưng đã mang theo đồ ăn tiến vào, ngửi thấy mùi, Tiểu Đoàn Tử liền lập tức đoạt lấy thức ăn.

Xem bộ dạng Tiểu Đoàn Tử bụng đói ăn quàng, Tuyết Ân cũng không quấy rầy nó

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tiểu Đoàn Tử Thích Chủ Nhân

Chính là nàng thật muốn biết, vì sao bản thân không thể ngưng tụ linh lực, mỗi một lần muốn ngưng tụ, sẽ có gân mạch bị liên lụy, sau đó xé rách, muốn chặt đứt gân mạch của nàng.

Còn có cái hắc ti kia đến tột cùng là cái gì?

Là từ nhỏ có hắc ti? Vẫn là độc tố lưu lại? Tuyết Ân chung quy không hiểu rõ cái kia là cái gì

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử muốn đi ngủ." Ần uống no đủ, Tiểu Đoàn Tử bĩu môi đáng thương hề hề nhìn Tuyết Ân. Lúc này bụng đều có chút phình, so vừa rồi còn tròn hơn một chút.

"Vậy người trở về trâm cài ngủ đi." Nó buồn ngủ, trở về trâm cài ngủ.

Tiểu Đoàn Tử phi đến trước ngực Tuyết Ân, cọ cọ, làm nũng nói! Không cần đâu, Tiểu Đoàn Tử thích chủ nhân."

Nó thật thích hương vị trên người chủ nhân, khiến nó thật thoải mái.

"Vậy người nằm sấp ở trên vai, chỉ cần người không đem bản thân làm đánh rơi là tốt rồi." Tuyết Ân nói xong liền đem Tiểu Đoàn Tử đặt ở trên vai trái của nàng.

Tiểu Đoàn Tử, bé bé xinh xinh, không nặng, lại đẹp mắt, để ở trên vai, coi như vật phẩm trang sức.

"Ngô, tuy rằng Tiểu Đoàn Tử thích ở trong ngực mềm mềm của chủ nhân, nhưng là cũng có thể chấp nhận." Nói xong liền truyền đến tiếng hô hấp đều đều, hiển nhiên đã đang ngủ, đánh mất cũng không có việc gì, dù sao nó có thể tìm được chủ nhân.

Tiểu Đoàn Tử vừa ngủ, Băng Ngưng liền nhin không được "Tiểu thư, đây là?"

"Ta triệu hồi tinh linh, cùng nó ký kết khế ước." Tuyết Ân nhìn thoáng qua hỗn độn trên bàn cùng một ly trà bị cắn một nửa kia.

Tiểu Đoàn Tử đến cùng ở Tinh Linh tộc là cái cấp bậc gì, vừa rồi tốc độ lấy điểm tâm, ngay cả nàng cũng không có thấy rõ, tuyết đối không là ấu tinh linh, cũng sẽ không thể là thấp hơn tinh linh.

Khả nếu là lợi hại tinh linh, cũng không đến mức bị bắt nhốt bên trong huyết ngọc trâm, nó nói đó là huyết ngọc trâm của mẫu thân nó, nhưng vì sao Tinh Linh tộc sẽ xuất hiện ở tạp điểm đâu.

Tinh Linh tộc là cùng nhân loại cuộc sống không cùng một không gian , bọn họ có thể cùng nhân loại lui tới, chính là môi giới, nhưng không thể lưu lại.

Nếu huyết ngọc trâm là của nương Tiểu Đoàn Tử, như vậy lại là chuyện gì xảy ra?

Quên đi, Tiểu Đoàn Tử còn nhỏ như vậy, có thể biết cái gì, giống như một cục cưng ba tuổi

"Tiểu thư, các người ký kết khế ước?" Băng Ngưng thập phần kinh ngạc, tiểu thư không là không thể triệu hồi sao? Nhưng là hiện tại lại có thể cùng tinh linh ký kết khế ước, này thật sự là quá tốt.

"Chính là, tiểu thư, ngài ký một cái nhỏ như vậy tinh linh, nếu..."

"Người cũng thấy tốc độ của nó, nhanh vô cùng, còn nữa ta đồng ý ký kết khế ước chủ tớ, mà không phải là khế ước sinh tử."

Tuyết Ân làm rõ ý tứ của Băng Ngưng, nàng sợ Tiểu Đoàn Tử quá nhỏ, lực lượng rất yếu, căn bản là không giúp được, nếu đến lúc nhờ may nó bị chết, như vậy nàng cũng sẽ chịu liên lụy .

"Chủ tớ khế ước? vẫn là nô tì lần đầu tiên nghe được có người có thể cùng tinh linh ký kết khế ước chủ tớ ." Băng Ngưng nghi hoặc, lập tức cảm khái nói.

Nàng thân là nô tì, không có chủ tử đồng ý, là không thể tu luyện gì, tuy rằng nàng không phải là phế tài, nhưng là có thể tu luyện võ đạo.

"Khả năng nó còn nhỏ đi, mọi thứ đã thu thập xong sao? Những thứ nương để lại cho ta, mang đi đi." Có lẽ không mang đi chỉ có này tòa trúc hiên .

"Uh, đều thu thập xong , đúng rồi, lão thái gia bảo tiểu thư một hồi đi thư phòng tìm hắc, có việc cùng tiểu thư nói." Băng Ngưng chuyển đạt vừa rồi quản gia nói với nàng lời nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đem Chuyện Ở Merlin Là Ngoài Ý Muốn

"Đã biết." Tuyết Ân nhìn thoáng qua Tiểu Đoàn Tử, thật đúng là ăn xong liền ngủ, còn không sợ bản thân sẽ rơi xuống.

Chỉ sợ tiện nghi gia gia kia là muốn cùng nàng nói cái gì đi.

Thư phòng.

Đẩy ra cửa phòng đi vào, chỉ có một người Xà gia ngồi ở trước bàn uống trà, thấy nàng đến, buông ly trà.

"Ân Nhi, người đã đến rồi a, gia gia vừa vặn có chuyện cùng người nói." Xà Giang bộ dạng hiền lành hòa ái, nhưng bộ mặt thật thế nào, còn cần nghiên cứu thêm.

"Tìm ta có chuyện gì?" Tuyết Ân lạnh lùng nói, nàng sẽ không kêu người này là gia gia.

Đối với Tuyết Ân lạnh lùng cùng vô lễ, Xà Giang chỉ làm như không nghe thấy, "chuyện ngày ấy ở chỗ thương mai ta đều biết."

Tuyết Ân không nói gì, chỉ chờ hắc nói tiếp, tin tưởng ngày ấy ở Merlin, tuyết sói đột kích, từng là gia chủ Xà gia, hắc không thể không biết .

"Ngày ấy vô luận là ngoài ý muốn hay không, gia gia đều hi vọng người có thể quên sự kiện kia đi, cho rằng ngoài ý muốn." Xà Giang thấy nàng không nói gì, bản thân đi thẳng vào vấn đề.

Hắc sao lại không hiểu nội tình, có lẽ người khác không biết, nhưng hắc vẫn đều biết.

Chính là Xà gia, không cho phép xảy ra nội chiến, bằng không sẽ bị trục xuất khỏi Xà gia, như vậy sẽ không tốt. Đương nhiên, cũng có lúc được coi là xảy ra nội chiến , cũng là bên ngoài làm như không biết mà thôi, chỉ cần không đem sự tình nháo lớn.

"Thật không? Nếu lần sau Xà Ngọc Kỳ là ‘ngoài ý muốn’ thì sao?" Tuyết Ân ngân mầu khinh bỉ Xà Giang.

Cho rằng là ngoài ý muốn? Thật sự là buồn cười, nếu nàng đã chết, thì thật đúng có thể là ngoài ý muốn.

Dương thành là nơi có tuyết sói, cách Merlin cũng không phải rất xa, nhưng trước đây tuyết sói chưa bao giờ bước vào Merlin, lại ở chính lúc nàng và Băng Ngưng ở cùng nhau.

Cố tình có tuyết sói xuất hiện, mà mục tiêu là nàng, ngay cả Băng Ngưng cũng không, mục đích quá rõ ràng, thiết kế, nhưng nàng là ngoài ý muốn?

Có phải hay không lần sau nàng thiết kế Xà Ngọc Kỳ như thế, bọn họ cũng cho rằng ngoài ý muốn?

"Kỷ Nhi sẽ không gặp chuyện ngoài ý muốn." Xà Giang chắc chắn nói, Kỷ Nhi hẳn vẫn tin, con tuyết sói nho nhỏ như thế tất nhiên có thể đối phó được.

"Có phải hay không nếu ngày ấy ta chết trong miệng sói, các người cũng cho rằng là ngoài ý muốn?" Tuyết Ân ngân mâu nhìn Xà Giang, hi vọng hắn có thể cho đáp án vừa lòng, cho dù là nói dối.

Nói dối đều hảo, nàng bất quá là vì bản thân mà thôi, đều là nữ nhi Xà gia, vì sao đả ngộ bất đồng như vậy, như là ngay cả tình cảm cùng huyết thống đều không có, như vậy về sau, nàng xuống tay sẽ không chùn tay.

"Kỷ Nhi là hi vọng của Xà gia, người cũng vậy, gia gia không hy vọng các người có việc." Xà Giang nói, ngày ấy ở Merlin, vô luận Tuyết Ân đã xảy ra cái gì, chết, sống hay bị thương đều là ngoài ý muốn.

Tuyết Ân cười lạnh, thu hồi ánh mắt của bản thân, "thật không, kia thật đúng là cảm tạ mong đợi của người."

Tuyết Ân triệt để tan nát cõi lòng, vì thân thể này, đều là nữ nhi Xà gia, vì sao đả ngộ lại khác biệt lớn như vậy.

Tình lại ngày ấy, nàng đem Xà Ngọc Kỳ đã thương, nếu không phải Xà Giang ở đó, chỉ sợ là ngày ấy nàng cũng không thể tốt hơn, nhưng hắn có mục đích của hắn.

"Tuyết Ân, mặc dù người đã không họ Xà, cũng đừng quên, trên người người còn có huyết mạch Xà gia." Biểu hiện luôn luôn hòa ái dễ gần Xà Giang, cũng có chút tức giận.

Hắn đưa cái giá, cùng nàng hảo hảo nói chuyện, đó là vì lời tiên đoán kia

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ta Tuyết Ân Đã Không Họ Xà

Băng không, hẳn lúc trước sao sẽ bỏ qua cho nàng, Kỷ Nhi mạnh hơn nàng rất nhiều.

"Nếu là có lựa chọn, ta tình nguyện không cần huyết Xà gia."

Đúng vậy, nàng như thế nào cần, là nàng không có lựa chọn, thân thể này cũng không có lựa chọn, tình cảm lạnh bạc Xà gia, khiến nàng ghê tởm.

Tuyết Ân không khỏi có chút đau khổ, có phải hay không nàng phạm vào sai lầm gì, kiếp trước bị cha mẹ vứt bỏ đầu đường, trọng sinh, thật vất vả có gia đình, lại bị người ghét bỏ, đả ngộ như thế.

Thôi, thôi, không cần gia đình như vậy, nàng một người cũng không phải không được, Xà gia cùng nàng không hề có quan hệ.

"Đại nghịch bất đạo, người có tư cách gì làm con cháu Xà gia." Xà Giang bị Tuyết Ân nói, tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, quai trọng bắt chọt gỗ sần.

"Tuyết Ân đã không họ Xà." Tuyết Ân lạnh lùng đáp lời, từ lúc mẫu thân chết, nàng cũng đã không mang họ Xà, cũng không có quan hệ gì với Xà gia.

"Ta mặc kệ người họ Xà hay không, nhưng trong người người chảy dòng máu Xà gia, sinh là người Xà gia, chết cũng là quỷ Xà gia."

Xà Giang nói thập phần nghiêm khắc, hẳn thật sự bị nghiệt nữ này làm tức chết rồi.

Tuyết Ân cười lạnh một tiếng, không có đáp lời, người của nàng, mệnh của nàng, đều do nàng quyết định, "Nói xong rồi sao?"

"Ngày mai, người cùng Kỷ Nhi hai người đi trước khỏi hành đến đế đô, dọc theo đường đi chiếu cố Kỷ Nhi tốt, sau này các người không chỉ có là tỷ muội, còn cùng nhau gả cho nhị hoàng tử, hảo hảo phụ trợ lẫn nhau, trợ giúp Xà gia một tay."

Tuyết Ân mí mắt cũng chưa chớp một cái nói "Hảo."

Nàng sẽ hảo hảo 'chiếu cố' Xà Ngọc Kỳ, hảo hảo 'hỗ trợ' Xà gia, chỉ cần bọn họ không sợ Xà Ngọc Kỳ mất mạng, không sợ Xà gia cả nhà cùng trầm.

Xà Giang quái dị nhìn nàng một cái, thế nào vừa rồi còn bén nhọn, đột nhiên thuận theo, loại cảm giác này, thật giống như nhìn đến vốn là ăn cỏ, đột nhiên muốn ăn thịt, làm cho hắn hoảng hốt.

"Ngươi trở về đi, ngày mai ta sẽ phái nha hoàn cùng tiểu tư hầu hạ của ngươi, có việc truyền lời trở về, ta cùng phụ thân ngươi rất nhanh cũng liền đến đó."

Xà Giang chỉ nghĩ đến nhanh chóng đuổi nàng đi. Chính là nhìn đến sự bén nhọn của nàng, đột nhiên mềm mại, làm cho hắn cảm thấy có chút hoảng hốt.

Tuyết Ân xoay người rời đi, nha đầu tiểu tư, cũng là giám thị nàng đi.

Xà Giang đối bản thân đến cùng có mục đích gì, vì sao lúc trước đối với nàng ngay cả trừng phạt đều không có, lại để bản thân hồi ức hiện, mặt khác sau này đám người Xà Ngọc Kỳ cũng không dám tìm nàng gây phiền toái, tin tưởng đều là phản phó của Xà Giang phân.

Xà Giang thực lực nàng không biết, nhưng là có thể ngồi lên vị trí gia chủ, về sau còn có thể là quản lý gia sự, nói vậy cũng là không đơn giản.

Xà gia đến cùng là cái dạng gì? Tuyết Ân thật phần nghi hoặc.

Nếu Xà Giang thực lực đủ cao, là có thể thấy được lúc trước nàng tự mình trị liệu ngoại thương, tin tưởng hắn cũng biết, bằng không liền sẽ nào được vương đưa cho nàng một lọ băng thanh ngọc lộ.

Lúc đi ra, tuyết đã ngừng rơi, nhưng là trên đất còn dấu tích tuyết thật dày, mỗi khi đi một cước, còn phát ra thanh âm.

Tuyết, từng ở trong lòng nàng cỡ nào xinh đẹp thuần khiết, nhưng là hiện tại nàng thật chán ghét tuyết, không phải là vì nó không thuần trắng xinh đẹp, mà là nó quá mức thuần trắng.

Quá mức thuần trắng, quá mức yếu ớt, nàng mỗi bước dẫm xuống, liền dập nát, liền ô uế.

Nàng không thích từng giọt máu kia, nhiễm hồng một mảng tuyết thuần trắng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Bầu Trời Đêm Phía Trên

Thời điểm đi qua lê viện, bên trong truyền đến thanh âm tiếng đàn, chắc là Xà Ngọc Kỳ đánh đàn, hảo cảm a, nhưng đáng tiếc chính là quá mức mạnh mẽ, hoa lệ cùng kiêu ngạo.

Xà Ngọc Kỳ không hổ là kiêu ngạo của Xà gia, năm ấy mười lăm tuổi đã là trung cấp ma pháp sư, lại là thất tinh trung cấp ma pháp, võ đạo đã tiến vào sơ cấp kim giáp chiến sĩ, có phòng thân một bộ hộ giáp.

Bên trong lại truyền ra tiếng tiêu của Bắc Huyền Thanh, hiển nhiên hai người là đang khảy đàn tán gẫu.

Bắc Huyền Thanh, so Xà Ngọc Kỳ còn thiên tài hơn, đồng dạng là ma pháp cùng võ đạo song tu, ba sao cao cấp ma pháp, sơ cấp thánh chiến sĩ, thu phục mười tinh trần linh thú ánh đêm.

"Chủ nhân thật ồn ào." Trên vai trái Tiểu Đoàn Tử thì thảo, vron phần nộn móng vuốt, đem hai lỗ tai trên đầu cụp xuống, nhấc cái thân, thế nhưng đều không có nhấc được xuống.

Tuyết Ân nhắc chân rời đi, Xà Ngọc Kỳ, ngươi từng khi dễ ta, ngày khác ta sẽ trả gấp trăm gấp ngàn lần, tuyệt không chùn tay.

"Chủ tử, chúng ta cần phải trở về." Mộ Dã ở một bên nhắc nhở.

Bầu trời đêm phía trên, đứng thẳng hai cái bóng dáng, một người mang mặt nạ màu vàng, nam tử đầu đầy tóc bạc, con ngươi thâm thúy lộ ra nhân nhật ưu thương.

"Mộ Dã, vì cái gì thời gian luôn ngắn ngủi như vậy?" Vì sao mỗi khi thấy nàng thời gian luôn ngắn ngủi như vậy, vì sao hắn chỉ có thể ở một bên lặng lẽ nhìn.

Hắn luyến tiếc, nàng nhất định không nhớ rõ mình. Ngày ấy ánh mắt nàng đầy xa lạ, vẫn còn như in ở trong óc, làm cho hắn lần nữa đau lòng.

"Chủ tử, một khi ngài tái nhậm chức, đoạt được giang sơn, vương hậu sẽ gặp trở về, đến lúc đó có rất nhiều thời gian." Mộ Dã không biết nên nói cái gì, nhưng là hắn chỉ có thể nói như vậy.

Một ngàn năm, một trăm vòng tuổi, vương hậu đã luân hồi mười lần, nàng còn có thể nhớ được ngàn năm trước ước định cùng vương ? Chỉ hy vọng có thể đi , bằng không vương sẽ điên mất .

"Tái nhậm chức, còn muốn bao lâu?" Đợi hần tái nhậm chức, kia là muốn bao lâu, gần một nghìn năm nay, hần đều ở hồ vong xuyên vượt qua . Vì sao hiện tại lại cảm thấy như vậy dài lâu, là vì nàng ngay tại trước mắt sao?

"Vương." Mộ Dã không biết nên nói cái gì, chính là nhìn chủ tử như vậy, bản thân cũng đau lòng, hần cũng tùy tùng vương một ngàn năm nay .

"Đi thôi." Cuối cùng không tiếng động thờ dài, hần luôn nhìn không được muốn đến xem nàng, mỗi lần xem xong lại là như vậy luyến tiếc.

Thiên Dạ cùng Mộ Dã biến mất ở giữa không trung, đêm lại trở nên yên tĩnh, tựa hồ bọn họ chưa bao giờ xuất hiện qua.

Tuyết Ân mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm, có loại cảm giác đau lòng lạnh lẽo xẹt qua.

"Chủ tử, vừa rồi giữa không trung có người nga." Tiểu Đoàn Tử ngồi dậy, thân mình tròn vo.

"Là ai?" Tuyết Ân hỏi, nàng thế nhưng không có phát giác có người đứng ở giữa không trung.

"Không biết, bất quá hần là sẽ không đói bụng nha ." Tiểu Đoàn Tử nói xong ừm khuất ồm cái bụng tròn vo vừa mình, ngô, giống như đói bụng nha, muốn ăn cái gì đó nha.

Tuyết Ân tâm tình nặng nề, bày tay điểm điểm vào cái bụng tròn tròn của Tiểu Đoàn Tử "Lại đói bụng đi."

Xem ra ý tứ của Tiểu Đoàn Tử là, vừa rồi người đứng giữa không trung kia sẽ không hại nàng

Tiểu Đoàn Tử vội vàng gật đầu, đáng thương hề hề nhìn Tuyết Ân "Đói, Tiểu Đoàn Tử muốn ăn thịt thịt, thật nhiều thịt thịt, ngô, còn muốn uống rượu, phụ thân không cho Tiểu Đoàn Tử uống bao giờ ."

Càng nói, thanh âm của Tiểu Đoàn Tử càng ngày càng nhỏ, tựa hồ là đang rất ngượng ngùng.

"Tiểu gia hòa, trở về để Băng Ngưng chuẩn bị cho ngươi ăn , bất quá ngươi nên lấy lại vóc dáng nha."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Nàng Đồi Đồi Kiếp Kiếp Là Của Bồn Hoàng

"Ồ ô, chủ nhân hư, thế nhưng ghét bỏ Tiểu Đoàn Tử không lớn lên được." Tiểu Đoàn Tử mặc kệ , nó sống thật lâu , chính là không lớn lên, hiện tại chủ nhân ghét bỏ .

Tiểu Đoàn Tử nói xong ô ô khóc rống lên, từ bỏ một đôi mắt tròn tròn trượt lên trượt xuống, không thấy được một giọt nước mắt nào, nhưng là một bộ dạng nhỏ nhỏ đáng yêu, hơn nữa thanh âm tiểu hài tử làm nũng, nghe thôi đã khiến Tuyết Ân trong lòng mềm nhũn.

"Tiểu Đoàn Tử còn nhỏ, hảo hảo ăn, có thể trưởng thành, nhưng là đừng đem bản thân ăn thành heo nha." Tuyết Ân ôn nhu dỗ , cảm giác như dỗ đứa nhỏ của mình vậy

"Tiểu Đoàn Tử thật sự có thể lớn lên sao? Không sẽ vĩnh viễn như vậy tiểu bất điểm sao?" Tiểu Đoàn Tử tròn tròn mắt, một bộ muốn nghe.

"Thật sự, Tiểu Đoàn Tử sẽ lớn lên."

Tiểu Đoàn Tử nín khóc mà cười, ôm cổ Tuyết Ân, liền ba một cái, nheo lại mắt "Chủ nhân thật tốt."

Tuyết Ân cười cười, Tiểu Đoàn Tử còn nhỏ, đơn thuần đáng yêu, có khế ước, nói vậy như vậy nó sẽ không phản bội chính mình , cho nên nàng mới nguyện ý cùng Tiểu Đoàn Tử khế ước đi.

... ..

Một vầng trăng tròn cao bắt đầu lên , mặt biển trong vắt rơi đầy ánh trăng, loang lổ nhiều điểm màu vàng, thoạt nhìn giống như một mảnh kim hải.

Gió nhẹ thổi qua.

"Chủ tử, thuộc hạ phục mệnh trở về ."

Trong biển lốc xoáy xuất hiện ,sau đó là một nam tử mặc áo xanh hiện ra , hai chân đứng ở trên mặt biển.

Hải không phía trên, một hắc y nhân đứng thẳng, thấy không rõ diện mạo, "Như thế nào ?" Nhân nhạ thanh âm, nghe không ra cảm xúc gì.

"Thuộc hạ không thể thay đổi vận mệnh, bọn họ đều đã trở lại." Áo xanh nam tử trả lời có chút run run, hắc không có thể hoàn thành sứ mệnh, chỉ sợ là...

"Đều đã trở lại?" Thanh âm nhẹ nhàng vang lên, không nhanh không chậm

"Vâng."

"Nàng đâu?" Nói đến đây, giọng điệu của hắc y nam tử mang theo nhu tình.

"Theo kế hoạch làm việc, đã trở lại Bắc Ngung Đế quốc trở thành Xà gia nhị tiểu thư." Áo xanh nam tử biết hắc y nam tử muốn hỏi ai.

"Như vậy hắc đâu?"

"Không biết." Áo xanh nam tử lại run run trả lời, hắc thực sự bất lực.

"Tự mình đi lĩnh phạt." Thanh âm lạnh lùng như băng, nói giống để cho người ta đi ăn cơm nghỉ ngơi giống nhau.

Áo xanh nam tử thân hình run lên, lập tức ôm quyền, nửa quỳ "vâng, tạ chủ tử không giết."

Tự đi lĩnh phạt quả thật tốt rất nhiều, nếu là dĩ vãng, hiện tại đã là chỉ còn đường chết , chính là phạt cũng không nhẹ.

Áo xanh nam tử biến mất ở trên biển, lưu lại hắc y nam tử lẳng lặng đứng ở giữa không trung.

"Dạ."

"Chủ tử." Vừa dứt lời, liền có bóng dáng xuất hiện tại bên cạnh, cung kính trả lời.

"Hắc đã xuất hiện."

"Vâng, hơn nữa vong xuyên gần đây có dao động." Thanh âm lạnh lùng, giống như không hề e ngại hắc y nam tử, trả lời cung kính.

Hắc y nam tử vẫy tay ý bảo hắc có thể lui xuống.

Nhìn về phía vong xuyên, "Ly Thiên Dạ, ngươi cho là so với ta sớm một bước tìm được nàng, có thể lại có được nàng sao? Nàng là bổn hoàng , đòi đòi kiếp kiếp đều như vậy. Ngươi đã muốn ngoạn, bổn hoàng sẽ cùng ngươi ngoạn thêm một lần, khiến cho chúng ta ba người một lần nữa đến một lần."

Hư hải khôi phục bình tĩnh như ban đầu. Nơi này bình tĩnh, nhưng mà thần võ đại lục, lại nhắc lên kinh thế rối loạn.

Trở lại trúc hiên, Tuyết Ân bảo Băng Ngưng chuẩn bị đồ ăn khuya, được thiện cho Tiểu Đoàn Tử ăn, nhân tiện lấy một bầu rượu, nàng cũng muốn xem một chút, Tiểu Đoàn Tử uống rượu sẽ biến thành như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tiểu Đoàn Tử Say Rượu

"Tiểu thư, ngươi thật cho Tiểu Đoàn Tử uống rượu?" Băng Ngưng bung rượu lên, có chút không xác định.

Tiểu Đoàn Tử nhỏ như vậy, bộ dạng giống như nắm tay, nhưng thập phần đáng yêu.

Tiểu Đoàn Tử ngửi thấy mùi rượu , ánh mắt đều sáng lên , nhìn chăm chăm vào vò rượu trong tay Tuyết Ân, còn lưu lại nước miếng .

"Chủ nhân, mau cho Tiểu Đoàn Tử rượu." Tiểu Đoàn Tử giờ móng vuốt đầy thịt thịt, muốn nhìn vò rượu.

Tuyết Ân ngồi xuống, vừa mở ra, còn chưa nói cái gì, trước mắt chợt lóe, Tiểu Đoàn Tử đã tiến vào bên trong vò rượu.

"Tiểu Đoàn Tử, mau ra đây." Tuyết Ân bắt đắc dĩ, không cần phải gấp gáp như vậy chứ, thế nhưng trực tiếp tiến vào bình rượu. Đó là để chi nó uống, không phải cho nó tắm rửa nha.

Băng Ngưng ở một bên xem che miệng cười, từ sau khi phu nhân qua đời, thật sự rất lâu rồi không có thấy biểu cảm đa dạng của tiểu thư .

Cho dù lần đó tỉnh lại, giống như thay đổi nhân cách, không còn nhu nhược, kiên cường cùng dũng cảm hơn, có thêm khí phách.

Cũng khiến trong lòng nàng cũng âm áp theo, may mắn có Tiểu Đoàn Tử.

Tuyết Ân kêu nửa ngày, bên trong cũng không có tiếng vang, càng không thấy Tiểu Đoàn Tử muốn đi ra, vội vàng nâng vò rượu đổ ra.

Kết quả, cả nửa ngày, rượu đều đổ hết ra , Tiểu Đoàn Tử vẫn còn ở bên trong, không có ra.

"Vừa rồi Tiểu Đoàn Tử là thế nào đi vào ?" Băng Ngưng ở một bên hỏi, vừa rồi không chú ý, hiện tại mới phát hiện lỗ hồng so Tiểu Đoàn Tử còn nhỏ hơn một ít, thực hoài nghi nó làm thế nào đi vào .

Tuyết Ân không dám đem vò rượu phá, sợ làm Tiểu Đoàn Tử bị thương, dùng sức đổ đổ vài cái, rốt cục cũng rơi xuống .

Ách, nhìn bộ dạng Tiểu Đoàn Tử, Tuyết Ân thiết tình hỗn độn vô lực .

"Tiểu thư, đây thật sự là Tiểu Đoàn Tử sao?" Tiểu Đoàn Tử vốn bạch mao, giờ phút này thành hồng nhạ , thoạt nhìn thật đáng yêu.

Tiểu Đoàn Tử cả người ướt sũng , tràn đầy mùi rượu, Tuyết Ân nhìn chỗ rượu đổ ra, xem xem, nó nhất định không có uống đến một chén.

Nhưng là không có một chén, Tiểu Đoàn Tử liền say, khó trách cha nó không cho nó uống rượu, về sau kiểm chế, không cho nó uống rượu là được.

"Mang nó đi lau khô, rồi để cho nó ngủ." Tuyết Ân phân phó nói, xem bộ dạng này, Tiểu Đoàn Tử hẳn là sẽ không tỉnh.

" Hào." Băng Ngưng nói xong muốn ôm Tiểu Đoàn Tử, rửa cho nó, lại lau khô cho hết mùi rượu.

Nhưng mà còn chưa đụng tới Tiểu Đoàn Tử, nó liền mở to đôi mắt đen bóng nhìn Băng Ngưng, chỉ cần nàng vừa động thủ, nó liền sẽ không chút do dự cắn nàng một ngụm.

"Tiểu Đoàn Tử." Tuyết Ân có chút nhũ mảy, đây là như thế nào, thế nào cảm giác Tiểu Đoàn Tử thay đổi.

"Ta mới không phải tên ngu ngốc kia." Tiểu Đoàn Tử thật khinh thường, lại một bộ dạng ghét bỏ.

Tuyết Ân nhìn hạ Tiểu Đoàn Tử, cả người phấn mao, không có bộ dạng lạnh lợi đáng yêu kia " Tiểu Đoàn Tử kia đâu?"

"Người không thấy kỳ quái sao?" Hồng nhạ Tiểu Đoàn Tử rất ngoài ý muốn với biểu hiện của Tuyết Ân

"Kỳ quái sao?" Tuyết Ân lơ đãng, kiếp trước tinh thần phân liệt đều gặp qua, hơn nữa phân liệt ra nhiều loại nhân cách đều có, cho nên Tiểu Đoàn Tử khả năng là sau khi uống rượu, một cái nhân cách khác liền xuất hiện .

Hồng nhạ Tiểu Đoàn Tử nhưng là không vừa ý , "Người quá yếu, chờ."

Không đợi Tuyết Ân cùng Băng Ngưng hoàn hồn, hồng nhạ Tiểu Đoàn Tử liền biến mất trước mắt các nàng .

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bí Kiếm Bấy Thức Cùng Bồ Linh Đan

"Tiểu thư, vừa mới đó là Tiểu Đoàn Tử à?" Băng Ngưng có chút không tin, nàng không tiếp xúc với nhiều tinh linh, nhưng là có nghe nói.

Nàng không có nghe nói qua có loại tinh linh như vậy, tinh linh này thật kỳ quái.

"Uh, một Tiểu Đoàn Tử khác, có thể nói là một linh hồn khác, không có việc gì, chờ tỉnh rượu, thì tốt rồi."

Tuyết Ân giải thích, chứng nhân cách phân liệt có thể giải thích như vậy đi, chính là giống như Tiểu Đoàn Tử không biết có một cái nhân cách khác tồn tại, bằng không nó cũng sẽ không uống rượu đi.

Bởi vậy, Tuyết Ân càng thêm muốn biết Tiểu Đoàn Tử đến cùng là cái tinh linh gì, vì sao kỳ lạ như vậy.

Một lúc sau, hồng nhạ Tiểu Đoàn Tử đã trở lại, chính là nho nhỏ hai cái móng vuốt còn cầm hai vật gì đó.

"Cho người, người bây giờ thật yếu, thực quảng mặt mũi của ta... Tiểu Đoàn Tử." Hồng nhật Tiểu Đoàn Tử thật rồi rầm nói ra tên của bản thân, giống như thích lại giống như không thích.

"Đây là cái gì?" Tuyết Ân tiếp nhận đồ hồng nhật Tiểu Đoàn Tử đưa, là một quyển sách cùng một bình ngọc nhỏ, nó mới đi ra ngoài có một lát, đi đến chỗ nào lấy được.

"Bí kiểm bảy thức cùng bổ linh đan, về sau tốt nhất đừng cho nó uống rượu, cho dù là một chút. Ta xuất hiện thời gian càng dài, sinh mệnh của nó lại càng ngắn." Hồng nhật Tiểu Đoàn Tử nói xong gục xuống vù vù đã ngủ.

Tuyết Ân đem Tiểu Đoàn Tử đưa tới trên giường, xem nó không biết chuyện gì ngủ vù vù. Đáy lòng âm áp, về sau kiên quyết không thể để cho nó uống rượu.

Tuy rằng không biết hai cái Tiểu Đoàn Tử đến cùng là thế nào, nhưng là hồng nhật Tiểu Đoàn Tử nói, về sau đừng cho Tiểu Đoàn Tử uống rượu.

"Băng Ngưng, người thu thập một chút, đi xuống nghỉ ngơi đi."

"Tốt." Băng Ngưng đem thu thập một chút liền lui xuống.

Bổ linh đan, tên như ý nghĩa, chính là đan dược bổ sung linh lực, chắc là hồng nhật Tiểu Đoàn Tử biết nàng không thể ngưng tụ linh lực, liền tìm cho nàng bổ linh đan.

Nàng trong đầu không có trí nhớ về phương diện đan dược, cho nên không biết bổ linh đan đến cùng là trân quý hay là thông thường.

Nhưng là hiện tại nàng có thể mượn bổ linh đan, trước tu luyện võ đạo. Nhưng là nàng không thể luôn luôn dựa vào bổ linh đan, nàng còn muốn tìm phương pháp. Đầu tiên nàng muốn biết rõ ràng, là vì cái nguyên nhân gì khiến cho nàng không thể ngưng tụ linh lực.

Ổn định lại tinh thần, Tuyết Ân mở ra bộ sách, bí kiểm bảy thức.

Lúc này Tuyết Ân mới phát hiện, nguyên lai là võ đạo bí tịch của Xà gia, hồng nhật Tiểu Đoàn Tử là từ chỗ nào trộm đến a.

Tuyết Ân không khỏi thở dài, nàng thực không biết về họ Xà này, thực không biết là nữ nhi Xà gia, nàng đối Xà gia một điểm đều không biết.

Xem ra có chút một thân phận huyết thống thôi, Xà gia đãi ngộ với nàng lạnh bạc như thế, nàng cũng không nhu chùn tay, còn nữa nàng vốn không phải là người mềm lòng.

Xà gia võ đạo bí tịch? A, không nghe nói qua, vậy nàng sẽ luyện cho tốt a.

Ăn vào một viên bổ linh đan, ngồi xếp bằng, trong cơ thể một cỗ nhiệt khí chảy qua gân mạch của nàng, đi qua Thanh Liên, qua hắc ti, đến đan điền.

"Phốc"

Một cỗ đau nhức truyền đến, linh lực vừa đến đan điền, liền khiến nàng không khỏe, mạnh mẽ ối ra một ngụm máu tươi.

"Tiểu thư." Băng Ngưng vừa nghe đến tiếng vang, liền đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy bộ dạng Tuyết Ân học máu, sốt ruột hô.

Tuyết Ân lau vết máu ở khóe miệng, sắc mặt đã tái nhợt, "Ta không sao."

Sao lại thế này, vì sao nàng ngay cả mượn đan dược, đều còn không thể đem linh lực tụ tập đến trong đan điền.

Giống như qua hắc ti, gân mạch toàn thân nàng đều đau nhức, như muốn xé rách nàng ra thành từng mảnh, vừa đến đan điền, liền khí huyết không thuận.

"Tiểu thư, người cần gì phải miễn cưỡng bản thân như vậy." Băng Ngưng đau lòng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Thiên Phú Bị Phong Ấn

"Băng Ngưng, ta không có miễn cưỡng bản thân, ta nỗ lực, là vì bản thân ta, vì người mà ta để ý."

"Nương uổng mạng, ta bị khi dễ, người đi theo ta cũng không dễ chịu, ta không muốn nương uổng mạng còn bị cái danh không tuân thủ nữ tắc, ta không muốn ta vĩnh viễn mang trên lưng cái danh phế vật, ta lại càng không muốn vĩnh viễn bị khi dễ, bảo hộ mình không xong làm sao có thể bảo vệ người của

mình."

Đúng vậy, đây là nguyên nhân nàng nỗ lực, nàng không muốn bị điều khiển, không muốn bị khi dễ.

Bởi vì nàng không có, cho nên nàng muốn nỗ lực, nếu nàng không cường đại, nàng làm thế nào bảo hộ bản thân.

"Nhưng là tiểu thư không thể ngưng tụ linh lực ." Băng Ngưng rung rung, tiểu thư nhiều lần đều mạnh mẽ ngưng tụ linh lực như vậy, cuối cùng là gân mạch đứt đoạn, thật sự trở thành phế nhân .

"Không, ta tin tưởng ta có thể." Đúng vậy, nàng tin tưởng ở bản thân có một ngày có thể ngưng tụ linh lực, đến lúc đó là có thể tu luyện ma pháp .

"Tiểu thư, ngài thiên phú bị phong, nếu không có giải trừ phong ấn, liền không thể ngưng tụ linh lực, bằng không cuối cùng là gân mạch đứt toàn bộ, trở thành phế nhân."

Tuyệt Ân kinh ngạc nhìn về phía Băng Ngưng, "Người biết?"

"Tiểu thư vận mệnh đã định , vừa sinh ra đã có người an bài, thiên phú bị phong, không thể ngưng tụ linh lực, trừ phi có thể giải trừ phong ấn, nhưng là không có người có thể giải trừ phong ấn này."

Tiểu thư cùng phu nhân đều mệnh khổ, các nàng khi còn sống đều bị người không chế an bài .

"Băng Ngưng, người biết cái gì?" Tuyệt Ân không khỏi hạ mi, Băng Ngưng biết cái gì, nhưng là không cùng mình nói quá.

"Phu nhân nói với nô tì, thời điểm tiểu thư sinh ra, thiên phú liền bị phong ấn , việc này chỉ có phu nhân biết, phu nhân lúc qua đời liền nói cho nô tì biết, muốn nô tì hảo hảo hầu hạ tiểu thư, thậm chí tiểu thư năm nay màu biến sắc cũng sớm biết ."

Băng Ngưng đem những gì bản thân biết , nói đơn giản một chút, đều là phu nhân giao cho nàng, phu nhân nói, chờ đến thời cơ, mới có thể nói cho tiểu thư hết thảy.

Hiện tại xem như thời cơ đi, nàng thật sự không đành lòng nhìn tiểu thư như vậy.

Tuyệt Ân thở dài, "Tốt lắm, ta biết trước khi giải trừ phong ấn, ta sẽ không ngưng tụ linh lực ."

Khó trách nàng biến thành ngân mâu, Băng Ngưng đều không thấy có bao nhiêu kỳ quái.

Nguyên lai trong đó còn có nội tình như vậy, nguyên lai hết thảy đều đã an bài xong , bản thân sau khi sinh ra, liền bị người ta an bài cả đời.

Nàng trong cơ thể có hắc ti hãn là chính là để phong ấn linh lực đi, về phần Thanh Liên, hình như là bị gieo trồng vào , tựa hồ ngay cả mẫu thân của nàng đều không biết.

Nhưng là thời điểm nàng sinh ra, trước sau đã tới hai nam nhân, một là phong ấn thiên phú của nàng, một cái là gieo trồng Thanh Liên trong cơ thể nàng .

Thân phận của thân thể này đến cùng là cái gì, thế nhưng ở thời điểm vừa sinh ra, cứ như vậy ở trên người nàng động thủ.

Nhưng là mặc kệ là cái thân phận gì, mặc kệ bọn họ có mục đích gì, là nhắm vào thân thể này, vẫn là nhắm vào nàng. Nhưng hiện tại nàng đã tiếp nhận khối thân thể này, vậy sẽ không chấp nhận người khác an bài vận mệnh của nàng.

Mệnh của nàng, nhân sinh của nàng, quyền quyết định là ở trong tay nàng, ai cũng không tư cách an bài.

"Xà gia còn muốn một tiên đoán, ngân mâu hiện, hóa phượng khởi, kinh thế chi loạn, binh cũng nàng, loạn cũng nàng." Băng Ngưng đem lời tiên đoán nói thập phần trịnh trọng, giống như không thể xâm phạm

"Tiên đoán? Thì ra là thế, khó trách." Tuyệt Ân xem như rõ ràng vì sao Xà Giang lưu lại nàng. Tất cả là có mục đích a.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Kiếp Trước Cùng Kiếp Này Liên Lụy?

Khó trách ở thời điểm nhìn đến nàng cái gì cũng chưa hỏi liền khôi phục thân phận đích nữ của nàng.

Nhưng Xà Giang đến cùng không đem lời tiên đoán để trong lòng, bằng không hắc thể nào có thể dễ dàng tha thứ chuyện phát sinh ở Merlin.

Tuyết Ân nhắm mắt lại, ngân mâu hiện, hóa phượng khởi, kinh thể chi loạn, bình cũng nằng, loạn cũng nằng.

Kiếp trước, Thanh Liên diệt, mâu biến sắc, tóc bạc dài, một khắc kia đột nhiên biến hóa, làm nằng đem tuyết cách giết chết.

Kiếp trước Thanh Liên, kiếp này Thanh Liên, vừa chết nhất sống, Tuyết Ân không khỏi nghĩ, vận mệnh an bài đều là nhằm vào nằng, để nằng xuất hiện ở đây .

"Phu nhân còn nói , kỳ thực tiểu thư vừa sinh ra thiếu chút nữa là chết non, là có một nam tử xuất hiện cho tiểu thư sinh mệnh, nhưng lại nói tiểu thư chỉ có thể sống đến năm mười bốn tuổi, sau đó sẽ có một người khác đến tiếp tục sống ở cái thân thể này." Băng Ngưng nói thanh âm có chút thấp, bởi vì nằng luôn luôn không tin lời nói này.

Thẳng đến khi tiểu thư thay đổi, nằng vẫn không quá tin tưởng, chỉ tin tưởng tiểu thư thay đổi.

Tuyết Ân con người phát lạnh, thỉnh linh nhìn về phía Băng Ngưng, "Việc này cũng thật?"

Băng Ngưng gật đầu, lập tức nói, "Nhưng là nô tì cũng không biết là tiểu thư..."

Tuyết Ân có chút không kiên nhẫn, "Tốt lắm, người trước đi xuống đi."

Băng Ngưng do dự một chút, nhưng vẫn lui xuống.

Huyết nhiễm nhất , ngoài cửa sổ gió lạnh sắc bén, Tuyết Ân tâm cũng sắc lạnh theo.

Kiếp trước tử, kiếp này trọng sinh, đến cùng có cái liên hệ gì, nằng cùng thân thể này, nguyên lai sớm tương liên.

Đến cùng là nam nhân nào, nếu là vì cứu mạng khối thân thể này, sự phụ đề Tuyết Cách giết nằng, như vậy sự phụ đến tột cùng có cái thân phận gì, còn có cả Tuyết Cách nữa.

Nằng rõ ràng có thể cảm nhận được tình cảm của hắn với mình. Nhưng là bởi vì vậy, trái tim nằng trở nên băng giá, tình cảm, nằng không quan trọng bằng cái mệnh lệnh của sự phụ đã chết.

Tuyết Ân nắm chặt tay, mặc kệ bọn họ nắm giữ vận mệnh của mình là cái gì, nhưng là nằng không cho phép, nằng nhất định phải cường đại, nằng không cho phép bất luận kẻ nào lại can thiệp vào vận mệnh của nằng .

... ..

Sáng sớm hôm sau, tiểu tư sớm đến gõ cửa, ý bảo Tuyết Ân chuẩn bị sớm một chút.

"Tiểu thư hảo."

Đẩy cửa ra liền thấy một nam một nữ đứng ở ngoài cửa, xoay người hướng Tuyết Ân hành lễ.

Tuyết Ân lườm bọn họ liếc mắt một cái, không hề để ý, đây là Xà Giang an bài cho nằng nha hoàn cùng tiểu tư, không chỉ là giám thị nằng, đồng thời cũng cảnh cáo Xà Ngọc Kỳ, đừng động đến nằng.

"Nhị tiểu thư."

"Nhị muội, người chậm chạp quá, hại chúng ta chờ thật lâu."

Vừa đến cửa, Bắc Huyền Thanh liền tiến lên hô, một bộ dạng rất quen thuộc, Xà Ngọc Kỳ sắc mặt không cần nói, cả ngày già bộ.

"Nhị hoàng tử." Tuyết Ân không nói thêm gì, hiện tại nằng không thể ngưng tụ linh lực, Xà gia sẽ không bảo hộ nằng.

Mà nằng hiện tại chỉ có thể trước cúi đầu, nằng cũng hiểu bản thân không có ma pháp hay võ đạo thì không thể chống cự Xà gia, cãi lại hoàng gia.

Xà Ngọc Kỳ đứng bên cạnh Bắc Huyền Thanh, ánh mắt phần hận nhìn chằm chằm vào Tuyết Ân, giống như muốn dùng ánh mắt đem nằng đâm thủng.

Vừa ra, liền quyền rũ nhị hoàng tử, tiểu tiện nhân thật sự càng ngày càng đáng giận.

"Tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt sao, sắc mặt sao lại tái nhợt như vậy." Nhị hoàng tử ôn nhu hỏi.

"Chỉ là có chút kinh tâm mà thôi, không đáng ngại, chúng ta hiện tại có thể khởi hành ." Tuyết Ân nhẹ nhàng nói.

Hết thấy đều phải dựa vào chính mình, hiện tại nằng chịu, ngày sau nhất định sẽ trả cho bọn họ gấp bội .

Chương 46: Khởi Hành Đi Trước Đế Đô

Tuyết Ân sắc mặt vốn tái nhợt, lại nặc một thân hồng y, một bộ dạng nhu nhược.

Bên kia Xà Hoàng Nhất cùng đại phu nhân nói chuyện với Xà Ngọc Kỳ, trên mặt đầy vẻ quan tâm, lo lắng.

Tuyết Ân thấy một màn như vậy, mí mắt không khỏi buông xuống, nàng thật sự không phải là người Xà gia, một màn, nàng bắt quá là cái ngoại nhân.

Cái kia phụ thân, không phải là phụ thân của nàng, gia gia không là gia gia, a, nguyên lai liên tính kiếp trước bị cha mẹ vứt bỏ, kiếp này thật vất vả có gia đình, nàng cũng là dư thừa mà thôi.

"Ân Nhi." Xà Giang đã đi tới, hô.

Tuyết Ân đứng thẳng ở một bên, không nói gì, đã dư thừa, như vậy nàng cùng Xà gia sẽ không lại có thêm bất cứ quan hệ nào.

"Ân Nhi, nhớ kỹ lời gia gia nói với người tới qua, trên đường cẩn thận, người ta an bài cho người có vừa lòng không?" Xà Giang nói

"Vừa lòng, không có việc gì ta phải đi rồi." Tuyết Ân thanh âm nhàn nhạt, có lẽ là tận lực ngụy trang đi, lạnh như băng cứng ngắt.

"Ân Nhi, chỉ có đứng ở chỗ cao mới là thật."

Tuyết Ân lên xe ngựa, thân mình dừng một chút, khoe miệng nhẹ câu, chui đi vào.

Đúng vậy, chỉ có đứng ở chỗ cao, quan sát thế giới này, hết thảy mới là thật.

Nhưng là, Xà Giang, người đã qua tuổi bán trăm, một bước đã vào quan tài, theo đuổi thứ như vậy có ý nghĩa gì chứ?

Vinh hoa phú quý, quyền thế sao?

Người cho là nói như vậy, ta sẽ tùy ý làm quân cờ của các người sao, cho rằng như vậy có thể đổi lấy sự tha thứ Tuyết Ân ta sao?

Xà Giang, là người đem ta nghĩ rất đơn giản, rất thiện lương a.

Rời đi, thủy chung chỉ có Xà Giang nói với nàng, nhưng mà không bằng không nói.

Nàng ở Xà gia là người dư thừa.

Nhận thức này, khiến nàng một lần nữa lạnh tâm.

Kiếp trước, nàng khát vọng có một gia đình, nhưng là không thể, kiếp này thật vất vả có một gia đình, nhưng chỉ là một con người dư thừa.

Toàn bộ quá trình có hoàng gia ngự lâm quân hộ tống, nàng cùng Xà Ngọc Kỳ ngồi chung một xe, Bắc Huyền Thanh một xe, Xà Kiến Hoa đi theo cùng nhau hộ tống.

Có lẽ là vì muốn đẩy nhanh tốc độ, nên dùng yêu thú.

Tuyết Ân cùng Xà Ngọc Kỳ ngồi chung xe, không khí thập phần xấu hổ, không biết vì sao an bài như vậy, rõ ràng biết các nàng là cừ nhân.

"Nhị muội, thế nào từ lần đó hôn mê liền thay đổi, có thể cùng tỷ tỷ hảo hảo nói chuyện một chút hay không?"

Từ lần đó hôn mê tỉnh lại, tiểu tiện nhân liền thay đổi, màu sắc cũng thay đổi, quan trọng là, nàng không còn giống với người nàng đã khi dễ trước kia.

"Thế nào, tỷ tỷ là cảm thấy thiếu cái bia ngắm, tâm tình không dễ chịu?" Tuyết Ân hơi hơi giương mắt, lạnh lùng nhìn Xà Ngọc Kỳ.

"Nhị muội thế nào nói như vậy, tỷ tỷ bắt quá là cảm thấy thiếu một cái tiện loại tìm lạc thú thôi." Bắc Huyền Thanh không có ở đây, Xà Ngọc Kỳ cũng lười giả bộ không chỗ nào kiêng kỵ phát tiết.

Mấy ngày nay, nàng đều ghen ghét, thù bị một roi kia, nàng vẫn nhớ, lần đầu tiên bị nhục nhã như vậy. Nhưng là tỉnh lại, lại được biết không thể đối với cái tiểu tiện nhân này động tay động chân, thậm chí ngay cả nói cũng không được.

Nàng lại chỉ có thể là ngoài ý muốn, chỉ có thể là trừng phạt.

Nàng là Xà Giang thiên chi kiều nữ, nhưng lại vì một cái toàn năng phế tài uy khuất bản thân, nàng thể nào đều không cam lòng.

Nàng thể nào cam tâm Tuyết Ân cá mẫn xoay người, đem bản thân ép tới gắt gao .

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Người Có Buông Tha Ta Sao?

"Tỷ tỷ a, ta nghĩ người cũng chẳng hơn tiện loại là bao a." Tuyết Ân như thế nào dễ dàng bị Xà Ngọc Kỳ làm cho tức giận.

"Tuyết Ân, người đừng đắc ý, đến lúc đó chúng ta cùng nhau gả cho Huyền Thanh, đến lúc đó cố chịu a ." Xà Ngọc Kỳ buồn bực, nhưng là nàng không thể xúc động như nữ hài a.

Sớm biết rằng nàng ta sẽ biến thành như vậy, nên sớm một chút đùa chết nàng, hiện tại người thay đổi, càng khó đối phó a.

"Gả? Ta khi nào thì nói muốn gả cho hán ." Tuyết Ân cười lạnh, Xà Ngọc Kỳ người muốn ả nhân sao.

Một người bình thường kiêu ngạo ương ngạnh , hội ả nhân, nhưng cũng chỉ là nhất thời, không có bao lâu.

Chân chính có thể ả nhân nhân, là ở thời cơ chưa đến, đều ở ả nhân. Mà Xà Ngọc Kỳ, nàng chỉ cần bị kích thích, sẽ quên bản thân cần phải nhẫn nhịn.

"Người muốn kháng chỉ, cũng đừng làm phiền Xà gia, nếu không phải là gia gia nói không thể khi dễ người, người nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua cho người sao?"

Xà Ngọc Kỳ nói rất không cam lòng, thật không biết vì sao gia gia nói như vậy, không quan hệ. Dù sao không được hành động ngoài sáng thì hành động trong tối.

Nàng nhất định trước khi tới đế đô, đem điều tiện nhân này loại bỏ, bằng không khó có thể giải hận.

Hơn nữa Huyền Thanh ánh mắt luôn lưu lại ở trên người nàng, càng không thể để nàng tồn tại.

Bằng không đến lúc cùng gả nhập hoàng cung, nàng ngồi ở chính phi vị trí, nhưng là không được sủng .

"Xà Ngọc Kỳ, người có buông tha ta sao? Người làm tỷ tỷ, xuống tay với ta cũng không chùn tay, tỷ như độc dược, còn có tuyết sói."

Tuyết Ân ngân mâu lạnh lùng đảo qua Xà Ngọc Kỳ, xem sắc mặt nàng trong nháy mắt tái nhợt, lại đầy phẫn hận.

Xà Ngọc Kỳ tâm đủ ngoan, từ nhỏ đã hạ độc nàng, nếu không phải thay đổi linh hồn, chỉ sợ sớm đã chết.

Chỉ tiếc nàng gặp bản thân, như vậy con đường huy hoàng của nàng, sẽ bị chôn vùi trên tay Tuyết Ân nàng.

"A, còn tưởng rằng người không biết, đã biết có độc còn ăn." Xà Ngọc Kỳ thoáng tái nhợt, lập tức lại gan lớn thừa nhận.

Là nàng hạ độc như thế nào, là nàng ra lệnh tuyết sói công kích thì như thế nào.

"Tuyết Ân, người xem, đây là thiên tài cùng phế tài khác nhau, ta cao cao tại thượng, mà người chỉ có thể bị ta chà đạp." Xà Ngọc Kỳ nói thập phần chán chẫn.

Đúng vậy, đều là nàng làm, cha biết, nương biết, gia gia biết, đại lý tông chủ biết, nhị hoàng tử biết.

Nhưng là tính sao, liên tính tất cả mọi người biết, vẫn là không ai trách cứ nàng, trừng phạt nàng.

Cho nên nàng, một cái tiện loại, tất cả mọi người chán ghét tiện loại.

Tuyết Ân hơi hơi khuyh thân, ngân mâu sắc lạnh , khóe miệng gọi lên nụ cười như có như không, nhìn chằm chằm Xà Ngọc Kỳ.

"Để người chà đạp ? Buồn cười, ngày ấy tỉnh lại, người có từng thấy qua ta bị người chà đạp không? Không đem ta quất chết, độc dược của người cũng chưa độc chết ta, tuyết sói đều không đối phó được ta."

Tuyết Ân dừng một chút, vừa lòng nhìn vẻ mặt hoảng sợ tái nhợt của Xà Ngọc Kỳ.

"Xem đi, người nghĩ ra bao nhiêu cách, cũng chưa thể giết chết ta, người nói ta là phế tài?" Tuyết Ân nói xong, bàn tay trắng nõn giờ ra, móng tay nhẹ

nhàng thổi mạnh vào mặt Xà Ngọc Kỳ.

"Chắc chắn, khuôn mặt nhỏ nhắn, thế nhưng cũng không bị vết roi kia làm lưu lại vết sẹo, cũng không tệ nga."

Xà Ngọc Kỳ vươn tay, đẩy Tuyết Ân, nhưng nàng đã nhanh chóng tránh né "Tiện nhân."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Xà Ngọc Kỳ Thét Chối Tai

"Đây là thiên tài? Ngay cả góc áo của phế tài như ta đều không chạm được a " Tuyết Ân né tránh sau, tao nhả ngòi xuống, nói một mặt trào phúng.

Xà Ngọc Kỳ sắc mặt xanh mét, đang muốn công kích Tuyết Ân.

"Đại tiểu thư, thỉnh chú ý thân phận của ngài, còn có lời nói của lão thái gia." Ngoài cửa sổ xe truyền đến thanh âm.

"Đã biết." Xà Ngọc Kỳ oán hận đem linh lực rút về, không cam lòng nói, "Tuyết Ân, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Nếu không phải gia gia phân phó, nàng thật muốn một phen thiêu chết tiện nhân này, nhưng là nàng lại không thể động thủ, tức chết nàng .

Tuyết Ân cười lạnh, ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút, cuối cùng ai không buông tha ai, còn không biết đâu.

A, xem ra lời nói của Xà Giang vẫn là rất có tác dụng, một lời nói của nha hoàn thôi, có thể khiến Xà Ngọc Kỳ dừng tay.

Chính là Xà Giang khẳng định cũng nhắc, để các nàng đấu , chính là không thể đánh, bằng không khi Xà Ngọc Kỳ vừa mở miệng, nha hoàn nên xuất khẩu ngăn trở, nhưng là nàng không có.

Trải qua chuyện âm ỉ như vậy, nhanh chóng im lặng. Xà Ngọc Kỳ hiểu được, hiện tại nàng đấu không lại Tuyết Ân, lại không thể đánh, cuối cùng tức giận vẫn là bản thân.

Còn không bằng suy nghĩ biện pháp trước, hảo hảo nghĩ biện pháp đem nàng trừ bỏ.

Xà Ngọc Kỳ không mở miệng, Tuyết Ân cũng vui vẻ thanh tĩnh.

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử đối, " trong đầu truyền đến thanh âm của Tiểu Đoàn Tử, hiện tại Tiểu Đoàn Tử đang ở trong huyết ngọc trâm.

"Ngươi đi tới chỗ Băng Ngưng." Tuyết Ân đáp lời Tiểu Đoàn Tử.

Sau khi cùng tinh linh ký kết khế ước, là có thể đối thoại ở trong đầu , căn bản là không cần mở miệng.

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử muốn đi ra a, không muốn ở trong huyết ngọc trâm a." Tiểu Đoàn Tử nhìn chung quanh đều là màu đỏ , liền cảm thấy ủy khuất.

Vì sao nương muốn đem nó ở trong này a, còn đóng thật lâu, nói là tìm được chủ nhân của mình, nhận triệu hồi, mới có thể đi ra.

Nhưng là mới đi ra một lúc, lại trở về, điều này làm cho nó thật không vui.

"Đã biết, ngươi một hồi đi ra ngoài đem mao sắc của mình làm cho tối đi một chút. Đừng như vậy làm người ta để ý là được. Bản lĩnh của ngươi, có thể che giấu liền che giấu."

"Hảo nha, cảm ơn chủ nhân." Tiểu Đoàn Tử hoan hô, thật tốt quá, rốt cục có thể không cần ở bên trong trâm cài của nương a .

Ngày ấy Tiểu Đoàn Tử say rượu tỉnh lại, không nhớ rõ chuyện gì , lại âm ỉ muốn uống rượu, Tuyết Ân liền bắt nó ném vào huyết ngọc trâm cài .

Sau này nàng phát hiện, từ ký kết khế ước sau, căn bản là không cần triệu hồi, chỉ cần nàng đồng ý , Tiểu Đoàn Tử có thể tự đi ra .

Bởi vì không rõ Tiểu Đoàn Tử ở Tinh Linh tộc là giống gì, nhưng cảm thấy không đơn giản, hiện tại chỉ có thể che giấu bề ngoài của Tiểu Đoàn Tử một chút.

Hoàng gia yêu thú, cùng loại sói mã, nhưng là so với ngựa bình thường nhanh hơn rất nhiều.

Yêu thú chính là do thuần thú sư huấn luyện, mua ở cửa hàng, sẽ không công kích người, chủ yếu là được sử dụng làm tọa kỵ.

Tiểu Đoàn Tử ở ăn uống no đủ, chạy vào trong xe, móng vuốt ngắn gọn phần nệm bắt lấy rèm cửa, mở to mắt nhìn Tuyết Ân.

Tuyết Ân nghi hoặc nhìn Tiểu Đoàn Tử thế nào theo cửa sổ tiến vào.

"A "

Xà Ngọc Kỳ đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng thét chói tai.

Tiểu Đoàn Tử âm mưu đạt được, cấp tốc tiến vào, oa tại trong lòng Tuyết Ân, giống như một quả cầu nhỏ, mao sắc so với trước ảm đạm chút, nhìn giống như màu trắng xám.

Đoàn xe ngừng lại, Bắc Huyền Thanh cùng Xà Kiến Hoa vội vàng đi tới, hỏi.

"Muội muội như thế nào?"

"Các người không có việc gì chứ?"

Khác biệt là lời nói quan tâm của Xà Kiến Hoa cùng Bắc Huyền Thanh, không quan tâm cùng một người

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tiểu Đoàn Tử Làm Quái

Thét chói tai là Xà Ngọc Kỳ, nhưng người Bắc Huyền Thanh đầu tiên quan tâm lại là Tuyết Ân.

Xà Ngọc Kỳ ô ô khóc nói, "Mặt ta bị cắn." Đau quá, cảm giác có rất nhiều con kiến cắn vậy.

Bắc Huyền Thanh nhìn Tuyết Ân mạnh khỏe ngồi một chỗ, tâm nhất thời thả lỏng. Vừa rồi nghe thấy một tiếng hét chói tai, người đầu tiên hấn nghĩ tới chính là nàng.

"Muội muội, bị cái gì cắn, để đại ca nhìn xem." Xà Kiến Hoa đau lòng tiến vào xe ngựa, kéo tay Xà Ngọc Kỳ.

Xà Kiến Hoa mặc dù nhát gan, nhưng Xà Ngọc Kỳ đau là thật.

"Ô ô, không cần, mặt đã xưng phù." Cảm giác mặt càng ngày càng to, Xà Ngọc Kỳ tận lực ôm nửa bên mặt bị cắn.

"Kỳ Nhi, mau cho người ca nhìn xem, vụn nhất là bị sâu độc cắn, kịp thời chạy chữa." Bắc Huyền Thanh ở một bên trấn an.

Xà Ngọc Kỳ bên kia không che mặt, hốc mắt tụ đầy nước mắt, do dự một hồi, rốt cục run run chậm rãi buông tay.

"Phốc xuy "

Tuyết Ân cùng Bắc Huyền Thanh nhìn mặt Xà Ngọc Kỳ, nhin không được cười lên tiếng, Tuyết Ân một tay ôn nhu vuốt ve Tiểu Đoàn Tử.

"Ô ô, các người không nên nhìn." Xà Ngọc Kỳ vội vàng lại che má phải, nàng không muốn gặp người .

Bắc Huyền Thanh xấu hổ khụ khụ, thật sự là hấn không muốn cười, nhưng là rất buồn cười .

Một bên mặt hoàn mỹ, mà bên kia lại sưng vù như đầu heo, đặc biệt con mắt, sưng to chỉ thấy một đường chỉ, mà môi cũng bị sưng phồng, lại đỏ bừng .

Duy nhất không cười chính là Xà Kiến Hoa , hấn đau lòng nói, "Thế nào để bị cắn như vậy, lại còn sưng to thế này a." Lập tức lại phân phó hậu nha hoàn bên ngoài đi gọi dược sư.

Nửa bên mặt hoàn hảo của Xà Ngọc Kỳ nhìn Tuyết Ân không có việc gì ngồi đối diện, trong lòng phát hỏa

"Tuyết Ân, có phải hay không là người phóng sâu, để nó cắn ta ."

"Tỷ tỷ nói đùa, sâu gì chứ, như thế nào lại là ta." Tuyết Ân mặt mỉm cười, Tiểu Đoàn Tử biểu hiện không sai.

Tiểu Đoàn Tử nằm trong lòng Tuyết Ân, nhếch lên đuôi đầy giận dữ hướng Xà Ngọc Kỳ lắc lắc cái móng nhỏ, trong lòng mắng "Người mới là sâu, người cả nhà đều là sâu, lại bảo ta Tiểu Đoàn Tử làm sâu, ta liền triệt để đem người biến thành đầu heo."

"Khăng định là vật xấu xí trong tay người cần ta , ô ô, đại ca, Huyền Thanh, nhị muội nàng..".

Tuyết Ân ôn nhu vuốt ve Tiểu Đoàn Tử, không trả lời, nói đúng phân nửa, là Tiểu Đoàn Tử nhà nàng cần , bắt quá Tiểu Đoàn Tử cũng không phải là vật xấu xí a.

Bác Huyền Thanh bây giờ mới chú ý viên cầu trắng xám trong tay Tuyết Ân

"Nhị tiểu thư, trong tay người là cái gì, thật sự là nó cần Kỳ Nhi sao?"

Tuyết Ân đem Tiểu Đoàn Tử nhắc lên, "Nhị hoàng tử, nó bắt quá chỉ là tiểu sủng vật, nó nhỏ như vậy, béo như vậy, đi hai bước đều lười, người cảm thấy nó cần tỷ tỷ?"

"Nhị tiểu thư nói phải, xem ra Huyền Thanh hiểu nhầm rồi ." Bác Huyền Thanh hơi chút gật đầu thì lễ.

"Ô ô, chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử không lười, Tiểu Đoàn Tử thật chăm chỉ, Tiểu Đoàn Tử cũng không có béo nha, Tiểu Đoàn Tử rất soái nha." Tiểu Đoàn Tử bắt mắt khi thấy chủ nhân nhà mình nói như vậy.

Nó thật sự không lười nha, chỉ là xấu nữ kia muốn khi dễ chủ nhân, nó liền khi dễ lại thôi.

Bên ngoài truyền đến thanh âm được sư, liền để hần tiến vào, cũng may xe ngựa đủ rộng. Nếu không một lúc chưa bốn năm người thật chật chội.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Nhường Chủ Nhân Xử Lý Nàng

Y sư quan sát Xà Ngọc Kỳ, chỉ lắc đầu bất đắc dĩ, "Nhị hoàng tử, đại tiểu thư, là thảo dân vô năng, không thể phát hiện là sâu gì cắn , hơn nữa cũng không phát hiện miệng vết thương."

"Đại ca, ta không cần a, mau giúp ta chữa khỏi." Xà Ngọc Kỳ hoàn toàn không có hình tượng kéo cánh tay Xà Kiến Hoa làm nũng.

"Y sư, cho nàng dùng được đi. " Bác Huyền Thanh phân phó nói.

"Kia thảo dân chỉ có thể làm cho mặt bớt sưng đi ." Dược sư nhìn nửa khuôn mặt sưng đỏ, cũng chỉ có thể ra hạ sách này.

Hần căn bản là nhìn không ra là cái gì cắn , càng là không phát hiện miệng vết thương, cũng chẩn đoán không ra, thật sự là kỳ quái.

Xà Kiến Hoa ở một bên trấn an Xà Ngọc Kỳ, "Không có việc gì , quá hai ngày thì tốt rồi."

"Tốt lắm, còn muốn chạy đi đâu, xem tình huống hần là không có việc gì, chỉ cần hết sưng là tốt rồi." Bác Huyền Thanh nhìn hai mắt đầm lệ của Xà Ngọc Kỳ, đột nhiên trong lòng có chút phản cảm, thậm chí ngay cả diễn trò có chút lười.

Xuống xe, quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Đoàn Tử trong tay Tuyết Ân, liền đi .

"Muội muội ngoan, không có việc gì, uống thuốc rồi sẽ tốt, đại ca đi về trước , chúng ta còn đi tiếp." Xà Kiến Hoa trấn an một hồi, cũng xuống xe.

Người đi hết, Xà Ngọc Kỳ cũng không diễn trò nữa.

Tuyết Ân hé mắt, vẫn muốn cười.

"Khăng định là người giờ trò quỷ, vì sao không thừa nhận." Xà Ngọc Kỳ phẫn nộ nói, rõ ràng chính tiện nhân làm , chính là không thừa nhận.

Còn có vật nhỏ trắng xám trong tay nàng đến cùng là sinh vật gì, vì sao nàng không nghe nói qua có vật như vậy.

"Người vẫn là qua tâm khi tới để đồ với khuôn mặt kại thì thể nào đi. Chắc chắn, không biết hoàng thượng nhìn thấy khuôn mặt như vậy, có phải hay không bị hù chết đến lúc đó tội của người rất lớn a."

Xà Ngọc Kỳ vội vàng lấy tay che mặt mình, "Tiện nhân, ta sẽ không bỏ qua cho người."

Khăng định chính là tiện nhân này đối nàng làm cái gì, mới có thể khiến cho mặt nàng biến thành như vậy.

Nàng khăng định là thích nhị hoàng tử, bắt mắt mình đoạt vị trí chính phi của nàng, bởi vậy mới thiết kế khiến nàng bị sâu cắn.

Ô ô, đau quá, thật sự đau quá, sưng thật lớn.

Tuyệt Ân không có đáp lại Xà Ngọc Kỳ, người này là đồ điên.

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử rất ngoan. " Tiểu Đoàn Tử tranh công.

"Ng ngoan, nói với ta sao lại thế này." Tuyệt Ân vuốt ve bộ lông của Tiểu Đoàn Tử. Đã không còn màu trắng tuyết kia, lại còn hơi thô ráp.

Nhưng mà chỉ có ôm Tiểu Đoàn Tử, mới biết được bộ lông của rất mềm, sờ thật thoải mái.

"Tiểu Đoàn Tử không thích nàng nói với chủ nhân như vậy, cho nên liền cắn nàng một chút, liền biến thành như vậy. "

"Thời điểm ngươi cắn ta, ta không sao?" Tuyệt Ân nhớ tới lần đó ký kết khế ước, là Tiểu Đoàn Tử cắn ngón trỏ của nàng sau đó ký ước, nhưng là nàng đều không có bị gì, mà Xà Ngọc Kỳ lại xảy ra chuyện.

"Tiểu Đoàn Tử có thể phóng độc nga, vốn muốn cắn, nhưng là cảm giác của nàng huyết rất thối, sẽ không cắn, trực tiếp dùng móng vuốt chọc nàng một chút, nhỏ nhỏ độc tố liền rót vào. " Tiểu Đoàn Tử nói.

Nó chính là không thích người khác khi dễ chủ nhân, chủ nhân tốt như vậy, làm sao có thể khi dễ, ai khi dễ chủ nhân nó liền khi dễ lại.

"Kia thế nào không độc chết nàng." Tuyệt Ân kinh ngạc hỏi, Tiểu Đoàn Tử thế nhưng có thể phóng độc, nhưng là có thể không chế.

"Ngô, độc của Tiểu Đoàn Tử không chết người a, hơn nữa Tiểu Đoàn Tử đem nàng lưu cho chủ nhân, nhường chủ nhân xử lý nàng a."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Nó Là Cái Sinh Vật Gì?

"Về sau đừng xúc động như vậy. " Chuyện Tiểu Đoàn Tử hôm nay làm, khiến cho Bắc Huyền Thanh chú ý, nếu Tiểu Đoàn Tử là tinh linh, như vậy hoàn hảo.

Cũng không biết Tiểu Đoàn Tử đến cùng là tinh linh gì, cuối cùng có phải hay không hấp dẫn cái gì đến.

Hơn nữa khi Bắc Huyền Thanh rời đi, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, càng làm nàng lo lắng.

"Hảo, nhưng là Tiểu Đoàn Tử không muốn xú nữa kia khi dễ chủ nhân. " Tiểu Đoàn Tử nói xong lại buồn ngủ, phần nộn móng vuốt sờ sờ lỗ tai.

" Tiểu Đoàn Tử buồn ngủ quá, buồn ngủ. " Vừa nói xong, liền ghé vào bàn tay của Tuyệt Ân, vù vù ngủ.

Xà Ngọc Kỳ mặt xum phù lên, thời điểm xuống xe ngựa nghỉ ngơi, bịt kín khăn lụa mỏng, thấy không rõ gương mặt.

Xà Ngọc Kỳ đối với Tuyệt Ân là hận, lại càng sâu, dù sao nàng chính tin Tuyệt Ân giờ trò quỷ.

Mặt nàng không có bị làm sao, trong tay nàng còn có một con vật, khẳng định là con vật kia giờ trò quỷ.

Hừ, nàng nhất định phải đem con tiểu tạp chủng kia nướng ăn.

"Kỷ Nhi, hiện tại mặt đã đỡ hơn nhiều sao?" Bắc Huyền Thanh tiến lên quan tâm hỏi, khuôn mặt cũng chẳng buồn giả bộ.

Nhưng là hần không thể không nhẫn, vì ngôi vị hoàng đế, hiện tại cái gì đều phải nhẫn, huống chi là một nữ nhân, hần còn cần Xà gia hỗ trợ.

Xà Ngọc Kỳ rung rung lắc đầu, hiện tại nàng ngay cả nói chuyện đều không được, chính là có chút mệt mỏi, nhìn Tuyệt Ân, ánh mắt lộ ra hung quang, hận không thể tiến lên một ngụm cắn chết nàng.

"Nếu là không thoải mái, nói với bốn hoàng tử, thả chậm tốc độ, dù sao cũng không phải quá vội. "

Mấy người vây quanh đồng lứa ngồi, cách đó không xa vài ngư lâm quân tuần tra.

Tuyệt Ân ngồi ở một bên, lẳng lặng cho Tiểu Đoàn Tử ăn thịt.

"Ô ô, chủ nhân, người giày vò ta a ." Tiểu Đoàn Tử cắn một ngụm nhỏ thịt, trong lòng tổ cáo Tuyết Ân.

Nào có chủ nhân nào như vậy cho nó ăn com , một ngụm nhỏ, một ngụm nhỏ , còn không đủ nhét kẽ răng a

Ô ô, rất muốn một hơi ăn hết đồng thịt đang nướng kia. Oa, thơm quá thơm quá.

"Ngoan ngoãn ăn, bằng không không cho ngươi ăn." Tuyết Ân uy hiếp nói.

Nếu đề Bắc Huyền Thanh thấy được bộ dáng Tiểu Đoàn Tử ăn com như hồ đói kia, nhất định là càng thêm hoài nghi .

Tất cả là tại tiểu gia hỏa này, thế nào cũng phải muốn đi ra, oa ở trong lòng nàng mới bằng lòng.

Tiểu Đoàn Tử úy khuất ăn miếng thịt nhỏ Tuyết Ân đưa qua, ô ô chủ nhân thật xấu, thế nhưng chỉ cho nó ăn miếng nhỏ nhỏ a.

Xà Ngọc Kỳ nhìn Tiểu Đoàn Tử trong tay Tuyết Ân, tuy rằng xám trắng không đẹp mắt, nhưng là xem bộ dáng nhỏ nhỏ đáng yêu, trong lòng cũng rất muốn có một sủng vật nhỏ như vậy.

Nhưng là mạnh mẽ nhìn chăm chăm Tiểu Đoàn Tử, hận không thể hạ độc vào trong khối thịt kia, độc chết Tiểu Đoàn Tử.

Sau khi ăn xong, Xà Ngọc Kỳ mặt xưng phù, liền trở về trong xe ngựa đi, mà Xà Kiến Hoa mang theo vài ngự lâm quân đi tuần tra.

"Là cái vật trong tay ngươi cắn người?" Bắc Huyền Thanh đứng bên cạnh Tuyết Ân, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Nhị hoàng tử đều biết, còn cần hỏi sao?"

"Nó là cái sinh vật gì?" Bắc Huyền Thanh đối với Tiểu Đoàn Tử trong tay Tuyết Ân vô cùng hứng thú.

Hắn còn chưa có nhìn thấy loài tiểu thú nào như vậy, nhưng là nhỏ, nhìn giống như là mới sinh ra. Mà mỗi loài ma thú, khi mới sinh ra, cũng đã thật lớn .

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Người Nghe Được Có Người Nói Chuyện Sao

"Ta nhặt được một cái tiểu sủng vật." Tuyết Ân không muốn cho Bắc Huyền Thanh biết thân phận chân chính của Tiểu Đoàn Tử.

"Bốn hoàng tử xem, đây là tinh linh đi , không nghĩ tới ngươi thế nhưng có thể triệu hồi tinh linh ." Bắc Huyền Thanh nhớ tới ngày ấy ở trên đường cái ngẫu nhiên nhìn thấy Tuyết Ân, thuận tiện đi vào hỏi chường quầy .

Chường quầy nói Tuyết Ân mua triệu hồi tinh linh mỗi giới, vừa rồi không nghĩ tới là tinh linh . Vì tinh linh ở tạp điểm, đều là đồ chơi, căn bản là không tác dụng.

Mà trên tay Tuyết Ân chỉ có thể là tinh linh, thật ngoài của hắn dự kiến.

Tuyết Ân hơi hơi sững sốt , nghi hoặc nhìn về phía Bắc Huyền Thanh , hắn làm sao mà biết được, xem biểu hiện vừa rồi của hắn, ngay từ đầu là không biết đi.

"Ngươi theo dõi ta." Tuyết Ân con ngươi phát lạnh, ngay từ đầu không biết, như vậy chính là theo dõi nàng .

" Bốn hoàng tử ở trên đường cái ngẫu nhiên nhìn thấy mà thôi ." Bắc Huyền Thanh nói cũng không sai , ngày đó quả thật là trùng hợp thấy Tuyết Ân , tò mò nàng mua cái gì, liền hỏi.

Tuyết Ân hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào xe ngựa, mặc kệ hắn có phải hay không trùng hợp nhìn thấy nàng, nhưng là hắn tra nàng mua này nọ là sự thật.

Bắc Huyền Thanh nhìn Tuyết Ân rời đi, con ngươi từ từ thâm sâu, nghe đồn toàn năng phế tài lại ngoài của dự kiến của hắn.

Đầu tiên là con ngươi biến sắc, sau đó đã thương thiên tài Xà Ngọc Kỳ, còn có một mình đấu với tuyết sói ở Merlin, tự mình trị liệu cho nha hoàn của nàng, hiện tại lại triệu hồi một cái tinh linh.

Nàng cũng không như trong truyền thuyết, yếu đuối vô năng, nhưng lại thật thông minh, hắn bắt quả nói tinh linh, nàng liền đoán được.

Là hẳn nghe lầm, bản thân cũng thấy rồi, nữ tử giống như Tuyết Ân...

Thật sự là đáng tiếc .

... ..

Từ dương thành đến đế đô , dùng yêu thú làm tọa kỵ , nhanh nhất đều phải bảy tám ngày, nếu là ngựa bình thường, kia ít nhất phải mất tới một tháng

Xà Ngọc Kỳ một bên dường thương, vừa nghĩ làm thế nào để tính kế Tuyết Ân.

Tuyết Ân không có việc gì làm ở một bên trên đũa Tiểu Đoàn Tử, nhưng là không có nói chuyện với Tiểu Đoàn Tử trước mặt mọi người.

Mất thấy cách đế đô càng gần, Xà Ngọc Kỳ mặt mũi càng tối , Tiểu Đoàn Tử xuống tay vẫn là rất nhẹ , ít nhất chỉ khiến nàng khuôn mặt sưng đỏ vài ngày, không dám gặp người.

Xà Ngọc Kỳ nhìn phía Tuyết Ân đối diện, Tiểu Đoàn Tử lười nhác nằm ở trong lòng Tuyết Ân cắn điểm tâm.

Xem Tiểu Đoàn Tử đáng yêu như vậy, Xà Ngọc Kỳ đỏ mắt , nàng gặp qua rất nhiều ma thú, nhưng đều là con to, đều không có con thú nhỏ nào như con thú của Tuyết Ân.

Tuy rằng mao sắc xám trắng, không đủ thuần, nhưng xem vẫn đỏ mắt .

"Nhị muội, vật nhỏ trong tay ngươi là cái gì a? " Xà Ngọc Kỳ giống như đã quên mấy ngày trước đây nàng nhằm vào Tuyết Ân như thế nào.

Đang ở trong lòng Tuyết Ân cắn cắn này nọ, vừa nghe đến Xà Ngọc Kỳ nói nó, Tiểu Đoàn Tử bất mãn chuyển cái thân, đem móng nhắm ngay mặt Xà Ngọc Kỳ, còn lắc lắc cái đuôi ngắn ngắn nho nhỏ.

Hừ, ngươi mới là vật nhỏ, không đúng, ngươi không là gì cả.

Tuyết Ân chuyên tâm cho Tiểu Đoàn Tử ăn, không nhìn Xà Ngọc Kỳ, sủng vật của nàng mắc mớ gì đến nàng.

"Nhị muội, tỷ tỷ đang nói với ngươi đó." Xà Ngọc Kỳ thấy Tuyết Ân không trả lời nàng, trong lòng tức giận, không khỏi gia tăng thanh âm.

"Tiểu Đoàn Tử, ngươi nghe được có người nói chuyện sao?" Tuyết Ân nhìn Tiểu Đoàn Tử đang ở trong lòng bàn tay nàng ăn điểm tâm, hơi chút nhíu mày, nàng có phải hay quá sủng vật nhỏ này .

Tiểu Đoàn Tử lắc lắc đuôi, trong lòng đáp lại, không có người cùng chủ nhân nói chuyện.

Tiểu Đoàn Tử vươn đầu lưỡi phún nộ, một chút một chút liếm điểm tâm trong tay Tuyết Ân.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đêm Khuya Mật Đàm 1

Xà Ngọc Kỳ mặt đỏ bừng , hai mắt giận trừng đối diện với cái móng nhỏ của Tiểu Đoàn Tử.

Hừ, chờ ta đem tiện nhân kia xử lý , mới hảo hảo chinh vật nhỏ ngươi.

Một cái súc sinh thể nhưng lại dám đối với nàng như vậy, rất đáng giận .

Tuyết Ân con ngươi khẽ nâng, lẳng lẳng nhìn Xà Ngọc Kỳ, bàn tay tiếp tục vuốt ve Tiểu Đoàn Tử.

Xà Ngọc Kỳ bị nhìn đến tóc gáy đều dựng hết lên, có chút không được tự nhiên đón nhận ánh mắt lãnh lẽo của Tuyết Ân "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Tuyết Ân như có như không cười, nhẹ nhàng nói "Đột nhiên cảm thấy tỷ tỷ cực kỳ đẹp mắt, suy nghĩ nếu khuôn mặt này là bị hủy sẽ như thế nào?"

Xà Ngọc Kỳ vội vàng lấy tay sờ mặt mình, đồng tử tròn tròn, hoảng sợ nhìn Tuyết Ân, thật giống như bản thân đã bị hủy dung.

Tuyết Ân trào phúng cười, thật sự là nữ nhân vô dụng, chỉ có một câu đã sợ tới mức mặt trắng bệch.

Xà Ngọc Kỳ phẫn hận tay, oán hận nhìn Tuyết Ân đang trào phúng cười nàng.

Tốt lắm, một cái phé tài cũng dám trào phúng nàng, khinh thường nàng.

Tuyết Ân, ngoài sáng không được thì trong tối sẽ được. Đừng tưởng rằng hiện tại ngươi có gia gia che chở, ta liền không đối phó được ngươi.

"Xà Ngọc Kỳ, ngươi muốn xuống tay, nhớ thủ đoạn phải cao minh một chút, còn có hoặc là hoặc là chính ta hoặc là chờ ta chinh ngươi." Tuyết Ân câu môi lạnh lùng nói.

Xà Ngọc Kỳ hận nàng như muốn cắn chết nàng, như vậy rõ ràng.

"Nhị muội nói đùa, tỷ tỷ làm sao có thể đối nhị muội xuống tay." Xà Ngọc Kỳ cười nói, nhưng mà đáy mắt phần hận vẫn là không có thể che giấu.

Tuyết Ân cười mà không nói, có phải hay không, các nàng trong lòng đều rõ ràng, nàng đều phải phòng bị Xà Ngọc Kỳ.

Đêm khuya

"Muội muội, thế nào trở như vậy còn gọi đại ca tới." Nhìn người tới, Xà Kiến Hoa liền nói thẳng nói.

Hiện tại ra khỏi dương thành, thời tiết cũng so với dương thành ẩm áp hơn, không có tuyết rơi, nhưng đêm khuya vẫn là cực kỳ lạnh, lại còn là ở chỗ rừng núi, sương mù nhiều, hẳn là nam nhân nên không sợ, chỉ sợ muội muội bị phong hàn.

"Đại ca, nghĩ biện pháp trừ bỏ cái tiện nhân Tuyết Ân kia." Xà Ngọc Kỳ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, ban đêm lạnh như thế, nàng cũng không thích, nhưng vì trừ bỏ Tuyết Ân, nàng..

"Nhưng là gia gia không phải..."

Xà Kiến Hoa còn chưa nói hết, Xà Ngọc Kỳ liền đánh gãy lời nói của hắn.

"Chẳng lẽ đại ca phải chờ khi nàng chuyển biến, khi dễ ta sao?"

"Không, nàng bất quá là một cái phé vật, làm sao có thể..." Xà Kiến Hoa cảm thấy Xà Ngọc Kỳ lo lắng quá thừa, tuy rằng nói hiện tại Tuyết Ân có chút biến hóa, nhưng là cũng không có khả năng xoay người, hơn nữa gia gia cũng nói không cho hắn đối phó với Tuyết Ân.

"Ngân mâu hiện, hỏa phượng khởi, đại ca, đừng tưởng rằng các ngươi không nói với ta, ta cũng không biết, nàng Tuyết Ân một ngày không chết, ta liền một ngày bất an, huống chi cừu bị quất roi kia, ta nhất định phải trả lại nàng gấp trăm ngàn lần."

Xà Ngọc Kỳ hung hăng nói, ngày ấy bị thương, cha tìm Tuyết Ân, vốn định hảo hảo trừng trị nàng, nhưng là kết quả là gia gia che chở, đào mất theo thứ nữ thành địch nữ.

Đừng tưởng rằng gia gia không nói, nàng không biết.

"Nhưng là gia gia..." Xà Kiến Hoa do dự, gia gia đã giao phó, để các nàng hỗ trợ lẫn nhau, mà không phải là tranh đấu lẫn nhau.

"Sợ cái gì. Chúng ta chờ tới đến, đến lúc đó sự tình đã xảy ra, gia gia nhiều nhất cũng trách cứ một phen, ta là Xà gia thiên chi kiêu nữ, nàng bất quá là một cái phé vật, cái nào trọng yếu hơn gia gia hiểu được." Xà Ngọc Kỳ trong lời nói mang âm ngoan, trong lòng tràn đầy phần hận.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đêm Khuya Mặt Đêm 2

Ở Xà gia, vị trí của cái tiện nhân Tuyết Ân thế nào có thể so với nàng, kể cả khi gia gia biết là nàng làm, nhưng là thì có sao, nhiều nhất cũng chính là trừng phạt một chút mà thôi.

Thấy Xà Kiến Hoa còn tại do dự, Xà Ngọc Kỳ có chút trào phúng nhìn hắn.

"Thế nào, đại ca sợ cái phé vật kia? Vẫn là đại ca không chịu giúp muội muội."

"Không có, chính là..." Xà Kiến Hoa có bắn khoăn, dù sao hiện tại Tuyết Ân biến hóa nhiều lắm, đến bọn họ cũng khó có thể tưởng tượng được. Hơn nữa nhớ tới ngày ấy khi nàng tỉnh lại, hơi thở vô cùng khủng bố, Xà Kiến Hoa đến bây giờ trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

"Đại ca, tự giải quyết cho tốt." Bên tai tựa hồ vẫn còn nghe thấy lời nói của Tuyết Ân nói với hắn, làm cho hắn trong lòng cảm thấy sợ hãi.

"Đại ca , người lá gan cũng quá nhỏ , không phải một cái phế vật thôi sao , người cần gì phải cố kị như thế , thật sự là vô dụng ." Xà Ngọc Kỳ trào phúng nhìn đại ca của nàng.

Đại ca yêu nàng nhất, nhưng là đại ca cũng rất vô dụng, nhất gan, võ đạo rất kém cỏi.

"Kỳ Nhi." Xà Kiến Hoa bất mãn Xà Ngọc Kỳ nói hần như vậy, tăng thêm giọng điệu.

"Đại ca , tuy rằng hiện tại chúng ta đã không ở dương thành , nhưng là đại ca , chờ ta gả cho nhị hoàng tử , liền có thể nói với hần , cho người ở trên triều đình có thành tích , người võ đạo không tốt , nhưng là lại có đầu óc, đại ca không nghĩ cả đời sẽ như thế này mãi sao

Xà Ngọc Kỳ khẩu khí mềm lại , đại ca rất ít khi tức giận , nhưng là mỗi lần thời điểm tức nàng, đều sẽ kêu nàng là Kỳ Nhi.

"Háo, kia nhị muội muốn đại ca làm như thế nào?" Xà Kiến Hoa không còn lo lắng, liền sáng khoái trả lời.

Quả thật, hần chỉ có thể tu luyện võ đạo, nhưng là võ đạo cũng không thấu.

Thân là con trai trưởng, ở Xà gia coi như có chút địa vị.

Nhưng là những chuyện trọng yếu trong nhà, cha đều giao phó cho Xà Kiến Liên làm, cho nên điều kiện của Xà Ngọc Kỳ, làm cho hần chịu không nổi dụ hoặc.

"Người đi đến chỗ lính đánh thuê tìm những người này..."

... ..

"Ngày mai là đến đế đô , Ân Nhi, hồi nhỏ người rất thích đế đô a." Bắc Huyền Thanh cười nhìn Tuyết Ân, mấy ngày gần đây nàng xem có chút lười nhác, giống một con mèo nhỏ hí mắt lười nhác một chỗ.

Lười nhác của nàng như vậy lại làm cho hần có chút ngại người.

Tuyết Ân không nói gì , Bắc Huyền Thanh mấy ngày nay đều tự kêu nàng là Ân Nhi, hết nhị tiểu thư đến Tuyết Ân, lại đến Ân Nhi.

Một cái xưng hô mà thôi, nàng cũng mặc kệ.

"Huyền Thanh , ta cũng thật thích đế đô a , người thế nào không nói với ta a." Xà Ngọc Kỳ bất mãn , đã nhiều ngày lực chú ý của Bắc Huyền Thanh đều ở trên người Tuyết Ân. Điều này càng khiến cho nàng muốn trừ bỏ Tuyết Ân.

Nhưng nàng hiện tại phải nhẫn, chờ hết thầy đều chuẩn bị tốt , nàng có thể một lần trừ bỏ Tuyết Ân.

Bắc Huyền Thanh nhìn Tuyết Ân, mặt không biểu cảm, ngay cả nâng mí mắt cũng chưa , không biết vì sao, Bắc Huyền Thanh không thích nàng không để ý mình như vậy.

"Kỳ Nhi ghen tị a , đợi đến khi đến đế đô, Huyền Thanh tự mình mang theo người hảo hảo ngoạn một phen, được không?" Bắc Huyền Thanh vô cùng thân thiết sờ sờ chóp mũi của Xà Ngọc Kỳ, cười nói.

Xà Ngọc Kỳ khuôn mặt dễ nhìn, ngượng ngừng lên tiếng "Nhị hoàng tử đã nói thì không thể quên nha."

"Một lời đã định." Bắc Huyền Thanh nghiêm mặt nói, một bên lặng lẽ nhìn biểu cảm của Tuyết Ân, nhưng nàng như trước lười nhác vuốt ve tiểu sủng vật của nàng, coi bọn họ giống như là không tồn tại.

Nghĩ vậy, Bắc Huyền Thanh không khỏi nhíu mày, rất là không thích cảm giác không được chú ý như vậy. Hần là nhị hoàng tử, từ nhỏ đã luôn được chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Đêm Khuya Đàn Sói Hiện

Nhưng là Tuyết Ân cũng không xem hần ở trong mắt, này có thể nói là coi rẻ hoàng gia, nhưng là trong lòng hần bất mãn, lại không có cảm giác bị phản nộ, bị xâm phạm uy nghi

"Tỷ tỷ, ngày mai đã đến đế đô a." Tuyết Ân giống như nhắc nhở cái gì

"Đúng vậy, nhị muội, rất nhanh liền đến ." Xà Ngọc Kỳ cũng ôn nhu trả lời.

Bắc Huyền Thanh ở một bên xem có chút trở mắt, thế nào hai người có ước định gì sao, nói chuyện thật nhẹ nhàng a .

"Nhị hoàng tử, hoàng thượng gọi thư, ra lệnh nhị hoàng tử lập tức hồi cung." Một ngự lâm quân bẩm báo.

"Kia bốn hoàng tử suốt đêm chạy đi." Bắc Huyền Thanh hơi chút nhíu mi, thế nào phụ hoàng đột nhiên hạ lệnh như vậy .

"Hoàng thượng ý chỉ là, nhị hoàng tử về cung trước, Xà gia tiểu thư ngày mai sẽ khởi hành."

"Phụ hoàng có ý gì?"

"Thuộc hạ không biết."

"Tốt lắm, người đi trước chuẩn bị đi, bốn hoàng tử phân phó sự tình, liền khởi hành." Bắc Huyền Thanh vẫy lui người tới.

Xoay người đối với Xà Ngọc Kỳ cùng Tuyết Ân nói " Phụ hoàng ra lệnh ta phải hồi cung trước, Ân Nhi cùng Kỳ Nhi nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại khởi hành."

"Hoàng thượng có chuyện gì, đột nhiên lại gấp gấp triệu hồi nhị hoàng tử." Xà Ngọc Kỳ đứng lên, hỏi.

"Huyền Thanh cũng không biết, các người cẩn thận chút, ta đi trước." Bắc Huyền Thanh nói xong hướng Xà Kiến Hoa, đi giao chút chuyện, liền cười yêu thú rời đi.

Xà Ngọc Kỳ nhìn bóng lưng Bắc Huyền Thanh rời đi, ngoéo một cái khóe môi, như thế thật khéo, hoàng thượng đang lúc này lại gấp gấp triệu nhị hoàng tử hồi kinh.

Tuyết Ân như trước như một con hổ lười nhác ngủ gật, đối với chuyện này không có lên tiếng.

... ..

Ban đêm rét lạnh , lại rất yên tĩnh, nghe không thấy một thứ tiếng gì, chỉ có tiếng gió thổi vù vù.

Gió lạnh như thế lãnh liệt, Bắc Huyền Thanh lại không có ở đây, binh lính hộ tống, bất chợt hà hơi làm ấm tay. Cho dù bọn họ có võ đạo trong người, vẫn như trước sợ lạnh

Mấy yêu thú, cúi đầu ăn đồ ăn.

Có thể là Bắc Huyền Thanh không ở đây , đội ngũ hộ tống đều một mảnh lười nhác.

Đêm, vắng lặng, gió lạnh gào thét, vài ánh lửa, hơi chiếu sáng một vòng.

Tuyết Ân lười nhác nằm trong xe, Tiểu Đoàn Tử đã ghé vào ngực nàng, vù vù ngủ.

Đối diện Xà Ngọc Kỳ đang ngủ, tựa hồ đã quên đêm đó nàng cùng Xà Kiến thương lượng chuyện kia.

Đêm đó nàng nghe thấy Xà Ngọc Kỳ đứng dậy, liền đi theo, sau khi nghe được bọn họ muốn tìm lính đánh thuê, liền không nói gì nữa.

Cho nên đã nhiều ngày nay Xà Ngọc Kỳ đều yên tĩnh, khiến nàng có chút ngoài ý muốn. Đặc biệt hôm nay, bọn họ ngày mai đã tiến vào đế đô, tạm thời đến phủ , đại lý tông chủ sớm trước tiên hồi kinh .

Đêm khuya, Tuyết Ân hơi chút chớp mắt, cho dù nàng không hề động , nhưng không thể không phòng bị.

"Ngao ô "

Một tiếng sói tru vang lên.

"Ngao ô "

Lập tức thanh âm một đám sói theo chung quanh vang lên.

Vốn ngự lâm quân đang lim dim buồn ngủ, giờ phút này nghe được tiếng vang, buồn ngủ nháy mắt biến mất.

"Đàn sói xuất hiện, gia tăng phòng bị, bảo vệ tốt Xà gia tiểu thư."

Không biết ai hô to lên, tiếng bước chân chinh tề, ngự lâm quân vây quanh xe ngựa Tuyết Ân cùng Xà Ngọc Kỳ.

Tuyết Ân mạnh mẽ ngồi dậy.

Đồng một tiếng, Tiểu Đoàn Tử đang ghé vào ngực Tuyết Ân vù vù ngủ rơi xuống sàn xe, mơ mơ màng màng tỉnh dậy.

"Ô ô, chủ nhân hư, thế nhưng ném Tiểu Đoàn Tử."

Bên kia Xà Ngọc Kỳ cũng đã ngồi dậy, kinh ngạc nhìn Tiểu Đoàn Tử, nó có thể nói?

Tiểu Đoàn Tử nhảy vào trong lòng Tuyết Ân, tiếp tục lên án làm nũng, "Ô ô, chủ nhân, người làm đau Tiểu Đoàn Tử."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Băng Ngưng Mất Tích

"Tiểu Đoàn Tử đừng nháo." Tuyết Ân không để ý Tiểu Đoàn Tử, nếu nàng đoán không sai, lần này đến là đàn sói.

Liếc mắt nhìn Xà Ngọc Kỳ, nàng không biết là bên ngoài đàn sói xuất hiện, đối với nàng có ảnh hưởng gì.

Tuyết Ân không lo lắng đàn tấn công bọn họ, bên ngoài ngự lâm quân cũng không phải ngồi không, đối phó với đàn sói bên ngoài cũng đủ.

Nhưng Tuyết Ân thật sự lo lắng, Xà Ngọc Kỳ đến cùng muốn làm cái gì.

Tiểu Đoàn Tử cũng cảm giác được khác thường, tiểu móng vuốt, theo quần áo Tuyết Ân đi đến bên cạnh cuvara só, nhìn tình hình bên ngoài.

Ánh lửa rực rỡ, đàn sói đem toàn bộ đội ngũ vây bên trong, con người xanh, tham lam hung ác thẳng tắp nhìn bọn họ.

Thấy được đàn sói, Tuyết Ân có chút nghi hoặc nhìn về phía Xà Ngọc Kỳ, làm sao có thể là một đám sói đối bình thường xuất hiện.

Đúng vậy, chính là một đám sói đối bình thường, đối ngự lâm quân mà nói, căn bản là không có vấn đề gì.

"Ngao ô "

Một tiếng sói tru, đàn sói nhảy lên, không để ý sinh mệnh đánh về phía ngự lâm quân, lục quang ở dưới đêm tối, tựa như minh châu.

Ngự lâm quân giờ kiểm cùng đàn sói đánh nhau.

Ở thần võ đại lục, một đám sói đối bình thường, ở hiện đại là cùng hung cực ác.

Tuyết Ân nhíu mày, xem tình cảnh bên ngoài, thanh âm đồm độp, tiếng sói tru.

"Băng Ngưng." Nha đầu kia hôm nay thế nào không ở bên mình.

Gọi qua không ai đáp lại, Tuyết Ân trầm nghĩ trong lòng không ổn, vội vàng mở màn xe, muốn xuống xe.

"Nhị tiểu thư, hiện tại đàn sói công kích, rất nguy hiểm, thỉnh nhị tiểu thư hồi trong xe đi." Phụ trách thủ vệ ngự lâm quân, vội vàng ngăn trở Tuyết Ân.

Tuyết Ân nhô đầu ra, không có bóng dáng Băng Ngưng, nhướng mày "Tránh ra."

Ngự lâm quân hơi hơi ngậy người, thanh âm uy nghiêm, hơi thở lạnh như băng, làm cho hấn sợ hãi.

Tuyết Ân ôm Tiểu Đoàn Tử đi xuống, ngự lâm quân cùng đàn sói đánh nhau, loạn thành một đống.

Nhưng là nàng chung quanh đều nhìn một chút, đều không thấy bóng dáng Băng Ngưng đâu cả, chỉ thấy nha đầu của Xà Ngọc Kỳ.

"Người có thấy nha hoàn của ta không?" Tuyết Ân hỏi thủ vệ vừa rồi.

"Không thấy." Tên thủ vệ đứng ở một bên, cúi đầu cung kính trả lời, hấn không dám nhìn thẳng vào hai mắt của nàng.

Tuyết Ân một trận hoảng hốt, Băng Ngưng có phải hay không xảy ra chuyện gì, hôm nay thế nhưng không có canh giữ bên nàng.

Không được, nàng muốn đi tìm Băng Ngưng, không thể để nàng gặp chuyện không may.

Chung quanh truyền đến thanh âm đàn sói kêu rên, thanh âm bị đắm vào người, còn có rất nhiều ngự lâm quân tới gần xe ngựa cầu bọn họ, bảo hộ bọn

họ.

Tuyết Ân ôm Tiểu Đoàn Tử xoay người bước đi.

Xà Ngọc Kỳ giờ phút này cũng đi ra, đi theo Tuyết Ân.

Xà Ngọc Kỳ ở Bắc Ngung Đế quốc rất có danh tiếng, ai không biết đương thành Xà gia đại tiểu thư là võ đạo cùng ma pháp thiên tài.

Cho nên thời điểm Xà Ngọc Kỳ đi ra, thủ vệ cũng không lo lắng, nàng lợi hại có thể so với ngũ lâm quân bọn họ

"Nhị muội, ngươi không muốn biết Băng Ngung đi nơi nào sao?"

Tuyết Ân dừng lại bước chân, ôm Tiểu Đoàn Tử xoay người, nhìn Xà Ngọc Kỳ theo tới

"Ngươi mang Băng Ngung đi?"

Là nàng sợ hãi, không nghĩ tới Xà Ngọc Kỳ thế nhưng đem chủ ý đánh lên trên người Băng Ngung.

"Cái tiện nha đầu kia a, ta đã sớm nhìn khó chịu, luôn khắp nơi bảo toàn ngươi, không tiếc đối nghịch với ta, cũng không nguyện giúp ta đối phó với ngươi. Ta nghĩ một đêm lạnh lẽo như vậy, nàng cũng rất là tịch mịch, liền cho nàng tìm mấy nam nhân, làm ấm thân một chút. Nhị muội, ta đối với nha hoàn của ngươi thật sự là săn sóc nga."

Xà Ngọc Kỳ nói vân đạm phong khinh, giống như làm chuyện tốt, kia thanh âm dễ nghe, nhưng lại nói ra lời nói không thể chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tìm Người Làm Cho Nàng Ấm Ấp

"Ngươi đã hảo tâm như vậy, ta đây cũng an tâm." Giống như một hơi thở dài nhẹ nhõm, hoàn toàn không thêm đề ý đến lời nói của Xà Ngọc Kỳ.

Dưới bóng đêm, Tuyết Ân đem hơi thở lạnh như băng ẩn trong đó, không để Xà Ngọc Kỳ nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì của nàng.

"Ngươi không lo lắng cho nàng?" Xà Ngọc Kỳ kinh ngạc với biểu cảm như thế của Tuyết Ân, nàng không phải vừa mới thật sốt ruột sao?

"Tỷ tỷ nói rất đúng, đêm lạnh như vậy, Băng Ngung cũng là rất lạnh, có người làm ấm thân cũng tốt." Tuyết Ân nói giống như Xà Ngọc Kỳ đã làm chuyện rất tốt.

Nhưng nội tâm của nàng lại vô cùng bất an, lấy cá tính của Băng Ngung, nàng thà chết chứ không chịu khuất phục.

Chính là Xà Ngọc Kỳ tự mình nói với nàng chuyện này, chính là muốn dẫn nàng tới chỗ Băng Ngung, hảo tính kẻ nàng.

"Nàng không phải rất trung thành với ngươi sao? Ngươi lúc đó chẳng phải rất khẩn trương sao?"

Tuyết Ân cười lạnh, "Một cái nha hoàn mà thôi, còn nữa gia gia không phải là cho ta hai nha đầu sao, nha đầu muốn bao nhiêu có bao nhiêu, làm gì để ý một cái nha hoàn này."

Tuyết Ân ngoài miệng là nói như vậy, nhưng là nội tâm cũng rất sốt ruột, Băng Ngung đối đãi với nàng tốt lắm, nàng không thể không quan tâm đến sống chết của nàng.

Nhưng là nàng càng khẩn trương, Băng Ngung sẽ càng nguy hiểm.

"Muội muội, thật sự là không nghĩ tới, tình lại bất quá mấy ngày, ngươi liền này biến hóa thật lớn, thật đúng là làm cho tỷ tỷ ta cảm thấy nguy hiểm a." Xà Ngọc Kỳ tiến về phía trước vài bước, chống lại đôi ngân mâu kia.

Ngân mâu lạnh như băng kia, con ngươi cứ như vậy thật quý dị. Hơi thở lạnh như băng làm cho con ngươi ta không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Nhưng là Tuyết Ân, ta nghĩ trừ bỏ tâm tư mãnh liệt của ngươi, ta lẽ nào lại sợ ngươi sao?

"Thật không, kia thật đúng là vinh hạnh của ta." Tuyết Ân lạnh giọng nói, lướt qua Xà Ngọc Kỳ, trở về.

"Ngươi thật sự không lo lắng nàng sao, kia nhưng là mấy nam nhân, không phải mộ người, ngươi liền như thế vô tình sao?" Nhìn Tuyết Ân trở về, Xà Ngọc Kỳ rất nôn nóng.

Nàng thật không để ý cái kia tiện gì kia sao? Ngày ấy Merlin không để ý nguy hiểm cứu nàng, nhưng là hôm nay biểu hiện như không có gì xảy ra, chẳng lẽ nàng nhầm lẫn rồi?

"Ta nghĩ nàng cũng sẽ không hi vọng ta đi cứu, giống như lời nói của người nàng đối với ta thật trung thành." Tuyết Ân thân hình dừng một chút, cũng không quay đầu lại tiêu sái đi.

"Không nghĩ tới cái kia tiện gì cũng không uy hiếp được người, một khi đã như vậy, kia nàng cũng không còn giá trị lợi dụng. Đại ca, hưởng dụng nàng một phen, sau đó giết chết."

Xà Ngọc Kỳ cá, cá Tuyết Ân sẽ quay đầu.

Tuyết Ân tuy rằng không nói gì, nhưng lại nghe thấy động tĩnh.

"Bỏ khăn bịt miệng của nàng ta ra, để nàng hào hào kêu, hào hào hưởng thụ vui vẻ trước khi chết, thuận tiện để nàng xem nàng chân thành với trân thành với chủ nhân lãnh huyết vô tình như thế nào."

Xà Ngọc Kỳ nói cho Băng Ngưng, nói cho Xà Kiến Hoa nghe, nhưng là thực tế là nói cho Tuyết Ân nghe.

"Ba ba "

Hai tiếng tát vang lên.

"Tiện gì, có thể được đại ca của ta thương, là phúc khí của người, người còn phản kháng, ngoan ngoãn cho ta."

Tuyết Ân dùng bước chân, nàng không có quay đầu, nhưng là nàng nghe thấy được thanh âm quần áo bị xé rách, cảm nhận được Băng Ngưng liều mạng giãy dụa.

Xà Ngọc Kỳ đứng ở một bên, nhìn bóng lưng Tuyết Ân, có người uy hiếp, là không thể tốt hơn.

Băng Ngưng nỗ lực giãy dụa, nhưng là nàng không có há mồm kêu cứu, là nàng không có năng lực bảo vệ tốt bản thân, nàng chết cũng không thể liên lụy tiêu thư.

"Tiện gì, người nếu dám cản lối tự sát, ta sẽ đi đào phần mộ của tiện nhân nương kia." Xà Ngọc Kỳ thấy Băng Ngưng muốn cản lối tự sát, dùng tay nắm lấy miệng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cử Tình Trung Cấp Ma Pháp Sư

Băng Ngưng buông tha ý niệm cản lối tự sát, Xà Ngọc Kỳ làm sao có thể như vậy, đến bây giờ còn không quên lấy phu nhân đến uy hiếp bản thân.

Tuyết Ân trở lại, cả người tản ra hơi thở tử vong lạnh như băng, làm cho người ta cảm giác được sợ hãi.

"Tiêu thư, người đi mau, không cần lo cho ta, là ta không tốt." Thấy Tuyết Ân quay đầu, Băng Ngưng thất thanh hô to.

Giờ phút này Băng Ngưng đã chỉ còn lại một cái cái yếm cùng tiết khổ, ánh sáng chiếu vào, mơ hồ có thể thấy được gò má sưng đỏ của nàng.

Tuyết Ân không nói gì, chính là từng bước một đi tới gần Xà Ngọc Kỳ. Ngăn mâu lạnh như băng, không nhìn ra được cảm xúc gì.

Giờ khắc này, nàng hận bản thân thiên phú bị phong ấn, hận bản thân không có sớm một chút ý thức được tâm tư của Xà Ngọc Kỳ.

Là nàng sơ sót, là nàng sai lầm rồi.

Nàng vốn tưởng rằng Băng Ngưng sẽ bán đứng nàng, nhưng không phải.

Nếu vừa rồi Băng Ngưng, lớn tiếng gọi, cầu nàng cứu giúp, như vậy nàng sẽ không quay lại. Nhưng là Băng Ngưng không có, nàng tình nguyện chết, cũng không kêu một tiếng.

Nhưng Xà Ngọc Kỳ còn lấy mẫu thân đã chết đến uy hiếp Băng Ngưng, uy hiếp nàng.

Xà Ngọc Kỳ, người dám đụng đến người của ta, người phải có can đảm thừa nhận hậu quả.

"Tiểu thư, không cần quay lại, không cần a." Băng Ngưng lệ rơi đầy mặt, không ngừng lắc đầu, khẩn cầu Tuyết Ân không cần hướng nàng đi tới.

Xà Ngọc Kỳ ôm lấy khoeo môi, xem nàng càng ngày càng gần Tuyết Ân, ý cười càng rõ ràng, coi như gian kế đã đạt được.

Nàng hiện tại hơi thờ vờ cùng khủng bố. Nhưng là chỉ cần nghĩ một hồi nàng sẽ biến mất ở trên thế giới này, sẽ không sợ hãi.

Giờ phút này Xà Ngọc Kỳ có điểm điên cuồng, muốn trừ bỏ Tuyết Ân, đã đến cực hạn. Cho nên vô luận là cái gì, nàng đều sẽ không sợ hãi.

Nhưng mà, Xà Kiến Hoa lại vô cùng sợ hãi. Hắn nhìn Tuyết Ân mặt không biểu cảm đi tới, hơi thở lạnh như băng làm cho không khí xung quanh gần như đông lại, làm cho hắn có cảm giác tử vong đang gần kề.

Tuyết Ân mỗi đi một bước, hắn liền cảm giác bản thân cách Diêm Vương điện gần một bước.

Cái loại này hít thở không thông, cảm giác sợ hãi chờ chết, đã đầy toàn thân của hắn, thân mình có chút xụi lơ, bàn tay cầm lấy bàn tay Băng Ngưng có chút buông lỏng.

"Đồ vô dụng, một cái phế vật đã có thể khiến cho người sợ hãi, khó trách cha nhìn người chường mắt." Xà Ngọc Kỳ đảo mắt. Đại ca của nàng thật sự là vô dụng, một cái phế vật mà thôi, hơi thở khủng bố thế nào, cũng chỉ là cái phế vật.

Xà Kiến Hoa vô lực phản bác.

Tuyết Ân trong tay chợt xuất hiện băng kiếm. Ở dưới đêm, lóe ánh sáng chói mắt.

"Cửu tinh trung cấp ma pháp sư." Xà Ngọc Kỳ nháy mắt mặt trắng bệch, hoảng sợ nhìn băng kiếm trong tay Tuyết Ân.

Thế nhưng so với nàng còn muốn cao hơn. Làm sao có thể, nàng không phải là cái phế vật sao? Làm sao có thể có ma pháp.

"Tiểu thư, không cần dùng ma pháp a, không thể." Băng Ngưng nhìn băng kiếm đag lóe sáng kia, sắc mặt tái nhợt. Tiểu thư không thể a, ngài không thể dùng linh lực, như vậy sẽ khiến cho gân mạch bị đứt đoạn.

"Chủ nhân, chủ nhân, ngài đừng như vậy a." Tiểu Đoàn Tử cũng sốt ruột bay đến trước mặt Tuyết Ân, chủ nhân không thể dùng linh lực, nàng thiên phú bị phong a.

Tuyết Ân mặt không biểu cảm, trong mắt chỉ có khuôn mặt đáng ghét của Xà Ngọc Kỳ.

Làm bị thương người của nàng, nàng đều sẽ không bỏ qua.

Xà Ngọc Kỳ cùng Xà Kiến Hoa nhìn Tuyết Ân khủng bố như vậy, một cổ sở hãi theo lòng bàn chân lên tận óc khiến bọn họ lui về phía sau một bước, lại phát hiện căn bản không động đậy được.

Không phải là bị hạn chết hành động, mà là tâm bọn họ đã vô cùng sợ hãi.

Hiện tại Tuyết Ân, tựa như quỷ la sát xuất hiện, mà bọn họ chỉ có thể chờ chết.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Băng Ngưng Bị Kiểm Kẹp

Tiểu Đoàn Tử sốt ruột không biết làm sao bây giờ, nó căn bản là không giúp được chủ nhân. Độc của nó cũng chỉ có chút ít tác dụng, căn bản là không thể làm gì.

Sớm biết vậy, hắn đã nghe lời phụ thân, hảo hảo dưỡng thân thì hiện tại có lẽ nó đã giúp được chủ nhân.

Tuyết Ân ngân mâu khẽ nâng, trong tay băng kiếm, so lúc này còn lớn hơn một phen, nàng đã hoàn toàn không có cảm giác.

Trong đầu ý niệm duy nhất, đó là người trước mắt thật đáng giận. Đầu là tỷ muội, xuống tay với nàng lại vô cùng ngoan độc.

Ngân mâu phát lạnh, bóng dáng chợt lóe, quy mỵ tốc độ.

Tất nhiên Xà Ngọc Kỳ thiên tài, cũng không phải nói không, cho dù tốc độ của Tuyết Ân rất nhanh, mà nàng cũng có đủ tốc độ, chống đỡ công kích của Tuyết Ân.

"Phanh "

Thanh âm vũ khí va chạm vang lên.

Xà Ngọc Kỳ phản hận con người chống lại ngân mâu lạnh như băng của Tuyết Ân.

"Tuyết Ân, ta Xà Ngọc Kỳ hôm nay phải giết người."

Nàng có cuồng ngạo, nàng là Bắc Ngưng Đế quốc thiên tài, cho dù Tuyết Ân đột nhiên trở thành cửu tinh trung cấp ma pháp sư, nhưng thi tính sao, tối nay nàng ta phải chết.

Tuyết Ân không nói, tăng thêm độ mạnh yếu, băng kiếm lạnh lẽo, đè ép đi xuống.

Xà Kiến Hoa nhìn một màn này, muốn buông Băng Ngưng ra, nhưng nhớ tới lời Xà Ngọc Kỳ, kiềm kẹp Băng Ngưng xoay người bước đi.

Ánh lửa văng khắp nơi, Xà Ngọc Kỳ ngưng tụ ra sương kiếm, cùng là thuộc tính băng.

"Không biết tự lượng sức mình." Xà Ngọc Kỳ tăng linh lực, chống lại băng kiếm của Tuyết Ân.

Tuyết Ân thấy Xà Kiến Hoa mang theo Băng Ngưng rời đi, sùn mắt nhìn theo phương hướng bọn họ, tốc độ cũng không tệ.

"Đáng chết." Tuyết Ân một kiếm phóng thích linh lực, một kiếm đè ép đi xuống.

"Đinh đương "

Khối băng vỡ vụn va chạm vào nhau.

Tuyết Ân không kịp nghĩ nhiều, xoay người liền hướng Xà Kiến Hoa phương hướng đuổi theo.

Xà Ngọc Kỳ mạnh mẽ ỏi ra một ngụm máu tươi. Ngưng sương kiếm của nàng thể nhưng bị tiện nhân kia đem băng kiếm đập vụn , g lại dùng linh lực làm bản thân bị thương.

Nhưng không sao cả, tối nay chính là ngày tiện nhân kia chết

Lau vết máu trên khóe miệng, đáy mắt đầy ngoan ý, đuổi theo sau.

Nàng phải tận mắt nhìn thấy tiện nhân kia biến mất ở trên đời này .

... ..

Xà Kiến Hoa võ đạo không tốt, nhưng là tốc độ cũng rất nhanh. Tuyết Ân gắt gao theo sau, nhưng chưa đuổi theo được, thẳng đến khi hắn ngừng lại.

"Tiểu thư, ngài đi mau, không cần lo cho nô tì ." Băng Ngưng rung rung la lớn, trong lòng tràn đầy sốt ruột.

Tuyết Ân trong tay đã không có băng kiếm, nhưng hơi thở khủng bố vẫn như cũ tồn tại.

Không biết là đêm khuya sương sớm, hay là mồ hôi lạnh, giờ phút này Xà Kiến Hoa đã ướt đầm.

Xà Kiến Hoa trong tay không biết khi nào đã xuất hiện một cây chủy thủ, đặt trên cổ Băng Ngưng run run lui về phía sau "Người đừng tới đây, qua đây ta sẽ giết nàng."

Tuyết Ân dừng bước chân, ngân mâu nhìn Xà Kiến Hoa "Đại ca, chẳng lẽ đã quên ngày ấy ta nói gì với người sao?"

Đại ca, tự giải quyết cho tốt.

Kia thanh âm lạnh như băng như con rắn nhỏ chui vào lỗ tai hắn cho đến đáy lòng, nháy mắt lại xuất hiện trong đầu óc của hắn.

Đây là điều khiến hắn sợ hãi Tuyết Ân, một thanh âm liền làm hắn như thế sợ hãi.

Nhưng là hắn không có đường lui, đã làm đến được bước này , hắn không có đường lui. Hơn nữa Kỳ Nhi mới là muội muội ruột của hắn, việc hắn cần phải làm là thủ hộ nàng.

"Người không cần qua, bằng không ta sẽ giết nàng." Xà Kiến Hoa nói xong, gia tăng chủy thủ, Băng Ngưng trên cổ đã xuất hiện một vết máu.

Tuyết Ân phi thân nhảy lên, song chưởng hướng Xà Kiến Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Bị Thiết Kế, Nhiếp Hồn Đồ

Xà Kiến Hoa lui về phía sau một bước, một phen đẩy Băng Ngưng ra.

Mắt thấy Tuyết Ân sẽ bắt được Băng Ngưng, một khi đụng tới là vô cùng đau.

Băng Ngưng liền như vậy bình tĩnh, trọn to mắt nhìn bàn tay đến gần.

Dưới tình thế cấp bách, Tuyết Ân chuyển tay qua một bên rơi xuống phái cây cối bên cạnh

"Ầm vang "

Một cái cây to ầm ầm đổ xuống.

Tuyết Ân cảm giác trong cơ thể hơi thở loạn, nhiều chỗ gân mạch đã đứt, một cổ tinh ngọt huyết dâng lên đến cổ họng, nhưng nàng cố nghẹn đi xuống.

Mũi chân rơi xuống đất...

"A "

Tuyết Ân thống khổ thét chói tai.

"Tuyết Ân, ta nói rồi, hôm nay ta nhất định giết ngươi." Xà Ngọc Kỳ từ phía sau đi lên, ngoài miệng vết máu nhàn nhạt, nhưng lộ vẻ thắng lợi tươi cười.

"Tiểu thư..." Xem một màn trước mắt, Băng Ngưng thất thanh hô lên.

Tuyết Ân thời điểm nàng rơi xuống đất, hồng quang nổi lên bốn phía, chiếu sáng một rừng cây.

Sáng rực quá mức, nhìn không thấy trong vòng phát sinh cái gì, nhưng là nghe tiếng kêu thống khổ thê lương, chỉ biết tuyết đối là cực kì thống khổ .

"Xà Ngọc Kỳ, mau thả tiểu thư ra." Băng Ngưng giận giữ trừng Xà Ngọc Kỳ, cái cô gái này làm sao có thể ngoan độc như vậy, tiểu thư tốt xấu vẫn là muội muội của nàng a.

"Thả? Ta thật vất vả mới tìm được cơ hội giết tiện nhân này, thế nào lại thả?" Xà Ngọc Kỳ cười lạnh, nàng sẽ bỏ qua Tuyết Ân sao?

Làm sao có thể, nàng cuộc đời này hận nhất chính là Tuyết Ân, mỗi ngày hận không thể nàng giết chết nàng, đặc biệt từ khi nàng làm bản thân bị thương.

"Đại tiểu thư, nô tì cầu ngài, cầu ngài buông tha tiểu thư đi." Băng Ngưng rung rung quỳ gối xuống dập đầu thỉnh cầu. Nghe tiếng kêu thống khổ, một trận đau lòng.

Xà Ngọc Kỳ tiến lên, một cước dẫm đầu Băng Ngưng, mắt lạnh nhìn vòng tròn sáng rực kia "Tiện tì, ngươi có gì tư cách, ân?"

Băng Ngưng cúi đầu, nắm chặt nắm tay.

"Băng Ngưng, đừng cầu... Nàng." Trong quang quyển truyền ra thanh âm vô lực của Tuyết Ân.

Sao lại thế này, vì sao nàng cả người động không được, hơn nữa vì sao linh hồn cùng thân hình bắt đầu chia lìa.

Không, không thể như vậy, nàng sao có thể để người khác khi dễ người của nàng

.

Xà Ngọc Kỳ một cước gạt ngã Băng Ngưng, cười ha ha "Cầu? Tuyết Ân đã quên trước kia ngươi là thế nào cầu của ta sao? Thế nào hiện tại không cầu."

Tuyết Ân ý thức dần dần mơ hồ, trong cơ thể gân mạch bị xé rách, linh hồn cùng thân thể chia lìa.

"Đây là nhiếp hồn đồ, thời điểm ngươi bước vào, ngươi bỏ chạy không xong, thẳng đến khi hoàn toàn đem ngươi thân hình cùng linh hồn tách ra."

Xà Ngọc Kỳ nói thập phần đắc ý, nhiếp hồn đồ, giống như tên gọi, chỉ cần bước vào đồ nội, sẽ đem thân hình cùng linh hồn tách rời, cho nên tên là nhiếp hồn đồ.

"Ha ha, thế nào, nhiếp hồn đồ tư vị thế nào?" Xà Ngọc Kỳ cười ha ha, rốt cục có thể trừ bỏ tiện nhân này, nàng là Xà gia duy nhất đích nữ, nàng là Bắc Huyền Thanh chính phi.

Bên trong nhiếp hồn đồ, Tuyết Ân con người phát lạnh, cùng một tia thị huyết.

Xà Ngọc Kỳ, còn tưởng rằng người cũng bắt quá là cái thiên kiem địa tiểu thư bị sủng hư, không nghĩ tới thế nhưng còn có tâm kế, khiến nàng không có phòng bị.

"A "

Lại là một tiếng thét thê lương chói tai.

Thân mình cùng linh hồn chia lìa, gân mạch đứt hết, kia tứ chi đều phát đau, xâm nhập vào trong đầu nàng.

Không, nàng không thể như vậy chết đi. Nàng không thể chết trong tay tiện nhân kia. Mạng của nàng, không chấp nhận để người khác kết thúc, tuyệt đối không có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ma Pháp Bùng Nổ, Biển Cát Không

"Biển cát."

Tuyết Ân lại không để ý gân mạch đứt đoạn mà phóng thích linh lực.

Gân mạch đã đứt, như vậy nàng càng không để ý. Nàng Tuyết Ân cho dù muốn chết cũng sẽ không thể chết trong tay nàng.

Huống chi chết hay không còn chưa biết.

Đứt lòi, nháy mắt lấy Tuyết Ân vì trung tâm, đất rung núi chuyển...

Một chỗ khác, ngự lâm quân cùng đàn sói đánh nhau, đột nhiên cảm thấy đất rung núi chuyển, đàn sói nghe thấy động tĩnh, đã lui.

"Sao lại thế này?"

"Giống như cát đến đây."

"Mau chạy đi."

... ..

Xà Ngọc Kỳ còn đang đắc ý, thân mình liền run lên, mà hai chân của nàng đã bị lún vào trong cát.

Lập tức hoàn hồn, nhảy lên, kinh ngạc không thôi "Tuyết Ân, người thế nhưng, thế nhưng còn có tu luyện thổ hệ ma pháp."

Ma pháp sư, chỉ có tinh thần lực càng ngày càng mạnh, mới có thể tu luyện nhiều loại ma pháp.

Liên tính nàng là ma pháp thiên tài, nhưng là nàng nhiều nhất cũng chỉ tu luyện hỏa ma pháp, nàng ta rốt cuộc ẩn tàng bao nhiêu thực lực.

"Muội muội, chúng ta đi mau, nơi này sẽ bị san thành bình địa." Xà Kiến Hoa thấy Xà Ngọc Kỳ còn đứng im, vội vàng nói.

Hiện tại đã đại diện tích đã biến thành biển cát, giờ phút này hấn đối với Tuyết Ân là từ đáy lòng bắt đầu e ngại.

Không nghĩ tới nàng giờ phút này còn có thể bùng nổ ma pháp. Vào nhiếp hồn đồ, ngay cả võ đạo đều dùng không dậy nổi, huống chi là ma pháp.

Nhưng vô luận thế nào, đã vào nhiếp hồn đồ, liền đừng vọng tưởng sống sót.

Xà Ngọc Kỳ đứng trên một thân cây, xem phía dưới không ngừng bị biển cát cắn nuốt.

"Đi." Cuối cùng liếc mắt một cái, nhìn quả cầu cũng bị biển cát cắn nuốt, liền rời đi.

A, che giấu thật lợi hại, giờ phút này cũng đã chết a. Đáng tiếc là không thể thấy nàng chết như thế nào.

"Tiểu thư..." Băng Ngưng tay chân bị trói, nhìn Tuyết Ân bị chôn vùi trong biển cát, muốn đi qua, nhưng là nàng ngay cả đứng lên đều không thể, chỉ có thể mấp máy môi.

Khắp rừng rậm đều trở thành biển cát, chỉ có phía dưới nàng còn hoàn hảo. Đó là tiểu thư nhất nhất nỗ lực bảo hộ bản thân.

Băng Ngưng liền trở mắt nhìn quả cầu vây quanh Tuyết Ân chìm vào biển cát bên trong, lệ rơi đầy mặt.

"Tiểu thư..." Thất thanh kêu lên, là nàng hại tiểu thư.

Bầu trời đêm phía trên, một nam tử mặc hắc y đứng thẳng, hần quan sát hết thấy phía dưới.

Một mảnh rừng rậm đã bị biển cát nuốt trọn, chỉ có kia một chỗ đất nhỏ là hoàn hảo.

"Hoàng hậu của trăm, thật đúng là lợi hại, bị phong ấn thiên phú, lại vẫn uy lực như vậy."

"Dạ, đem nàng cứu đi." Hắc y nam tử nhìn thoáng qua Băng Ngưng đã bị hôn mê ở địa phương hoàn hảo nhất kia.

"Vâng."

Bắc Ngưng Đế quốc

"Hồi nhị hoàng tử, đêm qua đàn sói công kích, sau đó, nhị tiểu thư cùng nha hoàn đều mất tích, có lẽ..."

"Xà gia đại lý tông chủ đã biết sao? Còn có Kỳ Nhi đâu?" Bắc Huyền Thanh mi tâm vừa nhíu, đàn sói. Thế nào ngay khi hắn vừa rời khỏi, sau lưng liền đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

"Đại tiểu thư đã đến Xà gia phủ, bên kia truyền đến tin tức, đại tiểu thư bị một cửu tinh trung cấp băng hệ ma pháp sư đánh cho bị thương, sau vì cứu nhị tiểu thư, hiện thời hôn mê còn chưa tỉnh lại."

"Toàn bộ ngự lâm quân hộ vệ, không bị thương tự mình đi lĩnh phạt. Hơn nữa phạt bổng lộc ba tháng." Bắc Huyền Thanh con ngươi nghiêm lên lãnh ý, lời nói rét lạnh như băng.

"Vâng." Người tới không dám cãi lại mệnh lệnh, sau đó xoay người rời đi.

Coi như may mắn, ít nhất nhị hoàng tử không muốn lấy mạng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tiểu Đoàn Tử Đột Nhiên Biến Thân

"Jersey, phái ám vệ, toàn lực tìm kiếm Xà gia nhị tiểu thư." Bắc Huyền Thanh mệnh lệnh nói, hắn không tin Tuyết Ân cứ như vậy biến mất.

"Chủ tử..." Jersey lên tiếng muốn ngăn cản.

"Sống phải thấy người, chết phải thấy xác." Bắc Huyền Thanh không muốn người khác cãi lại mệnh lệnh của hắn, cho dù hắn biết như thế là không đúng.

"Vâng." Jersey chỉ phải gật đầu tiếp nhận mệnh lệnh.

Chính là hắn không rõ, nhị hoàng tử luôn luôn không coi trọng nữ nhâ, vì sao đột nhiên để ý một người như thế, còn phái ám vệ.

Nếu nói người kia là Xà gia đại tiểu thư, hắn đương nhiên hiểu. Nhưng người kia là Xà gia toàn năng phế vật nhị tiểu thư, có một mẫu thân không chịu nổi a.

Nhưng là chủ tử phân phó, hắn phải tận lực đi làm là được.

... ..

Trong rừng cây, từng đợt từng đợt ánh mặt trời theo khe rơi xuống, hình thành loang lổ nhiều điểm ánh sáng.

Dưới tàng cây chạy đủ loại mãnh thú, bắt chọt đánh nhau, đem cắn chết, nuốt vào trong bụng.

"Chủ nhân, mau tỉnh lại, Tiểu Đoàn Tử sợ hãi, ô ô." Tiểu Đoàn Tử nỗ lực vươn móng vuốt ngăn ngăn, sống chết vô vô mặt Tuyết Ân, hi vọng đem nàng tỉnh lại.

Ô ô, chủ nhân, người mau tỉnh lại. Nếu không tỉnh, chúng ta sẽ bị ma thú ăn. Tiểu Đoàn Tử muốn ăn chúng nó, không cần bị chúng nó ăn a.

Nhìn bên kia ma thú, Tiểu Đoàn Tử vô cùng sợ hãi, cũng may hiện tại chủ nhân trên người không có mùi máu tươi, hô hấp nhẹ, có thể này không có khiến cho những con ma thú này chú ý. Nhưng là một lúc, luôn có ma thú muốn tới.

Tuyết Ân chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh sáng rọi, nàng không thể mở mắt được, nàng chạy bất định ở bên trong, mờ mịt không tìm thấy đường ra.

Nàng nhớ được, nàng bị trói buộc ở nhiếp hồn đồ. Thời điểm linh hồn cùng thân hình chia tách, nàng sử dụng ma pháp, biến cát không.

Sau đó nàng liền không nhớ rõ. Nhưng là hiện tại nàng đang ở nơi nào? Không biết Băng Ngưng thế nào.

Bên tai có thanh âm của Tiểu Đoàn Tử, nó đang nói ma thú, bên người có ma thú?

"Ô ô, chủ nhân mau tỉnh lại, có ma thú đi lại." Tiểu Đoàn Tử dùng hết khí lực uống sữa, nín chặt tóc Tuyết Ân, hi vọng có thể đem nàng tha đi.

Khí lực nó quá nhỏ, không đem người tha đi được. Lại dùng sức quá mạnh, nắm không chắc, đem bản thân quăng đi ra ngoài.

Tiểu Đoàn Tử bò lên, lại bay đến bên người Tuyết Ân, lần này không kéo tóc nữa mà chuyển sang kéo quần áo.

Nếu là Tuyết Ân tỉnh, chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên. Giờ phút này Tiểu Đoàn Tử thể nhưng dài ra một đôi cánh chim tuyết trắng, liền ngay cả cái đuôi ngắn ngắn nhỏ nhỏ cũng dài ra.

Nhìn các ma thú đang tới gần, Tiểu Đoàn Tử trong lòng vô cùng gấp gấp dùng khí lực uống sữa, bộ lông toàn bộ dựng thẳng lên, cái đuôi dài nhỏ cũng dựng lên, giống như một con mèo con giận dữ xù lông.

"Nha "

Nhìn thấy ma thú kia đã sắp tới nơi, Tiểu Đoàn Tử dùng toàn bộ khí lực của mình, rốt cục đem Tuyết Ân nhắc được lên, sau đó bay lên.

"Ô ô, chủ nhân, người thật nặng, Tiểu Đoàn Tử móng vuốt đau quá." Bay một lát, Tiểu Đoàn Tử kiên trì không được.

Đột nhiên phía trước bay đến một cái bóng đen to lớn. Tiểu Đoàn Tử nhìn đi qua bị dọa sợ. Thật là một con chim lớn, đang mở rộng mồm chờ bọn họ phi vào.

"A "

Tiểu Đoàn Tử hét lên một tiếng, vội vàng hạ xuống, một bên ủy khuất nói "Ô ô, trên đất có ma thú, trên trời có phi thú. Chủ nhân, chúng ta mệnh thật khổ a. "

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Rơi Nhầm Thân Xà.

"Ô ô, chủ nhân Tiểu Đoàn Tử không thể đi được nữa a." Tiểu Đoàn Tử cảm thấy bản thân mệt muốn chết, ngay cả bay ở giữa không trung cũng không dám, sợ một lát nữa đem chủ nhân ném xuống.

Tuyết Ân chỉ cảm thấy Tiểu Đoàn Tử có phải hay không nói thật nhiều, còn có nó đến cùng là đang nói cái gì a.

"A chủ nhân."

Tiểu Đoàn Tử thét chói tai sót ruột vội nhanh chóng bay xuống. Nó vừa rồi tiểu móng vuốt tê rần, lo lắng một chút. Sau đó, chủ nhân liền theo móng vuốt nó ngã xuống.

"Phanh "

Khi Tiểu Đoàn Tử bắt lấy Tuyết Ân, Tuyết Ân cảm giác thiên toàn địa chuyển, từ từ tỉnh lại, chỉ cảm thấy bản thân cả người đau đến nỗi không động đậy

được.

Từ chi đau nhức, trong cơ thể gân mạch đứt đoạn. Đáng chết, hiện tại nàng động ngón tay cũng không được.

"Chủ nhân, chủ nhân, người không sao chứ." Tiểu Đoàn Tử bay xuống dưới, thấy Tuyết Ân đã tỉnh lại, vội vàng hỏi.

"Tiểu Đoàn Tử, người đây là đem ta từ nơi nào ngã xuống." Tuyết Ân nỗ lực ngồi dậy, nhắc đầu hỏi.

"Người là Tiểu Đoàn Tử?"

"Ô ô, đều là Tiểu Đoàn Tử không tốt, đem chủ nhân làm choáng váng. Ô ô, chủ nhân không nhớ rõ Tiểu Đoàn Tử."

Tiểu Đoàn Tử giương tiểu cánh, vươn phần nhọn móng vuốt, liền hướng mặt Tuyết Ân sờ sờ.

"Tiểu Đoàn Tử, người tưởng đem chủ nhân người thành ngọc tử sao?" Tuyết Ân chỉ cảm thấy trên chóp mũi đều là lông xù. Hiện tại nếu không phải là nàng động không được, nàng tuyệt đối một cái tát đem Tiểu Đoàn Tử bay đi.

Tiểu Đoàn Tử vội vàng rời đi mặt Tuyết Ân "Chủ nhân, người không ngọc a."

-_-||| Tiểu Đoàn Tử, người hi vọng chủ nhân người biến thành ngọc tử a.

Không đợi Tuyết Ân phản ứng lại, liền cảm thấy dưới thân một trận chấn động.

"Nha, chủ nhân, núi nhỏ động động a." Tiểu Đoàn Tử kêu sợ hãi.

Tuyết Ân thăm nghĩ không tốt, này mà gọi là núi nhỏ sao "Tiểu Đoàn Tử, người muốn hại chết ta a, đem ta ném tới trên người măng xà."

Nàng làm sao có thể có sủng vật ngọc như vậy. Nơi nào không ném, lại đem nàng ném trên người măng xà. Khó trách vừa rồi nàng cảm thấy cả người thật lạnh lẽo, nhưng lại là trơn trơn trượt trượt.

"Ô ô, chủ nhân cái gì là măng xà, có thể ăn sao?" Được rồi, nó là tinh linh, không biết măng xà lớn lên trông thế nào.

"Ăn ăn, chỉ có biết ăn thôi. Xem ta lần sau đem người nướng ăn hay không."

Tuyết Ân bất đắc dĩ, Tiểu Đoàn Tử chính là một sâu gạo a.

Hiện tại nàng quả nhiên đã biết cái gì gọi là sâu gạo. Không phân biệt là cái gì, cái gì ăn cũng đều ngon.

"Chủ nhân không cần ăn Tiểu Đoàn Tử, Tiểu Đoàn Tử không thể ăn." Tiểu Đoàn Tử đáng thương nói, đứng ở trên người Tuyết Ân.

Tuyết Ân không đếm xỉa tới Tiểu Đoàn Tử, hiện tại nàng ngay cả ngón tay đều động không được, mà bản thân lại ở trên người măng xà.

Nói vậy thời điểm bản thân rơi trên người măng xà, nó cũng đã tỉnh. Có thể đem bản thân xoay quanh thành hình một cái núi nhỏ, con măng xà kia có bao nhiêu lớn.

Măng xà di động, Tuyết Ân không có chống đỡ, liền ngã nhào vài vòng, giống như trượt cầu thang, trượt thẳng một đường xuống dưới.

Lại ngẩng đầu khi, liền thấy hai cái mắt lớn chuông đồng màu xanh mon mon đang nhìn mình chăm chú.

"Chủ nhân, đây là quái vật gì, thật là khủng khiếp." Tiểu Đoàn Tử bị dọa cả người lông mao dựng đứng, liền hướng trong lòng Tuyết Ân lui vào.

Đỉnh đầu tối sầm lại, giống như trời bị mây đen che.

Tuyết Ân nhìn chằm chằm đầu rắn trước mắt. Tạm thời có thể gọi là xà, nhưng thực sự nàng cũng không nó đến cùng có phải là xà hay không.

"Rồng"

Măng xà rồng to, thanh âm hùng hậu, lại tràn đầy thế lương mỗi một, vang vọng thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Bị Xà Nuốt

Xem trước mặt cự mãng đứng thẳng, Tuyết Ân không khỏi thầm than bản thân mệnh có phải hay không thật tốt quá.

Đầu tiên là bị Xà Ngọc Kỳ tính kế nhập nhiếp hồn đồ, linh hồn thiếu chút nữa cùng thân thể tách rời. Sau đó lại bị đứt gân mạch. Đúng lúc này thể nhưng còn gặp được cự mãng. Thật sự nàng rất muốn chửi thề mà.

Cự mãng uốn lượn xung quanh, nhưng như trước giống như một tòa núi nhỏ, phỏng chừng dài ít nhất hai mươi thước, cả người màu xanh, một đầu rắn to lớn, con mắt to như chuông đồng. Lưỡi thật dài màu hồng tím, một chút một chút, sẽ đến trước mặt Tuyết Ân.

"Này... Là cái gì... Ma thú."

Tuyết Ân có chút trố mắt, xem giống như xà, trên đầu lại có một cái mào gà.

Cự mãng chậm chạp không có hành động, trông mắt to lớn, nhìn chăm chăm Tiểu Đoàn Tử trong lòng Tuyết Ân, giống như muốn ăn Tiểu Đoàn Tử.

Không đợi Tuyết Ân phản ứng lại, cái miệng to lớn liền mở ra, như một cái sơn động, bao phủ xuống dưới.

"Đáng chết." Tuyết Ân thấy thế, vội vàng ôm Tiểu Đoàn Tử xoay người lăn một vòng, né tránh miệng cự mãng.

Xem ra cự mãng này là muốn ăn nàng.

Cự mãng có chút tức giận, bỗng dừng quay đầu, con mắt chuông đồng trừng mắt Tuyết Ân, trong mắt lộ ra hung quang, giống như muốn đem Tuyết Ân ăn..

Cự mãng vĩ đại như thế, mặc dù miệng không thể nói, nhưng tu luyện nhiều năm, tốt xấu vẫn là thông minh. Nhìn Tuyết Ân động tác quay cuồng, liền biết là bị thương, một nữ tử từ gân mạch bị đứt đoạn.

Cự mãng khinh bỉ ánh mắt tàn bạo đảo qua Tuyết Ân. Lập tức, cái đuôi nhanh như gió, hướng Tuyết Ân quất xuống.

"Đáng chết thối xà." Mắt thấy sẽ bị quất tới, Tuyết Ân đứng lên, cấp tốc trốn tránh.

Hiện tại Tuyết Ân gân mạch đứt đoạn, cả người đau nhức động liên tục một chút đều có thể tùy thời ngắt đi.

Nhưng giờ phút này mệnh đã sớm tới, chỉ cần không nghĩ là sẽ không bị xà ăn.

Nhưng nàng vừa trốn tránh, bên kia, đuôi cự mãng liền lại quét đi lại.

"Tiên chi hóa."

Thấy cái chết đã ngay ở trước mắt, Tuyết Ân lại bùng nổ. Giờ phút này gân mạch đứt đoạn, đã không còn gân mạch để chặt đứt, nàng lại thi triển ma pháp.

Một cái dải nhỏ màu đỏ hỏa diễm, như cái roi sắc bén, thẳng tắp hướng cự mãng.

Cự mãng căn bản là không động, khinh bỉ châm chọc, nhìn thẳng Tuyết Ân, giống như ở cười nhạo nàng không biết lượng sức mình dùng một cái hỏa tiên tấn công bản thân.

"Tư "

Đó là thanh âm da thịt bị đâm phải

Sắc bén tiên chi hỏa làm cho trên người cự mãng xuất hiện một vết máu nhỏ.

"Rống "

Cự mãng rống giận, một cái nho nhỏ nữ nhân đem bản thân làm bị thương khiến cự mãng nổi giận.

Tuy rằng đối với nó không tạo thành vết thương lớn, cũng hoàn toàn không đủ để làm nó mất đi năng lực hành động, nhưng là nó phần nộ.

Tuyết Ân còn chưa xuất ra tiên chi hỏa thứ hai, trước mắt liền tối lại, cự mãng đã chạy tới. Miệng nó há rộng, gió xoáy mà đến, đem nàng nuốt vào trong bụng.

Tuyết Ân mới vừa cổ họng xà, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng sấm vang vĩ đại

Một đạo lôi điện vĩ đại, xuyên qua những đám mây, hướng cự mãng bổ xuống dưới.

"Chủ nhân, nơi này hảo tới." Tiểu Đoàn Tử thăm dò, trước mắt một mảnh tối đen.

Tuyết Ân thấy cự mãng không có động tĩnh, tựa hồ quên đem nàng nuốt vào trong bụng, nhìn xuống đau nhức, giữ chặt một vật gì đó, để tránh bị ngã

xuống.

"Tiểu Đoàn Từ, tự bám chắc cho tốt, đừng ngã xuống, bằng không ngay cả cận bã đều tìm không thấy."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Nuốt Thú Hạch Của Cự Mãng

Tuyết Ân nói xong, liền lập tức cảm thấy có một cổ áp lực, theo bốn phương tám hướng hướng nàng vọt tới, một cái khí lực không đủ, liền quay cuồng đi xuống, tựa như ngã xuống sơn động bên trong.

"Tê "

Tuyết Ân kêu một tiếng, nhìn về phía vai trái, chỗ kia huyết nhục đã hư thối.

Hơi hơi ngẩng đầu, cự mãng vách tường thịt, mặt trên kề cận một tầng lực sắc chất lỏng, tanh hôi xông vào mũi, nói vậy vừa rồi ở trên vai trái nàng đó là này chất lỏng.

Xem ra chất lỏng này, là nọc độc của cự mãng.

"Tiểu Đoàn Từ, bám cho tốt." Tuyết Ân mắt thấy lại có một giọt nọc độc vừa muốn hạ xuống, cách đó không xa có một lá cây vĩ đại, nói vậy thì phải là lá phổi của cự mãng.

Nhìn xuống đau nhức, thân hình rung động, muốn đi qua.

"Tí tách "

Âm thanh nọc độc rơi xuống, Tuyết Ân may mắn bản thân vừa rồi nhanh di chuyển đi, bằng không lại thêm một chỗ hư thối.

Còn chưa chờ Tuyết Ân ổn định thân mình, một trận thiên toàn địa chuyển, làm hại nàng kém chút nữa rơi xuống. Vội vàng kéo lá phổi, mới may mắn thoát nạn.

Bên ngoài là tiếng sấm cuộn cuộn, bên trong là thiên toàn địa chuyển, Tuyết Ân không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định là cùng cự mãng có liên quan.

Không quan tâm bên ngoài phát sinh cái gì, hiện tại nàng muốn nghĩ biện pháp rời khỏi bụng mãng xà.

Bằng không thời gian càng lâu, không đợi cự mãng nuốt trọn nàng, nàng sẽ bị tiêu hóa rớt.

Nhưng là nàng trừ bỏ thủy chủ nhỏ này, cùng Tiểu Đoàn Từ, liền không có cái gì khác phòng thân. Cự mãng kia thật lớn, nói vậy thịt cũng là thập phần dày. Thủy chủ của nàng căn bản là không có khả năng đâm rách bụng mãng xà, từ nơi này đi ra ngoài.

"Rống "

Một tiếng giống như tiếng rống vang lên, vang vọng thiên địa.

Chỉ chớp lát sau, rống ngâm biến thành nhớ tiếc.

Tuyết Ân còn chưa phản ứng đi chuyện gì xảy ra, liền nghe được phịch một tiếng.

Thanh âm từng trận vọng lại ở bên tai nàng, hồi lâu mới tắt đi. Mà nàng cũng không cảm thấy thiên toàn địa chuyển nữa.

Bên ngoài tiếng sấm đã dừng, cự mãng cũng đình chỉ hành động, bỗng chốc chung quanh tĩnh lặng.

Cảm thụ được phổi gấp gấp nhảy lên, Tuyết Ân vui sướng, tuy rằng không biết cự mãng đang làm gì, nhưng là giờ phút này cũng là cơ hội tốt để nàng xuống tay.

Cự mãng mở to mồm hô hấp, hẳn là bị vây một nhọc cực độ.

Như thế rất tốt, nó muốn ăn nàng, như vậy nàng liền theo trong bụng nó đi lên, khiến nó hối hận vì đã nuốt nàng vào bụng.

Theo lá phổi đi lên trên, giờ lên chủ thụ, mắt lộ ra hàn quang, một tay hướng nơi đó đâm xuống

"Ngao ô "

Giống như rồng ngâm nhớ tiếc

Lại là một trận thiên toàn địa chuyển.

Tuyệt Ân gắt gao bắt lấy nội tạng cự mãng, không để bản thân rơi vào kia đầm lầy (nọc độc) bên trong.

Đột nhiên, trước mắt nhìn thấy một viên hạt châu, Tuyệt Ân thấy thể, mắt lộ ra vui sướng, vươn tay nắm lấy

"Đây là thú hạch."

Đến cấp bậc ma thú nhất định, trong cơ thể sẽ tự động kết thành một viên ma đan, ma đan có thể luyện được, cũng có thể ăn.

Cấp bậc ma thú càng cao, ma đan hiệu quả lại càng tốt. Mặc dù không biết cự mãng là ma thú gì, nhưng là xem hình thái, cấp bậc nhất định không kém

Tuyệt Ân khước môi gọi lên một chút cười quỷ dị, ha ha, cự mãng, nguoi nuốt ta vào bụng, ta lại lấy được thú hạch của nguoi, để xem không có thú hạch nguoi tu luyện như thế nào.

Nói xong, há mồm đem thú hạch nuốt vào trong miệng, nhất thời một luồng nhiệt lưu, ấm áp lan tỏa toàn thân, làm nàng cảm thấy cả người lực lượng sung túc muốn bùng nổ.

Cự mãng cảm nhận được thú hạch của mình có nguy hiểm, liền đem Tuyệt Ân nhả ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Dục Hỏa Trùng Sinh, Phượng Hoàng Niết Bàn.

Tới chỗ yết hầu cự mãng, Tuyệt Ân tay cầm chủy thủ, lóe ra ánh sáng lói điện nhẹ nhẹ, ngăn máu rừng mình, hung hăng đâm xuống.

Lại là một tiếng thống khổ kêu rên nhớ tiếc.

Không khí tiến vào, Tuyệt Ân cấp tốc đi ra ngoài.

Có là do đầu rắn quá cao, Tuyệt Ân chỉ cảm thấy bản thân cấp tốc rơi xuống, xoay tròn một cái trên không, thẳng tắp lăn vài vòng, mới ngừng lại được.

Lại ngửa đầu, cự mãng không biết khi nào đã thay đổi bộ dáng, giờ phút này nhìn lại, địa phương đốt trụ kia, thể nhưng mơ hồ có cái gì đồ loang loáng nhẹ nhẹ, giống như vậy loang loáng.

Cự mãng đỏ bừng hai mắt, lóe hung quang, chính là người này loại, nuốt thú hạch của nó.

Tuyệt Ân trong lòng biết đã chọc giận cự mãng, hiện tại nàng cả người tràn ngập lực lượng, không còn cảm giác bị đứt gân mạch.

"Phốc "

Cự mãng há mồm, một đoàn hỏa diễm màu đen hướng Tuyệt Ân đánh tới.

Tuyệt Ân vội vàng đứng lên, né tránh hỏa diễm.

Cư nhiên biết phun lửa, tốc độ lại là càng lúc càng nhanh, mà hỏa cầu cũng là càng lúc càng lớn.

Còn chưa chờ Tuyệt Ân bên này bị thiêu, lại thêm một tiếng nổ.

"Rồng "

Lại một tiếng rồng ngâm dường như nhớ tiếc.

Tuyệt Ân chỉ cảm thấy bản thân bị một đoàn hắc hỏa vây quanh, nóng rực không thôi.

"Ồ ô, chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử cũng bị nướng chín." Tiểu Đoàn Tử oa ở Tuyệt Ân trong lòng, lớn tiếng khóc kể.

Ô ô, nó không hao một tí nào, thế nào đi theo chủ nhân, sẽ luôn gặp được chuyện như vậy. Ô ô, cha, người mau tới cứu ta, Tiểu Đoàn Tử không muốn chết a.

"Cầm miệng, bằng không ta đem người nướng ăn."

Cả người nóng rực, Tuyết Ân không khỏi tăng thêm khẩu khí. Kia hỏa cầu màu đen thiêu đốt nàng khiến cho nàng có cảm giác được ngay cả linh hồn đều đang run run.

So với lúc ở trong nhiếp hồn đồ kia chỉ bằng một phần mười bây giờ.

Này đến cùng là loại hỏa gì, khiến nàng toàn thân đến linh hồn đều đau nhức.

Tiểu Đoàn Tử ủy khuất nằm sấp trong lòng Tuyết Ân, chủ nhân thật là khủng khiếp, thật hung dữ.

Tuyết Ân chỉ cảm thấy một lần lại một lần bị thiêu đốt, sau đó lại trọng sinh, như thế tuần hoàn .

Mà trong cơ thể thú hạch, giờ phút này đã ở tản ra nóng rực, giống như không thích ứng được với thân thể hiện tại. Mỗi lần hỏa điểm mà đen kia tới gần, liền hút nó vào trong

Hồi lâu, màu đen hòa cầu bên ngoài, chỉ nghe thấy mỗi tiếng cự mãnh thờ dốc, kia lôi điện sớm biến mất.

Tuyết Ân chỉ cảm thấy bản thân ở hỏa cầu bên trong như vượt qua một thế kỷ.

Hỏa cầu diệt, ngân mâu tĩnh, hàn ý hiện, khoe miệng gọi lên tà mị ý cười.

Nàng Tuyết Ân

Giờ phút này giống như hỏa phượng, vừa rồi hỏa điểm màu đen ở bên trong, dục hỏa trọng sinh, phượng hoàng niết bàn.

Tuyết Ân đi tới trên đầu cự mãnh, từ trên cao nhìn xuống.

"Lục cự mãnh, thế nhưng lại vọng tưởng nghịch thiên thành long."

Cự mãnh giờ phút này đã nhẹ thờ dốc, nó không có thừa nhận được mấy kích vừa rồi của lôi điện, hơn nữa không có thú hạch, nó chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Giờ phút này cự mãnh hai mắt đã không còn hung ác như trước.

"Thần phục cho ta, cho người một mạng, bằng không..."

Tuyết Ân ngân mâu lạnh lùng, thanh thúy thanh âm mang theo thấu xương hàn ý, "Rút người gân cốt, ăn người huyết nhục."

Cự mãnh hơi hơi đảo mắt, xem trước mắt nữ hài. Giờ phút này nàng mang một khí thế quân vương thiên hạ, cùng với yếu đuối lúc trước hoàn toàn tương phản.

Cự mãnh khẽ gạt đầu, tỏ vẻ nó nguyện ý thần phục.

Tuyết Ân phi thường vừa lòng cự mãnh đối nàng thần phục, vô luận nó vì sống sót, vẫn là thật sự thần phục.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Phản Ta, Chết

Tuyết Ân lấy một giọt máu rơi vào đầu rắn. Muốn bảo trụ này cự mãnh, chỉ có làm cho bọn họ mệnh tương liên. Hơn nữa mệnh của nàng hợp với cự mãnh mệnh.

"Người ta cuộc đời này là chủ tử, phản ta , chết."

Dứt lời, lục cự mãnh, nhất thời hồng quang bắn ra bốn phía, chiếu sáng đêm đen.

Tuyết Ân lúc này mới phát hiện, nguyên lai trời đã tối rồi .

Từ tối hôm qua đến bây giờ, nguyên lai một ngày đã trôi qua.

"Chủ nhân." Chủ tớ khế ước xong, cự mãng cuộc đời này mệnh cùng Tuyết Ân tương liên, chủ nhân chết, nó cũng chết.

Giờ phút này lực cự mãng, toàn thân đỏ bừng, trở thành huyết sắc cự mãng. Chắc là do giọt máu kia của Tuyết Ân. Đây là huyết khế ước.

Cự mãng ngoan ngoãn thần phục cho nàng, vô luận là thú hay là người, đều có ý trí không thuần phục

"Thú hạch của nguoi ta đã nuốt rồi, tin tưởng không có thú hạch, muốn giết mấy mấy tiểu ma thú một lần nữa kết thú hạch đối với nguoi cũng không quá khó đi. Trước hết khôi phục lại năng lực, rồi trở lại bên nguoi ta."

"Vâng. Ta sẽ sớm ngày trở về bên cạnh chủ nhân." Huyết sắc cự mãng cung kính trả lời, giờ phút này nó đối nàng, là từ tâm thần phục, không quan hệ sống hay chết.

"Nghịch Mãng, trung thành cho ta, ngày khác ta sẽ trợ giúp nguoi nghịch thiên thành long. Phần ta, thần hình câu diệt." Thanh âm rét lạnh như băng, lộ ra uy nghiêm không thể xâm phạm.

"Vâng. Nghịch Mãng cả cuộc đời này chỉ trung thành với chủ nhân." Huyết sắc cự mãng biết ‘Nghịch Mãng’ là tên Tuyết Ân ban cho hấn.

Nó là muốn nghịch thiên cự mãng, bởi vậy chủ nhân liền cho hấn tên như vậy.

"Đây là chỗ nào?" Tuyết Ân xem chung quanh, không từng quen thuộc.

"Thú sâm"

"Cách Bắc Ngung Đế rất xa?"

"Thú sâm ở phía nam Bắc Ngung Đế, chủ nhân đại khái đi qua rừng rậm, lại để tinh linh của nguoi mang nguoi bay lên, ít ngày nữa liền đến Bắc Ngung Đế."

"Nghịch Mãng tiểu đệ, nguoi nói tinh linh là ta sao?" Nghịch Mãng thần phục, Tiểu Đoàn Tử trong lòng Tuyết Ân chui ra.

"Tiểu gia hỏa này có thể bay?" Tuyết Ân mơ hồ không tin, Tiểu Đoàn Tử tốc độ là nhanh chút, nhưng là nói bay, kia vẫn là quên đi, không ôm kỳ vọng

-__! Nghịch Mãng tiểu đệ, đây là ở kêu bản thân sao? Nó đường đường một thập giai lực cự mãng. Đã nghịch thiên muốn hóa rồng, lại bị một con tinh linh nho nhỏ kêu thành tiểu đệ, còn gì là mặt mũi.

"Chủ nhân đó là tinh linh kia mang nguoi bay, thể lực chống đỡ hết nổi, sau đó mới rơi vào trên người Nghịch Mãng." Hiện tại trước hết trả lời chủ nhân, một hồi lại cùng tiểu tinh linh này thảo luận xem ai mới là đại ca ai là tiểu đệ.

"Nghịch Mãng tiểu đệ, nguoi đừng nói vậy, Tiểu Đoàn Tử mới không có bay a." Tiểu Đoàn Tử vội vàng nói, nó nơi nào bay, nó đều không biết, hơn nữa nó không có cánh, muốn bay như thế nào.

Thấy Nghịch Mãng nói như vậy, Tuyết Ân nhớ tới chợt tròn mắt nhìn Tiểu Đoàn Tử, nó liền dài ra một đôi cánh tuyết trắng, còn có một cái đuôi dài dài nhỏ nhỏ, hơn nữa hình thể lớn hơn rất nhiều, cho nên một khắc kia nàng còn tưởng rằng đây lại là một mặt khác của Tiểu Đoàn Tử.

Đem Tiểu Đoàn Tử đưa tới trước mặt, toàn thân cao thấp nhìn nhìn "Tiểu Đoàn Tử, nguoi thể nào lại thay đổi, cánh của nguoi đâu, cái đuôi của nguoi đâu, thể nào lại biến thành một nắm tay như cũ rồi."

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử không rõ a, đối, chủ nhân, ta đói." Cô lổ một tiếng, Tiểu Đoàn Tử trong bụng truyền đến tiếng đói bụng.

Chủ nhân ngược đãi Tiểu Đoàn Tử, không cho Tiểu Đoàn Tử thịt thịt ăn, muốn đói chết Tiểu Đoàn Tử.

"Nghịch Mãng, nguoi dẫn ta đi qua thú sâm, ta sẽ tự mình đi tiếp." Tuyết Ân phân phó nói, thú sâm, là nơi ma thú tề tựu. Nàng đã thể lực cạn kiệt, nếu có Nghịch Mãng, liền tiện hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Cưỡi Cự Mãng, Ra Khỏi Thú Sâm

Nghịch Mãng cúi đầu, Tuyết Ân nhắc chân, đứng lên trên.

Cự mãng rất cao, Tuyết Ân đứng trên đỉnh đầu nó giống như nữ vương, quân lâm thiên hạ.

Nghịch Mãng mỗi nơi đi qua, ma thú ào ào tránh né. Thú sâm là địa bàn của Nghịch Mãng, không có ma thú nào muốn đối nghịch với nó, đối với nó tự nhiên là nhượng bộ lui binh.

Nhưng giờ phút này đứng trên đỉnh đầu Nghịch Mãng lại là một cái nữ hài, không ít ma thú đều ào ào thăm dò. Muốn xem là ai lợi hại như vậy, thế nhưng hàng phục được bá chủ ma thú.

Ra thú sâm, Nghịch Mãng buông Tuyết Ân, xoay người trở về thú sâm.

Ra khỏi thú sâm, Tuyết Ân cảm giác bản thân giống như vừa trọng sinh.

Xà Ngọc Kỵ, nhiếp hồn đồ của ngươì, không có hại chết ta. Như vậy ta trở về sẽ là lấy mạng ngươì, hoàn trả lại ngươì hết thảy.

Tuyết Ân thầm than một tiếng, không biết Băng Ngưng ra sao.

Ngày ấy nàng không để ý gân mạch đứt đoạn, đứt khoát thi triển ma pháp, thoát khỏi giam cầm của nhiếp hồn đồ.

Sau đó tỉnh lại là ở thú sâm, rồi sau đó đầu cự mãng, nuốt thú hạch, hắc hỏa đốt...

Hiện tại nhớ tới, thật sự là cực kỳ nguy hiểm, mỗi lần đều thiếu chút nữa là chết đi rồi.

Nhưng trời luôn cho nàng cơ hội trọng sinh lần nữa.

Gân mạch đứt đoạn, hắc ti quán lấy Thanh Liên cũng đứt gãy, rồi sau đó bị hắc hỏa đốt cháy, nuốt thú hạch, hắc ti triệt để tiêu vong.

Nói cách khác, nàng là thật sự trọng sinh.

Hắc ti tiêu vong, phong ấn của nàng cũng đã giải trừ, nhưng hiện tại nàng cần nghỉ ngơi, trải qua nhiều chuyện, thú hạch còn chưa chân chính dung hợp.

Cũng không biết hiện tại cụ thể ở đâu, nhưng nàng không vội hỏi Bắc Ngưng Đế.

Hiện tại nàng đem võ đạo và ma pháp tu luyện không tệ, trở lại sau cũng không muộn.

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử hảo đói a." Tiểu Đoàn Tử chỉ cảm thấy bản thân mất đã hoa, đói đến hôn mê à.

"Ngươi đã quên cảm giác bị thiêu nướng đi."

Ô ô, Tiểu Đoàn Tử ủy khuất nhỏ giọng lên án Tuyết Ân, chủ nhân là người xấu, thế nhưng uy hiếp Tiểu Đoàn Tử.

Nhưng là nó thật sự hảo đói a, đói đến hôn mê.

"Tiểu Đoàn Tử, ngươi lại cắn quần áo ta, ta hiện tại liền đem da của ngươi lột." Tuyết Ân nhỏ giọng quát lớn, này Tiểu Đoàn Tử đến cùng có bao nhiêu đói, đều đem quần áo của nàng cắn một khối ăn.

"Tiểu Đoàn Tử không phải cố ý." Tiểu Đoàn Tử bên miệng còn ăn một góc áo màu đỏ. Thật sự là rất đói a, nó chỉ cắn quần áo chủ nhân một chút thôi mà.

"Một hồi liền làm cho ngươi ăn." Đối với Tiểu Đoàn Tử, Tuyết Ân không có biện pháp. Trong lòng nàng coi nó như đứa nhỏ vậy, khiến nàng thấy bản thân thật không tốt vì để nó chịu nhiều ủy khuất

"Chủ nhân thật tốt, Tiểu Đoàn Tử yêu chủ nhân nhất." Tiểu Đoàn Tử lập tức cười, vuốt mông ngựa.

Hiện tại đã ở bên ngoài thú sâm, ma thú không có đến nhiều, rải rác chỉ có mấy tiểu yêu thú.

Tuyết Ân tới gần, yêu thú ngay lập tức lui đi.

Yêu thú sợ người, cũng sợ ma thú, bởi vì bọn họ trừ bỏ tốc độ mau, liền không có năng lực tự bảo vệ mình, cho nên yêu thú là bị dùng làm tọa kỵ.

Nhìn yêu thú, Tuyết Ân nghĩ một lát bắt một cái yêu thú, dùng làm tọa kỵ.

"Tiểu Đoàn Tử, ngươi muốn ăn cái gì?" Bên ngoài có một vài tiểu động vật, nàng nghĩ một hồi nướng một con thỏ hoang cho Tiểu Đoàn Tử ăn.

Chính là một con hươu là không đủ, Tiểu Đoàn Tử sức ăn quá lớn.

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử đều muốn ăn." Tiểu Đoàn Tử mắt nhìn ngó tiểu động vật, thậm chí ngay cả yêu thú đều không có buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Bé Trai Đi Theo Tuyết Ân

Được rồi, nàng cảm thấy nàng không nên hỏi.

Nắm lấy hai con thỏ, liền nướng lên.

Tiểu Đoàn Tử mở to đôi mắt tròn tròn nhìn chăm chăm vào con thỏ trên lửa, bất chợt dầu lửa phún nộ thè ra, nước miếng đều chảy ra .

"Chủ nhân, có thể ăn sao?"

-_-! Tiểu Đoàn Tử, người theo ta nhóm lửa nướng con thỏ, cũng đã hỏi không dưới trăm lần, thực sự đói như vậy sao?

"Đi ra." Một âm thanh lạnh lùng vang lên.

Ngân mâu lạnh lùng, vẫy tay, chủ thủ theo trong tay bay ra.

"Đình "

Chủ thủ đâm vào cây cối bên trong.

Một người đứng sau cái cây ngã xuống, mở thật to con ngươi, hoảng sợ nhìn Tuyết Ân, giống như con thỏ nhỏ bị kinh hách.

Tuyết Ân nhìn qua, dĩ nhiên là một bé trai mười một mười hai tuổi.

Một bé trai, lại có bộ dáng hoảng sợ, Tuyết Ân liền không có lên tiếng.

Bé trai nỗ lực đứng lên, cũng không có tới gần, lại trốn đằng sau cái cây lớn, bất chợt thăm dò hướng bên này nhìn nhìn.

Đến khi con thỏ nướng xong, Tuyết Ân liền cho Tiểu Đoàn Tử ăn. Tên kia ăn mau, chỉ sợ một con cũng không đủ nó ăn.

Mùi hương toả khắp, Tiểu Đoàn Tử chảy nước miếng, tiếp nhận con thỏ Tuyết Ân đưa, một ngụm cắn xuống.

"Chủ nhân ăn ngon."

-_-!! không phải là nàng ăn ngon, là thỏ nướng ăn ngon, nàng cảm thấy nói chuyện với Tiểu Đoàn Tử, rất bất lực.

Bản thân cầm một khối thỏ chân, chậm rãi ăn. Tựa hồ với ánh mắt thêm khát đằng sau cái cây kia không để ý.

Bé trai không lại thường thường thăm dò , trực tiếp vươn đầu, nhìn chăm chăm con thỏ nướng trong tay Tuyết Ân, bất chợt liếm liếm cái môi tái nhợt.

"Lại đây." Tuyết Ân cuối cùng cũng không đành lòng, bé trai ánh mắt quá mức nóng , đều nhìn chăm chăm con thỏ nướng trong tay nàng.

Bé trai lạnh run bước ra một bước, lại rút trở về, giống như rất sợ hãi.

Tuyết Ân đứng lên, đi tới bên người, đem nướng thỏ nhét vào trong tay của hắn.

Bé trai kinh ngạc nhìn thỏ nướng trong tay mình, lại nhìn Tuyết Ân, sau đó như lang thôn hổ ăn..

Đã đem một con thỏ nướng cho Tiểu Đoàn Tử, ánh mắt đáng thương lại khát vọng nhìn con thỏ trong tay bé trai.

Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử còn chưa có ăn no a, Tiểu Đoàn Tử xoay người đáng thương nhìn Tuyết Ân.

"Còn ăn, nhìn ngươi đều béo lên." Tuyết Ân ôm lấy Tiểu Đoàn Tử, vỗ vỗ nó cái bụng tròn trịa của nó. Nó vóc người nhỏ như vậy sao sức ăn có thể lớn như vậy chứ.

"Ta còn muốn ăn, chủ nhân ngược đãi Tiểu Đoàn Tử." Tiểu Đoàn Tử giãy dụa thân mình phản kháng, nó chính là muốn ăn thôi, thật tốt như vậy, ăn nhiều hơn sẽ lớn nhanh hơn nha.

"Còn ăn, về sau không cho người ăn." Tuyết Ân nín chặt Tiểu Đoàn Từ, đứng lên, xoay người bước đi, không có liếc mắt nhìn bé trai kia một cái.

Bé trai đang ăn như lang hổ, thấy Tuyết Ân rời đi, vội vàng đi theo.

Tuyết Ân đi mau, hần liền chạy chậm, nhưng trong tay như trước cầm con thỏ ăn được một nửa.

"Người đi theo ta làm cái gì." Đi được một đoạn, Tuyết Ân ngừng lại. Đối phương bất quá là một cái tiểu hài tử, nàng tùy tay cho khối thỏ thịt mà thôi.

Bé trai nhìn thoáng qua con thỏ nướng trong tay, lạnh run tới gần Tuyết Ân, vươn tay, lời kéo góc áo của nàng, chỉ chỉ bản thân, ý bảo muốn đi theo Tuyết Ân.

"Người không biết nói?" Tuyết Ân kinh ngạc, vốn tưởng rằng là bé trai sợ người lạ, không nói với nàng, nhưng là hiện tại...

Bé trai gật gật đầu, sau đó vươn bàn tay bần nhô bé...

"Người muốn đi theo ta?" Tuyết Ân lại hỏi.

Bé trai gật đầu, sau đó nhìn bàn tay bần nhô bé của mình, tự ti cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Bé Trai Biết Thú Ngữ

"Nhưng là người quá nhỏ, bên cạnh ta không cần người yếu đuối như vậy." Nhìn bộ dáng tự ti của bé trai, Tuyết Ân không đành lòng nói.

Thời điểm hần xuất hiện trước mặt nàng, một bộ dạng khúm núm, sợ hãi đầy tự ti, làm cho người ta cảm thấy hần tựa như một tiểu hài tử bị vứt bỏ.

Có thể là đồng bệnh tương liên đi, cho nên nàng đưa đồ ăn cho hần.

Bé trai giờ cánh tay nhỏ gầy yếu, vỗ vỗ bả vai mình, ý bảo hần sẽ nỗ lực trở nên cường đại.

"Đi theo ta lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, không chỉ là đói bụng, còn có thể chết."

Băng Ngưng không năng lực bảo vệ bản thân cho nên mới tạo ra chuyện như vậy. Nàng dù lãnh huyết nhưng cũng không phải người vô tình, sẽ không trơ mắt nhìn người của nàng bị thương.

Cho nên chính là bên người nàng không thể có kẻ yếu.

Bé trai ánh mắt kiên định nhìn Tuyết Ân.

"Người không sợ nguy hiểm sao?"

Bé trai kiên định gật đầu, hần không sợ, nhưng là hần hi vọng nàng có thể nắm tay mình cùng đi.

"Vây cùng nhau đi thôi, chính là người nếu không thể bảo hộ bản thân, như vậy ta sẽ buông tha người." Tuyết Ân cầm bàn tay bé trai, tay hần nhỏ như vậy, nắm gọn trong lòng bàn tay.

Bé trai vui sướng gật đầu, hai mắt tỏa sáng nhìn Tuyết Ân.

"Chủ nhân, chủ nhân, Tiểu Đoàn Từ lại có thêm một tiểu đệ." Tiểu Đoàn Từ vui mừng nói, nhưng mà ánh mắt của nó lại là nhìn chăm chăm con thỏ nướng trong tay bé trai.

Thơm quá, thơm quá, Tiểu Đoàn Từ rất muốn ăn a, tiểu đệ, mau lấy thỏ nướng hiếu kính đại ca.

Bé trai đem thỏ nướng đưa cho Tiểu Đoàn Từ, ôn nhu cười.

"Tiểu Đoàn Từ."

Tiểu Đoàn Từ mở ra cái miệng nhỏ nhắn, đang muốn cắn, trên đầu lại truyền đến thanh âm lạnh như băng.

Tiểu Đoàn Từ lập tức ừ ừ, hai mắt dầm lệ rung rung, ủy khuất nhìn về phía Tuyết Ân "Chủ nhân, Tiểu Đoàn Từ muốn ăn a."

Nó muốn ăn thôi, thịt thật ngon như vậy, nó ăn không đủ no nha.

"Người đã ăn no sao?" Tuyết Ân hỏi bé trai. Đây Tiểu Đoàn Tử đúng là một con heo con, chỉ biết ăn thôi.

Bé trai gật đầu, ý bảo có thể cho Tiểu Đoàn Tử ăn.

Có bé trai đồng ý, Tiểu Đoàn Tử không để ý Tuyết Ân, liền như lang hổ ăn hết nửa con thỏ còn lại.

Bé trai ôn hòa cười, mặt trời chiều ngả về tây, một màn này làm cho hắn cảm thấy vô cùng ấm áp.

"Người có tên không?" Tuyết Ân nắm tay bé trai, chỉ hy vọng nàng không có làm sai.

Bé trai lắc đầu, hắn biết quá là một cô nhi lạc trong thú sâm mà thôi, như thế nào có tên.

"Về sau kêu Ngôn Thành được không?"

Bé trai vui sướng gật đầu, hắn có tên, thật tốt. Ngôn Thành a, thật hay.

Đi một lát, Tiểu Đoàn Tử đã ăn xong nằm sấp ngủ ở trong lòng Tuyết Ân.

Ngôn Thành đi một lát, nhúu mày, rồi sau đó không tiếng động thôi một tiếng.

Tuyết Ân đang buồn bực, chỉ nghe nghe thấy bầu trời một trận kêu to, một con phi điều khổng lồ màu xanh hạ xuống.

Màu xanh phi điều dừng ở trước mặt bọn họ, đầu cúi xuống, híp mắt.

Ngôn Thành vui sướng vươn tay, vuốt ve đầu con phi điều. Sau đó huyên huyên nói những lời Tuyết Ân nghe không hiểu.

Màu xanh phi điều ôn hòa kêu một tiếng, cả người nằm thấp xuống.

Ngôn Thành trèo lên trên lưng phi điều, sau đó vươn tay ý bảo Tuyết Ân đi lên.

"Người biết thú ngữ?" Ngồi trên lưng phi điều, Tuyết Ân hỏi.

Thần võ đại lục, tọa kỵ thấp nhất đó là mã, trung cấp là yêu thú, mà thú bay cũng là rất ít người dùng làm tọa kỵ. Hơn nữa lại là một con phi điều xanh thuần sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Rời Khỏi Thú Sâm

Ngôn Thành gật đầu, vỗ về chim xanh, hé miệng muốn nói chuyện, lại không biết nói cái gì.

"Biết."

Vốn tưởng rằng Ngôn Thành là câm điếc, không nghĩ tới chính là biết thú ngữ.

Tuy rằng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng đại khái là sống cùng thú, cho nên không biết nói, chỉ biết thú ngữ.

"Đồng (biết.)" Ngôn Thành cố gắng nói vài lần, cuối cùng nói lên tiếng, cho dù trúc trắc, cho dù âm bất đồng.

Tuyết Ân yêu thương vuốt ve đầu Ngôn Thành "Về sau chậm rãi dạy cho người."

"Biết." Ngôn Thành lại thử vài lần không tiếng động phát âm, cuối cùng chính xác nói đúng.

Như vậy nhận thức, làm cho hắn thật vui vẻ. Đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời hắn vui vẻ như vậy.

"Oa oa, chủ nhân chúng ta đang bay nha. Trước kia phụ thân cũng không mang ta bay, nói là sẽ dọa đến ta."

Tiểu Đoàn Tử vui sướng từ trong lòng Tuyết Ân đi ra, cái đầu hưng phấn lộn xộn thò ra, hận không thể đi ra ngoài tự mình ngồi ở trên lưng chim xanh.

"Tiểu Đoàn Tử, ngươi không sợ một lát bị gió quất đi xuống, ngươi liền đi ra ngoài." Chim xanh tốc độ rất nhanh, gió sắc bén thổi tới trên mặt của nàng, có chút đau.

Cũng may chim xanh tốc độ mặc dù mau, nhưng rất cân bằng, bằng không nàng thật đúng là lo lắng.

Tiểu Đoàn Tử chỉ phải lại lùi nửa cái đầu về, nó không muốn ngã xuống, nó còn muốn ăn thịt thịt.

"Chim xanh, hạ xuống đi, ta muốn làm vài thứ." Tuyết Ân nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng chim xanh.

Chim xanh biết tiếng người, liền hạ xuống.

Tuyết Ân nhớ tới bản thân không có một đồng nào, nàng hiện tại cần tiền, cần xây dựng thế lực của riêng nàng, nàng mới có thể chống lại Xà gia.

Bằng không, nàng lẻ loi một mình, muốn giết Xà Ngọc Kỳ, Xà Kiến Hoa, Xà gia sẽ không bỏ qua của nàng.

Hiện tại nàng không vội hồi để đồ. Thứ nhất, tuy rằng cắn nuốt thú hạch, nhưng còn chưa có hoàn toàn hấp thu. Thứ hai, khối thân thể này còn quá yếu. Thứ ba, nàng không có chỗ dựa vững chắc.

Nàng có thể nuốt vào cự mãnh thú hạch, có thể thu phục Nghịch Mãng, bất quá là may mắn. Nghịch Mãng chính là nghịch thiên muốn hóa rồng, chịu thiên lôi khảo nghiệm, Mà bản thân thời điểm chọc giận nó, lại là lúc nó trải qua khảo nghiệm, nuốt vào thú hạch, làm cho nó hóa rồng thất bại.

Nó muốn sống sót, đó là cùng bản thân ký khế ước, trở thành ma thú của nàng, bằng không kết cục đó là thân hình câu diệt.

Cho nên nói, thu phục Nghịch Mãng, là nàng lần này may mắn.

Một con chim xanh cực lớn, một tinh linh trắng muốt bé bằng bàn tay, một bé trai nhỏ gầy mặc quần áo da thú, bên người một thân huyết sắc hồng y nữ tử. Thật là một tổ hợp quái dị. Dưới ánh mặt trời, kéo cái bóng dài, nhưng lại mang theo âm áp.

Chim xanh đối với Ngôn Thành kêu một tiếng, sau đó cất cánh rời đi.

Vào thành, Tuyết Ân liền đem đồ đáng giá trên người mang đi cầm. Mua cho Ngôn Thành và bản thân một ít quần áo.

Mặc vào một thân quần áo màu tím, Tuyết Ân không khỏi nhú mày, trong lòng nàng ngoài màu đỏ thì không thích những màu khác. Nhưng vì tránh cho người khác chú ý, nên phải mặc vào.

Chuyện nàng biến mất, Bắc Huyền Thanh cùng Xà gia vô luận thế nào, đều sẽ phái người tìm kiếm, mà một thân hồng y cùng ngân mâu đó là đặc điểm nhận biết rõ nhất của nàng.

Bởi vậy chỉ cần hơi chút che lấp, không để cho người khác nhận ra nàng thì tốt rồi.

Nếu là hiện tại trở về để đồ, nàng sẽ rất khó thành lập được thế lực cho bản thân.

"Oa oa, chủ nhân chúng ta có phải không phải lại có thể ăn thịt thịt." Thời điểm đến khách điểm, trời đã tối đen.

Tiểu Đoàn Tử lại tâm tâm niệm niệm muốn ăn thịt, không có biện pháp, nó chính là rất dễ dàng đói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Hắc Y Nhân Tối Thăm

Tiểu Đoàn Tử, ngươi có thể hay không suốt ngày nghĩ đến ăn, ngươi làm cho chủ nhân là ta a, cảm thấy đặc biệt mất mặt.

Không hiểu nó là tinh linh kiểu gì, cả ngày trừ bỏ ăn chính là ngủ, một điểm năng lực đều không có, xem ra Tiểu Đoàn Tử chỉ có thể làm sủng vật của nàng, không thể tác chiến.

Nàng cũng tuyệt đối không dám đem hi vọng đặt ở trên người Tiểu Đoàn Tử, trừ phi nàng thua.

"Ăn." Ngôn Thành nuốt bản thân bụng, gian nan theo Tiểu Đoàn Tử học nói chuyện.

"Đói bụng? Ta gọi tiểu nhị đưa chút đồ ăn lên." Tuyết Ân thấy Ngôn Thành như vậy, đứa nhỏ này thông minh, học nói rất nhanh.

Tiểu Đoàn Tử đáng thương hề hề nhìn về phía Tuyết Ân, tiếng khóc lên án, "Chủ nhân, quá bất công, ngươi không thương Tiểu Đoàn Tử."

"Nếu ngươi ngoan ngoãn như Ngôn Thành, không đòi ăn như Ngôn Thành, ta cũng sẽ không bắt công với ngươi." Tuyết Ân ôm lấy Tiểu Đoàn Tử trắng bạch như nhung lộ ra hồng nhạt lỗ tai.

Thế nào mỗi ngày ăn nhiều như vậy cũng không thấy trưởng bụng, bụng nó là không đầy sao?

Ăn cơm xong xuôi, có thể là mệt mỏi, cũng có lẽ là Ngôn Thành cảm thấy an tâm, liền sớm nghỉ ngơi, về phần Tiểu Đoàn Tử...

Tuyết Ân không khỏi đau đầu, tuyết đối là trư chuyển thế, có thể ăn cũng có năng lực ngủ, ngẫu nhiên còn thật ngu ngốc, trọng yếu nhất là sẽ ở thời khắc mấu chốt điệu vòng cổ (Cái này mình cũng không hiểu lắm! ^^)

Xếp bằng ngồi xuống, hiện tại nàng có thể mơ hồ hấp thu linh khí, đem ngưng tụ thành linh lực, tu luyện bản thân.

Ngày ấy nụ hoa Thanh Liên nở rộ, cũng bị hắc hỏa của Nghịch Mạng đốt cháy, giờ phút này nhưng là dính vào chút hắc khí.

Chỉ cần nàng lại tu luyện, Thanh Liên liền có thể nở rộ, nàng kiếp trước không có đem Thanh Liên tu luyện đến hồng liên, kiếp này nàng nhất định phải tu luyện thành công.

Nhưng mà vừa muốn chuyên tâm hấp thu linh khí tu luyện, không khí xung quanh bắt đầu chuyển động, nháy mắt mở hai mắt, ngay cả Ngôn Thành đang ngủ cũng bừng tỉnh.

"Ngươi là ai?" Tuyết Ân phòng bị hỏi, tùy thời chuẩn bị công kích.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một vị hắc y nam tử, mang mặt nạ màu bạc, ánh mắt nóng rực nhìn Tuyết Ân.

Tuyết Ân không khoè nhú mày, nàng chán ghét ánh mắt như vậy.

"Ân Nhi, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại, hôm nay là trước hết đến tiếp đón ngươi." Hắc y nam tử nói xong, liền lại biến mất ở không trung.

"Tuyết Ân, ngươi, ta, hắc. Ba người trò chơi truy đuổi chính thức bắt đầu."

Không khí bên trong giống như còn thanh âm dễ nghe của hắc y nam tử.

Nhưng mà điều này làm Tuyết Ân không thoải mái, không biết vì sao, chỉ khi nhìn đến cái bóng đáng kia, nàng còn có chút run run, có chút sợ hãi, là đến từ linh hồn run run, còn có cừu hận.

Đây là như thế nào, bất quá là một người xa lạ mà thôi, chính là người kia là ai, vì sao đột nhiên nửa đêm xuất hiện trước mặt nàng, nói một câu không đầu.

Còn chưa tỉnh ngộ lại, Tuyết Ân liền cảm thấy chớp mũi thơm ngát, hai mắt vừa bừng sáng, té trên mặt đất.

"Dạ, từ giờ trở đi, bốn hoàng cùng ly hoàng còn có nàng trò chơi chính thức bắt đầu. Nàng bị thương hay không không quan trọng, nhưng bốn hoàng muốn giữ lại mạng của nàng. Ngươi biết làm như thế nào?"

Ngoài cửa sổ bầu trời đêm phía trên, thanh âm lạnh như băng kia, so kia trời đông giá rét ba ngày còn muốn lạnh hơn vài phần.

"Là, thỉnh hoàng thượng yên tâm, cũng thỉnh hoàng thượng bảo vệ tốt bản thân." Dạ cung kính nói. Hắc là cái bóng của hoàng thượng, cho nên hoàng thượng muốn hắc làm cái gì, hắc đều sẽ làm.

Nhan Mộ hướng tới bầu trời đêm, cười lạnh một tiếng. Ly Thiên Dạ, Âu Nhan Mộ cùng với Tuyết Ân, chúng ta ba người lại một lần nữa bắt đầu, quên mất ngàn năm trước hết thảy.

Ân Nhi, ngàn năm trước không thể làm ngươi yêu ta, như vậy kiếp này ngươi trừ bỏ yêu ta, liền không có lựa chọn nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Nếu Không Giao Người, Ta Sẽ Đốt Thanh Lâu Của Người.

Hắc y nam tử biến mất ở bầu trời đêm, Dạ thở dài một tiếng qua cửa sổ nhìn nữ tử đang hôn mê ở bên trong phòng kia.

Hoàng thượng lại định làm gì a, một cái nữ tử mà thôi

Từ từ tỉnh lại, lại có cảm giác tay chân của mình bị trói sau lưng.

Tuyết Ân nhủ mảy, đáng chết, nàng nhớ được nhìn thấy một hắc y nam tử, nói với nàng một câu khiến nàng không hiểu gì rồi biến mất. Sau đó chớp mũi nghĩ thấy một cổ thơm ngát, liền hôn mê.

Nhìn thoáng qua, Tiểu Đoàn Tử không có ở trong lòng, mà Ngôn Thành cũng không thấy.

Tuyết Ân muốn dùng linh lực thoát khỏi dây thừng, đáng tiếc, không hiểu ai đã cho nàng ăn cái gì, vì sao đan điền trống rỗng, một điểm linh lực đều không có.

Người buộc dây thừng này, cũng là nhân tài, nàng nỗ lực thử vài lần, thế nhưng thoát không được.

Thấy không thể thoát được, Tuyết Ân bình tĩnh lại. Nghe bên ngoài có tiếng vang, nàng tai mắt thông minh, nghe thanh âm bên ngoài, không khỏi nhíu mày.

Ai đáng chết thế nhưng a, nếu như nàng biết là ai, nàng nhất định sẽ lột da người đó, mang đi phơi nắng rồi lại mang đi ngâm.

Có thể là đã đoán được thời điểm nàng tỉnh, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, lập tức mở cửa tiến vào.

"Ai nha, các người đây là làm gì nha, mau cởi dây thừng cho tiểu mỹ nhân cho ta."

Tuyết Ân ngẩng đầu, là một thiếu nữ mặt mũi thanh tú ước chừng hai mươi tuổi.

Nhưng trang điểm lại thật đậm, sắc mặt trắng bệch như cương thi, mắt môi đánh đập sắc xanh đỏ, lông mày đánh đen sì giống như lông mày đàn ông, còn có kia một thân màu sắc rực rỡ quần áo.

Tuyết Ân không tự chủ da mặt run lấy bầy. Nữ nhân này rốt cuộc ở thanh lâu làm cái gì, khẳng định không tiếp khách, bằng không khách nhân đều bị nàng dọa chạy.

Dây thừng cởi bỏ, Tuyết Ân đứng lên, lạnh giọng nói, "Sủng vật của ta cùng người của ta đâu."

"Ai nha, tiểu mỹ nhân, đừng lạnh mặt, người hiện tại nhưng là ở Túy Mộng Tiên của ta. Đồ của người, tam tỷ tự nhiên sẽ thay người bảo quản."

Nữ nhân tự xưng tam tỷ, trước mặt Tuyết Ân quăng xuống tay khăn, che miệng đôi nàng nháy mắt phóng điện.

Nhìn đôi mày rậm, mắt nhỏ, mặt trắng bệch như cương thi hơn nữa ánh mắt 'quyến rũ'. Tuyết Ân chỉ cảm thấy dạ dày một trận quay cuồng, ghê tởm chết nàng.

"Giao ra đây." Thanh âm như trước lạnh như băng.

"Tiểu mỹ nhân, người hiện tại là người của tam tỷ, ta mua người với giá tiền thật cao a, chẳng lẽ người nghĩ có thể đem người của người đi được sao?"

Tam tỷ là người từng trải qua sự đời, so với Tuyết Ân còn muốn mãnh liệt hơn.

Người lãnh huyết, hung tàn, nàng không phải là chưa từng thấy qua, tự nhiên là không sẽ e ngại.

"Nếu không giao người, ta sẽ đốt thanh lâu của người." Thanh âm như trước lạnh lùng có thể đem người ta đông lạnh thành một khối băng. Ít nhất khiến cho hai gã bảo tiêu run lấy bầy.

"Ta chính là muốn nhìn một chút, người làm thế nào thiêu Túy Mộng Tiên của ta. Phải biết rằng, người hiện tại chính là một người bình thường." Tam tỷ ngồi xuống, bắt chéo chân, uống trà, khinh thường nhìn Tuyết Ân.

Nàng ở Túy Mộng Tiên lăn lộn nhiều năm như vậy, người nào chưa thấy qua, đặc biệt nữ nhân. Bất quá trước mặt tiểu mỹ nhân này, chắc chắn, khiến nàng rất có hứng thú.

Chính suy nghĩ, muốn thu vào 'hậu cung' của nàng a.

Tuyết Ân mặt lạnh liếc nàng một chút, đã không giao, như vậy chính nàng đi ra ngoài tìm, nhất định có thể tìm được.

Hai tên bảo tiêu giờ bàn tay to ý định ngăn Tuyết Ân lại "Tam tỷ còn chưa có lên tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Đàm Phán Ở Thanh Lâu

"Tránh ra." Đơn giản hai chữ, lại bá đạo như một lưỡi dao nhọn, hung hăng đâm vào đánh lòng.

Thân mình run lên, nhưng mặt vẫn không đổi sắc chống đỡ nàng.

"Tiểu mỹ nhân, không có sự đồng ý của ta, bọn họ sẽ không nhường đường." Tam tỷ uống đủ trà, im lặng nói.

Lại là cái loại trường hợp này, người bán tiểu mỹ nhân, có lẽ là muốn giáo huấn nàng, lại đưa đến chỗ nàng, làm hại nàng cho rằng bản thân làm ra cái tội ác tày trời.

"Bao nhiêu bạc?" Tuyết Ân lạnh giọng hỏi, quả thật, hiện tại nàng không có linh lực, giống như bị đực vật khắc chế, mà Thanh Liên còn đang chữa trị bên trong, căn bản là không có cách nào khác hấp thu được vật.

Trên người nàng ngay cả chùy thủ đều bị thu, mà trước mắt hai người, đều là trung ngân vũ chiến sĩ. Nàng khẳng định bị khắc chế linh lực, bởi vì nàng hiện tại thân thể hư thật.

"Tiểu mỹ nhân, tam tỷ ta nhưng là dùng mười vạn hai mua ngươi, ngươi có nhiều bạc như vậy chuộc bản thân? Hay là gia đình ngươi có nhiều ngân lượng?"

Hai mặt nhìn nhau, mười vạn hai? Đây tiểu mỹ nhân rõ ràng chính là do người của gia mang đến, không có mất một phân tiền nào.

Không khỏi nuốt nước miếng, bọn họ nhìn tam tỷ. Tam tỷ cho tới bây giờ là nói dối không cần viết nháp, còn không hề đồ mặt, trở thành thói quen rồi.

Tuyết Ân hơi chút nhíu mày, này rõ ràng chính là nói dối. Kể cả tú bà có gốc đi chăng nữa cũng không bỏ ra nhiều bạc như vậy để mua người.

"Hai mươi vạn, để ta đi, ba ngày sau mang cho ngươi." Tuyết Ân lạnh giọng nói, hai mươi vạn, nàng chỉ cần đi chỗ lính đánh thuê tiếp nhận vài cái nhiệm vụ, kiếm tiền cho chính nàng.

Đương nhiên, chờ linh lực của nàng khôi phục, trước hết nàng sẽ đem này cái gì tủy mệnh tiền đốt trụi.

"Ồ ới, tiểu mỹ nhân, mua vào giá trị con người mười vạn, nhưng là giá trị con người của tiểu mỹ nhân, muốn kiếm là chắc chắn vượt quá hai mươi vạn."

Tam tỷ chỉ cảm thấy mặt mình khóe miệng có chút co rút, khăn tay thơm ngào ngạt làm nàng có chút không chịu nổi.

Được rồi, được rồi, ai bảo nàng mê đầu, ai bảo nàng là người tốt đầu.

"Đừng được một tác lại muốn tiến một thước, phải biết rằng ta không thể dùng linh lực chỉ trong vòng vài canh giờ." Giờ phút này nàng liền hận không thể đem nơi này đốt trụi.

Nàng Tuyết Ân thế nhưng bị người làm hôn mê mang tới kỹ viện. Đáng chết, nhất định là hắc y nam tử kia giờ trò quỷ, nói cái gì bọn họ trò chơi bắt đầu, thế nhưng là như vậy bắt đầu.

Tam tỷ nín chặt khăn, suy nghĩ sâu xa một lát, làm bất đắc dĩ nói "Được rồi, đã như vậy, ta đây trước lấy bạc nhưng tiểu sủng vật khai vị."

Ngô, nàng thật đúng là luyến tiếc nha, kia đoàn bạc nhưng tiểu Đoàn Tử, thật đáng yêu nga, tiểu mỹ nhân lạnh như băng này cũng không có gì thú vị chơi.

"Tùy tiện." Tuyết Ân rõ ràng trả lời, chỉ cần cái cô gái này hạ khẩu.

"Ngô, cái kia bé trai xem bộ dạng không sai, vậy để nó hầu hạ ta đi. Thật lâu không đụng tới tiểu nhân nhi phần nộn như vậy, buổi tối để cho tam tỷ chiêm nghiệm một chút."

Tam tỷ giống như làm bầm lâu bầu một loại, ai nha, này tiểu mỹ nhân thế nào lạnh như thế, ngay cả sủng vật cũng bị ăn, còn vẫn có thể lạnh nhạt như vậy.

Bất quá là, dĩ vãng những người đó, đến thời khắc nguy hiểm, ngay cả bản thân đều không xong, còn quản cái gì tiểu sủng vật a.

Chính là vốn cho rằng tiểu mỹ nhân có điểm đặc biệt, chẳng lẽ nàng nhìn làm người? Đây tiểu mỹ nhân cũng bất quá là một người lãnh huyết vô tình ích kỷ lại đáng sợ?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Vây Dừng Hấn Đi

Tuyết Ân quái dị nhìn thoáng qua tam tỷ, Ngôn Thành mới mười một mười hai tuổi, vậy mà nàng đã muốn tàn phá?

"Phải biết rằng, thứ nhất, người hiện tại ra không được, thứ hai, người nếu phản kháng, tiểu sủng vật kia của người sẽ thành đồ nhắm, còn bé trai coi như sẽ tiểu quan, thế nào?"

Tam tỷ thấy Tuyết Ân do dự, tâm tình rất tốt, ha ha, lần này không phải là quá lãnh huyết vô tình.

Kết quả là ai, đem như vậy cái tiểu mỹ nhân đưa đến phòng nàng, vẫn là trối lại, thật sự là một điểm đều không biết thương hương tiếc ngọc.

"Vây dừng hẳn đi." Tuyết Ân lạnh như băng nói.

Tam tỷ ngăn người, như vậy cũng xong, xem ra nàng lại nhìn lầm rồi, chỉ phải chờ dài một tiếng.

Nàng khó gặp nhất chính là người vô tình vô nghĩa.

"Đã như vậy, tam tỷ liền không khách khí. Hai người các người hảo hảo dạy dỗ một phen, buổi tối liền đưa ra."

Tuyết Ân buồn bực nhìn tam tỷ, biểu cảm của nàng như thế nào lại thất vọng như vậy..

"Vâng." Hai tên buru hẳn cung kính nói.

"Tiểu mỹ nhân, người không lo lắng một chút sao?" Tam tỷ thời điểm đi đến cửa, quay đầu hỏi lại Tuyết Ân.

"Ta muốn biết ai đem ta bán đến nơi đây." Tuyết Ân thờ ơ, chính là đang cân nhắc, có thể hay không đánh hai cái trung cấp ngân vũ chiến sĩ này.

Còn có trong cơ thể được hiệu khắc chế linh lực là kéo dài bao lâu.

"Ta cũng không biết, chúng ta cho tới bây giờ chỉ tiếp nhận, không hỏi qua nơi đưa đến." Tam tỷ nhún vai, người bị nhân gia ném vào, một xu cũng không cần.

Này có phải hay không là gia hạn nàng, cho nên đem nàng ném vào thanh lâu, nhưng lại có chút không đúng. Một tiểu mỹ nhân như vậy, lại không ý muốn chạm vào nàng sao?

Nếu là kẻ thù, chẳng lẽ không có ý nghĩ muốn nàng bị hủy dung sao?

Nữ nhân tối kỵ nhất chính là bị hủy dung nha.

"Người là tú bà nơi này?" Tuyết Ân hỏi, tam tỷ này vì sao lại hóa trang thành như vậy a? Vì bảo hộ bản thân sao?

"Tiểu mỹ nhân, đừng nói khó như vậy nghe, cái gì tú bà mới không tú bà, người bình thường đều bảo ta một tiếng tam tỷ, nếu không thì chính là kêu lão bản nương."

Tam tỷ không thích cái tên tú bà, tới nơi này khách nhân, vô luận là ai, đều là kêu nàng một tiếng tam tỷ.

"Tam tỷ, như người nói cho ta biết là ai đem ta đến nơi này, ta sẽ tiếp nhận một chuyện của người, cũng sẽ không so đo với người." Tuyết Ân lạnh lùng nói.

Thanh Liên đang hấp thu độc tố, mà hiện tại nàng cần phải làm là để Thanh Liên hấp thu được áp chế linh lực kia.

Nhưng bởi vì Thanh Liên bị tổn thương, cần chữa trị, cho nên Thanh Liên đối với nàng tác dụng không lớn.

"Tiểu cô nương, của người khẩu khí nhưng là rất lớn a, hiện tại người tay trái gà không chặt, lấy cái gì theo ta đấu." Tam tỷ lại quay lại, cười nhạo nhìn Tuyết Ân.

Tuyết Ân nhìn thoáng qua hai gã đứng sau tam tỷ, sau đó nhìn một bên tam tỷ, nghĩ rằng có thể hay không nháy mắt giải quyết này hai người, sau đó kiểm kẹ tam tỷ, mà rời đi.

Âm thầm ngưng tụ linh lực, đáng chết, vẫn là không thể.

"Vô dụng, người ngưng tụ không xong linh lực, huống chi người sẽ không dùng được võ đạo cũng sẽ không thể dùng ma pháp, mà Túy Mộng Tiên cao thấp nhưng là có rất nhiều đả thủ, minh ám, người có thể đánh hai người này, còn những người sau thì sao?"

Tam tỷ chậm rì rì nói, nàng nếu không có điểm năng lực, một nữ hài tử thế nào ở nơi thanh lâu người xa hỗn loạn, lại còn là thanh lâu thứ nhất.

"Vậy ngươi lại tin hay không, ta trong vòng mười chiêu , đánh bại hai người này của ngươi?" Tuyết Ân khước mắt nhất câu, như có như không cười, hồn xiêu phách lạc, nhưng lại lãnh lẽo làm cho người ta run lên.

Hai người đằng sau sững sốt, lập tức khinh thường nhìn Tuyết Ân.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Đánh Cuộc

Tam tỷ nghe xong Tuyết Ân nói, cười ha ha đứng lên "Mười chiêu? Tiểu mỹ nhân, ngươi nên xem lại bản thân mình đi, vẫn là khinh thường người của ta?"

"Nếu ta có thể đánh bại hai người họ, liền thả chúng ta đi?" Tuyết Ân nhún mày hỏi.

"Kia nếu không thể đánh bại, ngươi đều nghe theo ta ?"

Không phải là nàng tam tỷ khinh thường tiểu mỹ nhân này. Mà là một điểm linh lực đều không có, không có tu luyện ma pháp, võ đạo thì nữ hài tử này làm sao có thể đánh hai cái trung cấp ngân vũ chiến sĩ.

"Hảo, bất quá ta muốn biết diện mạo người nọ." Tuyết Ân ngân mâu chợt lóe, âm thanh lạnh lùng nói.

Liền tính tam tỷ không biết người là ai, như vậy cũng phải biết diện mạo người nọ đi.

Tam tỷ suy nghĩ một chút, dù sao nàng cũng đánh không lại, liền theo ý nàng đi

"Hảo."

"Buổi tối trên vũ đài đấu võ. Bây giờ hai người các ngươi đưa đến cho nàng ít điểm tâm đi." Tam tỷ phân phó liền rời đi.

Hai tên nhìn thoáng qua Tuyết Ân thân nhiên tự tại, thật sự là một nữ oa không biết lượng sức.

Tuyết Ân không thèm để ý đến trào phúng của bọn họ, chính là hiện tại muốn biết Ngôn Thành cùng Tiểu Đoàn Tử ra sao.

Đáng chết, ra được khỏi thú sâm lại bị người mang bán đi.

Thật không biết cỡ thom ngát kia đến cùng là cái gì, được hiệu kia nhanh đến nỗi nàng không kịp phản ứng.

... ..

Đêm, rất nhanh sẽ đến phút cuối cùng, tam tỷ bảo ngươi đưa cho Tuyết Ân một bộ quần áo.

Xem ra nàng muốn che giấu bản thân là không được. Nếu Xà gia cùng nhị hoàng tử có phải người tìm nàng, kia rất nhanh sẽ phát hiện ra nàng.

Thay quần áo, tam tỷ sớm ở ngoài chờ, đẩy cửa mà vào.

"Chắc chắn, đúng là tiểu mỹ nhân, mặc cái gì đều đẹp mắt." Tam tỷ cười hì hì nhìn Tuyết Ân.

Nhưng là thời điểm ngẩng đầu lên, chống lại ngân mâu kia, không tự chủ được nhún mày.

Nàng vừa nghe được tin tức, Xà gia nhị tiểu thư trên đường đến đế đô, gặp nạn, mất tích.

Hiện tại Xà gia cùng nhị hoàng tử đều đang tìm một hồng y nữ tử có ngân mâu, còn có một nha hoàn.

Ngân mâu là đặc điểm dễ nhận ra nhất, nhưng là nàng muốn đem người giao đi sao?

"Các ngươi trước tiên lui xuống." Tam tỷ vẫy tay cho người bên cạnh lui xuống.

Tuyết Ân nhún mày, nghi hoặc nhìn tam tỷ.

"Hôm nay tam tỷ thu được một ít tin tức, về ngươi."

Người đế đô, nàng không chọc nổi, huống chi là tứ đại gia tộc , hơn nữa ai chẳng biết Xà gia nhị tiểu thư cùng nhị hoàng tử có hôn ước .

"Để đồ tìm người phải không?" Tuyết Ân câu môi cười lạnh.

Tính đến hôm nay nàng đã mất tích tổng cộng ba ngày, nhưng là tin tức bây giờ mới truyền đến nơi đây, rõ ràng chính là làm bộ.

Xà gia xếp thứ hai trong tứ đại gia tộc, như thế nào không có thể lực được.

"Xem ra người chính là Xà gia nhị tiểu thư."

"Ta cùng với Xà gia không hề có một chút quan hệ." Tuyết Ân lạnh lùng nói, nàng cùng Xà gia không hề có quan hệ, cho dù là huyết thống.

Xà gia tìm nàng, bất quá là làm bộ mà thôi, cũng có lẽ nàng còn có giá trị, về phần Bắc Huyền Thanh, hẳn cũng có tâm tư mà thôi.

"Về chuyện Xà gia nhị tiểu thư, tam tỷ nhưng là nghe nói qua, linh võ tứ đại gia tộc duy nhất toàn năng phế vật, nếu người thừa nhận bản thân là Xà gia nhị tiểu thư, ta có thể thả người đi."

"Ta cùng với Xà gia không hề có quan hệ." Tuyết Ân kiên trì, nàng sẽ tự bản thân từ nơi này đi ra.

Cho rằng áp chế linh lực của nàng, nàng liền không có biện pháp sao?

"Một khi đã như vậy, vậy bắt đầu đánh cuộc của chúng ta sáng nay đi." Tam tỷ nói xong liền xoay người rời đi.

Nàng có tính toán của nàng, về kia, nàng đã sớm biết, nhưng là tin tức hôm nay mới truyền đến thành này.

Thật hiển nhiên, vô luận là Xà gia hay là nhị hoàng tử, bọn họ đều không dụng tâm, chính là chỉ làm cho có lệ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Đánh Cuộc Sắp Bắt Đầu

Tuyết Ân đột nhiên có chút tò mò nhìn tam tỷ, biết rõ Bắc Huyền Thanh cùng Xà gia đều đang tìm nàng, cũng biết rõ nàng là Xà gia nhị tiểu thư, nhưng nàng thế nhưng còn có dũng khí tiến hành đánh cuộc giữa bọn họ.

"Tam tỷ, người thật sự chính là tú bà thanh lâu bình thường sao?" Tuyết Ân hỏi.

Tam tỷ hiện tại cùng lúc trước hoàn toàn bất động, dưới khuôn mặt trang điểm kia, lộ ra một cỗ anh khí.

"Có phải hay không, tam tỷ liền nhìn biểu hiện đêm nay của người." Tam tỷ câu môi cười, liền đi ra ngoài.

Nàng muốn xem toàn năng phế vật nhị tiểu thư là thế nào phế vật, vẫn là dùng cách nào trong vòng mười chiêu thắng được hai cái trung cấp ngân vũ chiến sĩ của nàng.

Về phần để đồ tìm nàng, nàng trước cho rằng không biết đi, hơn nữa tiểu mỹ nhân này cũng phù hợp thân phận của mình.

Bất quá nàng thật đúng là tò mò, một cái toàn năng phế vật thoát nạn như thế nào ở Sa, hơn nữa từ Dương thành đi đến Bắc Ngung Đế đô, là ở vùng ngoại thành không xa, là thế nào đến được Sa.

Nơi đó nhưng là chưa từng có chuyện này xảy ra.

"Các vị khách quan, đêm nay Túc Mộng Tiên có chuyện vui, sẽ chờ các nhóm đại gia đến quan tâm chăm sóc." Ra cửa, tam tỷ liền khôi phục bộ dáng tú bà, lớn tiếng tiếp đón.

"Tam tỷ, người nói bao giờ thì mới biểu diễn đây, chúng ta đã đợi vài canh giờ rồi."

"Chính là, không phải nói có một tiểu mỹ nhân muốn đấu với ngân vũ chiến sĩ sao, thế nào còn chưa có thấy người a."

"Tam tỷ, hoa khôi mới tới, có xinh đẹp không a?"

...

Tam tỷ vừa ra, người phía dưới liền sôi trào, bọn họ là nghe được Túc Mộng Tiên buổi tối có trò chơi mới, cho nên phải nhanh đến sớm chiếm được vị trí tốt.

"Ai u, đại gia tin tức thật đúng là linh thông, tiểu mỹ nhân này rất là mỹ a, chính là là một băng sơn mỹ nhân a, chết sống không chịu làm hoa khôi, cho nên, còn không phải là hoa khôi đâu."

Tam tỷ vung khăn một cái, nũng nịu kêu, hiển nhiên trường hợp như vậy cũng đã gặp nhiều.

"Bất kể nàng có phải hay không là hoa khôi, đại gia liền quan tâm, tiểu mỹ nhân sẽ tiếp khách sao?" Một nam nhân thân hình thô kệch lớn tiếng nói, chọc những người bên cạnh cười ha hả.

Đúng vậy, bọn họ mới mặc kệ có phải hay không là hoa khôi, tốt nhất không phải, như vậy tiền sẽ rẻ a , đương nhiên bọn họ khát vọng là mỹ nhân tiếp khách.

Không giống hoa khôi này, bán nghệ không bán thân, ăn không đến, làm cho bọn họ tâm ngứa ngáy.

"Vị khách quan này thật sự là nóng vội, mọi người còn chưa có thấy, liền như vậy nóng nảy, chẳng lẽ đều đã quên quy củ của Túy Mộng Tiên hay sao?"

Lời tuy là cười nói, nhưng là hơi bất mãn, chỉ cần không phải gốc tử mọi người nghe được.

"Tam tỷ, chúng ta cũng không phải không biết quy củ của Túy Mộng Tiên, cũng chính là nóng vội thôi, sớm nghe tin tức, hiện tại là thật tâm muốn gặp một chút tiểu mỹ nhân này." Nam tử bên cạnh, vội vàng nói.

Túy Mộng Tiên, là thanh lâu thứ nhất của thành này, bối cảnh chỗ dựa vững chắc đều không biết, nhưng lại là thanh lâu đứng thứ nhất mấy năm nay, không phải là đơn giản,

Huống chi vài năm trước, sau khi tam tỷ tiếp quản Túy Mộng Tiên, sinh ý càng cao, hơn nữa quy củ cũng nhiều lên.

Nếu bọn họ không tuân theo quy củ của Túy Mộng Tiên, kết cục so với đắc tội với cha mẹ còn khủng bố hơn.

"Tiểu mỹ nhân đang rửa mặt chải đầu, các người đến đây là thưởng thức, đừng vì người mới xem nhẹ người cũ."

Hai cái trung cấp ngân vũ chiến sĩ cao lớn đã đứng ở trên đài, chờ Tuyết Ân, cùng bọn họ đánh nhau .

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Trong Chớp Mắt Đả Bại Một Người.

Tuyết Ân đứng ở trên vũ đài, mắt lạnh hai người trung cấp ngân vũ chiến sĩ đang khinh thường nhìn nàng.

"Tiểu mỹ nhân, ca ca vẫn là khuyên người sớm một chút đi xuống, nghe tam tỷ an bày, miễn cho da thịt chịu khổ." Một ngân vũ chiến sĩ trào phúng tương đối cao lớn đùa giỡn nói.

Như vậy cái tiểu mỹ nhân, nếu như bị hấn đánh hỏng , hấn nhưng là sẽ rất đau lòng.

"Cô nương, cần binh khí sao?" Một người còn lại hỏi, hấn khinh thường cùng một nữ nhân bình thường, nhưng là bị khiêu chiến, kia cũng là do tôn nghiêm nhận lời , cho dù đối phương là phế vật.

Tuyết Ân câu môi cười, nhìn chung quanh, tam tỷ đã đối với đám khách nhân này hạ chú rồi. (chỗ này ta thật sự không hiểu gì hết đó)

"Tam tỷ, lần này mỹ nhân thật đúng là mỹ, chỉ tiếc còn chưa có nẫy nò."

"Ha ha, tam tỷ, lần này đánh cuộc cái gì, nhớ đừng để hai vị kia đánh bị thương tiểu mỹ nhân."

"Tam tỷ, rõ ràng đừng hạ chú , xem bộ dáng mảnh mai của nàng, thế nào đánh thắng, trực tiếp ra giá đi."

...

Nghe những người đó lời nói, Tuyết Ân bất mãn nhíu mày, đây là đức hạnh của bọn nam nhân sao

"Không cần." Tuyết Ân hàn mâu, tam tỷ đã đưa chủ thủ trả lại cho nàng.

Nếu không có vũ khí tốt, nàng vẫn là thích dùng chủ thủ.

Tam tử thấy bên này tiền đặt cược không sai biệt lắm, nhìn trên đài Tuyết Ân bình tĩnh tự tin.

"Ta ra mười vạn ngân phiếu cược nàng thắng."

Hành vi của tam tử, làm những người khác ồ lên, tam tử đây là như thế nào, thế nhưng ra mười vạn ngân phiếu cược một cái phế vật thắng?

Là nàng tiền nhiều hơn sao?

"Ta mười vạn cược nàng thua."

...

Như vậy rõ ràng là ván bài thắng thua, những người đó tự nhiên đều là đem tiền tài đặt ở hai cái trung cấp ngân vũ chiến sĩ.

Tuyết Ân quái dị nhìn thoáng qua tam tử, thật sự là tú bà thanh lâu kỳ quái.

"Hiện tại bắt đầu." Tam tử ra lệnh một tiếng.

Người chung quanh sôi trào, người trên đài cũng bắt đầu chuyển động.

"Mỹ nhân, chúng ca đây liền không khách khí." Đả thủ cao lớn khinh thường nói.

Tuyết Ân mặt mày nhất câu, xem đả thủ giơ cánh tay liền hướng bản thân đánh đến.

Dưới đài khán trương không thôi, chỉ sợ cánh tay kia sẽ đánh vào mặt Tuyết Ân.

"Phanh"

Thanh âm một vật rơi xuống đất, khói bụi bay đầy, làm mọi người không khỏi kinh ngạc.

"Đến ngươi." Tuyết Ân không chút hoảng loạn nhìn đả thủ trước mắt.

Vừa rồi nháy mắt, ngay lúc tất cả mọi người cho rằng nắm đấm kia sẽ đánh xuống Tuyết Ân, nàng dùng sức một cái, liền đem cao trắng đả thủ đánh ngã xuống vũ đài.

Kia cao trắng đả thủ đứng lên "Tam tử, đây không tính, làm lại từ đầu." Nói xong sẽ hướng đài đi lên.

"Xuống dưới." Tam tử lãnh quát một tiếng.

Ngã xuống vũ đài, đó là thua.

"Tam tử, ta còn không phát huy ra thực lực." Đả thủ bất mãn, một cái trung cấp ngân vũ chiến sĩ, thế nhưng trong nháy mắt đã bị ngã xuống đài, điều này làm cho hắn si nhục cỡ nào.

"Đã chịu thua, lui xuống đi."

Cao trắng đả thủ, oán hận nhìn thoáng qua Tuyết Ân trên đài, cuối cùng không cam lòng đứng bên cạnh tam tử.

Dưới đài tình ngộ, một mảnh ồ lên, rất phấn khích. Thế nhưng chỉ một phát, liền đem một nam tử trăm cân, lại là trung cấp ngân vũ chiến sĩ đả thủ bay xuống khỏi vũ đài.

Bọn họ đều là kẻ có tiền, mới mặc kệ bạc bị mất, bọn họ tìm kiếm chính là kích thích.

Tam tử nhìn Tuyết Ân, không biết suy nghĩ cái gì, nàng cũng không quan tâm tiền đặt cược kia.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Người Thua!

Trên đài, đả thủ nhìn một màn lúc này có chút không thể tin được.

Lại nhìn thiếu nữ trước mắt, mới giật mình là bọn hắn đã xem nhẹ nàng, đánh giá cao bản thân.

Chỉ một phát liền đem một cái trung cấp ngân vũ chiến sĩ ngã xuống khỏi vũ đài, xem nhu nhược, thực tế lại...

Tuyết Ân giương mắt nhìn đả thủ, ngân mâu như trước nhàn nhạt, nhìn không ra một tia cảm xúc.

Trung cấp ngân vũ chiến sĩ, người này so vừa rồi người kia còn khó hơn, vừa rồi là do người kia xem nhẹ bản thân, cho nên nàng mới có cơ hội một chiêu đã đem người nọ ngã văng ra ngoài.

Mà người này là bất đồng, so vừa rồi người kia trầm ổn hơn, nàng sẽ làm như thế nào trong vòng chín chiêu đã bại hắn.

Hai người giằng co một hồi, dưới đài đã hét chói tai không thôi, muốn bọn họ mau chóng đấu võ.

Tuyết Ân trong tay chủy thủ, trái với đả thủ kia, cũng không dùng vũ khí, mặc dù so với người trước trầm ổn hơn, nhưng vẫn như cũ vẫn đánh giá cao bản thân hắn.

Có kinh nghiệm từ người trước, lần này hắn khôn ngoan hơn, tuy rằng vẫn là hướng Tuyết Ân giương nắm tay, nhưng cảnh giác Tuyết Ân.

Thời điểm nắm tay xuống đến mặt nàng, hơi người một bên, né tránh nắm tay mang theo lực mạnh kia.

Lúc trước cái nắm tay không mang theo lực, mà hiện tại cái này là mang theo linh lực, người bình thường, bị đánh trúng chính là bị ngất.

Xem đánh nhau bắt đầu, người dưới đài thôn thức không thôi.

Bọn họ ở Túy Mộng Tiên lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy mỹ nhân cùng đả thủ quyết đấu, một cái là phế vật, một cái là trung cấp ngân vũ chiến sĩ.

Tuyết Ân một bên, đả thủ lại lập tức thay đổi phương hướng, nắm tay lại hướng nàng mà đến.

Nghiêng mặt, né tránh nắm tay mang đầy khí thế tiến tới, quyền lực phát qua, một luồng tóc của nàng bay lên.

Đả thủ không cho Tuyết Ân cơ hội thở dốc, giơ chân lên muốn đá đổ nàng.

Tuyết Ân nhẹ nhàng tránh ra, rồi sau đó lấy một loại tốc độ quỷ mị...

"Người thua." Lạnh liệt thanh âm, lộ ra khí phách khiến người ta kinh sợ.

Thủy chủ lóe sáng, để ở trên cổ trung cấp ngân vũ chiến sĩ, kia thật rõ ràng, rất khó tưởng tượng, thân hình nhỏ nhắn đáng yêu kia, là như thế nào chỉ trong chớp mắt đã đem chủy thủ đặt ở trên cổ người nọ, hơn nữa là từ phía sau.

Đả thủ chỉ cảm thấy cổ mình chợt lạnh, chỉ cần hắn hơi chút động, liền có thể thấy được huyết chảy.

"Ta thua." Cho dù không cam lòng, nhưng hắn vẫn là nhận thua.

Tuyết Ân buông chủy thủ, không sai, người này ít nhất còn biết chấp nhận.

"Người của ta cùng súng vật đâu." Hướng tam tỷ, lạnh giọng hỏi.

"Ba ba "

Tam tỷ vỗ tay, tràn ngập ngạc nhiên nhìn Tuyết Ân "Tốt lắm."

"Yên nhi, còn lại giao cho người." Tam tỷ nói xong liền xoay người lên lầu, Tuyết Ân theo sát mà lên.

Người trên đài, huyền não, không nghĩ tới kết cục lại như vậy.

Trước mắt cao lớn đả thủ, một mặt phần nộ đứng tại chỗ, bất mãn chất vấn "Người cứ như vậy nhận thua?"

Trung cấp ngân vũ chiến sĩ, cho dù cô bị đặt chủy thủ, nhưng đối phương là một nữ nhân mà pháp võ đạo đều không biết, muốn phản kích là dễ như trở bàn tay.

"Thua chính là thua." Hắn dùng linh lực, lại như trước ở nháy mắt bị chủy thủ đặt ở cổ, cho dù hắn mang ra vũ khí, thắng, nhưng với hắn mà nói, còn không bằng thua đến thống khoái.

Hắn một cái trung cấp ngân vũ chiến sĩ, đánh nhau với một cái toàn phế tài nữ tử, đã đủ mất mặt, như vậy ý vào tu vi bản thân, thắng trận này, với hắn mà nói đều là không thống khoái.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Bộ Mặt Thật Của Túy Mộng Tiên

Đả thủ to trắng (to lớn + cường tráng), hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường hẳn.

"Người của ta cùng sủng vật của ta đâu, còn có giải được, cùng với bộ dáng của người kia." Tuyết Ân không nghĩ cùng nàng nhiều thời gian.

Vốn tam tỷ nghe được lời nói phía trước coi như lạnh nhạt, nhưng nghe đến lời cuối cùng thì không còn bộ dáng lạnh nhạt được nữa, bởi vì nàng cũng không biết người nọ có bộ dáng gì.

"Một hồi liền đưa tới cho nguoi, về phần người kia..." Tam tỷ áp a áp ứng.

"Nói." Tuyết Ân lạnh giọng nói, lãnh mâu nhìn thẳng tam tỷ.

"Cái kia ta cũng không biết, là có người đem nguoi ném tới phòng ta, sau đó..." Sau đó nàng chỉ nghĩ chơi đùa thôi.

"Sau đó nguoi nghĩ để cho ta ra ngoài tiếp khách?"

Thanh âm lạnh như băng, khiến tam tỷ không khỏi rung mình đứng lên, vội vàng giải thích "Không có, kỳ thực ta chính là muốn chơi đùa mà thôi."

Tuyết Ân lạnh lùng nhìn nàng, chỉ còn chờ Ngôn Thành cùng Tiểu Đoàn Tử đến, còn có giải được, đến lúc đó nàng sẽ dùng một cây đuốc thiêu trụ thành lâu này.

Đem nàng ném đến Túy Mộng Tiên? Kia hắc y nhân đến cùng là ai, mang theo mặt nạ màu bạc.

Tuyết Ân đôi mắt phát lạnh, chẳng lẽ là Thiên Dạ? Không phải, cảm giác không đúng, Thiên Dạ cho nàng cảm giác rất kỳ quái.

Cho dù chỉ thấy mặt nạ, nhưng là đôi mắt hẳn nhìn bản thân có cảm giác mê ly, giống như...

"Cái kia, cô nương ở Túy Mộng Tiên chúng ta tiếp khách đều có quy củ, không giống như tướng tượng của nguoi đâu." Tam tỷ giải thích.

Tuyết Ân căn bản là không hề quan tâm, dù sao chính là một lúc nữa lấy một cây đuốc thiêu rụi chỗ này

"Cái kia... Tiểu mỹ nhân, nguoi có thể hay không đáp ứng tam tỷ một cái yêu cầu a." Tam tỷ nhìn biểu cảm lạnh nhạt của Tuyết Ân, dè dặt cẩn trọng hỏi.

Tuyết Ân nhú mày, mắt lạnh nhìn. Hiện tại còn dám cầu nàng, xem ra nàng ta chính là chán sống.

"Túy Mộng Tiên của chúng ta không hẳn là một thanh lâu, kỳ thực ngầm là một tổ chức, nhưng là lão đại của chúng ta bỗng dưng biến mất, hiện tại nội bộ loạn, muốn mời nguoi làm lão đại của chúng ta."

Tam tỷ cũng không biết nói như thế nào, hoặc là cũng không nên nói chuyện của Túy Mộng Tiên, nhưng là nàng cảm thấy Xà gia nhị tiểu thư có thể đảm nhiệm lão đại của tổ chức.

Tuyết Ân nghe xong, có chút ngạc nhiên, bắt quả lại giật mình, thanh lâu nhưng là địa phương tình báo tốt nhất.

"Tổ chức gì, ai sáng tạo, lão đại ngày trước là ai, tại sao lại biến mất, thỉnh cầu này là của cá nhân nguoi hay là tổ chức?"

Tuyết Ân bỗng chốc đưa ra một chuỗi vấn đề, khiến tam tỷ nghe có chút choáng váng, không biết trả lời từ đâu.

"Tổ chức của chúng ta, lĩnh vực rất lớn, có ám sát, có thợ săn tiền thưởng, còn có chuyên môn tìm hiểu tin tức, chỉ cần ra giá tiền, đều sẽ nhận nhiệm vụ. Là cá nhân ta thỉnh cầu, về phần cái khác, chờ nguoi ngồi lên vị trí lão đại, liền biết."

Ngoài cửa truyền đến tiếng cóc cóc đập cửa.

Kia hai tá thủ liền mang theo Ngôn Thành cùng Tiểu Đoàn Tử xuất hiện.

Giờ phút này Tiểu Đoàn Tử chính là oa ở trong lòng Ngôn Thành ngủ, mà Ngôn Thành cũng là một bộ dáng mê man.

"Tam tỷ." Đả thủ cung kính hô.

Tuyết Ân lãnh mâu, liếc mắt một cái nhìn Ngôn Thành cùng Tiểu Đoàn Tử.

"Còn không mau đem người đánh thức." Tam tỷ thấy Tuyết Ân đôi mắt lạnh xuống dưới. Hai cái tên ngu ngốc này, thế nhưng cứ như vậy đem người

mang đến .

"Giải được đâu." Tuyết Ân lạnh giọng hỏi, xem hai người bây giờ còn bình yên, tâm liền buông xuống .

Tam tỷ cười đem giải được đưa cho Tuyết Ân, về phần nàng vì sao lựa chọn muốn Tuyết Ân làm lão đại tổ chức bọn họ, đó là có nguyên nhân .

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Thỉnh Cầu Nàng Làm Thủ Lĩnh

Kia nhị hóa đã thù, đang muốn nâng tay đánh tỉnh Ngôn Thành, nhưng nhìn đến Tuyết Ân ánh mắt lạnh lùng, giống như nếu hắn đánh một cái tát đi xuống, mạng nhỏ của hắn chắc chắn sẽ không còn, liền xấu hổ thu tay.

Tam tỷ đem giải được đưa cho đã thù, liền đem người đánh thức.

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử hảo đói a." Tiểu Đoàn Tử mở mắt ra, thấy Tuyết Ân, liền nhào vào trong lòng nàng.

Tuyết Ân mắt tự nhiên da mặt co rút, Tiểu Đoàn Tử, người chỉ biết có ăn a, về sau chết như thế nào đều không biết.

Ngôn Thành tỉnh lại , liền lập tức không tiếng động kêu.

Người khác cũng đều không hiểu Ngôn Thành đang làm cái gì, duy chỉ có Tuyết Ân biết, hắn đang triệu hồi chim xanh, hoặc là ma thú.

"Ngôn Thành, không có việc gì ." Tuyết Ân lên tiếng ngăn cản, đồng thời lại thật thương thức hắn, đêm qua thời điểm hắc y nhân xuất hiện, hắn đã tỉnh.

Như thế xem ra, Ngôn Thành chính là rất nhanh nhạy .

"Chủ... Nhân, không có việc gì?" Ngôn thành nhú mồm chậm rì rì mở miệng.

Tiểu Đoàn Tử nằm sấp oa ở trong lòng Tuyết Ân, buồn buồn nói "Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử đói a." Nói xong liền muốn cắn quần áo của nàng, nhưng là nghĩ lúc trước chủ nhân uy hiếp, hay là thôi đi.

Tam tỷ ý bảo kia đã thù đi xuống phân phó, hai người lui ra ngoài.

"Cái kia, tiểu mỹ nhân, giải được ta đã đưa cho, người cùng sủng vật cũng trả lại cho người , người trả lời ta đi?"

Thời điểm nghe thấy tam tỷ kêu nàng là tiểu mỹ nhân, Tuyết Ân lãnh mâu đảo qua, khiến tam tỷ rung mình, xấu hổ cười. Thói quen a, tạm thời còn chưa sửa được.

"Đó chỉ là ý của người, người cho rằng những người kia có thể để ta ngồi lên vị trí lão đại sao?" Tuyết Ân ăn xong giải được, ngồi xuống lạnh lùng nói xong.

Nguyên lai Túy Mộng Tiên còn có một tầng như vậy, khó trách có thể đứng vị trí thanh lâu số một ở thành này nhiều năm như vậy, chặc chặc, người phía sau đến cùng là ai, thế nhưng có thể sáng tạo ra một tổ chức có lĩnh vực rộng rãi như vậy.

Chính là tam tỷ để nàng lên làm thủ lĩnh của tổ chức, nàng rất hiếu kỳ, nàng chỉ là bị một hắc y nhân ném tới thanh lâu, lại còn là toàn năng phế vật, thế nhưng bị nàng ta xem trọng.

"Ý của ta, để người đi tranh cái vị trí kia. Mấy ngày nữa chính là kỳ hạn cuối cùng chủ tử trở về. Nếu là hắn còn chưa có trở về, liền muốn đổi chủ, ta không muốn vị trí chủ tử cứ như vậy bị người khác đoạt đi."

Nếu là do người nọ lãnh đạo, Lam tổ chức về sau sẽ suy tàn trên tay hắn , mà nếu do người trước mắt này, có lẽ sẽ phát triển lớn mạnh hơn.

"Ta là một người ngoài, không thuộc tổ chức của các người, cũng có thể sao?"

Tuyết Ân sợ dĩ còn ở nơi này cùng nàng thảo luận là bởi vì, chính nàng cũng quả thật cần thực lực của chính mình, mà trước mắt vừa vặn chính là cơ hội.

Nhưng là nàng cũng phải tìm hiểu rõ ràng là cái dạng tổ chức gì, tình huống là thế nào .

"Tổ chức của chúng ta kêu Lam, người chỉ cần vào tổ chức, như vậy là có thể tiến hành luận võ lựa chọn ."

Tuyết Ân nhú mồm, dĩ nhiên là Lam tổ chức, mơ hồ có chút nghe nói. Đó là chuyện lúc nhỏ, hình như là nương giảng chuyện xưa cho nàng nghe.

Khi đó Lam tổ chức mới xuất hiện, nhiệm vụ gì cũng đều tiếp, nhiệm vụ nào cũng hoàn thành phi thường hoàn mỹ, bởi vậy khiến không ít người cảm hận.

Nhưng là sau này giống như biến mất, không nghĩ tới nguyên lai là ả đi.

"Người có vẻ thật tin tưởng, ta sẽ thắng sao?" Tuyết Ân nâng mi hỏi.

"Ta cũng chỉ là thử xem mà thôi."

Kỳ thực tam tỷ vốn cũng không có ý tưởng này, là thời điểm nàng biết được Tuyết Ân là Xà gia nhị tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Lam Tổ Chức

Là khi nàng biết được thiếu nữ trước mắt này, chính là Xà gia nhị tiểu thư, liền nảy sinh ý tưởng.

Sau này còn khiến nàng cùng hai cái trung cấp ngân vũ chiến sĩ đánh nhau, là muốn xem xem nàng có thể thắng hay không.

Tuy rằng lần này thắng có chút ngoài ý muốn, dù sao cũng là do hai cái đả thủ kia xem thường nàng, nhưng là đối với một thiếu nữ toàn năng phế vật mà nói, như vậy đã là vừa lòng rồi.

Dũng khí, tài trí, khí phách, nghĩa khí..

Thân là thống lĩnh giả nên có, trước mắt thiếu nữ này đều có, cho nên đối với nàng mà nói, thế là đủ.

"Nếu ta nói ta không có hứng thú?" Tuyết Ân vuốt ve Tiểu Đoàn Tử không an phận trong lòng, người này đối lại muốn cắn quần áo nàng.

"Người có hứng thú, hơn nữa ta chắc chắn người sẽ tham gia." Tam tỷ phi thường khẳng định nói.

Nàng tin, bởi vì trước mắt người này là Xà gia nhị tiểu thư, một người không hề được sủng, khắp nơi bị người đời xa lánh.

"Nga? Thế nào khẳng định?" Tuyết Ân câu môi, mặt mày nhàn nhạt, giống như ở châm chọc tam tỷ khẳng định, lại tựa hồ thường thức tâm tư của nàng.

"Phải, ta khẳng định, bởi vì người là bị người thịnh truyền phế tài Xà gia nhị tiểu thư, hơn nữa bên trong Lam, có rất nhiều người không muốn người biết tin tức, bao gồm cả mẫu thân người."

Tuyết Ân đột nhiên động tác, mặt mày như kiếm đao qua mặt tam tỷ, sự việc của nương, đơn giản chính là năm đó hồng hạnh vượt tường.

"Chỉ cần người ngồi trên vị trí lão địa của Lam, như vậy người là có thể tận tình điều tra chuyện năm đó, còn có thể báo thù."

Nhìn biểu cảm Tuyết Ân, tam tỷ một điểm đều không ngoài ý muốn. Nàng biết rất rõ một người muốn cái gì, đặc biệt Tuyết Ân đột nhiên xoay chuyển bản thân như vậy.

"Cho ta tư liệu về Lam tổ chức, ta tham gia." Tuyết Ân âm thanh lạnh lùng nói, đây là cho nàng một cơ hội.

Lam, vô luận vài năm trước là cái tình trạng gì, cũng không quản hiện tại đã suy tàn hay không, nhưng đều là cơ hội của nàng.

Tiểu Đoàn Tử hứng thú oa ở Tuyết Ân trong lòng, bất chợt cúi lỗ tai, nhìn về phía ngoài cửa, có phải hay không có người đưa thức ăn đến.

"Lam tổ chức là ban đầu chủ từ Lam sáng tạo, không ai biết hẳn gọi cái gì, lớn lên trong thế nào, lấy tên tổ chức là mệnh danh của hắn, nhưng là hai năm trước, Lam biến mất, bên trong bắt đầu rối loạn, tranh đoạt vị trí..."

Sau khi tam tỷ nói xong, Tuyết Ân đem tình huống biết đến không sai biệt lắm.

Lam năm đó xuất hiện không quá một năm, liền mai danh ẩn tích, che giấu cho các thành thị bên trong, tuy rằng chỉ một năm thời gian, nhưng là thanh danh lan truyền rất rộng.

Hiện tại người ta nhắc tới Lam, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mà, Lam không phải một người sáng tạo sao. Mà là cùng một cái người, phía trước người kia cũng không kêu Lam. Hai người một người kêu Sơn, một người kêu Phong, liền hợp thành Lam. Bởi vậy, tất cả mọi người kêu thủ lĩnh là Lam (chỗ này giải thích thực sự rắc rối, các nàng cứ hiểu là

có 2 thủ lĩnh là Phong và Son, mà tổ chức tên Lam nhé.)

Người biến mất kia tên Phong. Mà người hiện tại muốn tọa vị trí thủ lĩnh tên Son.

Vốn Phong mất tích, Son lên thống lĩnh là không sai. Nhưng là cách Son cùng Phong thống lĩnh là hoàn toàn khác nhau.

Phong không nhiệm vụ gì cũng đều tiếp, mà Son thì ngược lại.

Bởi vậy tam tỷ cũng một số ít người theo phe Phong, nghĩ muốn đem Son đuổi xuống dưới, chọn một người khác lên làm thủ lĩnh.

"Hô ~ chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử ăn no a." Tiểu Đoàn Tử ăn uống no đủ, cái bụng tròn trịa trắng như nhung ở trên bàn lăn lộn.

Ngôn Thành nhưng là vừa ăn vừa nghe tam tỷ cùng Tuyết Ân đối thoại.

"Ba ngày sau, ta mang người hồi tống bộ của Lam, hi vọng người sẽ không làm ta thất vọng." Dem những chuyện về Lam nói đại khái, tam tỷ đã sớm không còn loại khí chất phòng trần như lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Đi Đến Lam

Tuyết Ân nhủ mảy, không nói gì thêm, nếu là Nghịch Mạng nói, nàng là tuyệt đối tin tưởng, nhưng là hiện tại bên người Tiểu Đoàn Tử không có năng lực, Ngôn Thành lại không giúp được gì. Mà võ đạo của Son, đã tiến nhập kim giáp chiến sĩ, có được hòa thuộc tính bát giai lửa cháy thú.

Kim giáp chiến sĩ, tương đương một vị cửu tinh trung cấp ma pháp sư, cùng cao cấp ma pháp sư chỉ kém một khoảng cách nhỏ. Mà thực lực hiện tại của nàng, cũng chỉ có thể tính là tứ tinh trung cấp ma pháp sư.

Thực lực của hai người là hoàn toàn chênh lệch, nếu đánh, thắng thua là thật rõ ràng.

Nhưng là nàng làm sao có thể buông tha cho cơ hội như vậy, nàng không cho phép bản thân thua. Tất cả là vì bản thân, vì chân tướng của năm ấy.

Cần nuốt Nghịch Mạng thú hạch. Hiện tại còn hai ngày nữa mới đi, nàng nỗ lực dung hợp thú hạch, có lẽ còn có cơ hội.

Đêm khuya rạng sáng đến buổi sáng thái dương dâng lên, Tuyết Ân thời thời khắc khắc đều ngồi xuống tu luyện.

Tiểu Đoàn Tử có ăn, cũng không dám quấy rầy Tuyết Ân, mà Ngôn Thành ở một bên lẳng lẳng canh giữ, đồng thời cũng yên lặng tu luyện.

Nàng nói qua, bên người nàng, không cần kẻ yếu.

Mà hắn, một khắc kia đi theo nàng, cũng đã hạ quyết tâm, làm một người có thể bảo hộ bên cạnh nàng.

Tam tỷ thấy Tuyết Ân nỗ lực, cảm thấy quyết định của chính mình không hề sai.

Phong, lựa chọn của ta hắn không sai đi, người chừng nào thì mới trở về?

* ba ngày sau *

"Tuyết Ân, nếu là không thể thắng, hi vọng người không cần miễn cưỡng."

Khi đến trước tổng bộ của Lam, tam tỷ bất an nói, tuy nàng tin tưởng, cũng vô cùng lo lắng, dù sao Son cũng đã tiến nhập kim giáp chiến sĩ.

Tuyết Ân lãnh mầu, thua? Còn chưa có bắt đầu, nàng như thế nào nhanh như vậy liền cho rằng bản thân thất bại.

Đánh, không phải chỉ dựa vào sức mạnh, còn phải dựa cả vào kỹ xảo.

"Yên tâm, ta sẽ không lấy mạng của bản thân ra đùa."

Mạng của nàng? Nàng thật vất vả mới trọng sinh một lần, làm sao có thể dễ dàng đánh mất như vậy. Hơn nữa cái thế giới này, làm cho nàng có một loại cảm giác cực kỳ gần gũi quen thuộc. Thật giống như nàng vốn sinh ra ở đây, hiện tại bất quá là trở về mà thôi.

Cảm giác rất quái dị, nhưng là so với ở hiện đại tốt hơn một chút.

"Vô luận lần này ngươi có hay không đoạt được vị trí thủ lĩnh, ta Manh Tử Hề cùng thủ hạ của ta đều cho ngươi Tuyết Ân sử dụng."

Tam tỷ, cũng chính là Manh Tử Hề, lời nói giống như một lời thề, nói thập phần kiên định.

Vô luận thắng thua, nàng Manh Tử Hề đều vì Tuyết Ân sử dụng, nàng ở Lam coi như có chút vị trí, cho nên nếu có thể giúp nàng, nàng đều có thể làm.

Tuyết Ân ân một tiếng, thua? Từ này, trừ bỏ ở hiện đại cùng sư phụ đấu, nàng Tuyết Ân khi nào thì thua.

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử buồn ngủ quá." Tiểu Đoàn Tử lại cúi đầu, híp mắt ở trong lòng Tuyết Ân ngủ gà ngủ gật.

"Ngươi ngủ đi." Không phải là không cho nó ngủ, nó ăn. Nói với nàng một tiếng, muốn ngủ còn phải nói với nàng, cùng cái tiểu hài tử giống nhau.

Tiểu Đoàn Tử mơ hồ mở mắt, đi đến bả vai Tuyết Ân, sau đó nằm sấp vù vù ngủ.

"Tuyết Ân, tiểu sủng vật của ngươi thật là đáng yêu. Nó là cái giống gì vậy, ta chưa bao giờ thấy qua đâu." Manh Tử Hề hâm mộ nói.

Một tiểu sủng vật thật đáng yêu, nàng cũng rất muốn có một con nha.

"Đây là ấu tinh linh, ta trên đường mua được, không tác dụng gì."

Nhìn Manh Tử Hề khuôn mặt sau khi tẩy trang, không còn đôi mày rậm mắt nhỏ, thật là một khuôn mặt thanh tú, không hề bị nhiễm chút phong trần nào ở chốn thanh lâu.

Rất khó tưởng tượng người như vậy, dĩ nhiên là trà trộn vào thanh lâu làm tú bà vài năm, nói ra chưa chắc có người tin.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Tới Lam Sơ Trang

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử rất hữu dụng, có thể giúp ngươi đánh người xấu." Tiểu Đoàn Tử híp mắt, vù vù ngủ.

Tuyết Ân bất đắc dĩ, tiểu gia hỏa này, không được nói nó không tốt.

"Ấu tinh linh? Ta đã thấy không ít tinh linh, nhưng còn chưa thấy qua ấu tinh linh như vậy, thật đặc biệt a."

Manh Tử Hề một phen nhìn Tiểu Đoàn Tử đang ở vù vù ngủ, tò mò bên này sờ một chút, bên kia xem một chút, làm cho Tiểu Đoàn Tử ngay cả ngủ đều không tốt.

Tiểu Đoàn Tử mơ mơ màng màng há mồm nhe răng, muốn cắn Manh Tử Hề, nhưng là nghĩ nàng là bằng hữu của chủ nhân, liền thôi.

"Ngươi đừng sờ ta, Tiểu Đoàn Tử buồn ngủ."

Mềm yếu nhu nhu thanh âm, giống thanh âm của một đứa trẻ, khiến Tuyết Ân mềm lòng, bỏ tay Manh Tử Hề đang sờ Tiểu Đoàn Tử, đặt nó lên bả vai mình.

"Uh, ấu tinh linh." Đối với Tiểu Đoàn Tử, nàng cũng không biết đến cùng là tinh linh gì, chính là nghe thanh âm nhuyễn nhu đáng yêu, nàng liền giữ lại.

"Nó có thuộc tính gì?" Manh Tử Hề tò mò hỏi.

"Không biết."

Manh Tử Hề không thú vị bĩu môi, bên người Tuyết Ân, thế nào đều quái dị như vậy, đầu tiên là tinh linh không biết giống gì, còn có cả một bé trai không biết nói nữa.

"Ngôn Thành, ngươi thế nào không nói chuyện a?"

Vốn tưởng rằng hắn là câm điếc, nhưng hắn lại có thể nói, lại nói rất chậm, giống như mới bắt đầu bi bô tập nói vậy.

Ngôn Thành ~ trầm mặc.

"Ngôn Thành, người không thể như vậy nga, phải nói nhiều thì người ta mới yêu thích a." Manh Từ Hề tiếp tục khuyên giải nói.

Nàng cũng không tin tiểu mỹ nam này không mở miệng nói với nàng .

Ngôn Thành tiếp tục trầm mặc, trừ bỏ chủ nhân, hẳn không nghĩ nói chuyện với người khác, đặc biệt là người khi dễ chủ nhân .

Manh Từ Hề rối rắm , này tiểu mỹ nam thế nào khó hầu hạ như vậy a, không hé răng thì thôi , nhưng là trên mặt một điểm biểu cảm của tiểu hài tử đều không có, một điểm cũng không thú vị.

Manh Từ Hề mang theo Tuyết Ân một đường hướng ngoài thành đi đến , đó là phía đông một mảnh rừng rậm, một đường âm u rất sâu, từng đợt từng đợt ánh mặt trời lộ qua khe lá rơi trên mặt đất, hình thành nhiều điểm loang lổ.

Vốn tưởng rằng rừng rậm như vậy, sẽ rất thú vị, nhưng thực tế là hai bên đều là vách đá hiểm trở, sâu hun hút.

Đi đến một chỗ vách đá, Manh Từ Hề giương tay, trong tay liền thả ra một luồng màu vàng sáng rọi, vách đá kia thế nhưng xuất hiện vằn nước.

"Đi." Nói xong liền tiến vào.

Tuyết Ân nhú mày, sau đó đi theo vào, Ngôn Thành cũng theo vào.

Xem một màn trước mắt, Tuyết Ân có chút kinh ngạc, "Không nghĩ tới có động."

Trước mắt là một sơn trang, trên một phiến đá to, rõ ràng viết một chữ Lam thật to.

Khó trách không ai có thể biết được tung tích của Lam, thậm chí là tổng bộ.

Kết giới khổng lồ như vậy, đem toàn bộ Lam sơn trang bao vây nổi lên, giấu ở bên trong kết giới.

"Ha ha, đây là do Phong chủ tử thiết kế kết giới, không phải là người của Lam, liền không thể đi vào. Mà những người khác căn bản không có người Lam dẫn dắt, căn bản không tìm được chỗ này."

Đến Lam sơn trang, Manh Từ Hề hiển nhiên so với trước còn hưng phấn hơn, giống như được về nhà vậy.

"Manh sư muội, hai người này là ai?"

Đang lúc Manh Từ Hề giới thiệu Lam sơn trang cho Tuyết Ân , trước cửa trang xuất hiện một người, phòng bị nhìn Tuyết Ân.

"Thế nào, người còn cùng ta chất vấn?" Manh Từ Hề đôi mi thanh tú đảo qua, thật rõ ràng không thích nam tử trước mắt hỏi đến.

Tuyết Ân nhìn liếc mắt một cái, một nam tử bình thường, không có gì xuất chúng.

"Không phải, Manh sư muội, người có biết , hôm nay ngày rất trọng yếu, cho nên..."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Manh Từ Hề Cùng Sư Huynh Chất Vấn

"Không phải liền tránh ra cho ta." Manh Từ Hề lạnh giọng nói.

Kia nam tử nhìn thoáng qua Tuyết Ân cùng Ngôn Thành, xem hai người này đều không có linh lực, những cũng sợ sư phụ chất vấn .

"Manh sư muội, hôm nay là ngày rất quan trọng, bằng không sư phụ sẽ tức giận ."

Manh Từ Hề cũng không nhìn hắn cái nào, liền mang theo Tuyết Ân đi vào.

Hừ, hiện tại đều còn chưa có lên làm thủ lĩnh, đã nghĩ muốn quản toàn bộ Lam sơn trang sao?

Có phải hay không người lên làm thủ lĩnh, còn chưa có biết đâu, liền như vậy đã vội vã làm náo động.

Kia nam tử nhìn bóng dáng phía trước, có chút thất vọng cúi đầu, sau đó đi theo sau.

Vốn sư phụ là muốn hắn nhìn xem Manh sư muội mang người nào trở về, không nghĩ tới mang hai tiểu hài tử trở về, lại còn không có linh lực tu vi.

Xem ra là sư phụ lo lắng nhiều.

Lam sơn trang có một kết giới không lồ, cho nên bên trong cũng không có tuần tra thủ vệ, xem như một sơn trang bình thường.

Nhưng mà Lam sơn trang cũng là không lồ vô cùng, Tuyết Ân rất tò mò cái người tên Phong kia, hắn cường đại, tài năng như thế nào có thể đem Lam sơn trang không lồ như vậy bảo vệ toàn bộ bên trong kết giới.

Nhưng lại không thể tùy tiện vào ra, phải có thân phận chứng minh tài năng ra vào.

Đi theo Manh Tử Hề quẹo trái rẽ phải, nếu người có năng lực nhận thức kém, ở Lam trong sơn trang chắc chắn sẽ bị lạc đường.

"Tuyết Ân, đừng nhìn nơi này một mảnh hài hòa, kỳ thực có ám khí đầy." Manh Tử Hề nhắc nhở nói.

Nhớ ngày đó thời điểm nàng mới tới, ham chơi, kém chút sẽ chết ở cạm bẫy bên trong, hoàn hảo Phong chủ tử đem nàng cứu ra.

Tuyết Ân khinh ân một tiếng, cảm giác cho dù có kết giới, hay không ai tuần tra, cũng là không có khả năng, tin tưởng còn là có người từ một nơi bí mật gần đó quan sát hết thấy.

Có đôi khi mặt ngoài càng là bình tĩnh, trên thực tế lại càng nguy hiểm.

"Thời điểm Phong chủ tử ở đây, Lam sơn trang thật náo nhiệt, đều thích tụ ở trong này, nhưng là sau... Không nói, chúng ta đến."

Manh Tử Hề lời nói có chút nhớ nhung tưởng niệm, nói vậy Phong lúc trước, nhất định được người Lam sơn trang hoan nghênh.

Đi theo Manh Tử Hề rẽ một khúc, liền đến nơi.

Ách, so trong tưởng tượng còn muốn...

"Tùng này người?" Được rồi, không phải là rất nhiều người, nhưng là tốt xấu vẫn là có trăm người tới.

"Uh, kỳ thực chân chính ở Lam sơn trang người không nhiều lắm, hơn nữa hiện tại Lam nhân số cũng không nhiều, nhưng đều là tinh anh." Manh Tử Hề giải thích nói.

Tuyết Ân khinh ân một tiếng, xem những người đến kia, cái kia hẳn là còn chưa ra hết.

Lam bỗng nhiên ảm đạm, chắc chắn có nguyên nhân, cụ thể là cái gì, Manh Tử Hề cũng chưa nói, hình như là cũng không biết.

"Tam sư muội, người đã về rồi." Nam tử mặc áo xanh đang nói chuyện, thời điểm nhìn thấy Manh Tử Hề, liền hướng nàng bên này chạy đến.

"Nhị sư huynh, đại sư huynh đâu." Manh Tử Hề nhìn chung quanh liếc mắt một cái, không thấy người nàng muốn tìm.

"Sư huynh còn đang bận, một nữa sẽ xuất hiện." Áo xanh nam tử nói xong, sau đó nhìn người bên cạnh Manh Tử Hề, biểu cảm có chút kinh diễm.

"Tam sư muội, đây là?"

"Uh, người ta mới tuyển, nàng đến tham tuyển thủ lĩnh." Lập tức giới thiệu hai người với nhau.

Áo xanh nam tử có chút chất vấn nhìn thoáng qua Tuyết Ân, sau đó kéo Manh Tử Hề, nhỏ giọng nói "Tam sư muội, người đừng dính vào, tiểu cô nương này không có linh lực tu vi, thế nào cùng sư thúc đấu."

"Nhị sư huynh, người đừng coi khinh Tuyết Ân, cũng đừng chất vấn ánh mắt của sư muội."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Ngọc Thí Nghiệm Linh Lực

Nhị sư huynh làm gì chất vấn ánh mắt của nàng như vậy, Tuyết Ân năng lực rất kinh khủng được không.

Bất quá vì sao nhị sư huynh muốn nói Tuyết Ân không có linh lực tu vi a, lúc trước nàng ăn được áp chế linh lực, nhưng là không đến mức nói không có linh lực tu vi đi.

"Ánh mắt ngươi, ta không xem chuẩn." Áo xanh nam tử lơ đãng nói.

Manh Từ Hề bất mãn bĩu môi, nàng là ánh mắt rất tốt nha "Hừ, ngươi chờ coi."

"Ngượng ngừng a, tam sư muội có điểm nghịch ngợm, một hồi chính ngươi cẩn thận, yên tâm, chúng ta sẽ để ngươi gặp nguy hiểm." Áo xanh nam tử lướt qua Manh Từ Hề đi đến bên người Tuyết Ân.

Tuyết Ân cười khê, nhân gia chất vấn thực lực của nàng, nhưng uyển chuyển nói xong, cũng không phủ nhận nàng.

Áo xanh nam tử liếc mắt thấy đến Tiểu Đoàn Tử trên bờ vai Tuyết Ân, có chút kinh ngạc "Đó là tinh linh của ngươi?"

"Là một cái tiểu sủng vật ham ăn mà thôi." Đối với mà nói Tuyết Ân quả thật là một cái tiểu sủng vật ham ăn, còn phải nuôi nó.

"Tam sư muội, chiếu cố hảo Tuyết Ân, ta đi trước." Áo xanh nam tử gọi Manh Từ Hề, phân phó một chút, liền lại xoay người rời đi.

"Tuyết Ân, ngươi đừng để ý a, nhị sư huynh luôn như vậy." Manh Từ Hề có chút ngượng ngừng nói xin lỗi với Tuyết Ân.

"Không có việc gì, xem ra, nhị sư huynh rất thương yêu ngươi."

"Ha ha, ta là tiểu tam đáng yêu như vậy, bọn họ đều rất sủng ái ta." Manh Từ Hề

đắc ý cười ha ha.

"Đi một chút, ta mang ngươi đến phụ cận đi dạo, thuận tiện lại cùng ngươi nói chuyện Sơn đại thúc." Manh Từ Hề nói xong liền lôi kéo Tuyết Ân bước đi.

Cách thời điểm tuyển chọn thủ lĩnh còn chút thời gian, cho nên Manh Từ Hề căn bản là không vội.

Tuyết Ân im lặng đi theo bên cạnh, hiện tại nàng quả thật là cần hiểu biết Lam sơn trang, còn có cái người tên Sơn kia.

Lam cụ thể là chia làm tiền thính cùng hậu viện, cùng một võ trường luyện võ, cũng chính là nơi mọi người tụ tập.

Hậu viện cùng luyện võ trường chiếm cứ diện tích rất lớn, hiện tại bọn họ là ở

luyện võ trường.

"Tuyết Ân, ngươi mau đưa tay hướng trên mặt ngọc ấn xuống." Manh Từ Hề

mang Tuyết Ân đến một khối ngọc.

"Đây là cái gì?" Một khối ngọc rất lớn, lộ ra từng đợt từng đợt trong suốt ngọc quang, vừa thấy chính là thứ tốt.

"Ngọc thí nghiệm linh lực, Bắc Ngung Đế quốc chỉ có Lam sơn trang có một khối ngọc lớn như vậy nga. Liền ngay cả hoàng thất cùng hoàng gia học viện đều chỉ có một tiểu khối nga."

Manh Từ Hề lên mặt cùng Tuyết Ân giới thiệu, dù sao này khối ngọc thí nghiệm linh lực, chỉ có Lam sơn trang có được.

"Nó chỉ có tác dụng thí nghiệm linh lực thôi sao?" Nếu là chỉ có cái tác dụng như vậy, có vẻ hơi lãng phí chút.

"Không phải, còn có cái khác, bất quá ta cũng không biết, chỉ có Phong chủ từ biết thôi." Dù sao tác dụng của khối ngọc linh thạch thí nghiệm này Sơn đại thúc đều không biết.

"Mau đưa tay hướng lên trên mặt ấn đi." Manh Từ Hề chờ mong nhìn Tuyết Ân, rất muốn biết linh lực của nàng đến cùng là cường hay vẫn là nhược.

Tuyết Ân nhìn ngọc linh lực thí nghiệm "Thí nghiệm linh lực?"

"Thí nghiệm xem mình là thích hợp tu luyện ma pháp, hay vẫn là võ đạo, còn có linh lực mạnh yếu, lớn nhất có thể là tu luyện đến giai đoạn gì. Sau đó đệ tử an bày tu luyện, đương nhiên số ít người là căn cứ trong lòng sở hảo tu luyện."

Manh Từ Hề giải thích nói.

"Ngôn Thành, ngươi tới." Tuyết Ân gọi Ngôn Thành, nàng muốn biết ngôn thành thể nào.

Ngôn Thành nghe lời gật đầu, sau đó hướng trên mặt ngọc linh lực thí nghiệm nhấn một cái...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tuyết Ân Cùng Ngôn Thành Thí Nghiệm Linh Lực

Ngọc linh lực thí nghiệm trong suốt thấu sắc, nháy mắt biến thành màu đỏ, hồng chói mắt, giống như muốn đem ngọc linh lực thí nghiệm cấp thiêu đốt một loại.

"Trời ạ, là võ đạo, hơn nữa ít nhất có thể tu luyện đến cấp bậc thánh chiến sĩ, Tuyết Ân người nơi nào nhặt được một cái thiên tài như vậy a." Manh Từ Hề kinh ngạc nhìn này một màn, hai mắt giống như thấy được vàng, lờ lờ sáng lên.

Ngôn Thành thu hồi tay, trong suốt con người lóe ánh sáng khác thường, nhìn

Tuyết Ân, giống như một tiểu hải tử, muốn Tuyết Ân tán thưởng.

Tuyết Ân sờ sờ đầu của hắn, vui mừng cười.

Ngôn Thành mỉm cười, ít nhất thánh chiến sĩ sao? Nhất định phải nỗ lực tu luyện, sau đó bảo hộ chủ nhân.

"Tuyết Ân, người mau thử xem, người khẳng định cấp bậc còn cao hơn." Manh Từ Hề hưng phấn, này không chớp mắt nhìn bé trai. Một đứa bé thiên thủ như vậy, vẫn là nhặt được, năng thể nào cũng không có nhặt được một cái đầu.

Tuyết Ân giương bàn tay bạch ngọc nhỏ bé, hướng ngọc linh lực thí nghiệm kia nhấn một cái...

"Làm sao có thể, Tuyết Ân người thử lại thử."

Linh lực thí nghiệm ngọc, không có gì biến hóa, một điểm đều không có.

Tuyết Ân đành phải lại thử một lần, linh lực thí nghiệm ngọc vẫn như cũ không có phản ứng.

"Không có khả năng." Manh Từ Hề sốt ruột vây quanh linh lực thí nghiệm ngọc vòng vo hai vòng.

Tuyết Ân thu hồi bàn tay phấn nộn của mình, bất đắc dĩ nói "Từ Hề, linh lực thí nghiệm ngọc không hư."

Linh lực thí nghiệm ngọc không có phản ứng ý tứ là năng không thích hợp tu luyện ma pháp cùng với võ đạo sao? Cho nên nghe đồn toàn năng phế vật cũng không phải sai.

Năng lực của năng không phải là một khối ngọc có thể quyết định, năng Tuyết Ân sẽ không, cũng không phải là toàn năng phế vật.

"Tuyết Ân, khẳng định là ngọc này hỏng rồi, người đừng để trong lòng." Manh Từ Hề giờ phút này hận không thể đem bản thân quay trở về, không có chuyện gì lại khiến Tuyết Ân đến thí nghiệm này.

Tuyết Ân là Xà gia nhị tiểu thư, là từ nhỏ nghe đồn toàn năng phế vật tiểu thư, mà bản thân thể nhưng ngọc đến nỗi cho năng đi thí nghiệm linh lực, quả thực chính là...

"Tuyết Ân, thực xin lỗi, ta không phải cố ý."

"Không có việc gì, một cái ngọc thí nghiệm không thể quyết định tu luyện của ta."

Năng lực của năng, không cần người khác, không cần vật đến khẳng định, chỉ cần chính năng.

Nếu hôm nay năng nhìn thấy như vậy, năng liền suy sút, lùi bước, thì sẽ không phải là năng Tuyết Ân.

"Tuyết Ân, chúng ta không tham tuyển đi, ta sợ..." Vốn đang là thật chờ mong Tuyết Ân, nhưng là hiện tại thí nghiệm, năng liền không xác định.

Dù sao kia hai cái trung cấp ngân vũ chiến sĩ cùng Sơn đại thúc so sánh với, kia quả thực chính là một trời một vực, năng không thể hại Tuyết Ân.

"Hiện tại hắn là sắp bắt đầu, chúng ta đi thôi." Tuyết Ân không có suy sụp, vị trí thủ lĩnh Lam này, năng Tuyết Ân muốn định rồi.

Từ tinh trung cấp ma pháp sư đối phó với một cái tương đương với cửu tinh trung cấp ma pháp sư kim giáp chiến sĩ, kia thực lực chênh lệch cũng là một cái trời một vực.

Chủ yếu là, năng hiện tại căn bản là năng chưa phát huy hết năng lực của mình.

Nhưng là vô luận như thế nào, nàng Tuyết Ân cũng không thể thua.

"Nhưng là Tuyết Ân..." Manh Tử Hề còn muốn khuyên, nhưng là nhìn bóng lưng kiên quyết cương nghị, nàng liền không nói nữa.

Hết thấy xem duyên phận đi, dù sao cũng không phải ngay từ đầu cũng không phải cùng Sơn đại thúc đánh, dù sao người không phục Sơn đại thúc vẫn là rất nhiều.

"Người làm theo khả năng là tốt rồi, mạng mới là quan trọng." Manh Tử Hề nghĩ nghĩ, vẫn là nhắc nhở một chút.

"Ta xem giống như không muốn sống sao?" Tuyết Ân có chút không nói gì, thực lực của nàng thực sự như vậy kém sao?

Manh Tử Hề cẩn thận nhìn một chút, sau đó gật đầu, quả thật là xem giống như không muốn sống.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Cuộc Chiến Bắt Đầu. Sơn

Bằng không làm sao có thể ở thời điểm linh lực bị áp chế, còn cùng nàng đánh đố, thế nhưng một người chọn hai người, vẫn là hai cái trung cấp ngân vũ chiến sĩ, lúc đó nàng thật đúng cho rằng bản thân nhất định thắng rồi.

"Ta thật tiếc mệnh."

Nàng thật vất vả trọng sinh, lại mấy lần sinh tử xếp cạnh, nàng như thế nào không tiếc mệnh.

... ..

Đến nơi tí võ, người so với lúc trước còn đông hơn, hai trăm người vây quanh, mà phía trên có một lối đi.

"Người ở giữa kia, mặt lạnh như băng chính là sơn đại thúc, hẳn là người chán ghét nhất Lam trong sơn trang." Manh Tử Hề chỉ vào vị trí người chính giữa.

Tuyết Ân nhìn qua, chất vấn Manh Tử Hề cách nói "Người xác định là hẳn?"

Kia người ở giữa, kia xem giống đại thúc, đương nhiên đối với nàng mới mười bốn tuổi, có thể nói là đại thúc, nhưng là đối với Manh Tử Hề mà nói, vậy không

hẳn là đại thúc nha.

"Ân ân, hẳn, đừng nhìn hẳn xem tuổi trẻ, kỳ thực đã hai mươi tám." Manh Tử Hề vội vàng gật đầu, chính là đại thúc này, nàng mới sẽ không nhận sai người đâu.

Tuyết Ân khẽ dạ, Sơn có hơn hai mươi, một điểm cũng không kì quái, năm đó Lam tổ chức thời điểm làm mưa làm gió, nàng cũng bắt quá mới sáu bảy tuổi.

Vừa mới hai mươi, có thành tích như vậy, quả thật làm cho người ta ngạc nhiên, khó trách triều đình cùng một ít người trên giang hồ muốn bị hủy Lam.

Ở thời điểm đó, nếu Lam tiếp tục phát triển, không biết hiện tại phát triển trở thành cái dạng gì, sẽ uy hiếp đến triều đình.

Sơn cùng Phong, không ai biết bọn họ tên đầy đủ là cái gì, nhưng là Manh Tử Hề nói bọn họ là hai sư huynh sư đệ, một học võ, một học ma pháp.

Thật hiển nhiên, Sơn là học võ, mà Phong là học ma pháp.

"Phong đã mất tích hai năm, nước không thể một ngày không có vua, một tổ chức cũng như thế, Lam là ta cùng Phong cùng nhau sáng tạo, phải là ta Sơn lên thống lĩnh, nhưng là ngại cho có người không phục, bởi vậy thiết kế lối đi, ai có thể đánh tới cuối cùng, cùng ta đánh nhau, nếu ta thua, ta sẽ đem vị trí thủ lĩnh dâng đến tận tay người đó."

Sơn thanh âm vang vọng ở Lam sơn trang, từ linh lực mà phát, có thể tưởng tượng linh lực của Sơn rất là dư thừa có lực.

Mà Sơn nói xong, liếc mắt một cái Manh Tử Hề, sau đó liền chuyển, thần sắc có chút khác thường.

"Hừ, nói giống như ta không phục hẳn." Manh Tử Hề hừ hừ khó chịu nói, còn giận giữ trừng mắt nhìn hẳn liếc mắt một cái.

"Người xem giống như hận hấn, nhưng lại là..." Lại giống như hai người quan hệ thật thân mật một loại, ít nhất ánh mắt của Sơn, nàng rất quen thuộc.

Đó là ánh mắt sùng ái một người.

"Ta đương nhiên hận hấn, Phong chủ tử mắt tích, mới hai năm, hấn đã muốn ngồi trên vị trí thủ lĩnh."

Manh Từ Hề thờ phỉ phò, hơn nữa hấn đối bản thân quá nghiêm khắc, chính là chán ghét hấn, chính là hận hấn, hơn nữa nói không chừng hấn làm hại Phong chủ tử.

Tuyết Ân không nói gì, đã có người bước lên lời dài, liền chuyên chú xem tình huống trên lời dài.

Về phần Manh Từ Hề lúc trước nói với nàng, nàng có chút nghi hoặc, nếu Sơn thật có lòng muốn ngồi lên vị trí thủ lĩnh, thì hai năm trước đã an vị lên rồi, hoặc là ở thời điểm sáng tạo Lam chính là thủ lĩnh, mà không phải là chờ tới bây giờ.

Lam là Sơn cùng Phong sáng tạo, Phong không đây, Sơn lên làm thống lĩnh, như vậy cũng đúng, nhưng là vì sao còn có người không phục?

Là không phục hấn thay đổi phương thức quản lý? Nếu hấn thật muốn ngồi lên cái vị trí kia, làm sao có thể để Phong quản lý.

"Hắc, nhị sư huynh lên sân khấu." Manh Từ Hề hưng phấn nói, giống như nàng là tới xem diễn, một điểm cũng không khẩn trương, hiện tại là cái tình huống gì.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Hai Ma Pháp Sư Quyết Đấu 1

"Tuyết Ân, kỳ thực ta tương đối xem trọng đại sư huynh." Manh Từ Hề hưng phấn nhìn trên đài đánh nhau.

Tuyết Ân không có đáp lời, chính là lẳng lặng xem tỷ thí trên đài.

Hai người đều là võ đạo, hơn nữa thực lực không sai biệt lắm, tốc độ rất nhanh, thủ pháp tinh xảo.

"Sư phụ người không phải là học ma pháp sao? Thế nào các người đều là học võ đạo?" Tuyết Ân nghi hoặc hỏi.

Sơn cùng Phong một người ma pháp, một người võ đạo, Manh Từ Hề kêu Phong làm sư phụ, mà nàng cũng là học ma pháp. Vậy vì sao hai người kia đều là học võ đạo.

"Kỳ thực ta cùng nhị sư huynh cũng không cùng môn, chính là trên danh nghĩa kêu như vậy, đều là kia Sơn đại thúc dạy chúng ta, duy độc đại sư huynh là sư phụ tự tay dạy, hấn là ma pháp." Manh Từ Hề giải thích nói.

Tuyết Ân hiểu rõ, giờ phút này trên đài hai người đều xuất ra vũ khí, linh lực dư thừa, vũ khí uy lực liền lớn hơn.

Người tu luyện võ đạo, tự thân có được linh lực, vũ khí cùng chiến giáp đều có liên hệ, nếu không có linh lực dư thừa cường đại, như vậy vũ khí cùng chiến giáp đều là không chịu nổi một kích.

Đưa ra vũ khí, tình hình chiến đấu rất nhanh liền rõ ràng, áo xanh nam tử rất nhanh liền thắng được.

"Nhị sư huynh thắng." Manh Từ Hề hưng phấn nói, giống như thắng được là bản thân mình vậy.

Nơi sân thượng, có hai trăm người, nhưng mà chân chính lên sân khấu khiêu chiến nhân vẫn là cực ít.

"Tuyết Ân, người thấy thế nào, người cuối cùng sẽ là sư huynh ta đi, sư huynh thật ôn nhu, hấn sẽ không làm bị thương người."

Đến một vòng cuối cùng, thời điểm không có người lên đài, Manh Từ Hề liền muốn đẩy Tuyết Ân đi lên.

Nàng đã sớm đoán được người cuối cùng là sư huynh của nàng, như vậy cũng tốt, đại sư huynh sẽ không thật tàn nhẫn thương hại Tuyết Ân.

Tuyết Ân đứng ở trên lời dài, nhìn người đối diện, cũng chính là đại sư huynh Manh Từ Hề.

"Tuyết cô nương, đặc tội."

Một thân xiêm y thuần trắng, nhu hòa mỉm cười, làm cho người ta một loại cảm giác xuân phong phát qua.

Tuyết Ân lễ phép tính gặt đầu, xem ra áo xanh nam tử đã nói với người này về bản thân mình đi.

"Dĩ nhiên là nàng." Phía trước sơn trang nam tử nhìn đến Tuyết Ân trên đài, có chút kinh ngạc.

Một nữ tử không có linh lực, thế nhưng lên đài, khiêu chiến đệ tử đắc ý nhất của Phong chủ tử, này quả thực chính là tự tìm chết.

Đến lời đài phía trên, Tiểu Đoàn Tử vẫn là như cũ ghé vào trên bờ vai Tuyết Ân ngủ, hình như là một vật phẩm trang sức, gặt gao dính vào.

"Thủy chi vân vân."

Dứt lời, một cỗ trong suốt sóng nước liền mềm nhẹ bay về phía Tuyết Ân, kia sóng gọn đẹp mắt như đám mây trên bầu trời.

Nhưng mà xem là mềm nhẹ, kì thực co giãn mười phần, nhưng là không đến mức xúc phạm tới người.

Quả nhiên giống như Manh Tử Hề nói, đại sư huynh của nàng là nam tử ôn nhu.

"Đóng băng." Theo đầu ngón tay phiếm ra từng đợt từng đợt hàn khí, chống lại thủy chi vân vân trắng thuần.

Thời điểm thủy chi vân vân tiến đến gần Tuyết Ân, một luồng hàn khí chống lại.

Nháy mắt...

Thành một cái miếng băng mỏng, đứng ở giữa bọn họ.

Đầu ngón tay điểm một phát...

"Rào rào "

Miếng băng mỏng vỡ trong nháy mắt.

"Tuyết Ân, hảo, hảo ." Dưới đài Manh Tử Hề xem thập phần hưng phấn.

Nàng vạn lần không nghĩ tới, ngọc linh lực thí nghiệm không có thấy năng lực

Tuyết Ân, nhưng là giờ phút này thế nhưng một chiêu đã đem thủy chi vân vân của sư huynh phá.

Thật sự là đại khoái nhân tâm, mỗi lần âm ỉ đến đại sư huynh, hân thích nhất dùng chiêu này đem bản thân cùng hân ngăn cách .

Nhị sư huynh lúc trước chất vấn Tuyết Ân, giờ phút này cũng là khiếp sợ , không nghĩ tới người không có linh lực cũng có thể sử dụng ma pháp.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Hai Ma Pháp Sư Quyết Đấu 2

Trắng thuần nam tử thấy Tuyết Ân dễ dàng liền tiếp được thủy chi vân vân của hắn, quả thật là ngoài dự đoán.

Dù sao hắn cho rằng thiếu nữ trước mắt, không có linh lực, một thiếu nữ không có linh lực, lại như thế nào dễ dàng liền tiếp được thủy chi vân vân của hắn.

"Băng tinh kiếm vũ." Tuyết Ân không cho trắng thuần nam tử cơ hội thở dốc, nhanh chóng ra tay.

Trên lời đài, nháy mắt chỉ chít xuất hiện kiếm vũ, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, lộ ra nhẹ nhàng hàn khí.

Kia đoàn kiếm ít nhất cũng có đến trăm cái, lấy khí thế kiên quyết thẳng tắp hướng trắng thuần nam tử.

Trắng thuần nam tử thoáng nhú mày "Thủy chi thuần."

Lấy vị trí của hắn, xuất hiện một cái thủy kết giới trong suốt, ở trên không, cách trở kiếm vũ.

"Đôm đốp đôm đốp "

Đoàn kiếm dừng ở mặt trên thủy chi thuần, cắt thành nhiều nhất , như mưa đá một loại.

Dưới đài kinh hô, nghị luận không ngừng.

"Cái kia thiếu nữ là ai, thế nhưng có thể làm cho đệ tử đắc ý nhất của Phong chủ tử như thế cố sức tiếp chiêu."

"Không biết, giống như không phải người của Lam."

"Ta thấy hình như tam tỷ mang nàng trở về."

"Nàng là muốn cùng Sơn chủ tử cướp lấy vị trí thủ lĩnh Lam sao?"

...

Dưới đài thanh âm nghị luận không ngừng, trên đài kịch liệt quyết đấu.

Sơn ngồi ở kia liếc mắt một cái, liền nhìn về phía hai người trên đài.

Lần này trắng thuần nam tử không xem nhẹ Tuyết Ân, vốn nghĩ nàng là một thiếu nữ không có linh lực, cho nên hắn không có ra tay, nhưng mà hiện tại lại...

"Hóa chi nhiên."

Trắng thuần nam tử vươn nắm đấm, bốc cháy lên một hỏa cầu đậm màu vàng cực nóng, một quyền toái diệu thủy chi thuần mặt trên băng kiếm.

Rồi sau đó lại cấp tốc vươn nắm tay, hướng phía trước mặt Tuyết Ân đi qua.

Trên nắm tay quả cầu đốt cháy, mang theo tiếng gió vù vù, kia hỏa ở trong gió thiêu đốt thật là đẹp mắt.

Tuyết Ân lãnh mâu xem hỏa nắm tay kia nghênh diện đến...

Hỏa cầu khoảng cách Tuyết Ân không xa ...

"Tuyết Ân, mau tránh ra a." Dưới đài Manh Tử Hề xem thập phần khẩn trương sốt ruột.

Đại sư huynh ít khi dùng hỏa ma pháp, không nghĩ đến, hắn quyết đấu với Tuyết Ân lại nghiêm cẩn như vậy. (Nghiêm túc+ cẩn thận)

Tuyết Ân vội vàng nghiêng người tránh thoát, hỏa điểm nắm tay, theo tóc nàng giác trượt qua.

"Trời a, thiếu nữ thế nhưng tránh thoát hỏa chi nhiên của đại sư huynh"

"Thật không nghĩ tới, còn có người có thể né tránh hỏa chi nhiên của đại sư

huynh."

...

"Làm ta sợ muốn chết." Nhìn Tuyết Ân né tránh hỏa chi nhiên của đại sư huynh, Manh Tử Hề đột nhiên cảm thấy cả trái tim như rơi xuống. Ngay tại vừa rồi, nàng đều cảm thấy trái tim mình như nhảy đến tận cổ họng.

Trắng thuần nam tử thấy hỏa chi nhiên bị né tránh, có chút bất mãn nhíu mày, tựa hồ cũng là thật ngoài ý muốn.

"Băng kiếm."

Tuyết Ân coi thường trước mắt hết thấy, trong tay đột nhiên nhiều ra một băng kiếm.

Giống như băng chú băng kiếm, ở ánh mặt trời chiếu rọi xuống, lóe tinh quang chói mắt, mặt trên còn lộ ra nhè nhẹ hàn khí.

"Ô, dĩ nhiên là băng kiếm." Trắng thuần nam tử không khỏi đỏ mặt, không phải là vì băng kiếm xuất hiện, mà là trước mắt thiếu nữ này rõ ràng không có

linh lực, giờ phút này thế nhưng có thể tạo ra băng kiếm.

Này thực tại làm cho hắn kinh ngạc.

Không đợi hắn hoàn hồn, Tuyết Ân đã chỉ huy băng kiếm, hướng trắng thuần nam tử bay đến.

Kia băng kiếm lóe tinh quang, khí thế như mạnh mẽ hướng trắng thuần nam tử mạnh mẽ bổ tới.

Trắng thuần nam tử liên tục rút lui, né tránh băng kiếm của Tuyết Ân, tới lồi đài bên cạnh, đã bước ra một cước, lách lư thân mình, mắt thấy sẽ ngã xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Nàng Thắng.

Trắng thuần nam tử bỗng nắm lấy băng kiếm, lập tức bốc cháy lên hùng hực hỏa diễm.

"Tí tách, tí tách "

Thanh âm giọt nước mưa.

Chỉ thấy trắng thuần nam tử bàn tay hỏa diễm thiêu đốt, đang từ từ hòa tan băng kiếm trong tay.

Trắng thuần nam tử một cái lộn ngược ra sau, lại trở lại trên đài, lập tức cầm hỏa quyền, lại hướng Tuyết Ân.

Lúc này trong tay hỏa cầu so với lúc trước muốn lớn hơn hai ba lần, màu sắc muốn rực rỡ hơn một ít, vàng óng ánh bên trong mang theo thị huyết màu đỏ, kia mới là bộ dáng chân chính hỏa thiêu đốt.

Tuyết Ân nhủ mảy, băng kiếm bị hòa tan , hơn nữa nhiệt độ phía sau, nàng biết đại sư huynh Từ Hề, so với vừa rồi còn muốn nghiêm cẩn hơn vài phần.

Hắn càng nghiêm cẩn, bản thân càng là khó đánh, dù sao nàng còn chưa hoàn toàn hòa tan thú hạch, phải cẩn thận, miễn cho bị thú hạch cấp phản phệ.

"Băng chi thuần."

Ở thời điểm hỏa quyền lại tới gần, Tuyết Ân cấp tốc ở chung quanh mình nổi lên băng chi thuần.

Một đóa băng hoa sen vĩ đại lấy Tuyết Ân làm trung tâm xuất hiện, đem nàng bảo hộ ở trong đó.

"Phanh "

Thanh âm băng chi thuần vỡ vụn.

Tuyết Ân bị trắng thuần nam tử một quyền đánh tới ngực.

Trắng thuần nam tử trong tay hỏa diễm sớm nhỏ đi, nhưng một quyền vẫn là không thể khinh thường .

Một luồng tơ máu theo khoe miệng Tuyết Ân chảy xuống, tí tách một tiếng, ở trên lồi đài tràn ra một đóa bông tuyết.

"Tuyết Ân." Dưới đài Mạnh Từ Hề lo lắng hô, đồng thời trách cứ đại sư huynh của nàng, thế nhưng một điểm cũng không biết thương hương tiếc ngọc.

Ngôn Thành lạnh lùng nhìn tình trạng trên đài, tâm lại sốt ruột không thôi, nhưng là hắn tin tưởng nàng.

"Tuyết cô nương, người không sao chứ." Trắng thuần nam tử thu tay, xem khoe miệng nàng tơ máu, vội vàng lo lắng hỏi.

"Cái này thua sao?"

"Còn tưởng rằng có chút xem, xem ra vẫn là đại sư huynh thắng." Một người vô cùng thất vọng nói.

"Đại sư huynh thắng, là thật rõ ràng ."

...

Nghe dưới đài nghị luận, Tuyết Ân khinh lau khoe miệng tơ máu, lạnh nhạt nói

"Lại đến."

"Tuyết cô nương..."

Không đợi trắng thuần nam tử đem nói cho hết lời, Tuyết Ân lại bắt đầu công kích.

"Băng chi thương kỵ."

Dứt lời, Tuyết Ân phóng ra mười mấy trường thương chi tuyết trắng, lấy tốc độ tia chớp, bắn về phía trắng thuần nam tử.

Trắng thuần nam tử, xem băng thương kia bay nhanh mà đến, chỉ phải cấp tốc lui về phía sau, khoảng cách tương hai người đối gần, hắn muốn tạo kết giới cấp đánh nát đều không còn kịp rồi.

Hơn nữa mười chi băng thương đều là phân tán mở ra, lấy nửa vòng tròn bắn về phía hắn, loại này phân tán, làm hắn căn bản là trở tay không kịp.

Chỉ có lui về phía sau, mới có thể tránh thoát.

"Trời ạ, bị đại sư huynh một quyền, thế nhưng còn có thể ..."

"Thật sự là khó có thể tưởng tượng."

...

Dưới đài người xem tình huống trên đài, đều khóc thút thít không thôi.

Dù sao đại sư huynh là trừ bỏ Phong chủ tử, Sơn chủ tử không có người có thể đánh thắng hắn.

Ngôn Thành lạnh lẽo đứng dưới đài, nắm chặt nắm tay, giờ phút này mới chậm rãi nói ra.

Trắng thuần nam tử một bên lui về phía sau, một bên đánh nát băng thương hướng hắn phóng tới, lại liên tục thối lui đến bên cạnh đài...

Một chi băng thương thế nhưng sắc bén hướng hắn đâm tới.

Mà băng thương kia, không thể nghi ngờ chính là Tuyết Ân.

Trắng thuần nam tử kinh hãi, vội vàng nhảy lên, lướt qua đỉnh đầu Tuyết Ân.

Băng thương bay lên không, nhưng vẫn là phá một cái tay áo của hắn.

Hắn vừa mới rơi xuống đất, một chút trượt chân ở đài phía trên, lại ngã đầu khi, một chi băng thương đã ở trên cổ bản thân.

"Người thua." Tuyết Ân ở thời điểm hắn rơi xuống, xoay người đã đem băng thương đặt trên cổ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Cùng Sơn Quyết Đấu

"Uh, tại hạ thua." Trắng thuần nam tử thật rõ ràng nhận thua.

Hắn linh lực cùng thể lực đã sắp cạn kiệt, mà thiếu nữ trước mắt này, lại vẫn có thể tiếp tục.

Chính là từ lúc bắt đầu phía trước đến khi chấm dứt, hắn đều không có nhận thấy được linh lực của nàng, điểm ấy làm cho hắn rất là nghi hoặc.

Hơn nữa nàng thế nhưng có thể liên tục dùng băng chi ma pháp tạo hình ra các loại vũ khí, còn có này một đại phiến đài băng.

Điều này làm cho hắn rất là bội phục.

Nếu là hắn mà nói, hắn chưa hẳn, có thể chế tạo ra một băng kiếm, kia đã là cực hạn của hắn.

Muốn dồn làm ra băng to lớn như thế, vẫn là cùng binh chi thương kỵ đồng thời chế tạo, phải có nhiều linh lực dư thừa, cùng tinh thần lực rất cường đại mới có thể chế tạo ra.

Nếu lại quyết đấu lần nữa, thua là hắn.

Tuyết Ân thu hồi băng thương, lễ phép cùng trắng thuần nam tử gật đầu.

Dưới đài ồ lên một mảnh, đều là kinh ngạc cùng không thể tin, còn có đối với Tuyết Ân chất vấn.

"Phong hồi lộ chuyển, không nghĩ tới dĩ nhiên là một thiếu nữ không có linh lực thắng đại sư huynh." Nói lời này, không biết là cái tâm tư gì.

Có lẽ là thất vọng, lại là ngạc nhiên đi.

Dù sao hấn đối với trắng thuần nam tử ôm kỳ vọng rất lớn, nhưng là lại không nghĩ không thắng được cái thiếu nữ kia.

"Oa, đại sư huynh, người thế nhưng thua, buổi tối tiêu tam ta làm cho các người một bữa ăn ngon, thăm hỏi người một chút."

Trắng thuần nam tử vừa xuống đài, đến bên Mạnh Tử Hề, liền nghe được nàng như vậy vui sướng khi người khác gặp họa, chỉ phải bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

"Tam sư muội, người không an ủi hạ sư huynh, ngược lại bỏ đá xuống giếng, cẩn thận sư huynh về sau lại khi dễ người."

Áo xanh nam tử như là đang nói chuyện giáo huấn Mạnh Tử Hề, kì thực trong giọng nói, mang theo tràn đầy sùng ái.

"Tam muội, đồ ăn người làm, đại sư huynh ta như thế nào đều ghen không nuốt xuống được."

Mạnh Tử Hề không khỏi không nể mặt "Hừ, đại sư huynh, ghét bỏ ta, buổi tối người liền làm đại tiệc cho chúng ta ăn."

Trắng thuần nam tử chỉ phải bất đắc dĩ cười khổ, Lam mấy người nâng niu tiểu sư muội trong lòng bàn tay không có biện pháp.

Mạnh Tử Hề căn bản còn muốn nói cái gì, nhưng là nàng trong miệng Sơn đại thúc, đã nhảy đến lời đài.

Nhất thời, khắp nơi lại là một mảnh ồn ã.

Không nghĩ tới Sơn, thế nhưng thật sự tự mình lên sân khấu.

"Sơn đại thúc, người nếu cảm thương Tuyết Ân, ta với người đấu." Mạnh Tử Hề có chút nóng nảy.

Dù sao Sơn cùng đại sư huynh chênh lệch càng là cực kỳ lớn.

Trắng thuần nam tử lời kéo góc áo Mạnh Tử Hề, ý bảo nàng đừng nói nữa.

Tuy rằng Sơn chủ tử là rất thương yêu tiểu sư muội, nhưng như vậy trước mắt bao người, một điểm cũng không cấp Sơn chủ tử mặt mũi, quả thật có chút không thể nào nói nổi.

Kim giáp chiến sĩ tương đương với một cái cửu tinh trung cấp ma pháp sư, mà

Tuyết Ân năng lực lại nói không nhất định, nhưng ít nhất lại chính là ở tứ tinh

trung cấp ma pháp sư.

Này khoảng cách, là có thể khiến Sơn như giẫm chết con kiến, dễ dàng giẫm chết Tuyết Ân.

Nhìn gần Sơn, mặc dù Bắc Huyền Thanh mang điểm tà khí, cùng hoàn khổ anh tuấn công tử có cùng loại cảm giác. Nhưng Sơn là cái loại này làm cho người ta hơi lạnh, có chút hư, lại ở một địa phương cảm giác được hấn có một thứ gì đó đặc biệt.

"Tử Hề thật tinh mắt." Sơn đánh giá Tuyết Ân một hồi lâu, lạnh lùng mở miệng.

Lúc trước quyết đấu, hấn từ đầu tới đuôi đều cẩn thận xem ở trong mắt, đánh một nửa, hấn đã biết kết quả, nhưng vẫn làm hấn kinh ngạc.

Dù sao đệ tử kia, là đệ tử hài lòng nhất của sư đệ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Băng Ưng Quyết Đấu Hỏa Hồ

Tuyết Ân không nói gì, chính là lạnh lùng nhìn Sơn, nàng nhìn không ra thực lực của hấn đến cùng có bao nhiêu.

Tử Hề nói Sơn là vô đạo, đã đến cấp bậc kim giáp chiến sĩ.

"Trước hết để cho lửa cháy hồ của ta ra chơi đùa đi." Sơn nói xong liền gọi ra cừu giai lửa cháy thú của bản thân.

Thú ra, rống giận.

"Sơn quái nhân, không cho người khi dễ người như vậy." Mạnh Tử Hề thời điểm nhìn đến ma thú ra, không bình tĩnh.

Sơn đại thúc làm sao có thể gọi ra ma thú đến đối phó Tuyết Ân đâu.

Trước không nói Tuyết Ân không có ma thú, hơn nữa mới cùng đại sư huynh đánh nhau, này Sơn đại thúc rõ ràng chính là ở khi dễ người.

Sơn liếc mắt nhìn một chút Mạnh Tử Hề, liền dừng động tác.

Tuyết Ân xem trước mắt lão hồ cả người đồ rục hai mắt đều giống như sắp phun lửa.

Đây là lửa cháy hồ, hỏa thuộc tính ma thú, vẫn là cừu giai, hơn nữa đã nhanh đến linh thú.

Đây là ma pháp sư cùng võ đạo khác nhau, ma pháp sư không có ma thú, đến cao cấp ma pháp sư có được ma thú của bản thân.

Mà tu luyện võ đạo lại không giống, bọn họ chỉ cần tu luyện đến cao cấp ngân vũ chiến sĩ liền có thể có ma thú phục tùng.

Mà triệu hồi sư nhược điểm là bản thân, không có một chút sức chiến đấu.

Mà nàng, vừa không là triệu hồi sư, cũng không phải ma pháp sư, ngay cả võ đạo cũng không là, ma thú cũng không tại bên người.

Cho nên, nàng muốn thắng, chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Hồ nhi, đi thôi."

Sơn ra lệnh một tiếng, lửa cháy hồ liền đứng dậy, hướng Tuyết Ân xông đến.

Lửa cháy hồ đánh tới, liền ngay cả không khí bên trong đều mang theo nhiệt.

Tuyết Ân nhẹ chút mũi chân, nhảy lên, tránh đi.

Mà lửa cháy hồ tốc độ cùng phản ứng đều cực kỳ mau, lại đánh về phía Tuyết Ân.

Như thế qua lại hai ba lần, lửa cháy hồ thủy chung đều chính là đuổi, mà Tuyết Ân chính là trốn.

"Băng ung giương cánh."

Dứt lời, ở thời điểm lửa cháy hồ lại đánh về phía Tuyết Ân, trên không mạnh mẽ bay tới một hùng ung vĩ đại, lấy tốc độ cấp tốc, giương cự trảo, hung hăng chụp vào lửa cháy hồ.

"Rống"

Lửa cháy hồ gầm lên giận dữ, vội vàng tránh đi, chuyên tâm đối phó kia chi vĩ đại băng ung.

"Đây là băng ma pháp sao?"

"Chưa bao giờ nghe qua băng ma pháp như vậy."

"Khó có thể tưởng tượng lửa cháy hồ của Sơn chủ tử không có bắt người trước tiên."

...

Dưới đài lại âm ỉ không thôi, bọn họ chỉ cảm thấy bản thân khó có thể tưởng tượng quyết đấu cùng kỳ tích.

"Sư muội, người này là người từ chỗ nào mang về đến." Trắng thuần nam tử nhìn thoáng qua trên đài, hỏi Mạnh Tử Hề.

Lần này hẳn đối với thiếu nữ trên đài là thật tâm khâm phục khẩu phục, nếu bản thân vừa rồi còn cùng nàng tiếp tục đấu tiếp, kia bản thân chỉ biết thua thảm hại hơn.

"Nàng bị người ném tới Túy Mộng Tiên, ta cũng không nghĩ tới, nàng thế nhưng có thực lực này."

Mạnh Tử Hề là một mặt kinh ngạc cùng hưng phấn, ha ha, đã nói ánh mắt nàng tốt lắm thôi, ai nói ánh mắt nàng không tốt.

Này, nàng tin tưởng Tuyết Ân có thể thắng Sơn đại thúc, sau đó ngồi trên vị trí thủ lĩnh Lam.

Son nhìn thiếu nữ đối diện, tự động xem nhẹ chính bằng ưng cùng hỏa hổ đánh kịch liệt.

Con người thâm trầm lại, không nghĩ tới thiếu nữ trước mắt, không có linh lực, không có ma pháp giai cấp, nhưng là lại có thể tùy ý phát huy ma pháp, đến đối kháng lửa cháy hỏa của hắn.

Tuyết Ân đứng ở đằng kia, ngân mâu lạnh lùng xem phía trước, lạnh lùng như ma pháp thuộc tính của nàng một loại.

Kia bóng dáng bé bỏng, đứng ở trên đài, mắt lạnh xem bằng ưng cùng hỏa hổ quyết đấu, kia bóng lưng kiên quyết cùng cao ngạo, thế nhưng làm cho người ta có một loại ảo giác nàng là đứng ở nơi cao nhất thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Ma Vũ Song Tu Tuyết Ân?

Mọi người đều nhìn không ra thân hình bọn họ, chỉ thấy một cái bóng trắng cùng hồng ảnh truy đuổi.

"Phanh "

Bằng ưng cùng hỏa hổ phân tán mở ra.

Bằng ưng vỡ vụn, mà hỏa hổ đã bị thương tự động trở về không gian ma thú bên

trong.

Tuyết Ân nhú mày nhìn đồng băng vỡ vụn kia, lại ngẩng đầu nhìn Son trước mắt.

Bằng ưng của nàng thế nhưng lại vỡ vụn, bất quá có thể đánh hỏa hổ của hắn chạy về không gian, này đã là cực kỳ không dễ dàng gì.

"Hỏa hổ thế nhưng lui về ma thú không gian."

"Thiên a, bằng ưng của thiếu nữ kia thế nhưng như thế lợi hại, tuy rằng cuối cùng vẫn là vỡ vụn, nhưng vẫn là rất lợi hại."

"Làm ra bằng ưng vĩ đại như thế, một hồi sau cũng không thể tiếp tục dùng linh lực cùng Son chủ tử đánh đi?"

"Son chủ tử khẳng định là thắng rồi, dù sao hắn còn chưa có ra tay đâu."

"Nói cũng phải, thiếu nữ kia đã đã bại đại sư huynh, hiện tại lại đánh lui hỏa hổ của Son chủ tử."

...

Dưới đài nghị luận một mảnh, là kinh ngạc, là thờ dài, là chờ mong...

"Nếu là Phong sư đệ ở đây, hắn nhất định rất muốn đem người thu làm đồ đệ của mình đi." Son nhân nhạ nói.

Mà bản thân cũng trong nháy mắt mặc một thân khôi giáp màu bạc, trong tay lại xuất hiện thêm một thanh kiếm đỏ rực như lửa.

"Son chủ tử rất nghiêm cẩn, còn chưa có đánh, cũng đã đổi thân khôi giáp."

Trắng thuần nam tử giọng điệu nói có chút nghiêm trọng.

Ngữ khí của hắn luôn luôn nhân nhạ, giờ phút này cũng tăng thêm chút nghiêm trọng, bởi vậy có thể thấy được, trên đài tình huống rất khẩn trương.

"Ta tin tưởng Tuyết Ân." Đã hai lần nhìn nàng chiến đấu, Manh Tử Hề đối với Tuyết Ân là tin tưởng tuyệt đối.

"Bằng chi song nhạ." Dứt lời, tay cầm kiếm, cấp tốc hướng Son đối diện.

"Thiên a, cánh tay dĩ nhiên có thể dài ra thành băng kiếm."

"Này ma pháp thế nhưng so với Phong chủ tử còn đẹp hơn."

...

Son mâu quang kinh ngạc, nhưng lại lập tức ngăn cản công kích của Tuyết Ân.

Nhưng mà, Tuyết Ân hai tay đều chấp thành một băng kiếm ngắn gọn, mà khuỷu tay cũng dài ra hai băng kiếm.

"Phanh "

Thanh âm thanh thúy do băng kiếm chạm vào khớp giáp.

Son con người co rụt, gia tăng khí lực, thân hình chấn động..

Tuyết Ân bị khí lực kia làm liên tục lui vài bước.

Ngân mâu rất nhỏ vừa nhấc, tà mị cười, lại cấp tốc công kích.

Son đối đãi với đối thủ, vĩnh viễn đều là thái độ nghiêm cẩn.

Ở thời điểm Tuyết Ân phản kích, hấn cũng giờ kiếm, hướng nàng đâm đến...

Chỉ thấy hai cái bóng lướt qua, còn lại là thanh âm vũ khí va chạm.

Tuyết Ân chỉ cảm thấy cánh tay vừa mới tiếp một chiêu, một trận run rẩy ...

Tuy nhiên, không cho phép nàng nghỉ nhiều, Son đã lại giờ kiếm công kích lại.

Kim giáp chiến sĩ khớp giáp cùng vũ khí đều có thể làm cho người ta tăng thêm

sức chiến đấu, cũng chính là nguyên lực càng mạnh, hấn có thể mang khớp giáp

cùng vũ khí khiến cho khả năng chiến đấu càng mạnh.

Trên đài bóng dáng tránh qua, dưới đài khăn trương không thôi.

Ngôn Thành lại nắm chặt bàn tay, khăn trương nhìn tình hình trên đài, lo lắng không thôi.

Cao thủ quyết đấu, bọn họ cảm thụ chính là không khí khăn trương, chờ đợi thắng thua.

Bọn họ thấy trên đài hai bóng dáng lại tách ra, nghe thanh âm vũ khí chạm vào nhau...

"Nàng vừa là ma pháp vừa là võ đạo?" Áo xanh nam tử nhìn hồi lâu, liền nghi hoặc nói.

"Băng kiếm là ma pháp, nhưng là cùng Son quái nhân đánh nhau là cùng loại võ đạo..." Manh Tử Hề bản thân cũng nghi hoặc .

"Ma vũ song tu, nhưng lại bất đồng, võ đạo có chút sai biệt, hơn nữa ma pháp

cùng võ đạo cũng không thể phát huy." Trắng thuần nam tử coi như thấy rõ tình huống trên đài.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Ta Tuyết Ân Như Thế Nào Có Thể Nhận Thua!

"Ta nhớ được thời điểm ở Túc Mộng Tiên, nàng đánh hai cái đả thủ của ta cũng không dùng ma pháp, khi đó linh lực của nàng bị áp chế ."

Chính nghị luận gian, trên đài vang lên thanh âm tiếng băng vỡ vụn.

Tuyết Ân bị Son đánh lui rất xa, mà trong tay băng kiếm cùng với băng kiếm chỗ khuỷu tay đều đã bị Son đánh vỡ nát.

Son nguyên lực rất hùng hậu, lấy kiếm trong tay, chém đứt băng kiếm của Tuyết Ân, dùng linh lực đánh văng Tuyết Ân.

Một tia vết máu theo khóe miệng Tuyết Ân chảy xuống, bàn tay trắng nõn giờ lên lâu đi, kia nhàn nhạt vết máu, như một đóa hoa tràn ra ở khóe miệng

nàng, mỉa dị

thường.

"Đóng băng."

Lãnh liệt thanh âm hạ xuống, lôi đài phía trên lại kết nổi lên tầng băng thật dày, nhẹ nhẹ hàn khí.

Son mặt mày khinh nâng, tầng băng kia đã mau đông lạnh cả bản thân, nắm chặt nắm tay...

Một thanh âm khối băng vỡ vụn.

Lôi đài vốn bị Tuyết Ân đóng băng, nháy mắt nứt ra nhiều khe hở hẹp, nhanh chóng vỡ vụn, nhưng lại nhanh chóng khôi phục bộ dáng ban đầu.

Nhưng không cho Tuyết Ân cơ hội thở dốc, Son giương nắm tay, lại hướng về phía nàng...

Tuyết Ân vội vàng giơ tay ứng phó.

Bàn tay nhỏ bé vô lực cùng nắm tay hữu lực va chạm..

"Răng rắc "

Giống như thanh âm xương cốt gãy lìa, theo nắm tay của nàng lan tràn đến cánh tay phía trên của nàng.

"Phanh "

Tuyết Ân thân mình như như điều đứt dây, lập tức bị bay đi ra ngoài, nửa quỳ ở lôi đài bên cạnh, nhưng không có ngã xuống.

Thời điểm rơi xuống, Tuyết Ân chỉ cảm thấy cánh tay của mình chấn động đau đớn tê dại...

"Tuyết Ân."

"Chủ nhân."

Manh Từ Hề cùng Ngón Thành kêu lên sợ hãi, hướng lôi đài chạy tới, lại bị hai người bên cạnh giữ chặt.

Son cầm kiếm trong tay, như vậy cao cao tại thượng quan sát Tuyết Ân, một bộ dáng người thắng "Nhận thua đi."

Tuyết Ân hơi hơi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Son, con ngươi màu bạc thanh lãnh không thôi, tay trái đỡ đã cánh tay phải bị gãy, lau đi vết máu nơi khoe miệng, tà

mị cười...

Kia mang theo vết máu cười, như một đóa sen nở rộ, đâm vào mắt của hắn.

"Thua? A, ta Tuyết Ân như thế nào có thể nhận thua." Thanh âm thanh thúy dễ nghe, lại mang theo nhẹ nhẹ lạnh lẽo.

Đứt lời, giờ lên băng quyền, hướng Son phóng đến.

Xem Tuyết Ân nắm băng quyền, không chịu thua hướng bản thân vọt tới, Son một mặt lạnh lùng, đứng ở chỗ cũ bất động, lại đem nguyên lực ngưng tụ ở nắm tay của hắn, âm thanh lạnh lùng nói "Ta đây liền đánh tới ngươi nhận thua mới

thôi."

Tuy rằng năng lực Tuyết Ân hắn chưa thấy qua bao giờ, trước mắt ở bên trong Lam cũng là mạnh nhất, nhưng ở trong mắt hắn, nàng vẫn là không là gì, hắn tùy thời có thể bóp chết nàng.

"Phanh!"

Băng quyền cùng nắm tay của Son lại chạm vào nhau, mà Tuyết Ân lại bị đánh bay đi ra ngoài, nhưng như trước dừng ở lôi đài bên cạnh, như trước tư thế nửa quỳ.

Nàng không cho phép bản thân ngã xuống.

Xem ra Son thật là muốn đánh đến khi Tuyết Ân nhận thua.

"Chặt đứt song chưởng, nhận thua như thế nào?" Thanh âm lãnh khốc vô tình, không chút bởi vì đối phương là thiếu nữ mà mềm lòng.

Máu theo khoe miệng Tuyết Ân, mỗi giọt rơi trên lồi đài, trán xuất hiện một đóa đóa huyết hoa chói mắt.

Đúng vậy, của nàng song chường đã chặt đứt, xương cốt không chỉ sai vị, thậm chí vỡ vụn mở ra, kia kịch liệt đau đớn, tựa hồ dung vào máu, truyền khắp toàn thân...

Cụt tay mà thôi, cụt tay thì như thế nào, dù sao còn có thể đứng lên...

Nàng Tuyết Ân làm sao có thể chỉ vì cụt tay mà nhận thua.

Tất cả mọi người đều cho rằng nàng như vậy buông tha, như vậy nhận thua...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Không Thể Thắng Liên Tử Chiến Đến Cùng

Nhưng nàng, lại nỗ lực đứng lên, không có song chường chống đỡ, nương theo hai chân, đứng lên...

Có thể là do cụt tay, thân mình khi đứng lên làm cho người ta xem có chút lay động, tùy thời đều có thể ngã xuống.

Nhưng là sau khi đứng vững, nàng đứng thẳng tắp, tấm lưng kia là như vậy nguy nga thẳng tắp, như vậy kiên định...

Son con người lạnh lùng, biểu cảm lạnh lùng, xuất hiện một tia kinh ngạc, thanh âm lạnh lùng nói "Lần này đánh chính là xương sườn của người."

Tiểu Đoàn Tử sớm đã tỉnh, ở bên cạnh nhìn Tuyết Ân, hai mắt đỏ bừng, cả người lông dựng lên, bộ dáng như rằng hung tợn trừng mắt Son.

"Chủ nhân." Tiểu Đoàn Tử chạy đến Tuyết Ân bên người, hô.

"Đi đến bên Ngôn Thành đi." Tuyết Ân cái trán đã toát ra mồ hôi lạnh, sắc mặt đã tái nhợt trắng như giấy.

Tiểu Đoàn Tử nhìn Tuyết Ân liếc mắt một cái, sau đó đến bên người Ngôn Thành.

Nó cảm giác bản thân rất vô dụng, thế nhưng không giúp được chủ nhân, mỗi lần đều là ăn ngủ, tinh linh vô dụng như vậy, chủ nhân có phải hay không không cần nó a.

Về sau nhất định phải hảo hảo tu luyện, sau đó có thể giúp chủ nhân, không làm một cái tinh linh vô dụng.

Hai tay đều bị gãy, Tuyết Ân chịu đựng cái đau kia thấu xương, thông thả giơ lên băng quyền, lại hướng Son...

Son mặt mày đảo qua, tốc độ nhanh hơn Tuyết Ân, huy quyền vọt qua, "Sẽ không cho người đứng lên cơ hội."

Một quyền, hung hăng đánh vào ngực Tuyết Ân, Son dùng so với lúc này còn muốn nhiều gấp ba nguyên lực, đem Tuyết Ân đánh bay.

Rồi sau đó, lại là một trận "Răng rắc răng rắc" thanh âm.

Vẫn như cũ dừng ở lồi đài bên cạnh, cũng như trước là tư thế nửa quỳ...

Biểu cảm Son lạnh nhạt, rốt cục có một tia biểu cảm, xương sườn gãy, lại vẫn như cũ không muốn ngã xuống, vì cái gì mà nàng cố chấp không chịu nhận thua như vậy.

"Nhận thua như thế nào?" Thanh âm như trước lãnh liệt như hàn băng.

Dưới đài Manh Tử Hề thấy đến một màn như vậy, rốt cục nhìn không được, tránh thoát đại sư huynh, thẳng hướng trên lồi đài chạy tới, đứng ở trước mặt Tuyết Ân.

Bởi vì nàng biết, nàng không muốn ngã xuống, là không muốn người khác đồng tình.

"Ta không với người tranh đoạt vị trí thủ lĩnh, người đừng đánh, nếu đánh tiếp, nàng liền phế đi." Đôi mắt rung rung, kích động nhìn Son.

"Manh nhi, tránh ra." Son nhìn Manh Tử Hề rung rung trước mắt, không tự giác thanh âm nhẹ nhàng.

"Ta không cần." Manh Tử Hề kiên quyết che ở phía trước Tuyết Ân, nàng nếu tránh ra, Tuyết Ân sẽ bị đánh cho tàn phế.

Nàng rất ít gọi hần là Son chủ tử, cũng như hần, rất ít kêu bản thân là Manh nhi, nhưng là giờ phút này...

"Tử Hề, ngươi tránh ra."

Phía sau truyền đến thanh âm suy yếu lại kiên định của Tuyết Ân.

"Tuyết Ân..."

Manh Tử Hề muốn nói cái gì, nhưng là nhìn thấy ánh mắt kia, lại từng bước một hướng bên cạnh đi..

Kia ánh mắt đầy chấp nhất, đầy ương ngạnh, đầy cứng cỏi, đầy cốt khí..

Song chưởng gãy, xương sườn gãy, đau đớn như hàng ngàn con kiến đốt toàn

thân nàng, liền ngay cả tim đập cũng mạnh lên, hô hấp cũng nhanh lên...

Nhưng là nàng không thể nhận thua, nàng có ý chí cứng cỏi không chịu thua, tinh thần mạnh mẽ không chịu buông tha, còn có không thể thắng liền tử chiến đến cùng!

Tuyết Ân chấp nhất, làm mọi người dưới đài trong nháy mắt trở nên điên cuồng.

Chính là loại ý chí này, tinh thần này, còn có điên cuồng dung hợp lên, sẽ sinh ra một cái tên, nó chính là: Lực lượng!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Sơn Sợ Hãi Đến Từ Linh Hồn

Cụt tay, có thể thế nào?

Xương sườn gãy, thì tính sao?

Nàng vẫn như trước đứng thẳng?

Cụt tay, lại mọc được.

Xương sườn, liền là được.

Nàng có Thanh Liên hộ thân, chỉ cần bắt tử, liền không ngại.

Chỉ cần bắt tử, nàng Tuyết Ân như trước có thể đứng thẳng, nghênh chiến!

Màu bạc lãnh mâu, thẳng tắp nhìn Sơn, giống như muốn xem thấu hần, khóe miệng gọi lên một chút cười quỷ dị..

"Băng lực chùy."

Song chưởng cụt, nàng như trước nhìn đau phé lực nắm chặt vĩ đại băng chùy,

xương sườn gãy, nàng vẫn như cũ không để ý truy tâm chi đau, thẳng trước ngực...

Muốn dùng lực đã bại ta, kia ta cũng vậy!

"Ta Tuyết Ân cũng không nhận thua!"

Kiên nghị nhiệt huyết, giờ lên băng chùy, hung hăng hướng Sơn đập xuống.

Bên cạnh Manh Tử Hề nhìn hình ảnh bi tráng như vậy, nhìn đến bóng dáng bất khuất kia...

Vốn là hốc mắt rung rung, rốt cuộc nhìn không được nước mắt chảy xuống, một giọt một giọt rơi xuống..

Sơn, nhìn đến một màn như vậy, trong lòng thật sâu bị rung động, điều này làm cho hần thấy được mặt khác, hình ảnh một cường giả đỉnh thiên lập địa, khiến bản thân sợ hãi.

Hắn làm sao có thể sợ một nữ tử thực lực so với hắn kém xa? Đây không phải là a!

Nhưng là sợ hãi đến từ linh hồn, rùng mình, lại là chân thật tồn tại.

Là vì nàng bất khuất không buông tha, liều mạng không khiến bản thân ngã xuống? Vẫn là ngân mâu kiên quyết thị huyết? Cũng hoặc là nàng, chặt đứt song chưởng chặt đứt xương sườn, lại vẫn lần lượt đứng lên phản kích?

Linh hồn đã sợ hãi, hắn không thể thua, nếu không sẽ ảnh hưởng đến võ đạo của hắn "Như vậy liền đánh tới người nhận thua mới thôi."

Manh nhi, thực xin lỗi, người này bằng hữu, ta định rồi.

Bản thân hướng Tuyết Ân vọt tới, cho rằng có thể che giấu sợ hãi trong lòng. Sơn giờ kiếm, nghênh chiến!

Hai tay Tuyết Ân, nắm bằng chùy so với nàng còn cao hơn, nhảy lên, đánh xuống...

Chỉ nha một tiếng, bằng chùy cùng kiếm chạm vào nhau...

Sơn đem nguyên lực đều đều rót vào bên trong kiếm, bằng chùy bị chém rớt một khối bằng, lại không ảnh hưởng lực lượng của nó.

Liên tiếp thanh âm khối bằng cùng lợi kiếm...

Chỉ thấy Tuyết Ân cầm bằng chùy trong tay, đang nhanh chóng đè thấp lợi kiếm của Sơn.

Sơn ngẩng đầu nhìn kia khuôn mặt nhỏ nhắn cùng ngân mâu kiên định thị huyết, tâm lại một lần nữa rung động, làm cho hắn lại một lần nữa sợ hãi.

Sơn nhướng mày, không, hắn sao phải e ngại một thiếu thiếu nữ so với mình yếu hơn rất nhiều.

Nắm chặt quyền, nguyên lực ở trong đó, lại hướng ngực của nàng nén xuống, Tuyết Ân lại một lần bay đi ra ngoài...

Lần này sơn là dùng toàn lực, muốn đem nàng đánh bay khỏi lời đài, nhưng nàng dựa vào linh lực còn sót lại của mình, đứng ở lời đài bên cạnh, như trước nửa quỳ không để bản thân ngã xuống.

Bởi vì nàng biết, nếu như nàng ngã xuống, như vậy nàng sẽ không có khả năng đứng lên, nàng không cho phép kết cục như vậy.

Đau! Toàn thân đều đau!

Sắc mặt đã tái nhợt đến trong suốt, cái trán đã che kín mồ hôi lạnh...

Sơn lạnh lùng đứng vững, xem thiếu nữ như trước không muốn ngã xuống.

"Nhận thua đi, người đánh không lại ta."

Một câu này, không biết là nhắc nhở nàng, vẫn là cấp bản thân một điểm tin tưởng, trước mắt thiếu nữ này không phải là đối thủ của mình, cho nên không cần sợ hãi.

Tuyết Ân cười lạnh một tiếng, khóe miệng chảy xuống máu, mỗi giọt dừng ở mu bàn tay của nàng, vươn tay ở khóe miệng lau một chút, càng khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh màu đỏ...

"Ta Tuyết Ân nói, cũng không nhận thua." Như trước lãnh liệt khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Cánh tay đã cảm không nổi bằng chùy, Manh Tử Hề đứng ở bên cạnh, muốn tiến lên, nhưng là lại rung rung ở một bên xem.

Đây là lựa chọn của Tuyết Ân, đây là kiêu ngạo của Tuyết Ân, đây là cốt khí của Tuyết Ân...

Nàng không thể nhúng tay.

Tuyết Ân muốn đứng lên, dùng hết cả khí lực, cho dù động một chút, cả thân thể đều đau.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Thắng Sơn, Thuần Phục Cho Nàng

Mỗi lần dùng sức một chút, mỗi lần hít sâu một chút, đều sẽ liên lụy đến vết thương trên ngực, một ngụm máu ở cổ họng, khiến nàng khó chịu không thôi, cuối cùng phun mà ra.

Ngôn Thành xem một màn trước mắt, phần nộ mà đau lòng nắm chặt hai đấm, rung rung hốc mắt, quật cường không để nó rơi xuống.

Tuyết Ân run run thân mình, sắc lạnh ngăn máu nhìn chăm chăm vào Sơn, khóe miệng gọi lên nụ cười quý dị, giống như ở trào phúng Sơn, hắn vẫn là không thể đem bản thân đánh tới nhận thua.

Dưới đài ồn ào không thôi, không nghĩ tới một thiếu nữ liên tục bị đánh bay, bị đánh gãy song chưởng, bị đánh gãy xương sườn, như trước dựa vào kiên cường ý chí, đứng lên.

Này làm cho bọn họ rung động, làm cho bọn họ cảm động, đồng thời cũng chinh phục bọn họ.

Ở thời khắc Tuyết Ân đứng lên, biểu cảm của Sơn bình tĩnh tự nhiên, có buông lỏng, lần này hắn là chân chính sợ hãi.

Kia là sợ hãi đến từ linh hồn...

Hắn nhìn nàng, không còn xem nàng là một kẻ yếu không biết lượng sức!

Nhưng là hắn có thể nào cho phép nàng không tiếp nhận thua, nàng không thua, thì người thua đó là bản thân.

Con người đột nhiên trở nên thị huyết, hắn không cho phép rung động như vậy, hắn muốn giết nàng, là phải giết...

Sơn đã không còn lý trí, hoàn toàn đã quên thiếu nữ trước mắt là người hắn muốn trở thành bằng hữu.

Đột nhiên, sơn hai tay đều chấp thành một thanh kiếm, đôi mắt thâm lãnh nhìn

Tuyết Ân, nhanh chóng chỉ huy kiếm đâm tới "Không thua kia liền từ."

"Không cần." Manh Từ Hề thét chói tai.

"Chủ nhân." Tiểu Đoàn Từ mạnh mẽ dài ra cánh, bay lên lôi đài, vươn tiểu móng vuốt, kéo quần áo của nàng, bay lên giữa không trung, tránh thoát hai lưỡi kiếm của Sơn.

Tuyết Ân chỉ cảm thấy trong cơ thể hơi thở không thuận, trong cơ thể một cổ ở hắc hỏa thiêu đốt, thú hạch chưa hoàn toàn hòa tan rực rạch muốn phản phệ nàng, nàng lại có thể nào cho phép.

Kia cổ hắc hỏa thiêu đốt, muốn đem nàng cắn nuốt.

"Hắc viêm nổi giận!"

Trong lòng nổi giận! Miệng phun hắc hỏa!

Nàng sao có thể cho phép nó phản phệ, sao cho phép nó phản kháng, sao cho phép nó phản bội chính mình...

Một cổ màu đen hỏa diễm, theo trong miệng Tuyết Ân phun ra, thẳng tắp phun hướng lôi đài.

Kia màu đen hỏa diễm thiêu đốt, không khí đều nóng oi bức, cùng với gió ở trong đó, vù vù vang, đến trước mặt Sơn, đã thiêu đốt thành viên hắc hỏa cầu thật lớn.

"Phanh"

Vũ khí, khô giáp vỡ vụn, còn có thanh âm một vật rơi xuống đất.

Hắc hỏa cầu, lộ ra một vật, giờ phút này hắn đã bị thiêu cả người, hơi thở mỏng manh, đã hôn mê qua...

"Sơn quái nhân." Manh Từ Hề vội vàng nhảy xuống lôi đài, chạy đến trước mặt

Sơn.

Thẳng đến khi thấy tia hô hấp mỏng nhẹ, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng không muốn hắn làm thủ lĩnh, nhưng không muốn mạng của hắn.

Tiểu Đoàn Từ móng vuốt níu chặt quần áo Tuyết Ân, xem một màn dưới đài, còn nghi hoặc chớp chớp mắt, giống như đang hỏi, đây là có chuyện gì?

"Tiểu Đoàn Từ, để ta đi xuống." Tuyết Ân suy yếu nói, màu đen hỏa diễm phun ra, trong cơ thể thú hạch yên ổn xuống.

Tiểu Đoàn Tử đem Tuyết Ân đặt ở phía trên lồi đài, sau đó cánh tự động biến mất.

"Còn có ai đi lên khiêu chiến?" Lãnh liệt thanh âm, kiên định đôi mắt.

"Thuộc hạ tham kiến chủ tử."

Người dưới đài, hơi chút ngậy ra một chút, lập tức quỳ xuống hành lễ.

Khiêu chiến? Không, bọn họ là triệt để tâm phục khẩu phục, không chỉ có bởi vì nàng chiến thắng Sơn chủ tử, mà là bởi vì bị nàng chinh phục từ tận trong linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Ai Mang Tuyết Ân Đi

Người cường đại như thế làm chủ tử bọn họ, không chỉ có là chiến đấu, mà còn là linh hồn cường đại, người như vậy, nếu không thể đi lên cao nhất, chỉ sợ bọn họ cũng không tin.

Cho nên bọn họ tuyệt đối tâm phục khẩu phục, không có bởi vì nàng là thiếu nữ, nàng là người mới, nàng cho dù thắng còn thương toàn thân mà không phục.

Người như vậy, không thể làm chủ tử bọn họ, còn có ai có thể làm đây.

"Làm thủ hạ của ta, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, phản ta từ!" Nàng hiện tại đã rất suy yếu nhưng lời nói khí thế áp đảo toàn bộ mọi người.

"Thuộc hạ nguyện trung thành với Tuyết chủ tử." Tất cả mọi người chính tề trả lời, trả lời vang vọng, trả lời kiên quyết.

Tuyết Ân sắc mặt tái nhợt, giương lên một chút mỉm cười, tốt lắm, nàng đi bước đầu tiên, có được thế lực bản thân.

Lam, ta sẽ cho ngươi một lần nữa đứng ở đỉnh cao nhất.

Bên kia Mạnh Tử Hề cùng hai vị sư huynh của nàng vội vàng đem Sơn đưa đi, dù sao khôi giáp phá của hắn, kiếm gãy, trước đây chưa từng gặp chuyện như vậy, thương thế khẳng định cũng rất sâu.

Mất mồ dãn, rất mệt, đau quá...

"Chủ nhân."

"Chủ tử."

Thấy bọn họ đã thuận phục, Tuyết Ân rốt cục yên tâm, mí mắt mờ dãn. Trong nháy mắt trước khi nàng lâm vào hôn mê, nàng thấy được một luồng tóc bạc, chớp mắt tựa hồ ngửi được một cỗ hương vị, quen thuộc khiến nàng an tâm.

Ly Thiên Dạ mang mặt nạ màu vàng, nhìn thiếu nữ đang mê man trong ngực, không biết sao, con ngươi đều nhu hòa lên.

Ân Nhi, ngàn năm rồi không có ôm ngươi như vậy, ngàn năm rồi không có thấy dung nhan yên tĩnh ngủ của ngươi, ngươi hết thảy hết thảy, đều làm cho ta tưởng niệm như vậy.

"Ân Nhi, ngươi sẽ trách ta từ một nơi bí mật gần đó nhìn ngươi như vậy, lại không ra tay sao?"

"Có phải hay không cảm thấy bốn vương tâm ngoan, thế nhưng nhìn ngươi một lần lại một lần bị thương."

Ly Thiên Dạ dè dặt cẩn trọng ôm Tuyết Ân, tham luyến ngửi mùi hương của nàng, bởi vì lần sau gặp lại, không biết còn bao lâu.

Hắn như thế nào nhẫn tâm nhìn nàng một lần lại một lần bị thương, nhưng là nếu nàng không mạnh lên, giữa bọn họ lại có thể một lần nữa chia lìa giống như ngàn năm trước.

Hắn không muốn như vậy. Lúc này đây, hắn muốn là cả đời bảo hộ nàng, không người nào có thể tách bọn họ ra một lần nữa.

Ly Thiên Dạ nhẹ nhàng đem nàng đặt xuống giường, sau đó thay quần áo cho nàng, lau người cho nàng, giúp nàng nối lại tay, về phần xương sườn, có Thanh Liên trong người, cho nên không cần lo lắng nhiều.

Ly Thiên Dạ đều dè dặt cẩn trọng giúp nàng hết thảy, sợ làm đau nàng.

"Chủ tử, ngài cần phải đi." Mộ Dã ở ngoài cửa nhỏ giọng mà cung kính nhắc nhở .

Nhìn Tuyết Ân hô hấp trầm ổn, nhưng là sắc mặt như trước tái nhợt, càng đau lòng hơn.

"Bổn vương đưa nàng hồi Lam." Ly Thiên Dạ dè dặt cẩn trọng ôm lấy Tuyết Ân.

Mộ Dã chính là cung kính theo bên người, vương biết lúc nào cần lúc nào không , hẳn chỉ cần hơi chút nhắc nhở một chút là được.

Giờ phút này trong Lam sơn trang, người ngã ngựa đổ , ở thời điểm Tuyết Ân bị bóng dáng đỏ sậm mang đi, liền phái người đi tìm kiếm.

Manh Từ Hề một bên nhìn Sơn còn chưa thức tỉnh, một bên sốt ruột ở trong phòng đi tới đi lui "Đại sư huynh, người tìm được chưa, đã trôi qua một ngày rồi."

"Không có một chút tin tức." Trắng thuần nam tử lắc đầu nói.

Manh Từ Hề càng là cấp lên, "Đều là phế vật sao, đều giờ phút này , còn không tìm được."

"Tam muội..." Trắng thuần nam tử muốn an ủi, lại phát hiện căn bản là an ủi không xong.

Không ai biết người bắt Tuyết Ân là ai, thậm chí là nam hay nữ đều không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Mặt Nạ Tóc Bạc Nam Tử

"Đại sư huynh, tiểu sư muội..." Áo xanh nam tử vô cùng lo lắng chạy vào.

Manh Từ Hề phiền chán nói "Còn có chuyện gì so Tuyết Ân biến mất còn chưa tìm thấy ."

Bên này Sơn quái nhân bất tỉnh, bên kia Tuyết Ân không thấy, Lam sơn trang đều loạn thành một đoàn, nàng phiền chết mất.

"Tuyết chủ tử, nàng bị..."

"Nàng như thế nào?" Không đợi áo xanh nam tử nói xong, Manh Từ Hề liền vội

vàng, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì sao?

"Nàng được một nam tử mang mặt nạ ôm đã trở lại." Áo xanh nam tử vội vàng đem sự tình nói rõ ràng, bằng không tiểu sư muội sốt ruột hiểu sai .

Manh Từ Hề vừa nghe, vội vàng hướng phía ngoài chạy đi, căn bản không nghe thấy phía sau nhị sư huynh nói gì đó.

"Sư muội, chúng ta đều không thể vào..." Áo xanh nam tử vội vàng đuổi theo.

Trắng thuần nam tử nhìn thoáng qua Sơn đang nằm, đôi mắt thâm trầm một chút, cũng đi theo.

Manh Từ Hề lúc chạy đến, Ly Thiên Dạ đang nghĩ tới muốn đem nàng ôm đến phòng nào .

"Tuyết Ân." Nhìn thấy người, Manh Từ Hề lại nhanh hơn bước chân, nhưng mà cách Thiên Dạ ba bước, liền bị văng ra , vừa văng rơi vào trong lòng nhị sư huynh.

Manh Từ Hề đứng vững, nhìn bóng dáng đỏ sậm kia "Người mau buông Tuyết Ân ra."

Ly Thiên Dạ quay đầu, nhìn thoáng qua Manh Từ Hề, sau đó cúi đầu nhìn Tuyết Ân đang mê man "Phòng nàng ở đâu?"

Manh Từ Hề ngốc lăng , sau đó ngơ ngác tùy tiện chỉ cái phương hướng.

Ly Thiên Dạ ôm Tuyết Ân hướng phương hướng Manh Từ Hề chỉ mà đi.

"Sư muội, người không sao chứ." Nhị sư huynh lo lắng hỏi.

"Nhị sư huynh, ánh mắt hần..." Hào thâm thúy, rất ôn nhu, đặc biệt thời điểm nhìn Tuyết Ân, vẻ mặt người này, càng khiến nàng cảm thấy mê huyễn.

Áo xanh nam tử đẩy một chút "Người không lo lắng Tuyết chủ từ sao?"

Hần bất đắc dĩ, một đôi mắt khiến cho nàng giống như đã đánh mất hồn, còn không thấy được mặt người ta đâu, áo xanh nam tử có chút bất đắc dĩ.

"A, ta chạy qua nhìn Tuyết Ân." Manh Từ Hề hoàn hồn, vội vàng chạy theo.

"Đại sư huynh, như thế nào?" Nhìn đại sư huynh luôn luôn ôn trọng nhưng ôn hòa, giờ phút này lại mang vẻ mặt trầm trọng.

"Hần không phải người của Lam, nhưng là lại có thể im hơi lặng tiếng xuất nhập

Lam sơn trang..." Trắng thuần nam tử lo lắng nói.

Không phải là người Lam sơn trang, căn bản cũng không biết Lam sơn trang tồn tại, nhưng là mặt nạ nam tử không chỉ có biết, còn ra tiến vào im hơi lặng tiếng, không có người phát giác.

Nếu là thời điểm Sơn chủ từ hôn mê, tiến vào Lam sơn trang, nhưng mà nếu đã tiến vào từ trước, vậy...

"Đã đem Tuyết chủ từ mang đã trở lại, sẽ không đối với lam sơn trang làm gì, đi thôi, đi xem."

Nghe trắng thuần nam tử vừa nói, áo xanh nam tử cũng cảm thấy có chút bất khả tư nghị, dù sao kết giới Lam sơn trang, vài năm nay đều củng cố.

Nhưng là hiện tại có ngoại nhân xâm nhập, bọn họ lại không biết gì cả.

Trắng thuần nam tử gật đầu, hi vọng như thế, nếu không Lam sơn trang muốn hiện thân thiên hạ, đến lúc đó chỉ sợ là...

Manh Từ Hề vội vàng đứng ở ngoài cửa, thăm dò, muốn nhìn chút gì, nhưng đều nhìn không thấy.

"Sư muội, thế nào không đi vào." Áo xanh nam tử hỏi.

"Cửa này không mở được, có kết giới." Manh Từ Hề bất đắc dĩ nói, bằng không nàng đã sớm xông vào, không cần đến bây giờ.

Không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, Tuyết Ân thế nào, ngày hôm qua tuy rằng thắng, nhưng là trên người vết thương khẳng định rất nặng.

Hai tay bị cắt, xương sườn gãy, không biết kia có thể hay không kiên trì.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hâu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Thức Tỉnh

"Kết trung giới, sư đệ, bên trong Lam có hay không có tin tức, truyền thuyết có người như vậy sao?" Đại sư huynh khẽ cau mày, hỏi.

Kết trung giới, chính là bên trong kết giới lại kết một cái kết giới, giải cực kỳ gian nan.

Áo xanh nam tử hơi chút suy nghĩ "Không có."

Áo xanh nam tử là người quản lý việc tìm kiếm tư liệu, cho nên hắn nói không có, kia chính là không có.

Nhưng người này rốt cuộc là ai, thế nhưng có thực lực khủng bố như vậy, lại như trước yên lặng vô danh, chẳng lẽ là ẩn danh, nhưng lại không hẳn là, người tóc bạc này lại có quen biết với Tuyết chủ từ.

Bác Ngưng Đế quốc thậm chí khác tam đại quốc đều không có một nhân vật như vậy xuất hiện.

Nếu là ẩn cư, như vậy vì sao giờ phút này lại xuất hiện?

Trắng thuần nam tử lo lắng không thôi, chỉ sợ Lam sơn trang gặp chuyện không may.

* trong phòng *

"Ân Nhi, bọn hoàng đế trước, rất nhanh chúng ta liền lại gặp mặt, đừng quên ta." Ly Thiên Dạ ôn nhu in nụ hôn trên khóe môi Tuyết Ân, cuối cùng rời

đi.

Luôn có thời điểm chia lìa, hắn chỉ muốn ở bên cạnh nàng mãi, bảo hộ nàng, yêu chiều nàng. Hơn nữa Mộ Hoàng đối nàng như hổ rình mồi. Hắn không muốn một lần nữa lại mất đi nàng.

Tuyết Ân mạnh mẽ mở hai mắt, ngồi dậy, ôm lấy ngực, vì sao tâm mơ hồ đau đớn.

"Chủ nhân, người rốt cục cũng tỉnh, Tiểu Đoàn Tử cứ nghĩ người mãi sẽ không tỉnh."

Nhìn thấy Tuyết Ân tỉnh, Tiểu Đoàn Tử đang ăn dở cái gì, vội vàng phi thân đến trong lòng Tuyết Ân.

Ngôn Thành đứng một bên, tuy rằng không nói gì, nhưng khuôn mặt đầy áp ý cười, cũng là vui sướng dị thường.

"Chỉ có các người thôi sao?" Tuyết Ân nhìn chung quanh, tựa hồ muốn tìm một cái bóng dáng, nhưng là vẫn không thấy.

"Bọn họ đều đi tìm cái người xấu đánh chủ nhân." Tiểu Đoàn Tử cọ cọ trong lòng Tuyết Ân, ô ô nói.

Tuyết Ân xoay người xuống giường, suy nghĩ chuyện lúc trước. sau khi người của Lam thuần phục nàng, nàng liền hôn mê, choáng váng ngã xuống, trước mắt

bỗng thấy một bóng dáng đỏ sẫm, cùng một luồng tóc màu bạc.

"Thiên Dạ." Tuyết Ân đột nhiên hô, kia đầu tóc bạc không phải là Thiên Dạ nàng

gặp ở Merlin sao?

"Thương, nghỉ ngơi." Ngôn thành che ở trước mặt Tuyết Ân, nhíu mày, suy nghĩ nửa ngày, sau đó gian nan nói.

"Ta không sao, ta đi tìm Từ Hề." Tuyết Ân biết Ngôn Thành muốn nói gì, thương thế của nàng hiện tại không có việc gì.

Vừa rồi đau, có thể là do xương sườn đi, là nàng suy nghĩ nhiều.

Ngôn Thành nhíu mày, không có tránh ra, chủ nhân thân mình còn chưa có hảo, không thể ra đi.

"Tuyết Ân, người rốt cục tỉnh a." Manh Từ Hề vừa xem Sơn xong, liền hướng Tuyết Ân bên này đi đến, thời điểm nhìn thấy nàng đã tỉnh, đôi mắt đều tỏa ánh sáng.

"Hắn ra sao?" Tuyết Ân hỏi, Sơn lúc sau mơ hồ như bị tẩu hỏa nhập ma, điên cuồng muốn giết nàng.

"Không chết được, Tuyết Ân người ra sao, còn đau không, được vương nói người không có việc gì, ta đều không tin, bị gãy xương kia hắn là rất đau đớn chứ."

Manh Từ Hề tiến lên, còn kém nữa đêm Tuyết Ân xoay một vòng, muốn kiểm tra một phen.

"Ta mê man đã bao lâu?" Nàng cảm giác ngủ có chút lâu, tuy rằng ngực còn là có chút đau, nhưng là không có gì đáng ngại.

Nếu không lâu, giờ phút này xương sườn hẳn là vẫn còn chưa liền được.

"Ba ngày, cũng may người không có việc gì, bằng không ta sẽ đi lột da được vương." Tưởng nhớ đến hai ngày trước, cửa phòng bỗng nhiên mở, bên trong trừ bỏ Tuyết Ân, thì không có một ai.

Sau đó gọi được vương tới chuẩn đoán cho Tuyết Ân, lại nói nàng không có việc gì, chỉ cần nghỉ ngơi thì tốt rồi, khi đó nàng liền tức giận đến nổi lập tức muốn đập bay được vương.

Người bị đánh gãy xương sườn, gãy cả hai tay lại nói là không có chuyện gì, còn nói chỉ nghỉ ngơi là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Tin Tức Truyền Đến Bắc Ngung Đế

Cho nên nàng liền cho rằng được vương chẩn đoán sai lầm rồi, muốn hành hung hấn một chút.

Nhưng là được vương nói, nếu trong vòng 3 ngày, Tuyết Ân vẫn bất tỉnh, lúc đó muốn đánh hấn cũng không muộn.

Vốn không tin, nhưng đợi đến lúc Tuyết Ân tỉnh, hơn nữa sắc mặt cũng không tệ, hai tay đã hoạt động bình thường, cũng đứng lên đi lại được, một điểm cũng không giống người bị gãy xương sườn cộng với cả tay.

"Tuyết Ân, người thật lợi hại, thế nhưng đã bại Sơn quái nhân, người thế nhưng còn có khả năng hồi phục nhanh như vậy nữa." Mạnh Tử Hề sùng bái nhìn Tuyết

Ân.

Nhớ lúc nàng còn nhỏ, bị Sơn quái nhân đánh một trận, liền nằm im ở trên giường tĩnh dưỡng một tháng mới có thể xuống được giường, hơn nữa ở trong mắt Sơn như vậy là rất nhẹ rồi.

Cho nên thấy Tuyết Ân bị đánh đến ba lần, lại còn gãy cả hai tay cùng với xương sườn, mà chỉ trong vòng ba ngày liền tỉnh lại, quả thực chính là thần tồn tại.

Tuyết Ân nở nụ cười, nếu không phải trong cơ thể có Thanh Liên, nàng cũng không có khả năng khôi phục nhanh như vậy.

"Bất quá là may mắn thôi."

Nếu không phải đúng thời điểm thú hạch tại kia rục rịch, muốn cắn nuốt bản thân, muốn thiêu đốt bản thân nàng, nàng căn bản là không có khả năng phun ra hắc hỏa nổi giận, bất quá cũng rất may mắn, thú hạch đã hòa tan, hắc hỏa kia cũng thành ma pháp của nàng.

Hắc hỏa, kia vốn là của nghịch mạng.

* Bắc Ngung Đế *

"Khởi bẩm chủ tử, tin tức truyền đến, ở di động thành có người gặp qua thiếu nữ ngân mâu, bất quá bên người nàng không có tỳ nữ, mà là một bé trai gần mười tuổi..." Jersey xuất hiện bên trong cung điện Bắc Huyền Thanh.

"Trong thiên hạ, có bao nhiêu người có được ngân mâu? Cấp bốn hoàng tử tìm được thiếu nữ này, nhất định bảo hộ nàng an toàn đến đế đô." Bắc Huyền Thanh phân phó, hấn khẳng định, thiếu nữ kia chính là Tuyết Ân, chính là bên người

thay đổi người mà thôi.

"Nhưng là chủ tử, ngân mâu thiếu nữ lại xuất hiện tại Túy Mộng Tiên."

Bắc Huyền Thanh nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nói "Nếu là Tuyết Ân, liền đem nơi đó hủy đi."

"Là." Jersey do dự lên tiếng, liền rời đi.

Vốn muốn nói một thiếu nữ xuất hiện tại thanh lâu, mặc kệ có phải hay không là nhị tiểu thư, chủ tử cũng không nên để bụng, nhưng là hiển nhiên, chủ tử đối với nhị tiểu thư kia là có động tâm.

Điều này đối với tiền đồ của chủ tử là.....

"Nhị hoàng tử, Xà Ngọc Kỳ tiểu thư cầu kiến." Thái giám tiến vào nói.

"Uh, cho nàng vào đi." Bắc Huyền Thanh lạnh giọng nói.

Kỳ thực chuyện đêm hôm đó, hấn đại khái biết một chút, Tuyết Ân đến cùng có phải hay không biến mất trong biển cát, còn không chắc.

Nhưng là đàn sói đêm hôm đó, khẳng định cùng Xà Ngọc Kỳ có liên quan.

"Huyền Thanh." Xà Ngọc Kỳ tiến vào liền hô, cười một mặt xán lạn.

"Kỳ Nhi là biết được Tuyết Ân có tin tức, mới vui vẻ như vậy?" Bắc Huyền Thanh giống như vô tình hỏi, kì thực muốn xem phản ứng của nàng.

Xà Ngọc Kỳ nghe xong sững sốt, có chút hoảng hốt, miệng cười có chút cứng ngắt, sau đó lại vui sướng hỏi "Thật vậy chăng? Có tin tức nhị muội? Ở nơi nào?"

Kia tiện nhân thế nhưng còn sống? Hơn nữa tin tức đều truyền đến

"Uh, nghe nói có người ở di động thành gặp qua Tuyết Ân, bốn hoàng tử đã phái người đi tìm. Kỳ Nhi thật cao hứng đi."

Bắc Huyền Thanh đem phản ứng của Xà Ngọc Kỳ xem ở trong mắt, tuy rằng biết nàng tính kế Tuyết Ân, khiến hấn liền là có chút căm tức.

"Kia thật sự là quá tốt, nhị muội tình huống hiện tại ra sao?" Xà Ngọc Kỳ tay không khỏi cảm lấy nhau, nội tâm một mảnh lửa giận cùng bất an.

Nhiếp hôn đồ cũng chưa có thể giết chết nàng, biến cát cũng chưa có thể chết đuối nàng, như vậy đều không chết, thật sự là tiện nhân có tiện mệnh.

Nàng nhất định phải biết kia tiện nhân ở nơi nào, nhất định khiến nàng chết lại một lần, đừng nghĩ tiến đến để đồ cùng nàng tranh đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Tuyệt Ân, Người Thực Mang Thù

"Nàng vô sự, nói vậy đại lý tông chủ cũng biết thôi." Bắc Huyền Thanh giống như vô tình hỏi.

"Hắn là còn không có đi, Kỳ Nhi cũng là vừa mới nghe được nhị hoàng tử nói mới biết, cũng không biết nhị muội hiện tại ra sao." Xà Ngọc Kỳ một mặt lo lắng nói xong, kì thực trong lòng oán hận lo lắng Tuyệt Ân chết không đủ triệt để.

"Ha ha, không nói Tuyệt Ân, ta đã phái người đi tìm, Kỳ Nhi hôm nay sao lại rảnh rỗi tiến cung như vậy?" Bắc Huyền Thanh nói xong nắm lấy tay Xà Ngọc Kỳ, nhu tình nói.

Kể cả hắn biết chuyện đó cùng Xà Ngọc Kỳ có liên quan thì như thế nào, hắn vẫn là muốn kết hôn với nàng, dù sao Xà gia vẫn rất coi trọng sủng ái Xà Ngọc Kỳ.

Mà hắn là muốn dựa vào thế lực Xà gia, đoạt được ngôi vị hoàng đế, bởi vậy phải cưới nàng.

Chính là Tuyệt Ân, hắn đối nàng thật có hứng thú, hơn nữa bọn họ từ nhỏ vốn là có hôn ước, chỉ cần đem nàng tìm về, sau đó đồng thời cử hành tiệc cưới, hai tỷ muội đồng thời tiến cung, cùng ngồi ăn là tốt rồi.

Lấy cá tính Xà Ngọc Kỳ, là hội xa lánh Tuyệt Ân, nhưng là có sủng ái của hắn, cũng không dám làm quá phận.

Hơn nữa cưới phế vật nhị tiểu thư, còn có thể có được dân tâm, hắn Bắc Huyền Thanh là một người trọng tình trọng nghĩa, như thế là đẹp cả đôi đường.

Xà Ngọc Kỳ một mặt then thùng, tự nhiên là không biết ý tưởng hiện tại của Bắc Huyền Thanh.

"Là hoàng hậu phái người bảo Kỳ Nhi tiến cung, bởi nàng nói chuyện giải buồn, nhưng, vừa mới nói một lát, liền đi chợp mắt một chút, để cho ta tới chỗ Huyền Thanh, buổi tối cùng nhau đến cung nàng dùng bữa."

"Uh, đã như thế, Huyền Thanh cũng phải hảo hảo bồi dưỡng mỹ nhân a." Bắc Huyền Thanh cười nói.

Xà Ngọc Kỳ trong miệng nói hoàng hậu, không phải mẫu hậu thái tử, Bắc Huyền Thanh cùng thái tử khác mẹ, mẫu hậu thái tử, ở thời điểm sinh hắn, rong huyết mà chết, bởi vậy hiện tại hoàng hậu ngồi lên hậu vị.

* Lam son trang *

"Triển Hoành người đi đến hội sở lính đánh thuê thành lập Lam dong binh đoàn."

Triển Hoành cùng Triển Hi là đại sư huynh cùng nhị sư huynh.

Triển Hoành hơi chút do dự, trả lời "Là."

Đợi đến khi Sơn tĩnh lại, đã là ngày thứ bảy, có thể tưởng tượng lúc đó hắn thương có bao nhiêu nghiêm trọng.

Thua chính là thua, hắn lạnh lùng, lại như trước nhận thua nhận thức Tuyệt Ân làm chủ tử.

Mà sơn cũng trở thành sư phụ Ngôn Thành, cả ngày lôi kéo Ngôn Thành đi tu luyện.

"Dong binh đoàn?" Triển Hoành cùng Triển Hi nghi hoặc hỏi, bọn họ không phải là tổ chức sát thủ sao? Đi dong binh đoàn làm cái gì, còn có nếu thợ săn tiền

thường biết Lam một lần nữa quay trở lại, như vậy...

"Cái ta muốn không phải là một tổ chức sát thủ chỉ luôn ẩn mình bên trong thâm lâm sơn trang này. Ta muốn Lam son trang phải ngày càng lớn mạnh, mở

rộng khắp nơi, khắp lục địa này đâu đâu cũng phải có cơ sở của Lam. Và việc đầu tiên chính là xây dựng một dong binh đoàn lớn mạnh nhất."

"Triển Hi, người tiếp tục toàn lực điều tra chuyện Xà gia năm đó."

"Là." Triển Hi nói.

"Son, thân thể của người còn chưa có hồi phục hoàn toàn, trước quản lý việc thu thập tin tức của Lam son trang."

Son lạnh lùng, hơi chút nhú mi, nhưng vẫn là cung kính lĩnh mệnh, như vậy cũng tốt, hần hảo tiếp tục mang theo Ngôn Thành tu luyện.

Sau khi phân phó xong, ba người lui ra, chỉ để lại Ngôn Thành cùng Manh Tử Hề.

"Tuyệt Ân, ta đây phải làm gì a?" Mọi người nhanh nhanh đi mất, dy chỉ có mình là vẫn ở chỗ này không biết làm gì.

"Người phải đi Tủy Mộng Tiên kiếm tiền, tốt nhất người cũng tiếp khách nhiều nhiều để kiếm chút." Tuyệt Ân đứng lên, sau này viện đi đến.

"Không phải đâu, Tuyệt Ân, người thế nào mang thù như vậy." Manh Tử Hề kinh hô, Tuyệt Ân thế nào còn nhớ rõ chuyện lúc trước nàng muốn bức bách người nào đó tiếp khách đâu.

Sau này không là bức bách không thành công sao, thế nào nàng còn nhớ a.

"Mau đi đi, bằng không lần sau ta liền cường chế mệnh lệnh người tiếp khách." Tuyệt Ân lạnh giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Trước Hết Hồi Bắc Ngung Đế Quốc

* Bắc Ngung Đế quốc *

"Hồi chủ tử, ngân mâu thiếu nữ biến mất ở di động thành bên trong thâm lâm, sau đó không có tin tức." Jersey đem tin tức ám vệ báo trở về, cấp báo Bắc Huyền Thanh.

Bắc Huyền Thanh đôi mắt phát lạnh, lạnh giọng cả giận nói "Đều đã qua nửa tháng, thế nhưng còn không tìm được người. Cút, các người đều là thùng cơm sao?"

Jersey vội vàng quỳ xuống, không chút hoang mang nói "Thỉnh chủ tử trách phạt."

"Đi xuống đi, cẩn thận tìm lại, dù đem di động thành đào xới lên, cũng phải tìm ra cho bản hoàng tử." Bắc Huyền Thanh vẫy tay để Jersey lui ra.

Lần biến mất kia tính đến nay đã nửa tháng, vốn dĩ nghĩ rất nhanh có thể tìm được người, dù sao di động thành cũng không tính là quá lớn. Nhưng là tìm khắp nửa tháng, ngay cả bóng dáng đều không có, cũng cho người đến Tủy Mộng Tiên tìm đi tìm lại mấy chục lượt cũng không thấy, chính là nói người đã đi rồi.

Mà Xà gia bên kia, không biết là thật sự đình chỉ tìm kiếm Tuyệt Ân, hay vẫn luôn âm thầm tìm kiếm.

Dù sao Xà gia coi như hiện tại rất coi trọng phế tài nhị tiểu thư này.

Sau khi phân phó xuống thành lập dong binh đoàn, mọi người Lam son trang lo trong lo ngoài, luôn chạy tới chạy lui rất nhộn nhịp.

Son mang theo Ngôn Thành tu luyện võ đạo, bởi vì Son phát hiện võ đạo bản thân sau này sẽ không thể đột phá được nữa, khả năng luôn luôn ở vị trí kim giáp chiến sĩ thượng.

Cho nên, sau khi biết kết quả ngọc thí nghiệm linh lực của Ngôn Thành, mặc kệ Ngôn Thành đáp ứng hay không đáp ứng, đều lôi kéo hần đi tu luyện, đem sở học võ đạo suốt đời của bản thân đều truyền cho hần.

"Tuyệt Ân, vì sao toàn bộ son trang chỉ có ta không làm gì a, cảm thấy rất kỳ quái." Manh Tử Hề chỉ cảm thấy bản thân nhàm chán cực kỳ, đại sư huynh

cùng nhị sư huynh đều có việc làm, duy độc nàng chỉ có thể ở một bên Tuyết Ân.

Đại sư huynh vội vàng thành lập Lam dong binh đoàn, nhị sư huynh vội vàng tìm người tìm chân tướng, Sơn quái nhân vội vàng huấn luyện nhập môn đệ tử của hắn, Tuyết Ân vội vàng tu luyện ma pháp cùng võ đạo bản thân.

Mà bản thân nàng, từ nửa tháng trước, Tủy Mộng Tiên bị một đám ám vệ làm rối loạn một phen, đến bây giờ còn chưa mở cửa hành nghề lại được, cho nên nàng chỉ có thể nhàn rỗi.

"Tuyết Ân, vì sao không cảm giác trên người ngươi có linh lực, cũng nhìn không ra ma pháp cùng võ đạo tu vi của ngươi?" Mạnh Tử Hề nghi hoặc hỏi. Hơn nữa Tuyết Ân ma pháp cực kì loạn, ít nhất là nàng đã thấy qua, tuy loạn, nhưng lại cực kỳ lợi hại.

Tuyết Ân mở mắt ra, nói "Ta cũng không biết, ngươi đi gọi mấy người Sơn tới, ta có chuyện phân phó, sau đó rời đi Lam sơn trang, hỏi Bắc Ngung Đế quốc."

"Hỏi Bắc Ngung Đế quốc, nơi đó có phải hay không có rất nhiều mỹ nam?" Mạnh Tử Hề hai mắt tỏa ánh sáng, một bộ dạng cực kỳ hưng phấn chờ mong.

"Ngươi vẫn là nhanh đem người gọi tới đây đi." Tuyết Ân bắt đầu nói, hơn một tháng nay, nàng cũng coi như hiểu biết thêm một điểm ở Mạnh Tử Hề. Chính là thích đùa giỡn nam nhân, kể cả Sơn đều không buông tha, hết thấy nam nhân đều coi như con mồi giống nhau.

"Hào a, vậy ngươi nhất định phải mang ta đi Bắc Ngung Đế quốc a." Mạnh Tử Hề nói xong, nhanh như chớp chạy ra ngoài gọi người.

Đợi sau khi người đến đông đủ...

Sơn bại bởi Tuyết Ân, vẫn như cũ ngồi ở vị trí thứ hai của Lam, tuy rằng mình là một trong những người sáng tạo ra Lam, nhưng là giờ phút này đối với Tuyết Ân cũng là cung kính.

Ngôn Thành tuy rằng học xong nói chuyện, nhưng có thể là do thói quen, hiện tại cũng không phải qua yêu thích nói chuyện, duy độc thời điểm đối mặt với

Tuyết Ân, mới có thể keo kiệt mở miệng nói một vài câu.

"Tuyết chủ tử."

"Chủ nhân."

Triển Hoành cùng Triển Hi, cùng với Sơn ba người đồng thời hô.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Phân Phó Trước Khi Đi

"Uh, nói vậy Tử Hề cũng đã nói với các ngươi, ta gọi các ngươi đến là vì chuyện gì."

"Là, ngài phải về đế đô, kia Lam..." Triển Hi có chút lo lắng hỏi.

Hiện tại Lam dong binh đoàn vừa thành lập, chủ tử còn chưa có xuất hiện, mà hắn còn đang tìm tin tức, còn Sơn chủ tử chỉ một lòng bồi dưỡng Ngôn Thành.

"Lam tạm thời giao cho các ngươi quản lý, nếu có chuyện quan trọng có thể cho chim điêu mang thư đến cho ta." Nếu Lam muốn nàng một tay nâng đỡ đứng lên, không có nàng liền không được, còn không bằng không cần thành lập.

Chim điêu là một loại tín điều, tương đương với bồ câu đưa tin, chim điêu là công cụ liên lạc tốt nhất, nó phi tường nhanh cũng rất lớn, nhưng khi vừa hạ xuống lại chỉ bé như chim sẻ.

"Tuyết chủ tử, này có phải hay không có chút không ổn?" Sơn hỏi, Lam dong binh đoàn hiện tại mới thành lập, tuy rằng Triển Hoành là đội trưởng, nhưng thực tế là Tuyết chủ tử, chỉ sợ về sau lập uy cho lính đánh thuê.

"Sơn, ngươi có thể đi giúp đỡ, ta chỉ có thể ở sau lưng chi chiêu, không thể hiện thân, dù sao rất dễ dàng nhận ra ta." Tuyết Ân nói, nàng có một đôi độc

nhất vô nhị ngân mẫu, rất dễ bị nhận ra .

"Là." Tuyết chủ tử nói là, nàng muốn là hậu thuẫn, trước mắt vẫn là không thể cho mọi người biết nàng là chủ tử đứng đằng sau tất cả.

"Triển Hoành cùng Sơn phụ trách dong binh đoàn , Triển Hi, mặt khác lại phân ra một ít người, thành lập loại nhỏ thợ săn tiền thưởng, phân tán này đối với Lam như hồ rình mồi ." Tuyết Ân phân phó nói, hiện tại nhân số quá ít, có thể sử dụng không nhiều lắm.

Lam, năm đó nhân số vốn không nhiều, tính đến nay, di động thành có nhân số nhiều nhất, ở đế đô chỉ có một ít mà thôi.

Lam, ở ẩn lui vài năm nay, sớm không nghe thấy danh , nhưng mỗi khi nhắc đến, vẫn làm cho người ta không khỏi suy tư.

" Chủ nhân, ta với người cùng nhau." Ngôn thành nhũ mầy nói, hẳn thật không thói quen nói chuyện.

Nhưng là hẳn muốn cùng với nàng, bảo hộ nàng.

"Ngôn Thành, người hiện tại ở bên Sơn, cùng hẳn tu luyện võ đạo, nhớ rõ lời ta nói lúc trước." Tuyết Ân nhân nhạ nói.

Ngôn thành gật đầu, hẳn nhớ được.

Nàng nói, ở bên người nàng rất nguy hiểm, thời khắc đều rất dễ đánh mất tính mạng bản thân, vì thế phải biết tự bảo vệ bản thân mới có thể bảo vệ người của mình , mà cách duy nhất chính là bản thân cường đại đứng lên, nhìn xuống hết thảy.

Nếu bản thân hiện tại không thể bảo hộ nàng, còn có thể liên lụy nàng, như vậy hẳn nguyện ý nghe theo nàng, ở lại Lam sơn trang, chờ hẳn cường đại rồi, lại đến bên nàng, bảo hộ nàng.

"Các người đều đi làm việc của mình đi, ta hiện tại sẽ hồi đế đô." Tuyết Ân đứng lên nói.

Nàng quả thật cần phải trở về, hơn một tháng , bên ngoài hẳn là đã đình chỉ đối với nàng tìm kiếm.

Xà Ngọc Kỳ đã tiêu dao đủ lâu, có thể nào khiến nàng ở đế đô tiêu diêu tự tại như vậy, cừu còn chưa có báo trở về đâu.

"Để ta tiễn chủ tử."

Tuyết Ân gật đầu, đứng dậy rời đi, trên đường Ngôn Thành như trước không nói một lời.

Sơn nhìn Manh Từ Hề là muốn nói lại thôi, lòng tràn đầy rối rắm, nàng cuối cùng phải rời khỏi Lam sơn trang .

Tuyết Ân lại phân phó Triển Hoành cùng Triển Hi một chút việc, rất nhanh, mấy người liền đến cửa.

"Tốt lắm, về sau có chuyện gì hãy dùng chim điêu liên lạc , mặt khác ở thời điểm không sai biệt lắm, đem dong binh đoàn di chuyển một phần đến đế đô, mở rộng thế lực phân bố của Lam." Tuyết Ân dừng lại bước chân, nhìn bọn họ, nghiêm cẩn nói.

Nàng muốn một dong binh đoàn, không chỉ có làm người ta nghe tên đã sợ mất mật, càng muốn làm cho bọn họ triệt để kính phục một đoàn thể như vậy.

"Manh nhi, người dọc theo đường đi phải hào hào chiếu cố Tuyết chủ tử, hiện tại các người là quan hệ thuộc hạ cùng chủ tử, người..."

"Ai u, Sơn quái nhân, sao người trở nên đông dài như vậy a ." Manh Từ Hề đánh gãy sơn lời nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Hồi Xà Gia

Khuôn mặt lạnh tanh của Sơn, giờ phút này có chút nhu hòa, dặn nói "Dọc đường đi phải cẩn thận, chiếu cố tốt bản thân, đừng câu tam đáp tứ nữa."

Manh Từ Hề có chút không kiên nhẫn , hôm nay Sơn quái nhân hào tốt nha, rất kỳ quái nga, đặc biệt sau khi hẳn tỉnh lại còn kỳ quái hơn.

Cái gì mà đừng câu tam đáp tứ thôi, nàng nào có, không phải là đùa giỡn mỹ nam tử thôi sao.

Sau khi nói lời từ biệt, Manh Từ Hề cùng Tuyết Ân mỗi người cưỡi một con chim xanh, nhắm thẳng đế đô mà đi.

Ở bên ngoài đế đô hạ xuống, nàng không muốn mọi người nhìn thấy chim xanh xuất hiện tại đế đô.

"Ngôn Thành thế nhưng có thể sai khiến chim xanh, thật sự là khiến ta rất ngạc nhiên." Xem chim xanh rời đi, Mạnh Tử Hề tựa hồ còn đang cảm thụ lại quá trình cưỡi chim xanh vừa rồi.

Chim xanh, là tọa kỵ thể gian khó có được, tốc độ cực kì nhanh, vốn di động

thành đến để đô, nếu đi xe ngựa thông thường, cần một tháng, nếu là là yêu thú tọa kỵ, cần đến nửa tháng, nhanh nhất chắc cũng mất đến bảy ngày đi. Mà chim xanh, chính là dẫn bọn họ tới đây chỉ mất có nửa ngày.

Tuyết Ân cười khê, Ngôn Thành là do chim xanh nuôi nấng lớn lên, có thể sai sử chim xanh, đó bất quá là chuyện tự nhiên.

Tuyết Ân vừa xuất hiện tại ngoại ô Bắc Ngung Đế không lâu, liền có người của Xà gia đến, cùng với người của hoàng cung.

"Đại tiểu thư, nhị tiểu thư xuất hiện tại ngoại ô, nhưng là giờ phút này nhị hoàng tử đã phái người đến đón." Xà Ngọc Kỳ phái người đi, trở về bẩm báo với Xà Ngọc Kỳ.

"Uh, đã biết, lui ra đi, làm như hết thảy chưa từng có chuyện gì xảy ra." Xà Ngọc Kỳ nhàn nhạt nói, hơn một tháng đến Xà gia, nàng đã học được không ít thứ.

Đương nhiên vẫn là ở Xà gia tổng phủ, mà của phụ thân cũng đang trên đường đến, chắc ít ngày nữa sẽ tới để đô.

Tuyết Ân cùng Mạnh Tử Hề vừa đến cửa thành, liền có người đến nghênh đón.

"Nô tài ra mắt nhị tiểu thư, đại lý tông chủ để nô tài tới đón nhị tiểu thư hồi phủ." Một cái nhìn như là quân gia nô tài, dẫn dắt vài cái gã sai vặt nghênh đón Tuyết Ân.

"Mặt tướng là nhị hoàng tử phái tới hộ tống nhị tiểu thư hồi phủ." Nói lời này là Jersey, hẳn bị Bắc Huyền Thanh phái tới hộ tống Tuyết Ân hồi phủ.

Giờ phút này Mạnh Tử Hề đỡ Tuyết Ân một thân hồng y, sắc mặt càng có vẻ tái nhợt, suy yếu nói "Đều chừng lên đi."

Người qua đường xung quanh dừng lại nhìn, trong lòng vô cùng nghi ngại với thân phận của Tuyết Ân, dù sao Xà gia tổng phủ quân gia, bọn họ cơ hồ đều nhận thức, nhưng lại thêm một tướng quân xuất hiện.

Để đô trừ bỏ vài vị đại quan, cùng tại triều mưu vị tông chủ, cùng hoàng gia người mới có như thế cật thế, nhưng là giờ phút này một cái thiếu nữ vô danh, lại được đãi ngộ như thế, tự nhiên là tò mò vạn phần.

Tuyết Ân liếc gã sai vặt lưng đi đến bên xe ngựa có yêu thú làm tọa kỵ.

Vừa vào xe, Tuyết Ân liền không còn bộ dáng sắc mặt tái nhợt suy yếu vừa rồi kia, Mạnh Tử Hề cũng không nói chuyện.

Vừa rời cái quân gia nô tài, võ đạo cực cao, hơn ba mươi tuổi, nhưng lại đến cấp bậc kim giáp chiến sĩ.

Còn có vị tướng quân, cũng chính là người của Bắc Huyền Thanh, cũng là cấp bậc kim giáp chiến sĩ, nhưng bị vây cái giai đoạn gì, liền không biết.

Đến Xà gia tổng phủ, ngoài cửa đứng không ít người, trong đó bao gồm Xà Ngọc Kỳ, đương nhiên là không có Xà gia đại lý tông chủ, hẳn là sẽ không tự hạ mình đến nghênh đón một cái phế vật như nàng.

Bắc Ngung Đế quốc đích thứ rõ ràng, Tuyết Ân ở Xà gia tuy là đích nữ, nhưng là ở Xà gia tổng quý phủ, còn không bằng chi thứ đâu, có thể khiến cho vài vị con

cháu thứ xuất nghênh đón, đã là cho nàng mặt mũi thật lớn rồi.

Điều này đủ để thuyết minh Xà gia đại lý tông chủ vẫn là rất coi trọng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Đã Chết Ai Tìm Người Tính Số?

"An toàn hộ tống nhị tiểu thư đến Xà phủ, mặt tướng trở về phục mệnh." Jersey nói, thật không biết vì sao chủ tử lại coi trọng một cái nữ tử như vậy, thế nhưng còn để cho hắn tự mình nghênh đón.

"Làm phiên tướng quân." Tuyết Ân xuống xe ngựa, lại khôi phục một bộ suy yếu có bệnh.

Jersey lễ phép tính gặt đầu, sau đó mang theo đội hộ tống rời đi, một cái toàn năng phế tài tiểu thư suy yếu thành như vậy, chủ tử vẫn còn coi trọng như vậy sao?

"Nhị muội, tỷ tỷ rất lo lắng cho ngươi." Xà Ngọc Kỳ vừa thấy Tuyết Ân giống như khóc tang bỏ nhào vào trên người Tuyết Ân, ô ô khóc lên.

Lo lắng nàng rất nhanh trở lại để đồ, vốn cho rằng nàng không trở lại, không nghĩ tới một tháng mới trở về.

"Ha ha, ngươi thế nhưng không chết triệt để, còn có mặt mũi trở về." Xà Ngọc Kỳ ở Tuyết Ân bên tai lạnh giọng nói.

Ở trước mặt Tuyết Ân, nàng còn cần phải giả bộ cái gì, sớm xé rách mặt nạ, nàng bắt quả là cho người khác xem.

"Ha ha, giữa chúng ta còn có nhiều món nợ, đã chết ai tìm ngươi tính sổ đây?"

Tuyết Ân nói xong đẩy ra Xà Ngọc Kỳ, nhọc nhọc nói, "Tỷ tỷ, ngươi đây là đang khóc tang sao?"

Xà Ngọc Kỳ mặt trong nháy mắt đen triệt để, khóc tang? Một loại chỉ có nô tài khóc chủ tử, còn có chính là nữ nhân khóc trưởng bối, kia mới là khóc tang.

Này tiện nhân là nguyên rủa song thân của nàng, vẫn là đem bản thân cho rằng nô tài.

"Nơi nào, tỷ tỷ đây là hi cực mà khóc." Xà Ngọc Kỳ nhẫn lại lửa giận trong lòng, giả ý xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt.

Quần gia nô tài, rất nhỏ nhủu mày, nhắc nhở nói "Đại tiểu thư, nhị tiểu thư vừa mới trở về, tông chủ đại nhân đã đợi lâu."

Manh Từ Hề đỡ Tuyết Ân suy yếu đi qua bên người Xà Kiến Hoa, hơi ý cười nhìn hẩn một cái, sau đó lướt qua.

Xà Kiến Hoa chỉ cảm thấy bản thân cả người một mảnh lạnh lẽo, nàng đã trở lại, thật sự đã trở lại.

Xà gia tổng phủ, kỳ thực nữ nhân cũng không nhiều, đại đô ở tại Vân Châu, mà đại lý tông chủ phu nhân cũng không mang phu nhân ở lại.

Xà gia ở Dương thành là chi thứ, Tuyết Ân cùng Xà Ngọc Kỳ đều phải làm kêu Xà gia đại lý tông chủ một tiếng thúc thúc.

Mà chi thứ cùng trực hệ đại phu nhân sở sinh đứa nhỏ, là đích nữ cùng con trai trưởng, cũng được xưng là trực hệ.

Xà gia đại lý tông chủ ngồi ở phòng tiếp khách, chờ mấy người Tuyết Ân.

"Kỳ Nhi gặp qua thúc thúc."

"Tuyết Ân gặp qua thúc thúc."

Xà Ngọc Kỳ cùng Tuyết Ân lễ phép hô.

Đại lý tông chủ nhìn thoáng qua rất là bộ dáng suy yếu Tuyết Ân, thần nhiên nói "Uh, Tuyết Ân một đường mệt nhọc, trước đi xuống nghỉ ngơi đi."

Lại nhìn về phía kia dẫn Tuyết Ân vào nô mới nói, "Quần gia, một hồi thỉnh ngự y bắt mạch cho Tuyết Ân."

"Vâng." Quần gia cung kính trả lời, sau đó nói với Tuyết Ân "Nhị tiểu thư thỉnh đi theo nô tài."

"Thúc thúc, ta cũng đưa nhị muội đi xuống nghỉ ngơi đi." Xà Ngọc Kỳ cười nói, hiện tại nàng muốn ở trước mặt đại lý tông chủ vờ nhu thuận lấy lòng.

"Không cần, nàng vừa trở về, các ngươi ngày khác lại đi cũng không muộn, đều đi xuống đi." Đại lý tông chủ nhàn nhạt nói.

Xà Ngọc Kỳ bĩu môi, nhu thuận nói "Vâng."

Tuyết Ân cùng Manh Từ Hề đi theo quần gia tới một cái tiểu viện, cùng tiểu viện Xà Ngọc Kỳ không tính gần cũng không tính xa.

Tuy rằng các nàng đều là tạm cư ở Xà gia tổng phủ, nhưng đãi ngộ đều giống như với đích nữ, hơn nữa tựa hồ có ý muốn các nàng thường đến đây.

Ở đâu đối với Tuyết Ân thế nào cũng được, dù sao trước mắt, đều không sai biệt lắm.

"Về sau nhị tiểu thư có việc chỉ cần phân phó nô tài một tiếng có thể, nếu cần gì, ghi vào danh sách, nô tài sẽ đi làm."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Ngụy Trang Thể Nhược Nhiều Bệnh

"Uh, đã biết, làm phiền quản gia ." Tuyết Ân suy yếu trả lời.

"Kia nô tài cáo lui trước." Quản gia nói xong liền lui xuống, ánh mắt đối với Tuyết Ân, cùng với đại tiểu thư so sánh với, là tốt hơn một chút.

"Tuyết Ân, Xà gia các người quả nhiên là đòi đòi ra nữ nam cùng nữ nhân." Chờ quản gia lui ra sau, Manh Từ Hề rốt cục nhìn không được mở miệng nói chuyện.

Cái kia Xà gia đại lý tông chủ, oa ha ha, dĩ nhiên là vị nữ đại thúc, tuy rằng cùng Sơn quái nhân giống nhau, không có biểu cảm gì, nhưng là so Sơn quái nhân tốt hơn nhiều.

Còn có người kêu Tuyết Ân làm nhị muội, oa, càng là xinh đẹp, một bộ dạng mang nước mắt, vừa nhìn thấy đã thương a.

"Người thu liễm một tí đi, nơi này Xà gia nói không chừng có con mắt đang quan sát, hơn nữa để đồ đối với tôn ti càng là rõ ràng, người cẩn thận bị người ta bắt được nhược điểm của mình." Tuyết Ân nhắc nhở nói.

Này Từ Hề thời điểm nhìn thấy nữ nam, kia hai mắt đều sáng lên có thể chiếu sáng lên bầu trời .

"Người yên tâm ." Manh Từ Hề cười nói, nơi này để đồ chính là nhiều nữ nam, chính là vì sao nhiều mặt khôi băng cùng đầu gối như vậy, thật sự là không thủ vị chút nào.

"Đừng nói nữa, một hồi ngũ y tới rồi, không thể làm cho bọn họ tra ra ta ngụy trang bộ dáng suy yếu."

Nàng hiện tại bệnh trạng thể hư nhiều bệnh đều là giả vờ, nếu ngũ y tới bắt mạch rất nhanh sẽ bị tra ra , đến lúc đó ngay tại Xà gia trang sẽ không tha.

"Ân ân, đã biết. Đúng rồi, mấy ngày nay Tiểu Đoàn Từ đi nơi nào , đều không đi ra chơi." Manh Từ Hề hỏi, nàng nhưng là rất nhớ đoàn long xù tiểu tinh linh.

"Ồ huyết ngọc tâm ." Tuyết Ân trả lời, từ ngày ấy tỉnh lại không lâu, Tiểu Đoàn Từ liền quay về huyết ngọc tâm .

Huyết ngọc tâm của nàng là triệu hồi môi giới, đã ký hẹn, Tiểu Đoàn Từ liền có thể thông qua huyết ngọc tâm trở lại Tinh Linh tộc .

Hiện tại chỉ có thể dùng thủ hạch cùng Thanh Liên đến ngụy trang một chút thể nhược nhiều bệnh.

Rất nhanh, ngũ y liền đến, cấp Tuyết Ân bắt mạch, rất nhỏ nhíu mày, mạch tượng rất kỳ quái...

"Nhị tiểu thư nhưng là từng bị đứt gân mạch? Là do bị hạ độc sao?"

"Trước đó vài ngày ta tu luyện, lại cấp hòa công tâm, chặt đứt mấy chỗ kinh mạch, về phần uống thuốc độc, ta như thế nào uống thuốc độc đâu." Tuyết Ân xảo diệu trả lời.

Kinh mạch cả người nàng có thể nói là đứt gãy hết, vừa trọng sinh , về phần uống thuốc độc, đó là Xà Ngọc Kỳ cùng đại phu nhân ban tặng .

Nàng bắt quá là để Thanh Liên phun ra chút độc tố, cho ngũ y bắt mạch .

"Kia nhị tiểu thư thật sự là may mắn, trong cơ thể có rất ít độc tố, ta kê cái phương thuốc, tĩnh dưỡng mấy ngày là được, đương nhiên tĩnh dưỡng nhiều ngày càng tốt." Ngũ y thu tay nói.

Xà gia nhị tiểu thư này, thật đúng là kỳ nhân, nghe đồn là toàn năng phế tài nhị tiểu thư, gân mạch đứt , thể nhưng có thể trọng sinh, mà cơ thể còn có độc tố, ít nhất cũng có bảy tám năm nay, thể nhưng còn bình yên vô sự, khó trách ốm yếu

thành như vậy.

"Từ Hề, tiền ngũ y." Tuyết Ân nói.

Manh Từ Hề hiện tại có thân phận tỷ nữ của Tuyết Ân đứng bên cạnh nàng, đương nhiên là phải làm chút chuyện tỷ nữ hay làm

Nàng tuy mơ hồ nhưng vẫn biết phân biệt nặng nhẹ , Tuyết Ân đem mình giữ ở bên người, cũng là bởi vì Xà gia không có ai có thể tin, có thể dùng được.

Lời nói của ngũ y, tự nhiên là sẽ truyền đến đại lý tông chủ cùng Bắc Huyền Thanh, cũng phân phó xuống dưới, để Tuyết Ân tĩnh dưỡng vài ngày, bất luận kẻ nào cũng không được đến quấy rầy nàng.

"Muội muội, nàng đã trở lại, chúng ta làm sao bây giờ?" Xà Kiến Hoa bất an nói.

Chương 109: Đại Ca Quá Nhất Gan

Vừa rồi ánh mắt Tuyết Ân nhìn hấn, làm cho hấn đến bây giờ cả người đều lạnh.

"Sợ cái gì, trở về còn không phải một bộ dáng đầy bệnh sao, có thể tính kế nàng một lần, tự nhiên là có thể lại tính kế nàng lần thứ hai, chủ là một cái phế tài mà thôi, còn sợ gì không thành công."

Xà Ngọc Ký liếc mắt một cái Xà Kiến Hoa, con mắt đầy khinh thường, bất quá là trở về, đem hấn sợ tới mức này, thật sự là vô dụng, còn không bằng nhị ca đâu.

Sớm biết rằng vậy nên thỉnh cầu phụ thân để cho nhị ca đi theo, nhưng là dù sao nhị ca cùng nàng cũng không phải thật thân cận, cho nên mới để cho đại ca đi theo.

"Nhưng là người không thấy được ánh mắt nàng, cái loại cảm giác này..." Cái loại này làm cho hấn đầy lòng cảm giác hốt hoảng, nàng đây là đang cảnh báo hấn, nàng đã trở lại, nàng sẽ không bỏ qua cho mình.

"Đại ca, người thế nào lại nhất gan như vậy, đều nói bất quá là một cái phế vật mà thôi, người còn như vậy, cũng muốn lưu lạc giống nàng, thậm chí càng thêm vô dụng."

Xà Ngọc Ký là từ đáy lòng khinh thường Xà Kiến Hoa yếu đuối, như nói trước kia còn có người yếu đuối hơn là Tuyết Ân, nhưng bây giờ đại ca, so kia cái tiện nhân còn muốn yếu đuối hơn.

Một đại nam nhân, thân là trưởng tử Xà gia, thế nhưng yếu đuối thành như vậy, quả thực so Tuyết Ân còn muốn càng thêm khiến Xà gia mất mặt.

"Ta..." Xà Kiến Hoa vẻ mặt đỏ bừng, không biết nói gì để phản bác Xà Ngọc Ký, nhưng là nàng nói không sai.

"Yên tâm, để cho nàng tự rời đi, cũng không biết đi nơi nào, để xem ai có thể nói gì." Xà Ngọc Ký lạnh nhạt nói.

Hiện tại nàng đã chắc chắn vị trí nhị hoàng tử chính phi, tự nhiên là không sợ nàng ta, nàng thậm chí còn ước gì Tuyết Ân có thể cùng nhau gả nhập hoàng cung, như vậy nàng liền càng dễ đối phó nàng.

... ..

Có thể là Xà gia đại lý tông chủ ra lệnh, đã nhiều ngày cũng không có ai dám đến quấy rầy Tuyết Ân, đương nhiên được ngự y đưa đến, nàng cũng không thèm ăn.

Là được ba phần độc, nàng không có bệnh, tự nhiên là không cần thiết ăn.

"Tuyết Ân, người còn muốn ngồi một chỗ tới khi nào a." Mạnh Tử Hề rốt cục nhịn không được, đều đã ở tứ phương tiểu viện ngày người vài ngày, nàng nghĩ rất muốn đi ra ngoài chơi.

"Nhanh thôi." Tuyết Ân không nhanh không chậm nói, nàng không vội, nhưng là người Xà gia mỗi ngày đều đến hỏi bệnh tình nàng.

Tựa hồ chờ Tuyết Ân tốt lên, sau đó dẫn người tiến cung, đàm luận cùng hoàng gia hôn sự.

Bác Huyền Thanh cũng là mỗi ngày đều phái người tới hỏi, cũng thường không ít thứ tốt cho Tuyết Ân, khiến Xà Ngọc Ký nghiêng răng nghiêng lợi, lại chỉ có thể ở

trong phòng hôn dối.

Này nọ không là của nàng, không thể nhận, bằng không, tính tình nóng nảy của nàng, truyền vào bên trong hoàng cung, kia sẽ không ổn. Cho nên không có việc gì, nàng cũng chỉ có thể ở trong phòng hôn dối, bằng không chính là luyện võ, đem hết thảy trở thành Tuyết Ân, tận tình quất.

Tuyết Ân tự nhiên biết hết thảy.

Quả nhiên, không quá hai ngày, đại lý tông chủ liền tự mình đến hỏi thăm bệnh tình.

"Tuyết Ân, hiện tại thân thể đã tốt hơn chút nào chưa?" Đại lý tông chủ quan tâm hỏi.

"Tạ thúc thúc quan tâm, Tuyết Ân đã tốt hơn nhiều."

"Vậy là tốt rồi, qua hai ngày nữa, trong cung có tiệc tối, người hoàng cung tới, chỉ rõ muốn người tham gia, người hảo hảo nghỉ ngơi, đến lúc đó cùng thúc thúc đến đó."

Tuyết Ân nhu thuận trả lời, "Vâng."

"Tuyết Ân có thể trách thúc thúc không hỏi chuyện đêm hôm đó?" Đại lý tông chủ nhìn mặt Tuyết Ân, thử hỏi.

"Không có, Tuyết Ân hiểu rõ dụng tâm của thúc thúc." Nàng đương nhiên biết ý tứ đại lý tông chủ, đêm hôm đó rõ ràng thật khả nghi, nhưng là hấn không có truy xét, cũng không hỏi nàng, sau khi trở về càng là không hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Xà Gia Người Lạnh Bạc

Đúng vậy, trở về không là đều không có hỏi nàng việc gì? Dù sao trong mắt bọn họ, nàng có cũng được mà không có cũng không sao, còn sống đương nhiên cũng tốt, dù sao còn có thể lợi dụng, đã chết cũng không sao, dù sao cũng không phải chưa từng chết qua.

Đây là Xà gia người lạnh bạc, mát là nhân tâm.

Như vậy cũng tốt, bọn họ càng vô tình, nàng báo thù lại càng kiên định, đến lúc đó liền sẽ không chùn tay.

"Thúc thúc biết người thời điểm ở dương thành Xà gia đã chịu nhiều khổ sở, nhưng là thế giới này vốn chính là như thế, cá lớn nuốt cá bé, Kỷ Nhi trước mắt là một thế hệ xuất sắc nhất chiến sĩ cùng ma pháp sư ở Xà gia..."

"Thúc thúc không cần phải nói, Tuyết Ân đều biết." Tuyết Ân đánh gãy lời nói Xà gia đại lý tông chủ, ánh mắt nóng rực nhìn về phía hấn, "Nếu người đứng ở góc độ Tuyết Ân, người sẽ còn nói như vậy sao?"

Đúng vậy, cá lớn nuốt cá bé không sai, nếu đặt ở người xa lạ, không quan hệ thân nhân gì, nàng có thể không để ý, nhưng đây là gia tộc của nàng không phải sao?

Này không phải đều là người một nhà sao? Hảo, liền tính là gia đình, thúc cháu tỷ muội cái gì cũng không nói, dù sao nhân tâm vốn là như thế.

Mẫu thân cũng không cần phải nói, vất vả mang thai tháng mười tự nhiên yêu thương nữ nhi của mình, nhưng là phụ thân ở đâu? Chẳng lẽ trên người nàng lưu là huyết mạch người khác sao?

Đại lý tông chủ ghen lời, hấn chưa từng chịu khổ giống như Tuyết Ân như vậy.

Tuyết Ân cười lạnh, nhìn xem, này không phải là hết lời để nói rồi sao, bởi vì bọn họ vốn không có lời nào để nói.

"Tuyết Ân là nói thúc thúc, hay vẫn là nói Xà Hoàng Nhất đi?" Đại lý tông chủ hỏi, có phải hay không bản thân rất ích kỷ, Xà gia đối nàng quả thật không tốt, chẳng lẽ hấn còn muốn nàng oán giận thêm một chút đều không được sao?

"Không có." Thật rõ ràng hai chữ, nghe không được một tia oán giận.

Nàng vì sao muốn trách bọn họ, cũng không hận, chính là bi thương của nàng.

Hiện tại là vì thời gian chưa tới. Đến lúc đó, liền hoàn trả toàn bộ.

Đại lý tông chủ thờ dài một tiếng, bất đắc dĩ nói "Hi vọng người có thể minh bạch, oán giận là vô dụng, mà người cùng Kỷ Nhi là cùng nhau gả cho nhị hoàng tử, người cũng chỉ có thể nhẫn nhịn."

Này cũng không thể oán người Xà gia như thế, vốn là danh môn thế gia, huống chi còn là số một số hai tứ đại gia tộc.

Nàng trời sinh toàn năng phệ tài đã định vận mệnh cả đời, còn có thể gả cho nhị hoàng tử làm sủng phi, này đã là kết quả vô cùng tốt.

Về phần truyền thuyết ngân mâu, nói vậy cũng là ngày sau trở thành hoàng hậu đi, cho nên nàng phải gả nhập hoàng cung.

"Tuyết Ân, cái kia thúc thúc của người nói với người cái gì vậy?" Manh Từ Hề ở thời điểm sau khi đại lý tông chủ rời khỏi liền tiến vào.

Nàng là không quen nhìn Xà gia, xem thái độ bọn họ đối với Tuyết Ân như vậy, cũng rất muốn hành hung một chút, đặc biệt kia cái gì ngọc 'Kê' (Xà

Ngọc Kỳ) kia, chán ghét nhất chính là nàng .

"Không có gì, hai ngày nữa sẽ tiến cung, lúc nói chuyện người nên thu liễm, miễn cho bị khó xử, nhớ hiện tại người là nha hoàn, không thể lỗ mãng như vậy." Tuyết Ân phân phó nói.

Theo lời nói của đại lý tông chủ, nói cách khác, muốn nàng cùng Xà Ngọc Kỳ đồng thời gả cho Bắc Huyền Thanh, xem ra cung yến vài ngày nữa, xem ra là...

Nghĩ đến này không khỏi đau đầu, nếu ở cung yến nói về hôn sự, nàng kháng chỉ, liên lụy Xà gia, nàng nhưng là không sao cả, chính là hoàng mệnh khó cãi lại a.

Quên đi, trước không nghĩ việc này, đừng nói còn chưa có thành thân, liên tính thành thân, cũng vẫn là có thể rời đi.

Quyền thế, thật sự rất trọng yếu, bằng không khắp nơi sẽ không có người quản chế.

"Lam bên kia có hay không truyền đến tin tức." Hiện tại bọn họ hỏi Bắc Ngưng Đế đã được một thời gian, nhưng là bên kia còn chưa truyền đến tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Đột Nhiên Biến Lạnh, Sao Lại Thế Này?

"Không có."

Tuyết Ân khẽ ừ, không có tin tức coi như là tin tức, nói cách khác Lam trước mắt coi như thuận lợi.

Nhìn ngoài cửa sổ hoa mai đã nở rộ, quá vài ngày nữa chính là đêm giao thừa, vậy là nàng đến thế giới này đã được một năm, nhưng nàng vẫn cảm thấy thật sự ghen ghét.

Cung yến sắp tới, đại lý tông chủ đem trang phục cùng trang sức đều đưa viện của nàng cùng Xà Ngọc Kỳ

Kỳ thực cung yến, cũng chính là đêm trừ tịch, nhưng lại có sứ giả các nước khác đến, cho nên lần này hoàng cung đêm giao thừa không đơn giản chỉ là gia yến như vậy.

* đêm giao thừa cung yến *

Xà Ngọc Kỳ nhìn một thân lửa đỏ, khuôn mặt mộc trắng nõn nà không hề có một tia son phấn của Tuyết Ân, rất là ghen tị.

Rõ ràng không có tô son điểm phấn, rõ ràng mặt nàng chính là không có đẹp như nàng, nhưng là cũng là thật hấp dẫn người.

Tuyết Ân khiến nàng ghen tị phát cuồng đi thôi.

"Nhị muội này, đều còn chưa có xác định hôn kỳ, sao lại mặt lên hồng giả y, chẳng lẽ là muốn ở trên yến hội, tìm lương nhân?"

Xà Ngọc Kỳ cuối cùng cũng không chịu nổi ghen tị trong lòng, đơn giản hồng y kiểu dáng, tay áo khẩu lại dùng tơ vàng buộc vòng quanh một đóa hoa sen trông rất sống động.

Quần áo tốt như vậy, vì sao thúc thúc không cấp cho mình, mà là cấp cho cái phế tài này.

"Tỷ tỷ một thân tang phục, chẳng lẽ là muốn vội về chịu tang?" Tuyết Ân lãnh môi phản kích, ha ha, đỏ lên nhất bạch, trùng hợp đêm tối lóe sáng nhan sắc.

Xà Ngọc Kỳ sắc mặt nhất thời đen lên, quần áo của nàng là không có đỏ tươi giống Tuyết Ân như vậy, chỉ là có chút tố mà thôi, nhưng là nàng thế nhưng nói bản thân vội về chịu tang..

"Nhị muội, xem lời nói này của người, chúng ta là đi tham gia cung yến, chẳng lẽ người muốn rửa hoàng thượng, hay vẫn là rửa hoàng tử a?"

Xà Ngọc Kỳ cắn răng, không thể tức giận, nhưng nàng chính là rất tức giận, không thể theo ý của nàng, chính là không thể tức giận.

"Đây chính là tội lớn nha, khinh giả tử, tru di cửu tộc, người đừng kéo cả gia tộc xuống nước theo người." Xà Ngọc Kỳ nhún lửa giận trong lòng, hảo tâm cười nhắc nhở.

Tuyết Ân không sao cả nhún vai, nhàn nhạt nói "Lời này cũng không phải là ta nói, tử cũng sẽ không phải là ta, tự nhiên không có quan hệ gì với ta."

"Người..." Xà Ngọc Kỳ bị tức khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nhưng là lại không biết phản bác thế nào, rõ ràng quay đầu, nhắc rèm cửa sổ, đối với bên ngoài mãnh liệt thờ mạnh, nhắc nhở bản thân không cần phát hỏa.

Nếu không phải đại lý tông chủ thúc thúc tìm nàng nói qua, nàng không cần nhẫn nại như thế.

Gió lạnh theo cửa sổ thổi vào, Tuyết Ân không sao cả dựa vào thành xe ngựa, còn có một bộ dáng thật hường thụ.

Nhìn bộ dạng tức giận mà không thể làm gì được của nàng ta, Tuyết Ân tà mị gọi lên khoe miệng.

Manh Từ Hề nhìn động tác này, không khỏi sùng sốt, oa, Tuyết Ân cười rộ lên đẹp quá a.

Nhưng là ngay sau đó...

"Thật đáng chết, sao đột nhiên lạnh như thế." Xà Ngọc Kỳ chà xát cánh tay, muốn buông rèm cửa sổ, nhưng là nghĩ trời lạnh như vậy, nhất định có thể đem

Tuyết Ân đông lạnh chết, liền rời cửa sổ xe, hướng bên trong xô dịch.

"Tiểu thư, phủ thêm áo choàng đi." tỳ nữ bên người Xà Ngọc Kỳ đem áo choàng đưa cho nàng, may mắn nàng hôm nay mang theo áo choàng.

Xà Ngọc Kỳ lấy áo choàng, đem bản thân gắt gao bao vây, thời điểm nhìn về phía Tuyết Ân, không khỏi cắn răng.

Ngày lạnh như vậy, nàng mặc lại không nhiều lắm, nhưng là vì sao nàng có thể thành thói một bộ dáng không có việc gì như vậy, còn có nha hoàn bên người nàng cũng vậy.

Nhưng là bản thân cùng nha hoàn cũng là lạnh đến nổi hận không thể mang chậu than sưởi ấm.

Khoan, sưởi ấm, nàng là hỏa thuộc tính ma pháp sư, có thể làm bản thân ấm áp, tụ tập linh lực, nỗ lực phát ra ấm áp, nhưng là mặt là có chút nóng, vì sao vẫn là lạnh như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Âm Chỉ Xà Ngọc Kỳ Là Diễm Quỷ

"Tỷ tỷ, người không sao chứ? Thế nào lui thành một đoàn, là muốn lui thành cầu sao?" Tuyết Ân rất là hảo tâm hỏi Xà Ngọc Kỳ, kỳ thực trong lòng đều đang cười thầm.

Manh Từ Hề vốn cũng thấy rất kì quái, vì sao hai người đối diện một bộ dạng thoát nhìn rất lạnh như vậy, sau đó lại nhìn Tuyết Ân, suy nghĩ cẩn thận.

Nguyên lai là Tuyết Ân giờ trò quỷ, nàng là băng hệ ma pháp sư, muốn đông lạnh không khí thật dễ dàng.

Nhưng là khiến nàng kỳ quái là, Tuyết Ân băng hệ thế nhưng áp chế Xà Ngọc Kỳ hỏa hệ, này thật sự là...

"Người cái kia ai, đem người áo choàng cho ta." Xà Ngọc Kỳ thật sự rất lạnh rồi, xem Manh Từ Hề trên người áo choàng cũng coi như không tệ, liền ra lệnh.

Manh Từ Hề bĩu môi, mới không cần, đông chết nàng tốt lắm.

"Nhanh chút, không có nghe thấy lời ta nói sao?" Nhìn đến Manh Từ Hề không hề để ý, Xà Ngọc Kỳ căm tức quát.

Này tiện nhân đáng chết, vì sao bên người nàng tiện tì đều cùng bản thân đối nghịch, không có một cái Băng Ngưng, lại tới nữa một cái Manh Từ Hề, so Băng Ngưng còn muốn tiện tiện hơn.

"Tiểu thư, buổi tối nô tì không cần gác đêm cho người có được hay không?" Manh Từ Hề làm bộ hoảng sợ tới gần Tuyết Ân.

"Vì sao?"

"Nô tì nhìn thấy bạch y nữ quỷ, mà nàng thế nhưng muốn nô tì giao ra áo choàng, rất sợ đó, giống như ác mộng vậy, không đưa cho nàng áo choàng, nữ quỷ có phải hay không tìm đến nô tì a?"

Tuyết Ân chăm chú nhìn, Xà Ngọc Kỳ đã đông lạnh xanh cả mặt, lạnh nhạt mở miệng, "Không có việc gì, không cho nàng ta áo choàng, trái tim nhỏ

điểm quý quý mị khí, đến lúc đó người trên chốc lạn hoa đào, ta sẽ đem người bán."

Xà Ngọc Kỳ thời điểm đang nghe đến Manh Từ Hề nói, đã đủ tức, nhưng là hiện tại nghe được Tuyết Ân lời nói, càng là tức giận .

"Các người... A ách!" Nói còn chưa nói hoàn, Xà Ngọc Kỳ liền mạnh mẽ đánh cái hất xì, thật sự là đông lạnh .

Thế nhưng nói nàng là quý, nhưng lại là điểm quý, trên chốc nam nhân điểm quý, nhìn không được , thật muốn tiến lên quật hai roi.

"Tiểu thư." Bên người nàng nha hoàn sốt ruột hô, nếu nhiễm phong hàn, một hồi liền không thể vào cung .

Trong hoàng cung ở, sợ nhất chính là bệnh, đặc biệt là cung yến như vậy.

Tuyết Ân thấy không sai biệt lắm , thu hồi linh lực, sau đó thả ra linh lực ấm áp, khiến không gian không lại lạnh như băng như vậy, đương nhiên, kia chỉ nhằm vào người đối diện kia .

"A ách, vì sao các người không biết là lạnh, có phải không phải người giờ trò quý?" Xà Ngọc Kỳ lại hung hăng đánh cái hất xì, hoài nghi nhìn Tuyết Ân cùng Manh Từ Hề.

" 'Kỹ đại tỷ, là người làm nhiều chuyện xấu a, cho nên mới sẽ cảm thấy lạnh đi, người xem nha hoàn người đi đều không có việc.' Manh Từ Hề trọng thanh 'Kỹ đại tỷ' ba chữ.

"Người... Tien ti." Xà Ngọc Kỳ cắn răng nói, hận không thể giết chết Manh Từ Hề trước mắt.

Một cái nhỏ tiện ti, thế nhưng xưng hô với nàng như vậy, thế nhưng lấy tên của nàng cùng thân phận của nàng làm văn, đáng chết, sớm muộn gì có một ngày, nàng thế nào cũng phải lột da tiện ti này.

"Đại tiểu thư, nhị tiểu thư đã đến cửa cung ." Ở thời điểm Xà Ngọc Kỳ muốn nổi bão, xe ngựa ngừng lại, nhắc nhở nói.

Bởi vì không khí đột nhiên biến ấm, hiện tại Xà Ngọc Kỳ đông cứng thân thể cũng ấm áp lên, hất xì cũng không nhiều như vừa rồi.

Nhưng là sắc mặt cũng là xanh mét , một bộ đáng ác quý.

Xà Ngọc Kỳ cắn giận trừng mắt nhìn Tuyết Ân cùng Manh Từ Hề liếc mắt một cái, sau đó xuống xe.

"Không nói , không cần xúc động nói chuyện như vậy, cái này tốt lắm, nàng ta đã đem người coi là cái đinh trong mắt , về sau xem người có chịu được không." Nhìn bộ dạng Manh Từ Hề nghịch ngợm, Tuyết Ân chỉ phải bắt đầu đi xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Mới Vào Hoàng Cung

"Là, nô ti biết sai rồi, cam đoan lần sau sẽ sửa." Manh Từ Hề bộ dáng không có nhận sai, dù sao lần sau đổi cách khác là được.

Tuyết Ân bắt đầu đi, ngồi trên nhuyễn kiệu, hướng trong thâm cung đi đến.

Xe ngựa không thể vào hoàng cung , cho nên những người trọng yếu, đều sẽ phải người nâng nhuyễn kiệu đưa vào bên trong, bởi vậy có thể thấy được, Xà gia ở triều đình vẫn là rất có thể lực .

Đêm khuya, thâm cung đèn đỏ vừa lên, yên tĩnh một mảnh, trừ bỏ ngẫu nhiên lui tới vài thái giám cùng cung nữ, nhìn thấy có bất cứ cỗ kiệu nào đến, đều sẽ lui một bên, đó là tất tất tác tác tiêu sái lộ thanh, còn có kia ngẫu nhiên tiếng gió.

Ngự hoa viên nơi tổ chức cung yến.

Lúc này đã có không ít quan viên đến, vài ba người tụ tập một chỗ cùng nhau nói chuyện, tán gẫu chút chuyện, nhìn thấy Xà gia đại lý tông chủ đến, lại ào tiến lên nói chuyện.

Lần này yến hội, có rất ít nữ quyền nhà quan lại xuất hiện , đương nhiên tứ đại gia tộc là ngoại trừ , bất quá trừ bỏ Xà gia cùng Lam gia tổng phủ ở để đô ngoại, mặt khác hai nhà tổng phủ là không ở Bắc Ngung Đế hoàng thành .

Xà Ngọc Kỳ vừa rồi mặt bị đóng băng, giờ phút này sắc mặt có chút tái nhợt, một thân tố y càng khiến nàng liễu yếu đũ đưa theo gió, chốc người trĩu mền.

Tuyết Ân cùng Mạnh Tử Hề chính là an phận đứng ở một bên, không có người tiến lên bắt chuyện.

Dù sao Tuyết Ân ở Bắc Ngung Đế quốc thậm chí toàn bộ đại lục đều nổi tiếng toàn năng phé tài tiểu thư, lại từ vị trí chính phi nhị hoàng tử, biến thành suren phi, bởi vậy một ít người tự nhiên là không muốn tiến lên cùng nàng bắt chuyện, không ưu việt.

"Một đám người thế lực, có mắt như mù." Mạnh Tử Hề xem một màn này, không khỏi lạnh giọng nói.

Khó trách Tuyết Ân có thể lực bản thân, muốn lên gạt người Xà gia, thậm chí là tất cả mọi người, hiện tại nàng cuối cùng cũng cảm nhận được.

Liên tính bọn họ coi Xà Ngọc Kỳ là thành quân cò, thì tất nhiên đó là quân cò hữu dụng, đều cẩn thận trân trọng, sủng ái, mà Tuyết Ân, lại chính là một cái cò cũng được mà không có cũng không sao, như thế nào nàng xem đều tích.

"Tử Hề." Tuyết Ân có chút bất mãn, hoàng cung không phải là nơi có thể tự tiện nói chuyện, một hồi bị người ta bắt được nhược điểm, kia đã có thể dẫn tới phiền toái.

Mạnh Tử Hề không nói gì, được rồi, nàng biết như vậy không đúng, nhưng mà nàng chính là nhìn không được.

"Hoàng thượng, hoàng hậu giá lâm"

"Thái tử, nhị hoàng tử giá lâm"

Chính khi nói chuyện, thái giám cao giọng nói.

Nhất thời toàn trường yên tĩnh xuống dưới, ào ào xoay người đứng lên, đối với vị trí long vị, quỳ xuống..

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

"Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

"Thái tử thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

...

Quỳ lạy hành lễ thanh, như huấn luyện tốt lắm một loại, chỉnh tề.

"Miễn lễ, tối nay là đêm giao thừa, bách quan tề tụ cung yến, cũng không cần câu nệ tiểu tiết, tùy ý." Hoàng đế cao giọng nói, mặt mang tươi cười, tựa hồ thật vui vẻ, dặt tay hoàng hậu, ngồi vào.

"Tạ hoàng thượng."

Mọi người đứng dậy hô to.

Tuyết Ân đứng lên, hơi chút giương mắt nhìn một chút, mặt trên cao tọa nhân.

Hoàng Đế Bắc Vực tuy rằng đang cười, nhưng là nụ cười lại mang theo một cỗ tự nhiên uy nghiêm cùng khí phách, tần hiển hoàng giả thiên uy.

Lại nhìn hoàng hậu, 30 tả hữu niên kỷ kỷ, phượng bào vàng óng ánh trên người, đang cùng Bắc Vực cười vui vẻ, có vẻ thật ân ái, lại không mất đi phong thái mẫu nghi thiên hạ.

Xem ra hoàng đế cùng hoàng hậu xem đều còn thật tuổi trẻ, đại khái cũng liền 30 tả hữu, nhưng kỳ thực là hơn 40, chính là hoàng gia có tiền mua đường nhan đàn được, đến kéo dài tuổi thọ, nói vậy hoàng hậu khẳng định mất không ít bạc mua trứ nhan đàn.

Hoàng đế cùng hoàng hậu cao tọa phía trên, sau đó kế tiếp bên phải vị trí là sứ giả các nước, bên trái vị trí là hoàng gia tử nữ, kế tiếp lại ần quan chức đến ngồi vào vị trí.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Tuyết Ân Bị Lãng Quên

Bởi vì là người Xà gia, Tuyết Ân cùng Xà Ngọc Kỳ cũng ngồi ở vị trí phía trước.

"Xà ái khanh, nói vậy người bên cạnh người chính là Xà gia nổi tiếng thiên hạ ma vũ song tu thiên tài thiếu nữ đi?" Hoàng đế vừa lòng nhìn thoáng qua sở

hữu quan viên, sau đó dừng ở bàn Tuyết Ân, cười nói.

"Hồi hoàng thượng, đúng vậy."

"Dân nữ đa tạ hoàng thượng khích lệ." Xà Ngọc Kỳ đứng lên hơi hơi doanh thân, kia một thân tố y càng là khiến nàng tấn hiển nhược liễu phong.

Hoàng Đế Bắc Vực vừa lòng gật đầu, mặc dù ma vũ song tu thiên tài, nhưng còn vẫn duy trì nữ hài tử nên có ôn nhu cao nhã, quả thật là chính phi Huyền Thanh nhân tuyển.

"Hoàng thượng, ngài thấy bộ dáng Kỳ Nhi thật ôn nhu nhu thuận, nô tì xem thật sự là rất thích thú." Hoàng hậu khẽ cười nói.

Hoàng đế cười ha ha, còn nói vài câu khen Xà Ngọc Kỳ, mọi người xung quanh cười nịnh hót thỉnh thoảng thêm vào vài ba câu phụ họa. Xà Ngọc Kỳ một mặt thẹn thùng, nhưng cũng không có vẻ tiêu cô nương tử gia gia, xem là hoàng đế vừa lòng gật đầu.

Tuyết Ân tựa như bị người ta dồn vào chân tường một góc, rõ ràng cùng Xà Ngọc Kỳ ngồi chung một bàn, nhưng là trong mắt bọn hắn nhưng không có thấy nàng, giống như nàng là trong suốt một loại.

Manh Từ Hề đứng ở phía sau, có chút không cam lòng, không phải là nàng thích tranh thủ tình cảm, mà là những người này rất đáng giận.

Tuyết Ân âm thầm ý bảo nàng đừng xúc động, bản thân còn lại là thần nhiên ngồi ăn uống tự nhiên.

"Hoàng thượng, người nhìn bên người Kỳ Nhi thiếu nữ kia ăn uống thật chuyên tâm, như thế nào?" Hoàng hậu nhìn về phía Tuyết Ân, nói nhỏ bên tai hoàng đế.

Tuyết Ân mờ mịt ngẩng đầu, chiếc đĩa g còn mang theo một khối rau xanh, nhanh như vậy đã đem ngữ điệu chuyển tới trên người nàng a, còn tưởng rằng bọn họ đã quên tồn tại của nàng đâu.

"Xà ái khanh vị này là?" Hoàng Đế Bắc Vực nhìn thoáng qua Tuyết Ân, hơi chút nhíu mày, tựa hồ có chút bất mãn.

"Hồi hoàng thượng, đây là nữ nhi thứ hai của biểu đệ sống ở Dương thành đã lâu, Tuyết Ân." Đại lý tông chủ đứng dậy đáp lời.

Nhất thời tất cả mọi người đều chuyển dời ánh mắt lên trên người Tuyết Ân, xem nàng lạnh nhạt ngồi một chỗ lại thoải mái ăn uống, đều nhỏ giọng nghị luận.

Đơn giản nói đúng là nghe đồn phế vật, lại bị ghét bỏ, một dạng người không có quy củ.

Ai không biết năm đó nhị hoàng tử cùng Xà gia đích nữ Xà Tuyết Kỳ có hôn ước, sau này mẫu thân bị phế, thế nhưng bị biếm thành thân phận đích nữ, trở thành thứ xuất.

Chính là không biết vì sao, hiện tại lại trở thành đích nữ, nhưng là từ nhỏ liền sinh hoạt tại tầng dưới chót, thân phận thay đổi, chỉ tiếc hành vi cử chỉ cũng chưa biến quá.

Tuy rằng là nhỏ giọng nghị luận, nhưng đều có thể truyền đến tai Tuyết Ân, ngay cả trên đài Hoàng Đế Bắc Vực cùng hoàng hậu đều có chút không được tự nhiên.

"Hoàng thượng, hoàng hậu, bình thường muội đối với ăn uống tương đối đề bụng, khó tránh không có quy củ, thỉnh hoàng thượng đừng trách tội." Xà Ngọc Kỳ đứng lên, hướng hai người cúi đầu, nũng nịu vì Tuyết Ân nói.

Được rồi, đã nói đến mình rồi, vậy thì sẽ không ăn nữa, Tuyết Ân thật lạnh nhạt thu tay lại, ngồi an ổn, cùng đợi một vòng các loại châm chọc, các loại cạm bẫy.

"Đông huyền đế quốc Mộ Hoàng, Tây Á đế quốc Ly vương đến."

Không đợi hoàng đế mở miệng nói chuyện, liền nghe thấy thái giám hô to.

Nghe thấy xưng hô chỉ biết là đại nhân vật.

Mộ Hoàng, tên là Âu Nhan Mộ, năm nay 21, là Đông Huyền đế quốc hoàng đế; Ly vương, tên là Ly Thiên Dạ, năm nay 20, là Tây Á đế quốc thanh nhân vương gia.

Thái giám vừa xướng hoàn, liền từ cung nữ thái giám dẫn người vào được, hai người song song đi vào.

Xem người tới, Tuyết Ân đột nhiên có cảm giác kỳ quái, một loại không thể nói rõ đến cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Kia Một Đôi Ngân Mâu Độc Nhất Vô Nhị

Hoàng Đế Bắc Vực vội vàng đứng lên, tự mình hạ địa vị cao ngênh đón Mộ Hoàng cùng Ly vương.

Hoàng đế đứng lên, còn có ai dám ngồi, tự nhiên đều là đều đứng lên xem, ào ào tỏ vẻ nghênh đón.

"Bắc hoàng không cần cao lễ như thế." Âu Nhan Mộ mặc dù nói như thế, nhưng cũng không thật sự cái loại người này không nên như vậy một loại.

Ba người một bộ dạng khách khí, sau đó ngồi trở lại đều đến vị trí.

"Chúng ta đã tới chậm, không biết Bắc hoàng đang đàm luận chút cái gì." Ly Thiên Dạ ngồi xuống sau liền hỏi.

"Nói một ít việc nhỏ thôi, Ly vương cùng Mộ Hoàng tự mình từ xa tới Bắc Ngung, là vinh hạnh của ta, nhất định muốn hảo hảo ngoạn nhạc một phen."

Hoàng Đế Bắc Vực cười ha ha, có vẻ thập phần vui vẻ, cũng không nhớ lúc trước đang chuẩn bị chê trách Tuyết Ân, cũng tựa hồ đã quên việc này.

Tuyết Ân thấy không phải việc của mình, lại tiếp tục ngồi ăn, mặc dù có chút liên quan tới nàng, rất quen thuộc, nguyên lai Thiên Dạ hần họ Ly, vẫn là Tây Á đế quốc Ly vương.

Tứ đại quốc thực lực bài danh vì, Đông huyền đế quốc cùng Tây Á đế quốc đặt song song, tiếp đến là Nam viên đế quốc, sau đó là Bắc Ngung Đế quốc.

Lần này Nam viên đế quốc chưa có người tới, nhưng lại đến đây hai cái đại quốc đặt song song, bởi vậy Hoàng Đế Bắc Vực vui vẻ, là đương nhiên.

"Nghe nói Bắc hoàng nhị hoàng tử muốn đồng thời cưới Xà gia tỷ muội vì chính sủng phi, không biết khi nào cưới, xem thăm cùng Ly vương hay không còn lưu lại ở Bắc Ngung, thuận tiện xem lễ." Âu Nhan Mộ nhìn thoáng qua Bắc Huyền Thanh cùng thái tử, sau đó nói.

Hoàng Đế Bắc Vực rất nhỏ nhủu mày, nếu nói riêng là nói chính phi Xà Ngọc Kỳ, hần là rất thích ý, nhưng là này trung gian thế nhưng còn có một phế tài nữ nhị tiểu thư.

"Này còn chưa chọn lựa ngày lành đâu, ngày khác định rồi hôn kỳ, trăm nhất định phái người đem thiệp mời đưa đến đông huyền đế quốc, "

"Nga, kia nói vậy hôm nay Xà gia tỷ muội cũng có mặt, không biết trăm hay không có thể thấy được một chút nghe đồn về Xà gia tỷ muội đâu?" Âu Nhan Mộ tà mị ngoác ngoác khóe môi.

Hần câu này nghe đồn về Xà gia tỷ muội, ở đây mọi người nghe hiểu được.

Xà gia tỷ muội một cái là ma vũ song tu thiên tài, một cái là toàn năng phế tài, lại cùng là Xà gia tỷ muội, bởi vậy, mỗi lần nhắc tới thiên tài Xà Ngọc Kỳ thời điểm, ai đều sẽ liên tưởng đến toàn năng phế tài nhị tiểu thư.

"Mộ Hoàng, đối diện ngài chính là Xà gia tỷ muội, tổ y là chính phi Xà gia đại tiểu thư Xà Ngọc Kỳ, sủng phi là nhị tiểu thư Tuyết Ân." Bắc Huyền Thanh hướng Âu Nhan Mộ kính rượu, sau đó cười nói.

Xà Ngọc Kỳ bụng ly rượu, hướng Âu Nhan Mộ hơi hơi kính rượu, cái miệng nhỏ mím môi, xem như làm lễ.

Hoàng Đế Bắc Vực vừa lòng gật đầu, không hổ là đích nữ, hết thảy lễ nghi đều làm tốt lắm.

Mà trái lại Tuyết Ân, chính thân nhiên ăn đồ ăn, một chút cũng không bị lời nói của bọn họ ảnh hưởng chút nào.

"Nhị muội." Xà Ngọc Kỳ nhủu mày nhỏ giọng nhắc nhở.

Tuyết Ân mờ mịt ngẩng đầu, sau đó phát hiện tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm bản thân, đem đồ ăn trong miệng nghẹn đi xuống, thân nhiên thu tay lại, đặt chiếc đĩa xuống.

"Chuyện gì?" Không chút hoang mang, rất là lạnh nhạt mở miệng hỏi.

"Nói vậy đây là Xà gia nhị tiểu thư, không biết đồ ăn ngự thiện làm rất ngon sao, khiến cho người ăn chuyên tâm như thế." Âu Nhan Mộ nhìn lướt qua Tuyết Ân, sau đó nhìn thoáng qua thức ăn đã bị ăn một nửa.

Thiếu nữ này, thời điểm hần bước vào, hần liền chú ý đến nàng, tại nơi cung yến như vậy, thế nhưng mặc như thế yếu đuối hồng y, thật là dễ thấy.

Vừa rồi luôn luôn cúi đầu ăn cái gì, hiện tại nàng ngẩng đầu mới nhìn thấy nàng có một đôi độc nhất vô nhị ngân mâu, thật sự là đôi mắt thế gian hiếm thấy.

Hơn nữa hiện tại bộ dáng của nàng bây giờ, thần sắc mê mẩn hơn nữa còn có một đôi con ngươi màu bạc độc nhất vô nhị kia.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Mộ Hoàng Làm Khó Xử, Ly Vương Giải Vây

Thời điểm nhìn thấy nàng, tựa như thấy được một trận sương trắng, hơn nữa ở trong sương trắng đó, lại thấy chút hồng.

Thật sự là một nữ tử kỳ lạ, đây có lẽ là nữ tử duy nhất mà hắn không thể nhìn thấu. Thời điểm nàng nhìn thấy hắn, chỉ có hơi chút kinh diễm, không hề có loại ánh mắt làm cho người ta không thoải mái.

"Còn được thông qua đi." Tuyết Ân nghiêng hướng ánh mắt Âu Nhan Mộ, rất nhỏ nhủu mày, nàng không hề thích ánh mắt hắn một chút nào, cảm giác bị hắn nhìn thật không thoải mái, hơn nữa cảm giác hắn mang lại hết sức rất quen thuộc, giống như đã từng gặp qua ở đâu.

"Kia vì sao lại ăn chuyện tâm như thế?" Âu Nhan Mộ tiếp tục hỏi.

"Này không phải là ăn cơm hay sao, vì sao lại phải phân tâm?" Tuyết Ân hỏi ngược lại Âu Nhan Mộ, được rồi, nàng thừa nhận bản thân không thích yến hội như vậy, chỉ có thể yên tĩnh ăn uống uống, khiến cho người khác bất mãn, đến lúc đó hoàng đế ghét bỏ nàng, sẽ hủy bỏ hôn ước của nàng cũng không chừng.

"Vẫn là lần đầu tiên ta nghe thấy một câu trả lời như vậy, xem ra về sau bữa ăn cơm cũng phải thật chuyên tâm." Âu Nhan Mộ cười ha ha, cũng không giễu cợt.

Hoàng Đế Bắc Vực thấy thái độ của Tuyết Ân như vậy, vốn lúc trước đã bất mãn, giờ phút này càng thêm tức giận, nhưng hiện tại có sứ giả các nước ở đây, hắn buộc phải đem lửa giận đè ép đi xuống.

"Mộ Hoàng không cần để ý, Tuyết Ân tuổi còn nhỏ chút, khó tránh không khỏi có chút không hiểu chuyện." Bắc Vực mở miệng cười nói, cũng hướng Âu Nhan Mộ kính rượu.

"Cái kia Ly vương cũng ăn thật chuyên tâm a." Tuyết Ân chăm chú nhìn Ly Thiên Dạ, chậm rãi nói.

Hoàng Đế Bắc Vực triệt để cứng ngắc cùng tức giận, người ta là đại quốc Ly vương, với người một cái tiểu nữ tử toàn năng phé vật có thể so sánh với nhau sao, nhưng nàng nói cũng không sai, Ly Thiên Dạ chỉ hàn huyền vài câu lúc mới vào, liền không mở miệng lại, tính tình có chút lạnh.

"Nhị muội, không được vô lễ." Xà Ngọc Kỷ nhẹ giọng quát lớn, lập tức lại cười mỉm hướng Ly Thiên Dạ "Ly vương, nhị muội tính tình tương đối ngay thẳng, nói chuyện thẳng thắn, mong ngài đừng để trong lòng."

Ly Thiên Dạ tao nhã buông chiếc đũa, động tác giống như Tuyết Ân lúc trước, chậm rãi mở miệng "Nhị tiểu thư nói không sai, bản vương không cần trách tội, còn nữa thời điểm ăn cơm, phân tâm làm chi?"

Ly Thiên Dạ nói xong, nhìn về phía Tuyết Ân, khi nhìn đến cặp kia ngân mâu, rất nhỏ nhủu mày, trong lòng có bỗng dưng đau đớn lên, cảm giác thật không thoải mái.

Tuyết Ân cũng đồng thời giương mắt chống lại, thời điểm nhìn thấy khuôn mặt kia, tâm đột nhiên đau nhói, đặc biệt mi gian (vị trí giữa hai lông mày) kia yêu diễm hồng liên, tựa hồ giống như thiêu đốt phi vũ.

Hai người hai trông mắt nhìn thẳng nhau, kinh ngạc nhìn đối phương, rõ ràng đều là ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, nhưng là ở trong mắt người ngoài, lại chính là hai người ăn ăn tâm tư, liếc mắt đưa tình.

Âu Nhan Mộ không khỏi nhíu mày, bản thân cảm thấy thật không thoải mái khi nhìn hai người trước mắt, lúc trước nàng nhìn mình, ngay cả con mắt cũng không thêm nâng lên, thậm chí còn nhíu mày, nhưng bây giờ lại nhìn Ly vương, lại...

"Ly vương cùng nhị tiểu thư tựa hồ quen biết, hai người nhìn nhau như vậy, ai không biết còn tưởng rằng..." Âu Nhan Mộ phá vỡ bầu không khí kỳ quặc. hừ, không chú ý trầm, vậy trầm sẽ bắt hai người các người phải chú ý.

Trầm so với cái Ly vương kia lớn hơn nhiều, một cái hoàng, một cái vương, hơn nữa ai không biết, Ly vương bất quá là thanh nhân vương gia, cũng chẳng mang họ Tây Á.

Lời nói của Âu Nhan Mộ, làm Hoàng Đế Bắc Vực sụ mặt, đáng nhẽ hắn không nên để cái nữ tử này tham gia cung yến.

Tuyết Ân thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nhìn về phía Âu Nhan Mộ, đậm thanh mở miệng "Có này niệm tưởng nhân, khẳng định trong lòng ác tha. Chỉ có trong lòng ác tha nhân, mới có thể hướng phương diện này tưởng, ngài nói là sao? Đông huyền Mộ Hoàng?" (Thực sự mình không hiểu gì hết! -_-)

Chương 117: Trầm Cảm Thấy Nàng Không Thích Hợp Với Nhị Hoàng Tử

Kỳ thực nàng có một tia nghi hoặc, vì sao Ly Thiên Dạ thời điểm nhìn nàng, trong nháy mắt có một tia xa lạ, giống như bọn họ hôm nay mới là lần đầu tiên gặp nhau vậy.

"Nếu không có bằng chứng sao trầm lại suy nghĩ như vậy, Ly vương cùng nhị tiểu thư đưa tình ân tình, lại cùng là một thân hồng y, trầm là người mơ màng vô hạn a." Âu Nhan Mộ lạnh nhạt phản kích, đáng chết, thế nhưng phát hiện bọn họ lại tương tự nhau như vậy.

Xà Ngọc Ký nhìn Tuyết Ân cùng Đông huyền đế quốc Mộ Hoàng âm ỉ lên, vẻ mặt đầy sát ruột muốn khuyên nhủ, kỳ thực trong lòng cực kỳ sung sướng. Âm ỉ đi, âm ỉ đi, một hồi chọc hoàng thượng không vui, Đông huyền Mộ Hoàng không thoải mái, vậy người Tuyết Ân không cần ta ra tay cũng sẽ phải chết.

"Mộ Hoàng vừa rồi lấy rượu cùng tỷ tỷ đưa tình, đồng dạng là một thân tố y, chẳng lẽ các người cũng..." Tuyết Ân cô ý lấp lửng, làm cho mọi người cũng mơ màng tưởng tượng.

Quả thật thời điểm vừa rồi Âu Nhan Mộ cùng Xà Ngọc Ký đối rượu, Mộ Hoàng nở nụ cười một chút, mà Xà Ngọc Ký còn lại là thẹn thùng mím môi, như thế làm cho người ta mơ màng, không cần nàng nói nhiều lắm.

"Nhị muội, người như thế nào có thể nói tỷ tỷ như vậy, tỷ tỷ sao có thể là người như vậy, người nói như vậy, không chỉ có làm bản tỷ tỷ, còn vũ nhục Mộ Hoàng, ta..." Xà Ngọc Ký trưng ra khuôn mặt cực kỳ ủy khuất, rung rung nhìn về phía Tuyết Ân, dùng nước mắt lên án nàng.

Tuyết Ân cười lạnh, đúng vậy, đối đãi với nàng không tệ, lúc luôn muốn quật chết nàng, tạ lễ này thật không tệ, về sau nàng nhất định phải hậu hĩnh hơn nữa.

"Tỷ tỷ, người là loại người nào vậy?" Tuyết Ân lạnh nhạt hỏi lại.

"Đù, có Mộ Hoàng cùng Ly vương cùng với các quần thần ở, hai người mỗi người một câu, còn ra cái thể thống gì nữa?" Hoàng Đế Bắc Vực lớn tiếng quát.

Này Xà gia nhị tiểu thư, thật sự là người không biết nhìn sắc mặt, vốn là nàng sai trước, sao có thể cùng một nam tử xa lạ đối diện nhìn nhau thật lâu giống như licker mắt đưa tình, huống chi nàng chuẩn bị trở thành sù non phi, này không phải là khiến cho mọi người chê cười sao.

"Mộ Hoàng, trầm thay nàng hướng ngài tạ lỗi, hi vọng Mộ Hoàng đừng để trong lòng." Bắc Vực giờ ly rượu vội vàng hướng Âu Nhan Mộ kính rượu.

Âu Nhan Mộ ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Tuyết Ân, nâng chén hướng Bắc Vực, con người vừa chuyển "Không sao, là trầm rất vô đoán, chính là một nhị tiểu thư không hiểu lẽ nghĩa như vậy, trầm cảm thấy nàng tựa hồ không thích hợp với nhị hoàng tử."

"Mộ Hoàng, bản hoàng tử cảm thấy Ân Nhi thật thích hợp, việc này không cần Mộ Hoàng nhọc lòng quan tâm." Bắc Huyền Thanh lập tức nói, hấn đối với Tuyết Ân là thực hứng thú, cho nên muốn cưới nàng nhập môn, nhưng là hiện tại Âu Nhan Mộ lại nói như vậy, không phải là muốn để phụ hoàng hủy bỏ hôn sự này hay sao.

Tuyết Ân thấy không phải chuyện của mình, lại yên tĩnh ngồi, trải qua một phen tranh cãi âm ỉ, nàng đã hết tâm tư ăn uống rồi, Âu Nhan Mộ này thế nào giống như cùng nàng có cừ oán vậy, luôn muốn nhắm vào nàng.

"Bản vương cũng cảm thấy nhị tiểu thư không thích hợp với nhị hoàng tử." Ly Thiên Dạ nhìn thoáng qua Tuyết Ân, sau đó nói.

Vừa rồi mới liếc mắt một cái, làm cho hấn có cảm giác thời gian dừng lại, lúc đó trong mắt hai người chỉ có đối phương, không còn một ai khác, dù đây là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng là theo bản năng của hấn là không muốn nàng gả cho người kia làm thiếp.

Nghĩ đến đây, tâm của hấn liền cảm giác được buồn đau, không thoải mái nhúu mày. (rõ ràng anh ý biết chị ý rồi mà đoạn này lại bảo không biết nhau, thật sự là mình cũng hơi khó hiểu - -!!!)

"Ly vương, Ân Nhi thuở nhỏ đã cùng bản hoàng tử đính ước, còn nữa Ân Nhi là nữ nhi Xà gia, lại xinh đẹp động lòng người, chính là tính tình có chút ngang thẳng, như thế nào lại không thích hợp được chứ?"

Lần này Bắc Huyền Thanh mày càng nhăn lại, lời nói của Mộ Hoàng đưa ra đã không hề thích, hiện tại lại thêm một cái Ly vương, bọn họ hai người đây là đang làm cái gì, chẳng lẽ coi trọng Ân Nhi sao.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Tâm Tư Mộ Hoàng

"Huyền Thanh." Hoàng Đế Bắc Vực bắt nấn ra tiếng quát bảo hần ngưng lại.

Này Huyền Thanh như thế nào lại nói không biết phân biệt được nặng nhẹ như vậy, tuy rằng Mộ Hoàng cùng Ly vương nhúng tay vào chuyện của Bắc Ngung hần, làm cho hần không thoải mái. Nhưng là Huyền Thanh nói như vậy, thì chính là không cho Mộ Hoàng cùng Ly vương mặt mũi, nếu chọc giận này hai đại quốc này, đến lúc đó người ta phát binh đến, Bắc Ngung có thể nói là tổn thất sẽ rất nặng nề.

"Một khi đã như vậy, vì sao nhị hoàng tử lại để nàng làm sủng phi, mà không phải là vị trí chính phi? Trẫm cũng biết các người thuở nhỏ đính thân, nhưng là vị trí chính phi chứ không phải sủng phi a." Âu Nhan Mộ mỉm môi uống rượu, nhìn biểu cảm Bắc Huyền Thanh, nhàn nhạt mở miệng.

Kỳ thực đêm giao thừa lần này hần sẽ đến Bắc Ngung Đế quốc, là một quyết định ngẫu nhiên mà thôi, chính là thời điểm sau khi ngủ dậy, tự dưng đối với Bắc Ngung Đế quốc hướng tới, tựa hồ nơi này có cái gì đó rất hấp dẫn hần, sau đó hần quyết định đến vào đêm giao thừa.

Vô luận là vì nguyên nhân, nhưng là giờ phút này nhìn thấy Xà gia nhị tiểu thư, quả thật là một phát hiện vô cùng thú vị.

Mà Ly vương, tựa hồ đến Bắc Ngung Đế quốc, cũng giống như hần, là một quyết định ngẫu nhiên đi.

Bắc Huyền Thanh mỉm môi, không biết nên mở miệng phản bác như thế nào, hần mặc kệ Tuyết Ân có thích hợp với mình hay không, chính là rất muốn cưới nàng, nhưng là không thể là vị trí chính phi được, bởi vì người thích hợp nhất cho vị trí chính phi là Xà Ngọc Kỳ, chỉ nàng ta mới có thể trợ giúp hần được.

"Mộ Hoàng, trẫm hoan nghênh các người đến Bắc Ngung, nhưng là hi vọng các người đừng nhúng tay vào việc riêng của nước ta." Hoàng đế Bắc Ngung có chút nhìn không được, cảm thấy bản thân giống như không tồn tại.

Âu Nhan Mộ khẽ gật đầu, Ly Thiên Dạ cũng như trước ngồi yên tĩnh, thỉnh thoảng nhìn Tuyết Ân.

Cái đề tài Tuyết Ân cùng Bắc Huyền Thanh thích hợp hay không thích hợp, cứ như vậy là kết thúc.

Sau khi ăn xong, bắt đầu đến các tiết mục biểu diễn góp vui, đơn giản chính là đánh đàn khiêu vũ, chờ các cung phi, cung nữ các thiên kim tiểu thư tranh thủ tình cảm.

Xem thật sự không thú vị, Tuyết Ân thật muốn rời đi, còn có Âu Nhan Mộ thỉnh thoảng lại hướng nàng nhìn nhìn, thật khiến nàng cảm thấy vô cùng phản cảm, khó chịu.

Cái loại ánh mắt này giống như ánh mắt của thợ săn nhìn thấy con mồi yêu thích, hơn nữa còn là ánh mắt bá đạo, khiến nàng thật không thoải mái.

"Nghe nói Xà gia đại tiểu thư không chỉ là ma vũ song tu thiên tài, càng là đệ nhất cảm, không biết trẫm có thể may mắn nghe một khúc hay không?" Âu Nhan Mộ đối với vũ khúc trên đài cũng không có hứng thú.

Về phần vì sao hần nói là Xà Ngọc Kỳ, là vì thấy nàng cùng Xà gia nhị tiểu thư không thích nhau, nếu nàng là người thông minh, nàng tuyệt đối sẽ kéo theo Tuyết Ân xuống nước.

Mà mục đích cuối cùng của hần, vẫn là trên người Tuyết Ân, tiểu nữ nhân này dám không để ý đến hần, lại còn dám lạnh giọng phản bác.

Hơn nữa hần đối nàng rất là tò mò, nghe đồn nàng ta yếu đuối vô năng, nhát gan sợ phiền phức? Nhưng là lúc này, đều không phải như thế, cho nên hần nhất định phải thổi tan một mảnh sương trắng, thấy rõ bộ mặt thật của nàng.

"Này..." Xà Ngọc Kỳ khó xử nhìn về phía Bắc Huyền Thanh

"Người tới a, đi đem cây cảm của bổn hoàng tử đưa cho Kỳ Nhi." Bắc Huyền Thanh lạnh giọng phân phó, đối với hần mà nói, Xà Ngọc Kỳ bất quá chỉ là con cờ lời kéo Xà gia ủng hộ hần, còn lại hần một mực mặc kệ.

Thái giám lĩnh mệnh, vội vàng lui xuống.

Xà Ngọc Kỳ thấy Bắc Huyền Thanh nói như vậy, kia nàng cũng chỉ có thể đánh đàn, chính là cái người bên cạnh nàng, nàng có thể nào để nàng ta ở một bên nhàn nhã như vậy, tất nhiên là phải kéo nàng ta xuống nước cùng rồi.

Chương 119: Ly Vương Lại Giúp Nàng Giải Vây

"Dân nữ một người đánh đàn quá mức đơn điệu, nhị muội mặc một thân hồng y, lại ở dưới bóng đêm như vậy, nếu là nhảy một điệu, nhất định là cực kỳ kinh diễm, không biết nhị muội có đồng ý hay không?" Xà Ngọc Kỳ chậm rãi mở miệng.

Tuyết Ân từ nhỏ cuộc sống như tiện tì, như thế nào có cơ hội học tập học nghệ như vậy, hơn nữa nàng từ nhỏ đi hai bước đều đã mệt đến nổi thở hổn hển, huống chi là luyện vũ.

Âu Nhan Mộ lặng yên gọi lên tà mị khoe môi, vừa vận hợp tâm ý hần, nhìn về phía Tuyết Ân "Như thế rất tốt, chính là không biết nhị tiểu thư có thể hay không nguyện ý?"

Tuyết Ân nhũn mày, thế nào lúc này vẫn là dây dưa đến trên người nàng, vẫn là khiêu vũ? Thật muốn nói một câu vũ cái muội nguoi.

Nàng không phải là một tiểu thư thanh lâu, cũng không phải là một vũ cơ, dựa vào cái gì phải múa cho bọn hần xem.

"Ta sẽ không khiêu vũ, cũng không đồng ý." Lạnh nhạt mở miệng cự tuyệt, nàng sợ cái gì, không khiêu vũ cũng không phải loại chuyện dọa người cái gì, bất quá công nhiên cự tuyệt Âu Nhan Mộ như vậy, mặt mũi của hần triệt để trầm xuống.

Đương nhiên còn có Bắc Ngung hoàng đế cùng với Xà Ngọc Kỳ cũng đen mặt.

"Nhị muội, tỷ tỷ từ nhỏ thấy nguoi luyện vũ, vũ rất xinh đẹp, chẳng lẽ là tỷ tỷ nhìn lầm rồi?" Xà Ngọc Kỳ bộ dạng kinh ngạc, sau đó lại ủy khuất nói "Chắc là tiếng đàn của tỷ tỷ không xứng với vũ kỹ của nhị muội đi, thôi, để cho dân nữ một mình đánh đàn đi."

Sau đó lại âm thầm nói "Chính là đáng tiếc một mảnh nhiệt tâm của Mộ Hoàng."

Xà Ngọc Kỳ nói cái kia ủy khuất, cái kia tiếc nuối, cái kia thật có lỗi a, quần thần nghe xong đều không khỏi lạnh lùng nhìn về phía Tuyết Ân, ngay cả Bắc Ngung hoàng đế hai mắt như dao nhỏ đều đang nhìn Tuyết Ân.

Một cái phế tài thế nhưng có thể có mặt trong cung yến quan trọng như vậy, khiến cho hần thật sự phiền chán, thật sự không phải hần là để nàng tham gia.

Nhưng là hiện tại, hần là tiến thoái lưỡng nan, đồng thời cũng có chút oán hận trừng mắt Xà Ngọc Kỳ.

Xà gia phế vật nhị tiểu thư, từ nhỏ là người như thế nào, hần sao có thể không biết, một cái người hàng năm phát bệnh, làm sao có thể luyện vũ.

Nhưng là hiện tại, nếu hần ra mặt cự tuyệt, đó chính là không nể mặt Âu Nhan Mộ, cũng chính là không cho Đông huyên đế quốc mặt mũi, mà nếu Tuyết Ân đi lên khiêu vũ, nếu tốt có thể được khen, nếu là không tốt, kia chỉ sợ là cho Bắc Ngung Đế quốc đã đánh mất mặt mũi.

"Mộ Hoàng không cần khó xử nhị tiểu thư, Xà đại tiểu thư nếu là cảm thấy một người đánh đàn không tốt, vậy trong cung nhiều vũ cơ như vậy, nguoi chỉ cần kêu một cái, nói vậy nguoi nguoi đều xứng đôi với tiếng đàn của nguoi." Ly Thiên Dạ nhìn hồi lâu, chậm rãi mở miệng.

Nếu nói Xà Ngọc Kỳ nhắm vào Tuyết Ân, thì chính là từ quá khứ, nhưng là hiện tại Đông huyên Mộ Hoàng nhắm vào Tuyết Ân như vậy làm cái gì.

Tuy rằng cái kia nữ tử từ kia một mặt lạnh nhạt, coi chuyện như không liên quan đến chính mình, nhưng là chính hần cảm thấy hoảng hốt, có chút đau lòng, nàng kiên cường có chút không giống bản thân.

"Ly vương nói phải, kia trầm đành phải tiếc nuối, chờ lần sau có thể xem nhị tiểu thư kinh thái tuyệt diễm vũ kỹ, chính là hi vọng nhị tiểu thư cam tâm tình nguyện nhảy cho trầm xem a." Âu Nhan Mộ thời điểm nói lời này, chính là nhìn chăm chăm vào Tuyết Ân, trong mắt đúng là nồng đậm hứng thú.

Tuyết Ân không thoải mái quay đầu, chống lại đôi mắt Ly Thiên Dạ, mà mi gian kia đoá hồng liên yêu diễm, lại khiến lòng của nàng nhảy nhót.

Nhìn ánh mắt an ủi của hần, Tuyết Ân lễ phép mỉm cười hướng hần gật đầu ý bảo, sau đó lại quay mặt đi.

Nhìn một màn này, trong mắt Âu Nhan Mộ tràn đầy tức giận, này tiểu nữ nhân, thời điểm nhìn hần, toàn là vẻ mặt chán ghét, nhưng là thời điểm nhìn Ly Thiên Dạ, liền đối với hần mỉm cười dịu dàng.

Chương 120: Kia Tóc Bạc Giống Như Vì Người Mình Yêu Trắng Phất

Một cái thanh nhân vương gia không quyền thế, có thể cùng một hoàng đế cao cao tại thượng như hấn so sánh với nhau sao?

Nhưng là vì sao cái tiểu nha đầu kia, thế nhưng đối với hấn lại chẳng thêm quan tâm, sắc mặt nhìn hấn cũng không tốt một chút nào, nhưng lại đối tốt với cái vương gia thanh nhân khác họ kia. (khác họ là do anh Ly vương không cùng họ với hoàng tộc nước anh ý)

Âu Nhan Mộ lần đầu tiên cảm thấy suy sụp đến như vậy nhận lấy đã kích như vậy, lần đầu tiên người coi hấn như không khí không thêm đề ý, cho nên hấn thật cảm tức.

Tuyết Ân mất tự nhiên dời ánh mắt, cảm thấy bản thân mặt có chút nóng.

Ly Thiên Dạ thật tự nhiên nâng chén uống rượu, nhìn khuôn mặt của Tuyết Ân không tự chủ câu môi.

Bắc Huyền Thanh đem này một màn xem ở trong mắt, trong lòng rất khó chịu, đặc biệt Tuyết Ân thế nhưng nhìn Ly Thiên Dạ lại mặt đỏ thẹn thùng.

Từ cái ngày hấn nhận thức nàng đến nay, ngay cả cười đều keo kiệt cho hấn một cái, nhưng là nàng hiện tại thế nhưng đối với một cái nam nhân xấu hổ mang theo ý cười, còn chưa có vào cửa (lấy chồng), đã nghĩ hồng hạnh xuất tường.

Bắc Huyền Thanh âm thầm cắn răng, không được, Tuyết Ân là sườn phi của hấn, há có thể để người khác nhìn trộm.

"Bỏn hoàng tử nghe nói Ly vương không theo họ hoàng thất Tây Á, nói vậy Tây Á hoàng đế thật sự là rất sủng ái mẫu phi của Ly vương đi."

Ly Thiên Dạ nâng lên con người, đạm thanh mở miệng nói "Xem như vậy đi."

Tuyết Ân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hướng Ly Thiên Dạ, họ Ly của hấn thế nhưng không phải họ hoàng thất, nếu là thật sự hoàng đế rất sủng ái mẫu phi của hấn, thì hiện tại Bắc Huyền Thanh sẽ không nhắc tới.

Đồng thời ngẫm bụng mình, này Bắc Huyền Thanh là đầu bị lừa đá rồi hay sao, thế nhưng không có việc gì lại tìm Ly Thiên Dạ chúc phiên toái.

Âu Nhan Mộ đem về mặt Tuyết Ân xem ở trong mắt, tất nhiên là một trận nảo ý,

"Ly vương là vương gia thanh nhân, không biết khi nào đến Đông huyền đế quốc đi du ngoạn một phen?"

"Mộ Hoàng nếu lấy thân phận bằng hữu, bỏn vương tự nhiên sẽ đi, nhưng nếu là Mộ Hoàng lấy thân phận hoàng đế, thì tất nhiên sẽ có người an bài, không cần bỏn vương." Ly Thiên Dạ nhàn nhạt trả lời.

Tuyết Ân thấy Ly Thiên Dạ trả lời xảo diệu, không khỏi câu môi cười, xem ra cần phải tra một ít tin tức Mộ Hoàng cùng Ly vương a, còn có một Nam viên đế quốc nữa.

Lúc này Bắc Huyền Thanh phái người đi lấy cảm đến, mang đến đài.

Xà Ngọc Kỳ do dự một hồi, cuối cùng vẫn là lên đài, cực kỳ tao nhã ngồi xuống, sau đó bắt đầu đánh đàn...

Tiếng đàn bắt đầu, mọi người đều dừng nói chuyện lại, dù sao hiện tại người đánh đàn phía trên tương lai sẽ là nhị hoàng tử phi, nên cấp cho người hoàng gia chút mặt mũi a.

Tuyết Ân nghiêng tai nói với Manh Tử Hề mấy câu, sau đó đi nói với Bắc Huyền Thanh, hai người ngay lập tức rời khỏi cung yến.

Vừa ly khai, Manh Tử Hề liền nhìn không được, đêm nay, nàng cũng chưa từng mở miệng nói một câu, đặc biệt Xà Ngọc Kỳ, thật sự là tức chết nàng.

"Tuyết Ân, không nghĩ tới Mộ Hoàng cùng Ly vương đúng là mỹ nam tử như vậy, lòng ta thật hạnh phúc, quyết định đi theo người thật không sai." Manh Tử Hề chỉ cần nghĩ đến hai người kia, nàng cảm thấy thế gian này không ai có thể so sánh với bọn họ.

Một người nhìn như dễ gần, nhưng kì thực khí phách mười phần, đem tất cả mọi người như cách xa ngàn dặm, một người nhìn thì ôn hòa, kì thực lạnh lùng vô cùng, đồng dạng cũng đem người cách xa ngàn dặm, đó chính là Mộ Hoàng cùng Ly vương.

"Đặc biệt cái Ly vương kia, một đầu tóc dài màu bạc, giống như trong một đêm vì người mình yêu trắng phất, nhìn không khỏi đau lòng a, lại làm cho người ta cảm thấy tóc bạc của hấn giống như đại ma đầu, nhưng là tính tình ôn hòa, lại làm cho người ta cảm thấy..."

Manh Tử Hề không biết đi giải thích một đầu tóc bạc kia thế nào, nhưng chính là cảm thấy thật đặc biệt.

"Tuyệt Ân, người có thấy không, hắc mi gian hồng liên, như là thực vậy, giống như phi vũ, còn có con người, đặc biệt hảo xem."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chinh Người

Manh Từ Hề lại nhai thảo luận về Âu Nhan Mộ cùng Ly vương, thật sự là lần đầu tiên nàng gặp được nam nhân đẹp như vậy, ngay cả sư phụ đều kém xa.

"A, ta nhớ ra rồi, một đầu tóc bạc kia hình như lúc trước ta đã gặp qua." Manh Từ Hề đột nhiên kêu lên "Kia một đầu tóc bạc không phải là người ngày ấy ôm Tuyệt Ân trở về sao?"

Tuyệt Ân quay đầu nhìn về phía Manh Từ Hề, nghi hoặc hỏi "Người ôm ta trở về?"

"Người không biết sao? Chính là thời điểm sau khi người cùng Sơn quái nhân đánh nhau sau, có một nam tử tóc bạc đã đem người đi, sau đó lại đem người bé trở lại. Còn ở lại Lam một lúc lâu, mới rời đi."

Manh Từ Hề có chút thất vọng lại cảm thán nói "Lúc đó hắc còn đeo mặt nạ màu vàng nữa, không nghĩ tới dưới mặt nạ đúng là tuyệt sắc như thế."

"Người đi nói với đại lý tông chủ một tiếng, ta muốn ở một mình một lúc." Tuyệt Ân vẫy tay nhường Manh Từ Hề lui ra.

Đây là cung yến, nàng nói với Bắc Huyền đi ra ngoài hít thở không khí một chút, một hồi phải quay lại, có thể ra ngoài này, nhưng cũng không thể đi quá lâu.

"Uh, đã biết, vậy người không thể ở lâu, yến hội hắc rất nhanh sẽ kết thúc."

Manh Từ Hề dãn dò một chút, liền xoay người rời đi.

Tuyệt Ân một người chậm rãi tiêu sái rời đi, ngày đó trước lúc hôn mê, nàng người thấy một mùi hương vô cùng quen thuộc lại an tâm, là trên người hắc sao?

Thời điểm người thấy mùi hương đó, nàng có một loại cảm giác an tâm tất cả đều giao cho hắc, chẳng sợ bản thân đang ở trong hoàn cảnh khó khăn, ai cũng không thể tin, nhưng chỉ cần là hắc, nàng đều có thể an tâm.

Mọi chuyện sau khi hôn mê, nàng đều không biết gì, chỉ cho là bản thân đang nằm mộng, nhưng là hiện tại Từ Hề nói như vậy, chỉ có thể khẳng định người đó chính là Thiên Dạ.

Ly Thiên Dạ, ở thời điểm Dương thành Merlin, liền ra tay giúp nàng, ở Lam cũng xuất hiện, nhưng là vì sao hôm nay thời điểm lần đầu nhìn thấy nàng, lại là ánh mắt hoàn toàn xa lạ?

Tuy rằng xa lạ, nhưng chưa từng mang theo địch ý, không giống với Âu Nhan Mộ, rõ ràng cũng là cho nàng cảm giác quen thuộc, nhưng là nàng đối với hắc lại tràn ngập địch ý.

Bên kia cung yến, Xà Ngọc Kỷ bắt mắt đánh đàn, thấy vị trí bên cạnh nàng đã trống không, mà vừa vặn cái tiện nhân tiện ti trở về kia, ở bên tai thúc thúc nói nói, câu môi cười, cơ hội tốt.

Xà Ngọc Kỷ phân phó bên tai nha hoàn một câu, sau đó nha đầu rời đi, bản thân lạnh nhạt ngồi tiếp tục xã giao.

Tuyệt Ân nghe thanh âm tất tất tác tác (-_-! Không hiểu thanh âm gì nữa), câu môi nở nụ cười, sau đó nhìn cái hồ cách chỗ nàng không xa, thông thả tiêu sái đi qua, đứng ở bên hồ.

Người phía sai, xem này một màn, đôi mắt sáng lên, như thế rất tốt, nhanh chân chạy tới phía sau, vươn hai tay, muốn đem Tuyệt Ân đẩy xuống.

Tuyệt Ân nhìn bóng dáng phản chiếu dưới hồ, nhìn hai tay phía sau sắp động tới người nàng, câu môi cười.

"Phù phù"

Tuyệt Ân lắc mình một cái, người phía sau đẩy vào khoảng không, mất đà, cả

người rơi xuống hồ nước.

Người nọ cũng vô cùng trấn định, chắc là biết bơi a, ở trong hồ uống phải hai ngụm nước, liền bắt đầu chuyển động.

Tuyết Ân đứng ở bên hồ lạnh lùng nhìn người trong hồ, "Người thế nào lại nhảy xuống hồ a, là muốn tìm cái chết sao?"

Thái giám kia ra sức bơi lội, nhìn người đang đứng bên hồ, không khỏi đánh cái rùng mình, vừa rồi bản thân dùng sức đẩy nàng, nhưng là người rớt xuống hồ lại là hần

Hiện tại đã là mùa đông, hần chỉ là một cái thái giám, căn bản là không thể tu luyện võ đạo gì cả, hồ nước đặc biệt lạnh, hiện tại hần chỉ nghĩ đến nhanh chút đi lên.

Thời điểm thái giám bơi đến bên hồ, Tuyết Ân giờ chân, một cước đem thái giám lại đá đi xuống "Người còn chưa có trả lời câu hỏi của ta đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Kỳ Thực Tuyết Ân Rất Phúc Hắc

"Nô tài không cần thận roi vào trong hồ." Thái giám phũ phàng một tiếng, lại uống lên hai ngụm nước, chui lên khỏi mặt nước vội vàng trả lời.

"Nga, ta lại tưởng ngươi muốn tìm chết." Tuyết Ân giống như bưng bình đại ngộ, sau đó lại nói "Ngày lạnh như vậy, nhìn ngươi ở trong hồ cũng rất là thoải mái đi."

Tuyết Ân nói xong nhìn thấy thái giám chuẩn bị lên bờ, lại đem người đá xuống.

Phũ phàng một tiếng, thái giám thật vất vả sắp lên được trên bờ, lại rớt xuống, lại uống lên hai ngụm nước.

Thời điểm trời lên khỏi mặt nước lần nữa, nhìn người đứng bên hồ, tựa hồ hiểu rõ, nàng đây là đã biết tất cả, đang cố ý tra tấn bản thân.

Nếu mình ở tại hồ nước lạnh như băng này mãi, liền không tính chết đuối, cũng là bị đông chết.

"Tiểu thư, ngài muốn như thế nào mới buông tha nô tài." Mạng quan trọng hơn, trước đi lên lại nói.

"Ngươi không phải là muốn tìm chết sao? Ta giúp ngươi một cước a, chết sạch sẽ một chút, không phải ta không buông tha ngươi a." Tuyết Ân đặc biệt vô tội, còn bày ra một bộ dạng ta là thật tâm giúp đỡ ngươi.

"Nhị tiểu thư, nô tài biết sai rồi, ngài hãy bỏ cho qua tiểu nhân đi, tiểu nhân về sau không dám nữa." Thái giám cảm giác bản thân muốn khóc, nếu không phải vẫn ở trong hồ, giờ phút này chỉ sợ là muốn trực tiếp quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ.

"Ngươi không tìm chết a?"

Thái giám vội vàng nói, "Tiểu nhân không tìm chết, nhị tiểu thư để tiểu nhân đi lên đi, bằng không tiểu nhân muốn đông chết."

"Nga, trong hồ nước uống rất ngon sao? Hồ trong hoàng cung này, hần là đã chết không ít cung nữ cùng tần phi đi, không biết trễ như vậy rồi, bọn họ có phải hay không muốn đi ra gặp hoàng đế."

Tuyết Ân nhìn mặt hồ, rất là tò mò hỏi tiểu thái giám, muốn hại nàng, hừ, trước để nàng chơi đùa chán đã.

"Nha, cái kia trong hồ như thế nào lại có cái bóng dáng màu trắng giầy dựa a."

Tuyết Ân vươn tay, chỉ vào trong hồ, sau đó nói, "Oa, nàng nói bản thân kêu Xuân Hương."

Ở trong hồ, thái giám thân thể mạnh mẽ cứng ngắc lên, không dám xoay người nhìn, quả thật ngày trước có một cung nữ tên Xuân Hương đã chết ở đây. Tuy rằng không phải là hần hại chết, nhưng là hần cũng rất sợ hãi a.

Thái giám bị dọa phát run, ngay cả nói đều nói không rõ.

"Ngươi giúp ta làm một việc, ta sẽ để cho ngươi đi lên." Tuyết Ân nhìn lên kết quả không sai biệt lắm, liền nói.

"Nhị tiểu thư ngài nói, tiểu nhân nhất định đi làm." Thái giám vội vàng trả lời, nơi này rất khủng bố, sớm biết như vậy có đánh chết hần cũng không làm việc này.

"Ta biết là Xà Ngọc Kỳ bắt ngươi làm việc này, hiện tại ngươi trở về, nói ta đã rớt xuống hồ."

"Tiểu nhân làm được." Thái giám vội vàng gật đầu đáp ứng, hần dám không đáp ứng sao?

Đều do hấn không nên nghe lời tiện tì kia, nói cái gì nhị tiểu thư yếu đuối, chỉ cần tìm đúng cơ hội, sau đó cấp cho bản thân hấn chút bạc, còn nói , chờ nàng gả nhập hoàng cung sẽ để cho hấn làm tổng quản. Nhưng là hiện tại cái gì cũng chưa được, hấn lại còn bị ngã xuống hồ nước lạnh.

Tuyết Ân tránh ra, để thái giám đứng lên, lạnh giọng nói "Nhớ chưa, nếu ngươi không làm cho Xà Ngọc Kỳ tới trước, như vậy ngươi sẽ không trốn khỏi cái chết."

Thái giám sợ run cả người, gật đầu, vội vàng rời đi.

Manh Từ Hề đứng ở tịch gian, bắt chột nhìn ngoài cửa, Tuyết Ân thế nào còn không trở lại, yến hội đã sắp kết thúc rồi

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Cứu Người

Xà Ngọc Kỳ ngồi ở tịch gian cùng Bắc Huyền Thanh mấy người chuyện trò hết sức vui vẻ, không có gì chờ mong, cũng không bởi vì vừa rồi lên đánh đàn mà có cái gì kiêng kị.

Nha hoàn của Xà Ngọc Kỳ, ở bên tai nàng nói vài câu, ngay lập tức sắc mặt Xà Ngọc Kỳ trở nên tái nhợt, sau đó đứng lên, nói với Bắc Huyền Thanh vài câu, liền vội vàng rời đi.

Manh Từ Hề nghi nhìn sắc mặt tái nhợt Xà Ngọc Kỳ, lại thấy nàng ta vội vã rời đi, nàng ta như thế nào đột nhiên giống như có việc đâu?

Cái phương hướng kia, không phải là hướng Tuyết Ân rời đi sao, nàng ta soa lại đi hướng đấy, chẳng lẽ là muốn hại Tuyết Ân?

"Mất thấy đêm đã khuya , trầm vừa rồi nghe nói bên hồ thế nhưng hoa sen nở rộ, Mộ Hoàng cùng Ly vương, có thể không cùng trầm đi xem hoa sen nở vào mùa đông a?" Hoàng Đế Bắc Vực sau khi nghe thái giám kia nói xong, quay ra cười nói.

"Không nghĩ tới Bắc Ngưng thế nhưng sẽ có hoa sen ở đêm đông, kia nhưng là đại cát, tự nhiên là phải mau mau đi xem, không thể bỏ lỡ." Âu Nhan Mộ cười nói, từ lúc Tuyết Ân rời đi, hấn liền không yên lòng .

Vì thế một đám người, liền hướng chỗ bên hồ đi đến.

Xà Ngọc Kỳ vội vã chạy tới bên hồ, nhìn thấy Tuyết Ân đứng ở bên hồ, dừng chân

"Mau đem vật đó trả lại cho ra?"

"Cái gì vậy nha, tỷ tỷ?" Tuyết Ân ngây thơ xoay người, nhìn Xà Ngọc Kỳ, nàng nào có lấy cái gì của nàng ta đâu, bất quá hấn là thái giám kia nói gì đó, hoặc là...

"Đừng giả bộ, mau đưa cho ta." Xà Ngọc Kỳ lạnh giọng nói, nếu không phải nha hoàn nói, nha đầu này dĩ nhiên có trong tay nhược điểm của mình, nàng sẽ đến nơi này sao?

"Ha ha, vì sao ta phải đưa cho ngươi ? Đây chính là cơ hội báo thù của ta." Tuyết Ân lạnh giọng cười nói, bản thân hướng bên hồ lui một bước, chỉ cần lại lui một bước nữa, nàng liền rơi xuống hồ .

Xà Ngọc Kỳ nhìn thoáng qua hồ phía sau nàng, lạnh giọng nói "Mau đưa thứ đó cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí, ngươi chỉ cần một bước nữa liền sẽ rơi xuống hồ ."

Tuyết Ân nghe xong, vội vàng tiến lên một bước "Ta chính là không đưa cho ngươi. Đưa cho ngươi rồi, ta làm sao có thể trả thù ngươi."

"Nếu không đưa, vậy ngươi tìm chết đi." Xà Ngọc Kỳ vội vàng bức tiến thêm một bước, Tuyết Ân lại lui về phía sau một bước.

"Có bản lĩnh, ngươi giết ta đi, bằng không ngày mai ta sẽ đem nó công bố cho thiên hạ biết." Tuyết Ân phóng chừng cũng không sai biệt lắm , hơn nữa cách đó không xa đã truyền đến rất nhiều tiếng bước chân.

"Muốn chết." Xà Ngọc Kỳ oán hận nói, liền vươn tay...

"Tùm "

Tuyết Ân rơi vào trong nước, vươn hai cái tay nhỏ bé giãy dụa , lớn tiếng la lên "Cứu mạng a!"

Xà Ngọc Ký còn chưa có phản ứng lại, tay nàng đang vươn trong không trung, nhưng là nàng còn chưa có đụng tới tiện nhân này, nàng thế nào liền rơi vào trong hồ đi.

"Cứu mạng." Tuyết Ân đầu gian nan lộ ra nửa cái đầu, tiếp tục ở trong hồ giãy dựa kêu cứu mạng.

Tùm tùm hai tiếng, có người nhảy vào trong hồ, hướng Tuyết Ân bơi đến.

"Sao lại thế này?" Bắc Vực chạy tới, lạnh giọng hỏi.

Xà Ngọc Ký vội vàng quay lại, thấy là hoàng đế cùng mấy người, nhất thời hoảng loạn, bọn họ như thế nào lại ở hết chỗ này, nghĩ bản thân vừa rồi còn chưa có đụng tới Tuyết Ân, nàng liền rơi vào trong hồ, nháy mắt hiểu rõ.

"Ta cũng không biết, ta vừa đến nơi, liền thấy nhị muội rơi xuống hồ, còn chưa có phản ứng lại, ô ô." Xà Ngọc Ký vẻ mặt hoảng loạn, nói xong lời cuối cùng, nhỏ giọng khóc nức nở lên, hiển nhiên là một bộ dáng vô cùng kinh hãi.

"Trước cứu người quan trọng hơn." Hoàng Đế Bắc Vực hừ lạnh một tiếng.

Trong hồ có ba cái bóng đang giãy dựa, một cái là Ly Thiên Dạ, một cái là Âu Nhan Mộ, một cái là Tuyết Ân.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Mộ Hoàng Bị Đá

Về phần nguyên nhân giãy dựa, Tuyết Ân không muốn cho Âu Nhan Mộ chạm vào người nàng, nàng mới không cần hấn cứu, nhưng là hiện tại muốn lên giả bộ, lại có người cứu, cho nên, nàng liền đá Âu Nhan Mộ một cái, lại làm một bộ dáng sợ hãi ôm lấy Ly Thiên Dạ.

Cuối cùng Âu Nhan Mộ hảo tâm nhảy xuống hồ nước lạnh như băng muốn cứu người, không nghĩ tới mình lại bị đá một phát, làm hại bản thân bị bắt uống lên hai ngụm nước.

Tuyết Ân triệt để đá rơi Âu Nhan Mộ xuống, bản thân tùy ý được Ly Thiên Dạ cứu lên, lại là một cổ hương vị quen thuộc, khiến nàng cảm thấy vô cùng an tâm, dứt khoát, nàng liền cố ý uống hai ngụm nước, sau đó giả bộ bất tỉnh, ngã vào lòng Ly Thiên Dạ.

Âu Nhan Mộ trôi lên mặt nước, nhìn Tuyết Ân đã được Ly Thiên Dạ ôm đến trên bờ, không khỏi trong lòng căm tức.

Tiểu nha đầu này thật sự là thâm tàng bất lộ, rõ ràng chính là một tiểu hồ, lại giả bộ làm mèo con, hấn hảo tâm xuống dưới cứu người, thế nhưng bị nàng đá, còn uống hai ngụm nước hồ.

Đáng chết, hấn đường đường là hoàng đế một quốc gia, ở giữa mùa đông cứu người, cũng đã ân sủng trời ban, không nghĩ tới lại không cảm kích.

Tiểu nha đầu, món nợ này, trăm nhớ kỹ, ngày sau nhất định phải bắt ngươi hoàn trả đến cùng.

Âu Nhan Mộ phản hận bơi lên bờ, nhìn người nằm trên mặt đất đã hôn mê bất tỉnh kia, trong lòng run lên, thế nhưng hấn cảm thấy vô cùng sợ hãi, sợ nàng sẽ ngủ mãi không dậy.

Rõ ràng biết là nàng giả bộ, nhưng là như vậy trong nháy mắt chính là sợ hãi.

Bên hồ nhất thời một mảnh kêu loạn, ai cũng không nói gì, dù sao cứu người quan trọng hơn, hơn nữa vừa rồi, bọn họ tuy rằng không phát hiện cái gì, nhưng là cũng đủ để đoán được cái gì.

"Khụ khụ." Tuyết Ân phun ra hai ngụm nước, sau đó từ từ tỉnh lại, phía sau ôm ấp đó là Ly Thiên Dạ, quay đầu đem cả người rúc vào trong lòng hấn, nức nở nhỏ giọng khóc lên.

Ly Thiên Dạ hạ mắt, thời điểm nàng tiếp cận, đã biết là nàng nguy trang, đặc biệt là lúc nàng đá văng Âu Nhan Mộ, hướng bản thân bơi tới liền hiểu rõ.

Nàng không phải là người yếu đuối vô năng trong lời đồn, cũng không phải là phế vật, ít nhất ở trong hồ nước lạnh như băng, nàng còn có thể đá văng Mộ Hoàng, cái này có thể chứng minh rồi.

Hơn nữa một cái khuê phòng tiểu thư, nàng còn biết bơi, hơn nữa nàng vẫn là cố ý uống nước trong hồ.

Một nữ hài tử cực kì thú vị, cho nên hấn cũng liền phối hợp diễn trò, xem nàng muốn làm cái gì, nhưng đến lúc nghe tiếng khóc của nàng, rõ ràng chính là giả bộ, nhưng lại làm tâm của hấn run lên, đau lòng không thôi.

Mà vừa rồi khi thấy nàng rơi vào trong hồ nước, hấn không hề suy nghĩ gì, liền nhảy vào trong hồ cứu người, khi đó ý nghĩ lập đi lập lại trong đầu hấn lúc sbaays giờ, chính là nhất định phải cứu nàng.

"Tuyệt Ân, sao lại thế này?" Thấy người tỉnh lại, đại lý tông chủ mở miệng hỏi, này đang êm đẹp, làm sao có thể rơi vào trong nước, hơn nữa vừa rồi bọn họ đều thấy được Xà Ngọc Kỳ vươn tay ra.

Tuyệt Ân sợ hãi nhìn thoáng qua, sau đó lùi vào trong lòng Ly Thiên Dạ, "Không liên quan đến tỷ tỷ, là ta tự rơi xuống hồ, nàng là muốn kéo ta lên."

Tuy rằng là nói như thế, nhưng là Xà Ngọc Kỳ cũng biết không phải đơn giản như vậy, tiện nhân này, làm sao có thể vì mình nói lời hay, nàng nhưng là tự bản thân nhảy xuống.

Bắc Huyền Thanh nhìn Tuyệt Ân oa ở trong lòng Ly Thiên Dạ, trong lòng vô cùng giận dữ, nhưng là nhìn nàng bộ dáng run run, tưởng phát hỏa, lại không thể phát hỏa, nhưng là đích thân Ly vương nhảy xuống nước cứu người, hiện tại hấn cũng không tiện mở miệng.

"Kỷ Nhi, chuyện vừa rồi là như thế nào?" Lạnh giọng mở miệng hỏi, hấn cũng sẽ không tin tưởng lời nói của Tuyệt Ân như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Bản Thân Nhảy Vào Cạm Bẫy

"Thúc thúc, thật sự không liên quan đến tỷ tỷ, là ta tự ngã xuống." Tuyệt Ân lại vội vàng giúp Xà Ngọc Kỳ nói tốt.

"Kỷ Nhi, thật sự là như vậy sao?" Hoàng Đế Bắc Vực lạnh giọng hỏi.

"Kỷ Nhi, người nói mau, đến cùng sự thật là như thế nào." Bắc Huyền Thanh một bụng hỏa giận, nói chuyện cũng không tốt chút nào, mang theo chút tức tối.

Xà Ngọc Kỳ cảm thấy giờ phút này rất là ủy khuất, nàng rõ ràng cái gì cũng chưa làm, vì sao đều chất vấn nàng.

Nhìn về phía Tuyệt Ân ở trong lòng Ly Thiên Dạ ni non, thời điểm nhìn hai người đối diện, Tuyệt Ân gọi lên một chút ý cười đắc, sau đó lại giả thanh khóc nức nở lên.

"Là chính nàng nhảy xuống." Xà Ngọc Kỳ trong con giận dữ, rốt cục hiểu rõ tiện nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì, nguyên lai là muốn hãm hại nàng.

Nàng mới không dễ dàng để tiện nhân này đạt được như vậy. Nàng (XNK) là muốn hại chết nàng, nhưng là không đạt được, ngược lại lại bị nàng ta (TA) thiết kế, đáng chết.

"Là nàng hãm hại ta, tất cả đều do nàng ta thiết kế hãm hại ta, bằng không vì sao sẽ đúng dịp như vậy, các người tới liền nhìn đến." Xà Ngọc Kỳ như một tạc mao sư tử, thẳng chỉ vào Tuyệt Ân gào thét.

Trừ bỏ Ly Thiên Dạ cùng Âu Nhan Mộ, mọi người còn lại cơ hồ đều đen mặt, nàng ta đáng lẽ không nên nói lời như vậy, trực tiếp xin lỗi Tuyệt Ân là được, chuyện này xem như cho qua.

Không nghĩ tới, nữ nhân này lại nói những lời như vậy, mặc kệ có phải hay không, dù sao mọi người đều chứng kiến tận mắt, sẽ không tin lời nàng ta nói.

"Tỷ tỷ, người vì sao nói ta như vậy, ta đã không nói là người mà." Tuyệt Ân hai mắt đầm lệ, hàm mâu ủy khuất nhìn Xà Ngọc Kỳ.

Ha ha, Xà Ngọc Kỳ, đây chính là người tự mình nhảy xuống hố a, cho người đường sống, người không đi, hiện tại tự mình hướng tử lộ (đường chết) a.

"Rõ ràng chính là người tự mình nhảy xuống, đâu có liên quan tới ta." Xà Ngọc Kỳ sót ruột rỗng to, nàng vội muốn chết, vì sao muốn đối với nàng như vậy, đều là do tiện nhân này làm hại.

"Hoàng thượng, chuyện không liên quan đến tỷ tỷ, xin hoàng thượng cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, ta không hề trách tỷ tỷ." Tuyệt Ân rung rung thông tình đạt lý vì Xà Ngọc Kỳ cầu tình.

"Hoàng thượng..."

"Đủ, hôm nay là đêm giao thừa, trẫm không muốn gặp chuyện huyết tinh (nguyên văn - -), mặc kệ việc này là như thế nào, hộ mọi người bắt lợi, đều là do người sai, hiện tại mau xin lỗi Tuyệt Ân, qua nguyên tiêu, phạt người ba mươi đại

bản."

Hoàng Đế Bắc Vực đánh gãy lời nói Xà Ngọc Kỳ, lạnh giọng quát.

Mặc kệ sự việc là như thế nào, Xà Ngọc Kỳ mặc nhiên nhìn Tuyết Ân ở trong nước giãy dụa, ngay cả kêu cứu đều không có, thấy chết không cứu, như vậy là đủ rồi.

"Ta..." Xà Ngọc Kỳ còn muốn nói cái gì, nhưng là khi nhìn đến Tuyết Ân kia thắng lợi mỉm cười, cùng thúc thúc cảnh cáo, hận nghiêng răng nghiêng lợi "Là, dân nữ đã biết."

"Nhị muội, là tỷ tỷ không đứng, khoanh tay đứng nhìn không có ra tay cứu giúp, còn cô phụ một phen hảo ý của người."

Xà Ngọc Kỳ hơi hơi cúi đầu, ôn nhu, một bộ cam tâm tình nguyện xin lỗi, đương nhiên trong lòng là hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nàng Xà Ngọc Kỳ vì cái gì phải xin lỗi tiện nhân này, còn phải lãnh ba mươi trượng, hừ, tức chết nàng.

Là nàng coi thường tiện nhân này, không nghĩ tới nhanh như vậy liền chống lại nàng, mà bản thân thế nhưng bị thiết kế.

"Khiến Ly vương cùng Mộ Hoàng chê cười, hôm nay trời cũng đã khuya, ngày khác lại mở tiệc chiêu đãi hai vị."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Mộ Hoàng Vì Xà Ngọc Kỳ Cầu Tình

Ở trên yến hội mở tiệc chiêu đãi hai vị sứ giả mà lại nháo ra việc như vậy, đối với Bắc Ngung Đế quốc mà nói là chuyện vô cùng mất mặt.

"Vô phương, chỉ là hai tỷ muội nháo với nhau mà thôi, trẫm thấy đại tiểu thư cũng là một tiểu thư được nuông chiều từ bé, làm sao có thể chịu được ba mươi đại bản cơ chứ, thôi thì giảm xuống mười đại bản thế nào?"

Mộ Hoàng hiểu rõ dụng ý của Tuyết Ân, tự nhiên là sẽ không thể để nàng đắc ý được, bởi vậy tự nhiên là cấp cho Xà Ngọc Kỳ cầu tình một phen.

Đồng thời cũng muốn trừng phạt một chút tiểu nha đầu kia, hảo tâm cứu nàng, thế nhưng bản thân lại bị đá, mỗi lần nhớ tới, trong lòng liền một bụng lửa giận.

"Như thế cũng tốt, vậy sau nguyên tiêu, phạt người mười đại bản." Hoàng Đế Bắc Vực không có nghĩ nhiều, dù sao cứ như vậy đi, trừng phạt là không thể tránh được.

"Bắc Ngung hoàng đế, ở đây ai cũng biết sự thật là như thế nào, mười đại bản chỉ sợ là quá ít đi, không biết là nếu hôm nay nhị tiểu thư không được ta kịp thời cứu giúp chết đuối, vậy thì cũng chỉ đánh mười đại bản là xong sao."

Ly Thiên Dạ đem Tuyết Ân nâng dậy, sau đó tiếp nhận áo choàng từ tay Manh Tử Hề, đem áo choàng khoác lên người nàng quần quanh ôm vào lòng, chỉ sợ nàng sẽ bị nhiễm phong hàn.

Tuyết Ân luôn luôn cúi đầu khóc nức nở, đương nhiên tâm tư đang ngàn hồi trăm chuyển, hừ Âu Nhan Mộ kia tại sao lại cùng bản thân nàng đối nghịch, bất quá Ly Thiên Dạ thế nhưng lại rất che chở nàng.

Hai người đều là quái thai, Ly Thiên Dạ thì không cần nói, dù thế nào cũng sẽ giúp đỡ nàng, chủ yếu là Âu Nhan Mộ, hỗn đản, món nợ này, sớm muộn gì nàng cũng sẽ tìm hắn đòi nợ.

"Này..." Hoàng đế Bắc Ngung khó xử, một bên cầu tình, một bên bắt mãi trừng phạt như vậy, hai bên lại còn là đại biểu hai nước.

Đối với Ly Thiên Dạ, bọn họ biết đến không nhiều lắm, một cái vương gia không được sủng ái, nhưng dù sao hắn cũng là đại diện cho nước hắn, cả hai bên đều không thể đắc tội a.

"Tuyết Ân, không biết ý người thế nào?" Hoàng Đế Bắc Vực đem vấn đề vớt trở lại cho Tuyết Ân.

Giờ phút này Tuyết Ân đã nín khóc, nhưng là cả người ướt sũng, lại còn là ban đêm lạnh lẽo, thân mình nhỏ nhắn nhu nhược, giống như là chỉ một con gió thổi qua cũng khiến cho nàng ngã xuống.

Nữ tử yếu đuối như thế, lại còn từ nhỏ đã bị khi dễ, mà Xà Ngọc Kỳ là ma vũ song tu thiên tài, lại được muôn vàn sủng ái, tự nhiên là có chút kiêu căng ương ngạnh, nghĩ như thế, liền biết rõ chân tướng của chuyện rơi xuống nước hôm nay là gì.

"Mộ Hoàng đều đã nói như thế, dân nữ còn có thể nói gì nữa, bất quá cảm ơn Mộ Hoàng vì tỷ tỷ cầu tình." Tuyết Ân nói thông tình đạt lý, không có một tia oán hận, làm cho ấn tượng của mọi người đối với nàng lại đề cao một phần.

Bất quá lời nói này, đem vấn đề lại quay trở lại Âu Nhan Mộ, hẳn là hoàng đế một nước lại vì một cái hoàng tử phi tương lai của nước khác biện hộ cho, chặc chặc, chuyện này có gì đó áy náy.

Đồng thời mọi người cũng biết ủy khuất của nàng, nàng ở ban đêm lạnh lẽo rơi xuống nước, thiếu chút nữa thì chết, nhưng là cái người đầu sỏ gây nên chỉ phải nhận phạt mười đại bản, hẳn là nàng ủy khuất đến chết.

Xà Ngọc Kỳ nhìn Tuyết Ân bộ dáng mảnh mai yếu đuối, hận nghiền răng nghiền lợi, hận không thể tiến lên xé rách mặt nạ của nàng, hung hăng chọc thủng nàng.

Nhưng là hiện tại nàng tốt nhất là không nên nói gì, nếu lúc này nàng còn không rõ tiện nhân này muốn làm cái gì, nàng thật sự có thể đi chết được rồi.

Nếu nàng tiếp tục vì bản thân mình biện minh thì hôm nay nàng sẽ mất tất cả, mà bản thân cũng là nhất thời xúc động, khiến nàng nhảy vào thiết kế của nàng ta, hừ, hôm nay là ta sơ sót, tuyệt đối sẽ không có lần sau.

"Người tới, đi đem trang sức mới của bản cung mang đến Xà gia, cấp nhị tiểu thư an ủi, còn Kỳ Nhi giam cầm ba ngày, không được phép bước ra khỏi cửa phòng nửa bước, ba ngày sau, cấp nhị tiểu thư châm trà xin lỗi." Hoàng hậu cân nhắc một phen nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Đêm Thăm Tuyết Ân

Sau đó nhìn về phía Tuyết Ân, ôn nhu hỏi "Ân Nhi, không biết như vậy, ngươi có vừa lòng không?"

"Đa tạ hoàng hậu vì dân nữ làm chủ, kỳ thực ta cũng thật lo lắng tỷ tỷ không chịu nổi ba mươi mươi trượng kia, như thế là rất tốt rồi." Tuyết Ân hơi hơi xoa người tạ lễ.

Sau đêm giao thừa chính là tết âm lịch, mà ngay ngày đầu tiên Xà Ngọc Kỳ đã bị nhốt một chỗ, nàng cũng đủ hòa có thể thiêu đốt (vô cùng giận dữ đến phát hỏa).

Giờ phút này Tuyết Ân tâm tình thật phần tốt, tốt đến bạo, đặc biệt khi nhìn đến Xà Ngọc Kỳ kia khuôn mặt ủy khuất, cảm tức lại chỉ có thể kính cẩn nghe theo thừa nhận.

"Ân Nhi thật sự là người hiểu biết, như vậy mọi chuyện coi như kết thúc đi."

Hoàng Đế Bắc Vực nói, sau đó lại hướng Ly Thiên Dạ cùng Âu Nhan Mộ nói, "Ngày khác lại mở tiệc chiêu đãi hai vị."

"Như thế cũng tốt, đa tạ bác hoàng khoản tiền đãi, cáo từ."

Ly Thiên Dạ đem Tuyết Ân giao đến trên tay Manh Từ Hề, sau đó nói với Hoàng Đế Bắc Vực cáo từ, rồi bước đi.

Mọi việc coi như đã giải quyết xong rồi, bất quá lần này trở về, Tuyết Ân cùng Xà Ngọc Kỳ không có ngồi cùng một xe ngựa.

Tuyết Ân dùng linh lực đem quần áo ướt sũng hong khô, vừa rồi thật đúng là khiến bản thân vô cùng lạnh lẽo.

"Tuyết Ân, đang êm đẹp tại sao ngươi lại có thể rơi xuống nước?" Manh Từ Hề hỏi, tuy rằng biết rằng nàng không có khả năng bị đẩy xuống nước, nhưng nàng vẫn là rất hiếu kỳ.

"Tự bản thân nhảy xuống." Tuyết Ân sáng khoái trả lời, nếu là thân thể cũ thì ngay hôm nay chắc chắn sẽ bỏ mạng dưới hồ.

Xà Ngọc Kỳ thật sự là không để ý một điểm huyết thống, bất cứ khi nào đều muốn giết nàng, nàng làm sao có thể để im?

"Tuyết Ân, ngươi thật giỏi, ngày lạnh như vậy, thế nhưng có dũng khí nhảy xuống, lúc đó nhìn ngươi một bộ dạng ướt đẫm, thật dọa đến ta." Manh Từ Hề nghĩ tới thời điểm nhìn thấy Tuyết Ân ở trong hồ giấy dựa, trái tim như chuẩn bị nhảy ra ngoài.

"Có là gì, thói quen rồi. Hơn nữa ta cũng có lợi nha?" Tuyết Ân nhàn nhạt nói, kiếp trước nàng thường xuyên ăn mặc quần áo đơn bạc ở trong tuyết huấn luyện, cho nên nước lạnh như vậy không tính là cái gì.

"Bất quá nhìn bộ dáng của Xà Ngọc Kỳ, thật sự là đại khoái nhân tâm a, chính là đáng tiếc nàng ta không bị đánh ba mươi đại bản a." Manh Từ Hề cố ý xem nhẹ hai chữ "thói quen", Tuyết Ân không phải là người cần thương cảm.

Bất quá nàng thật sự đau lòng, nàng đã sống ở dạng hoàn cảnh gì, mới có thể lạnh nhạt như thế.

"Đều là do cái tên Âu Nhan Mộ đáng chết kia." Tuyết Ân cắn răng oán hận nói.

"Thế nào, nhị tiểu thư nhớ lắm?" Tuyết Ân vừa mới nói xong, ngoài cửa sổ liền vang lên một đạo thanh âm.

Tuyết Ân đem cửa sổ mở ra, Âu Nhan Mộ liền không mời tự bước vào nhà, bản thân ngồi xuống, châm trà uống.

"Mộ Hoàng thật sự là hào hứng, hơn nửa đêm thế nhưng chạy đến khuê phòng nữ tử nghe lén." Tuyết Ân lạnh lùng nói, Âu Nhan Mộ này đại khái là tới tính sổ.

"Không nghĩ tới trà của nhị tiểu thư lại uống ngon như vậy." Âu Nhan Mộ thường thức ly trà, ngẩng đầu nhìn Tuyết Ân.

"Mộ Hoàng nếu không có việc gì thì nên nhanh rời đi, ta nơi này không chào đón người."

Âu Nhan Mộ đặt ly trà xuống, hướng Tuyết Ân đi qua, cúi đầu nhìn nàng

"Tiểu nha đầu, trăm là tới đòi nợ, ân cứu mạng, còn có người kia một cước chi cừ."

Tuyết Ân lui về phía sau một bước, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn, ngân mâu vô hạn lãnh ý

"Ân cứu mạng? Cứu ta hình như là Ly vương a, còn có kia một cước chi cừ, người không phải là muốn đi?"

Người này thật không biết xấu hổ mặt, da mặt thực dày, còn không biết xấu hổ nói mình là ân nhân cứu mạng, đi tìm chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Mộ Hoàng Khẩu Vị Nặng?

Còn nói một cước kia, nếu không là hắn thay Xà Ngọc Kỳ cầu tình, lợi tức của nàng làm sao có thể không có, cho nên nói tóm lại, hết thấy đều là do hắn gieo gió gặt bão.

"Trăm rất tò mò, người thật là toàn năng phé tài nhị tiểu thư?" Âu Nhan Mộ kéo mở đề tài, không nghĩ muốn tiếp tục cùng nàng dây dưa chuyện trước kia, đương nhiên, kia một cước chi cừ, hắn sẽ luôn ghi tạc trong lòng.

"Lời đồn cũng có thể đúng có thể sai, không có bằng chứng, há có thể nghĩ đó là thật hay là giả, người một hoàng đế, nếu dễ tin tưởng những lời đồn như vậy, thật không hiểu người là làm thế nào ngồi lên ngôi vị hoàng đế, cũng không sợ ngã xuống đi."

Tuyết Ân lạnh giọng châm chọc, người này thế nào còn không đi, thế nhưng còn ở trong phòng nàng thảo luận.

"Ngôi vị hoàng đế của trăm ngồi tương đương ổn định, không cần nhị tiểu thư lo lắng." Âu Nhan Mộ không giận còn cười, đột nhiên nghiêng người lên trước, tà mị nhìn nàng

"Lẽ nào nhị tiểu thư coi trọng trăm, đây là đang quan tâm trăm?"

Nhìn khuôn mặt đột nhiên phóng đại trước mắt, Tuyết Ân là rất muốn vung tay một cái tát bay đi, hắn thật không biết xấu hổ.

Hơi lui về phía sau một chút, rời xa khuôn mặt tuấn tú kia

"Mộ Hoàng thật là tự tin, đêm nay Mộ Hoàng đối với Xà Ngọc Kỳ khắp nơi bảo hộ, không bằng cầu hoàng đế hòa thân như thế nào?"

Người này lớn lên thật đúng là rất đẹp mắt, đôi khi làm cho người ta một loại cảm giác không kèm chế được, có đôi khi lại lạnh lùng, cảm giác tà mị, còn có cặp mắt xéch kia, thật sự là đủ quyến rũ người, thế nào lại không đem Xà Ngọc Kỳ câu đi.

"Nếu có thể, bất quá trăm muốn hòa thân với đối tượng là Xà gia nhị tiểu thư a." Âu Nhan Mộ lại cười quý dị nói, một tiểu nha đầu thú vị như vậy mà lại thu vào hậu cung của hắn, chắc chắn, tương tượng ra thôi cũng thấy đủ kích thích.

Đêm nay, hắn có chút không giống bản thân, thế nhưng còn nhúng tay vào chuyện của Bắc Ngung Đế quốc, hơn nữa nói thật ra, hắn thật sự không muốn nha đầu này gả làm thiếp của nhị hoàng tử kia.

Hừm, có lẽ thật sự nên cùng Bắc Ngung hoàng đế nói việc hòa thân này một chút, thừa dịp hiện tại bọn họ còn chưa có thành thân.

Tuyết Ân rất nhỏ nhủu mày, lời nói của người này, không giống đang nói đùa, hơn nữa nhìn bộ dáng hắn tựa hồ thực sự quyết định như vậy.

"Tốt, Mộ Hoàng nên nhanh đi thỉnh cầu hòa thân đi."

Tuyết Ân đột nhiên gọi lên khoe môi, đi đi thôi, nàng là hiện tại tương đối vui vẻ , dù sao nàng sớm bị trục xuất khỏi gia phả Xà gia, cho nên nói, hiện tại Xà gia nhị tiểu thư căn bản không phải là nàng.

Manh Từ Hề ở phía sau nhìn thấy nụ cười của Tuyết Ân, đột nhiên nhớ tới thời điểm ngồi trên xe ngựa hôm nay, hoàn toàn giống nhau, quả nhiên nàng lại muốn hại người a.

Âu Nhan Mộ nhìn nụ cười của nàng, tâm đột nhiên nhảy nhót, kinh ngạc nhìn nàng, phảng phất giờ phút này muốn đem nàng ăn nhập trong lòng, sau đó từ đây có thể ngày ngày thấy được nụ cười của nàng.

Tuyết Ân nhú mày, này Âu Nhan Mộ đầu hấn bị bom nước a, sao đột nhiên nhìn nàng như vậy.

"Xem ra nhị tiểu thư rất thích gả cho trẫm, tiểu nha đầu, không bằng trẫm hôm nay liền muốn người, như thế nào?" Âu Nhan Mộ đột nhiên nghiêng người lên, nhanh như thiểm điện nắm thắt lưng Tuyết Ân, tà mị nhìn nàng.

Âu Nhan Mộ thân hình cao lớn, thân hình bé bỏng của Tuyết Ân chỉ cao tới ngực hấn, lại bị hấn ôm lấy thắt lưng, ngẩng đầu nhìn hấn, chỉ cảm thấy bản thân eo thon nhỏ sớm muốn đứt.

"Chẳng lẽ Mộ Hoàng có sở thích luyện đồng? Chắc chắn, không nghĩ tới Mộ Hoàng khẩu vị nặng như thế." Tuyết Ân ngẩng đầu phản kích cười nói, muốn cái muội muội người, hiện tại nàng tuy rằng đã mười bốn tuổi, nhưng là dinh dưỡng không đủ, nhìn cũng chỉ mới mười hai tuổi.

"Trẫm khẩu vị quả thật có chút nặng, thế nhưng muốn tiểu nha đầu như người vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Ly Vương, Hành Động Này Quân Tử Không Nên Làm

Âu Nhan Mộ ghét bỏ liếc mắt Tuyết Ân một cái chỉ cao tới ngực mình, đều đã mười bốn tuổi, thế nào còn bé như vậy, quả nhiên là dinh dưỡng không đủ, còn có eo nhỏ này, giống như hấn dùng một chút lực có thể bẻ gãy.

Này Xà gia mấy năm nay đều bạc đãi tiểu nha đầu như vậy sao, đáng chết.

Không biết vì sao, hấn giờ phút này chính là phần nộ rồi đứng lên, thập phần phần nộ, căm tức, hận không thể diệt Xà gia, thế nhưng bạc đãi tiểu nha đầu của hấn như vậy.

Tuyết Ân nhú mày, hấn làm chi đột nhiên tức giận như vậy, nàng không hề chọc giận hấn đi

"Mộ Hoàng, người muốn ôm ta mãi như vậy sao?"

"Có gì không thể? Hơn nữa thật thoải mái." Âu Nhan Mộ cười quý dī, tay còn xoa nhẹ eo nhỏ của nàng.

Tuyết Ân tối sầm mặt, người này được một tác lại muốn tiến một thước, thế nhưng sờ thắt lưng nàng, quả thực là tìm đánh, một bàn tay cấp tốc hướng ngực Âu Nhan Mộ đánh tới, thừa dịp hấn đau, thoát ly khỏi ôm ấp của hấn.

"Ta đây sẽ làm người càng 'Thoải mái'." Tuyết Ân lạnh giọng nói, quả thực chính là đồ lưu manh.

Hấn nếu còn dám có động tác, nàng sẽ đánh với hấn đến cùng.

"Trẫm vừa rồi rất thoải mái, bất quá càng thoải mái hơn đến đêm động phòng hoa chúc của chúng ta." Âu Nhan Mộ vừa rồi ngực đau xót, thời điểm nhìn Tuyết Ân, con người đều không khỏi dò xét một chút.

Nàng tuyệt đối không thể là phế tài trong lời đồn, ngược lại, nàng so với thiên tài đại tiểu thư kia còn thông minh hơn, còn thiên phú hơn.

Trước mắt, còn không có đủ khả năng đấu cùng hấn, đương nhiên không thể phủ nhận thời điểm ôm nàng lúc này bản thân hấn quả thật không có chút phòng bị, nhưng nàng vẫn là không đơn giản.

"Đương nhiên, Mộ Hoàng có khả năng cưới ta, ta đây cũng không để ý tân hôn ngày thứ hai, đồng huyên đế quốc cử hành quốc tang." Tuyết Ân nhìn nam nhân trước mắt, trong lòng cảm tức, người này chính là cái tên hỗn đản, nói chuyện cũng lưu manh.

"Kia trầm chờ, trầm đi rồi, ngươi cần phải ngấm lại phu quân tương lai của ngươi." Âu Nhan Mộ nói xong lắc mình một cái, liền biến mất ở khuê phòng Tuyết

Ân.

"Tuyết Ân, hần là có ý tứ gì?" Manh Từ Hề ở một bên xem có chút lọt vào trong sương mù, này Mộ Hoàng thế nhưng ban đêm đến thăm Tuyết Ân, nhưng lại nói lời mạo danh kỳ diệu.

"Hần đầu bị ngấm nước, không có việc gì." Tuyết Ân nhàn nhạt nói, nhìn cảnh sắc ban đêm ngoài cửa sổ

Âu Nhan Mộ không đơn giản, Xà gia tổng phủ không thiếu người tài ba cao thủ, nhưng là hần lại như trước có thể ở trong này qua lại tự do mà không bị phát hiện, thực lực của hần mạnh như thế nào?

"Khách nhân ở trên nóc nhà, ngươi còn không muốn xuống dưới sao?" Nghĩ nghĩ, Tuyết Ân lắc thân mình, đột nhiên đối với ngoài cửa sổ lạnh giọng nói.

Đêm nay một đám thế nào đều thích đến thăm khuê phòng của nàng như vậy, nàng trong phòng lại không có ấn dấu bảo bối.

Một trận gió thổi qua, Tuyết Ân còn chưa kịp phản ứng, bản thân lại rơi vào một cái ôm ấm áp.

"Nhị tiểu thư, cảm giác không tệ." Từ tính tà mị mang theo nhẹ nhẹ nhu tình, nhìn ánh mắt nàng có chút đùa ác.

Tuyết Ân giương mắt, chống lại mi gian cùng hồng liên ở phía trên của hần, tâm lại run lên, còn có kia một đầu tóc bạc buông xuống, càng khiến lòng nàng rối rắm.

"Ly vương, vừa mới đến, liền ôm ấp, hành động này không phải là hành động quân tử nên làm." Tuyết Ân thu hồi suy nghĩ có chút không giống bản thân.

Sớm biết Ly vương có thể là nguy trang, chính là không nghĩ tới một khi vạch trần, lại là một cái vỏ đường bọc đạn pháo, bá đạo này cùng Mộ Hoàng kia hoàn toàn giống nhau.

"Ai nói bốn vương là quân tử?" Ly Thiên Dạ ôm lấy eo nhỏ của nàng, không khỏi nhíu mày, nàng quả thật rất gầy, làm cho hần cũng không dám dùng sức.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Thích Người Trong Mắt Ta Chỉ Có Lẫn Nhau

Tuyết Ân có chút bất đắc dĩ, vì sao một đám đều thay đổi dạng, nàng cũng không phải búp bê, có thể hay không không cần ôm nàng như vậy!

"Mộ Hoàng đến lại đến Ly vương, trong phòng Tuyết Ân hần là ấn dấu bảo bối, mà người chính là cái bảo bối đó, khiến cả hoàng thượng cả vương gia đều muốn ôm ấp người!" Manh Từ Hề có chút thiên hạ bất loạn, dù sao nàng nhìn Ly vương so với Mộ Hoàng kia thuận mắt hơn nhiều.

"Hần đã tới?"

Tuyết Ân gật đầu.

"Ôm người?" Ly Thiên Dạ trong lòng không dễ chịu, trong lòng vị chua nồng nặc.

Tuyết Ân vẫn là ngoan ngoãn gật đầu

"Ngô!"

Tuyết Ân còn chưa có phản ứng lại, môi đã bị chặn, mềm yếu, hương vị quen thuộc, đồng tử toàn là hình ảnh hồng liên của hần, tác động tâm nàng.

Manh Từ Hề há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, thiên, mặt ngoài ôn hòa Ly vương so tà mị Mộ Hoàng còn muốn cảm thú hơn, nha, không, là còn muốn bá đạo hơn.

Ít nhất Mộ Hoàng chính là bé Tuyết Ân, mà không chỉ là ôm.

Ly Thiên Dạ giống như bất mãn, giống như phẫn nộ, giống như phát tiết, mang theo bá đạo và khí thế hôn Tuyết Ân.

Có thể là lần đầu tiên hôn nữ hài tử, Tuyết Ân bị hôn đau, lập tức hoàn hồn, một ngụm cắn xuống, mùi máu tươi lập tức tràn đầy.

Ly Thiên Dạ ăn đau một chút, lập tức cắn ngược lại một cái, máu hai người giao triển cùng nhau, tràn đầy chớp mũi.

Trước khi Tuyết Ân chuẩn bị ra thay, Ly Thiên Dạ liền buông nàng ra, nhìn đôi môi đỏ mọng còn tràn ra tia máu của nàng, ôn nhu hỏi "Đau không?"

"Người có bệnh a!" Tuyết Ân cảm tức hung hăng nói một câu, hỏi một câu chẳng ra đầu, lại còn hôn nàng, đây chính là nụ hôn đầu tiên ở thế giới này của nàng a, nhưng là bị tên hỗn đản này cướp đi mất rồi, ghê tởm hơn chính là nàng cũng không chán ghét.

Đáng chết, gặp quỷ, thế nhưng không chán ghét hắn, thế nào đều không hề chán ghét.

Ly Thiên Dạ tiến lên một bước, hơi cúi người, con ngươi nhu tình, nhìn Tuyết Ân ngẩn ngơ cảm tức nhìn hắn, nở nụ cười.

"Người động kinh a!" Nào có người nào bị cắn còn cười vui vẻ như vậy, hơn nữa nhìn nụ cười của hắn, bản thân cũng không còn tức giận nữa, chỉ còn một chút bất đắc dĩ, điều này rất không giống bản thân nàng.

"Thích người trong mắt ta chỉ có lẫn nhau." Như vậy sẽ làm hắn cảm thấy nàng còn tồn tại, không có rời đi. Vì sao lại có loại suy nghĩ này, hắn không biết, chính là tự nhiên như vậy.

Lúc hắn biết được Âu Nhan Mộ ôm nàng, trong lòng hắn thật sự khó chịu, hơn nữa mang theo sợ hãi, cảm giác khó diễn tả bằng lời!

"Ly Thiên Dạ, người thật không nhớ rõ ta?" Tuyết Ân nhớ tới yến hội đêm nay khi mới gặp hắn, ánh mắt hoàn toàn xa lạ, thủy chung nghi hoặc, hơn nữa nàng không hề thích ánh mắt xa lạ kia.

"Chúng ta lúc trước đã gặp qua nhau?" Ly Thiên Dạ nhìn đôi môi Tuyết Ân còn ứa máu, cảm giác bản thân có một loại xúc động muốn hôn nàng lần nữa, bụng giống như có một dòng nước ấm chảy qua, làm cho hắn buột chặt lên, cảm giác chỗ kia của hắn bành trướng lên.

Hắn đối phương diện này vẫn hiểu, dù sao trong cung có ma ma hội giáo, nhưng là hắn chưa bao giờ đối với nữ nhân như vậy quá, hiện tại lại...

"Ly Thiên Dạ, người là cái đồ lưu manh." Tuyết Ân buồn bực rống to, tên hỗn đản này thế nhưng....

Manh Từ Hề sớm đã không biết chạy đi nơi nào, nhìn đến Ly Thiên Dạ bá đạo như vậy, nàng tự nhiên là bỏ trốn mất dạng.

"Về sau không được để người khác ôm người, đặc biệt là Âu Nhan Mộ." Ly Thiên Dạ trực tiếp không để ý lời nói của nàng, bá đạo tuyên bố.

"Chuyện đó cùng người có quan hệ gì." Tuyết Ân lạnh giọng nói, chuyện của nàng mắc mớ gì đến hắn, hắn xem nào nhiệt gì.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Ly Vương Phi, Chỉ Dành Cho Một Người Là Người

Ai muốn để tên hỗn đản kia ôm nàng, nàng không cho cái tên Âu Nhan Mộ một chương chữ đừng nói gì.

"Người là nữ nhân của ta." Ly Thiên Dạ khuynh thân, nghiêm cẩn nói với nàng.

Đúng vậy, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn liền nhận định như vậy, chưa từng có kiên định như vậy trước đây.

Trước kia hắn chưa từng tin vào định mệnh, không tin duyên phận, nhưng là lần này hắn tin, sau khi tỉnh lại, hắn liền cảm thấy có điều gì đó dẫn dắt bản thân mình.

Cho nên hắn mới đến Bắc Ngung Đế quốc, muốn tìm được thứ dẫn dắt bản thân đó là gì, thời điểm đó nhìn thấy nàng, hắn liền cảm giác này, nhận định nàng chính là nữ nhân của mình.

Tuyết Ân cố ý xem nhẹ hai lần gặp nhau lúc trước, coi như buổi tối hôm nay là lần đầu tiên gặp nhau, dù sao hắn cũng cho là như vậy.

"Ly Thiên Dạ, người đầu bị ngập nước à, hay là tỉnh trùng lên não, chúng ta hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, người đã nói ta là nữ nhân của người."

Nàng chỉ cảm thấy Ly Thiên Dạ so Âu Nhan Mộ càng thêm mặc danh kỳ diệu, toàn nói những lời làm cho người ta cảm tức, một người thì nói muốn cưới nàng, một người thì nói nàng là nữ nhân của hắn.

"Ta nói là thật sự, có một ngày người sẽ trở thành thê tử của ta, ta sẽ bảo hộ người một đời." Ly Thiên Dạ nhu tình nhìn Tuyết Ân, vô cùng chân thành

nói.

Ngoài cửa sổ gió lạnh lành liệt, phòng trong ôn nhu vô hạn, đương nhiên đây là đối với cái người không dám làm bóng đèn Manh Từ Hề mà nói.

Tuyệt Ân nghiêm cẩn nhìn Ly Thiên Dạ, bởi vì hắn nói rất nghiêm túc, như vậy nàng sẽ nghiêm túc đối đãi, hắn nói nàng là thê tử của hắn, hắn nói hắn sẽ bảo hộ nàng một đời.

Đúng vậy, ở cổ đại, có thể nghe được những lời nói như vậy, nhìn giống ngư ôn nhu, lời nói của nam nhân cổ đại có thể tin tưởng sao?

Tuyệt Ân lạnh lùng a một tiếng, có chút trào phúng nhìn Ly Thiên Dạ, "Cùng ta sống vai thiên hạ, trong mắt chỉ có một mình ta, cả đời một đôi nhân ngươì làm được sao?"

Hắn là vương gia một nước, cho dù là cái thanh nhân vương gia, tam thê tứ thiếp khó có thể tránh khỏi, mà với kiêu ngạo của nàng, không sẽ cho phép nam nhân của mình tam thê tứ thiếp.

Hắn còn không có phải là nam nhân của nàng, nhưng bản thân nàng cũng không có chán ghét hắn.

"Trên trời xuống đất cùng ngươì cùng tồn tại, hoàng tuyền bầu trời cùng ngươì cùng tồn tại, thê tử của Ly Thiên Dạ ta, Ly vương phi chỉ dành cho một người là ngươì."

Đối với lời nói của Tuyệt Ân, hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nàng là một nữ nhân kiêu ngạo, tự nhiên không có khả năng để cho phu quân của mình tam thê tứ thiếp.

Mà hắn ngay từ đầu, chính là muốn duy nhất một thê tử, một thê tử luôn ở trong tâm trí hắn, yêu nàng cả đời, sủng nàng một đời.

Tuyệt Ân hơi hơi động dung, nhìn ánh mắt hắn kiên định nhu tình, nhìn kia nhu tình nồng đậm trong đôi mắt, còn có hình ảnh ánh nến chiếu vào, thiêu đốt hồng liên, tâm một trận hoảng loạn.

Hoảng cái gì, loạn cái gì, cảm giác đầu óc có chút trí nhớ, cảm giác tựa hồ đã từng nghe qua lời nói này trước đây.

Nhưng là kiếp trước nàng chỉ tiếp xúc với mỗi tuyệt cách, hắn cũng không từng nói với mình những lời nói như vậy, kiếp này càng không có khả năng.

Nói như vậy, quen thuộc như vậy, quen thuộc đến nỗi nàng có thể nói ra nguyên bản lời nói: Nếu ta là hoàng, nàng sẽ là hậu. Ân Nhi, kiếp sau ta muốn đánh hạ một mảnh giang sơn, cùng ngươì sống vai nhìn thiên hạ, làm cho hắn không thể lại cướp đi ngươì. Kiếp sau, hủy thiên diệt địa đều muốn cùng ngươì tồn tại.

Tâm đột nhiên đau, loại cảm giác này khiến nàng rất khổ sở, nàng tựa hồ thấy cái ánh mắt kia mang theo kiên định cùng bi tình, khiến nàng rất khổ sở ...

"Cảm động đến khóc?" Ly Thiên Dạ nhìn người con gái trước mắt, thế nhưng đang rơi lệ, trong lòng có chút đau đớn, rất là lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Ngươi Tuyệt Ân Chỉ Có Thể Là Thê Tử Của Ly Thiên Dạ Ta

Nàng vì cái gì mà khóc, nàng không phải là loại người vì nghe câu nói này mà sẽ cảm động đến khóc lóc nước mắt.

Tuyệt Ân khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh lạnh lẽo, trước mắt một mảnh mông lung, bị nước mắt làm cho nhòe đi, nhìn Ly Thiên Dạ đều có chút mơ hồ.

Nàng không hiểu tại sao vừa rồi nàng lại có thể dễ dàng khóc như vậy, nàng không muốn nghĩ vì sao vừa rồi lại đau như vậy, cũng lười nghĩ đến có người trước kia đã từng nói với nàng câu nói đó.

"Ngươi đi đi." Lạnh lùng nói, nước mắt đã đình chỉ rơi, không có bộ dáng mềm yếu nhu nhược vừa rồi, cũng tựa hồ không đem lời nói Ly Thiên Dạ là thật.

"Hảo, nhưng nhớ kỹ, ngươi Tuyệt Ân chỉ có thể là thê tử của Ly Thiên Dạ ta." Ly Thiên Dạ nói xong một câu cuối cùng, liền rời đi.

Tuyệt Ân đầu óc trống rỗng, nhưng là tâm tư cũng ngổn ngang trăm vòng, chỉ một câu nói tương tự, khiến tâm tư nàng thật loạn.

Người nói câu kia đến cùng là ai? Vì sao nàng không nhớ rõ, vì sao ngay cả bộ dáng đều nhìn không thấy, vì sao nàng trước kia không có một chút ấn

tượng gì, hay tất cả chỉ là ảo giác của nàng?

... ..

"Đại ca, cái kia tiện nhân kia thế nhưng lại dám hãm hại ta, ngươi lại dùng nhiếp

hồn đồ giết nàng được không?" Xà Ngọc Kỳ chỉ cần nhớ tới chuyện ngày hôm đó, nàng liền tức giận đến nỗi muốn đem Tuyết Ân một phát giết chết.

"Muội muội, lần trước nhiếp hồn đồ không thể giết nàng, lần này vô dụng mà thôi." Nhìn Xà Ngọc Kỳ ủy khuất sắp khóc, chính hắn cũng rất đau lòng, nhưng mà hắn lại không có năng lực làm gì.

Tuyết Ân có thể thoát khỏi nhiếp hồn đồ một lần, thì sẽ có lần thứ hai, huống chi ngay cả tuyết sói lần đó, nàng cũng không có việc gì, thì làm sao có thể có biện pháp giết nàng.

"Như thế ngươi cũng không có biện pháp gì khác sao? Chỉ cần có thể đem cái kia tiện nhân giết chết, cái gì cũng có thể." Xà Ngọc Kỳ tức giận kêu to, đối với Xà Kiến Hoa chính là điên cuồng hét lên.

Nàng thật sự chịu không nổi cái bộ dáng kiêu ngạo tiện nhân kia, thế nhưng có thể dám tính kế bản thân nàng, mà toàn bộ ủy khuất nàng cũng chỉ có thể nuốt trôi.

Hôm nay là lần đầu tiên nàng gặp hoàng thượng, lần đầu tiên có hai đại nhân vật ở hai cường quốc đến, trong một buổi tối long trọng như vậy, nàng bị cái tiện nhân kia thiết kế hãm hại, ngày đầu tiên của năm thì lại bị giam cầm, nàng cũng bị người trong thiên hạ chê cười.

"Muội muội, không phải là đại ca không nghĩ biện pháp, ngươi hiện tại đã bị xiêm nghi là mưu sát thân muội, giam cầm ba ngày xem như quá nhẹ rồi, nếu hiện tại Tuyết Ân xảy ra chuyện gì, ngươi không thể thoát khỏi xiêm nghi của mọi người." Xà Kiến Hoa cũng là đau lòng muội muội của hắn, nhưng là hắn thật sự không có biện pháp.

"Này cũng không được, kia cũng không được, ngươi muốn ta làm sao bây giờ, ủy khuất này khiến cho ta không nuốt trôi được? Rõ ràng chính là nàng tự nhảy hố, lại dám đổ tội lên đầu ta."

Nói đến đây, Xà Ngọc Kỳ càng giận dữ, không nghĩ tới cái tiện nhân kia, thế nhưng còn có một chiêu như vậy, chuẩn bị hố, chờ nàng nhảy xuống, ghê tởm hơn là bản thân thế nhưng thật đúng là nhảy xuống.

"Ngươi trước nhẫn nại đi, hiện tại ngươi cần phải làm là thành tâm chịu tội, sau đó bưng trà xin lỗi." Xà Kiến Hoa đề nghị nói.

Chuyện đêm nay, hắn không biết rõ, nhưng có thể đem muội muội tức giận thành như vậy, nói vậy cũng thật sự là bị ủy khuất thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Hết Thả Nhẫn Vì Mai Sau

"Đề ta cấp trả xin lỗi cái tiện nhân kia, nghĩ cũng đừng nghĩ." Nghe Xà Kiến Hoa muốn nàng cấp Tuyết Ân bưng trà xin lỗi, Xà Ngọc Kỳ giống như là bị người nắm tóc, nhảy dựng lên.

Nàng hận không thể giết chết cái tiện nhân kia, thế mà còn bảo nàng bưng trà xin lỗi, chết cũng đừng nghĩ đến.

"Ngươi nếu bị định tội danh hãm hại thân muội muội, chết cũng không hối cải, đến lúc đó người trong thiên hạ không thôi nhạo báng ngươi, càng thêm khinh thường ngươi, đến lúc đó đừng nói chính phi, ngươi ngay cả chính thê cũng là không có khả năng."

Xà Kiến Hoa nhìn muội muội tức giận, nói chuyện khẩu khí cũng nâng cao hơn, hắn không muốn nhìn thấy muội muội của mình, cuối cùng là cái gì cũng không phải.

"Đại ca." Xà Ngọc Kỳ thật rõ ràng bị Xà Kiến Hoa quát giật mình.

Nàng cũng không phát hiện đại ca có một mặt nghiêm túc, nói chuyện cứng rắn như vậy, tự nhiên liền phát hoảng, có chút cảm giác không biết đại ca.

Nhìn muội muội mình khuôn mặt mờ mịt, Xà Kiến Hoa không khỏi mềm lòng, nhẹ nhàng thở ra

"Chúng phải học nhẫn nhịn, giống như nàng, nàng giả vờ yếu ớt, chúng ta huyết thống tình thâm, nàng chính nghĩa, chúng ta đạo đức."

"Ta đã biết." Xà Ngọc Kỳ bất đắc dĩ nói, đại ca nói đích xác thực không sai, xúc động quá thật sẽ cho bản thân thanh danh trở nên không tốt

Tuy rằng Bắc Ngung Đế quốc không có hạn chế nữ nhân tu tập ma pháp, võ đạo, nhưng cũng không có nghĩa có thể hung hãn, đánh đánh giết giết .

"Hết thầy đều phải nhẫn, không nên hơi một tí liền sát, như vậy giải quyết không xong vấn đề." Xà Kiến Hoa lại lời nói thăm thía nói.

Muội muội này của hấn bị làm hư , tính tình có chút vội vàng xao động, có một số việc, một khi bị kích thích , nàng liền muốn giết người, làm ca ca, muốn thường xuyên nhắc nhở nàng, miễn cho đến lúc đó bị người tính kế.

Đêm nay chính là một cái giáo huấn, đồng thời, cũng làm cho bọn họ thấy rõ , Tuyết Ân không phải một người đơn giản, cần đề phòng .

"Đại ca, ngươi không biết Tuyết Ân từ khi tỉnh lại, không chỉ có thay đổi con ngươi, ngay cả tính tình cũng đều thay đổi?" Xà Ngọc Kỳ đã không còn nôn nóng , nhớ tới chuyện đêm nay, nàng liền cảm thấy cái tiện nhân kia cùng với lúc trước khác nhau hoàn toàn .

Trước kia cái tiện nhân kia không bao giờ dám cùng nàng đối nghịch, chỉ cần nàng đến cửa tìm đánh, nàng đều sẽ ngoan ngoãn ra cửa, nhưng là từ lần đó tỉnh lại, đầu tiên là đã thương nàng, lại cùng bản thân nàng đối nghịch, hiện tại là đem nàng tính kế mà nàng chỉ có thể ủy khuất nhẫn nhịn.

"Quả thật không giống, việc này ta sẽ đi thăm dò, ngươi hảo hảo nghỉ ngơi, ba ngày giam cầm rất nhanh sẽ qua , ta đi trước." Xà Kiến Hoa vẻ mặt cũng ngưng trọng, việc này rất kỳ quái .

Dù là một người muốn phản kháng , cũng không thể thay đổi nhanh như vậy, cho nên việc này xuất hiện ai hay cái gì, hấn phải hảo hảo tra xét một phen.

Hiện tại có một dong binh đoàn mới xuất hiện, đem chuyện này giao cho bọn hấn có lẽ là cách an toàn nhất.

... ..

Đêm , Ly Thiên Dạ một thân quần áo màu đỏ sậm, đứng ở trên nóc nhà, nhìn phương hướng Tuyết Ân.

"Mộ Dã."

"Vương gia." Một bóng dáng màu đen xuất hiện sau lưng Ly Thiên Dạ, cung kính nói.

"Thư trả lời cấp phụ hoàng, bốn vương muốn cưới Bắc Ngung Đế quốc Xà gia nhị tiểu thư, để cho hấn không cần lo lắng chuyện tuyển phi cho ta, bằng không đừng trách bốn vương không trách tình phụ tử."

Ly Thiên Dạ thanh âm rét lạnh. Trước khi đi phụ hoàng đã nói khi hấn trở về sẽ tuyển phi cho hấn.

Hiện tại hấn ở Bắc Ngung Đế quốc gặp được nữ tử mình thích, tự nhiên là sẽ không có khả năng tán thành chuyện tuyển phi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Xà Phủ Đón Khách Quý

"Vương gia, như vậy không tốt?" Mộ Dã thoáng do dự nói, vương gia muốn thống nhất thiên hạ, hiện tại hấn cưới một nữ tử như vậy, đối với hấn không hề có lợi.

"Còn không đi." Ly Thiên Dạ lạnh giọng quát.

"Vâng." Mộ Dã cung kính trả lời, lại biến mất bên trong bóng đêm.

Vương gia là chủ tử, hấn là thuộc hạ, cho nên hấn chỉ có thể nghe lệnh, chính là hấn thật sự không thích vương gia cưới một cái nhị tiểu thư nổi danh toàn năng phế tài như vậy, đối với vương gia muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế cũng không lợi.

Hơn nữa vương gia thế nhưng đối với hoàng thượng nói vậy, chỉ sợ hoàng thượng sẽ càng thêm chán ghét vương gia, nói không chừng còn có thể muốn giết vương gia, chính là hoàng thượng có chút kiêng kỵ vương gia, nên chưa động thủ.

Xà Ngọc Kỳ giam cầm ba ngày, ba ngày này Tuyết Ân quả thật thật thoải mái, đương nhiên nàng rất là chờ mong Xà Ngọc Kỳ tự tay bung trà, sau đó cấp bản thân xin lỗi.

"Từ Hề tỷ, lão gia sai nô tì đi truyền lời, có khách quý đến, để tiểu thư đi ra ngoài gặp khách, còn có người Xà gia ở dương thành cũng tới rồi ." Một tiểu nha hoàn sau khi vào sân viện của Tuyết Ân, thấy Mạnh Từ Hề nói.

Nàng thật sự thật hâm mộ nha hoàn của nhị tiểu thư, Từ Hề tỷ, nhìn nàng nhân nhả căn bản là không giống một cái nha hoàn, hơn nữa nhìn ra được nhị tiểu thư cùng Từ Hề tỷ cảm tình rất tốt, không coi nàng là nha hoàn.

Manh Từ Hề đứng lên, vỗ vỗ tay, nói

"Đã biết, ta đi nói với tiểu thư, người đi trước đáp lời đi."

"Vây phiền toái Từ Hề tỷ." Tiểu nha hoàn nói xong liền rời đi.

Manh Từ Hề đẩy cửa tiến vào, Tuyết Ân ngồi ở ngai xuống sạp thượng, tu luyện ma pháp.

"Chẳng lẽ Xà Ngọc Kỳ sớm như vậy liền đến xin lỗi?" Tuyết Ân mở to mắt cười nói.

"Không có đâu, đại khái là ở tiền thính tiếp khách, đại lý tông chủ báo cho người, nói là có khách quý, còn có người Xà gia ở dương thành đã đến." Manh Từ Hề đem lời nói của nha hoàn nói lại cho Tuyết Ân.

Tuyết Ân xuống giường, một đêm hấp thu linh khí, cảm giác cả người nhẹ nhàng khoan khoái, một điểm cũng không mệt mỏi, nàng như trước không có cảm giác linh lực bản thân tiến vào đan điền, nhưng là nàng biết nàng có linh lực.

"Uh, có hay không nói là ai?" Tuyết Ân vừa rửa mặt vừa hỏi.

"Ta không có hỏi, đi xem là được." Manh Từ Hề chọn một kiện quần áo cho Tuyết Ân, như trước đỏ như lửa, chính là kiểu dáng có chút không giống, nhưng tay áo vẫn như cũ thêu hoa sen.

"Vì sao quần áo của người đều phải thêu hoa sen." Manh Từ Hề nghi hoặc hỏi.

"Không biết, đại khái là thích đi." Tuyết Ân không có nói, là vì bản thân trong cơ thể có Thanh Liên, cũng không có nguyên nhân, ngay cả chính nàng đều không biết.

Đi đến tiền thính, còn chưa vào cửa, liền nghe thấy thanh âm bên trong, không khỏi nhú mào, Xà Giang cùng Xà Hoàng Nhất cũng ở đây.

Tuyết Ân đi vào, nhìn một phòng đầy người, không khỏi có chút đau đầu, Âu Nhan Mộ, Ly Thiên Dạ, thái tử, nhị hoàng tử, Xà Giang, Xà Hoàng nhất, còn có Xà Ngọc Kỳ đều ở đây, còn có hai nam nữ không biết tên, đại khái chính người đến từ dương thành đi.

"Tuyết Ân gặp qua nhị hoàng tử, thái tử, Mộ Hoàng, Ly vương." Tuyết Ân hơi chút hành lễ nói.

"Muội muội, hai ngày nay làm tỷ tỷ thực lo lắng, nếu không phải ta đang bị giam cầm, thật nhanh muốn qua sang thăm người." Thấy Tuyết Ân, Xà Ngọc Kỳ nhẹ nhàng uyển chuyển bước đến bên người, thân thiết ôm tay Tuyết Ân.

"Tỷ tỷ thể nào trẻ như vậy mới ra a, làm hại ta đều phải phái người đi nhìn người một cái." Tuyết Ân cười phản kích, là nàng rơi xuống nước, nhưng là nàng không sinh bệnh được không.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Thái Tử Đến Truyền Khẩu Dụ

"Đều là nhờ phúc của muội muội, tỷ tỷ mới có thể đến bây giờ mới có thể ra ngoài." Xà Ngọc Kỳ hí mắt nói, hận không thể tiến lên hung hăng tát Tuyết Ân hai cái.

"Tốt lắm, biết các người tỷ muội tình thâm, lần trước chỉ là hiểu lầm, hiện tại khách quý đều có mặt ở đây, vẫn là trước hết tiếp đón khách quý." Đại lý tông chủ nhẹ nhàng nói, đương nhiên mọi người ở đây đều hiểu được họ nói gì.

"Thúc thúc nói phải, nhưng mà tỷ tỷ, muội muội hiện tại rất khát nước." Tuyết Ân hí mắt, khiêu khích nhìn Xà Ngọc Kỳ.

Đừng tưởng rằng nói mấy câu, có thể khiến nàng quên lý trả xin lỗi kia, nàng là một người rất mang thù, nhân gia đối nàng tốt, nàng nhất định hồi báo, nếu hãm hại nàng, nàng sẽ trả lại gấp trăm lần.

Xà Ngọc Kỳ oán hận nhìn nàng một cái, sau đó cười quyến rũ "Muội muội mau ngồi, tỷ tỷ liền châm trà xin lỗi người."

Tuyết Ân đương nhiên ngồi xuống, sau đó cười nhìn Xà Ngọc Kỳ, chờ nàng châm trà xin lỗi.

Xà Ngọc Kỳ nhìn Tuyết Ân bình tĩnh ngồi xuống, thật sự là tức muốn học máu, khách quý còn chưa có ngồi xuống, nàng thế nhưng dám ngồi xuống, giống như là điều hiển nhiên vậy.

"Tỷ tỷ, tại sao còn đứng đây, là bị giam cầm đến nỗi không thể đi rồi sao?" Tuyết Ân ngẩng đầu buồn cười nhìn Xà Ngọc Kỳ, hoàn toàn không để ý khách quý.

Bọn họ đến thì mặc mớ gì đến nàng, nàng mới mặc kệ, đương nhiên tới thì càng tốt, dù sao sẽ khiến Xà Ngọc Kỳ cảm thấy mặt mũi bản thân đánh mất hết.

"Không, hiện tại tỷ tỷ liền châm trà cho muội muội." Xà Ngọc Kỳ vốn sắp không nín được cơn tức, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Xà Kiến Hoa, đành phải nuốt cơn tức xuống.

Tuyết Ân nhìn mọi người vẫn còn đang đứng, vô tội hỏi "Mọi người rất thích đứng sao?"

Ly Thiên Dạ rất tự nhiên tiêu sái đến bên cạnh Tuyết Ân ngồi xuống, cười nhìn nàng một cái, sau đó yên tĩnh ngồi ở một bên.

Tuyết Ân trừng mắt nhìn Ly Thiên Dạ, người này không ngồi ở trên kia, lại ngồi cùng với nàng dưới này làm gì.

"Ly vương cũng thật biết chọn vị trí." Mộ Hoàng nói xong liền ở phía đối diện Tuyết Ân ngồi xuống, nhìn động tác nhỏ của hai người, trong lòng không thoải mái muốn đem người kia bắt đi bằng được.

"Giống nhau." Ly Thiên Dạ lạnh nhạt trả lời.

Bắc Huyền Thanh nhìn hành động của ba người, trong lòng vô cùng giận dữ, tốt xấu Tuyết Ân trên danh nghĩa vẫn là sủng phi chưa vào cửa của hắn, nhưng hai người này, thế nhưng lại dám ở trước mặt hắn muốn cướp nữ nhân của hắn.

"Mộ Hoàng, Ly vương tùy ý ngồi là được, thái tử, nhị hoàng tử mời ngồi." Đại lý tông chủ nhìn Ly vương và Mộ hoàng đã ngồi xuống, liền hướng hai vị hoàng tử nói.

Tuyết Ân ngồi ở vị trí cuối cùng, mà thái tử cùng Bắc Huyền Thanh đều ngồi ở trên cao, mọi người còn lại tự nhiên là không dám ngồi vị trí trên Âu Nhan Mộ cùng Ly Thiên Dạ.

Bởi vậy hình thành thế cục vô cùng quỷ dị, chính là trừ bỏ đại lý tông chủ, thái tử, Bắc Huyền Thanh, Âu Nhan Mộ, Ly Thiên Dạ cùng Tuyết Ân là đang ngồi, còn lại mọi người đều đứng, kể cả Xà Giang cũng vậy.

Tuyết Ân bình yên ngồi, không chút quan tâm tới ánh mắt của mọi người xung quanh. Dù sao cũng không thể trách được nàng, nàng quả thật là đã ngồi ở cuối cùng, nhưng mà hai vị khách quý này lại muốn ngồi cùng vị trí với nàng a.

"Không biết hôm nay thái tử cùng nhị hoàng tử đến xà tổng phủ là có chuyện gì?" Đại lý tông chủ không nói gì thêm.

"Phụ hoàng để bản thái tử đến truyền khẩu dụ." Thái tử Bắc Huyền Dương ôn hòa nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Bồi Thường Từ Hôn?

Tuyết Ân nhìn thoáng qua thái tử, nhìn hắn xem ra là người rất ít nói, cũng rất nhẹ nhàng, là một nam nhân rất ôn hòa.

Không giống với Ly Thiên Dạ, tuy làm cho người ta có cảm giác là một người ôn hoà, nhưng thực chất lại là một con sói, tùy thời có thể cắn người ta một ngụm.

"Thái tử mời nói, vừa vặn mấy người Xà gia chúng thần đều ở đây."

"Trải qua chuyện xảy ra vào đêm giao thừa, phụ hoàng tư tưởng liền thông suốt, cảm thấy nhị tiểu thư hiện tại còn nhỏ, hơn nữa người được chọn làm chính phi cho nhị hoàng tử lại là đại tiểu thư, cho nên vị trí sủng phi, để bản thái tử tới hỏi nhị tiểu thư nếu còn muốn gả cho Huyền Thanh thì sẽ tiến cung vì sủng phi, nếu không muốn, liền hủy bỏ hôn sự này."

"Hoàng huynh, vì sao ta không biết việc này?" Bắc Huyền Thanh nghe Bắc Huyền Dương nói xong, lập tức cả kinh đứng lên.

Vì sao hắn không biết việc này, chẳng lẽ là phụ hoàng gạt hắn? Nhưng là vì sao phụ hoàng lại đột nhiên hủy bỏ hôn ước, phụ hoàng không sợ bị người trong thiên hạ nhạo báng sao?

"Nhị tiểu thư, ý của ngươi như thế nào? Phụ hoàng nói, sẽ không trách tội ngươi, hủy bỏ hôn ước sẽ có bồi thường." Thái tử không để ý lời nói của Bắc Huyền Thanh, bởi vì dù hắn có nói như thế nào đi chăng nữa, đều sẽ không thay đổi.

được cái gì.

Hoàng đế thật có lòng tham, muốn đồng thời cưới tỷ muội Xà gia cho Bắc Huyền Thanh, chính là hi vọng hoàng đế này đến lúc đó sợ là ăn không tiêu.

"Hoàng huynh." Bắc Huyền Thanh la lớn.

"Đây là khẩu dụ của phụ hoàng." Thái tử mặc dù luôn dữ thái độ ôn hòa, cũng không khỏi lãnh hạ thanh âm, cau mày nhìn Bắc Huyền Thanh.

"Vâng" Bắc Huyền Thanh không cam lòng trả lời, cửa hôn sự này coi như xong, thật sự là đáng giận, vì sao phụ hoàng phải làm như vậy.

Âu Nhan Mộ cùng Ly Thiên Dạ đều nhìn về phía Tuyết Ân, rất muốn biết nàng sẽ trả lời như thế nào.

Tuyết Ân nhìn thái tử Bắc Huyền Dương "Không biết hoàng thượng vì sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý? Hắn công khai hủy bỏ hôn ước là muốn mọi người trong thiên hạ nhạo báng ta sao?"

Nếu không phải nghĩ việc này chắc chắn có cạm bẫy gì, nàng đã sớm đáp ứng không gả cho Bắc Huyền Thanh.

Nhưng hiện tại nàng mới không ngu ngốc như vậy, về sau bị bán, lẽ nào còn thay người ta kiếm tiền sao.

"Sự việc đêm đó, mọi người chứng kiến đều biết rõ ràng, mà phụ hoàng cũng hiểu rõ là nhị tiểu thư không muốn gả cho Huyền Thanh, đồng thời cũng muốn bồi thường cho nhị tiểu thư." Thái tử Bắc Huyền dương nói.

Tuyết Ân nhìn thoáng Bắc Huyền Thanh vẻ mặt vô cùng sốt ruột

"Nga, phải không, kia không biết hoàng thượng muốn bồi thường cái gì?"

Tuyết Ân không có lập tức đáp ứng, sau đó nhìn Âu Nhan Mộ cùng Ly Thiên Dạ, có phải hay không là do hai người này nói cái gì với Hoàng Đế Bắc Vực, bằng không hoàng đế như thế nào lại đột nhiên có loại ý nghĩa này.

Đêm giao thừa ngày đó, Âu Nhan Mộ nói muốn hòa thân, mà Ly Thiên Dạ cũng nói cái lời bá đạo như vậy, xem ra là rất có khả năng là hai người này.

"Nhị tiểu thư vốn là chi thứ Xà gia thứ xuất tiểu thư, nếu là nhị tiểu thư cảm thấy ủy khuất, sẽ để cho nhị tiểu thư làm con thừa tự của Xà gia tông chủ trực hệ tông chủ đích tiểu thư."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều hít một hớp khí lạnh, Xà gia tông chủ đích tiểu thư, địa vị kia nhưng là so đại lý tông chủ còn muốn cao hơn.

Xà Ngọc Ký bụng trà, đứng ở bên ngoài, vừa khéo nghe một câu như vậy, càng hận nghiêng răng nghiêng lợi, vì sao cái tiện nhân kia mệnh luôn tốt như vậy, hiện tại thế nhưng có cơ hội làm xà phủ trực hệ đích nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Dập Đầu Châm Trà Xin Lỗi

Trở thành trực hệ đích nữ của Xà gia, vị trí kia quả thực cùng công chúa không khác nhau là mấy, liên tính nàng trở thành hoàng tử phi, cũng phải lấy lễ tương đối đãi.

Điều này làm cho nàng không thể nhịn, không bằng nhường Tuyết Ân gả cho nhị hoàng tử, bản thân nàng làm chính phi, nàng ta làm sủng phi, còn không phải có cơ hội chinh chết nàng.

"Nhị muội, chuyện đêm hôm đó, tỷ tỷ không có xuồng nước cứu ngươi, là ta sai, hiện tại ta châm trà xin lỗi ngươi, đừng nữa giận ta nữa được không?" Xà Ngọc Ký bụng nước trà, chân thành tiêu sái đến bên người Tuyết Ân, thành khẩn nói.

Tuyết Ân nhủ mày, sau đó liếc mắt một cái liền nhìn thấu ý nghĩ Xà Ngọc Ký

"Tỷ tỷ xin lỗi thật sự là không có tí thành ý nào, hôm đó ta thiếu chút nữa là chết ở trong hồ nước lạnh băng kia."

Lúc trước nàng ta luôn luôn muốn nghĩ cách hãm hại nàng, không để nàng gả cho Bắc Huyền Thanh. Hiện tại lại khen ngược, khẳng định là muốn nghĩ biện pháp để nàng gả cho nhị hoàng tử.

Không phải là muốn dùng vị trí chính phi để áp chế vị trí sủng phi chứ, thật sự là người không có đầu óc, lấy thái độ Bắc Huyền Thanh hiện tại, kể cả các nàng đồng thời gả cho Bắc Huyền Thanh, thì nàng ta cũng không thể lấy vị trí chính phi áp chế sủng phi.

Xà Ngọc Kỳ bung châm trà ngon, bung đến trước mặt Tuyết Ân, ngay cả một cái cúi người đều không có, cái này mà gọi là xin lỗi sao?

Mấy người đều nhìn thấy Xà Ngọc Kỳ châm trà xin lỗi như vậy quả thật không đủ thành ý.

Xà Ngọc Kỳ cắn răng, hơi chút cúi đầu, chân thành nói

"Nhị muội thỉnh uống trà, tha thứ lỗi lầm của tỷ tỷ đêm hôm đó."

Hừ, nhấn nhát thòi, về sau xem ta hảo hảo chinh người.

Tuyết Ân lại nhú mày, thất lung hơi gấp xuống, đầu cúi thấp, giọng điệu cũng là rất chân thành, chính là...

"Thái tử, Bắc Ngung Đế quốc châm trà xin lỗi là như vậy sao?"

Thái tử về mặt quái dị nhìn thoáng qua Tuyết Ân, sau đó đáp "Không phải."

"Nhị hoàng tử, người có thể nói một chút châm trà xin lỗi là thế nào không?" Tuyết Ân làm bộ đáng ngờ thờ hỏi, kỳ thực nàng thật đúng không biết, dù sao vô luận Xà Ngọc Kỳ xin lỗi thế nào, nàng đều sẽ không vừa lòng.

Bắc Huyền Thanh nhú mày, nhìn mọi người chung quanh, người phái dưới phái nói lời xin lỗi này chung quy vẫn là chính phi tương lai của hắn, nếu nói ra, người mất mặt không chỉ có là Xà Ngọc Kỳ, còn có cả hắn nữa.

Nhưng là Tuyết Ân hỏi hắn, hắn không thể không trả lời đi? Cho nên đành phải bắt đắc dĩ nói

"Châm trà xin lỗi phải quỳ xuống dập đầu ba cái, sau đó hai tay dâng trà, trà không thể quá nóng hay lạnh, mới là thành ý."

Xà Ngọc Kỳ đang cúi đầu đã sớm tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, tiện nhân này, thật sự là được một tác lại muốn tiến một thước, tức chết nàng, nàng cúi người bung trà lâu như vậy, nàng thế nhưng nói bản thân không có thành ý.

"Tỷ tỷ, tuy rằng nói chúng ta là tỷ muội, nhưng là lẽ nghi..." Tuyết Ân làm bộ khó xử nói, kì thực trong lòng cười nở hoa, nguyên lai châm trà xin lỗi là như vậy à? Đủ thú vị!

Xà Ngọc Kỳ cơ hồ muốn cắn môi mình đến chảy máu, nhưng chỉ có thể ngẩng đầu, xán lạn cười, không có một tia miễn cưỡng.

"Nhị muội nói là, tỷ tỷ sẽ rất thành ý."

Xà Ngọc Kỳ nói xong, đem trà đưa cho nha hoàn bên cạnh, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Tuyết Ân. Hừ, hay chờ xem Ta sẽ khiến người sống không bằng chết.

Sau đó quỳ rạp xuống, dập đầu ba cái, khi ngẩng đầu lên, cái trán đã có chút sưng đỏ. Tiếp nhận trà từ tay nha hoàn, đưa tới trước mặt Tuyết Ân, ôn nhu nói

"Nhị muội thỉnh uống trà."

Tuyết Ân nhìn Xà Ngọc Kỳ cái trán có chút sưng đỏ, một mặt thành ý, nhưng ánh mắt giống như muốn đem bản thân giết chết. Liếc mắt nhìn ly trà một chút, sau đó tiếp nhận, khẽ nhấp một ngụm

"Ai, mùa đông chính là không tốt, trà này đều đã lạnh."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Tử Hê, Vả Miệng!

Lần này thật sự không phải vì nàng làm khó Xà Ngọc Kỳ. Hiện tại đang là mùa đông, trà nhanh lạnh, lúc này bọn họ còn đang hàn huyên nói chuyện, cho nên trà đã lạnh từ lúc nào.

"Thanh Nhã, người lại đi pha thêm một ấm trà nữa cho ta." Xà Ngọc Kỳ vội vàng phân phó nha hoàn bên cạnh. Vừa rồi nhị hoàng tử nói trà không thể lạnh mới là thành ý, cho nên nàng hiện tại không thể phát hỏa.

"Nhị tiểu thư, đại tiểu thư đã rất thành ý châm trà xin lỗi ngài, ai cũng biết bất quá chỉ là quá trình, ngài còn làm khó đại tiểu thư như vậy..."

"Tử Hê, vả miệng cho ta."

Nha hoàn Thanh Nhã của Xà Ngọc Kỳ còn chưa nói hết, Tuyết Ân liền lạnh giọng nói, lạnh lùng nhìn nàng ta, một cái nha đầu cũng dám cùng nàng tranh luận.

"Vâng." Mạnh Tử Hề hưng phấn, nàng nhìn Xà Ngọc Kỳ, cảm thấy vô cùng khó chịu, cho nên người liên quan đến nàng ta, nàng đều nhìn không vừa mắt, rất muốn đánh người. Hiện tại lại có cơ hội cho nàng trút giận.

"Nhị tiểu thư, nô tì bất quá là vì đại tiểu thư nói công đạo, ngại vì sao phải đánh ta?" Thanh Nhã rất bất mãn, lớn tiếng nói.

Thời điểm nhìn thấy Mạnh Tử Hề kéo kéo tay áo, ha ha cười nhìn nàng, không khỏi có chút khiếp đảm, nhưng vẫn tiếp tục nói

"Ta là người của đại tiểu thư, người không có tư cách đánh ta."

"Ba "

"A "

Mạnh Tử Hề cấp tốc tát một cái, xuống tay không hề lưu tình. Thanh Nhã bị đánh ngã sang một bên, búi tóc đều rớt xuống, có chút chật vật.

Thời điểm nàng ta ngẩng đầu hung hăng nhìn về phía Tuyết Ân, khóe miệng đã có tơ máu. Chắc chắn, xem ra Xà Ngọc Kỳ thật sự là đã chọc giận Tử Hề chọc giận, nhìn nàng hạ thủ thật đúng là nghiêm trọng.

Một cái tát đi xuống, mọi người ở đây đều hít một hớp khí lạnh, không phải là vì cái tát kia, mà là vì Tuyết Ân không hề có kị người ở đây, thế nhưng cứ như vậy công nhiên động thủ.

Hơn nữa Thanh Nhã cũng không có nói sai, hết thảy đều bất quá là cái lễ nghi, người bình thường châm trà xin lỗi đều qua loa cho xong, nhưng có lời nói lúc trước, bọn họ cũng không thể nói cái gì.

"Một cái tiện tì, cũng dám chỉ trích chủ tử, Tử Hề, và miệng." Tuyết Ân lạnh giọng nói, hoàn toàn đã quên Xà Ngọc Kỳ còn quỳ gối dưới chân.

Mạnh Tử Hề đắc ý gọi lên khóe môi, ngay lập tức "Ba ba ba" đánh Thanh Nhã vài cái.

Thanh Nhã luôn ý vào bản thân được Xà Ngọc Kỳ sủng ái, liền không coi ai ra gì, cho nên muốn hung hăng cho nàng vài cái bạt tai, giáo huấn một chút.

Thanh Nhã không kịp nói chuyện, liền bị đánh ngã ở trên mặt đất, gò má đỏ bừng sưng to, ngẩng đầu oán hận nhìn Tuyết Ân, muốn nói lại không dám nói.

"Tỷ tỷ, nha hoàn của người thật là so với ta là nhị tiểu thư còn muốn to hơn, tuy rằng ta không được sủng, nhưng tốt xấu vẫn là chủ tử. Người không biết còn tưởng rằng nữ nhi Xà gia so một cái tiện tì còn đề tiện hơn."

Đừng tưởng rằng nàng giả vờ yếu ớt, liền có thể khi dễ nàng dễ dàng, một cái nha hoàn nho nhỏ cũng dám trước mặt nàng giảng đạo.

"Thanh Nhã, mau tới đây dập đầu xin lỗi nhị tiểu thư." Lúc này Xà Ngọc Kỳ sắc mặt đã xanh mét.

Càng hận không thể đánh cho Thanh Nhã thêm vài bạt tai, làm hại nàng đến bây giờ còn quỳ. Hừ, chờ trở về sân, xem nàng thu thập tiện tì này như thế nào.

Thanh Nhã ôm khuôn mặt sưng đỏ, ngay cả khóc cũng không dám, đành nhanh chóng chạy đến, vội vàng dập đầu

"Nhị tiểu thư, nô tì biết sai rồi, ngại hãy bỏ qua nô tì đi."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Tha Thứ Hay Không Là Việc Của Ta.

Nàng cả đời này đều không nghĩ đến toàn năng phế vật nhị tiểu thư thế nhưng lại sắc bén hung ác như thế.

Đúng vậy, nàng như thế nào đã nhanh quên nhị tiểu thư có thể đem đại tiểu thư giam cầm ba ngày, bây giờ còn phải châm trà xin lỗi nàng. Người như vậy thì một tiểu nha hoàn như nàng làm sao có thể trêu chọc.

Hiện tại nhị tiểu thư hoàn toàn bất đồng so với trước đây. Đến đại tiểu thư đều phải nhẫn nhịn, huống cho là nha hoàn như nàng.

"Tỷ tỷ thật sự dạy dỗ hạ nhân thật tốt a. Không biết là do nguoi quá sủng ái bọn họ, hay vẫn là giá trị con người của nguoi quá thấp, cho nên một tiện tì cũng dám điều vô dương oai trên đầu chủ tử."

"Thanh Nhã vô lễ với muội muội, tùy muội muội định đoạt xử lý." Xà Ngọc Kỳ nói, trong lòng đối với Thanh Nhã hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Đều tại tiện tì này làm hại nàng quý thật lâu, cũng khiến cho thân phận của nàng càng bị hạ thấp.

Đáng giận, tiện tì ngu dốt, không thấy chủ tử nàng vẫn còn đang quý mà nàng ta còn dám hô to gọi nhỏ..

"Uh, các nguoi đều đứng lên đi." Tuyết Ân khẽ nói, nàng mới không thêm giải quyết Thanh Nhã kia đâu, tốt nhất vẫn nên để Xà Ngọc Kỳ tự bản thân động thủ giải quyết đi.

Hơn nữa như vậy càng có thể đá kích đến nàng. Xà Ngọc Kỳ rất coi trọng sĩ diện, hành động của Thanh Nhã càng khiến cho nàng đánh mất mặt mũi, càng thêm oán hận Thanh Nhã

"Nhị muội, đây là tha thứ cho tỷ tỷ sao?" Xà Ngọc Kỳ ngẩng đầu, chứng thực nói.

"Ta khi nào thì nói tha thứ cho nguoi, để hoàng tử phi tương lai quý, ta làm như vậy là không biết xấu hổ a, các nguoi thấy ta nói có đúng không?"

Tuyết Ân cười hi hi nói xong, sau đó quay đầu hỏi mấy nguoi ngồi trên cao.

Ách..

Người ta đã quý thật lâu, vậy mà vẫn không tha thứ.

Xà Ngọc Kỳ cắn răng, hỗn đản, tiện nhân, thế nhưng khiến bản thân nàng quý lâu như vậy, còn không có tha thứ cho nàng.

"Nhị muội không tha thứ cho tỷ tỷ, ta liền không đứng dậy." Xà Ngọc Kỳ cắn răng, tiếp tục quý xuống.

Thanh Nhã thấy tiểu thư quý xuống, bản thân cũng chỉ có thể quý xuống cùng.

Trong lòng nàng hiện tại vô cùng lo lắng, bởi vì nàng không chỉ có đắc tội với nhị tiểu thư, cũng đắc tội với cả đại tiểu thư.

"Thái tử, chúng ta vừa rồi nói đến chỗ nào rồi?" Tuyết Ân trực tiếp không nhìn Xà Ngọc Kỳ. Nếu nàng ta thích quý thì cứ tiếp tục quý đi, dù sao cũng không liên quan đến nàng.

"Này..." Thái tử Bắc Huyền Dương nhìn thoáng qua Xà Ngọc Kỳ vẫn tiếp tục quý, có chút khó xử.

Bắc Huyền Thanh xanh mét mặt mày, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết hấn đang cực kì tức giận, nhưng không biết tức giận vì cái gì.

Âu Nhan Mộ nhìn một vòng, sau đó cười nói

"Nhị tiểu thư, đại tiểu thư đều châm trà xin lỗi nguoi, thành ý mười phần, nguoi nếu là không tha thứ nàng, chỉ sợ là miệng lưỡi thế gian a."

"Nàng xin lỗi là chuyện của nàng, ta tha thứ hay không là việc của ta. Hơn nữa, ta cũng không phải là bắt nàng quý, là chính nàng ta muốn a." Tuyết Ân thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm cần nói với Âu Nhan Mộ.

"Nếu nguoi không tha thứ, đối với thanh danh của nguoi sẽ không tốt." Âu Nhan Mộ tiếp tục nói, dù sao hấn cũng nhìn ra, tiểu nha đầu này rõ ràng là đang cố ý.

"Tỷ tỷ, Mộ Hoàng vì nguoi cầu tình, nguoi còn không đứng dậy? Đây chính là không nể mặt Mộ Hoàng." Tuyết Ân cúi đầu nhìn Xà Ngọc Kỳ. Ha ha, tâm tình thật phần tốt, thật giống như nhìn một con chó dữ, quý ở dưới chân không dám làm gì.

Đương nhiên, nàng phải đề phòng, miễn cho chó dữ này, đột nhiên cắn bản thân nàng một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Nhị Tiểu Thư Thật Sự Là Lãnh Huyết Vô Tình

Xà Ngọc Kỳ âm thầm cắn răng, thông thả đứng lên, sau đó hướng Âu Nhan Mộ, trong suốt cúi đầu, nũng nịu mở miệng "Tạ Mộ Hoàng vì ta cầu tình."

Nhưng mà khi đứng lên, trong lòng oán hận mười phần, đáng chết, ai muốn hấn cầu tình a, hiện tại khen ngược, châm trà xin lỗi, cũng đã quý xuống, nha

hoàn cũng bị đánh, nhưng là bản thân vẫn không được tha thứ, mặt mũi của nàng đều đã mất hết .

Nhưng là Mộ Hoàng vì nàng cầu tình, nàng nếu không đứng lên đó là không nể mặt Mộ Hoàng, lúc đấy còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Bắc Huyền Thanh nhìn thoáng qua Xà Ngọc Kỳ, sau đó nhìn thoáng qua Tuyết Ân, sắc mặt rõ ràng tốt lên một ít

"Ân Nhi, người từ nhỏ đã ái mộ bốn hoàng tử, cho nên mới có hôn ước..."

"Nhị hoàng tử, chuyện kia ngài không cần phải nói, tất cả mọi chuyện ta đều nhớ rõ." Bắc Huyền Thanh còn chưa có nói hết, Tuyết Ân liền lạnh giọng đánh gãy.

Đương nhiên, thời điểm Bắc Huyền Thanh bắt đầu nói lời ái mộ kia, nàng cảm giác được hai ánh mắt lạnh buốt, đem bản thân nàng như muốn nhìn thấu hoàn toàn, một ánh mắt đến từ đối diện, một ánh mắt đến từ bên cạnh.

Bắc Huyền Thanh không muốn cùng nàng từ hôn, a, thật không biết hắn muốn cái gì.

"Thái tử, chúng ta tiếp tục, hoàng thượng nói, nếu ta nguyện ý từ hôn, liền có thể làm Xà gia trực hệ đích nữ?"

"Phải." Thái tử Bắc Huyền Dương quái dị nhìn thoáng qua toàn năng phế tài này. Chuyện vừa rồi khiến hắn vô cùng kinh ngạc, cũng không dám kinh thường nàng.

"Như vậy Xà Hoàng Nhất không phải là phụ thân ta đúng không?" Tuyết Ân ngẩng đầu hỏi.

"Điều này, e là không nên...." Thái tử có chút khó xử mở miệng, dù sao đưa nàng làm con thừa tự chuyện, đều là phụ hoàng nói .

"Ta không đồng ý, ta cùng Dương thành chỉ thứ Xà gia từ năm năm trước liền đoạn tuyệt quan hệ, bị trục xuất khỏi gia phả ."

"Làm càn, ta là cha ngươi, sinh cũng là, tử cũng là." Xà Hoàng Nhất vừa nghe Tuyết Ân nói, lập tức liền nhảy dựng lên.

Nàng Tuyết Ân trên người chảy huyết của Xà Hoàng Nhất hẳn, chẳng lẽ hiện tại muốn bay cao sao, cho nên muốn thoát khỏi Xà gia , không cần suy nghĩ.

Âu Nhan Mộ ánh mắt quái dị đánh giá Tuyết Ân, không thể tin được cái nữ nhân này lại kiên định muốn cùng gia đình thoát ly quan hệ.

Kia có phải hay không do Xà gia đối với nàng không tốt, cho nên nàng mới có thể kiên định như thế?

"Thế nào, người không nghi ngờ ta là đã loại nữa sao? Không ghét bỏ nương ta hồng hạnh vượt tường sao ?" Tuyết Ân lạnh giọng nói, trào phúng nhìn Xà Hoàng Nhất.

Xà Hoàng Nhất nhũn mày, bị ghen nói không nên lời, mỗi lần nói đến nương Tuyết Ân, hắn liền cảm thấy bản thân giống như ăn phải ruồi bọ, khó chịu, ghê tởm.

Tuyết Ân cười lạnh đem biểu cảm của Xà Hoàng Nhất nhìn ở trong mắt

"Nhớ kỹ, ta Tuyết Ân không phải họ Xà, từ năm năm trước, ân dưỡng dục của các người, sau năm năm tại đây , ta sẽ hoàn lại tất cả ."

Năm năm bạc đãi nàng, đủ để triệt tiêu toàn bộ chín năm dưỡng dục chi ân kia, bởi vì bọn họ cho tới bây giờ đều không muốn nhìn nàng cùng mẫu thân nàng.

"Nhị tiểu thư thật sự là lãnh huyết vô tình, hiện tại còn chưa đủ lòng đủ cách, liền vội vã thoát ly quan hệ, này thật sự là làm cho người ta..."

Âu Nhan Mộ thật sự là hận không thể vung hai bàn tay, rõ ràng hắn muốn nói không phải như vậy, nhưng khi mở miệng lại nói thành vậy.

"Ân Nhi, đừng cáu kỉnh, người vô luận có phải hay không là Xà gia đích nữ, người vẫn là con cháu của Xà gia chi thứ." Xà Giang không có nói lớn tiếng như Xà Hoàng Nhất, lời nói lại hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Không Thể Dừng, Liền Hủy Đi

Đương nhiên, tâm tư của hắn đang trăm chuyển ngàn hồi. Người cháu gái này, nếu không thể dừng, liền chỉ có thể hủy đi .

Hắn không có nhìn lầm, cháu gái nhìn như nhu nhược, như phế tài, trong mắt vừa mới xuất hiện hận ý, là hận ý đối với Xà gia, tuyệt đối không có sai.

Nếu để nàng tiếp tục trưởng thành, để làm nàng con thừa tự của Xà gia tông chủ, trở thành đích nữ Xà gia, vậy nàng nhất định sẽ tìm đến chi thứ Xà gia, sẽ trả thù lại hết thảy, Xà gia năm năm nay đã đối đãi với nàng ra sao, bao gồm cả chuyện nương của nàng.

Hiện tại hắn xem như thấy rõ cháu gái này, tuy rằng không hề có linh lực, nhưng lại có một thân đầu óc.

Xà gia mấy thế hệ, đều là võ đạo thiên tài, liền bất quá có chút đầu óc, nhưng không có đầu óc lớn.

Người cháu gái này thật không sai, chính là lòng của nàng không ở Xà gia, ngược lại có hận ý, nên đã không thể vì Xà gia sử dụng, thì bắt buộc phải hủy diệt. Bằng không chính là kiếp nạn của Xà gia.

Tuyết Ân không nói gì, chính là nhìn về phía thái tử, tiếp tục hỏi:

"Ta là đưa làm con thừa tự đến đại lý tông chủ môn hạ, vẫn là tông chủ môn hạ?"

Điều này rất quan trọng, bởi vì đại lý tông chủ thủy chung vẫn chỉ là đại lý, mà tông chủ, mặc dù luôn luôn du ngoạn khắp nơi, nhưng quyền lực vẫn nằm ở trong tay hắn.

Hơn nữa, Xà gia tông chủ còn trẻ, lại không có thế thiếp hay con cái, còn là một người cực kỳ bao che khuyết điểm. Nếu là để Tuyết Ân làm con thừa tự, vậy Xà gia chi thức chắc chắn sẽ không còn tốt đẹp như bây giờ.

"Phụ hoàng không có nói rõ." Thái tử khó xử, chính là để nàng làm con thừa tự đến trực hệ xà phủ, cũng không có nói là làm con thừa tự của ai.

"Tất nhiên là làm con thừa tự của cha ta rồi. Tông chủ còn chưa có lấy vợ, làm sao có thể có nữ nhi." Lục y thiếu nữ đứng ở bên người đại lý tông chủ nói.

"Ân Nhi, đây là đường tử của ngươi, Ngọc Ngưng." Đại lý tông chủ giới thiệu cho Tuyết Ân.

Gia đình hắn vốn ở Vân châu, cho nên đại nữ nhi cùng tiểu nhi tử từ Vân châu chạy tới kinh thành, không muốn hắn một mình ở để đô mừng năm mới, như vậy quá quạnh quẽ.

Tuyết Ân đánh giá Xà Ngọc Ngưng một chút, trưởng thành tất nhiên là không thể so sánh với Xà Ngọc Kỳ, chính là linh lực không đủ, tu vi không có bằng Xà Ngọc Kỳ.

Bất quá, vừa gặp mặt đã biết là một thiên kim tiểu thư bị chiều hư. Thời điểm nhìn nàng, ánh mắt khinh thường cao ngạo, hiển nhiên là rất ghét bỏ nàng.

Mà quả thật, Xà Ngọc Ngưng đúng là nghĩ như vậy. Một cái chi thứ tiểu gia, thế nhưng vọng tưởng tiến vào Xà gia trực hệ, nhưng lại không biết tốt xấu ghét bỏ bọn họ.

Đối với nàng mà nói, Tuyết Ân có thể tiến vào nhà bọn họ làm nha hoàn, đã là tám đời thiêu cao hương nhà nàng.

Hơn nữa nàng đã sớm nhìn Tuyết Ân không vừa mắt, một mặt làm khó xử Kỳ Nhi muội muội.

"Hoàng thượng đều còn chưa quyết định, đường tử liền làm trái ý hoàng thượng..." Muốn nói lại thôi, nhưng ý tứ rất rõ ràng, cũng làm cho người ta mơ màng ý tứ đằng sau câu nói này.

Quả nhiên Bắc Huyền Thanh cùng Bắc Huyền Dương nghe xong, sắc mặt đen lại, lại nhanh chóng đè nén xuống.

"Ngươi ở nói bậy bạ gì đó, ta không có ý đó." Xà Ngọc Ngưng vội vàng giải thích, tiện nhân này, thế nhưng nói chuyện làm người ta hiểu lầm như vậy.

Chỉ một câu nói vô ý của nàng cũng có thể kết tội nàng tội chết vì khinh thường thánh thượng, hoàng quyền.

"Có ý tứ gì? Ta không có ý gì nha." Tuyết Ân làm bộ ngây thơ, nàng cái gì cũng chưa nói, nghĩ cái gì là chuyện của người khác, không có quan hệ gì với nàng.

"Thái tử, các ngươi hôm nay đều tụ tập ở Xà phủ, không biết rốt cuộc là chuyện gì a?" Vô hình, Tuyết Ân trở thành chủ nhân chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Lại Trêu Chọc Người

"Việc từ hôn này, bản thái tử trở về lại cùng phụ hoàng thương thảo một chút, mặt khác hoàng gia học viện sẽ sớm khai giảng, nữ nhi của đại lý tông chủ cũng tới rồi, liền cùng đi vào học viện học tập đi." Thái tử Bắc Huyền Dương vòng vo nói.

Hôn sự này, xem ra là tạm thời lui xuống, chỉ có thể trở về cùng phụ hoàng thương thảo lại mới có thể nói tiếp.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ dễ dàng đáp ứng, không nghĩ tới nàng muốn nhiều như vậy. Thật không thể coi thường nàng.

Hoàng gia học viện, Tuyết có biết một chút, là học viện chuyên vì hoàng thất chọn những người có tài tiến cung làm việc, giáo sư đều là những người có tiếng.

Bởi vậy muốn tiến hoàng gia học viện cực kỳ khó. Chỉ cần là người có thiên phú nổi trội đều có thể tiến vào. Dù là hoàng tử, hoàng tôn hay con cái trọng thần triều đình nếu không có căn cơ thiên phú cũng không được tiến vào.

Tuyết Ân nhũ này, này không sai, nàng mặc dù có bí kiếp bảy thức, nhưng là nàng đối với võ đạo không biết cái gì cả, căn bản là không học cái gì, hiện tại có thể tiến học viện, vừa vặn có thể học một ít võ đạo.

"Kia Ly vương cùng Mộ Hoàng như thế nào lại theo thái tử đến đây?" Tuyết Ân nhũ nhũ này nhìn Âu Nhan Mộ ngồi đối diện mình, ánh mắt tìm tòi đánh giá nàng, rất khó chịu.

Người nọ là mặc kệ chuyện gì, cái gì thích hợp, đều phải tham gia một chân, đặc biệt là chuyện liên quan đến nàng. Nhưng lại luôn đối nghịch với nàng, không giống như Ly Thiên Dạ, chính là ở một bên xem kịch vui!

Cả hai đều là hôn đản, hẳn là không có việc gì làm nên đến đây xem kịch sao. Ly vương là vương gia thanh nhân thì không nói gì, vậy còn Âu Nhan Mộ thì sao, quốc gia của hắn rất tốt đi, hắn không phải làm gì sao.

"Đi ngang qua! ." Ly vương nhàn nhạt nói.

"Đến bái kiến nhị tiểu thư." Âu Nhan Mộ nghiêng ngẫm nhìn Tuyết Ân.

"Thái tử còn có chuyện gì nữa không?" Tuyết Ân nhũ này, đáng chết, nàng lại chọc một cái phiền toái, một ánh mắt oán hận đang nhìn chằm chằm nàng.

Không thể nghi ngờ, đó là ánh mắt Xà Ngọc Ngưng, không biết nàng coi trọng Âu Nhan Mộ, hay là coi trọng Ly Thiên Dạ, hay là ghen ghét bản thân nàng.

"Không, nếu nhị tiểu thư có việc, cứ rời đi, bản thái tử còn có việc cùng đại lý tông chủ thương lượng." Thái tử Bắc Huyền Dương nói.

Tuyết Ân đứng lên, hướng mọi người ở đây lễ phép cúi đầu, sau đó xoay người rời đi.

Ly Thiên Dạ cùng Âu Nhan Mộ nhìn một màn này, hai người đồng thời gọi lên khoe môi, nhìn bóng dáng đỏ rực kia rời đi, sau đó đứng dậy.

"Tại hạ cũng bái phỏng không sai biệt lắm, nên rời đi."

"Nhị tiểu thư đi rồi, bốn hoàng cũng không còn hứng thú, cáo lui."

Ly Thiên Dạ cùng Âu Nhan Mộ nói xong đồng thời đứng dậy rời đi, đuổi theo bóng dáng Tuyết Ân.

Xà Ngọc Ngưng nhìn một màn này, tức giận muốn dậm chân, đáng chết, cái tiện nhân kia vừa đi, hai nam tử này liền đi theo, cái kia Mộ Hoàng..

"Ngưng nhi, Kỳ Nhi, các người cũng lui ra đi." Đại lý tông chủ phân phó nói, dù sao người hôm nay, đều là vì Tuyết Ân mà đến, mọi người đi rồi, hai đứa này ở lại cũng vô dụng.

"Vâng." Xà Ngọc Ngưng cùng Xà Ngọc Kỳ cúi đầu, sau đó liền ly khai.

"Xà Hoàng Nhất, người nuôi dưỡng nữ nhi thật tốt." Người vừa đi, Bắc Huyền Thanh thanh âm liền lạnh xuống.

"Nhị hoàng tử." Xà Hoàng Nhất sợ hãi xoay người cúi đầu.

"Hoàng đệ, thôi, việc từ hôn này, là ý chỉ phụ hoàng." Bắc Huyền Dương cũng nói trọng giọng điệu.

Bắc Huyền Thanh ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bắc Huyền Thanh

"Ta còn tưởng rằng là chủ ý của hoàng huynh." Nói xong, liền đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Mộ Hoàng Ngang Nhiên Đến Gặp Tuyết Ân

Mà phụ hoàng đâu, chẳng lẽ hấn (hoàng thượng) đối với hấn (Bắc Huyền Thanh) không phải thật tâm yêu thương, bắt đầu bồi dưỡng hoàng huynh, điều đó có phải là sẽ nhường ngôi cho hoàng huynh?

Xem ra chính mình phải chuẩn bị một chút, chính là phụ hoàng đến cùng muốn gì? Vì sao bỗng nhiên muốn hủy bỏ hôn sự này, còn lấy điều kiện dụ hoặc như thế...

Thái tử Bắc Huyền Dương tính tình lại tốt, lại ôn hòa, nhìn Bắc Huyền Thanh rời đi như vậy, thể diện tất nhiên là không bỏ xuống được.

Đối với dã tâm của người hoàng đế này, hấn không phải là không biết, chính là hấn không muốn để ý đến, chỉ cần Bắc Huyền Thanh không làm chuyện quá đáng, dù sao hấn đối với ngôi vị hoàng đế vốn không có hứng thú.

Nhưng là hiện tại còn chưa có ngôi lên ngôi vị hoàng đế, mà hấn bắt quá chỉ là một hoàng tử, thế nhưng không để thái tử là hấn vào mắt, thật sự là...

... ..

"Tiểu nha đầu." Âu Nhan Mộ đuổi theo Tuyết Ân, ở phía sau hô to.

Tuyết Ân vội vàng bước nhanh hơn. Nàng đã ly khai, nhưng người này thế nhưng ngang nhiên đuổi theo về tận nơi ở của nàng

"Tuyết Ân, ngươi chạy làm gì?" Manh Từ Hề nghi hoặc hỏi. Mộ Hoàng đuổi theo xem như là chuyện tốt đi, nhưng là vì sao Tuyết Ân lại giống như gặp quỷ, chạy nhanh như vậy.

Manh Từ Hề dừng lại quay đầu nhìn một chút, vừa rồi nghe thấy hai tiếng bước chân, nhưng lại không nhìn thấy Ly Thiên Dạ đâu?

Chẳng lẽ hấn yên tâm Mộ Hoàng cùng Tuyết Ân một mình ở cùng nhau.

Nhìn Tuyết Ân bước chân ngày càng nhanh, Âu Nhan Mộ tự nhiên là khó chịu, dùng linh lực, đuổi theo nàng

"Tiểu nha đầu, ngươi thế nhưng không thèm nhìn trộm."

"Mộ Hoàng, nơi này là hậu viện Xà gia, ngươi tiến vào không tốt?" Tuyết Ân bất đắc dĩ nói, sau đó liếc mắt thấy người đang đứng trong tối, không khỏi có chút đau đầu. Vì sao còn có một người từ một nơi bí mật gần đó nhìn nàng.

"Trên đời này không có nơi nào trộm không đến được." Âu Nhan Mộ cuồng vọng tự đại nói.

Tuyết Ân bĩu môi, quyết định không cùng người này nói chuyện, nhanh chân hướng hậu viện của mình đi đến

"Mộ Hoàng." Phía sau truyền đến tiếng gọi âm ỉ của Xà Ngọc Ngưng.

Tuyết Ân dừng bước chân, khoé miệng gợi lên, sau đó xoay người, chờ Xà Ngọc Ngưng đi đến

Âu Nhan Mộ có chút nghi hoặc, sau đó cũng dừng lại, nhìn Xà Ngọc Ngưng nhấc váy, chạy hướng bên này, có chút nhú mày.

"Đường tỳ, Mộ Hoàng muốn xem Xà phủ, vừa vặn ta có chút mệt mỏi, không biết ngươi có thể hay không dẫn Mộ hoàng đi thăm thú?" Tuyết Ân câu môi cười nói.

Xà Ngọc Ngưng bởi vì chạy nhanh, sắc mặt có chút đỏ bừng, hơn nữa thời điểm nhìn đến Âu Nhan Mộ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thẹn thùng

"Đường muội nhanh đi nghỉ ngơi, ta mang Mộ Hoàng đi dạo chung quanh một chút, ngươi cứ hảo hảo nghỉ ngơi đi, đừng để bị mệt."

Xà Ngọc Ngưng rất vừa lòng với biểu hiện của Tuyết Ân, biết bản thân vì sao đuổi theo, cho nàng cơ hội.

"Vây cảm ơn đường tỳ, Mộ Hoàng, ngươi đừng phụ mỹ nhân." Tuyết Ân xán lạn cười, sau đó tiêu sái xoay người rời đi. Đồng thời thở phào một hơi, rút cục tiến bước một pho tượng ôn thần.

Âu Nhan Mộ vô cùng giận dữ, muốn đuổi theo. Nhưng người đang đứng bên cạnh, lại thẹn thùng nhìn hấn, làm cho hấn cảm thấy một trận phiền chán, cũng không có hứng thú đi tiếp.

"Trăm có việc, trước hết ly khai." Âu Nhan Mộ lạnh lùng nói, hấn bắt quá là muốn bồi tiểu nha đầu kia, người khác hấn không rảnh.

"Mộ Hoàng không phải nói muốn tham quan Xà phủ một chút sao?" Xà Ngọc Ngưng nghi hoặc hỏi. Đương nhiên nàng biết vì sao, nhưng là nàng sẽ không ngốc đến nỗi mà nói ra, chỉ là đồng thời đem hận ý chuyển dời đến trên người Tuyết Ân.

"Trăm nhớ tới còn có việc gấp, ngày khác lại đến bái phỏng." Âu Nhan Mộ nói xong liền xoay người hướng cửa đi đến, cùng lắm thì buổi tối hẳn lại đến bái phỏng tiểu nha đầu là được.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Bồn Vương Chỉ Thích Tiến Vào Khuê Phòng Của Ái Phi

"Mộ Hoàng." Xà Ngọc Ngưng thấy Âu Nhan Mộ đi rồi, vội vàng hô, muốn đuổi theo nhưng lại ngượng ngùng, chỉ đứng một chỗ giậm chân, nhìn hần rồi đi.

Xoay người liếc mắt nhìn Tuyết Ân đang rời đi, nhất thời đem oán khí chuyển dời đến trên người Tuyết Ân. Hừ, một cái phế tài nữ có cái gì tốt, nàng vừa mới rời đi, Mộ Hoàng cũng ly khai.

Chẳng lẽ Mộ Hoàng thích Tuyết Ân? Không thể, đây chính nam nhân nàng xem trọng, nhất định phải đến ta Xà Ngọc Ngưng nàng. Mộ Hoàng là người cao quý thế nào, há có thể lấy một cái phế tài nữ để tiện.

... ..

Đẩy cửa phòng ra, nhìn người bên trong thân thiên ngồi uống trà, dáng vẻ vô cùng tao nhã, Tuyết Ân chỉ bất đắc dĩ. Manh Từ Hề nhìn người ngồi trong phòng, cũng không theo vào, nàng là một người rất tức.

"Ly vương, ngươi rất thích chui vào khuê phòng nữ nhân sao?" Tuyết Ân nhìn Ly Thiên Dạ, trào phúng nói.

Chỉ biết người này sẽ không sớm rời đi như vậy, không nghĩ tới đúng là chạy vào phòng của nàng, buổi tối khuya, hẳn đến rất tự nhiên, ban ngày ban mặt, hẳn cũng như thế, người này đến cùng muốn làm cái gì, làm người ta không thể nào hiểu hần.

"Bồn vương chỉ thích chui vào khuê phòng của ái phi." Ly Thiên Dạ nhàn nhạt nói, tiến vào phòng của ái thê, điều đó là có thể đi.

"Ly vương nói giỡn, trước mắt ta còn là sùng phi của nhị hoàng tử." Tuyết Ân thật sự là hận không thể đem người trước mắt đá đi.

Cái gì mà ái phi, ngay cả bằng hữu cũng không phải, lại còn là ái phi!

"Dù sao rất nhanh sẽ không phải rồi." Ly Thiên Dạ buông ly trà, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Ân.

Khuôn mặt này, càng nhìn càng cảm thấy rất quen thuộc, tựa hồ đã gặp ở nơi nào đó.

"Nói cũng phải, nhưng là không tới phiên Ly vương?" Tuyết Ân ngồi xuống, đang nghĩ tới có phải không phải người này ở bên Hoàng Đế Bắc Vực nói cái gì.

"Không tới phiên không biết, nhưng là bồn vương có thể khẳng định người cuối cùng sẽ là thê tử của ta."

"Ly Thiên Dạ, có phải hay không ngươi cùng với Hoàng Đế Bắc Vực nói cái gì, hẳn mới đồng ý từ hôn." Tuyết Ân ngờ vực hỏi

"Không phải, hẳn là Âu Nhan Mộ." Hần còn chưa kịp hành động, bên kia Âu Nhan Mộ đã có động tác, xem ra cô gái này thật sự đặc biệt, hiện tại có nhiều người muốn đoạt như vậy.

Nhưng là không sao cả, nữ nhân này, cuối cùng chỉ có thể là của hần.

"Các ngươi không có việc gì nhúng tay vào chuyện của ta làm gì, ăn no rảnh nợ sao?"

"Mặc dù không phải là hồng nhan, nhưng là họa thủy." Ly Thiên Dạ nghiêm cẩn nhìn Tuyết Ân, không kiêu mị như Xà Ngọc Kỳ, không có mĩ mạo như Xà Ngọc Ngưng, nhưng là nàng có cái riêng của nàng, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hần đã khẳng định nàng là của hần.

Nhưng là nàng mặc đồ đồ y rất là đẹp mắt, có một loại mị hoặc nhân tâm, nàng như là một viên dạ minh châu che đầy tro bụi, thời thời khắc khắc hấp dẫn ánh nhìn của mọi người.

Tuyết Ân bị hần đánh giá có chút không được tự nhiên, ánh mắt hần thật nồng cuồng nóng bỏng, hay là mi gian hồng liên, tác động bản thân nàng?

"Ly Thiên Dạ, ngươi..."

"Nữ nhân, bốn vương nói, ngươi chỉ có thể là thê tử của ta, tâm của ngươi, thân thể của ngươi, ta Ly Thiên Dạ đều định rồi." Ly Thiên Dạ đột nhiên bá đạo tuyên bố nói.

Tuyệt Ân lãnh xụ mặt, ngân mâu sắc lạnh nhìn Ly Thiên Dạ, châm chọc nở nụ cười "Thật không?"

Ly Thiên Dạ bắt mắt nhũn nhũn, không thích nàng bình thản lạnh lùng như vậy nói với bản thân, tựa hồ cảm giác nàng cách bản thân càng xa, làm cho hắn chạm không tới.

"Sau khi ngươi giải trừ hôn ước, Tây Á đế quốc cầu hôn sứ giả sẽ đến." Áp chế bất an trong lòng, nàng vẫn luôn đứng ngay trước mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Bốn Vương Đàn Tốt Lắm, Buổi Tối Thị Tầm Được Không?

"Ly Thiên Dạ, ngươi đừng nghĩ có thể có được tâm của ta, tốt nhất là nên buông tha chuyện cầu hôn này đi." Tuyệt Ân cười lạnh nhìn Ly Thiên Dạ.

Nàng không phải là người ăn mềm cũng không ăn cứng, nếu dịu dàng với nàng may ra có thể, nhưng là nếu Ly Thiên Dạ chọn dùng cách bức nàng cười hất, như vậy thì bọn họ sẽ càng xa cách nhau hơn.

Ly Thiên Dạ giương mắt, nghiêm cẩn nhìn Tuyệt Ân, nhìn nàng ánh mắt lạnh lùng đầy nghiêm túc, kia màu bạc con ngươi nở rộ quang mang "Hảo."

Thôi, nghe lời của nàng đi, hắn có thể không đề cập tới chuyện thành thân, nhưng là hắn sẽ luôn ở bên cạnh nàng không rời.

Tuyệt Ân ngây cả người, có chút không rõ tư vị, có phải hay không hắn đáp ứng quá nhanh, điều này làm cho nàng cảm thấy kỳ thực bản thân nàng ở trong lòng Ly Thiên Dạ không phải là quan trọng nhất.

Nhưng lại cảm thấy mâu thuẫn, tựa hồ cũng có thể lý giải thành hắn chính muốn ở cùng nàng, cho nên mới nhanh chóng đồng ý như vậy.

Quả nhiên, Tuyệt Ân không thể không thừa nhận, nữ nhân đều là động vật mâu thuẫn.

"Ly Thiên Dạ, ngươi còn không đi?" Tuyệt Ân nhìn Ly Thiên Dạ như trước tọa ở một bên uống trà.

"Bốn vương khi nào thì nói là đi rồi." Ly Thiên Dạ quay đầu, nhìn Tuyệt Ân.

Tuyệt Ân không nói gì, hắn đều ngây người nửa ngày, thế nhưng giờ phút này còn không đi, mà bản thân nàng ngậm miệng không nói chuyện, hắn cũng vẫn ngây người.

"Bốn vương đánh đàn cho ngươi nghe được không?" Ly Thiên Dạ đột nhiên nói.

"Hảo, nếu là không tốt, vậy ngươi liền rời đi." Dù sao nàng trong phòng cũng không có cảm, nhìn hắn thế nào đàn.

Ly Thiên Dạ đem tiểu tâm tư Tuyệt Ân xem ở trong mắt, không khỏi cười, sau đó từ trong nạp giới (không gian giới) của mình lấy ra một cái đàn cổ thượng đẳng, ngồi ngay ngắn

"Bốn vương đàn tốt lắm, buổi tối thị tầm được không?"

Tuyệt Ân một búng máu này lên yết hầu, người này từ nơi nào lấy ra cảm vậy, còn có người này vừa mới nói gì

"Vương gia nếu muốn thị tầm, không liên qua đến ta."

"Có thể hầu hạ ái phi, bốn vương tự nhiên là vui." Ly Thiên Dạ nói xong bắt đầu chậm rãi đàn, tiếng đàn thanh thúy dễ nghe theo đầu ngón tay của hắn toả khắp không gian.

Tuyệt Ân biết, Ly Thiên Dạ đã hạ kết giới trong phòng, không chỉ có thanh âm truyền không ra, người khác cũng không vào được.

Nhìn ngón tay đẹp mắt, tao nhã ở cầm gảy nhẹ, Tuyệt Ân cũng yên tĩnh xuống dưới, liền lăng lăng nhìn chằm chằm những ngón tay kia.

Nàng là người không biết gì về nhạc lý hay cảm thụ âm nhạc, nhưng tiếng đàn của Ly Thiên Dạ thập phần lọt tai, nghe cũng thập phần thoải mái, hơn nữa cảm giác thật thích hợp với nàng.

"Người đàn bà gì vậy?" Một khúc xong, Tuyết Ân hỏi.

"Không biết, tiện tay đàn thôi." Ly Thiên Dạ nhẹ nhàng vuốt ve huyền cầm, không có ngẩng đầu, giống như suy nghĩ cái gì.

Không gian có chút đè nén, Tuyết Ân có chút khó chịu, dòi dề tài

"Người như thế nào lại xuất ra được cầm?"

Ly Thiên Dạ khôi phục suy nghĩ, cũng khôi phục tà khí, cười nhìn Tuyết Ân

"Nạp giới, để đồ tùy thân."

Tuyết Ân nhăn tình sáng lên, ngồi dậy

"Có thể cho ta xem không?"

Thứ này là lần đầu tiên nàng nghe thấy, nạp giới, đây là thứ tốt.

Ly Thiên Dạ đôi mắt sáng lên, liền đem nhẫn trên ngón trỏ lấy xuống, đưa cho Tuyết Ân.

Tuyết Ân tò mò cầm nhẫn lên xem, thế nào đều nhìn không ra manh mối, đây là một chiếc nhẫn bình thường a, làm sao có thể là không gian giới?

"Nạp giới cùng ma thú giống nhau, cũng nhận định chủ nhân. Một nạp giới sau khi nhận định chủ, ngoài chủ nhân ra thì không ai có thể mở, trừ phi bên trong có người vứt gì đo ra, mới mở cho người khác xem."

Ách, còn có như vậy. Ngày mai nàng phải đi mua một cái nhẫn không gian đi, rất tiện lợi nha.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Nạp Giới Không Thể Tháo Được, Trừ Phi Người Chết!

Ly Thiên Dạ cầm lại nạp giới của mình, sau đó lại từ trong không gian lấy ra một chiếc nhẫn hình bông hoa sen điêu khắc tỉ mỉ ra.

Không nói hai lời, trực tiếp kéo bàn tay nhỏ bé của Tuyết Ân qua, sau đó đeo vào ngón áp út của nàng.

Tuyết Ân chỉ cảm thấy ngón áp út nóng một chút, có chút không khoẻ muốn rút tay mình ra

"Người làm gì vậy?"

Mặc danh kỳ diệu đem cái nhẫn đeo vào ngón áp út của nàng, người cổ đại khẳng định không biết ngón áp út chính là ngón đeo nhẫn cưới, nhưng là làm như vậy không đúng lúc.

Ly Thiên Dạ vừa lòng nhìn thoáng qua nhẫn hình hoa sen trên tay Tuyết Ân

"Nó là nạp giới, về sau là của người, vô hạn không gian."

"Thật sự?" Tuyết Ân mắt sáng rực lên, tốt như vậy, vẫn là vô hạn không gian, đây chính là bảo bối, nàng phải hỏi Manh Tử Hề mới được.

Ly Thiên Dạ nhu cười gật đầu, không chỉ có nạp giới, còn có một...

Thôi, cuối cùng nàng sẽ biết.

"Vì sao lại là hình sen?" Tuyết Ân kỳ quái, tựa hồ từ khi trọng sinh đến đây, nàng luôn cùng hoa sen hữu duyên, hơn nữa trước mắt người này mi gian cũng có hồng liên.

"Không biết." Ly Thiên Dạ đáp, hẳn không biết vì sao, dù sao nó liền là như vậy.

"Ta đây đổi ngón tay khác." Nàng mới không cần đeo nạp giới ở ngón tay này đâu.

Ly Thiên Dạ thân thủ ngăn lại tay của nàng, nghiêm cẩn nhìn Tuyết Ân

"Nơi này có một cái huyết mạch (mạch máu) cùng với trái tim, ta muốn từ nơi này đi vào lòng ngươi, mở ra nội tâm của ngươi, vào bên trong."

Tuyết Ân ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chăm Ly Thiên Dạ, ngón áp út có một mạch máu liền đến trái tim, đây là lời nói ở hiện đại, hắn làm sao có thể biết?

"Ta là y sư!" Ly Thiên Dạ chỉ phải bắt đắc dĩ giải thích, nữ nhân này, nếu là người khác nghe được hắn nói như vậy, chỉ sợ là cảm động đến nhảy vào trong lòng hắn ôm ấp, nàng thế nhưng lại ngược lại, còn hoài nghi hắn.

Tuyết Ân cười cười, vẫn là cố ý muốn đem nạp giới trên tay lấy xuống, nàng không cho phép bản thân động tâm. Vừa mới một khắc kia, khi nghe lời hắn nói, trong lòng nàng có một tia ấm áp chảy qua, nhưng nàng đều phải lấy xuống.

Ly Thiên Dạ nhìn động tác của nàng, nhú mày

"Không thể tháo được, trừ phi ngươi chết!"

Hắn làm như vậy khiến nàng không vui sao? Hắn đem nạp giới này cho nàng, nhưng nàng thế nhưng ghét bỏ muốn tháo xuống

Tuyết Ân chỉ cảm thấy ngón áp út nhất thời nóng lên, cúi đầu nhìn thấy đóa sen lửa đỏ trên nhẫn, nhưng lại cùng tay nàng tương liên, giống như trời sinh một loại.

"Ly Thiên Dạ!" Tuyết Ân có chút buồn bực, người này thật là, khiến huyết nhục của nàng cùng nạp giới ở cùng một chỗ, này nếu muốn lấy xuống chẳng phải là phải chặt đứt ngón tay sao, nàng không nỡ a.

"Ngươi từ hoặc là ta mất mạng, nó sẽ gặp tự động rời ra." Ly Thiên Dạ cười nhìn nàng. Nạp giới này, trừ hắn ra thì không ai có thể tháo được

"Bệnh thần kinh." Tuyết Ân buồn bực, không có sự đồng ý của nàng, thế nhưng dám đeo nhẫn nạp giới lên tay nàng, tháo cũng không tháo được

Ly Thiên Dạ không nói gì, chính là lẳng lặng nhìn nàng, tựa hồ nhìn mãi cũng không thấy đủ

"Chúng ta là trời đã định trước." Ly Thiên Dạ nói xong, nhanh chóng ôm lấy thắt lưng của nàng kéo vào lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

"Ngô!"

Ly Thiên Dạ nhân cơ hội này, đem lưỡi của mình thâm nhập vào trong miệng Tuyết Ân, cùng cái lưỡi thom tho của nàng quấn quanh, chơi đùa.

Tuyết Ân trốn tránh, Ly Thiên Dạ truy đuổi, giống như hai con cá đang chơi đùa với nhau.

Tuyết Ân buồn bực, muốn hé miệng cắn lấy đầu lưỡi của Ly Thiên Dạ. Tuy nhiên, có lần đầu tiên, hắn tự nhiên không thể mắc lỗi, tất nhiên là sẽ không để nàng có cơ hội cắn được hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Ngượng Ngùng, Chân Bị Chuột Rút!

Tuyết Ân tay giương lên muốn đánh Ly Thiên Dạ, tiếc rằng hắn tốc độ rất nhanh, nhanh chóng ly khai môi nàng, một tay nắm giữ cổ tay nàng

"Ta thích hương vị của ngươi."

Tuyết Ân nổi trận lôi đình, hắn thích, nhưng là nàng... Nàng cũng không chán ghét, nhưng là nàng chán ghét cường hôn như vậy!

"Cốc cốc "

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Tuyết Ân oán hận trừng mắt Ly Thiên Dạ

"Còn không mau phá kết giới."

Ly Thiên Dạ nhìn thoáng qua Tuyết Ân, sau đó buông tay, thu kết giới trong phòng.

Tuyết Ân nhìn hắn buông tay, khoe môi nhất câu, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất, nhấc chân, chính là hướng phía dưới Ly Thiên Dạ đá một cước.

"Ngao "

"Nữ nhân! Ngươi..." Ly Thiên Dạ thống khổ kêu một tiếng, biểu cảm vận vẹo, thân thủ che hạ bộ bản thân. Cái cô gái này, thế nhưng đã bảo bối của hần, nàng không sợ nàng về sau sẽ không thể cá nước thân mật sao?

Tuyết Ân hướng hần xán lạn cười "Ngượng ngùng, chân bị chuột rút." Sau đó đi mở cửa.

Hần dám cường hôn nàng, xứng đáng, đau chết hần, nếu còn có lần sau, nàng không thiên hần thì tên nàng sẽ viết ngược.

Ly Thiên Dạ cúi gập người, ôm địa phương đang đau đớn kia. Giờ phút này thật sự hần nghĩ vừa mới lúc này không có đem cái cô gái này ăn luôn vào bụng, không còn xương cốt luôn, cái này chính là hôn một chút, liền ra chân độc như vậy.

Manh Từ Hề mang theo nha hoàn truyền lệnh, đứng ở ngoài cửa, nhìn Tuyết Ân mở cửa, sau đó đối với nha hoàn nói

"Các người ở ngoài, đồ ăn để ta mang vào là được rồi."

"Vâng" Nha hoàn cùng kêu lên trả lời.

Manh Từ Hề bụng đồ ăn đi vào phòng, sau đó nhìn Ly Thiên Dạ cúi gập người ôm hạ thân của mình, miệng nháy mắt giương thật to, không thể tin nhìn Tuyết Ân.

Nàng trà trộn ở thanh lâu rất lâu rồi, loại tình huống này không hiếm thấy, cho nên vừa nhìn thấy, nàng đã biết là có chuyện gì xảy ra .

"Còn nhìn, đem đồ ăn tiến vào đi."

Manh Từ Hề hoàn hồn, khép lại miệng có thể nhét được cả quả trứng gà, đem đồ ăn vào phòng.

"Cái kia... Ly vương, ngươi không sao chứ? Nơi đó còn được không?" Manh Từ Hề đem đồ ăn đều chuẩn bị cho tốt, sau đó đồng tình lo lắng nhìn Ly Thiên Dạ.

Ly vương thật đáng thương nga, thế nhưng gặp một nữ nhân như Tuyết Ân vậy, chẳng lẽ vừa rồi khi nàng không ở đây, Ly vương muốn bá vương ngành thượng cung?

Cho nên Tuyết Ân không theo, liền cho hần một cước trí mạng.

"Không có việc gì." Ly Thiên Dạ miễn cưỡng buông tay ra, sau đó hướng trên bàn com ngồi xuống.

"Ngươi chỗ kia còn được không? Có cần thỉnh cái đại phu nhìn xem không? Cẩn thận về sau..."

Đoạn từ tuyết tôn còn chưa kịp nói ra, liền nhìn thấy ánh mắt như dao của Ly Thiên Dạ, Manh Từ Hề đành phải đem lời chưa nói nuốt xuống bụng.

"Yên tâm, hần đoạn tụ, cho nên không có việc gì." Tuyết Ân tâm tình thập phần tốt gấp thức ăn ăn.

Ly Thiên Dạ tay vừa cầm lấy đĩa, run lên một chút, sau đó nhìn về phía Tuyết Ân

"Bốn vương có phải đoạn tụ hay không, ngày sau ái phi sẽ biết, còn có chỗ kia nếu không được, tin tưởng ái phi cũng có thể dùng tay chữa khỏi."

Tuyết Ân đang muốn dùng bữa, tạm dừng một chút, sau đó cười nói

"Vậy sao? Ngươi có muốn đến tay ngươi cũng không dùng được không? Ta không ngại một dao đâu."

Ly Thiên Dạ lần này gấp thức ăn tay run lẩy bẩy, đồ ăn đều vương vãi trên bàn, cắn răng nhìn Tuyết Ân, cái cô gái này!

"Tuyết Ân, nữ hài tử nên dè dặt một chút." Manh Từ Hề lần đầu tiên nhìn thấy Tuyết Ân như vậy. Thật sự là một mặt khó gặp a, nàng nhất định phải hảo hảo nói cho Lam đông bình đoàn lý mới được.

Về sau nói không chừng còn có thể trở thành tin tức nóng hổi truyền khắp trà lâu. Sau này bán nó với một cái giá tốt, thật sự là một cơ hội kiếm tiền rất lớn a!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Cũng Không Biết Ai Cần Dè Dặt Hơn

Còn gọi là ái phi nữa chứ? Ly vương thật lợi hại, có thể bắt cóc Tuyết Ân, tự định chung thân đại sự.

"Dè dặt bao nhiêu tiền?" Tuyết Ân giương mắt nhìn Manh Từ Hề.

Àch, Manh Từ Hề bị hỏi giật mình ngã ngửa.

"Cũng không biết ai cần dè dặt hơn."

Thời điểm Manh Từ Hề còn chưa có tiêu hóa lời nói kia, Tuyết Ân lại là ném qua thêm một câu

"Ta là người rất dè dặt ." Manh Từ Hề nhọc nhọc cãi lại , nàng giống như quả thật không dè dặt một chút nào.

"Oa, thom quá."

Một đoàn nho nhỏ gì đó, từ trong huyết ngọc trâm của Tuyết Ân chui ra, không thể nghi ngờ đó là Tiểu Đoàn Từ .

Tiểu Đoàn Từ cảm thấy bản thân phi thường may mắn, vừa ra khỏi liền có đồ ăn ngon , vẫn là chủ nhân hảo, thời thời khắc khắc chuẩn bị đồ ăn ngon chờ nó.

Một đạo ánh mắt nghiên cứu nhìn chăm chăm vào Tiểu Đoàn Từ, dừng lại ở tiểu móng vuốt, rồi lại chuyển mắt đi.

"Má ơi!" Tiểu Đoàn Từ vừa thấy Ly Thiên Dạ, liền tặc mao nhảy vào trong lòng Tuyết Ân, lạnh run còn kém không giấu mặt vào trong quần áo nàng.

"Tiểu Đoàn Từ, ngươi làm gì vậy ?" Tuyết Ân ôm lấy Tiểu Đoàn Từ, lo lắng hỏi, thế nào nó nhìn đến Ly Thiên Dạ phản ứng lớn như vậy.

Chẳng lẽ nó cùng Ly Thiên Dạ có quan hệ gì? Hay là trên người Ly Thiên Dạ có cái gì đó khiến nó sợ hãi?

"Chủ nhân, chúng ta chạy mau, cái tên xấu xa này thật lợi hại ." Tiểu Đoàn Từ lộ ra cái đầu nho nhỏ, sau đó nói.

Nam nhân này thế nhưng có thể tóm được nó, lại còn khiến cho nó ngủ đi, cuối cùng cái gì đều không thể nhớ, cho nên người này thật là lợi hại, thật đáng sợ.

"Ly Thiên Dạ, ngươi đối với Tiểu Đoàn Từ nhà ta làm cái gì vậy?" Tuyết Ân lạnh giọng hỏi, nhìn xem Tiểu Đoàn Từ của nàng bị dọa thành cái dạng gì rồi .

Ly Thiên Dạ nghi hoặc

"Ta chính là nhìn hấn một cái, có thể làm cái gì ." Nói xong liền gờ tay, muốn đem Tiểu Đoàn Từ bắt đến.

Này vật nhỏ hướng nơi nào trốn, cái địa phương kia là nơi nó có thể trốn vào sao, đó là địa phương về sau giành cho hấn sở nha.

Ba một tiếng, Tuyết Ân không chút khách khí đối với tay Ly Thiên Dạ đánh một cái

"Tay ngươi là hướng nơi nào đó."

"Tiểu Đoàn Từ, hấn đối với ngươi làm cái gì?" Hấn là không có làm gì đi, thời điểm Ly Thiên Dạ vừa mới nhìn thấy Tiểu Đoàn Từ, vẫn là một bộ dáng nghiên cứu.

"Chính là ngày ấy, hấn làm cho ta ngủ ." Tiểu Đoàn Từ thật không cốt khí nói, lời này nói ra có phải hay không thật dọa người a?

"Tốt lắm, hấn đã quên , sẽ không đối với ngươi như thế ." Tuyết Ân an ủi nói, Tiểu Đoàn Từ nói hấn chính là ngày đầu tiên đến Lam, nàng bị thương nên được hấn ôm đi .

Tiểu Đoàn Từ vờn đầu nhỏ, sau đó nhìn Ly Thiên Dạ, có chút không dám đi ra, nhưng là nhìn trên bàn kia tràn đầy thức ăn ngon , cái mũi ngửi ngửi, thật thom, khiến nó thật không cốt khí nhảy lên trên bàn, vờn tiểu móng vuốt vừa muốn ăn...

Ly Thiên Dạ nhanh tay, đem nó ôm lên, giáo huấn

"Chủ nhân ngươi còn chưa có ăn, ngươi lại dám ăn trước?"

"Ta muốn ăn thôi, ta muốn ăn thôi ." Tiểu Đoàn Từ gãy dựa thân mình, làm nũng nói, thân mình tròn vo, ở trong tay Ly Thiên Dạ động đậy , giống như cái đồ chơi.

Tuyết Ân từ trong tay hấn đoạt lấy Tiểu Đoàn Từ ôm vào trong ngực, Tiểu Đoàn Từ chỉ có thể bị nàng khi dễ, người khác không thể khi dễ.

"Ly Thiên Dạ, người thế nào còn chưa cút, lại còn ăn cơm."

Ly Thiên Dạ nhún vai, hẳn chính là không đi, người có thể làm khó dễ được ta, hơn nữa các người chẳng phải chuẩn bị đồ ăn cho ta sao.

Một bữa cơm, có Tiểu Đoàn Tử tham gia, tự nhiên có chút quái dị...

"Tuyệt Ân, di động thành bên kia truyền đến tin tức ." Cơm nước xong, Manh Tử Hề đem chim điều mang tới tờ giấy đưa cho Tuyệt Ân.

Tuyệt Ân mở tờ giấy vừa thấy, cười lạnh một tiếng "Ngu xuẩn."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Ái Phi, Người Đùng Xăng Bậy

"Như thế nào?" Manh Tử Hề hỏi, chẳng lẽ đại sư huynh làm cái gì sao? Hay là nơi đó xảy ra vấn đề gì?

"Chính người xem đi." Tuyệt Ân đem thư đưa cho Manh Tử Hề.

Ly Thiên Dạ tất nhiên là an tĩnh ngồi một bên nhìn, ngay cả hẳn đều không biết bản thân vì sao lại ở trong này không đi, chính là lẳng lặng nhìn nàng.

"Ha ha, Xà Kiến Hoa thật sự là quá ngu xuẩn đi, không biết cuối cùng hẳn biết chân tướng, sẽ có phản ứng gì." Manh Tử Hề xem xong tờ giấy, cười ha ha.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp người ngu xuẩn như vậy, thế nhưng bỏ một số tiền lớn để Lam dong binh đoàn điều tra Tuyệt Ân.

Nàng nghĩ nếu sau này Xà Kiến Hoa biết người đứng đầu của Lam dong binh đoàn chính là Tuyệt Ân, kia có phải hay không hẳn sẽ tức đến học máu.

"Chủ nhân, Tử Hề có phải hay không điên rồi, cười hảo ngu ngốc." Tiểu Đoàn Tử ăn uống no đủ, chính là oa ở trên bờ vai Tuyệt Ân.

Nó cũng không dám oa ở trước ngực chủ nhân, nam nhân tóc bạc kia là người xấu, ánh mắt của hẳn giống như muốn nuốt sống nó.

"Báo tin cho Triển Hoành, để cho bọn họ di chuyển một phần lực lượng đến đế đô, về phần Ngôn Thành, cứ để cho hẳn huấn luyện cùng với Sơn đi." Tuyệt Ân phân phó nói.

Nàng đến đế đô đã nhiều ngày, tốc độ phát triển Lam dong binh đoàn cũng không tệ, bất quá Xà Kiến Hoa thật sự là buồn cười, thế nhưng đem chuyện điều tra nàng, giao cho Lam dong binh đoàn mới thành lập.

"Vì sao không để Ngôn Thành đến đây, hẳn rất muốn gặp người a." Manh Tử Hề vừa mới nói xong, liền tiếp nhận một ánh mắt rét lạnh.

Ly Thiên Dạ nghe xong câu nói kia, thân mình lười nhác, tựa như sư tử muốn chuẩn bị sẵn sàng xông tới, mạnh mẽ lạnh lùng nhìn về phía Manh Tử Hề.

Hừ! Ngôn Thành là ai, lại dám tưởng nhớ nữ nhân của hẳn

"Hắn vẫn là một đứa trẻ, Ly vương người cũng đừng ghen loạn nha." Manh Tử Hề cười nói. Ly vương hẳn là quá yêu đi, tính độc chiếm lại cực mạnh, thế nhưng ngay cả tiểu hài tử như Ngôn Thanh cũng ghen.

"Ai ghen tị, bỗn vương đi rồi, ái phi người đừng xăng bậy." Ly Thiên Dạ xấu hổ nghiêm mặt, sau đó từ cửa sổ biến mất nhan nhàng chóng.

Ly Thiên Dạ đi rồi, Manh Tử Hề không đề ý hình tượng cười to

"Tuyệt Ân, nam nhân này coi như triệt để nằm trong tay người, một cái tiểu hài tử dám chua cũng đều ăn."

Tuyệt Ân trắng mắt liếc nàng một cái

"Chuyện ta phân phó, còn không mau đi làm."

Manh Tử Hề dừng lại cười.

"Ta đi ngay, Tuyệt Ân, người cùng Ly vương thực xứng đôi."

Một cái ngân mâu, một cái tóc bạc, một cái đỏ tươi quần áo, một cái đỏ sậm quần áo. Manh Tử Hề hoài nghi, hoa sen thêu trên quần áo của Tuyệt Ân kia có phải hay không chính là mi gian hồng liên của Ly Thiên Dạ.

... ..

Ban đêm, Tuyết Ân như cũ ngồi trên nhuyễn tháp, tu luyện ma pháp. Trong không khí bỗng nhiên có một trận dao động, khiến nàng mở mắt ra, trước mắt liền đứng thẳng một người, đang tà mị nhìn chăm chăm nàng.

"Mộ Hoàng thật sự là thích làm đầu trộm đuôi cướp, hay là thích làm hái hoa đạo tặc?" Tuyết Ân xuống giường, bắt đầu nói.

Một cái hai cái đều đặc biệt thích chạy tới phòng của nàng, thật sự là khiến nàng buồn bực muốn chết, lần trước là một trước một sau, lần này một người ban ngày một người đêm đen.

"Trẫm thật đúng muốn làm đầu trộm đuôi cướp, hái hoa đạo tặc, trộm của người tâm, đạo của người thân." Âu Nhan Mộ cười nhìn Tuyết Ân, trêu tức nói.

Hắn vốn là không muốn đến, nhưng cả đêm nằm trần trọc không ngủ được, cứ nghĩ đến bóng dáng nhỏ nhắn một thân quần áo đỏ rực như lửa. Ma xui quỷ khiến thế nào hắn đã chạy đến đây.

Tuyết Ân cả kinh một phen, người này thật là đông huyền đế quốc hoàng đế sao?

"Không biết Mộ Hoàng nửa đêm tới chơi, vì chuyện gì?" Nàng có thể khẳng định người nọ là ăn no rảnh mỡ mới đến.

"Đến xem mỹ nhân, người vừa rồi là tu luyện ma pháp đi?" Âu Nhan Mộ nghĩ đến bộ dáng vừa ngồi xuống của Tuyết Ân, hơn nữa nàng cũng rất nhạy bén, hắn còn chưa vào nhà, nàng đã biết có người.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Cùng Mộ Hoàng Không Hề Quan Hệ

"Chuyện này hình như là không có một chút xíu liên quan gì đến Mộ Hoàng đi?" Đối với Âu Nhan Mộ, Tuyết Ân cuối cùng vẫn là không thích, luôn có một loại cảm giác chán ghét đến từ đáy lòng.

Nàng cũng không rõ vì sao, dù sao chán ghét chính là chán ghét. Mặc dù người này đối bản thân nàng rất tốt, nhưng nàng vẫn không thích hắn.

"Trẫm cảm thấy rất kỳ quái, người căn bản là không có linh lực, như thế nào có thể tu luyện ma pháp?" Âu Nhan Mộ nghi hoặc hỏi, tiểu nha đầu này toàn thân không có một tia linh lực, nhưng là ngũ quan của nàng lại rất linh mẫn (giác quan nhạy bén).

Hơn nữa này tiểu nha đầu thoát nhìn, thật là toàn năng phế tài sao? Nhưng là hắn lại cảm thấy không thích hợp.

Tuyết Ân hừ lạnh một tiếng, không có trả lời Âu Nhan Mộ, chính nàng còn không biết rõ, rõ ràng nàng có thể ngưng tụ linh lực, nhưng là nàng toàn thân không có linh lực, nhưng vẫn có thể sử dụng ma pháp.

Âu Nhan Mộ liếc mắt nhìn tay Tuyết Ân một cái, con người đột nhiên co rút, lắc mình một cái, cầm lên tay nàng. Nhìn chăm chăm vào nấp giới hình liên kia, giọng nói ảm đạm tức giận "Người từ nơi nào có?"

Tuyết Ân nhú mày, người này phát thần kinh cái gì a

"Cùng Mộ Hoàng không hề quan hệ."

"Nói." Âu Nhan Mộ thanh âm rét lạnh như đóng băng, mang theo nồng liệt sát khí.

Tuyết Ân nâng lên ngân mâu sắc lạnh, nhìn thẳng Âu Nhan Mộ, lạnh lùng mở miệng "Không có nghĩa vụ phải nói."

"Răng rắc "

Âu Nhan Mộ dùng sức một cái, liền vặn gãy cổ tay Tuyết Ân "Nói."

Tuyết Ân mày đều không có nhăn một chút, chính là lạnh lùng nhìn Âu Nhan Mộ "Không thể phụng cáo."

Âu Nhan Mộ nhìn Tuyết Ân con người sắc lạnh kia, tâm như lửa bị gõ một chút, nàng không hề thấy đau đớn sao? Đây nhưng là vặn gãy cổ tay nàng a.

"Ta đây liền chặt đứt ngón tay của ngươi." Âu Nhan Mộ sắc lạnh nói, nháy mắt tay trái liền xuất hiện một thanh chùy thủ tỏa ra hàn khí, ở dưới ánh sáng, lộ ra hàn quang, đối với tay Tuyết Ân liền chém xuống...

Tuyết Ân lãnh mâu, đang muốn phóng thích linh khí...

"Phanh "

Thanh âm thủy chủ rơi xuống đất, trước mắt bỗng xuất hiện một bóng dáng đỏ sẫm, tách Âu Nhan Mộ cùng Tuyết Ân ra, đem nàng hộ ở sau người.

"Mộ Hoàng nửa đêm tới chơi, là vì muốn hại nàng sao?" Mi gian toát ra hỏa diễm, con ngươi sắc lạnh như băng, hẹp dài bóng dáng, giờ phút khiến cho Tuyết Ân xuất hiện một loại ảo giác.

"Ly Thiên Dạ!" Âu Nhan Mộ nhìn thấy Ly Thiên Dạ xuất hiện, có chút kinh ngạc, người này xuất hiện, hẳn thế nhưng không biết.

"Đau không?" Ly Thiên Dạ xoay người xem Tuyết Ân, cổ tay nàng bị Âu Nhan Mộ niết đến tím bầm, đầu ngón tay đều đã ở trở nên trắng bệch.

Ly Thiên Dạ nhìn thiên hạ trong lòng, tất nhiên là cảm thấy thập phần đau lòng. May mắn hẳn đến kịp. Hẳn nhớ tới ban ngày thời điểm Âu Nhan Mộ rời đi, nghĩ đến hẳn buổi tối đại khái còn có thể sẽ đến, liền quay lại nhìn nàng một chút.

Không nghĩ đến, sau khi đến đây, lại nhìn thấy Âu Nhan Mộ muốn chặt ngón tay Tuyết Ân, đó là hẳn (LTD) đưa , cùng hẳn (ANM) có quan hệ gì đâu.

Tuyết Ân lắc đầu, đứt tay mà thôi, cùng cái đau khi ở Lam sơn trang không thể sánh bằng.

"Không nghĩ tới Ly vương cũng là một người mang mặt nạ." Giờ phút này Âu Nhan Mộ đã khôi phục lý trí.

Vừa mới rồi khi hẳn nhìn thấy cái nhãn hình liên kia, hẳn liền cảm thấy bản thân giống như sắp phát điên , không có lý trí, ý nghĩa duy nhất đó là đem nó lấy xuống, chẳng sợ chặt đứt ngón tay nàng.

Chính là hẳn thật không ngờ, cái nhãn này dĩ nhiên là Ly Thiên Dạ đưa , hơn nữa hẳn thế nhưng thâm tàng bất lộ, hẳn đến cùng giấu diếm bao nhiêu người, hay vẫn là giấu diếm người trong thiên hạ?

Nếu hôm nay hẳn không muốn chặt đứt ngón tay của Tuyết Ân, hẳn sẽ tiếp tục ngụy trang sao?

Mọi người ai cũng mang một mặt nạ, hẳn cũng như thế, nhưng là Ly Thiên Dạ dám tháo xuống mặt nạ ngụy trang, làm cho hẳn thật kinh hãi

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 151: Nàng Là Của Bồn Vương , Cả Đời Đều Là

"Cũng vậy thôi." Ly Thiên Dạ lạnh giọng trả lời, rồi sau đó đối với Tuyết Ân ôn nhu nói "Ta giúp ngươi trị liệu một chút, có chút đau, ngươi nhẫn nhẫn là tốt rồi."

Tuyết Ân cười, nàng là người không biết đau. Thật sự chính là Ly Thiên Dạ này bộ mặt thay đổi quá nhanh , đối với Âu Nhan Mộ lạnh lùng giống như hàn băng ngàn năm, mà thời điểm đối với nàng, lại ôn nhu giống một đạo xuân phong, thật sự là một người có bao nhiêu cái mặt đây.

Răng rắc một tiếng, Ly Thiên Dạ đem cổ tay trật khớp của Tuyết Ân chữa lại "Không có việc gì."

Hẳn biết nàng không đơn giản, nhưng là chính là sợ nàng bị thương, chỉ một vết thương nhỏ, đều cũng khiến hẳn khẩn trương .

Hẳn biết nàng không sợ đau, nhưng là hẳn đau, đau trong lòng.

Âu Nhan Mộ nhìn hai người, cảm giác thập phần chói mắt, chói mắt đến nỗi hẳn muốn giết người, thật giống như cảm giác báo bồi của bản thân bị đoạt, làm cho hẳn khó chịu.

Nhìn bọn họ đứng với nhau thập phần xứng đôi, hẳn cảm giác bản thân giống như ngoại nhân, căn bản là không thể chen chân, loại cảm giác này, làm cho hẳn hoảng hốt, làm cho hẳn hít thở không thông.

Không, tiểu nha đầu này là của hẳn , ai cũng không thể cướp đi.

Âu Nhan Mộ cử chỉ giống như điên rồi, đôi mắt thị huyết quang mang, bỗng nhiên, trong tay xuất hiện hàn kiếm, giờ lên kiếm, chính là thẳng tắp hướng Ly Thiên Dạ đâm tới.

Ly Thiên Dạ giống như sau lưng có một con mắt, mang theo Tuyết Ân hướng bên cạnh tránh qua

"Mộ Hoàng nếu muốn người Xà gia đến đây, cứ tiếp tục, bản vương không để ý."

Âu Nhan Mộ tay nắm hàn kiếm, dừng một chút, trong mắt đã không còn thị huyết quang mang giống như lúc này, thu hồi hàn kiếm, nhìn Tuyết Ân "Người, Tuyết Ân, là người trầm định."

Hạ xuống một câu tuyên thệ, liền rời đi, hắn không dám tiếp tục ở đây, sợ bản thân không thể không chế được, ở trong này đại não lên.

"Nàng là của bản vương, cả đời đều là." Ly Thiên Dạ lạnh giọng nói, cái cô gái này, chỉ có thể là của chính mình, sinh là, tử là, tâm là, thân cũng là.

Tuyết Ân bất đắc dĩ, nàng là đương sự nhưng lại không thể chen vào một câu, hai người này liền đem nàng tự quyết định.

Sinh hoạt của nàng, hôn nhân của nàng, vận mệnh của nàng, đều phải do bản thân nàng quyết định, ai cũng không thể tự ý an bài.

Chẳng qua hai người này, sẽ đem lời của nàng làm gió thoảng bên tai, mà nàng ngẫm lại, vẫn là không nên nói, dù sao ai cũng không thể quyết định nàng.

"Người đi rồi, người cũng nên đi đi."

"Qua cầu rút ván." Ly Thiên Dạ có chút oán trách nhìn Tuyết Ân, tốt xấu cũng là may mắn hắn xuất hiện kịp thời, bằng không hiện tại nàng

"Ta cũng không cần người ra tay." Tuyết Ân nghĩ bây giờ còn không phải là thời điểm nàng triển lộ thân thủ bản thân, càng ít người biết là càng tốt.

"Tốt lắm, không đùa người, sớm một chút nghỉ ngơi, về sau cách Âu Nhan Mộ xa một chút, hắn không phải là người tốt." Ly Thiên Dạ phân phó nói, cái kia Âu Nhan Mộ nhìn có chút tiêu sái không kềm chế được, nhưng là dưới mặt nạ của hắn, lại là người thế nào, ai biết được.

"Người cũng không phải người tốt." Tuyết Ân nỉ non, hai người này đều không phải người tốt.

Ly Thiên Dạ sùng nịch cười, sau đó rời đi.

Nhìn bóng lưng Ly Thiên Dạ rời đi, Tuyết Ân có chút hoảng hốt, thể nhưng có chút thất thần, tựa hồ chỉ cần gặp Ly Thiên Dạ, nàng liền có chút không giống bản thân.

Giống như Ly Thiên Dạ làm chuyện gì, nàng đều sẽ không chán ghét, sẽ không tức giận, thậm chí đối với bá đạo của hắn, nàng đều sẽ có loại ảo giác, giống như bọn họ đã biết nhau từ rất lâu rồi.

Mà đối với Âu Nhan Mộ, vô luận hắn làm cái gì, hoặc là không làm, chỉ cần hắn xuất hiện trước mắt nàng, nàng sẽ thấy khó chịu, thậm chí chán ghét, cũng có thể nói là hận.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Không Thích, Cưới Làm Gì?

Hận? Tuyết Ân cười lạnh, một cái người xa lạ mà thôi, kia đáng giá nàng hận, chính là hôm nay làm bị thương cổ tay của nàng, ngày khác nàng sẽ đòi về tất cả.

* Hoàng cung *

"Phụ hoàng, ngài vì sao hủy bỏ hôn ước của ta cùng Tuyết Ân?"

Bắc Huyền Thanh trở lại hoàng cung, liền tới gặp Hoàng Đế Bắc Vực, nhưng là Bắc Vực vội vàng lấy cớ không tiếp kiến hắn, nhưng lại cùng thái tử ở thư phòng đàm sự, điều này làm cho trong lòng hắn có dự cảm không tốt.

Bắc Vực buông tấu chương, nhìn Bắc Huyền Thanh, đứa con hắn vừa lòng nhất, cũng là đứa con hắn sủng ái nhất.

"Người không thích nàng, cưới nàng làm gì?"

"Ai nói nhi thần không thích nàng." Bắc Huyền Thanh thốt ra, thích không thích hắn không biết, nhưng là hắn đối nàng thật sự có hứng thú, cảm thấy không có nàng bên cạnh, liền thấy không thú vị.

"Xà Ngọc Kỳ và Tuyết Ân, người chọn một đi." Bắc Vực không khỏi tăng thêm thanh âm.

Dã tâm của đứa con trai này, hẳn không phải không biết, chính là hẳn cũng không làm quá phận, hơn nữa thái tử quả thật không phù hợp với vị trí hoàng đế, hẳn cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt.

Nhưng điều này không có nghĩa là, hẳn cái gì cũng có thể dễ dàng tha thứ cho Bắc Huyền Thanh, thế nhưng còn dám cãi lại mệnh lệnh của bản thân.

Bắc Huyền Thanh khó xử, hai người chọn một người, tự nhiên là muốn chọn Xà Ngọc Kỳ, dù sao sủng ái vẫn là của nàng. Nhưng là hiện tại nếu từ hôn Tuyết Ân, nàng chính là người Xà gia trực hệ. Hơn nữa nàng là một cái toàn năng phế tài, làm chính phi, vẫn không thích hợp.

"Tốt lắm, người lui ra đi, việc này liền quyết định như vậy, việc từ hôn, không phải là chủ ý của phụ hoàng, nếu người có biện pháp để nàng không từ hôn, phụ hoàng sẽ thông qua cho các người."

Bắc Vực hoàng đế chung quy vẫn là vô cùng yêu thương Bắc Huyền Thanh, cho nên nói chuyện như vậy, ám chỉ hẳn.

Bắc Vực hoàng đế đã nói như vậy, hẳn cũng chỉ có thể tuân theo "Vâng, nhi thần cáo lui."

Đi ra khỏi thư phòng, thái tử Bắc Huyền Dương chờ ở bên ngoài "Hoàng đệ."

"Hoàng huynh." Mặc dù hẳn đang vô cùng tức giận, nhưng Bắc Huyền Dương chung quy vẫn là thái tử, lễ nghi vẫn phải tuân theo.

"Phụ hoàng nói như thế nào?" Bắc Huyền Dương hỏi.

"Còn có thể nói như thế nào, hoàng huynh không cần quan tâm, hoàng đệ liền cáo lui trước." Bắc Huyền Thanh lạnh giọng nói, không đợi Bắc Huyền Dương nói chuyện, liền ly khai.

"Thái tử, hẳn..." Thái giám tổng quản bên người Bắc Huyền Dương, nhìn thấy Bắc Huyền Thanh như vậy, trong lòng bất mãn.

"Làm càn, hẳn là hoàng tử, người chỉ là một cái nô tài có thể thuyết tam đạo tứ, trừ bỏ lòng nể mặt, trừ bỏ lòng nể mặt." Bắc Huyền Dương lạnh giọng đánh gãy lời nói thái giám, sau đó dương tay áo rồi đi.

Thái giám vội cúi đầu theo, chỉ thầm than một tiếng, thái tử thế nhưng còn không bằng nhị hoàng tử, này thật sự là...

... ..

Đảo mắt một cái đã đến tiết nguyên tiêu, lần này đại lý tông chủ đem bốn người Xà Hoàng Nhất đến Xà gia tổng phủ, xem như bữa cơm đoàn viên.

"Ăn muối muối thật sự là rất lớn, thế nhưng muốn chúng ta vài người chờ người một người." Xà Ngọc Ngưng còn nhớ rõ vài ngày trước nguyên nhân Âu Nhan Mộ bỏ lại bản thân, bởi vậy thời điểm nhìn thấy Tuyết Ân đến, vô cùng bất mãn cùng oán hận.

Tuyết Ân mới vừa đi đến cửa, còn chưa có bước vào, chợt nghe thấy lời nói trách cứ của Xà Ngọc Ngưng, rất bất mãn nhũn mảy, đang nghĩ tới có nên đi vào hay không.

Nếu là đi vào, vậy thì bữa cơm tối nay sẽ ăn không yên. Thời điểm ăn cơm, không hảo hảo ăn cơm, thế nào cũng phải nói chuyện, mới có thể ăn.

"Ngọc Ngưng." Đại lý tông chủ lãnh hạ thanh âm, lớn tiếng hô một chút, sau đó nói "Ăn Nhi, người đừng so đo với đường tử người, mau vào đi."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Từ Hôn

Xà ngọc ngưng hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Tuyết Ân liếc mắt một cái, không cam lòng ngáp miệng, muốn bốn họ vài người chờ một người như vậy, nàng chính là không thoải mái, cái giá thế nhưng lớn như vậy.

Đại lý tông chủ đều nói như vậy, Tuyết Ân xoay người rồi đi là không tốt chút nào, đành phải bước vào trong.

Xà Ngọc Kỳ không biết là học ngoan cái gì, nàng nhưng là yên tĩnh ngồi một bên, về phần đáy lòng nàng nghĩ như thế nào, cũng chỉ có chính nàng biết.

"Tuyết Ân, ngày mai thánh chi từ hôn sẽ mang đến, người có ý kiến gì không?" Ăn một lát, đại lý tông chủ buông chiếc đũa nói.

"Thánh chi là do hoàng thượng ban, ta làm sao lại có ý kiến gì." Tuyết Ân nhàn nhạt trả lời, lần này không có tìm nàng thương lượng, nàng chỉ cần tiếp chi là được.

"Com nước xong, vài người trẻ tuổi các người đi ra ngoài chơi đi." Đại lý tông chủ nhìn Tuyết Ân liếc mắt một cái, hần sống hơn nửa đời người, rất ít người hần không thể nhìn thấu, mà nàng chính là người hần không thể nhìn thấu.

Nhìn nàng bề ngoài vô hại, bị đồn đại nhị tiểu thư toàn năng phé tài, nhưng nàng lại mang cho hần một cảm giác hoàn toàn khác.

"Ngày mai chính là ngày khai giảng hoàng gia học viện, một khi đã tiến vào rất khó ra ngoài, thời gian trở về nhà cũng cực ít, nên hôm nay các người đi chơi cho thoải mái đi."

Tuyết Ân ân một tiếng, nghỉ ngơi ở đâu đều giống nhau, dù sao cũng không phải là gia đình của nàng.

Một bữa cơm cứ thế trôi qua, Xà Ngọc Kỳ không có làm khó dễ, trừ bỏ Xà Ngọc Ngưng thỉnh thoảng nhìn nàng với ánh mắt không mấy thiện cảm, thì cũng không có chuyện gì xảy ra.

... ..

"Ly Thiên Dạ cùng Âu Nhan Mộ không có ly khai sao?"

Mấy ngày không thấy bọn họ, cũng không có tin tức, cũng không có nghe được tin tức rời đi, điều này làm cho nàng có chút nghi hoặc.

"Không có đi, cũng không có đi hoàng cung, giống như là bỗng dưng biến mất vậy." Manh Từ Hề thu thập quần áo cho Tuyết Ân, một lát nữa thánh chi sẽ mang đến đây, ngay sau đó sẽ phải tiến nhập hoàng gia học viện.

"Nhị tiểu thư, thái tử đến tuyên chỉ, thỉnh ngài đến tiền thánh tiếp thánh chỉ." Nha hoàn đi đến, đối với Tuyết Ân cung kính nói.

Tuyết Ân ừ một tiếng, sau đó mang theo Manh Từ Hề đi đến tiền thánh.

Đến tiền thánh, Tuyết Ân không khỏi bĩu môi, không phải chỉ là tuyên thánh chỉ từ hôn thôi sao, thế nhưng lại tụ tập đầy đủ đại nhân vật.

Bắc Huyền Thanh, Bắc Huyền Dương, Ly Thiên Dạ, Âu Nhan Mộ, bốn người đều ở đây, bọn họ là muốn xem kịch vui, hay vẫn là muốn đến nhìn nàng nhục nhả đây.

Một nữ hài tử bị từ hôn, vô luận nguyên nhân gì, đều là sỉ nhục.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Dương thành Xà gia nhị tiểu thư Tuyết Ân vẫn còn nhỏ, thiếu lễ nghĩa, không có phong phạm hoàng tử phi, hủy bỏ hôn ước cùng nhị hoàng tử, khâm thù!"

Thái tử nói xong, khép lại thánh chỉ nói: "Đây là thánh chỉ từ hôn, thánh chỉ đưa làm con thừa tự đã đem đến chỗ Xà gia tông chủ."

Tuyết Ân nhú mày, nếu Xà gia tông chủ không đồng ý, việc đưa làm con thừa tự cũng không thành, nàng chính là không sao cả, từ hôn vốn là chuyện vui.

Nhưng là việc này bọn họ hần là không có nói qua với Xà gia tông chủ, như vậy chính là hoàng đế tự ý quyết định?

Nhìn hiện tại Bắc Huyền Dương vẫn đang giương tay cầm thánh chỉ, Tuyết Ân không nghĩ tiếp, nhưng lại không thể không tiếp, hiện tại nàng căn bản là không có biện pháp kháng chỉ.

"Dân nữ tiếp chỉ." Nàng tiếp chỉ, nhưng là nàng sẽ không khấu tạ hoàng ân, thế nhưng giống như chém nàng một phát.

Thánh chỉ giao xong, tim thái tử Bắc Huyền Dương giống như đã buông xuống, chuyện từ hôn này thật sự là khó làm.

"Tuyết Ân, việc từ hôn này là có đạo lý của phụ hoàng, đều là bất đắc dĩ, phụ hoàng rất mong người có thể trở thành bằng hữu với Huyền Thanh."

Tuyết Ân a một tiếng, không hề muốn cấp Bắc Huyền Dương một điểm mặt mũi, "Hoàng thượng cũng có thời điểm bất đắc dĩ?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 155: Không Có Nơi Nào Dám Thu Mộ Hoàng

Còn có Âu Nhan Mộ lời vừa nãy là có ý tứ gì, là nói Ly Thiên Dạ cũng là cái phé tài, không có nơi nào thu nhận hần soa?

"Bốn vương nghĩ cũng không có nơi nào dám thu Mộ Hoàng." Ly Thiên Dạ cười trả lời.

Hai người trước sau mỗi người một câu, trào phúng nhau, coi Tuyết Ân là người trong suốt.

Bỗng nhiên, Tuyết Ân cảm thấy bên hông có điểm nặng nề, nóng lên, một bàn tay to lớn ôm lấy thắt lưng nàng, nhưng nàng chính là bữu môi, không nói thêm gì.

Mượn Ly Thiên Dạ để Âu Nhan Mộ đánh mất tâm tư, như vậy cũng tốt, ứng phó một người, so ứng phó hai người thì tốt hơn.

Âu Nhan Mộ nhìn Tuyết Ân eo thon nhỏ xuất hiện một cái tay ôm lấy, mà thân thể kia chủ nhân không nói gì thêm, sắc mặt của hắn chính là xanh mét cực kỳ, hận không thể tiến lên tách hai cái người đang ngồi cùng nhau kia.

Ly Thiên Dạ nhân nhả ôm Tuyết Ân, ân, cảm giác này thật không sai.

"Sắp đến hoàng gia học viện, các người không đi sao?" Tuyết Ân phồng chùng sắp đến hoàng gia học viện, mở miệng nhắc nhở hai vị đại nhân vật này, đây là thời điểm chạy lấy người a.

Âu Nhan Mộ trừng mắt Ly Thiên Dạ, ý bảo hắn, cần phải đi.

Ly Thiên Dạ vừa lòng ôm thắt lưng Tuyết Ân, một bộ người nếu không đi trước, ta liền tiếp tục ôm.

Âu Nhan Mộ oán hận trừng mắt Ly Thiên Dạ, người có gan, sau đó biến mất ở trong xe.

"Ta phải đi rồi." Ly Thiên Dạ nói xong ngay lập tức ở trên má Tuyết Ân hôn một chút, sau đó biến mất.

Đến vô ảnh đi vô tung, chính là hai người này, ban ngày ban mặt, bên ngoài còn có đội ngũ hộ tống, bọn họ thể nhưng còn có thể đi đi lại lại tự nhiên như vậy.

"Xong rồi sao?" Manh Tử Hề một đường không có mở miệng, nhân nhả nhìn Ly Thiên Dạ cùng Âu Nhan Mộ tranh phong, hiện tại người đi rồi, nàng còn giống như còn chưa muốn kết thúc nhanh như vậy.

"Bằng không người còn muốn như thế nào nữa, làm cho bọn họ tại xe ngựa nhỏ của ta đánh nhau sao?" Tuyết Ân không nói gì, Manh Tử Hề càng giống nữ hài tử hiện đại, một điểm cũng không giống nữ tử cổ đại.

"À quên, Tuyết Ân, ta có phải hay không cũng có thể ở hoàng gia học viện tu luyện a?" Manh Tử Hề nghĩ rất nhanh sẽ tiến hoàng gia học viện, trong lòng cực kỳ hưng phấn.

"Người còn cần bái sư học nghệ sao?" Nàng chưa từng thấy Manh Tử Hề ra tay, nhưng đã xuất môn từ sớm, nói vậy thực lực cũng sẽ không hề kém chút nào.

"Nói cũng phải, hoàng gia học viện hẳn là cũng không có ai tuổi như ta còn tu luyện." Manh Tử Hề thở dài một hơi.

Hoàng gia học viện chỉ lấy học sinh từ chín tuổi đến mười bảy tuổi, nàng đã hai mươi, có một số người được học đến năm mười chín tuổi, nhưng là một khi đến hai mươi nhất định phải rời khỏi học viện.

Qua năm nay, Tuyết Ân đã là mười lăm tuổi, mà Xà Ngọc Kỳ sinh cùng năm với Tuyết Ân, cũng là mười lăm, quá mấy tháng, các nàng sẽ đến lễ cập kê.

Đến lúc đó Tuyết Ân liền lập gia đình, ngách, kia Ly vương cùng Mộ Hoàng đều sẽ tới cửa cầu hôn sao? Kia nàng phải gả cho ai, hay vẫn là cả hai đều gả? Manh Tử Hề không khỏi mơ tưởng.

"Loạn tưởng cái gì." Nhìn Manh Tử Hề gương mặt khó xử, chỉ biết Manh Tử Hề lại miên man suy nghĩ.

"Không, đến rồi." Manh Tử Hề vội vàng phủ nhận, vừa vặn lúc này xe ngựa ngừng lại.

Hoàng gia học viện ở phía nam Bắc Ngung Đế quốc, nơi này có một cái sân thật lớn, hoàng gia học viện ở ngoài mười dặm, đó là rừng rậm, nơi đó có một đám ma thú trú ngụ.

Bình thường đều không thể tiến vào, chỉ có những người đứng đầu cuộc thi tổ chức hai tháng một lần, mới có thể tiến. Nhưng chỉ dám ở bên ngoài, không dám tiến vào sâu bên trong, bởi bên trong rừng rậm có đại ma thú.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Tới Hoàng Gia Học Viện

Nghe nói phía nam rừng rậm, đi qua sẽ đến Nam viên đế quốc. Nhưng nếu là người đi đường bình thường, muốn rút ngắn thời gian đến nam viên đế quốc, đi qua khu rừng này vô cùng nguy hiểm.

Có không ít người đã thử đi vào, nhưng là đều không thấy có người trở về được, bởi vậy khu rừng rậm này liền được gọi là tử vong chi sâm.

Sau khi xuống xe ngựa, liền nhìn thấy có người đứng ở cửa nghênh đón bọn họ.

"Tham kiến nhị hoàng tử." Người nọ hướng Bắc Huyền Thanh hành lễ, sau đó xoay người hướng Âu Nhan Mộ, Ly Thiên Dạ nói "Gặp qua Mộ Hoàng, Ly vương."

Một phen lễ giáo xong, Xà Ngọc Ký mang phong phạm tiểu thư, nhu thuận đứng ở một bên.

Giống như trải qua chuyện châm trà xin lỗi lần trước, nàng tựa hồ đã thay đổi bộ dáng, không tìm Tuyết Ân gây phiền toái nữa.

"Sẽ có người đưa các vị đi nghỉ ngơi, ngày mai mới là ngày khai giảng, một đường bốn ba, hẳn là vô cùng mệt mỏi." Người nghênh đón uyển chuyển nói.

Xà Ngọc Ký khẽ gật đầu, lễ phép trả lời "Làm phiền."

Sau đó đoàn người liền bị tách ra, một ít học sinh lớn tuổi mang theo bọn họ đến chỗ ở của mình.

Mỗi một người khi đến hoàng gia học viện, đều phải chờ sau khi thí nghiệm linh lực mới sắp xếp chỗ ở. Nhưng là lần này vài người đều là phụng hoàng mệnh mà đến, có cả hai đại nhân vật là Ly vương cùng Mộ hoàng, liền được đặc cách.

Hoàng gia học viện danh vọng cao tới đâu, cũng không bằng hoàng đế.

Ly Thiên Dạ cùng Âu Nhan Mộ bị phân ở tại lạc u cư, Bắc Huyền Thanh phân ở tại Lãnh Nguyệt cư, bọn họ ba cái nữ tử từ phân ở tại thu bích cư.

Ba chỗ ở, cũng không tính rất xa, an bày vừa đúng, cũng không có vẻ lễ sơ.

Nhìn Xà Ngọc Ký nhu thuận tiến vào phòng của mình, sau đó không có trở ra. Tiếp đến Xà Ngọc Ngưng cũng đi vào phòng của nàng, rất lâu sau mới đi ra.

"Tuyết Ân, chẳng lẽ Xà Ngọc Ký nghĩ thông suốt không làm khó dễ người nữa?" Manh Tử Hề nghi hoặc hỏi. Nàng cảm thấy Xà Ngọc Ký không phải là người dễ dàng tha cho người khác như thế.

"Người đi hỏi nàng sẽ biết." Tuyết Ân không lo lắng, nên đến sẽ đến, chuẩn bị sẵn sàng là được.

"Hỏi nàng, vẫn là quên đi, đúng rồi Triền Hoành sư huynh đã đến đế đô, muốn gặp người." Manh Tử Hề hôm nay thu được thư tín của sư huynh, đến học viện mới nói với Tuyết Ân.

"Buổi tối đi." Tuyết Ân suy nghĩ một hồi, ngày mai chính là ngày khai giảng, đến lúc đó bí mật khó giữ nếu nhiều người biết. Còn không bằng thừa dịp bây giờ, đi xem một chút, một cái hảo thời cơ như thế.

"Ta cũng phải đi." Manh Tử Hề vội vàng nói, nàng đã thật lâu không có nhìn thấy Triền Hoành sư huynh.

"Người liền ngốc ở trong này đi. Nếu có người đến người còn có thể giúp ta ứng phó."

Nàng cũng không muốn chuyện gì có thể xảy ra, nàng dù sao cũng là chủ nhân chân chính của Lam, không có khả năng buông tay mặc kệ, nàng cũng không an tâm, hiện tại có một phần thể lực di chuyển đến đế đô, đó là tốt nhất.

Nhưng là đế đô cùng dương thành chênh lệch quá lớn, dương thành quá nhỏ, lam muốn ở nơi đó dừng chân rất đơn giản, nhưng đế đô là địa phương long xà hỗn tạp, không tốt để dừng chân, cho nên nàng cảm thấy bản thân nên tự thân xuất mã, về phần ngân mâu, chỉ có thể mang cái mũ sa, che một chút.

Manh Tử Hề bĩu môi, đành phải như thế, về sau muốn gặp sư huynh, thời gian vẫn còn rất dài.

Dưới bóng đêm, Tuyết Ân cũng không mặc yêu diễm hồng y, thay một thân hắc y, càng hiện lên dáng người nhỏ nhắn của nàng, giống như một đứa trẻ.

"Tiểu Đoàn Tử, mang ta đi ra ngoài." Tuyết Ân từ trong huyết ngọc trầm đem Tiểu Đoàn Tử gọi ra, tiểu gia hỏa này có thể bay lên nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Bắc Ngung Đế Quốc Lam Sơn Trang

Tiểu Đoàn Tử mơ hồ ánh mắt, từ trong huyết ngọc trầm cài đi ra "Chủ nhân, người ta còn buồn ngủ a."

Chủ nhân làm chi hơn nửa đêm kêu nó ra a, nó rất buồn ngủ. Tiểu Đoàn Tử nếu không ngủ tốt, sẽ ăn không ngon, ăn không ngon sẽ không thể lớn lên, không lớn lên không bảo hộ được chủ nhân, cho nên nó hiện tại quan trọng nhất chính là ngủ.

"Vậy ngươi tiếp tục ngủ, bắt đầu từ ngày mai ngươi không cần đi ra nữa." Tuyết Ân nhàn nhạt uy hiếp, tiểu gia hỏa này, thật sự là tinh linh sùng vật của nàng sao? Cũng dám cùng chủ nhân đối nghịch, ngủ quan trọng hơn mệnh lệnh của chủ nhân sao?

"Không cần a, Tiểu Đoàn Tử lập tức mang ngươi bay đi." Vừa nghe đến không thể đi ra nữa, Tiểu Đoàn Tử liền lập tức tỉnh táo tinh thần, sau đó bay ra ngoài cửa sổ, nháy mắt dài ra một đôi cánh tuyết trắng.

Tuyết Ân nhảy ra ngoài cửa sổ, nhảy lên lưng Tiểu Đoàn Tử, giờ phút này Tiểu Đoàn Tử mặc dù không có lớn giống như chim xanh, nhưng là cũng đủ cho nàng đứng chân.

Nàng không muốn kinh động người trong học viện, cho nên nàng dùng Tiểu Đoàn Tử, về phần Tiểu Đoàn Tử vì sao bỗng nhiên có thể mọc ra hai cánh, hơn nữa thân mình cũng có thể tùy thời biến hóa, đại khái là khoảng thời gian trước ở huyết ngọc trầm tu luyện đi.

Dù sao thời điểm nó xuất hiện, Tiểu Đoàn Tử sẽ bay được, thân mình cũng có thể biến lớn nhỏ.

"Tuyết chủ tử."

Tuyết Ân dùng một chỗ, Triển Hoành sớm chờ, thấy nàng, liền cung kính đưa mũ sa cho Tuyết Ân.

"Triển Hi bọn họ ở dương thành thế nào rồi?" Tuyết Ân tiếp nhận mũ sa, đem nó đội, mũ sa là một cái mũ rộng vành, có tầng sa mỏng rủ xuống, như vậy sẽ không ai thấy được con ngươi của nàng.

"Hết thầy đều tốt, chính là Ngôn Thành hẳn rất nhớ Tuyết chủ tử." Triển Hoành trả lời, Ngôn Thành tiểu đệ trong thời gian qua đã vô cùng nỗ lực tập luyện, hẳn hẳn mong muốn nhanh chóng có thể đứng bên cạnh Tuyết chủ tử.

Tuyết Ân nghe Triển Hoành nhắc đến Ngôn Thành không khỏi nhíu mày "Hắn hiện tại có thể nói chuyện chưa?"

"Vẫn giống như cũ, không thích nói chuyện." Ngôn thành chỉ sợ sẽ mãi như vậy. Có lẽ chỉ khi đối mặt với Tuyết chủ tử, hắn mới có thể mở miệng nói vài câu.

"Thôi, cứ kệ hắn đi. Ngươi hai ngày trước liền đến đế đô, hiện tại xử lý sao rồi?" Ngôn thành tuy là tiểu hài tử, nhưng thật chấp nhất, lại có chủ trương, hẳn không thích nói chuyện cũng tốt, nhiều lời nhiều sai.

"Kỳ thực đế đô cũng có phân đà (kiểu như chi nhánh) của Lam, nhưng mấy năm trước đã thoát ẩn, liền đế đô không dùng đến, thuộc hạ cũng không dẫn nhiều người, chỉ dẫn mười tinh anh, hiện tại đang chờ Tuyết chủ tử."

"Uh, đi thôi." Tuyết Ân nói, thời gian của nàng không phải rất nhiều, đại khái cũng chỉ có thời gian buổi tối mới có thể ra ngoài, cho nên nàng muốn lãng phí thời gian.

Tiểu Đoàn Tử đem Tuyết Ân đưa đến nơi, bản thân lại lùi về đi ngủ.

Bọn họ dừng ở địa phương, cách Lam phân đà không xa, rất nhanh liền đến.

Đến nơi, Tuyết Ân không còn lạnh nhạt được nữa, lại là một chỗ sơn trang, đương nhiên vẫn giống ở kết giới che chở, hơn nữa sơn trang này so sơn trang dương thành còn muốn lớn hơn.

Như thế này mà gọi là phân đà sao? Tuyết Ân không khỏi hỏi bản thân, vậy Lam sơn trang ở dương thành thì gọi là gì?

"Nơi này đến cùng vẫn là phân đà sao?" Nơi này vẫn như cũ tên là Lam sơn trang, tuy rằng là đế đô không dùng, nhưng vẫn có người ở.

Lam, ngay cả nàng là thủ lĩnh cũng không rõ ràng hết thấy..

"Vài năm trước nơi này là tổng bộ, nhưng hiện tại tổng bộ chuyển đến dương thành, cho nên thành phân đà." Triển Hoành giải thích nói, kỳ thực nơi này cũng là lần đầu tiên hắn đến. Là do trước khi đến, Sơn chủ tử cho hắn một cái bản đồ, hắn mới biết đến nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Huyết: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Cho Các Ngươi Cơ Hội, Đả Bại Ta

"Bác Ngưng Đế quốc hẳn là không có son trang như vậy thôi?" Tuyết Ân hỏi, không cần lần sau lại mang nàng đến một cái son trang khác, sau đó so với cái này còn lớn hơn.

Nàng tốt xấu vẫn là Lam thủ lĩnh, có thể hay không toàn bộ mọi chuyện nên nói cho nàng, không cần gạt nàng như vậy. Ách, hình như Son có nói qua, nhưng nói là phân đầu, cho nên rất ngoài ý muốn a.

"Không có, Lam còn chưa có phát triển nhiều ở kinh thành, liền đến dương thành định cư." Triển Hoành trả lời, Lam nào có nhiều son trang như vậy a, bất quá trước kia Phong chủ tử là người không ai có thể hiểu rõ về ông, tựa hồ hết thấy những thứ này đều đến từ bút tích của hắn.

Tuyết Ân gật đầu, cửa hai nơi Lam son trang đều không sai biệt lắm, đều là ở ngoại ô rừng rậm, không chỉ có thêm kết giới, còn có thêm cả ảo giác, đem Lam son trang giống như ở vách núi đen.

Đi vào lam son trang, lại cùng chỗ ở dương thành không quá giống nhau, kết cục bố trí vẫn không sai biệt lắm.

Tuyết Ân nhìn bản đồ, mặt trên đều ghi rõ nơi nào có cơ quan, nơi nào là cấm địa không nên đi vào. Lam son trang thực sự rất to lớn.

Tuyết Ân không khỏi nghĩ, Lam son trang hẳn đã xuất hiện từ rất lâu, nhưng cũng chưa từng có cáo thiên hạ.

"Triển Hoành, ngươi có biết Lam son trang có lai lịch như thế nào không?" Nàng tuy là Lam thủ lĩnh, nhưng là cũng là người mới, biết đến cũng không so Triển Hoành nhiều hơn bao nhiêu.

Tuyết Ân đi đến nơi có khắc Lam trên tấm bia đá, nhìn điều khắc quái dị kia có chút mê hoặc, nơi này là đường vào Lam son trang.

Hơn nữa nơi này có trận pháp bố trí rất tinh diệu, Tuyết Ân không khỏi cảm thấy son trang như vậy, hẳn là không chỉ có một chỗ.

"Không biết, ngay cả Son chủ tử cũng không biết, Lam son trang là do Phong chủ tử dẫn dắt." Triển Hoành không rõ Tuyết Ân vì sao hỏi như vậy, nhưng vẫn trả lời.

Tuyết Ân gật đầu, sờ soạn một chút hình điêu khắc giống người cũng giống thú kia, sau đó liền đi "Đem người tụ tập đến luyện võ trường."

Một thoáng chốc, mười mấy người liền tụ tập, bọn họ vài người đều là đệ tử mới thu nhận, đây là yêu cầu của Tuyết Ân, trước không cần mấy lão nhân ở dương thành Lam son trang đến.

"Đây là đội trưởng Lam dong binh đoàn, mọi người gọi nàng là Tuyết chủ tử." Triển Hoành hướng mười mấy người giới thiệu chủ tử.

Tuyết Ân ngồi ở vị trí thủ lĩnh, mình sa màu đen rủ ở trước mặt nàng, làm cho người ta thấy không rõ mặt nàng, nhưng là nhìn thân hình, cũng biết được nàng là một nữ hài tử bé bỏng.

Mười mấy người có chút chất vấn Tuyết Ân, dù sao thân hình bé bỏng này, làm cho bọn họ có chút không dám thần phục, bọn họ không phải là không nghe lời Triển Hoành cùng Son.

Nhưng là hiện tại thấy được, vẫn là rất thất vọng, dù sao một bóng dáng mảnh mai, trên người không phát hiện ra tia linh lực nào, làm sao có thể đảm đương vị trí thủ lĩnh.

"Còn không hướng chủ tử quỳ xuống." Triển Hoành lãnh hạ thanh âm.

Tuyết Ân vẫy tay ý bảo Triển Hoành đứng ở một bên, ngân mâu dưới hắc sa, lạnh lùng nhìn mười mấy người đứng trước mặt.

"Thế nào, không phục?" Thanh âm lạnh lùng, tản ra hàn khí, làm cho tâm bọn hắn một trận hoảng hốt

Mười mấy người không có hé răng, cũng không có phủ nhận, nhưng tâm tư đều không sai biệt lắm.

"Cho các ngươi một cơ hội, đả bại ta. Ta sẽ không ly khai ghế, các ngươi nếu có thể đả bại, vị trí thủ lĩnh sẽ cho các ngươi ngồi."

"Tuyết chủ tử." Triển Hoành kinh ngạc mở miệng, điều này làm sao có thể được. Mười người này tuy không tính là rất giỏi, nhưng mười mấy người liên hợp lại hoàn toàn có thể đả bại Tuyết chủ tử.

"Ngươi cảm thấy thực lực giữa Son và mười mấy người bọn họ như thế nào?" Tuyết Ân hỏi ngược lại, không phải là nàng cuồng vọng, mà là nàng tuyệt đối tự tin có thể thắng mười mấy người này, thậm chí không cần bọn họ tới gần, nàng liền có thể giết bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 159: Là Tiếp Tục Hay Thân Phục?

"Thuộc hạ minh bạch." Triển Hoành nghe xong sau, liền thối lui sang một bên.

Nếu là Sơn chủ tử, mười mấy người này tuyệt đối không thể là đối thủ của hắn, Tuyết chủ tử có thể đã bại Sơn chủ tử, vậy thì đối phó với mười mấy người này, hắn là có thể.

Dưới ánh trăng, hàn khí thổi qua, Tuyết Ân lạnh lùng nhìn mười mấy người không phục này. Mười mấy người nhìn nhau, cảm thấy bản thân mình giống như bị vũ nhục, không có nói thêm một câu, mấy người nhất thời công hướng Tuyết Ân.

Đều là võ giả, đối với bọn họ mà nói điều này chính là khiêu chiến.

Phần lớn là võ đạo, chỉ có một người là ma pháp.

Tuyết Ân nhàn nhã ngồi trên vị trí chủ thượng, nhìn vũ khí ở dưới ánh trăng lóe lên hàn quang, hướng bản thân đâm tới.

Triển Hoành có chút nhíu mày, Tuyết chủ tử động cũng không thêm động, vẫn ngồi lẳng lặng trên ghế. Mắt thấy những thứ vũ khí kia sắp đâm đến trước mặt, còn có ma pháp sư kia, hỏa cầu của hắn cũng hướng Tuyết Ân bay đến.

"Biển cát!" Tuyết Ân mày cũng chưa từng nhăn một chút, nhàn nhạt nói, sau đó vờn tay, nhẹ nhàng tiếp được hỏa cầu kia.

Dứt lời, dưới chân mười mấy người nhanh chóng hóa thành sa mạc, mà bọn họ cho dù có chạy nhanh đến đâu, vẫn không thể thoát khỏi.

Tuyết Ân tay nắm lấy hỏa cầu, nhìn thoáng qua, sau đó liếc mắt nhìn người ném hỏa cầu kia, ném lại cho hắn, nhưng trong hỏa cầu đã bỏ thêm linh lực, khiến hỏa cầu đốt càng thêm nóng rực.

Hắn là người duy nhất không bị chìm trong biển cát, bởi vì hắn từ đầu đến cuối đều không hề động.

Người ném hỏa cầu kia sắc mặt trắng bệch nhìn Tuyết Ân, hoặc là khi thấy quả cầu của mình bị ném ngược trở về mà khí thế còn mạnh hơn.

Mắt thấy hỏa cầu sẽ trúng người nọ, trong tay Tuyết Ân bỗng xuất hiện một cái băng tiễn bay ra, sau đó bắn diệt hỏa cầu.

Mặt khác những người còn lại vẫn đang giãy dụa, nhưng dù họ dùng cách gì vẫn thoát khỏi trói buộc của biển cát.

Mà gã pháp sư kia, nhìn đồng bọn của mình vẫn đang giãy dụa trong biển cát, sau đó lại một hỏa cầu bay ra, bản thân kiễng chân nhảy lên, thẳng tắp hướng Tuyết Ân bay đến.

Tuyết Ân hơi hơi ngẩng đầu, xuyên hắc sa, nhìn người vội vàng đang hướng mình đến, trên tay lại xuất hiện vài băng kiếm "Lạc."

"Phù phù"

Người duy nhất không bị chôn vùi trong biển cát, yên lặng đứng một bên, nhìn bọn họ giãy dụa, không có cầu xin tha thứ, không có thân phục, Tuyết Ân cũng lẳng lặng ngồi ở vị trí chủ vị nhìn hết thấy.

"Đây là cát?"

"Không phải nhưng rất giống, đến cùng là cái gì?"

"Cửu tinh trung cấp ma pháp sư!" Ma pháp sư kia trầm giọng nói.

Một lời vừa ra, mười mấy người đang giãy giụa giật mình ngẩng đầu hướng Tuyết Ân, trong mắt không thể tin.

"Cửu tinh trung cấp ma pháp sư?" Triển Hoành cũng là không tin nhìn Tuyết Ân, điều này sao có thể, nàng không có linh lực, cùng người thường giống nhau.

"Các ngươi là muốn tiếp tục hay thuận phục?" Tuyết Ân không có vì bọn họ giải thích nghi hoặc, kỳ thực ngay cả chính nàng cũng không biết bản thân ma pháp đến giai đoạn nào, bởi vì không xác định được.

Dưới ánh trăng, mười mấy người đưa mắt nhìn bóng dáng nhỏ nhắn ngồi trên chủ vị, nàng khí định nhàn nhã, đối với bọn họ không phục, cũng không có quá nhiều khó xử cùng tức giận. Thân mình nhỏ nhắn kia quả thật có một loại khí thế quân lâm thiên hạ khó thấy.

"Ta thuận phục." Mười mấy người cùng kêu lên trả lời.

"Biển cát không." Tuyết Ân cười môi cười, mười mấy người lúc này còn chìm trong biển cát, giờ phút này lại khôi phục bộ dáng, giống như vừa rời biển cát căn bản là chưa từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160

"Quy củ hử là Triển Hoành đều đã nói, ta sẽ không nói nhiều, tóm lại người phản ta, ta có rất nhiều làm cho hử sống không bằng chết!"

"Vâng." Mười mấy người cùng kêu lên trả lời.

Tuy rằng Tuyết Ân nói rất bình tĩnh, nhưng dưới bình tĩnh chính là khí phách, lạnh lùng, uy nghiêm, đều làm cho bọn họ vô pháp kháng cự.

Tuyết Ân nhìn sắc trời, hiện tại đại khái cũng là rạng sáng, nàng cần phải hồi hoàng gia học viện.

"Ta không có nhiều thời gian ở Lam, hết thấy đều do Triển Hoành làm chủ, có việc gì xin chỉ thị của hử liền có thể. Hãy nhớ ta không cho phép phản bội."

"Vâng."

"Lui ra đi." Tuyết Ân vẫy tay cho bọn họ lui ra, nàng muốn bắt đầu từ lính đánh thuê xuất hiện, bằng không tương lai những người đó cùng những người này giống nhau, không phục bản thân nàng, cũng như quy tắc của nàng, như vậy rất dễ dàng xuất hiện phản đồ.

Chờ mọi người lui ra xong, chỉ còn Triển Hoành cùng Tuyết Ân

"Thành lập dong binh đoàn loại nhỏ là có thể, không cần lộ hử ra. Nhưng là ta muốn đều phải là tinh anh, Triển Hoành, ngươi có biết phải làm như thế nào không?"

"Thuộc hạ minh bạch." Triển Hoành cung kính trả lời.

"Ân, cấp hồi âm cho Xà Kiến Hoa ra sao rồi?" Tuyết Ân cũng không quên Xà Kiến Hoa thoái thác Lam lính đánh thuê điều tra chuyện của nàng.

"Hết thấy đều dựa theo ý tứ chủ tử."

"Uh, không thể để cho hử sinh nghi ngờ." Xà Kiến Hoa tuy là phế tài nhất gan, nhưng là đầu cũng không đơn giản. Một điểm nhỏ không cẩn thận, hử liền có thể thấy sự khác thường của Lam, thậm chí còn nghi ngờ thân thể của nàng.

"Chủ tử, đêm nay để đô phía đông có hội đấu giá, ngài muốn đi sao?" Triển Hoành nhớ tới bản thân vừa tới để đô liền nhận được tin tức.

"Đấu giá hội? Bán đấu giá cái gì?" Tuyết Ân có chút tò mò hỏi, không nghĩ tới cái thế giới này thế nhưng cũng có hội đấu giá. Như thế cũng tốt, chính là giống như nàng không có tí bạc nào cả, dù sao bạc là do Manh Từ Hề chương quản.

"Không biết, bắt quá có rất nhiều cao nhân đều tụ hợp lại, chắc là có thứ tốt, bắt quá nghe nói là một bán thú."

"Bán thú?" Bán thú tộc cùng Tinh Linh tộc cùng tồn tại, nhưng bán thú tộc trời sinh yếu ớt nhưng số lượng lại vô cùng ít. Cho nên dù rất yếu, không có tác dụng gì nhiều, nhưng vẫn rất đặc biệt.

"Vâng."

"Đã biết, hiện tại có đủ bạc không?" Tài vụ do Manh Từ Hề quản, trên người nàng không có bao nhiêu bạc, nhưng là thời điểm cần đến bạc, Từ Hề đều sẽ cho nàng.

"Tuyết chủ tử, chỉ cần đến ngân hàng tư nhân có chữ thiên là có thể lấy tiền."

Tuyết Ân ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía Triển Hoành "Ngươi xác định lúc trước Lam là tổ chức sát thủ?"

Triển Hoành hơi nhíu mày một chút, không hiểu câu nói của Tuyết Ân mấy, nhưng vẫn đứng đắn trả lời, "Là."

Nhìn phản ứng của Triển Hoành, Tuyết Ân cười ha ha "Đã biết, ngươi theo giúp ta đi đến chỗ hội bán đấu giá đi."

Nói thật ra, bí mật của Lam thật sự rất nhiều, có lẽ tổ chức sát thủ chính là một bộ phận nhỏ của Lam, hiện tại lại có cả ngân hàng tư nhân, thì phải nói căn bản là không cần nàng lo lắng kiếm bạc, như thế rất tốt a.

Triển Hoành có chút khó hiểu, hẳn đâu có nói sai, vì sao chủ tử giống như cười thật vui vẻ "Tuyệt chủ tử, Triển Hoành không có trả lời sai đi?"

"Không có, ta chính là cảm thấy ta làm chủ tử có chút không xứng, biết đến không nhiều lắm." Đối với Lam, nàng biết đến quả thật không nhiều lắm, nhưng mỗi lần luôn có thể mang đến cho nàng kinh hỉ, như vậy cũng không sai.

"Tuyệt chủ tử còn muốn biết cái gì, Triển Hoành sẽ trả lời hết cho người." Triển Hoành có chút tự trách mình, thế nhưng không có đem tình huống của Lam báo cáo rõ ràng cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Mới Tới Hội Đấu Giá

"Ngày khác rồi nói sau, còn có một canh giờ liền phải về, chúng ta đi thôi." Tuyệt Ân nói xong liền ra khỏi Lam sơn trang, cười yêu thú cùng Triển Hoành đến nơi là gọi là hội bán đấu giá kia.

Kỳ thực nói là địa hạ bán đấu giá, kì thực cũng là bán đấu giá đứng đắn, chính là triều đình mọi người mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi.

"Chủ tử, nơi này đó là địa hạ đấu giá hội, cơ hồ là một năm mới tổ chức bán đấu giá một lần." Triển Hoành đem một khối ngọc bài đưa cho người thủ vệ, liền cùng Tuyệt Ân tiến vào.

Bên ngoài nhìn đơn giản, kì thực bên trong lại cực kỳ xa hoa tráng lệ.

Thời điểm Tuyệt Ân đi tới, xem bên trong rộng lớn, cũng không phải có vẻ ngoài ý muốn, dù sao đây là kiến trúc cổ đại. Kỳ thực kiến trúc cổ đại một điểm đều so với hiện đại kém hơn.

Mọi người trong sân, đều là mặc quần áo tơ lụa hoa lệ, vừa thấy chính là phú quý nhân gia, nói vậy muốn tham gia hội đấu giá như vậy, không chỉ có tiền mà còn phải có cả địa vị.

Hơn nữa rất nhiều người đến đều mang mặt nạ, không muốn làm cho người khác nhìn thấy bộ mặt thật của mình.

"Một năm mới cử hành một lần, năm trước cử hành bán đấu giá cái gì?" Tuyệt Ân nhỏ giọng hỏi.

Hiện tại đấu giá hội còn chưa bắt đầu, rất nhiều người đều đang theo dõi xem bán đấu giá cái gì.

"Năm trước bán đấu giá là tuyệt phẩm bát quái lò luyện đan, nghe nói dùng lò luyện đan này sẽ luyện ra được nhiều đan dược quý giá." Mỗi một năm bán đấu giá cái gì, Lam đều biết, cuối cùng rơi vào trong tay ai cũng sẽ biết, trừ bỏ năm trước là không biết.

"Lò luyện đan? Cuối cùng rơi vào tay ai?" Tuyệt Ân con ngươi sáng ngời, lò luyện đan là thứ tốt, năng tính toán lần này ở hoàng gia học viện học hai môn, một môn võ đạo, một môn luyện dược.

"Không biết, chúng ta tra thế nào đều không có tra được người này." Nói đến bán đấu giá năm trước, Triển Hoành liền cảm thấy tiếc nuối, Lam thế nhưng không có tra ra.

Tuyệt Ân gật đầu, sau đó nói "Người tại đây chờ, ta nhìn chung quanh xem."

"Vâng."

Tuyệt Ân liền đi chung quanh nhìn xem. Đấu giá hội này, bán cái gì cũng đều là cực phẩm, thậm chí có cả một ít tinh linh. Bất quá cùng Tiểu Đoàn Tử của nàng không thể so được.

Còn có bí tịch võ đạo, bí tịch ma pháp, nhưng đối với Tuyệt Ân mà nói đều vô dụng. Hơn nữa quy củ nơi này chính là, một người chỉ có thể mua nhiều thứ nhưng tuyệt nhiên không được mua giống nhau, nếu không về sau sẽ bị cấm tham gia vào đấu giá hội.

Những đồ bán đấu giá đều là những vật cực kỳ quý hiếm, đều có giá ít nhất là một trăm vạn lượng bạc trắng. Giá trên trời, nhưng đều là báu vật ngàn năm mới có, có một số người bán hết gia tài cũng muốn mua được bảo vật. Tiền không có, còn có thể kiếm lại, nhưng bảo bối chỉ có một, thế gian khó tìm.

Tuyệt Ân nhìn, bán đấu giá sắp bắt đầu, cùng hiện đại không có gì khác nhau, đều là mỹ nữ đem bảo vật ôm vào, sau đó bắt đầu tiến hành bán đấu giá.

Tuyết Ân chờ món đấu giá cuối cùng, đối với mấy thứ này đều không để ý.

Tuyết Ân đột nhiên cảm nhận được ánh mắt nóng rực chiếu thẳng vào mình, vừa nhấc đầu, nhìn ánh mắt kia, không khỏi nhú mày, thế nào đến chỗ nào đều có thể thấy người này.

Người nọ hướng Tuyết Ân vẫy tay, ý bảo nàng đến ghé lô đi, hần chờ nàng.

Tuyết Ân trừng mắt nhìn hần một cái, thực làm không hiểu, sau đó mang theo Triển Hoành liền đi đến ghé lô lâu hai.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Đấu Giá Hội Ngộ Người Quen

"Thế nào đến nơi này cũng có thể thấy người, người thế nào nhận ra ta." Vào ghé lô Tuyết Ân lại hỏi, nàng nhìn bản thân nguy trang thành như vậy, hần thế nhưng có thể nhận ra nàng.

Nhưng đồng dạng, nàng cũng tự trách mình, vì sao Ly Thiên Dạ đội mặt nạ, làm đen tóc bạc, nàng cũng như trước nhận ra hần?

"Tâm linh tương thông." Ly Thiên Dạ cười nói, nhưng thanh âm cũng không giống thanh âm của hần.

Tuyết Ân trừng mắt, người này da mặt thực dày, ai thèm cùng hần tâm linh tương thông.

"Người sẽ không là vì người bán thú kia đấy chứ?" Tuyết Ân ngẩng đầu cảnh giác nhìn Ly Thiên Dạ, biết rõ nhìn không thấy vẻ mặt của hần, nàng chính là biết người này đang cười.

"Ái phi nếu thích, bốn vương tự nhiên hai tay dâng lên." Ly Thiên Dạ trêu tức nói, đương nhiên, điều này đối với hần mà nói, không phải là trêu tức, mà là thật sự.

Chỉ cần nàng thích, hần đều nguyện ý làm, hai tay dâng lên cho nàng, chỉ cần có thể thấy nụ cười của nàng.

"Người cũng không sợ chú nha." Luôn nói lời ngọt ngào, cũng không sợ hần răng nanh chú nha.

"Có ý tứ gì?" Ly Thiên Dạ mê mang, cái gì là 'chú nha'? Vì sao hần nghe không hiểu.

"Không nói cho người." Tuyết Ân phì một tiếng bật cười, nguyên lai Ly Thiên Dạ hần cùng có lúc không hiểu, đương nhiên nàng sẽ không nói cho Ly Thiên Dạ là có ý tứ gì.

Ly Thiên Dạ sùng nịnh nhìn Tuyết Ân cười vui vẻ, tựa hồ mỗi khi nhìn nàng cười, cảm giác giống như chiếm được toàn bộ thế giới, làm cho tâm hần trông trải nhiều năm, nháy mắt tràn đầy.

Những vật phẩm kia bán đấu giá đến kết thúc, kế tiếp đó là bán đấu giá người bán thú kia.

Mọi người nguyên bản đang còn âm ỉ bàn luận, giờ phút này đều yên tĩnh, chờ vật phẩm quan trọng nhất của ngày hôm nay xuất trường, chính là người bán thú kia.

Nghe nói lần này bán thú bán đấu giá là tứ đại gia tộc - đệ nhất gia tộc trà gia tiểu công tử đứng ra chủ trì. Nghe nói trà gia tiểu công tử là người so với nhị hoàng tử còn mỹ hơn, khiến không ít nữ nhân muốn gả, dù chỉ làm thiếp cũng đủ hạnh phúc.

"Có người so với ta còn tuấn mỹ hơn, người có phải hay không không cần ta?"

Tuyết Ân đột nhiên hoảng sợ nhìn Ly Thiên Dạ, tuy rằng nhìn thấy là mặt nạ màu bạc của hần, nhưng nàng lại cảm thấy Ly Thiên Dạ không đùa cợt chút nào mà cực kỳ nghiêm túc.

"Ta vốn không muốn người được không?" Bọn họ cho tới bây giờ sẽ không phải là cái loại quan hệ đó, hơn nữa nếu là quan hệ tình lữ, càng không cần hỏi loại vấn đề ngây thơ như thế.

Ly Thiên Dạ nháy mắt lạnh xuống, hần nghiêm cẩn hỏi nàng như vậy, nàng cư nhiên lại cấp cho hần đáp án như thế, đều đã tiếp nhận nạp giới liên hoa độc nhất thế gian của hần rồi, nàng thế nhưng là...

Quên đi, dù sao cô gái này chỉ có thể là của mình, hần không cho phép người khác cướp nàng đi.

Hai thiếu nữ xinh đẹp đi phía trước, ở giữa là một thiếu niên, theo sau là hai thiếu nữ khác.

Hai thiếu nữ đứng tránh sang hai bên, thiếu niên ở giữa bước ra đi ra, toàn hội trường đều hít một hơi. Đó là một nam nhân thể nào, ngay cả nam nhân cũng có chút mê ly.

Tuyết Ân có chút kinh ngạc nhìn thiếu niên kia, không hổ họ Trà, màu tóc cùng con ngươi đều màu trà, trông rất đẹp mắt, hình dáng nhu hòa, được khảm vừa đúng ngũ quan, hẳn làm cho người ta có một loại cảm giác xuân phong nhu hòa.

Không giống với Ly Thiên Dạ hay Âu Nhan Mộ, rõ ràng đều rất tuấn mỹ, nhưng lại đem người khác cách xa ngàn dặm. Mà Trà công tử này, hơi thở nhu hòa, làm cho người ta không khỏi muốn tới gần, muốn thân cận, hơn nữa có một loại cảm giác, làm cho người ta muốn sùng ái hẳn. Khó trách có một truyền thuyết như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Gặp Bán Thú. Kinh Hãi

"Không được nhìn, chỉ có thể nhìn ta." Ly Thiên Dạ thấy Tuyết Ân nhìn chăm chăm vào người thiếu niên kia, vô cùng không vui. Sau đó nhanh chóng đi đóng cửa sổ, tháo xuống mặt nạ màu bạc của mình, tiến đến trước mặt nàng.

Tuyết Ân có chút bật cười, bất đắc dĩ nói "Ly Thiên Dạ, ngươi như vậy thật ấu trĩ."

Mộ Dã đứng ở một bên, mắt chữ a mồm chữ o nhìn tình cảnh trước mắt, đây là của hắn chủ tử? Người mà cự nhân ngàn dặm, chán ghét nữ nhân tới gần?

Chủ tử có phải hay không bị ngược, thế nhưng biến thành kỳ quái như vậy, ngày thơ như vậy.

Triển Hoành đứng ở một bên bĩu môi, hẳn không giống Mộ Dã kinh ngạc như vậy. Nhưng khi nhìn Ly Thiên Dạ bỏ mặt nạ xuống có chút giật mình, nguyên lai là hắn. Chẳng qua giờ phút này Ly Thiên Dạ ngày thơ ăn dấm chua, khác hoàn toàn cái người mang bộ dáng lạnh lùng có thể tự do xuất nhập Lam sơn trang. Không ngờ người như vậy cũng có một mặt ngày thơ như thế.

Mộ Dã tiếp thu ánh mắt lạnh lùng của Ly Thiên Dạ, vội vàng khép miệng mình lại, dời ánh mắt của mình đi, không dám tiếp tục nhìn.

"Ta mặc kệ, ngươi không thể nhìn chăm chăm người khác." Ly Thiên Dạ chính là cảm thấy trong lòng không thoải mái, không thích nàng nhìn chăm chăm người khác như vậy. Hắn thích nàng trong mắt chỉ có hắn, bằng không hắn sẽ cảm thấy hoảng sợ, có một loại cảm giác nàng tùy thời có thể rời đi.

Tuyết Ân hất mặt hắn ra "Bán đầu giá sắp bắt đầu, đừng náo loạn."

Ly Thiên Dạ này thật sự là đầu bị lừa dối, mọi người ai cũng thích thưởng thức cái đẹp, hơn nữa thiếu niên kia hơi thở nhu hòa, thật sự là làm cho người ta không khỏi muốn tới gần, nàng lại không có ý gì khác.

Ly Thiên Dạ có chút thất vọng, một lần nữa đem mặt nạ bạc mang lên trên mặt nhằm che giấu nỗi thất vọng vừa rồi.

Không tiếng động thờ dài một hơi, hiện tại không vội, nàng còn chưa cập kê, nàng vẫn là nữ hài tử, không hiểu chuyện tình cảm nam nữ. Việc hắn cần phải làm là canh giữ ở bên người nàng, bá đạo cũng tốt, chiếm đoạt cũng tốt, cảm động cũng tốt, dù sao cả cuộc đời nàng người duy nhất có thể sánh đôi chính là hắn.

"Tin tưởng tất cả mọi người đều phi thường chờ mong tuyệt phẩm đêm nay, tin tức hai ngày trước đã thông báo ra ngoài, như vậy hiện tại liền bắt đầu đi." Trà gia thiếu niên nói xong, vỗ vỗ bàn tay.

Một thoáng chốc, hai vị xinh đẹp thiếu nữ nâng ra một cái giá chữ thập, mặt trên buộc chặt một nam tử có một đôi mắt màu lam độc nhất vô nhị.

Hắn híp hai mắt, hô hấp mỏng manh, mái tóc đen dài hơi rối, khoe miệng còn có một tia máu, làm khuôn mặt càng trở nên trắng bệch.

Thời điểm nhìn thấy khuôn mặt đó, Tuyết Ân hô hấp cứng lại, giống như một con cá mắc cạn từng ngum từng ngum hô hấp, một cổ thù hận vọt tới đầu, cả người tan ra sát khí, hận không thể lao xuống cái người bị buộc chặt kia chém thành tám khối.

"Tuyết Ân." Ly Thiên Dạ cảm giác không ổn liền nắm chặt tay Tuyết Ân. Tại sao lại bỗng dưng trở nên lạnh lẽo như vậy, vì sao khi nhìn thấy bán thú kia, nàng thể nhưng có oán hận như vậy.

Lý trí khôi phục lại một chút, thù hận cũng lui xuống một chút, khôi phục hô hấp bình thường, nhưng là ánh mắt nàng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm bán thú kia.

Bỗng nhiên, bán thú đang bị buộc chặt trên giá, mở to hai mắt, hướng Tuyết Ân bên này nhìn xem, sau đó gọi lên tà mị cười, vết máu bên môi, giống như một đóa hoa tràn ra, vô cùng tà mị cùng quý dị!

Tuyết Ân nhắm mắt lại, muốn cho bản thân quên đi khuôn mặt này, quên đi hình ảnh máu tươi trên đỉnh núi kia...

Trà gia thiếu niên theo ánh mắt bán thú nhìn qua, có chút nhíu mày. Chỗ ghé lô kia là khách quen của y, năm nay thế nhưng dẫn theo người.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Bán Đầu Giá Bất Đầu

"Sư phụ." Triển Hoành cũng mạnh mẽ hô lên. Cái người đang bị buộc chặt kia, không phải sư phụ của hắn sao. Sư phụ làm sao có thể là bán thú, còn bị mang đi bán đầu giá nữa.

"Sư phụ?" Tuyết Ân quay đầu nhìn về phía Triển Hoành, đây là có chuyện gì, hắn làm sao có thể là sư phụ của Triển Hoành. Điều này sao có thể. Thật sự là rất buồn cười.

"Khuôn mặt kia rõ ràng chính là sư phụ, nhưng con người sư phụ không phải là màu lam." Triển Hoành cũng chú ý tới cặp con ngươi màu lam kia, có chút thất vọng.

Sư phụ đã biến mất hai năm, không có tin tức gì. Hơn nữa nam tử này khi đang bị trói trên kia, thời điểm nhìn sang bên này, đều là nhìn chăm chăm vào Tuyết chủ tử, cũng không có nhìn hắn.

"Ly Thiên Dạ, bán thú này ta muốn." Dù cho táng gia bại sản, bán thú này nàng muốn.

"Hảo." Ly Thiên Dạ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, tự nhiên là cái gì đều sẽ đáp ứng.

Hắn không biết vì sao khi nàng nhìn thấy bán thú kia, thù hận ngập trời cùng sát khí đầy người, nhưng là nàng muốn, hắn liền cho nàng, nếu là nàng chụp không dưới đến, hắn có thể chụp được đến tặng cho nàng, bởi vì đó là nàng muốn.

Trà thiếu gia nhìn thoáng qua Tuyết Ân, sau đó trở lại hiện trường, hiện tại là thời điểm bán đầu giá, việc hắn cần làm bây giờ là đem bán thú này bán ngay đi.

"Bán thú tộc, cùng Tinh Linh tộc cùng nhau tồn tại, nhưng lại không giống với Tinh Linh tộc. Hắn không có sức chiến đấu, nhưng lại rất thông minh. Mặc dù bán thú bản thân rất yếu, nhưng cũng không muốn vì nhân loại chúng ta sử dụng. Hiện tại số lượng bán thú ngày càng ít, cho nên bán thú chỉ có thể hóa thành hình người. Nói như vậy chắc mọi người hiểu trần quý như thế nào rồi chứ. ."

Trà thiếu gia giới thiệu đơn giản, sau đó lại nhìn thoáng qua ghé lô lầu hai, không biết là nhìn Ly Thiên Dạ hay vẫn là Tuyết Ân.

"Trà gia công tử, giá khởi điểm là bao nhiêu?"

"Tuyệt phẩm như vậy, chắc phải trăm vạn bạc trắng đi?"

...

Mọi người phía dưới nghị luận không ngừng, nhưng chỉ cần Trà thiếu gia mở miệng, sẽ tuyệt đối an tĩnh lại.

"Quy củ của Trà gia đấu giá hội vĩnh viễn như thế, tuyệt phẩm bán đầu giá giá quy định trăm vạn bạc trắng, hiện tại bắt đầu."

"Năm trăm vạn!"

Trà thiếu gia vừa mới nói xong, liền có người bắt đầu kêu giá, một lần mở miệng đó là năm trăm vạn bạc trắng. Chắc chắn, quả nhiên tới nơi này đều là người có tiền, không phải có tiền thì là cực kỳ có tiền.

"Một ngàn vạn!"

"Một ngàn năm trăm vạn!"

"Ba ngàn vạn!"

...

Giá bán càng ngày càng cao, hai vị nữ nhân kia không có mở miệng, Trà thiếu gia cũng định thần nhân nhả lắng nghe. Bán thú này giá đã lên đến như vậy, khẳng định là vẫn sẽ tiếp tục a.

"Không phải nói bán thú kiều ngạo sao, không dễ dàng để người khác sở dụng, chỉ vì người hữu duyên hay sao? Vì sao những người kêu giá lại nhiệt tình như vậy." Tuyết Ân nghe mọi người phía giới kêu giá, nghi hoặc hỏi.

Nàng tới nơi này là muốn nhìn một chút. Nhưng sau khi nhìn thấy bán thú kia, nàng quyết định muốn đem bán thú này mua về.

"Có cơ hội tiếp xúc với bán thú, mới biết được có phải hay không là người hữu duyên. Hơn nữa bán thú có thể hóa thành hình người, đó là cực kỳ trân quý. Nếu có thể sở dụng bán thú, hoàng đế các nước sẽ không buông tha một cơ hội như vậy."

Hắn cũng muốn bán thú này, nhưng là thời điểm bán thú kia nhìn về phía bên này, hắn chỉ biết bán thú này đối với hắn căn bản là vô dụng, người bán thú hữu duyên là Tuyết Ân.

Mọi người vẫn tiếp tục kêu giá lên tới hai ngàn vạn hoàng kim.

Chắc chắn, bỏ hết có vốn liếng như vậy chỉ đủ mua một bán thú, quả thực là rất thừa tiền mà.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Năm Ngàn Vạn

"Ghé lô phòng chữ Địa ra giá hai ngàn vạn hoàng kim, còn có ai ra giá cao hơn nữa không?" Trà gia thiếu niên nói xong nhìn về phía Tuyết Ân, không dễ phát giác nhử mồi.

Tuyết Ân nhìn về phía ghé lô đối diện, nơi đó tuy rằng mở cửa sổ, nhưng lại không nhìn thấy người. Nhưng giọng nói kia đối với nàng vô cùng quen thuộc, đó là hộ vệ của Bắc Huyền Thanh Jersey.

Đối với tâm tư của Bắc Huyền Thanh, Tuyết Ân cũng có thể hiểu. Chính bản thân hắn đã không cần che giấu thân phận của Jersey, hiển nhiên cũng đã được Hoàng Đế Bắc Vực đồng ý đi.

Bằng không Bắc Huyền Thanh chỉ là một vị hoàng tử làm sao có thể có nhiều tiền đến như vậy. Xem ra bán thú này rất được các nước hoan nghênh.

"Ba ngàn vạn hoàng kim."

Dứt lời, khiến cho sóng to gió lớn, không nghĩ tới còn có người ra giá tiền cao hơn.

Lần này không đợi Tuyết Ân nhìn qua, người nọ đã nhìn lại nàng. Tròng mắt dưới mặt nạ màu vàng, trêu tức nhìn nàng

"Các người rủ nhau tới?" Tuyết Ân nhìn về phía Ly Thiên Dạ, hỏi. Hay là hai bọn hắn đều cho người theo dõi nàng.

Ly Thiên Dạ lắc đầu "Hắn năm nào cũng xuất hiện ở đây."

Không sai, người ngồi ở ghé lô phòng chữ Huyền kia chính là Âu Nhan Mộ. Hơn nữa hắn tựa hồ luôn chú ý đến Tuyết Ân phía bên này.

"Ghé lô phòng chữ Huyền ra giá ba ngàn vạn hoàng kim, còn có người trả giá cao hơn nữa không?" Trà thiếu gia mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn nhìn lên ghé lô phòng chữ Thiên.

Hắn đối với ghé lô phòng chữ Thiên rất có tin tưởng, cho nên hắn căn bản không vội.

"Triển Hoành, chúng ta có có thể ra bao nhiêu?" Tuyết Ân quay đầu hỏi, đến hai ngàn vạn hoàng kim, đã là cực hạn.

Tuyết Ân bỏ qua Âu Nhan Mộ ở phía đối diện, người này tuyệt đối muốn cùng bản thân nàng đối nghịch.

"Năm ngàn vạn hoàng kim." Triển Hoành cung kính nói, ngân hàng tư nhân của Lam không chỉ có ở riêng Bắc Ngung Đế quốc, mà ở tứ đại quốc đều có. Cho nên giá năm ngàn vạn là hoàn toàn có thể ra.

"VẬY NẸM GẦN VẠN ĐI." TUYẾT ẨM MỞ MIỆNG NÓI. TIỀN MẤT ĐI KHÔNG SAO CẢ, CÒN CÓ THỂ KIẾM LẠI, HƠN NỮA THEO Ý TƯỞNG CỦA TRIỂN HOÀNH, THÌ VẪN CÒN DƯ GIÀ.

Ngân hàng tư nhân cùng ngân hàng ở hiện đại giống nhau, là nơi để gửi tiền vào. Nhưng ở tứ quốc, gia tộc lớn mạnh nhất vẫn là Trà gia.

Bốn đại quốc gia nơi nơi kiểm chế lẫn nhau. Nhưng Bắc Ngung Đế quốc vẫn là quốc gia giàu có nhất trong tứ quốc.

Về phần Đông huyền đế quốc, đó là nơi có địa lý rất tốt, cũng coi như giàu có, nhưng không sánh bằng Bắc Ngung Đế quốc. Ba ngàn vạn hoàng kim, cũng đủ khiến quốc khố thiếu hụt một nửa đi.

Người có tiền đúng là rất tốt. Lúc trước nàng vẫn đang suy nghĩ biện pháp để kiếm tiền, kết quả trở thành Lam thủ lĩnh, liền giải quyết vấn đề này của nàng.

Khó trách nhiều người khát khao vị trí đó như vậy. Đứng là không cần dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

"Năm ngàn vạn hoàng kim!" Triển Hoành hô, năm ngàn vạn hoàng kim, số tiền này đối với Lam không phải là chuyện khó.

"Phòng chữ Thiên, năm ngàn vạn hoàng kim, còn có người ra giá cao hơn sao?" Trà thiếu gia nhìn thoáng qua Tuyết Ẩn, sau đó hô.

Vốn tưởng người đầu giá là nam tử mang mặt nạ màu bạc kia, không nghĩ tới lại là một người khác. Mà lại còn là một thiếu nữ, nhìn qua bất quá chỉ mới gần mười tuổi.

Việc này làm cho mọi người vô cùng giật mình, suy nghĩ không biết là dạng kiệt xuất nhân tài nào, thế nhưng lại một phát kêu giá năm ngàn vạn hoàng kim. Đây chính là giá tiền cao nhất từ trước bán đấu giá tới nay.

"Ghé lô phòng chữ Thiên, năm ngàn vạn hoàng kim, còn có ai ra giá cao hơn nữa sao?"

Dưới đài nghị luận ào ào, năm ngàn vạn hoàng kim. Liền tính bọn họ táng gia bại sản cũng không có nhiều tiền như vậy, vẫn là ngoan ngoãn chờ xem.

Còn nữa, bán thú này mua về nhà cũng vô dụng, lại không để người sở dụng.

"Ghé lô phòng chữ Thiên, năm ngàn vạn hoàng kim, còn có ai ra giá nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Năm Ngàn Vạn Mua Được Bán Thú

"Ghé lô phòng chữ Thiên, năm ngàn vạn hoàng kim, bán!"

Trà thiếu gia nhìn chung quanh một vòng, thấy không có ai mở miệng nói chuyện, liền nói. Sau đó ở bên tai thiếu nữ nói gì đó, thiếu nữ kia liền lui ra.

"Hôm nay bán đấu giá dừng lại ở đây, trà gia lần sau bán đấu giá, hoan nghênh các vị lần sau lại đến." Trà thiếu gia nói xong liền xoay người rời đi.

Trong phòng đấu giá vẫn có người chưa đi, có lẽ là muốn nhìn một chút người dùng năm ngàn vạn hoàng kim mua bán thú kia rốt cuộc là ai đi.

"Cốc cốc "

Triển Hoành mở cửa, ở bên ngoài đứng đúng là thiếu nữ bên cạnh Trà thiếu gia.

"Công tử, tiểu thư thỉnh đem ngân lượng giao cho chúng ta. Sau đó thiếu gia chúng ta cho mời hai vị." Thiếu nữ tiến vào hơi hành lễ, sau đó nói.

"Tiền mua bán thú, các người đến ngân hàng tư nhân chữ Thiên đổi là được." Triển Hoành nói xong đem một khối mộc bài tốt nhất có khắc ký hiệu của Lam, đưa cho thiếu nữ.

Thiếu nữ ngẩng đầu, rõ ràng có chút kinh ngạc, không hổ là người có tiền, lập tức khôi phục thần sắc "Vâng."

"Thỉnh vài vị đi theo ta." Nói xong liền đi phía trước dẫn đường.

Ly Thiên Dạ cùng Tuyết Ẩn đi theo thiếu nữ đến ghé lô phòng chữ Hoàng, đó là Trà gia lưu lại ghé lô của người nhà mình.

"Thiếu gia, công tử cùng tiểu thư đã đến." Đến cửa, thiếu nữ cung kính nói.

"Uh, cho bọn họ vào đi." Bên trong truyền ra thanh âm của Trà thiếu gia.

"Vâng." Thiếu nữ nói xong liền đẩy cửa ra, làm cái tư thế thỉnh vào.

Tuyệt Ân nghĩ, hiện tại cách thời gian hồi hoàng gia học viện còn có nửa canh giờ, gấp một chút hẳn là không sao cả.

"Tại hạ Trà Bá Trọng, không biết hai vị có thể báo danh hay không?" Tuyệt Ân cùng Ly Thiên Dạ vừa mới tiến vào, Trà Bá Trọng liền đứng lên, thỉnh bọn họ ngồi xuống, dò hỏi.

"Trà thiếu gia mời chúng ta chỉ vì hỏi cái này?" Khuôn mặt dưới mũ sa của Tuyệt Ân thoáng ngẩng lên.

"Không phải, Bá Trọng muốn cùng hai vị kết bạn..."

"Trà thiếu gia chẳng lẽ đã quên quy củ bán đấu giá của Trà gia rồi hay sao?" Không đợi Trà Bá Trọng nói xong, Ly Thiên Dạ liền đánh gãy lời nói của hắn.

Trà Bá Trọng nhú nhú mày, con ngươi màu trà có chút thất lạc "VẬY ĐƯỢC RỒI, LÀ BÁ TRỌNG ĐƯỜNG ĐỘT, HI VỌNG NGÀY SAU CÓ THỂ TÁI KIẾN HAI VỊ."

Đối với những khách nhân không muốn dùng bộ mặt thật đến tham gia đấu giá hội, Trà gia bọn họ không thể hỏi, còn phải bảo vệ. Để tránh tiết lộ tin tức của bọn họ, lọt vào đuôi giết.

Cho nên hắn vừa rồi hỏi tên hai người, quả thật phạm vào quy củ.

"Mắt thấy trời sẽ sáng, bán thú ta liền mạng đi. Cáo từ." Tuyệt Ân đứng lên, nàng có chút sốt ruột muốn hỏi bán thú kia một vài việc.

"Như vậy hai vị đi thông thả, Bá Trọng còn có việc muốn xử lý, sẽ không tiễn hai vị." Trà Bá Trọng đứng lên, thật có lỗi ồm quyền.

Ly Thiên Dạ cùng Tuyệt Ân gật đầu, sau đó rời đi. Mộ Dã cùng Triền Hoành hai người đã mang bán thú bị thương đi.

Ra khỏi phòng đấu giá, nhìn cách đó không xa có người đang chờ bọn họ, Tuyệt Ân không khỏi nhú mày. Ly Thiên Dạ cùng Âu Nhan Mộ tuyệt đối là âm hồn bất tán quay chung quanh thân thể nàng.

"Trẫm còn tưởng rằng các người sẽ bỏ trốn, làm hại trẫm lo lắng vô ích." Âu Nhan Mộ nhìn Tuyệt Ân và Ly Thiên Dạ sóng vai mà đến. Rõ ràng lần này hai người đều thay đổi quần áo, rõ ràng đều nhìn không thấy bộ mặt thật, nhưng vì sao hắn vẫn cảm thấy thật chói mắt.

"Mộ Hoàng nói chuyện thỉnh tự trọng một chút." Tuyệt Ân lãnh hạ thanh âm, hiện tại nàng tâm tình không tốt, tốt nhất đừng đến gần nàng gây chuyện.

Một thoáng chốc, Mộ Dã cùng Triền Hoành đã mang theo bán thú kia đi đến.

"Chủ tử, bán thú đã mang đến. Chính là hắn tựa hồ bị thương quá nặng, tạm thời không thể đi được." Triền Hoành đem bán thú giá đến trước mặt Tuyệt Ân.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Thân Thế Bán Thú

"Bán thú người mang về trước đi. Bây giờ cũng không còn sớm, ta cần phải trở về. Hôm khác ta sẽ đến nhìn xem." Tuyệt Ân không nhìn Ly Thiên Dạ cùng Âu Nhan Mộ.

"Vâng." Triền Hoành nhìn thoáng qua Âu Nhan Mộ cùng Ly Thiên Dạ, hai người này sẽ không đi theo hắn chứ?

Mộ Hoàng hẳn không biết, nhưng Ly Thiên Dạ thì khác, hắn có thể tiến vào Lam sơn trang, nếu đi theo...

"Hai người các vị không định trở về hoàng gia học viện sao?" Tuyệt Ân nhìn ra ý nghĩ của Triền Hoành, quay đầu nhìn về phía hai người hỏi.

"Ha ha, tự nhiên là phải về, không biết người là muốn cùng ta ngồi chung yêu thú trở về, hay là cùng Ly vương?" Âu Nhan Mộ nhìn Tuyệt Ân, trong mắt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu.

Nha đầu này giống như cái mê. Mỗi khi hắn lộ một lóp mặt nạ của nàng ra lại phát hiện nàng không chỉ có một lớp mặt nạ.

"Tiểu Đoàn Tử, chúng ta cần phải trở về." Tuyệt Ân lạnh lùng nhìn thoáng qua Âu Nhan Mộ nói.

"Ngô, chủ nhân, được rồi." Tiểu Đoàn Tử từ huyết ngọc trăm chui ra, hai mắt vẫn còn mờ mờ, vốn muốn kháng nghị một chút, nhưng là chủ nhân uy hiếp rất khủng. Tốt nhất vẫn là nên đem nàng trở về rồi ngủ tiếp cũng được.

Trên lưng Tiểu Đoàn Tử xuất hiện hai cánh, sau đó mang theo Tuyết Ân hướng hoàng gia học viện bay đến.

Cho dù lạnh nhạt như Ly Thiên Dạ cùng bình tĩnh như Âu Nhan Mộ, nhìn một màn này đều không khỏi kinh ngạc. Kia là cái tinh linh gì, thế nhưng có thể tùy thời biến hóa thân mình, nhưng lại có thể tùy tâm sở dục mọc cánh? Kia thật là Tinh Linh tộc tinh linh? Nó là tinh linh giai cấp gì, vì sao bọn họ đều không có nghe nói qua.

Nhưng kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, bán thú là của Tuyết Ân, bọn họ tự nhiên là buông tha cho, cũng đi theo trở về hoàng gia học viện.

*

"Tuyết Ân, thế nào, sư huynh có tốt không?" Nhìn thấy Tuyết Ân trở về, Manh Từ Hề hưng phấn giống như gặp được vàng.

Tuyết Ân tháo xuống mũ sa xuống "Hết thấy đều tốt, chính là hôm nay bị mất năm ngàn vạn hoàng kim. Không biết cảm thụ của người bây giờ như thế nào."

"A!" Manh Từ Hề có chút mộng, Tuyết Ân vừa rồi nói cái gì, mất năm ngàn vạn hoàng kim, hỏi nàng thấy như thế nào.

"Năm ngàn vạn... Hoàng kim?" Manh Từ Hề chậm một chút mới phát hiện ra, há hốc mồm nhìn Tuyết Ân.

Tuyết Ân lạnh nhạt gật đầu "Lấy ở ngân hàng tư nhân chữ Thiên."

Manh Từ Hề không chỉ là lão bản của túy mộng tiên, đồng thời cũng là quản lý chi nhánh ngân hàng tư nhân chữ thiên.

"Người... mua cái gì?" Manh Từ Hề có chút hỗn độn. Trong vòng một đêm, năm ngàn vạn hoàng kim cứ thế bay đi.

"Ồ trà gia đấu giá hội, mua được một cái bán thú, hơn nữa nghe Triền Hoành nói, có khả năng là sư phụ của các người, Phong." Tuyết Ân thật lạnh nhạt nói cho Manh Từ Hề.

"Sư phụ đã trở lại sao?"

Hai chữ 'sư phụ', nháy mắt đem Manh Từ Hề vốn đang đau lòng năm ngàn vạn hoàng kim vừa bị mất đi, nháy mắt đầy chờ mong. Nếu không phải Tuyết Ân vẫn còn ở đây, chỉ sợ hiện tại nàng hận không thể một hơi chạy đi chứng kiến một chút.

"Nghe nói rất giống, nhưng là hẳn có một đôi con người màu lam, cho nên..." Hẳn không phải là người kia, nhưng là nàng cũng thật muốn biết lai lịch của bán thú kia là gì, còn có lai lịch của Phong chủ tử trước kia.

"Phong chủ tử không phải là lam mâu, ta có thể đi nhìn hẳn sao?" Manh Từ Hề nháy mắt giống như cà tím ù rù.

Thật vất vả có tin tức sư phụ, nhưng là hiện tại lại bị chặn đứt. Bọn họ tìm sư phụ đã hai năm, nhưng đều không có tin tức gì.

Hơn nữa sư phụ không phải lam mâu, lại càng không phải là bán thú. Sư phụ là người, chân chính người. Cho dù thế nào, nàng cũng phải tận mắt nhìn xem, có lẽ từ trên người này có thể biết một chút tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Thí Nghiệm Linh Lực

"Ngày khác rồi đi, hiện tại đi nghỉ ngơi đi, ngày mai chính là ngày thí nghiệm linh lực, chính thức nhập học rồi."

Tuyết Ân vốn muốn hỏi Manh Từ Hề về chuyện của Phong sư phụ, nhưng là ngấm lại, nàng còn chưa có nhìn thấy bán thú, liền quên đi.

"Uh, tốt." Manh Từ Hề cũng không hưng phấn như lúc trước, một lòng một dạ đều ở trên người bán thú kia, cũng có thể mong muốn sẽ biết được tin tức mới.

*

Hôm sau, là ngày thí nghiệm linh lực, để xem thí sinh có tư cách tiến vào hoàng gia học viện hay không. Sau đó mỗi học viên sẽ được chọn môn học mình yêu thích, mỗi một môn đều có giáo sư chủ trì tuyển chọn.

Bắc Huyền Thanh sớm đã là học viên của học viện, tự nhiên là không cần phải thí nghiệm.

Những người chuẩn bị thí nghiệm linh lực, đều đăng ký trong danh sách. Mượn ngọc thí nghiệm linh lực của hoàng cung, chia làm hai nơi, nam nữ tách ra riêng biệt.

"Ăn muối muối, đường tỳ vẫn là khuyên người đừng thí nghiệm." Xà Ngọc Ngưng trào phúng nhìn Tuyết Ân.

"Đường tỳ là có ý tứ gì vậy?" Tuyết Ân ngẩng đầu làm bộ không hiểu. Xà Ngọc Ngưng cùng nàng xem như đã kết thù oán rồi, đều là do nam nhân kia gây họa.

Xà Ngọc Ngưng là một mỹ nhân thanh tú, tuy rằng không lớn lên ở đế đô, nhưng nữ nhi của đại lý tông chủ đã đến đế đô, nên cũng muốn đến hoàng gia học viện tu luyện.

Liên tính bọn họ không nhận biết Xà Ngọc Ngưng, nhưng là nhận biết được Xà Ngọc Kỳ cùng Tuyết Ân. Một người là thiên tài, một người là phế tài. Phế tài muối muối bị hủy hôn, thiên tài tỳ tỳ ngược lại trở thành chính phi.

Cho nên chuyện Xà gia tỳ muối sớm đã đồn đại toàn thiên hạ, tự nhiên là hiểu được hai người này.

Thời điểm Xà Ngọc Ngưng nói với Tuyết Ân, một ít người liền nhìn về phía bên này, giờ phút này thí nghiệm còn chưa bắt đầu, có chút loạn.

"Nguyên lai người kia chính là Xà gia toàn năng phế tài nhị tiểu thư a."

"Nàng thế nhưng đến hoàng gia học viện, còn muốn thí nghiệm..."

"Đây không phải là rất lãng phí thời gian sao, toàn năng phế tài, thí nghiệm, tự nhiên vẫn là phế tài, chẳng lẽ học viện thu nhận?"

...

Không ít người đến từ nơi khác, tự nhiên là không có gặp qua Tuyết Ân cùng Xà Ngọc Kỳ, giờ phút này tự nhiên cũng vô cùng nghi hoặc .

Nghe thấy những lời bàn luận, Xà Ngọc Ngưng trào phúng gọi lên khoe miệng, miệt thị nhìn Tuyết Ân

"Danh hiệu phế tài của người cả thiên hạ đều biết. Người thế nhưng còn có mặt mũi đến hoàng gia học viện, lại còn thí nghiệm linh lực. Người làm như vậy không cảm thấy rất mất mặt Xà gia sao?"

Xà Ngọc Ngưng so Tuyết Ân lớn hơn ba tuổi, hiện tại đã mười bảy tuổi, so nàng muốn cao hơn một cái đầu. Tuyết Ân ngửa đầu trào phúng nhìn nàng ta.

"Đường tỳ, ý tứ của người là ta khiến Xà gia mất mặt, hay vẫn là khiến hoàng thượng mất mặt?"

"Người có ý tứ gì?" Xà Ngọc Ngưng nhất thời không có phản ứng lại, hơn nữa nàng không thích loại cảm giác này, rõ ràng là nàng ngẩng đầu nhìn bản thân, nhưng là bản thân nàng lại cảm thấy kém một bậc.

Luôn luôn nhàn tĩnh, Xà Ngọc Kỳ đứng dậy, lôi kéo tay áo Xà Ngọc Ngưng "Tỳ tỳ, người đừng nói là nói."

"Kỳ Nhi, ta..."

Xà Ngọc Ngưng còn muốn nói gì, liền bị Xà Ngọc Kỳ kéo sang một bên, nhỏ giọng nói

"Chúng ta đều là phụng ý chỉ hoàng thượng đến hoàng gia học viện, dù thí nghiệm không thông qua, nhưng vẫn được đi vào. Người nói như vậy chính là đang hại chính mình."

Xà Ngọc Ngưng vừa nghe, sắc mặt trắng bệch "Đa tạ Kỳ Nhi nhắc nhở, lần sau sẽ không."

Trời ạ, nàng thế nào lại quên mất việc này, phụng chỉ tiến vào, kia nhưng là có vương bài. Nàng vừa rồi nói như vậy, chẳng phải là đang nói hoàng thượng không phải sao? Nếu truyền đến tai hoàng thượng, kia chẳng phải nàng sẽ rất thảm sao? Thậm chí có khả năng liên lụy đến phụ thân.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Hoàng Gia Học Viện Hội Ngộ Trà Gia Thiếu Gia

Xà Ngọc Ngưng trừng mắt Tuyết Ân, đều là do tiện nha đầu này khiến nàng nói như vậy. Hừ, xem nàng một hồi nàng ta mất mặt thế nào.

"Trà gia thiếu gia đến đây."

Bỗng nhiên, không biết ai bỗng nhiên hô một tiếng, đám người bắt đầu vốn đang tụ tập một chỗ bỗng chốc tách ra.

Tuyệt Ân hạ mắt, trà gia thiếu gia, chính là Trà Bá Trọng đi.

Trà gia trực hệ, chỉ có một con trai độc nhất, đó là Trà Bá Trọng. Bởi vậy đặc biệt được sủng ái, nhưng cũng không vì cưng chiều, mà tỏ ra kiêu ngạo, đặc biệt lễ độ đối xử với mọi người.

Ngay sau đó, Trà Bá Trọng một đầu tóc màu trà xuất hiện trong mắt mọi người.

"Nam tử hảo ôn nhu a."

"So với nhị hoàng tử còn tuấn mỹ hơn."

"Quả nhiên giống như lời đồn, là mỹ nam tử tuyệt sắc."

...

Trà Bá Trọng một thân quần áo bạch y, mái tóc dài màu trà cũng không có buộc lên, trời xanh còn hơi xoắn, con ngươi màu trà đầy nhu hòa.

Cho dù là Xà Ngọc Kỳ cùng Xà Ngọc Ngưng đều đã có người trong lòng, nhưng thời điểm nhìn thấy Trà Bá Trọng, hô hấp cứng lại, nhìn có chút ngây dại.

"Tuyệt Ân, ngươi nhìn, hấn lớn lên thật đẹp mắt." Manh Tử Hề thấy Trà Bá Trọng, lập tức liền quên tâm tình không tốt ngày hôm qua.

Thời điểm Manh Tử Hề đang nhìn Trà Bá Trọng, khiến nàng nhất thời cảm thấy tự ti. Nam tử này lớn lên ôn nhu như vậy, yêu mị, khiến nàng thân là nữ nhân làm sao bây giờ a.

"Muội muội, nha hoàn của ngươi như thế nào không biết nặng nhẹ như vậy? Còn nói lời nói lỗ mãng như vậy, thật sự làm cho người ta..." Xà Ngọc Ngưng một bộ nha hoàn nhà ngươi xuân tâm dập dờn, không có hổ thẹn nhìn chăm chăm nam tử khác, có chủ như vậy nên mới có bộ dạng như thế

"Thật sự là làm cho người ta như thế nào?" Tuyệt Ân giống như không có nghe lời nói Xà Ngọc Ngưng, truy vấn nói.

"Thật sự là khiến ta thân là nữ nhân cảm thấy thật hổ thẹn. Thân là nữ hài tử, thế nhưng nhìn chăm chăm nam tử khác như vậy, thật lỗ mãng. Nếu là tư xuân, không bằng liền gả ra ngoài đi." Xà Ngọc Ngưng một lòng một dạ muốn trị Tuyệt Ân, tự nhiên là ước gì nói lời khó nghe càng nhiều càng tốt.

"Nga, như vậy a, bất quá ta cảm thấy mọi người đều thích cái đẹp, đối với đồ vật đẹp, luôn cảm thấy kinh diễm mà xem nhiều một chút."

Tuyệt Ân cười nhìn đám tiểu thư xung quanh, sau đó hỏi

"Không biết các vị tiểu thư cảm thấy Tuyệt Ân cùng đường tỷ ai nói đúng?"

"Tự nhiên là Tuyệt Ân tiểu thư."

"Chính là, bản thân tâm tư ác độc, mới có ý nghĩ như vậy đi."

"Ài, đây là đường tỷ máu mũi sao, thế nhưng muốn quăng mặt mũi của đường muội nhà mình như vậy."

...

Vài vị thiên kim tiểu thư xinh đẹp đều lên tiếng, nói Xà Ngọc Ngưng không phải.

Tuy rằng các nàng đều có tâm tư gả cho nam nhân ôn nhu như vậy, nhưng các nàng sẽ không thừa nhận. Mà Xà Ngọc Ngưng dám so các nàng với một nha hoàn hạ tiện, điều này không thể tha thứ.

Càng không thể tha thứ là nói các nàng lỗ mãng, bởi vậy càng thêm không thể tha thứ.

"Ta... Ta không có ý nói các ngươi." Xà Ngọc Ngưng thấy không khí không đúng, vội vàng giải thích nói.

Động tĩnh bên này, Trà Bá Trọng tự nhiên chú ý tới, hướng Tuyệt Ân bên này nhìn một chút, vừa vặn nhìn sườn mặt xinh đẹp ở ánh mặt trời chiếu rọi xuống có vẻ thập phần đẹp mắt. Giờ phút này khóe miệng của nàng có độ cong đẹp mắt, làm cho hấn tâm không khỏi động.

"Xà Ngọc Ngưng, ngươi vừa rồi có ý gì." Một đạo thanh âm kiêu ngạo chất vấn vang lên, khiến mọi người cũng tự động nhường ra một lối nhỏ.

Chương 170: Như Bạch Công Chúa

Còn chưa chờ Xà Ngọc Ngưng cùng thiên kim tiểu thư giải thích, bỗng có một đạo thanh âm, vô cùng giận giữ truyền đến.

"Người là ai, cũng dám nói với ta như vậy, ta..." Xà Ngọc Ngưng khi nhìn thấy chủ nhân của thanh âm giận dữ kia, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

"Tham kiến Như Bạch công chúa, ta vừa rồi không biết đó là công chúa, thỉnh công chúa tha thứ." Xà Ngọc Ngưng vội vàng cúi người hành lễ.

Trời ạ, nàng phải làm sao bây giờ. Nàng nhất thời nhanh mồm, nhưng không nghĩ tới người tới dĩ nhiên lại là Như Bạch công chúa. Làm sao bây giờ, đây chính là công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất.

Vốn ở hoàng gia học viện là không có lễ nghi tham kiến hoàng tử công chúa, nhưng là Xà Ngọc Ngưng...

Như Bạch công chúa đen mặt đi đến trước mặt Xà Ngọc Kỳ

"Lặp lại lời nói lúc trước của người?"

"Không dám, ta không có ý từ gì." Xà Ngọc Ngưng sợ hãi nói. Nàng nào dám lặp lại a. Như Bạch công chúa ái mộ Trà Bá Trọng, mọi người ai ai cũng biết .

Nếu là nàng lặp lại, cũng không khác gì nói Như Bạch công chúa là người lỗ mãng, tư xuân đắc tội. Đến lúc đó với tội danh này, không chết thì cũng muốn nửa cái mạng của nàng.

"Không dám, lại còn dám nói lung tung. Đứng qua một bên cho bản công chúa." Bắc Nhượng Bạch trào phúng nhìn thoáng qua Xà Ngọc Ngưng cúi đầu xoay người.

"Vâng." Xà Ngọc Ngưng vội vàng thôi lui sang một bên, giờ phút này nàng đã mồ hôi lạnh liên tục .

Xà Ngọc Kỳ ở một bên nhàn nhạt xem, tính cách tựa hồ hoàn toàn thay đổi, không có khắp nơi cùng Tuyết Ân đối nghịch. Nhưng mà bởi vì như thế này càng khiến Tuyết Ân ngược lại có chút lo lắng . Đến cùng Xà Ngọc Kỳ suy nghĩ cái gì. Đã một thời gian cũng không thấy nàng đến thăm.

"Người chính là phế tài nhị tiểu thư, bị hoàng huynh từ hôn?" Bắc Nhượng Bạch nhìn Tuyết Ân từ trên xuống dưới, trong lòng thầm nghĩ.

Khó trách bị từ hôn, không chỉ là phế tài, lớn lên cũng chỉ có thể xem như thanh tú mà thôi, đã mười lăm , rất nhanh sẽ cập kê , nhưng mà xem ra cũng không có gì đặc sắc.

Tuyết Ân không chút thích thú nhủ này. Ánh mắt không kiên nhẫn không siểm nịnh đón nhận ánh mắt Bắc Nhượng Bạch

"Như bạch công chúa, những gì không nhìn bằng mắt thì chưa chắc đã là sự thật, huống chi là nghe đồn."

Bắc Nhượng Bạch hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Xà Ngọc Ngưng bên cạnh Xà Ngọc Kỳ, liền không nói gì thêm .

"Tại hạ Trà Bá Trọng." Trà Bá Trọng đi đến trước mặt Tuyết Ân nói. Bộ dáng ôn nhu, cười rộ lên càng có thêm một loại sức quyến rũ, kia con người màu trà dường như lóe ánh sáng .

"Tuyết Ân." Tuyết Ân nhàn nhạt trả lời, đối với Trà gia đại thiếu gia này, nàng không có phản cảm gì.

Bắc Nhượng Bạch nhìn thoáng qua, có chút bất mãn chu miệng, nàng không thích Bá Trọng ca ca nhìn nữ nhân khác như vậy.

"Các sư phụ chuẩn bị ra , các người xếp thành hàng, khi được đọc tên thì tiến lên là được."

Không đợi Bắc Nhượng Bạch nói cái gì, liền có người xuất hiện, cũng đem vài thứ đặt trên bàn.

Một thoáng chốc, liền có hai vị sư phụ đi ra , ngồi ở trước cái bàn lớn, nhìn đội ngũ chỉnh tề, vừa lòng gật đầu.

Sau đó bắt đầu thí nghiệm linh lực...

"Xà Ngọc Ngưng."

Xà Ngọc Ngưng nghe thấy người gọi, liền tiến lên thí nghiệm, nhìn ngọc thí nghiệm linh lực trong suốt, tay đặt lên trên khẽ truyền vào một tia linh lực.

Một đạo màu xanh không tính đậm bao phủ linh lực thí nghiệm ngọc.

Sư phụ thí nghiệm nhìn thoáng qua, thất vọng lắc đầu nói "vỡ đạo đi, linh vỡ viện."

"Vâng, cảm ơn sư phụ." Khi nhìn thấy kết quả thí nghiệm, Xà Ngọc Ngưng có chút thất vọng, chung quy vẫn là không có thiên phú.

"Xà Ngọc Kỳ."

Gọi đến tên Xà Ngọc Kỳ, sư phụ thí nghiệm đều không khỏi có chút chờ mong. Thiếu nữ này được mọi người đồn là thiên tài ma vũ song tu, không biết ngọc thí nghiệm linh lực sẽ cho ra kết quả gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Dám Nhục Mạ Ta, Cắt Lưỡi

Xà Ngọc Kỳ mỉm cười tiến lên, tương đương tự tin cùng kiêu ngạo, hướng sư phụ thí nghiệm hành lễ, sau dè tay xuống...

Một cổ lửa vàng vờn quanh ở ngọc thí nghiệm linh lực, có chút chói mắt. Sư phụ thí nghiệm hai mắt rực sáng giống như thấy được bảo vật, liên tục gật đầu.

"Không hổ là ma vũ song tu thiên tài."

Xà Ngọc Kỳ lễ phép cười, sau đó xoay người, "Cảm ơn sư phụ."

"Tuyệt Ân."

Thời điểm gọi đến tên Tuyệt Ân, sư phụ thí nghiệm không khỏi nhú mày. Xà gia cũng thật là, có cả phế tài, lại cũng có cả ma vũ song tu thiên tài, thật sự là vinh nhục cùng nhau.

Tuyệt Ân tiến lên, nhìn ngọc thí nghiệm linh lực chỉ lớn hơn bàn tay một chút. Nghĩ đến thời điểm ở lam sơn trang lúc trước, khối ngọc thí nghiệm linh lực lớn như vậy còn không có phản ứng, một khối nhỏ nhỏ này chắc cũng không có phản ứng gì đi.

"Phế tài cũng muốn thí nghiệm sao?"

"Hay là thôi đi, khẳng định là không có tí linh lực gì, trời sinh phế tài."

"Nếu ta, ngay cả xuất môn ta cũng không dám ra, nói gì đến hoàng gia học viện."

"Ai nha, người ta da mặt dày, không biết xấu hổ, chúng ta đừng nói gì người ta a."

"Ba "

Thanh âm mềm mại kia vừa vang lên, liền cũng vang lên âm thanh bạt tai.

Thiếu nữ bị đánh trên má vẫn còn hiện lên bàn tay đỏ hồng, đồng tử mở thật to, không thể tin nhìn người trước mắt "Ngươi..."

"Lại nhục mạ ta, cắt lưỡi." Tuyệt Ân lạnh lùng nói, con ngươi lạnh băng giống như lưỡi dao, đâm thẳng vào tim. Thanh âm lạnh lùng kia cũng làm cho mọi người từ đầu tới chân lạnh rút, giống như rơi vào hầm băng.

Nàng già vờ yếu ớt, liền nghĩ nàng nhu nhược sao? Nhưng lại dám vũ nhục Tuyệt Ân nàng. Hừ, nàng muốn xem còn ai dám vũ nhục nàng, dám nói nàng là phế tài.

Hừ, tổ chức sát thủ thân bí vang danh một thời – Lam là của nàng. Nàng sẽ khiến cho Lam phát triển thậm chí còn hùng mạnh hơn so với trước. Để xem lúc đây ai mới là thiên tài, ai mới là phế tài

Nàng muốn để cho bọn họ nhìn xem, nàng phế tài Tuyệt Ân, là nghịch thiên như thế nào .

Một màn này, khiến cho mọi người ở đây nhất thời sững sốt. Sau khi hoảng hốt một màn, đổ một ngụm khí lạnh

Người vừa bị đánh kia là phế tài nhị tiểu thư Xà gia sao?

Nàng không phải đang đứng trước mặt ngọc thí nghiệm linh lực sao, thế nào trong nháy mắt đến được trước mặt người khác, còn quăng người ta một bạt

ta, đây là cái tốc độ gì?

Có phải bọn họ bị hoa mắt hay không ?

"Người thế nhưng dám đánh ta, người cái tiện nhân này." Tiểu thư bị đánh sau khi hoảng thần, rống giận ra tay đánh lại Tuyết Ân.

"Dừng tay, các người đang làm cái gì vậy?" Thí nghiệm sư phụ gầm lên.

"Nàng ta dám đánh ta." Thiếu nữ ôm khuôn mặt sưng đỏ, ủy khuất nói. Giờ phút này khóe miệng đã chảy xuống một tia máu, cũng có thể hiểu Tuyết Ân đã đánh ngoạn độc cỡ nào

"Có việc gì sau khi thí nghiệm xong lại nói." Thí nghiệm sư phụ nói "Tiếp tục."

Tuyết Ân con người sắc lạnh liếc mắt thiếu nữ kia một cái. Xem ra cái cô gái này có chút lai lịch, bắt quá một hồi rất nhanh sẽ biết là ai .

Tuyết Ân một lần nữa trở lại trước ngọc thí nghiệm linh lực, đem bàn tay bé nhỏ hạ xuống. Vẫn giống như lúc trước, không có phản ứng.

Thí nghiệm sư phụ giương mắt, kỳ quái nhìn nàng. Không có linh lực, nhưng lại đạt được tốc độ quý mị. Một màn vừa rồi, ngay cả hắn cũng không nghĩ đến, hắn cũng không thấy rõ tốc độ của nàng.

Vốn tưởng rằng ẩn dấu, nhưng là giờ phút này thí nghiệm, nguyên lai thật sự là phế tài, thất vọng lắc đầu "Trừ võ, ma, được ba cái, tùy ý chọn một cái đi."

Tuyết Ân nắm ngọc thí nghiệm linh lực trong tay, ngân mâu nhìn thẳng sư phụ thí nghiệm, một chữ một chữ nói "Ta muốn đi linh võ, bách thảo."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172

"Người không có kia..."

"Oanh "

Lời nói chưa dứt, sư phụ thí nghiệm liền mạnh mẽ đứng lên, hoảng sợ nhìn Tuyết Ân.

"Linh võ, bách thảo." Tuyết Ân ngân mâu nhìn thẳng sư phụ thí nghiệm, hữu lực thả quyết tâm nói xong, đợi thí nghiệm sư phụ gật đầu, sau đó xoay người.

"Ta Tuyết Ân muốn cho các người biết, cái gì là chân chính thiên tài, còn có phế tài là như thế nào nghịch chuyển thiên tài. Nếu còn có người dám dám tiếp tục vũ nhục ta, khi dễ người của ta, thì kết cục sẽ tựa như viên ngọc này."

"Tê" mọi người đều đồng loạt hít một hơi, nhìn khối ngọc thí nghiệm linh lực đã bị vỡ thành bụi phấn.

Nàng thế nhưng một tay làm vỡ vụn linh lực thí nghiệm ngọc, điều này sao có thể.

Trà Bá Trọng ánh mắt sáng quắc nhìn Tuyết Ân, giờ phút này hắn như là thấy được bắc cực tinh tìm được phương hướng.

"Người thế nhưng làm hỏng ngọc thí nghiệm linh lực, không biết thứ này thật hi hữu sao?" Như Bạch công chúa nhảy ra, giận giữ chỉ vào Tuyết Ân.

Kia nhưng là ngọc thí nghiệm linh lực hoàng gia, trừ bỏ hoàng gia học viện cùng hoàng cung liền không có ngọc thí nghiệm linh lực, nàng thế nhưng lại dám bóp nát nó.

Tuyết Ân ngân mâu liếc một cái, sau đó vờn tay...

Răng rắc một tiếng, thanh âm xương gãy.

"A "

Bắc Nhựt Bạch kêu lên, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, cũng toát mồ hôi lạnh.

"Lần sau chặt đứt hai tay của người." Tuyết Ân bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm lấy ngón trỏ Bắc Nhựt Bạch đang chỉ thẳng vào mặt nàng, bẻ gãy .

Một đám đám khi dễ nàng, liền cho rằng nàng là phé tài sao?

"Tê "

Thời điểm đang nhìn lại thấy Tuyết Ân hướng bọn họ nhìn đến, những người đó không khỏi đỏ hóp một hơi, nàng thế nhưng ngay cả ngón tay công chúa đều dám cắt, thật đáng sợ.

"Người buông tay..." Bắc Nhục Bạch đã đau đến nước mắt lách cách rơi xuống. Vết thương đau đớn làm nàng chẳng còn có thể nghĩ đến việc gì khác .

Tuyết Ân buông lỏng tay ra, lãnh mâu quét mọi người liếc mắt một cái, sau đó xoay người rời đi, bóng lưng nhỏ nhắn lạnh lùng, giờ phút này đều khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Xà Ngọc Kỳ con người vừa chuyển, vội vàng đến bên người Bắc Nhục Bạch, phần nộ quát "Còn không mau thỉnh người cấp công chúa nhìn xem."

Lúc này mọi người mới hồi phục tinh thần, giờ phút này đã thí nghiệm xong rồi, đều cuống quýt lên.

"Như Bạch công chúa." Xà Ngọc Kỳ lo lắng kêu.

Trà Bá Trọng nhìn thoáng qua Bắc Nhục Bạch, sau đó nhìn thoáng qua bóng dáng nhỏ bé kia rời đi, đuổi theo.

"Tiện nhân!" Bắc Nhục Bạch thấy bóng dáng Trà Bá Trọng rời đi, lạnh lùng nói, giờ phút này đối Tuyết Ân hận, đã vượt qua hận.

Xà Ngọc Kỳ đem hết thấy xem ở trong mắt

"Như bạch công chúa đừng để ý, Trà công tử chính là đi để giúp người ."

Ha ha, cái này tốt lắm, cái kia tiện nhân kia không chỉ đánh nữ nhi viện trưởng, lại còn làm gãy tay Như Bạch công chúa. Còn không cần nàng động thủ, nàng sẽ gặp hai mặt địch thủ, như thế thật sự là khiến người ta tâm tình khoái trá.

"Tuyết Ân, người..." Manh Tử Hề đi đằng sau, đoán định nói gì. Nhưng lại phát hiện đằng sau có người, liền nghẹn xuống

"Tuyết Ân." Trà Bá Trọng đuổi theo.

"Thế nào, muốn chất vấn ta?" Tuyết Ân không có dừng bước chân, cũng không có cấp Trà Bá Trọng một cái sắc mặt tốt.

"Không phải, người không có làm sai, chúng ta có thể làm bằng hữu không?" Trà Bá Trọng bộ dáng có chút khẩn cầu.

Tuyết Ân ngừng lại, sau đó nhìn về phía Trà Bá Trọng. Thiếu niên mười bảy tuổi, cao hơn nàng hẳn một cái đầu, bộ dạng ôn nhu, khiến nàng có chút trở mặt.

"Người không sợ đắc tội công chúa?" Tuyết Ân ngừng đầu nhìn nam tử tuấn mỹ này, lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Kết Giao Bằng Hữu Trà Thiếu Gia

Trà Bá Trọng được bảo hộ quá tốt, cho nên đối với người trước mắt, nàng không rõ ràng, mang theo phòng bị.

Vô luận cái thế giới nào, vô luận khi nào thì mọi người giỏi nhất chính nguy trang cho mình, mặt ngoài nhìn như vô hại, kì thực tùy thời đều có thể thay đổi thành một con người khác, cho người một đao.

Cho dù nam nhân này có bộ dạng ôn nhu, hơi thở ôn hòa như vậy đi chăng nữa, nàng vẫn như trước phòng bị .

"Không sợ." Trà Bá Trọng rõ ràng nói.

Tuyết Ân cười lạnh một tiếng, hẳn có cái gì phải sợ cơ chứ. Bắc Nhục Bạch thích hẳn, liền tính hẳn có sai, nàng cũng sẽ đem toàn bộ oán giận chuyển lên người nàng.

Đã như vậy, nàng không sợ nhiều thêm một chút, cùng Trà gia đại công tử làm bằng hữu, nhìn như không sai, dù sao Trà gia cũng là đệ nhất gia tộc Bắc

Ngưng Đế quốc.

"Hào."

Trà Bá Trọng vui sướng nở nụ cười, kia ôn nhu ôn hòa mỉm cười, giống như xuân phong một loại, làm cho người ta thật thoải mái.

"Cha, người phải vì nữ nhân làm chủ nha." Tôn Cẩm ôm khuôn mặt sẫm sùng đỏ, khóc sụt sùi hướng viện trưởng trong lòng chui vào.

"Cầm nhi, người thế nào nghe không hiểu, tính tình thu liễm một chút, người luôn khiến người làm cha như ta mất mặt." Viện trưởng nhìn Tôn Cẩm khuôn mặt sùng đỏ, trên mặt một mảnh ướt át, đau lòng muốn chết, nhưng vẫn muốn răn dạy một phen.

Nữ nhi từ bé đã được nuông chiều, tính tình có chút kiêu căng. Đây một bạt tai, coi như là cấp nàng cái giáo huấn đi.

"Cha, người ta bị đánh, người lại còn răn dạy ta, chẳng lẽ nữ nhi bị đánh, mặt của người cũng không phải bị đánh mất sao?" Tôn Cẩm cảm thấy càng thêm ủy khuất.

Lần này cha thế nhưng không giúp nàng, cũng không dỗ nàng, lại còn răn dạy nàng.

"Lão già, người bị đánh là Cầm nhi, người thế nào có thể răn dạy nàng như vậy, Cầm nhi lại không có nói sai." Bên kia viện trưởng phu nhân đã sớm nghe được tin tức, liền nhanh chóng chạy đến chỗ viện trưởng bên này.

Nữ nhi của mình bị đánh, lòng nàng đau như cắt, không nghĩ tới lao gia thế nhưng còn nể nữ nhi.

"Phu nhân, Cầm nhi chính là bị người làm hư, còn không phải mới bị như vậy. Lần sau nếu tiếp tục tùy tiện mở mồm nói nhăng nói cuội như vậy, thì sẽ không đơn giản chỉ là một bạt tai đâu." Viện trưởng cảm thấy đau đầu, nếu không phải muốn tốt cho nữ nhi, hẳn đâu cần phải răn dạy làm gì.

"Ta mặc kệ, lần này người nhất định phải giúp ta làm chủ." Tôn Cẩm bắt đầu khóc lóc om sòm. Nàng thế nhưng bị đánh, nàng lại không có nói sai, người kia chính là phế tài, phế tài làm mất mặt Xà gia.

Có cái gì phải sợ, cha thế nhưng răn dạy bản thân nàng.

"Phu nhân, mang Cầm nhi xuống, nhốt nàng vào phòng, không cho phép ăn cơm tối. Để cho nàng trong phòng suy nghĩ về sự sai trái ngày hôm nay." Viện trưởng lãnh hạ thanh âm, nữ nhi này chính là không khiến người khác bớt lo.

Viện trưởng phu nhân mở miệng muốn nói gì, nhưng vẫn không có nói.

"Không cần, ta không có làm sai, vì sao muốn phạt ta, cha không thương Cầm nhi." Nghe thấy mình bị phạt, Tôn Cẩm càng cảm thấy ủy khuất, vì sao bị đánh là nàng, lại còn bị phạt nữa.

Viện trưởng phu nhân nhìn thoáng qua sắc mặt viện trưởng, liền nhanh ý kéo Tôn Cẩm ra ngoài.

"Đừng khiến cha người thêm phiền."

Thanh âm khóc lóc nức nở dần im bớt, viện trưởng đau đầu xoa xoa cái trán, việc này nên để hoàng gia ra mặt. Dù sao lần này không chỉ có nữ nhi của mình bị đánh, còn có cả Như Bạch công chúa bị bẻ gãy tay.

Hắn làm sao có thể không đau lòng nữ nhi, chính là hiện tại hoàng thất còn chưa ra mặt thay Như Bạch công chúa nói chuyện, hắn liền ra mặt nói, đến lúc đó chỉ sợ...

* Lãnh Nguyệt cư *

"Ô ô, hoàng huynh, Như Bạch đau quá." Bắc Nhược Bạch nằm ở sạp thượng, ngón tay bị gãy, khiến sắc mặt nàng trắng bệch, khuôn mặt đầy nước mắt.

Bắc Huyền Thanh ngồi ở một bên, nhìn sắc mặt trắng bệch của Như Bạch, tất nhiên là thật sự đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 174: Phái Người Điều Tra Tuyệt Ẩn

"Chuyện hôm nay liền như vậy quên đi, người đường đường là một công chúa, thế nhưng chỉ thẳng tay vào mặt người khác như vậy, đây là vũ nhục, người không hiểu sao?" Bắc Huyền Thanh ôn nhu nói xong, đây là muội muội cùng mẹ duy nhất với hắn, là hồn ngọc hắn nâng niu trong lòng bàn tay.

"Hoàng huynh, người muốn bao che cho nàng sao, người không thương Như Bạch?." Bắc Như Bạch lớn tiếng lên án Bắc Huyền Thanh, làm sao có thể như vậy, rõ ràng người bị thương là nàng a.

Nhưng là hoàng huynh thế nhưng nói với mình như vậy, ô ô, nàng đau như vậy, đều là do cái tiện nhân kia, dám to gan lớn mật bẻ gãy ngón tay của nàng.

"Nếu tay ta toàn bộ đều bị gãy lìa, người cũng không đau lòng, không thương ta sao?" Bắc Như Bạch thấy Bắc Huyền Thanh không nói gì, càng cảm thấy ủy khuất bị thương.

"Nếu là người khác chỉ tay vào mặt người, người sẽ trực tiếp đem ngón tay người đó chặt đứt, thậm chí mệnh đều không còn. Tuyệt Ân chính là bẻ gãy ngón tay người mà thôi." Bắc Huyền Thanh lắc đầu bất đắc dĩ.

Quả thật, hắn có ý tứ che chở Tuyệt Ân, nếu là người khác, quân hắn cái lý do gì, dám đối đãi với công chúa như thế, chỉ sợ giờ phút này hắn là đã không còn mạng.

"Hoàng huynh, người thế nào có thể nói như vậy."

"Tốt lắm, người coi như là một cái giáo huấn đi, nàng sắp được đưa làm con thừa tự của Xà gia tông chủ, chúng ta cũng không thể làm gì nàng. Qua một đoạn thời gian nữa, hoàng huynh sẽ thay người đem ủy khuất hôm nay đòi lại được không?" Bắc Huyền Thanh ôn nhu dỗ Bắc Như Bạch.

Nếu không dỗ hoàng muội này, chỉ sợ là sau khi khỏi tay sẽ quậy lật trời, bất quá cũng quả thật, Tuyệt Ân trước mắt ngay cả phụ hoàng đều phải nhượng bộ ba phần, huống chi là bọn hắn.

"Hoàng huynh." Bắc Như Bạch vẫn là không vừa lòng, hướng Bắc Huyền Thanh làm nũng.

"Như Bạch, vốn chỉ cần một đạo thánh chỉ là xong, nhưng là phụ hoàng còn để đại hoàng huynh đến tận nơi hỏi, chẳng lẽ người còn không rõ sao?"

Bắc Huyền Thanh thờ dài, xem ra là bọn hắn đem tiểu công chúa này chiều hư, hết thảy đều dựa theo tâm ý của nàng.

Bắc Như Bạch không cam lòng buông tay, bĩu môi

"Được rồi, Như Bạch đã biết."

Hoàng huynh đứng đắn nói với bản thân, vậy đại biểu vô luận nàng làm nũng thế nào đều vô dụng, hơn nữa hoàng huynh nói phải.

Cái phế tài tiểu thư kia đương nhiên có chỗ dựa vững chắc, không chỉ là Xà gia, còn có người nào đó, một người có thể khiến cho phụ hoàng cũng phải kiêng kị.

"Tốt lắm, người nghỉ ngơi mấy ngày rồi lại lên lớp đi, hoàng huynh trước hết đi rồi." Trấn an Bắc Như Bạch, Bắc Huyền Thanh cũng muốn mau chóng đến xem Tuyệt Ân.

"Uh, Như Bạch đã biết." Bắc Như Bạch nhu thuận đáp lời, nàng vẫn rất luôn nghe lời hoàng huynh, chính là tựa hồ hắn tương đối thiên vị cái phế vật tiểu thư kia.

"Jersey, phái người hảo hảo điều tra Tuyệt Ân một chút." Đi ra khỏi phòng Bắc Như Bạch, Bắc Huyền Thanh phân phó nói.

"Là." Jersey cung kính đáp lại.

Bắc Huyền Thanh nhìn trong phòng Bắc Như Bạch nằm ở sạp thượng ủy khuất, cuối cùng thờ dài.

Tuyệt Ân, vốn tưởng rằng nàng chỉ là một người bình thường, nhưng là hiện tại lại đột nhiên bộc lộ tài năng, cả người cũng nháy mắt thay đổi.

Hôm nay thời điểm thí nghiệm linh lực, hắn không có ở đó, nhưng là tin tức rất nhanh liền truyền đến tai của hắn.

Nghe thấy mọi người bàn luận tốc độ di chuyển mà chính cả sư phụ thí nghiệm cũng không rõ của Tuyệt Ân, lại còn tát Tôn Cẩm một bạt tai, liền hoài nghi Tuyệt Ân.

Một người từ nhỏ bị đồn là phế tài nhị tiểu thư, bỗng nhiên giống như cường đại đi lên, cho dù linh lực thí nghiệm ngọc không có thấy nàng đã đến cấp bậc nào, cũng không có thí nghiệm đến nàng tu luyện ma pháp cái gì...

Nhưng là nàng dễ dàng phá nát kia ngọc thí nghiệm linh lực, thứ mà rất ít người có thể làm được, dù là hắn. Mà nàng lại có thể dễ dàng bóp nát nó thành vụn phần.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Ly Vương, Sư Phụ Luyện Dược Của Nàng Sau Này?

Nghĩ đến này, Bắc Huyền Thanh càng cảm thấy hối hận, hối hận cửa hôn sự này bị hủy. Trước mắt đến thấy, Tuyết Ân nàng rất có tiềm chất, ít nhất so Xà Ngọc Kỳ còn hữu dụng hơn.

"Tuyết Ân, nhị hoàng tử đến đây."

Tuyết Ân mắt đều không có nâng một chút "Nói ta ngủ rồi."

Hiện tại con tức của nàng rất lớn, ai đều không muốn gặp, nhớ tới lời nói ban ngày của những người đó, vốn không có nghe đến, không sao cả, coi như làm không phát sinh qua.

Dù sao miệng thiên hạ rất nhiều, người khác muốn nói gì nàng quản không được, lẽ nào người ta nói một câu, nàng liền giết một người, người nhiều như vậy, nàng cũng giết không hết.

Hôm nay đánh cái nữ nhân kia một cái tát, cùng bề gãy ngón tay Bắc Nhược Bạch, đều bắt quá là vì giết gà dọa khỉ mà thôi, miễn cho những người này lại tiếp tục trêu chọc nàng.

"Nhị hoàng tử, tiểu thư nhà ta đã ngủ, ngài vẫn là mời trở về đi." Đối với Bắc Huyền Thanh, Manh Từ Hề cũng xem không vừa mắt.

Bắc Huyền Thanh nhìn bên trong đèn đuốc, gật đầu "Liền nói với nàng một tiếng, Huyền Thanh thay muội muội hướng nàng xin lỗi."

Manh Từ Hề cười lạnh, ngẩng đầu nhìn hướng Bắc Huyền Thanh, "Nhị hoàng tử, nếu là xin lỗi, như vậy vẫn là miễn đi."

Sau đó xoay người vào phòng, quản hán cái gì nhị hoàng tử, nàng Manh Từ Hề ai cũng không sợ.

Bắc Huyền Thanh ngậy cả người, sau đó con người tối sầm, con người sâu thẳm nhìn vào phòng, nàng rốt cuộc là người như thế nào, vì sao bên người cũng thay đổi một cái nha hoàn đặc biệt như thế.

Một cái nha hoàn không giống nha hoàn, một cái phế tài không giống phế tài, nàng chính là cái bí ẩn, làm cho hán đoán không ra, muốn vạch trần, lại nhìn không thấy.

Hoàng gia học viện, một người luyện hai môn, chính là số lượng rất ít

Tuyết Ân buổi sáng học luyện dược, buổi chiều tập võ, bởi vậy ngày kế sáng sớm, liền hướng bách thảo viên đi đến.

Khi nhìn thấy người đang đứng trước cửa bách thảo viên, Tuyết Ân rõ ràng sùng sốt, "Người..."

Ly Thiên Dạ ôn nhu cười, đứng ở trước cửa chờ nàng

"Từ hôm nay trở đi, ta là sư phụ của ngươi."

"Luyện dược sư phụ?" Tuyết Ân không khỏi hỏi ra miệng, đây là có chuyện gì, hán thế nào thành sư phụ của mình.

Ly Thiên Dạ gật đầu, sau đó tránh thân mình

"Sư phụ chuyên chúc của một mình ngươi."

Tuyết Ân bĩu môi, sau đó tiến vào, số lượng người luyện dược cực nhỏ, học y thuật cũng chỉ có mấy cái.

Bách thảo viên, bên trong là học đường, bên ngoài vô số thảo dược, để học viên phân rõ, nhận thức các loại thảo dược.

Ly Thiên Dạ ở thời điểm đưa nàng nạp giới, từng nói với nàng, hán là y giả, vốn không để ở trong lòng, hiện tại lại thành luyện dược sư phụ của mình.

"Bách thảo đường, chỉ có ngươi một người luyện dược, ngươi lại bị đồn phế tài, không có sư phụ dạy ngươi, cũng không có người nào có tư cách dạy ngươi." Ly Thiên Dạ đứng sau lưng Tuyết Ân giải thích nói.

Tuyết Ân xem đủ loại thảo dược, sau đó gật đầu, xem như đã biết.

Cũng quả thật, luyện được có thể nói là hấp dẫn, cũng có thể nói là ít lưu ý, luyện được là chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng là đan được luyện ra trên thị trường cũng là thập phần được hoan nghênh.

Muốn đề cao công lực, muốn đột phá cấp bậc, muốn kéo dài tuổi thọ, muốn mỹ nhan, này đó đều không thể bỏ qua công lao của đan được.

Nhưng là luyện được, so với võ đạo, ma pháp còn muốn khó khăn vất vả hơn, cho nên rất ít người theo đuổi.

Nàng đến bách thảo viên, là muốn nhận thức thảo dược, sau đó học luyện được, chính là Ly Thiên Dạ...

"Người là y giả, vậy người cũng là luyện được sư?"

Không phải là nàng muốn hoài nghi Ly Thiên Dạ, mà là thấy thế nào cũng không giống, nếu đúng vậy như vậy, nếu luyện được lợi hại như vậy, hẳn là không sẽ không có tiếng tăm gì như thế chứ, không được người khác biết đến chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Mộ Hoàng, Võ Đạo Sư Phụ!

"Đúng vậy!" Ly Thiên Dạ cười xem Tuyết Ân, ánh mắt híp lại thành một đường.

"Ly vương là tới Bắc Ngung Đế quốc làm sứ giả, hay vẫn là đến làm nho nhỏ luyện được sư phụ?"

Tuyết Ân liền cảm thấy kỳ quái, nói Ly Thiên Dạ cùng Âu Nhan Mộ đến Bắc Ngung Đế quốc đã nửa tháng, nhưng hiện tại cũng không thấy bọn họ có ý định về nước.

Ly Thiên Dạ thì dừng nói, người ta là vương gia nhân tân, hẳn muốn làm gì đi đâu đều có thể, không có chuyện gì có thể làm hấn vội.

Nhưng là Âu Nhan Mộ thì sao? Hẳn là hoàng đến bệ hạ, thế nhưng cũng ở lại Bắc Ngung Đế quốc, đây đều là vì cái gì?

"Vi đem ái phi cưới về nước." Ly Thiên Dạ nghiêm cẩn nói xong, lúc ban đầu không biết đến làm chi, chính là một chuyến đi đầy tâm tư, hiện tại là chỉ cần nàng ở đây, đi chỗ nào đều không quan hệ.

Tuyết Ân bất đắc dĩ, chỉ cho rằng nói đùa "Đã là sư phụ, vậy nghiêm cẩn dạy đi!"

Nàng đến hoàng gia học viện để tu luyện được cùng võ đạo, nàng không muốn đem thời gian lãng phí trong này, hơn nữa nàng hiện tại cần từng bước một phô bày tài hoa của mình.

Nàng muốn Xà gia nhìn thấy một điểm hi vọng, sau đó tự tay hủy đi hy vọng đó, xem bọn họ gãy dựa, xem bọn họ tàn sát lẫn nhau.

"Nếu muốn luyện được, trước hết phải nhận biết được toàn bộ thảo dược, bách thảo viên có rất nhiều thảo dược thư, tự người xem đi. Không hiểu chỗ nào có thể hỏi ta."

Ly Thiên Dạ nói xong đưa cho Tuyết Ân một quyển thảo dược thư.

Nàng muốn luyện được, kia hẳn liền dạy nàng, hẳn tin tưởng nàng có thể, sẽ có một ngày trở thành một luyện được sư kiệt xuất.

Sự việc ngày hôm qua, Tuyết Ân phá nát ngọc thí nghiệm linh lực đã sớm truyền đi toàn bộ học viện. Rất nhiều người còn không thật tin tưởng việc này, nghĩ rằng chỉ là may mắn.

Nàng che giấu thực lực, hẳn cũng chưa bao giờ nghĩ tới nàng ẩn tàng thực lực như thế nào, nhưng vẫn là giật mình một chút.

Tuyết Ân nhìn thảo dược thư, nàng cần nắm chặt thời gian, nàng không thể lãng phí một chút thời gian nào.

Nàng không biết vì sao Ly Thiên Dạ có thể trở thành luyện được sư phụ của nàng, lại còn là một mình dạy nàng, chỉ có thể nói Ly Thiên Dạ cực kỳ khó hiểu.

Thời gian cả một buổi sáng để đọc sách. Buổi chiều, là học võ đạo, hoàng gia học viện cũng chia lớp, đều là những tân học viên mới trúng tuyển.

Linh võ viện so với bách thảo viên thì nhiều tân sinh hơn, cũng rộng hơn rất nhiều.

"Ta là võ đạo sư phụ tạm thời của các người, nói vậy các người cũng không phải lần đầu tu luyện, cho nên một lúc nữa, sẽ chia thành các nhóm, mỗi nhóm hai người để tập luyện, về sau cũng như vậy."

Tuyệt Ân đầu đầy vạch đen, nàng thật sự muốn biết, Âu Nhan Mộ cùng Ly Thiên Dạ có phải hay không đã đạt thành hiệp nghị gì, cùng nhau tiến vào hoàng gia học viện. Một người là luyện được sư phụ, một người là võ đạo sư phụ. Bất quá Âu Nhan Mộ không phải sư phụ của một mình nàng.

"Sư phụ, nếu chúng ta không hiểu, đều có thể hỏi người đi?" Xà Ngọc Ngưng thời điểm nhìn thấy Âu Nhan Mộ, khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng, sau đó cố lấy dũng khí hỏi.

Này thật sự là quá tốt, không nghĩ tới Mộ Hoàng thế nhưng trở thành võ đạo sư phụ của bọn họ, như vậy nàng càng có nhiều thời gian, càng nhiều cơ hội nhìn thấy Mộ Hoàng .

"Tuyệt Ân." Trà Bá Trọng nhìn thấy Tuyệt Ân, hai mắt liền sáng lên, sau đó hướng nàng đi đến.

"Bá Trọng ca ca." Như Bạch công chúa nhìn thấy Trà Bá Trọng liền kêu hân, nhưng là đã thấy hân hướng Tuyệt Ân mà đi, mặt nháy mắt liền trầm xuống.

Hôm qua gãy tay, hân không có đi xem nàng một chút, nàng vốn là muốn ở lại nghỉ ngơi , nhưng vì muốn nhìn thấy hân, liền chạy tới luyện võ trường, nhưng là hân thế nhưng không để ý đến nàng.

Đáng giận, đều là tại cái dân đen kia, làm hại Bá Trọng ca ca không để ý đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Xà Ngọc Kỷ Tính Kế

Xà Ngọc Kỷ lạnh lùng nở nụ cười, sau đó hướng Bắc Nhượng Bạch "Ngọc Kỷ tham kiến Như Bạch công chúa."

"Cút ngay." Bắc Nhượng Bạch tâm tình không tốt, tất nhiên là sẽ không cấp Xà Ngọc Kỷ sắc mặt tốt , dù sao Bá Trọng ca ca quan tâm cái dân đen kia lại chính là muội muội của người này, xem cũng không phải thứ tốt.

"Trà gia thiếu gia rất tuần mỹ, là đệ nhất mỹ nam Bắc Ngưng Đế quốc, lại là công tử duy nhất của Trà gia, nói vậy trên đời này trừ bỏ nữ nhân tôn quý nhất, không có người có thể xứng với hân thôi."

Bắc Nhượng Bạch không có kêu Xà Ngọc Kỷ đứng lên, nàng liền tự đứng lên, làm bầm lầy bầu lại giống như nói cho Bắc Nhượng Bạch nghe.

"Người thực sự cảm thấy như vậy?" Bắc Nhượng Bạch nghe thấy lời nói của Xà Ngọc Kỷ, trong lòng mừng thầm, trên đời này nữ nhân tôn quý nhất, đơn giản chính là công chúa .

Vốn chính là như thế, Bá Trọng ca ca là thiếu gia đệ nhất gia tộc Bắc Ngưng Đế quốc, nàng là Như Bạch công chúa tôn quý, đương nhiên chỉ có nàng mới xứng đôi với Bá Trọng ca ca .

Về phần cái toàn năng phế tài kia, lại còn bị hoàng huynh từ hôn, làm sao có thể xứng đôi với Bá Trọng ca ca.

"Đúng vậy, Như Bạch công chúa không chỉ là công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất, kể cả tài hoa cùng dung mạo đều không thua nàng."

Xà Ngọc Kỷ thấy Như Bạch công chúa nói vậy, trong lòng hoan hỉ, ha ha, hiện tại nàng đâu không lại cái tiện nhân kia, nàng cũng muốn nhìn xem, tiện nhân kia là thế nào đâu với Như Bạch công chúa, thế nào đâu cùng hoàng thất.

Bắc Nhượng Bạch ngờ vực nhìn Xà Ngọc Kỷ, tràn đầy khinh thường "Nàng là thân muội muội của người, người cứ như vậy nói nàng, chẳng lẽ lời đồn đại người luôn khi dễ nàng, là thật ?"

Xà Ngọc Kỷ vừa nghe xong, vội vàng trầm mặt, một bộ dáng ủy khuất, muốn khóc lại không khóc "Thiên hạ đồn đại cuối cùng vẫn là giả, kể cả nhị muội là phế tài thì sao, nàng nơi nào là phế tài, bất quá là giả vờ yếu ớt khi dễ ta thôi, chính là ta..."

"Như thế nào?" Bắc Nhượng Bạch nghe thấy trong lời nói có điều kỳ quái, sau đó hỏi.

Chuyện đêm giao thừa hôm đó, nàng có nghe nói qua, vốn nàng cũng cho rằng đây là do hoàng tẩu làm ra, nhưng là trải qua chuyện hôm qua, nàng liền cảm thấy có chút không thích hợp.

Đương nhiên nàng cũng sẽ không thể cảm thấy Xà Ngọc Kỷ hảo tâm nói nàng chuyện vừa rồi, nàng chỉ là cảm thấy lời nói rất xuôi tai thôi.

"Nói vậy Như Bạch công chúa cũng biết chuyện đêm giao thừa, hiện tại nhị muội lợi hại như vậy, có thể nữ nhi đánh viện trưởng một bạt tai, lại còn bẻ

gãy ngón tay công chúa, người tâm ngoan thủ lạt như thế, làm sao có thể bị đẩy xuống nước."

Nói tới đây, Xà Ngọc Kỳ một bụng đầy ủy khuất.

Quả nhiên vừa nghe đến bản thân bị bẻ tay, Bắc Nhượng Bạch liền phẫn nộ

"Hừ, cũng dám ở hoàng cung làm chuyện dối trá như vậy, bản công chúa muốn hảo hảo tra rõ ràng, còn có mối hận bị bẻ tay, cũng nhất định phải hoàn trả trở về."

"Chính là nàng vì sao muốn như vậy? Còn có khi đó, người vì sao không nói?" Phẫn nộ qua đi, Bắc Nhượng Bạch cũng có chút nghi hoặc.

Tuyệt Ân lợi hại như vậy, vì sao còn có thể có lời đồn như vậy, ở Xà gia cuộc sống như hạ nhân, tức thì bị Xà Ngọc Kỳ khi dễ đến chết.

"Nàng vốn là con chính phi, nhưng bị phế thành sủng phi, khó tránh khỏi muốn trách tội cho ta, còn nữa đích nữ vốn là nàng, sau cùng lại là ta, nàng như thế nào không hận ta." Xà Ngọc Kỳ nói.

"Hoàng huynh cũng thật là, tính kế rõ ràng như vậy, đều không thấy rõ sơ hở, quả nhiên là bị cái dân đen kia mê hoặc." Bắc Nhượng Bạch lòng đầy căm phẫn, sau đó an ủi nói "Yên tâm, bản công chúa sẽ cho người một cái công đạo."

Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là nàng muốn báo thù, ai bảo hoàng huynh cũng không giúp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Đại Quân Tây Tuyệt Áp Sát

Trước cửa điện, Đường Tử Khiên gắt gao nhìn chăm chăm công chúa An Nhạc, muốn từ về mặt của nàng tìm thấy một tia do dự, nhưng tất cả đều không có. Nữ nhân này rất bình tĩnh, ánh mắt lạnh nhạt trấn định, không còn nửa điểm yêu thích, tìm Đường Tử Khiên nhói lên, hẳn nghĩ sau một thời gian dài như vậy vết thương lòng của An Nhạc đã tốt hơn, hẳn muốn cưới, tự nhiên nàng cũng muốn gả. Dù sao nàng cũng từng là thê tử của hắn, từng có đứa nhỏ của hắn, nhưng bây giờ?

Đường Tử Khiên nói không nên lời, Vân Nhiễm liếc nhìn hai người bọn họ, trầm giọng lên tiếng: "Chuyện kết hôn, trừ khi cả hai bên đều tình nguyện, nếu không bản cung sẽ phản đối, bản cung không muốn tạo thành một đôi vợ chồng bất hòa."

Dứt lời, An Nhạc nói nhanh: "Tạ hoàng tẩu."

Đường Tử Khiên nhìn nữ nhân mặt mày vui vẻ đứng bên cạnh, trong lòng đau đớn khó chịu. Nhớ tới lúc mình nghe thấy tin nàng chết, cố gắng kìm nén nỗi đau trong lòng, rồi lại cao hứng khi nhìn gặp lại nàng, toàn tâm toàn ý muốn cưới nàng, nàng lại không chịu gả.

Vân Nhiễm nhìn Đường Tử Khiên, thấy hắn đau lòng khổ sở, nhưng nàng biết nam nhân này có thể vượt qua, hắn cứng rắn hơn so với bất kỳ ai.

"Người tiến cung làm gì?"

Vân Nhiễm chậm rãi hỏi, Đường Tử Khiên cả kinh, nhớ tới mục đích mình vào có chuyện quan trọng, vừa rồi gặp An Nhạc lại quên mất.

Đường Tử Khiên hồi phục tinh thần ngẩng đầu nhìn Vân Nhiễm, cung kính lên tiếng: "Thần có việc cầu kiến nương nương."

Vân Nhiễm liếc hắn, biết hắn tiến cung vì Đường Nhân, liền xoay người đi vào trong: "Người vào đi."

An Nhạc thấy Đường Tử Khiên đứng dậy đi theo Vân Nhiễm vào cung Vân Hoa, nàng dịu dàng lên tiếng: "Hoàng tẩu, ta lui xuống trước."

Vân Nhiễm phát tay: "Đi đi!"

Đường Tử Khiên quay lại nhìn, ánh mắt sáng rực, nữ tử thân nhiên xoay người đi, không thèm liếc hắn lấy một cái. Rốt cục hắn với nàng càng lúc càng xa, không còn cơ hội ở cùng một chỗ. Cuối cùng hắn cũng cảm nhận được nỗi đau sắc bén trong lòng. Vân Nhiễm lên tiếng: "Vào đi."

Đường Tử Khiên đi vào đại điện, cung kính hành lễ, sau đó hỏi chuyện của Đường Nhân.

"Muội muội của thần chết, mẫu thân rất đau lòng, bây giờ bệnh không dậy nổi, cho nên thần mới tiến cung làm phiền nương nương."

Phu nhân hộ quốc tướng quân, nghe tin nữ nhi chết, đau lòng sinh bệnh không dậy nổi. Đường Tử Khiên thương mẫu thân cho nên tiến cung tìm Vân Nhiễm, muốn xem có thể dễ cho Đường Nhân bí mật về nhà thăm mẫu thân.

Ánh mắt Vân Nhiễm sâu xa nhìn Đường Tử Khiên trầm ồ lên tiếng: “Nếu ngươi muốn cho nàng về Đường gia, bản cung không phản đối, nhưng nếu chuyện bị lộ, ngươi có biết nàng ta sẽ có kết cục gì, chỉ sợ sẽ không tốt.”

Nếu Đường Nhân về phủ bị lộ, chờ nàng ta chỉ có đường đăng thanh cổ phạt, cô độc cả đời còn lại.

Đường Tử Khiên hiểu ý của Vân Nhiễm, hấn cũng không dám mạo hiểm, cuối cùng đành thờ dài một hơi.

Vân Nhiễm nhìn Đường Tử Khiên ôn hòa nói: “Ngươi về trấn an Đường phu nhân, bản cung sẽ nhanh chóng sắp xếp cho nàng trở về phủ.”

Nàng đã chuẩn bị hết mọi thứ, đặc biệt bố trí một căn phòng giải phẫu trong cung Vân Hoa, bây giờ chỉ còn chờ Đường Nhân tiến cung, giải phẫu chỉnh dung, sau đó nàng ta có thể trở về Đường gia.

“Tạ hoàng hậu nương nương.”

Đường Tử Khiên không nhiều lời, vì hạnh phúc cả đời muội muội, hấn quyết định tạm thời không cho nàng về Đường phủ, về phần mẫu thân, hấn trấn an bà trước, Đường Tử Khiên cáo lui rời khỏi cung Vân Hoa, Vân Nhiễm gọi hấn lại.

“Đường Tử Khiên, cái gì đã qua thì để cho nó qua đi, ngươi nên có một sự bắt đầu mới, đừng nhớ thương chuyện cũ. Có một số vết thương, dù lành nhưng vẫn còn sẹo, chỉ cần động vào sẽ đau, buông tha cho An Nhạc, cũng là buông tha cho chính mình.”

Ánh mắt Đường Tử Khiên mờ mịt, chậm rãi lên tiếng, đi khỏi đại điện.

Vân Nhiễm thờ dài, Sơn Trà dọn đồ cung nữ chuẩn bị đồ ăn sáng, chờ sau khi ăn xong, nàng liền tới ngự thư phòng làm việc. Yến Kỳ đi rồi, tự nhiên nàng cần phải xử lý tốt chuyện trong triều.

Sơn Trà chuẩn bị mang đồ ăn vào, gà hầm cầu kỷ, đậu hũ trần bì, tôm chiên, cá hồng nướng, hạc đào tồ, bơ cuốn, đậu tây xào.

Vân Nhiễm ăn một mình, không khỏi nhớ tới Yến Kỳ, chỉ mong lần này hấn có thể tìm được bảo tàng, giải trừ nguy cơ của Đại Tuyên, hơn nữa nàng hi vọng hấn bình an.

Vân Nhiễm vừa ăn vừa nghĩ, bên ngoài có tiếng thái giám bẩm báo: “Bẩm hoàng hậu nương nương, trưởng công chúa cầu kiến.”

“Truyền!”

Thái giám cung kính lui ra ngoài, rất nhanh, trưởng công chúa tiến vào, váy tơ vàng gấm Tứ Xuyên, thắt lưng màu bạc, cả người cao quý ung dung, tư thái tao nhã, biểu lộ rõ uy nghi của công chúa hoàng thất. Nhưng vừa nhìn thấy Vân Nhiễm, liền cười sung sướng, gặp nữ nhi tâm trạng của bà tự dung tốt lên, tràn đầy vui vẻ, vừa đi vừa hành lễ: “Gặp qua hoàng hậu nương nương.”

Vân Nhiễm vẫy tay: “Bác, người mau đứng dậy, không cần hành lễ.”

Trưởng công chúa phát hiện, hôm nay hoàng hậu đối với mình có chút khác thường, thân thiện hơn, rất tùy ý. Trước đây hai người cũng rất tốt, nhưng Vân Nhiễm không hoàn toàn buông lỏng.

Trưởng công chúa ngăn ra, chẳng lẽ Yến Kỳ đã nói với Nhiễm Nhi, nàng là con mình, cho nên nàng mới tự nhiên như vậy.

Trong lòng bà hân hoan, ý cười càng thêm đậm, không nói thêm gì nữa, sáng khoái đi tới.

Vân Nhiễm nhìn trưởng công chúa: “Bác, người đã ăn chưa, có muốn cùng ta ăn một chút.”

“Được!” Có thể cùng nữ nhi ăn cơm, trưởng công chúa rất vui mừng, tuy rằng bà đã ăn, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười tự nhiên của con gái, cả thể xác và tinh thần đều vui vẻ.

Vân Nhiễm phân phó Sơn Trà mang một bộ bát đĩa tới, sau đó ra lệnh cho tất cả mọi người lui xuống, chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Bác, tới đây, nếm thử món này.”

Vân Nhiễm thân thiết tiếp đón, khiến trưởng công chúa có chút được sủng mà sợ, trong lòng lại âm áp, khóe mắt hơi ẩm ướt. Vì để nàng không phát hiện, bà nhanh chóng cúi đầu gấp thức ăn, Vân Nhiễm nhìn trưởng công chúa, bà cao hứng như đứa trẻ, nàng cũng cao hứng theo. Hóa ra có thể khiến người khác hạnh phúc vui vẻ, chính mình cũng sẽ vui vẻ. Huống chi đây còn là mẫu thân của thân thể này, mỗi đứa nhỏ đều là bảo bối của mẹ, nàng cũng hi vọng được làm bảo bối.

“Bác!” Vân Nhiễm thả bát đĩa trong tay xuống, ôn hòa nhìn trưởng công chúa: “Bác, một mình người ở trong phủ trưởng công chúa chắc rất cô đơn tịch mịch, chỉ bằng, người chuyển vào cung đi, đúng lúc thêm phần náo nhiệt.”

Trưởng công chúa run run, vào cung sao, bà có thể chứ? Có thể ở cạnh con gái mình sao?

“Ta?”

“Bác, tuy rằng người chỉ là bác của ta, nhưng cũng giống như mẫu thân.”

Đầu trưởng công chúa ong lên, như băng tan ngàn dặm, Nhiễm Nhi đã biết, quả nhiên nàng biết mình là mẫu thân của nàng. Quá tốt rồi, bà hiểu ý nàng, nàng không thể nhận mình làm mẫu thân, vì không muốn khiến Vân Từ Khiếu tổn thương, bà cũng không muốn vậy. Nhưng trong lòng nàng, bà cũng như mẹ, con đồng ý nhận bà. Bà thật sự vui mừng, trưởng công chúa kích động rơi lệ.

Vân Nhiễm cầm khăn tay lau nước mắt cho trưởng công chúa.

“Chỉ là ta rất cao hứng, nên hơi kích động, người xem, rõ ràng đã già còn như đứa trẻ.”

Trưởng công chúa sùng nịnh lên tiếng, trên mặt ý cười như một tảng lụa mỏng sáng rực, Vân Nhiễm cầm tay bà: “Bác, người mau vào cung ở đi, trong cung rất lạnh lẽo, có người sẽ nào nhiệt lên một chút. Hơn nữa ta sắp sinh, người có thể giúp ta bế đứa nhỏ.”

Vừa nghe tới bế đứa nhỏ, mắt trưởng công chúa sáng rực lên, đây chính là cháu ngoại của bà đó, thật sự quá tốt, trưởng công chúa lập tức gật đầu: “Tốt, ta sẽ chuyển tới trong cung.”

Vân Nhiễm nở nụ cười, sở dĩ nàng kiên trì muốn trưởng công chúa tới ở trong cung, một phần là vì áy náy, chính mà hại chết quận chúa Minh Tuệ, còn hại chết Hạ Chi Diêu, bây giờ chỉ còn lại mình trưởng công chúa lẻ loi. Nếu bà vào cung, thứ nhất có thể ở cạnh nàng, thứ hai có thể giúp nàng chăm sóc đứa nhỏ, bà sẽ không cô đơn. Làm mẹ ai cũng hi vọng được bảo vệ con mình cả đời.

“Tốt rồi! Trong cung còn rất nhiều cung điện, người xem chọn lấy một cái, nói với Lệ Chi để nàng sai người dọn dẹp sạch sẽ.”

“Ta đã biết, người đừng quan tâm tới những chuyện này.”

Tâm trạng của trưởng công chúa rất tốt, nhìn con mình, càng ngắm càng cao hứng, càng vừa lòng. Nhưng bà chợt nhớ tới một chuyện, kéo tay Vân Nhiễm dặn dò: “Nhiễm Nhi! Bác vào cung là có chuyện muốn dặn dò con.”

“Ân! Người nói đi.” Vân Nhiễm nhìn trưởng công chúa. Trưởng công chúa nghiêm túc: “Con phải để ý thái hoàng thái hậu, bà ta là đích nữ phủ Tần quốc công, trải qua ba đời hoàng đế, có thể ở trong cung như cá gặp nước, cũng không phải hạng bình thường. Hơn nữa bà ta để ý nhất là hoàng đế si tình. Tiên đế thích mẫu thân của Yên Kỳ bà phái người hạ độc hại chết nàng. Bây giờ Yên Kỳ lại yêu con say đắm, chẳng những vậy còn để con can thiệp vào chuyện triều chính, chỉ sợ thái hoàng thái hậu càng không dễ dàng tha thứ, nên con nhất định phải cẩn thận, đề phòng nữ nhân này.”

Vân Nhiễm gật đầu, nàng chưa bao giờ xem nhẹ thái hoàng thái hậu, đề phòng nữ nhân này động tay chân, nhưng vẫn chưa thấy có hành động gì, nàng vẫn không dám khinh thường.

“Ta biết rồi bác.”

Vân Nhiễm gật đầu, lại cầm đĩa gấp đồ ăn cho trưởng công chúa, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí rất hòa hợp.

Bên ngoài điện, Hứa An vội vàng tiến vào cung kính bẩm báo: “Hoàng hậu, không tốt rồi, thái hoàng thái hậu sinh bệnh, nghe nói rất nặng, thái giám cung Đan Dương tới bẩm báo.”

Vân Nhiễm vừa nghe trưởng công chúa nhắc nhở nữ nhân này rất thủ đoạn, giờ lại nghe thấy bà ta mắc bệnh. Nhưng trước mắt Yên Kỳ không có trong cung, thái hoàng thái hậu bị bệnh, nàng thân là hoàng hậu, không thể bỏ mặc, vẫn nên đi xem. Hơn nữa nàng cũng muốn xem nữ nhân này bị bệnh thật hay giả. Vân Nhiễm cười u ám nhìn Hứa An: “Người tới cung Đan Dương báo với thái giám tổng quản, hoàng thượng bị bệnh, không tiện đi qua, bản cung sẽ tới ngay lập tức.”

“Ân! Nô tài tuân chỉ.”

Hứa An lui xuống, Vân Nhiễm nhìn trưởng công chúa: “Bác! Chúng ta cũng đi thăm thái hoàng thái hậu, xem có đúng bà ta bị bệnh thật không?”

“Được!” Trưởng công chúa gật đầu, Nhiễm Nhi là quý y, thái hoàng thái hậu nếu muốn giả bệnh nàng nhất định sẽ phát hiện ra. Thật sự như vậy nàng sẽ không bỏ qua cho bà ta.

Hai mẹ con rời khỏi cung Vân Hoa tới cung Đan Dương.

Trong tâm cung Đan Dương, sắc mặt thái hoàng thái hậu vàng vọt, gầy rộc người chỉ sau một đêm, cả người yếu ớt vô lực, ngự y đang bận rộn chữa trị cho thái hoàng thái hậu, thấy Vân Nhiễm cùng trưởng công chúa đi tới, liền quỳ xuống. Vân Nhiễm là hoàng hậu giám quốc Đại Tuyên, dĩ nhiên bọn họ không dám đắc tội.

“Gặp qua hoàng hậu, gặp qua trưởng công chúa!”

Vân Nhiễm phát tay, ý bảo bọn họ đứng dậy, ôn hòa hỏi: “Thái hoàng thái hậu thế nào rồi?”

“Bẩm hoàng hậu nương, thái hoàng thái hậu vì tuổi tác đã cao, sức khỏe vốn không bằng người thường. Hơn nữa bị khí giận công tâm, máu nhất thời nghịch chuyển, bị phản phệ nên cả người suy sụp, hơn nữa máu nghịch chuyển khiến người hôn mê bất tỉnh.

Vân Nhiễm gật đầu, đi qua bắt mạch cho thái hoàng thái hậu, nữ nhân này thật sự bị khí huyết nghịch chuyển, hơi thở yếu ớt, mạch tượng khí thì nhanh

như gió, khi lại mỏng mảnh không thấy. Vân Nhiễm vốn định mặc kệ bà ta, nhưng bây giờ nàng không chỉ làm hoàng hậu, còn bại lộ thân phận quý y Lâm Nguyệt công tử, nếu không ra tay cứu chữa để thái hoàng thái hậu chết, chỉ sợ người trong thiên hạ dị nghị. Vân Nhiễm nhủ mảy, rút ngân châm ra, châm cứu vài huyệt đạo trên người thái hoàng thái hậu, hơi thở bà ta bình thường một chút, chậm rãi mở mắt. Vân Nhiễm thu hồi ngân châm, dặn dò ngự y trong cung.

“Lập tức đi sắc thuốc cho thái hoàng thái hậu uống.”

“Ân! Hoàng hậu nương nương!” Ngự y cung kính cẩn thận lui xuống bốc thuốc.

Thái hoàng thái hậu yếu ớt mở đôi mắt lơ lơ, quan sát, thở hắt hắt nhìn Vân Nhiễm cùng trưởng công chúa, cố gắng lên tiếng: “Hoàng hậu, trưởng công chúa, sao các người lại tới đây?”

Trưởng công chúa lên tiếng trước: “Thái hoàng thái hậu, sao người lại bệnh thành như vậy, việc gì cũng nên nghỉ ngơi một chút, trăm ngàn lần đừng khiến chính mình bị thương.”

Tuy rằng thái hoàng thái hậu không khiến người ta thích, nhưng thấy bà ta đã bệnh thành như vậy, trưởng công chúa cũng có chút không đành lòng, tốt xấu gì bà cũng là phi tử của phụ vương, hơn nữa lần này bà rời núi là do mình mời tới.

Thái hoàng thái hậu khẽ lắc đầu từ chối: “Là do ta già, người già không chịu nổi áp lực, chỉ hơi chút thôi cổ lay, sẽ thành như vậy.”

Thái hoàng thái hậu cười khổ, nhìn Vân Nhiễm, ánh mắt khát vọng: “Hoàng hậu, coi như nề ai gia cả đời vất vả vì hoàng thất, ai gia có thể cầu xin một chuyện không?”

Vân Nhiễm gật đầu nhìn bà, chỉ thấy bà cố gắng thở: “trước kia, ai gia vì tiền đề, tính kế với mẫu thân của hoàng thượng. Bất kể xuất phát từ ai, đều vì trung thành với Đại Tuyên. Tất cả đã trôi qua, ai gia chỉ cầu xin các người tha cho Tàn gia. Ai gia đã ra lệnh cho Tàn gia, không được phép tới tìm hoàng thượng gây sự, Chiêu Vân đã chết, tất cả đều đã qua.”

Sau khi thái hoàng thái hậu nói xong, thở không ra hơi, trưởng công chúa giúp bà nhuận khí, ôn hòa nói: “Người đừng lo lắng chuyện của Tàn gia, hoàng thượng cùng hoàng hậu là người có nguyên tắc, nếu như không phạm pháp, bọn họ sẽ không lạm sát người người vô tội.”

“Vậy là tốt rồi!” Thái hoàng thái hậu thở hắt hắt, một lát sau cố gắng nhìn Vân Nhiễm: “Hoàng hậu chắc còn có việc, ai gia đã không sao rồi.”

Nói xong, bà toát mồ hôi lạnh, từ từ lịm đi.

Vân Nhiễm bước tới kiểm tra một chút, là do quá yếu, lại cố gắng nói nhiều nên mới ngất đi một lát.

Trưởng công chúa nhìn Vân Nhiễm: “Nhiễm Nhi, người dẫn người đi đi, chỗ này giao cho bản cung, ta sẽ chăm sóc thái hoàng thái hậu.”

Mặc kệ bà ta cố hỏi phục được hay không, dù sao cũng là thái hoàng thái hậu của hoàng thất. Bọn họ không thể bỏ mặc, Nhiễm Nhi là hoàng hậu, còn có chuyện quan trọng cần phải xử lý. Bà thân là mẫu thân của nàng, tự nhiên nên giúp nàng những việc nhỏ.

Vân Nhiễm gật đầu đồng ý, Yến Kỳ không có trong cung, nàng còn phải xử lý chuyện triều đình, nơi này giao cho trưởng công chúa là tốt nhất.

“Vậy bác vất vả.”

“Không có chuyện gì, người đi đi.” Trưởng công chúa nhu hòa phát tay, để cho Nhiễm Nhi rời đi. Vân Nhiễm gật đầu, dặn dò trưởng công chúa vài câu rồi dẫn người về ngự thư phòng. Trên đường đi nàng phân phó Long Nhất cùng Long Nhị lập tức xuất cung bí mật đưa Đường Nhân tới, buổi tối không có ai, nàng sẽ tiến hành giải phẫu chỉnh dung cho nàng ta, sau đó đưa về Đường gia.

Long Nhất cùng Long Nhị nhận lệnh đi làm việc, Vân Nhiễm còn chưa đi tới ngự thư phòng, đã có văn thư khẩn cấp chuyển tới.

Tin khẩn truyền từ tám trăm dặm, tướng sĩ ái Hàm Cốc bất ngờ làm phản, tướng thủ thành Liễu Dật bị phó tướng Trương Trung Thành giết chết. Binh lính đóng trong ải bị thương quá nửa, bây giờ chỉ còn lại một nửa canh gác, phía tây bắc ải chính là các bộ lạc du mục. Năm vạn binh mã mất hơn một nửa sao có thể chống lại những bộ lạc hung mãnh thành tính.

Vân Nhiễm nhanh chóng quyết định, nhìn Phương Trầm An: “Phương Trầm An, truyền khẩu dụ cho đại thống lĩnh Ninh Dung, ra roi thúc ngựa tới Bắc U Lĩnh gần ải Hàm Cốc nhất điều năm vạn binh mã. Nếu các bộ lạc du mục phá ải Hàm Cốc, cần phải ra lệnh cho tướng thủ thành Bắc U Lĩnh, Vệ Duyên Phong ngăn cản, kết hợp với Ninh Dung tiêu diệt bọn họ. Mặt khác sai Vệ Duyên Phong cùng Ninh Dung liên thủ giết chết Trương Trung Thành.”

Phương Trầm an cung kính nghe lệnh, hần bị thuyết phục bởi sự đồng dạ, trầm ổn, dứt khoát của hoàng hậu/

Vân Nhiễm ra lệnh cho Hứa An: “Lập tức thông báo cho triều thần tới ngự thư phòng nghị sự.”

“Ân, hoàng hậu nương nương.”

Hứa An đi thông báo cho các đại thần, Vân Nhiễm đi một mạch về ngự thư phòng. Nàng không ngờ Yến Kỳ vừa đi, sau lưng đã xảy ra chuyện, ái Hàm Quan tạo phản, chết không ít người, chuyện này không thể chậm trễ, kéo dài một ngày chính là cho địch nhân một ngày để tiêu diệt nốt một phần còn lại.

Trong lòng Vân Nhiễm tràn đầy lo lắng, nhưng không thể hiện ra ngoài. Trước mắt hoàng thượng vắng mặt, nếu nàng lo lắng sợ hãi để lộ sơ hở, không chừng còn xảy ra chuyện, cho nên chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh.

Ngự thư phòng.

Vân Nhiễm không chờ quá lâu, các đại thần đã lục đục tiến vào.

Bây giờ bọn họ đã quen với chuyện hoàng hậu chấp chính, hoàng thượng sinh bệnh, hoàng hậu quản lý. Nương nương sai người tới truyền bọn họ vào cung, nhất định đã xảy ra chuyện. Cho nên bọn họ không dám chậm trễ, bây giờ trong triều còn trống rất nhiều vị trí cao, hoàng thượng cùng hoàng hậu đang quan sát lựa chọn, nếu bọn họ dám lười biếng, không chừng sẽ bị điều chuyển tới nơi khác.

“Chúng thần tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Mọi người cung kính hành lễ, Vân Nhiễm phát tay ý bảo bọn họ đứng dậy. Nàng quét mắt nhìn vài vị triều thần, trầm ổn lên tiếng: “Vừa rồi bản cung nhận được tin khẩn truyền từ tám trăm dặm, binh lính Hàm Quan bất ngờ làm phản, tướng thủ thành bị phản tặc Trương Trung Thành giết chết, thương vong khá lớn.”

“Á!” Mọi người kinh hãi, Tần lão quốc công nhanh chóng bước ra khỏi hàng: “Hoàng hậu nương nương lập tức sai người trước tiên tới trợ giúp ải Hàm Quan, nếu không Hàm Quan thất thủ, thành trì thứ hai cũng không giữ được. Tây bắc sẽ thất thủ, bộ lạc du mục vẫn hận Đại Tuyên, dân chúng rơi vào tay bọn họ sẽ giết người cướp của, chỉ sợ thương vong vô số.”

“Bản cung đã phái người cấp tốc tới Bắc Y Lĩnh ra lệnh cho Vệ Duyên Phong dẫn năm vạn binh mã tới trợ giúp cần phải ngăn cản bọn họ. Cũng ra lệnh cho bọn họ diệt trừ phản tặc.”

Chúng đại thần thở dài nhẹ nhõm, sắc mặt Vân Nhiễm lại khó coi.

“Ái Hàm Quan bất ngờ làm phản, là vì nợ quân lương, hoặc do người có ý đồ xúi giục.”

“Người có ý đồ xúi giục? Ai?” Sắc mặt Cẩm thân vương âm trầm, mọi người trầm mặt, nhìn xung quanh, Vân Nhiễm lạnh lùng: “Các người nói thử xem, gần ải Hàm Quan ngoài bộ lạc du mục là nơi nào?”

Mọi người lập tức động não, sau đó Vũ An hầu nhanh chóng lên tiếng: “Phủ Tây bình vương, chẳng lẽ do bọn họ xúi giục, bọn họ làm vậy có mục đích gì. Đại Tuyên nội loạn, bọn họ được lợi gì.”

Ánh mắt Vân Nhiễm sâu thẳm như màn đêm, âm u lên tiếng: “Hoài Nam vương bị chém, bọn họ cảm thấy bị uy hiếp, cho nên muốn làm bá chủ một phương, biện pháp tốt nhất chính là khiến cho tộc du mục công phá Hàm Cốc, chiếm lấy phía tây bắc Đại Tuyên, hai bên chia nhau thống trị.”

Vân Nhiễm vừa nói xong, mọi người tức giận mắng Bình tây vương bán nước.

Cẩm thân vương nhanh chóng lên tiếng: “Trước mắt phải làm gì? Phái binh diệt Hàn gia sao?”

Vân Nhiễm lắc đầu, đây chưa phải là lúc động tới Hàn gia, nhưng lòng muông dạ thú của bọn họ rất rõ ràng, không thể giữ lại. Nhưng cấp bách nhất vẫn cần phải giải quyết chuyện quân lương.

“Hàn gia chỉ quạt gió thổi lửa, gây chia rẽ, chúng ta sẽ nhớ, nhưng trước mắt cần nghĩ cách giải quyết vấn đề quân lương.”

Vừa dứt lời, cả ngự thư phòng im lặng không tiếng động, sở dĩ quân lương không xuất là do nhất thời không chuẩn bị kịp. Tuy rằng các vị đại nhân có tiền, nhưng không thấm vào đâu so với nhu cầu khổng lồ của quân đội.

Trong phòng im ắng, Hứa An từ bên ngoài đi vào bẩm báo: “Bẩm hoàng hậu, thế tử Cẩm thân vương về kinh, bây giờ đang ở bên ngoài xin gặp hoàng thượng.”

Vừa nghe thấy Sở Văn Hiến đã về, Vân Nhiễm phát tay cho truyền, Hứa An nhanh chóng lui ra, rất nhanh một bóng áo xanh, Sở Văn Hiến phiêu dật tiến vào, cung kính hành lễ với Vân Nhiễm: “Thần gặp qua hoàng hậu nương nương.”

Vân Nhiễm phát tay, ý bảo hắn đứng dậy, Vân Nhiễm quan tâm hỏi: “Thế nào, đã bắt được tri phủ thành Mạc Tuyết, cùng công tử Triệu gia, Giang gia chưa?”

Sở Văn Hiến ôm quyền bẩm báo: “Bẩm hoàng hậu, đã bắt được, hiện đang giam trong đại lao bộ hình.”

“Tốt! Tốt!” Vân Nhiễm gật đầu, nhìn chằm chằm Sở Văn Hiến: “Tri phủ thành Mạc Tuyết, tài sản bị kê biên, loại người này cần phải đuổi tận giết tuyệt.”

Sở Văn Hiến liếc nhìn hoàng hậu, thấy người có vẻ hơi kích động, không hiểu sao lại như vậy.

Hắn đâu biết, Vân Nhiễm cần tiền sắp điên rồi. Tiền! Tiền nhanh chóng cầm tiền tới cho bản cung.

Sở Văn Hiến bẩm báo: “Đã kê biên, chỉ sợ hoàng hậu không tưởng tượng được, chỉ một tri phủ nho nhỏ, có tới hai trăm vạn lượng vàng, cũng không ít kì trân dị bảo.”

Mắt Vân Nhiễm sáng rực: “Vàng đâu?”

Sở Văn Hiến trầm ổn nói: “Thần đã sai người áp tải tới bộ hộ.”

Vân Nhiễm kích động nhìn Sở Văn Hiến: “Quá tốt, lần này ngươi làm rất tuyệt.”

Nói xong nàng nhìn triều thần, trầm ổn lên tiếng: “Thế tử Cẩm thân vương mang về hai vạn lượng vàng, bản cung điều ra một trăm vạn từ Lãm Y cốc, còn lại một trăm vạn, hi vọng các vị đại thần có thể biểu hiện lòng trung thành vì nước.”

Ánh mắt Vân Nhiễm quét qua đám triều thần, mọi người nhất thời ngẩn ra. Nghe thấy thế tử Cẩm thân vương mang về hai trăm vạn lượng vàng, bọn họ đang cao hứng, không ngờ hoàng hậu lại đánh chủ ý lên đầu bọn họ. Không những thế, một mình nương nương có thể bỏ ra một trăm vạn lượng ngân phiếu, lần trước quyền tằng ba mươi vạn lượng, tổng cộng là một trăm ba mươi vạn, thật sự khiến bọn họ nói không nên lời.

Sở Văn Hiến là người đầu tiên lên tiếng.

“Phù Cẩm thân vương đi đầu quyền mười lăm vạn.”

Sở Văn Hiến vừa nói xong, Cẩm thân vương gia lập tức đồng ý. Trước mắt hoàng thượng coi trọng con ông, sắc phong làm thế tử, chương quân ngũ thành binh mã. Sao hẳn ông có thể bỏ qua cơ hội giúp con mình thăng tiến.

Tần quốc công cũng không chịu lạc hậu: “Tần gia cũng nguyện quyền mười lăm vạn.”

Mặc dù có chút đau, nhưng Đại Tuyên đang gặp khó khăn, hoàng thượng tín nhiệm bọn họ, nếu bọn họ ngay cả chút hi sinh cũng không chịu, còn nói gì tới chuyện cùng tiến lùi.

Có hai người kia đi trước, triều thần phía sau cũng lục đục quyền bạc, năm vạn, ba vạn, chờ mọi người góp xong, Vân Nhiễm sai Hứa An kiểm kê thế nhưng quyền được một trăm hai mươi vạn. Vân Nhiễm cao hứng.

“Tốt các vị quả nhiên là trụ cột của Đại Tuyên, bản cung ghi nhớ các vị tận tâm vì nước. Việc này quyết định như vậy đi, các vị đại nhân trở về chuẩn bị tiền, giao cho bộ hộ. Trong thời gian ngắn nhất phát quân lương tới quân doanh, trăm ngàn lần không thể để cho chuyện ải Hàm Quan tái diễn.”

Thượng thư bộ hộ Nguyễn đại nhân đứng ra cung kính: “Thần lập tức bắt tay vào chuẩn bị.”

“Tốt! Không thể xảy ra sai sót.”

Nguyễn thượng thư cung kính nhận lệnh, mọi người trong phòng cáo lui xuất cung, bọn họ phải về chuẩn bị tiền. Không ngờ lần này tiến cung tốn kém như vậy, rất nhiều người đau lòng, nhưng không dám thể hiện trước mặt nương nương.

Vân Nhiễm cũng cao hứng, ít nhất vấn đề khó khăn đã được giải quyết, nàng dĩ nhiên biết bọn họ đau lòng, nhưng vậy thì thế nào, thân là thần tử, bình thường hay vể vể trung quân ái quốc, trước mắt có chuyện sao dám hà tiện.

Chờ bọn họ đi rồi, Vân Nhiễm phái người ra roi phi ngựa truyền tin tới Lãm Y cốc, để bọn họ chuẩn bị ngân phía, nói thật dùng tới một trăm vạn ngân phiếu, Lãm Y cốc có chút khó xoay sở, nhưng trước mắt cần bổ sung quân lương, chờ sau khi tìm được bảo tàng, Lãm Y cốc lại có bạc.

Theo lệnh, quân lương được phát đi khắp nơi, các địa phương cũng ổn định lại.

Vấn đề quân lương được giải quyết, Vân Nhiễm xử lý tri phủ thành Mạc Tuyết, cùng đám công tử Triệu gia, Giang gia. Vân Nhiễm đã thảo luận qua với Yến Kỳ, nên dựa theo ý hân, ra lệnh cho quan viên xử trăm Triệu Đình Hựu cùng Giang Hoảng Ngôn, bãi miễn chức vụ của Triệu thừa tướng, tước bỏ hầu vị của phủ Tuyên bình hầu, còn giáng ba cấp từ thượng thư bộ binh thành tri phủ Thượng Hằng. Cả Giang gia phải rời đi trong đêm tới Thương Hằng nhậm chức.

Triệu thừa tướng chẳng những bị bãi chức còn phải chứng kiến cháu trai bị xử chém ngoài thành, nhất thời khí giận công tâm, bệnh không dậy nổi rồi qua đời.

Dân chúng Đại Tuyên vỗ tay vui mừng, lúc Vân Nhiễm xử lý chuyện hai nhà, Yến vương gia cùng Vân vương gia trở về, hai người kê biên tài sản ở Hán Trung, Ngự Dương, bắt được hai tên đại quan tham, cùng tất cả những người liên quan. Dọc đường đi, dân chúng hô hào, tán thưởng hoàng thượng cùng hoàng hậu nhân nghĩa, nhắc đến hoàng hậu bọn họ coi như tiên nữ giáng trần giải cứu dân chúng, nên nàng có thể thành hoa vương, lại có được roi đánh vương.

Vốn dân chúng đang tán thưởng đế hậu, Nghiễm Nguyên Tử đại sư lại lập đàn ngộ đạo, nhìn ra thiên ý, đế hậu chính là đế vương tinh cùng phượng tinh chuyển thế. Cả Đại Tuyên đều tôn thờ Yến Kỳ cùng Vân Nhiễm, khắp nơi hân hoan mong chờ thái bình thịnh thế.

Trong cung Vân Hoa, ánh sáng như khói mỏng bao phủ đại điện, lúc này vài người đang ngạc nhiên nhìn mỹ nhân ngồi trên tháp, mặt nàng được băng kín, chỉ lộ ra đôi mắt, chính là Đường Nhân được Vân Nhiễm giải phẫu.

Đám người đứng trong điện, ngoại trừ Vân Nhiễm còn có trưởng công chúa, An Nhạc, tiểu công chúa Chiêu Dương, quận chúa Duyên Khánh.

Quận chúa Duyên Khánh vốn đi theo thái hoàng thái hậu, nhưng bà sinh bệnh mãi không khỏe, không có cách chăm sóc nàng, nên quận chúa Duyên Khánh đi theo trưởng công chúa, lúc này mọi người đang ngạc nhiên theo dõi Đường Nhân.

Tiểu công chúa Chiêu Dương đã biết người trước mặt này là mẫu hậu, nhưng hoàng thân với bác nói, nhóc không thể gọi, nếu không mẫu hậu sẽ bị phát hiện, bị người khác bắt đi, sau này nàng không gặp được người. Nên giờ Chiêu Dương gọi nàng là dì.

Đường Nhân rất khản trương, bàn tay theo phản xạ nắm chặt lại, có người kéo tay nàng, sau đó nhìn Vân Nhiễm “Hoàng tâu, có thể mở ra chưa?”

Vân Nhiễm gật đầu: “Ừm! Cũng được rồi, ngươi có thể cởi ra cho nàng.”

An Nhạc lập tức đứng dậy mở vài băng trên mặt Đường Nhân, từng lớp một, tất cả mọi người đều dõi theo nàng.

Chờ tới khi An Nhạc cởi bỏ hết vài băng, mọi người đều kinh ngạc, trên mặt Đường Nhân vẫn còn vết sẹo hơi mờ, chưa hoàn toàn biến mất, mí mắt vẫn hơi sưng, bởi vì Vân Nhiễm chính thành mắt hai mí, hai bên má thêm hai núm đồng tiền, mũi cao hơn một chút, Đường Nhân hoàn toàn khác trước. Bớt đi vài phần thanh nhã nghiêm túc, thêm vài phần rục rờ.

An Nhạc reo lên: “Thật sự thần kỳ, hoàn toàn khác trước kia, tuy rằng chỉ thay đổi vài chi tiết, nhưng đã khác biệt, bây giờ ai nhìn thấy cũng sẽ không nghĩ nàng là tiền hoàng hậu.”

Trưởng công chúa cũng ngạc nhiên gật đầu: “Quả thật khác trước, không ngờ y thuật của Nhiễm Nhi cao siêu như vậy, biết nhan đan thuật.”

Nhan đan thuật là y thuật hiếm có trên đời, cơ hồ chỉ tồn tại trong sách vở, không ngờ bà có thể nhìn tận mắt, rất thần kỳ.

Đường Nhân không trông thấy dáng vẻ của mình, khẽ đưa tay sờ mặt, nghiêm túc hỏi: “Thật sự khác biệt sao?”

An Nhạc dùng sức gật đầu, sau đó cầm gương đồng tới, Đường Nhân cẩn thận quan sát, nhất thời giật mình, thật xa lạ, một lúc lâu mới có phản ứng, vui mừng không thôi. Nàng thật sự khác trước kia, nàng có thể trở về Đường gia, quả tốt rồi.

Đường Nhân sờ sờ, tuy rằng khuôn mặt xa lạ, nhưng nàng rất thích, bởi vì nó đại diện cho sự tái sinh của nàng, cuối cùng nàng cũng sống lại.

Đường Nhân buông gương đồng ra, rung rung nhìn Vân Nhiễm: “Cảm ơn nương nương.”

Vân Nhiễm cười lên rộ: “Cảm tạ ta làm gì, nếu ngươi thật sự muốn cảm ơn ta thì giúp ta một chuyện.”

Đường Nhân lập tức nghiêm túc nói: “Mời hoàng hậu nói, bất kể là chuyện gì, chỉ cần có thể ta nhất định sẽ làm.”

Vân Nhiễm cười lên tiếng: “Bây giờ ta là hoàng hậu, không thể thường xuyên xuất cung, nhưng lại lo lắng cho phụ vương cùng Vân gia, lão vương phi tuổi đã cao, cả vương phủ không có ai lo liệu. Tam muội đã sắp gả tới Tống gia, sau này không có ai quản Vân gia, Đường phủ chỉ cách Vân gia một bức tường, nếu ngươi rảnh qua giúp tổ mẫu.”

Đường Nhân nghe Vân Nhiễm nói vậy, có chút sững sờ, vành tai có chút đỏ, nhất thời không nói lại được. Vân Nhiễm nhẹ giọng: “Nếu khiến Đường tiểu thư khó xử, coi như ta chưa nói.”

Đường Nhân lập tức nhanh chóng lắc đầu: “Không có, hoàng hậu nương nương yên tâm, ta nhất định giúp lão vương phi quản lý phủ Vân vương.”

“Được! Ta cảm ơn ngươi, rất nhanh tam muội sẽ xuất gia, còn phiền toái ngươi để ý giúp ta.”

“Không có gì, chuyện hôn sự của tam tiểu thư ta sẽ có hết sức” Đường Nhân cam đoan, Vân Nhiễm cười khẽ, nàng đang tạo cơ hội cho phụ vương, người áp giải tri phủ Ngự Dương vào kinh, rất nhanh sẽ rời về kinh. Nếu Đường Nhân rảnh rồi tới phủ giúp tam muội, đúng lúc có thể tiếp xúc với phụ vương? Vân Nhiễm càng nghĩ càng vui vẻ, giống như nhìn thấy phụ vương cười Đường Nhân.

Tới tận lúc này tiểu công chúa Chiêu Dương mới bừng tỉnh, nhìn mẫu hậu, không phải là dì mới đúng.

Chiêu Dương bỏ nhào vào lòng Đường Nhân: “Dì”

Đường Nhân vuốt đầu nàng: “Chiêu Dương thật ngoan!”

“Sau này Chiêu Dương cũng sẽ ngoan, như vậy có thể nhìn thấy dì.”

“Đúng vậy, sau này ngươi có thể xuất cung tìm dì chơi.” Đường Nhân vuốt đầu Chiêu Dương, nhưng Chiêu đi theo Vân Nhiễm nàng rất yên tâm, hướng chỉ còn có An Nhạc cùng trưởng công chúa. Nếu Chiêu Dương nhớ nàng có thể xuất cung, chỉ cần thấy tiểu công chúa khỏe mạnh trưởng thành nàng đã yên lòng.

Trong thiên điện mọi người đang vui vẻ, Hứa An lại vội vàng chạy vào, sắc mặt không tốt nhìn Vân Nhiễm: “Bẩm hoàng hậu, không xong rồi, cấp báo, thành Hành Dương biên giới giữa Đại Tuyên với Tây Tuyết bị bao vây? Cung thân vương Tây Tuyết Tiểu Chiến dẫn ba mươi vạn quân bao vây thành, binh lính thủ thành ra sức chống đỡ, phái người truyền tin khẩn cấp.”

Nháy mắt Vân Nhiễm biến sắc, gần đây nàng xử lý mọi chuyện trong triều ngày càng thuận tay, nhưng đã quên mất đám giặc ngoài. Cung thân vương

Tiêu Chiến, kẻ này rất nguy hiểm, sở dĩ ông ta có thể thế như trẻ tre áp sát biên giới, là vì lần trước thiếu chút nữa mất mạng trong tay hai người. Giờ nghe tin hai người trở thành đề hậu Đại Tuyên, sao ông ta có thể dễ yên.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Tuyết Ân, Chúng Ta Tỷ Thí Đi

Quả thật nên nhường tiểu nha đầu này, trí nhớ thật tốt, một chút cũng không nể mặt nàng.

Thấy Tuyết Ân cùng Âu Nhan Mộ không nói gì, Xà Ngọc Ngưng nhất thời càng phần nộ "Tuy rằng ngươi là phé tài, nhưng là..."

"Ba "

Còn chưa nói xong, liền bị Tuyết Ân quăng một cái tát.

Xà Ngọc Ngưng mặt bị tát lệch một bên, trâm cài tóc đều rơi xuống, tóc cũng rơi xuống, nhìn cực kỳ chật vật.

"Tiện..."

Ngẩng đầu oán hận muốn chửi, nhưng là ở quay đầu chống lại ngân mâu lạnh như băng kia, trong lòng run lên, thân mình cũng không khỏi run run đứng lên, lời nói tiếp theo cũng chỉ đành phải nuốt vào bụng..

Tuyết Ân giương mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua Âu Nhan Mộ

"Ngươi nếu không muốn dạy, có thể rời đi, không cần ngươi ở trong này trên hoa ghẹo nguyệt."

"Còn có ngươi, nếu lại nhục mạ ta một lần nữa, ta liền cắt đầu lưỡi của ngươi." Tuyết Ân lạnh lùng nhìn về phía Xà Ngọc Ngưng.

Xà Ngọc Ngưng ngốc lăng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Ân, thân mình gầy yếu như vậy, còn bị gọi là phé tài. Nhưng lại khiến nàng tin tưởng, nếu bây giờ nàng dám tiếp tục nói thêm một câu, đầu lưỡi của nàng sẽ bị cắt bỏ.

"Khụ khụ, hai người một đội. Ừm, không sai biệt lắm, hiện tại bắt đầu luyện tập đi."

Tuyết Ân hừ lạnh một tiếng rời đi, một bộ dạng chớ lại gần.

"Sư phụ, ngươi nhìn nàng sao có thể như vậy?" Nhìn bóng lưng Tuyết Ân rời đi, Xà Ngọc Ngưng nhất thời ôm mặt, hốc mắt đỏ ửng, hướng Âu Nhan Mộ lên án nói.

"Nếu ngươi còn dám nhục mạ nàng, ta sẽ lấy mạng của ngươi." Âu Nhan Mộ thu hồi hơi thở ôn hòa, tán phát vô hạn lãnh ý cùng sát khí.

Tiểu nha đầu kia là của hần, muốn khi dễ cũng chỉ có thể là hần khi dễ.

"Ta..." Xà Ngọc Ngưng lại mờ mịt lên, nhìn Âu Nhan Mộ rời đi, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

Không nghĩ tới Mộ Hoàng thế nhưng như thế che chở tiện nhân kia. Không, làm sao có thể như vậy, cái tiện nhân kia làm sao có thể xứng với Mộ Hoàng được.

"Hai người một nhóm, các ngươi tự mình luyện tập với nhau đi." Âu Nhan Mộ liếc mắt nhìn theo bóng lưng Tuyết Ân, sau đó nói.

"Tuyết Ân, chúng ta tỷ thí đi." Âu Nhan Mộ vừa mới nói xong, Trà Bá Trọng liền nói với Tuyết Ân.

"Ngươi xác định?" Tuyết Ân ngẩng đầu thiếu niên trước mặt.

Nàng hiểu ý của Trà Bá Trọng, ở trong mắt hần, nàng là phé tài, nếu là cùng người khác tỷ thí, thì bọn họ sẽ nhân cơ hội này gây khó dễ với nàng. Nhưng nếu mà bọn họ tỷ thí với nhau thì những kẻ kia sẽ không thể làm gì cả.

Nhưng nàng thật sự không cần, tiến vào hoàng gia học viện, chính là bước đầu của nàng, nàng muốn từng bước một phô diễn toàn bộ tài năng của mình.

Trà Bá Trọng gật đầu, sau đó đứng đắn nói "Đương nhiên, bất quá ta sẽ không nương tay với ngươi."

Tuyết Ân cười môi, sau đó "Vậy ngươi một hồi phải cẩn thận, ta cũng sẽ không nương tay với ngươi."

Bắc Nhựt Bạch nghe thấy tỷ thí, trong lòng mừng thầm "Xà Ngọc Ngưng, người nói với bọn họ..."

Xà Ngọc Ngưng lắng nghe, trên mặt lộ ra sung sướng, sau đó cấp tốc rời đi.

Ha ha, không hổ là công chúa, cứ như vậy nhìn xem cái tiện nhân kia làm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Cùng Trà Bá Trọng Tỷ Thí

"Hiện tại tỷ thí bắt đầu." Âu Nhan Mộ có chút không thoải mái nhìn thoáng qua Tuyết Ân đang nói chuyện với Trà Bá Trọng, một màn ấm áp.

Vì sao, nàng có thể cười với người khác như vậy, lại không hề đối với hắn cười một cái.

Nếu nàng đối với hắn tốt một chút, nói chuyện với hắn nhẹ nhàng một chút, hắn cũng sẽ không nhằm vào nàng khắp nơi. Bởi vì hắn cảm thấy ngoài biện pháp này ra, sẽ không còn biện pháp để nàng chú ý tới hắn.

Cảm nhận được một đạo ánh mắt nhu tình cực nóng, Tuyết Ân theo cảm giác nhìn sang. Một chút tóc bạc bị gió thổi bay lên, ánh mắt sáng quắc, làm Tuyết Ân trong lòng run lên.

Thấy động tác của Ly Thiên Dạ, Tuyết Ân giật giữ từng mắt nhìn tên kia. Vừa rồi hắn dùng khẩu hình nói với nàng: Ái phi, bổn vương xem trọng người.

Người kia chỉ cần không có ai đề ý, hắn đều sẽ kêu nàng là ái phi, tức chết nàng.

"Tuyết Ân, chúng ta bắt đầu." Trà Bá Trọng thuận mắt nhìn qua, sau đó có chút nhú mày nói.

Tuyết Ân thu hồi ánh mắt, sau đó gật đầu, không thêm quan cảm giác khác thường đang nảy sinh trong lòng.

Trà Bá Trọng nắm tay, giờ lên nắm tay tàn sát là lạnh giá, hung hăng hướng Tuyết Ân bay đến.

Hắn sẽ không nhường nàng, sẽ không chùn tay, bởi vì nàng không phải là người như vậy, hắn tìm nàng tỷ thí, chính là hi vọng chính bản thân hắn chịu thương ít nhất.

Nếu là người khác, xuống tay ngoan độc, chỉ một nắm đấm cũng có thể khiến người khác tàn phế.

Tuyết Ân nhìn thoáng qua, sau đó cấp tốc lắc mình, tránh đi nắm tay của Trà Bá Trọng.

Nàng không muốn Trà Bá Trọng thua quá khó coi, cũng không muốn trong một chiêu đã bại hắn.

Trà Bá Trọng vừa trở lại, liền thấy một cái nắm tay nhỏ bay đến, vội vàng xoay người né qua, lại một cái đá chân bay đến.

Tuyết Ân giơ chân chống lại, hai người nghiêm túc đánh nhau, ở trong võ trường to như vậy, có vẻ thập phần rõ ràng.

Không phải là bởi vì bọn họ tốc độ mau lẹ, mà tất cả mọi người đều chú ý hai người họ bởi vì. Một người là trà gia thiếu gia thân thể bệnh tật, một người tiểu thư nổi danh phế vật, tự nhiên là muốn xem bọn họ đánh như thế nào.

Trà Bá Trọng thể lực dần dần theo không kịp, tốc độ cũng chậm lại, bắt đầu thở dốc, trái lại Tuyết Ân, nàng hơi thở cực kỳ bình thường, vẻ mặt thoải mái giống như là đang cùng hắn chơi một trò chơi.

Trà Bá Trọng thở dốc, nắm tay lại hướng Tuyết Ân bay đến.

Tuyết Ân đứng tại chỗ, nhìn nắm tay mang theo tiếng gió vù vù đang bay về phía mình, lại cố tình không hề tránh thoát.

"Ta nói rồi ta sẽ không nương tay." Bàn tay của Tuyết Ân nắm lấy cổ tay Trà Bá Trọng, cười vui vẻ, sau đó dùng lực, ném sang bên cạnh.

"Bá Trọng ca ca." Như Bạch công chúa thấy tình cảnh vậy, vội vàng chạy tới nâng Trà Bá Trọng.

Bá Trọng ca ca sao có thể bị đánh bại được, hắn tuy rằng là thể nhược nhiều bệnh, nhưng là võ đạo tu vi cũng không kém, chẳng lẽ là nhường dân đen kia?

Trà Bá Trọng có chút nhú mày, có chút bức mình nói "Như Bạch công chúa, ta có thể tự mình đứng lên, không cần người nâng."

"Bá Trọng ca ca, ta không là cái ý tứ kia." Như Bạch công chúa hốc mắt mau đỏ, Bá Trọng ca ca làm sao có thể hiểu lầm nàng như vậy, nàng cũng chỉ là lo lắng cho hấn mà thôi.

Nàng thật sự không có ý tứ khinh thường Bá Trọng ca ca, hấn là người trong lòng của nàng, nàng làm sao có thể khinh thường hấn, ở trong mắt nàng, Bá Trọng ca ca là người tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Cảm Giác Bị “Vẽ Mặt” Thế Nào?

Tuyết Ân đi đến nơi, Trà Bá Trọng đã đứng lên "Cảm giác bị “vẽ mặt” thế nào?"

"Người thật đúng là không chút nương tay, xuống tay nặng như vậy, lại còn đánh vào mặt ta nữa." Trà Bá Trọng lắc đầu cười khổ, một điểm đều không có trách tội Tuyết Ân.

Kỳ thực trong lúc đánh nhau, hấn sẽ biết, hấn đánh không lại của nàng, chính là không nghĩ nhanh như vậy đã kết thúc.

Có lẽ trong mắt mọi người hấn có đánh nàng, nhưng lại chỉ có bản thân hấn biết, hấn chẳng qua chỉ là đụng vào quần áo của nàng mà thôi. Đương nhiên, cũng không phải do hấn nhường nàng, mà căn bản là hấn không đánh được đến nàng.

Như Bạch công chúa thấy Trà Bá Trọng mặt mũi tím bầm, khoe miệng còn vương máu, đau lòng không thôi.

Nhưng càng khiến cho nàng tức giận hơn là Bá Trọng ca ca thế nhưng vẫn đang cười với cái dân đen kia, cười đến thập phần vui vẻ.

Như Bạch công chúa cảm thấy bản thân thập phần ủy khuất, nước mắt lạch cạch rơi xuống, nhưng mà Trà Bá Trọng chỉ nhú mày tỏ vẻ không vui cũng không nói gì thêm.

"Bản công chúa sẽ không bỏ qua cho người." Bắc Nhược Bạch nổi giận hướng Tuyết Ân gầm lên một tiếng, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng chạy như điên kia, còn có điệu bộ chạy nước mắt kia, Tuyết Ân không khỏi nghĩ, nàng ta là ‘bồn nước’ sao?

"Không cần lo lắng, nàng sẽ không thể làm gì người." Trà Bá Trọng ôn nhu trấn an nói.

"Người nên đi bôi thuốc đi, bằng không ngày mai có thể trở thành đầu heo đấy." Tuyết Ân nhìn khuôn mặt Trà Bá Trọng tím bầm khắp nơi.

Chắc chắn, quả nhiên sắc đẹp đối với nàng không có tác dụng gì. Đến Bắc Ngung Đế quốc đệ nhất mỹ nam tử, nàng vẫn như trước không nương tay một chút nào.

"Uh, người cẩn thận." Trà Bá Trọng nói xong liền rời đi, kỳ thực thương thế của hấn cũng không nghiêm trọng, chính là vết thương ở trên mặt, thoát nhìn có chút nghiêm trọng thôi.

Tuyết Ân đối với hấn đã thủ hạ lưu tình. Như vậy có thể khẳng định nàng không hề giống như lời đồn là phế vật.

Trà Bá Trọng vừa mới rời đi, trong không khí liền có dao động, một vật gì đó bỗng hướng Tuyết Ân bay đến.

Tuyết Ân giơ tay tiếp được, là quả toàn thân màu đỏ, nàng không biết là quả gì, nhưng nhìn hồng quang tỏa ra, làm nàng có một loại xúc động muốn ăn.

Giương mắt nhìn lên, thấy Ly Thiên Dạ đang ngồi trên nóc nhà, trên tay cũng đang cầm loại quả màu đỏ giống Tuyết Ân. Lúc Tuyết Ân nhìn lên còn không quên hướng nàng nháy mắt một chút, không tiếng động nói.

Tuyết Ân bĩu môi, đem trái cây màu đỏ này vào miệng ăn. Oa! Thật ngon, ăn xong tâm tình tốt lên rất nhiều.

"Ta muốn cùng người tỷ thí." Thời điểm Tuyết Ân đang ăn, một nữ tử hướng nàng đi đến, kêu lên.

Tuyết Ân nhìn thoáng qua, bên kia còn có rất nhiều nữ hài tử, cùng một ít nam hài đang đứng, tựa hồ đang đợi nàng.

Nàng liền biết là chuyện gì đang xảy ra, Bắc Nhược Bạch xem ra là đang muốn dạy dỗ nàng đây.

Cười lạnh một tiếng, tao nhã ăn xong miếng trái cây cuối cùng "Hảo."

Tuyết Ân vừa nói xong, nữ tử kia liền cầm kiếm đâm tới.

Kiểm ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, có vẻ chói mắt. Đối với lưỡi kiếm đang đâm tới, Tuyết Ân ngay cả mắt cũng không nâng lên một chút, bóng dáng cực kỳ quý mị, cấp tốc đoạt đi kiếm trong tay nữ tử, sau đó một cước đem nàng đá bay.

"Phanh "

Tuyết Ân quay đầu nhìn mọi người xung quanh vẫn đang chăm chú nhìn, lạnh lùng quét mắt qua bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Tỷ Thí

Thiếu nữ kia hét lên một tiếng, liền hôn mê bất tỉnh, bên kia Như Bạch công chúa nhìn một màn này, không khỏi nhú mày, thầm mắng đồ vô dụng.

Hai mươi mấy người, cầm đầu là người hôm qua đã bị nàng tát một bạt tai, Tôn Cẩm. Đứng bên cạnh nàng ta là Xà Ngọc Ngưng. Hừ, rắn chuột một ổ.

Tôn Cẩm liếc mắt những người phía sau, để cho bọn họ tiếp tục lên đài tỷ thí, bại một người không sao cả.

Người lên tiếp theo không có vũ khí, nhưng một thân áo giáp, Tuyết Ân biết, người có áo giáp, võ đạo chắc hẳn rất tốt.

Người nọ nắm tay, liền đánh đến.

Có người nguyên ý làm bao cát, Tuyết Ân tự nhiên sẽ không khách khí, thân mình nhỏ nhắn, tốc độ rất nhanh. Người kia còn chưa kịp tiến đến gần nàng, đã bị nàng một cước đá bay.

"Phanh "

Tất cả sự việc chỉ diễn ra trong chớp mắt, làm cho tất cả mọi người xung quanh đều run rẩy.

Tuyết Ân chậm rãi tiêu sái đến gần, khóe môi nở nụ cười lạnh lùng...

P phía sau nàng bay lên tro bụi. Thân hình nhỏ nhắn kia, chỉ trong nháy mắt đã đánh bay hai sơ cấp chiến sĩ. Giờ phút này thật làm cho mọi người khiếp đảm.

Trước mắt bọn họ không phải là nữ hài tử, mà chính là tu la, làm bọn họ từ tâm đều cảm thấy sợ hãi.

"Hai người các ngươi lên đi." Tôn Cẩm nhìn đến khuôn mặt kia, nghĩ đến ngày hôm qua bị đánh một bạt tai, mà cha thế nhưng lại không quan tâm đến nàng.

Chỉ cần nhớ tới việc này, lòng nàng liền tràn ngập lửa giận, hận không thể đem Tuyết Ân lột da rút gân, băm thây vạn đoạn.

Hai người bị Tôn Cẩm chỉ điểm, có chút do dự. Nhưng lại nghĩ, cả hai người cùng lên, phần thắng sẽ cao hơn. Dù sao một nữ tử nhỏ như vậy, cũng chưa chắc đánh được hai người cùng một lúc.

Nghĩ như vậy, hai người liền đồng thời hướng Tuyết Ân bay đến.

"Phanh "

Lại là thanh âm vật nặng rơi xuống, lại hai tiếng kêu thảm thiết vang lên. Bọn họ thậm chí còn chưa nhìn thấy hai người này bị đánh như thế nào.

Đúng vậy, không thấy được nàng ra tay, cho dù ra tay, cũng không thấy được nàng dùng lực như thế nào. Nhưng những người bị nàng đánh rơi xuống đất, đều không đứng lên được.

"Đồ vô dụng, nhanh như vậy đã bị đánh nằm sấp." Như Bạch công chúa nhìn một màn này, cảm thấy vô cùng tức giận.

Người Tôn Cẩm tìm đến đều là phế vật, bốn người đều đánh không lại cái dân đen kia. Thậm chí ngay cả ống tay áo của người ta đều chưa chạm vào được.

Tuyết Ân liếc mắt nhìn mọi người, bước đến gần bốn người đang nằm dưới đất kia, rồi lại bước qua. Mọi người còn lại cảm thấy sợ hãi khí tức của Tuyết Ân, không tự chủ được lui về phía sau một bước.

Chỉ còn Tôn Cẩm cùng Xà Ngọc Ngưng còn đứng tại chỗ, có thể nhìn ra được bọn họ đang run rẩy, rất muốn lui về phía sau. Nhưng vì mặt mũi không cho phép bọn họ lui về phía sau.

Âu Nhan Mộ đứng ở cách đó không xa, lẳng lặng nhìn một màn vừa xảy ra giống như xem kịch. Nàng rõ ràng đang che dấu thực lực của mình, nhưng còn đến học viện hoàng gia tu luyện, nàng muốn làm cái gì?

"Thế nào, lui về phía sau?" Tuyết Ân câu môi lạnh lùng nói, trào phúng nhìn bọn họ.

"Ai, ai lui về phía sau." Xà Ngọc Ngưng có chút khiếp đảm lắp bắp nói.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới đường muội của mình, người được mọi người đồn đại là phế vật, thế nhưng lại có một mặt làm cho người ta khiếp sợ như vậy.

Rõ ràng lớn lên xinh đẹp như vậy, rõ ràng nụ cười kia thập phần mỉa mai hoặc nhân tâm, nhưng cái thân hình nhỏ nhắn kia lại làm cho nàng cảm thấy soh hãi từ trong tâm.

"Các ngươi đều lên cho ta." Tôn Cẩm cắn tức, vẫy tay ý bảo những người phía sau đều lên tỷ thí.

Tuy nhiên, không một ai dám bước lên.

"Các ngươi lên cho ta." Tôn Cẩm xoay người rống giận. Một lũ vô dụng, thế nhưng lại đi sợ một phế vật, thật sự là mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Kết Cục Khi Dễ Ta!

Còn lại hơn mười người, thoáng nhìn nhau một cái, sau đó nhất tề công kích Tuyết Ân.

Bất đồng cấp bậc chiến sĩ, nhưng mục tiêu công kích duy nhất chính là Tuyết Ân.

Không phải là bọn họ không muốn rời đi, mà là Tôn Cẩm ý vào bản thân là nữ nhi viện trưởng, tự nhiên là ở trong học viện tác uy tác phúc, bọn họ cũng không dám đắc tội với nàng.

Tuyết Ân nhìn hơn mười người xông về phía mình, con ngươi màu bạc trầm xuống, bản thân cũng cấp tốc phóng đến.

"Phanh "

"Phanh "

"Phanh "

...

Bụi đất giờ lên, chỉ thấy được trước mắt một bóng dáng hồng sắc quý mị chớp động, sau đó là thanh âm vật nặng lần lượt rơi xuống đất.

Tôn Cẩm vô cùng sốt ruột, mỗi một lần có thanh âm vật nặng rơi xuống, tâm của nàng liền trầm xuống một lần.

Hơn mười người rơi xuống, bụi đất bay lên tứ tung..

Tôn Cẩm đột nhiên cảm giác được trước mắt có sức gió mạnh mẽ hướng mình phi đến, bản thân vội vàng lui về phía sau, nhưng nàng dù kịp phản ứng nhưng cũng không mau bằng sức gió đó

"Đông "

Tôn Cẩm không còn chỗ thoái lui, ngã ngổ trên mặt đất.

Động tĩnh bên này, sớm đã khiến cho những người khác chú ý, đều dừng lại xem náo nhiệt.

Bụi đất tán đi, lộ ra diện mạo...

Chỉ thấy Tôn Cẩm chật vật đến cực điểm ngổ dưới đất, mà Tuyết Ân như một vương giả thắng lợi, từ trên cao nhìn xuống.

"Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?" Có người hỏi, bọn họ bất quá là đang luyện tập tỷ thí, tỷ thí xong lại thấy bên này xảy ra chuyện náo nhiệt như vậy.

"Không biết." Tên còn lại nói, chuyện này đối với hắn không quan hệ, hắn chỉ đến xem náo nhiệt mà thôi.

"Này còn hỏi, không nhìn ra sao?" Có người liếc mắt kia một đồng người bị đánh bất tỉnh, châm chọc nói.

Hắn không trực tiếp mở miệng nói gì, nhưng hắn đã sớm nhìn không quen Tôn Cẩm, ý vào bản thân là nữ nhi viện trưởng, tác uy tác phúc, một điểm cũng không đem bọn họ để vào mắt.

"Lại đến?" Tuyết Ân như đế vương từ trên cao nhìn xuống Tôn Cẩm, thật muốn một đao giết chết nàng.

"Người... Tien nhân." Tôn Cẩm mạnh mẽ đứng lên, trong tay nhảy mắt xuất hiện một thanh kiếm, mạnh mẽ hướng Tuyết Ân đâm tới.

Dưới ánh mặt trời, thanh kiếm lóe ra quang mang chói mắt. Nếu là người khác nhất định sẽ cảm thấy hàn khí, nhưng đối với Tuyết Ân mà nói, kia không tính là cái gì.

Nghiêng người tránh thoát công kích của Tôn Cẩm, sau đó với một tốc độ quý mị, đoạt đi thanh kiếm trong tay, đặt trước yết hầu của nàng.

Tôn Cẩm nhìn thanh kiếm lóe sáng phản quang, thẳng tắp bản thân đâm tới, nhất thời trợn tròn mắt, căn bản là vô pháp di chuyển.

Thời điểm mũi kiếm đâm tới Tôn Cẩm, lại mạnh mẽ ngừng lại.

Tôn Cẩm sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh đã sớm rơi liên tục, hơi hơi cúi đầu nhìn mũi kiếm đang đặt ở cổ họng mình, chỉ cần một cử động nhỏ là có thể khiến nàng mất mạng.

Hoàn hảo, không có việc gì, không có việc gì.

Tuyết Ân cười lạnh, nhẹ nhàng rút kiếm lại...

"Tê" Thanh âm quần áo bị xé rách.

"A!" Tôn Cẩm hét lên một tiếng, lập tức dùng quần áo chặt vật che lại nhưng càng che lại càng lộ.

"Oa" nam nhân vui sướng kêu lên, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy một màn kinh điển như vậy, bọn họ thật có phúc.

Chỉ thấy Tôn Cẩm, quần áo đã bị xé rách, lộ ra hơn phân nửa bộ ngực, cái rốn khéo léo cũng lộ ra, còn có cặp đùi thon dài cũng bại lộ trong không khí.

"Đây là trừng phạt nhẹ nhất vì dám khi dễ ta!" Tuyết Ân lạnh lùng nói xong, ném thanh kiếm, xoay người rời đi, thời điểm nhìn thấy Bắc Nhục Bạch, hướng nàng vút một nụ cười khinh thường, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Trừng Phạt, Tôn Cẩm!

Bắc Nhục Bạch thấy Tuyết Ân khinh miệt nhìn mình, tức phát điên. Tien nhân này thế nhưng dám thị uy với nàng, nàng muốn giết chết cái tien nhân này.

Xà Ngọc Ngưng sắc mặt trắng bệch, nhìn tấm lưng Tuyết Ân, bị rung động thật sâu.

"Không nên nhìn, không được nhìn." Tôn Cẩm sắc mặt trắng bệch, nước mắt chảy dài, vội vàng ngồi xổm xuống bảo vệ bản thân.

Làm sao có thể như vậy, trong sạch của nàng, thân thể của nàng đều bị nhìn hết, làm sao có thể, về sau nàng sống như thế nào được.

Ở trước mắt mọi người, nàng thế nhưng bị người chém rách quần áo, mặc dù những vị trí quan trọng chưa bị nhìn thấy, nhưng nàng vẫn không chịu được.

Một nam tử thấy Tôn Cẩm khóc lóc chặt vật, thở dài một tiếng, coi ngoại bảo của mình, che cho nàng.

"Người đắc tội với viện trưởng rồi." Âu Nhan Mộ xem diễn xong, đi đến trước mặt Tuyết Ân.

Tôn Cẩm là nữ nhi viện trưởng học viện hoàng gia, thực lực của hắn đều che giấu, không có người nào biết thực lực của hắn rốt cuộc đã đến cấp bậc nào.

Nhưng hắn có thể ngồi vững vị trí viện trưởng nhiều năm như vậy, cũng không phải nhân vật đơn giản, cho nên Tuyết Ân đối đãi với Tôn Cẩm như thế, cừu oán này chỉ sợ là đã định rồi.

Tuyệt Ân liếc mắt một cái, nếu không phải do người này nói, nàng làm sao có thể bị lọt vào mắt người khác, thay phiên đến khiêu khích nàng.

Nếu người ta đã đưa người tới cửa, thì tất nhiên nàng liền không khách khí rồi .

"Này, trẫm đang nói với ngươi, ngươi thế nhưng dám không để ý đến ta." Nhận thấy nàng không trả lời, Âu Nhan Mộ khó chịu hô to.

Nha đầu đáng chết, nói với hần một câu sẽ chết sao, nàng cùng Ly vương nói chuyện thì mất đi mảy lại, với hần thì không thèm nói một câu, tức chết hần.

"Không có lời nào để nói." Tuyệt Ân lạnh giọng trả lời, lần này hướng Ly Thiên Dạ phía trước nhìn lại, hần đã biến mất, không khỏi có chút thất vọng.

"Trẫm có chuyện cùng ngươi nói." Âu Nhan Mộ đi lên, nha đầu đáng chết, một điểm mặt mũi cũng không cho hần.

"Có chuyện nói mau, có rắm mau phóng."

"Ngươi là nữ hài tử, phải nhã nhặn một chút, không thể nói chuyện thô lỗ như vậy." Âu Nhan Mộ nhíu mày, tiểu nha đầu này, thật là...

"Không liên quan tới ngươi!" Nàng nói gì, cùng Âu Nhan Mộ không có quan hệ gì cả.

"Trẫm là ngươi của sư phụ."

"Vậy đừng tự xưng trẫm."

"..." Âu Nhan Mộ không nói gì, tự xưng trẫm, đó là tự xưng của hoàng đế tôn quý nhất, cũng là đại biểu thân phận, hiện tại...

Xà Ngọc Ngưng tái mặt, cắn răng nhìn một màn này, bởi vì thích nàng, cho nên đã nghĩ biện pháp muốn khiến cho nàng chú ý phải không?

Nhưng Âu Nhan Mộ thì không giống với người khác, đó là nam nhân nàng xem trọng, làm sao có thể nhường cho tiện nhân kia được.

... ..

"Tuyệt Ân, như thế nào?" Manh Từ Hề tọa ở một bên, cắn hoa quả, hỏi.

"Xuất phát từ một nơi bí mật nào đó có gì ngoạn hảo. Nàng ta ở trong tối, ta ở ngoài sáng, như vậy ngược lại hảo hơn." Tuyệt Ân cấp bản thân rót ly trà, đọc bức thư Ly Thiên Dạ gửi cho nàng.

"Không phải địch nhân ở ngoài sáng tốt hơn sao?" Manh Từ Hề mờ mịt ngẩng đầu.

"Đến lúc đó ngươi sẽ hiểu vì sao." Tuyệt Ân cũng không ngẩng đầu lên trả lời, hiện tại nàng đang ở ngoài sáng, nàng vốn hoàn toàn không có vương bận gì, đối với nàng mà nói, ở sáng hay ở tối đều không sao cả, quan trọng là, chiến thắng như thế nào.

"Chuyện Tôn Cầm như thế nào?" Manh Từ Hề không ở lĩnh võ viện, nhưng chuyện này đã sớm truyền ra, chỉ sợ tất cả mọi người đều đã biết. Đối với viện trưởng, bọn họ đều không quen, chỉ sợ Tuyệt Ân ở hoàng gia học viên sẽ không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Bồn Vương Quả Thật Ghen Tị

"Không có việc gì."

Không phải là nàng quá mức tự tin, mà là ngày hôm qua nàng đánh Tôn Cầm, cuối cùng cũng không thấy có động tĩnh gì.

Manh Từ Hề vẫn là có chút lo lắng, "Tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút, thật sự là kỳ quái. Như thế nào ngươi vừa mới trở về, đã trêu chọc nhiều người như vậy."

Từ khi Tuyệt Ân trở về, mặc dù không thể nói là an phận thủ thường, nhưng ít ra cũng không chủ động đi chọc người nào, nàng nhiều nhất cũng chỉ nhằm vào đám người Xà Ngọc Kỳ một chút mà thôi.

Nhưng nhìn tình huống hiện tại mà xem, rất nhiều người đều hận không thể giết chết nàng.

Tuyệt Ân khép lại sách vở "Người không phạm ta ta không phạm người, người nếu như phạm ta, ta trả gấp trăm lần."

Người khác làm chuyện gì, nàng có thể mặc kệ, nhưng chỉ cần động đến chuyện bản thân nàng, nàng sẽ không để yên .

"Người tới rồi, ta lui." Manh Từ Hề nhìn người vừa mới nhảy từ cửa sổ vào, nói.

"Uh, người đến chỗ Triền Hoành một chuyện, xem chuyện nương ta cùng với Xà Kiến Hoa như thế nào rồi." Tuyết Ân phân phó nói, hiện tại chuyện của mẫu thân hần là cũng tra được một ít rồi.

Manh Từ Hề đáp lời liền đi ra ngoài, rời khỏi hoàng gia học viện, đối với nàng mà nói không phải là việc gì khó, hơn nữa nha hoàn của học viên là có thể tùy thời xuất nhập , không giống như học viên bị quản lý nghiêm khắc.

"Người lại xằng bậy ." Ly Thiên Dạ ngồi xuống đối diện Tuyết Ân, có chút trách cứ nói.

Chuyện hôm nay hần cũng thấy được, hần cũng không quá kinh ngạc, nàng vốn là người sẽ không để bản thân mình bị ủy khuất .

Nhưng chuyện hôm nay lại khiến hần có chút lo lắng.

"Là bọn họ xằng bậy ." Tuyết Ân mặt mày đều không nâng một chút, tự tay rót cho Ly Thiên Dạ một ly trà.

Nếu bọn họ không động tới nàng, nàng cũng lười quản bọn họ. Nàng cho tới bây giờ đều như thế, làm chuyện gì, đều tốt nhất không cần chọc tới nàng, chọc tới nàng , nhất định bị trả lại gấp trăm lần.

"Đó là nữ nhi viện trưởng, người lại trước mặt mọi người chém rạch quần áo của nàng, viện trưởng sẽ để yên cho người sao."

"Vậy người là đang lo lắng cho ra, hay vẫn là đau lòng Tôn Cẩm bị ta chém rạch quần áo?" Tuyết Ân ngẩng đầu, nhìn vào đôi hồng mâu kia, giống như một đoàn hỏa thiêu đốt đến lòng nàng.

Trong lòng run lên, vội vàng dời ánh mắt của mình. Không hiểu vì sao mỗi lần đến đôi mắt của hần, trong lòng nàng luôn có cảm giác khác thường.

"Bốn vương có thể cho rằng ái phi đây là đang ghen sao?" Ly Thiên Dạ tà mị cười cười nhìn Tuyết Ân, tâm tình thập phần tốt.

Nàng đắc tội viện trưởng, cùng lắm thì, cuối cùng hần sẽ giúp nàng giải quyết. Chỉ là một cái viện trưởng nho nhỏ mà thôi, cũng không có chuyện gì, chỉ cần nàng khỏe mạnh là được rồi.

"Người mới ghen." Tuyết Ân liếc mắt, nàng làm sao có thể ghen, đồ tự kỷ.

"Bốn vương quả thật ghen tị." Ly Thiên Dạ đột nhiên một bộ nghiêm trang nói.

Ách... Đây là cái gì tình huống, nàng như thế nào, có thể khiến cho Ly Thiên Dạ ghen tị.

"Bốn vương ăn dấm chua của Trà Bá Trọng, người thế nhưng đối hần cười." Ly Thiên Dạ tiếp tục nói, hôm nay nhìn thấy cái cô gái này thế nhưng đối với tiểu tử Trà Bá Trọng cười. Trong lòng hần thật không thoải mái.

"Ly Thiên Dạ, người có bệnh, ta cùng hần chính là bạn tốt." Nàng cùng Trà Bá Trọng căn bản là không có gì, chỉ là bằng hữu bình thường mà thôi.

Không đúng, hiện tại không phải là thời điểm giải thích, mà nàng căn bản không cần giải thích. Đáng chết, nàng tại sao phải cần giải thích cho hần cơ chứ. Ly Thiên Dạ chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Bốn Vương Là Người Của Người

Ly Thiên Dạ cười nhìn Tuyết Ân. Haha, nàng có thể vì mình mà giải thích là tốt rồi.

"Cười cái gì mà cười." Tuyết Ân trừng mắt nhìn Ly Thiên Dạ. Nam nhân này, hay thay đổi thật, làm cho người ta không đoán được.

Kỳ thực hần cùng Âu Nhan Mộ có chút tương tự, tính tình đều rất bá đạo, tuy nhiên thủ đoạn của hai người họ có chút bất đồng .

Nàng không khỏi nghĩ, nếu Âu Nhan Mộ cũng đối với bản thân ôn nhu, nàng có phải hay không sẽ không chán ghét hần như thế . nhưng trong lòng nàng đã có đáp án, không thể.

"Cho người." Ly Thiên Dạ từ trong nạp giới của mình, lấy ra một cái lò luyện đan vô cùng xinh đẹp.

Tuyệt Ân nhìn lò luyện đan trước mắt, trong nháy mắt hai mắt đều tỏa sáng. Mặt ngoài của nó điêu khắc bát quái đồ cùng bốn con thanh long vô cùng tinh xảo, mặt ngoài còn tỏa ra hơi thở cực nóng, không cần hỏi liền biết đây là cái gì.

"Bát quái lò luyện đan." Đây là tuyệt phẩm mà Xà giả đã bán đấu giá năm trước, không nghĩ tới dĩ nhiên là bị Ly Thiên Dạ mua mất.

"Uh, đưa ngươi, có lợi cho việc luyện đan của ngươi." Ly Thiên Dạ nói, giống như bản thân hắn đưa cho nàng không phải là tuyệt phẩm lò luyện đan, mà chỉ là một món đồ nhỏ nhỏ vậy.

Tuyệt Ân không khách khí tiếp nhận lò luyện đan, vui sướng nhìn tới nhìn lui, không hổ là tuyệt phẩm lò luyện đan, hơi thở phát ra cũng không giống bình thường.

"Đây là ngươi tự nguyện đưa cho ta, đừng có mà đòi hỏi công lao gì."

Người này đưa cho nàng thứ tốt như vậy, đừng nói là dùng để thiết kế nàng đi.

"Người này tiểu bạch nhãn lang, cả người ngươi đều là của ta, ta còn có thể lấy gì nữa." Ly Thiên Dạ bắt đắc dĩ, nàng cần, nàng muốn, hắn đều cho nàng.

"Ta là người của ngươi khi nào." Tuyệt Ân đỏ mặt, nàng mới không phải là người của hắn đâu.

Bát quái bát quái lò luyện đan này thật sự là thứ tốt, nàng buồn bán rất lời đi. Có thứ này, chắc chắn việc luyện đan của nàng sẽ tốt lên rất nhiều.

"Bốn vương là người của ngươi." Ly Thiên Dạ thỏa mãn nhìn nàng, nhìn nàng cười, hắn cảm thấy so với có được thiên hạ còn thỏa mãn hơn.

Thật giống như có được nàng, chẳng khác nào có được cả thiên hạ. Hắn nghĩ, nếu giữa giang sơn cùng mỹ nhân, bắt hắn phải chọn một trong hai, như vậy hắn chắc chắn sẽ chọn mỹ nhân trước mắt này.

Đương nhiên, hắn cho tới bây giờ là người vô cùng tham lam, chỉ cần hắn muốn, hắn phải có được. Giang sơn cùng mỹ nhân, hắn đều muốn có cả hai.

"Không biết xấu hổ." Tuyệt Ân quay đầu nhìn thoáng qua Ly Thiên Dạ, cặp con ngươi nhu tình kia, nhìn thẳng vào nàng, khiến nàng không tự kìm hãm được mặt đỏ lên.

"Đây là sơ cấp luyện dược phổ, người từng bước từng bước luyện, không thể quá sốt ruột." Ly Thiên Dạ nói xong lại cho Tuyệt Ân một quyển sách.

Tuyệt Ân thuận tay đem bát quái lò luyện đan bỏ vào trong nạp giới của mình, tiếp nhận quyển sách hắn đưa, nhìn thoáng qua "Dược liệu thật khó tìm nha."

Tuy rằng chỉ là sơ cấp luyện dược phổ, nhưng bên trong đan dược đều là thượng phẩm, dược liệu có chút khó tìm, hơn nữa nhìn kỹ, quyển sách này bát quái chỉ là một phần của một quyển sách khác mà thôi.

"Dược liệu cần dùng trong quyển sách này ở vườn bách thảo đều có. Nhớ lấy không cần nóng vội, luyện dược rất dễ bị phản phệ." Ly Thiên Dạ dặn dò nói.

Luyện dược không phải là chuyện đơn giản, ngày trước hắn luyện dược đã từng bị phản hệ, thiếu chút nữa là chết. sau này mặc dù đã tốt lên rất nhiều, nhưng vẫn để lại di chứng, cho nên người bên ngoài mới đồn thổi Ly vương thể nhược nhiều bệnh.

Vốn hắn không muốn nàng luyện dược, nhưng là hắn luôn ủng hộ nàng. Chỉ cần nàng muốn làm, hắn đều sẽ đứng ở một bên âm thầm ủng hộ, giúp đỡ nàng. bởi vì hắn biết, nàng sẽ không muốn dựa vào người khác để thành công.

Hắn cần phải làm là, chuẩn bị cho nàng nhiều một chút, để con đường của nàng an toàn một chút.

Tìm kiếm với từ khoá: 38 phút trước Ngọc Lee Lóp phó lao động Ngày tham gia: 28.10.2015, 12:09

Tuổi: 18 Re: [Xuyên không - Dị giới] Tà vương mị hậu: Triệu hồi sư xinh đẹp - Vi Nhĩ Xuyên Cao Cân Hải - Điểm: 10 Chương 187. Không đối với người tốt thì đối với ai tốt đây?

"Ly Thiên Dạ, ngươi vì sao đối với ta tốt như vậy?" Tuyệt Ân đột nhiên phòng bị nhìn Ly Thiên Dạ.

Người này đối bản thân cũng thật quá tốt đi, đầu tiên là cực phẩm nạp giới, hiện tại lại là bát quái lò luyện đan.

Nếu nàng đoán không sai, bát quái lò luyện đan này, là hắn mua để chính mình dùng, nhưng hiện tại lại đem nó tặng cho nàng.

"Ngươi là ái phi của bốn vương, không đối với ngươi tốt thì đối với ai tốt đây?" Ly Thiên Dạ trêu tức nói, nhưng mà bên trong đôi mắt kia, lại vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì là nàng, cho nên mới đối với nàng tốt, không cần lý do.

"Ngươi cũng là luyện dược sư, chẳng lẽ ngươi không lò luyện đan tốt như vậy sao?"

Bất quá là luyện đan, trần phẩm thế gian khó gặp, trước mắt trừ bỏ nó, không có lò luyện đan nào có thể sánh bằng .

"Bồn vương đã không còn luyện được , cho nên nó đối với ta căn bản là vô dụng." Ly Thiên Dạ đôi mắt u ám một chút, hắn về sau không thể luyện được được nữa.

Hắn đã từng bị phản phệ, cả đời này sẽ không thể luyện được được nữa. Nhưng không sao cả, chỉ là luyện được mà thôi, đối với hắn không có ảnh hưởng gì.

Tuyết Ân kinh nga một tiếng, nàng thấy được Ly Thiên Dạ cô đơn, bản thân cũng cảm thấy có chút khó chịu.

"Bồn vương đi rồi, không hiểu có thể tới hỏi ta." Ly Thiên Dạ đứng lên, quyến luyến nhìn Tuyết Ân.

"Đi đi, đi đi." Tuyết Ân cười cười đuổi người. Người cuối cùng cũng đi, quả thật không thể ở chỗ này.

"Người đứng là bạch nhãn lang, nhanh như vậy liền đuổi người." Ly Thiên Dạ sững nịch nói xong, chậm rãi tới gần .

Tuyết Ân cảnh giác, vội vàng lui về phía sau, nhưng mà Ly Thiên Dạ nhanh tay đem người ôm vào trong ngực "Để bồn vương ôm người một chút là tốt rồi."

Ách..

Ở trong lòng Ly Thiên Dạ, Tuyết Ân cả người buộc chặt, thân thể của nàng cũng cao chỉ tới ngực hắn, bên tai là tiếng tim đập thình thịch của hắn, mạnh mẽ, vang dội, khiến nàng cảm thấy tiếng tim đập của mình cũng đang đuổi kịp hắn..

Cảm giác này, khiến nàng quên mất giây phút, liền ngờ ngác bị ôm trong lòng hắn.

Nhìn Tuyết Ân khó có lúc nhu thuận như vậy, Ly Thiên Dạ trong lòng ám áp "Bồn vương phải đi rồi."

Ly Thiên Dạ buông Tuyết Ân ra, liền nhảy qua cửa sổ ly khai.

Tuyết Ân hoàn hồn, bĩu môi, Ly Thiên Dạ này có phải hay không rất yêu cửa sổ nha. Rõ ràng có thể quang minh chính đại đến, lại cứ thích nhảy cửa sổ mà vào

Tuyết Ân mở bản sơ cấp luyện được phổ kia ra, cẩn thận xem...

... ..

Tôn Cẩm ở trong lòng viện trưởng phu nhân, khóc không kịp thở, đứt quãng kể chuyện ban ngày phát sinh.

Viện trưởng phu nhân không ngừng vuốt ve lưng Tôn Cẩm, ôn nhu an ủi, "Nương sẽ vì người làm chủ."

"Lão gia, người có thể mặc kệ Cẩm nhi như thế sao?" Viện trưởng phu nhân rốt cục nhìn không được , Cẩm nhi đã ở trong này khóc một canh giờ , vậy mà lão gia vẫn là bộ dáng thờ ơ, điều này làm cho nàng rất căm tức.

Đây là nữ nhi duy nhất của bọn họ, từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, hôm qua bị đánh một cái tát, đã không thể tha thứ , nhưng hôm nay, lại bị phê vật kia chém rách quần áo .

Nhục nhả này, cho dù là nam tử, cũng không thể chịu được, huống chi là nữ tử,.

"Phu nhân, người cũng không hỏi xem nàng đã làm cái gì?" Viện trưởng buông ly trà, hắn tất nhiên cũng rất đau lòng nữ nhi của mình.

Nhưng cũng phải xem lại nàng đã làm cái gì, cũng phải xem rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

"Cẩm nhi có làm sai cái gì sao, không phải chỉ là tỷ thí một chút thôi sao." Viện trưởng phu nhân có chút chột dạ, việc này quả thật có chút.....

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Không Đối Với Người Tốt Thì Đối Với Ai Tốt Đây?

"Ly Thiên Dạ, người vì sao đối với ta tốt như vậy?" Tuyết Ân đột nhiên phòng bị nhìn Ly Thiên Dạ.

Người này đối bản thân cũng thật quá tốt đi, đầu tiên là cực phẩm nạp giới, hiện tại lại là bát quái lò luyện đan.

Nếu nàng đoán không sai, bát quái lò luyện đan này, là hắc mua để chính mình dùng, nhưng hiện tại lại đem nó tặng cho nàng.

"Người là ái phi của bản vương, không đối với người tốt thì đối với ai tốt đây?" Ly Thiên Dạ trêu tức nói, nhưng mà bên trong đôi mắt kia, lại vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì là nàng, cho nên mới đối với nàng tốt, không cần lý do.

"Người cũng là luyện dược sư, chẳng lẽ người không lò luyện đan tốt như vậy sao?"

Bát quái lò luyện đan, trần phẩm thể gian khó gặp, trước mắt trừ bỏ nó, không có lò luyện đan nào có thể sánh bằng.

"Bản vương đã không còn luyện dược, cho nên nó đối với ta căn bản là vô dụng." Ly Thiên Dạ đôi mắt u ám một chút, hắc về sau không thể luyện dược được nữa.

Hắn đã từng bị phản bội, cả đời này sẽ không thể luyện dược được nữa. Nhưng không sao cả, chỉ là luyện dược mà thôi, đối với hắn không có ảnh hưởng gì.

Tuyệt Ân khinh nga một tiếng, nàng thấy được Ly Thiên Dạ cô đơn, bản thân cũng cảm thấy có chút khó chịu.

"Bản vương đi rồi, không hiểu có thể tới hỏi ta." Ly Thiên Dạ đứng lên, quyến luyến nhìn Tuyệt Ân.

"Đi đi, đi đi." Tuyệt Ân cười cười đuổi người. Người cuối cùng cũng đi, quả thật không thể ở chỗ này.

"Người đúng là bạch nhãn lang, nhanh như vậy liền đuổi người." Ly Thiên Dạ sùng nịch nói xong, chậm rãi tới gần.

Tuyệt Ân cảnh giác, vội vàng lui về phía sau, nhưng mà Ly Thiên Dạ nhanh tay đem người ôm vào trong ngực "Để bản vương ôm người một chút là tốt rồi."

Ách...

Ở trong lòng Ly Thiên Dạ, Tuyệt Ân cả người buộc chặt, thân thể của nàng cũng cao chỉ tới ngực hắn, bên tai là tiếng tim đập thình thịch của hắn, mạnh mẽ, vang dội, khiến nàng cảm thấy tiếng tim đập của mình cũng đang đuổi kịp hắn...

Cảm giác này, khiến nàng quên mất giấy dũa, liền ngờ ngác bị ôm trong lòng hắn.

Nhìn Tuyệt Ân khó có lúc nhu thuận như vậy, Ly Thiên Dạ trong lòng ám áp "Bản vương phải đi rồi."

Ly Thiên Dạ buông Tuyệt Ân ra, liền nhảy qua cửa sổ ly khai.

Tuyệt Ân hoàn hồn, bĩu môi, Ly Thiên Dạ này có phải hay không rất yêu cửa sổ nha. Rõ ràng có thể quang minh chính đại đến, lại cứ thích nhảy cửa sổ mà vào.

Tuyệt Ân mở bản sơ cấp luyện dược phổ kia ra, cẩn thận xem...

... ..

Tôn Cẩm ở trong lòng viện trưởng phu nhân, khóc không kịp thở, đứt quãng kể chuyện ban ngày phát sinh.

Viện trưởng phu nhân không ngừng vuốt ve lưng Tôn Cẩm, ôn nhu an ủi, "Nương sẽ vì người làm chủ."

"Lão gia, người có thể mặc kệ Cẩm nhi như thế sao?" Viện trưởng phu nhân rốt cục nhìn không được, Cẩm nhi đã ở trong này khóc một canh giờ, vậy mà lão gia vẫn là bộ dáng thờ ơ, điều này làm cho nàng rất căm tức.

Đây là nữ nhi duy nhất của bọn họ, từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, hôm qua bị đánh một cái tát, đã không thể tha thứ, nhưng hôm nay, lại bị phế vật kia chém rách quần áo.

Nhục nhũ này, cho dù là nam tử, cũng không thể chịu được, huống chi là nữ tử.

"Phu nhân, người cũng không hỏi xem nàng đã làm cái gì?" Viện trưởng buông ly trà, hắc tất nhiên cũng rất đau lòng nữ nhi của mình.

Nhưng cũng phải xem lại nàng đã làm cái gì, cũng phải xem rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

"Cẩm nhi có làm sai cái gì sao, không phải chỉ là tỷ thí một chút thôi sao." Viện trưởng phu nhân có chút chột dạ, việc này quả thật có chút.....

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 188: Tôn Cẩm, Viện Trưởng Nói Chuyện.

Edit: Mavis Clay

"Chính nó đi làm chuyện rồi hoi, ai chẳng biết người kia mang danh phế vật, vậy mà Cẩm nhi lại mang tới hai mươi người đi tỷ thí với nàng ta."

Viện trưởng nói đến đây lại bốc hỏa, hần không phải không đau lòng, nhưng mà Cẩm nhi mang theo hai mươi người đánh nhau với một kẻ bỏ đi, thật đúng là rồi hoi, muốn phân phải trái thì để hoàng thượng làm đi, bọn họ quan tâm thì được gì chứ.

Còn nữa, hoàng thượng còn phải kiêng kỵ nàng vài phần, hần tuy là viện trưởng học viện nhưng cũng phải nhường bộ đến ba phần.

"Nàng đâu phải là phế vật, chỉ trong chớp mắt mà đã có thể đánh bại nhiều người đến vậy." Tôn Cẩm nghe vậy khóc nức lên.

Tiền nhân kia nào phải phế vật, trong nháy mắt có thể đánh bại nhiều người đến vậy, nhất là lúc nàng cắt rách y phục của mình, bọn họ thật không ngờ tới, nàng cắt rách lại vô cùng gọn gàng như vậy.

"Nếu như nàng thật sự là phế vật, thì hôm nay không chết cũng tàn phế rồi." Viện trưởng lạnh giọng quát, may mà cô nương kia không phải là phế vật, nếu như thực là phế vật, kết cục của nàng sẽ chỉ giống như Cẩm nhi, chỉ bị xé rách y phục bởi họ thôi sao?

Khả năng đó chắc chắn là không, nếu là đám người của Cẩm nhi, thực sẽ đánh nàng đến gần chết hoặc tàn phế.

"Phụ thân, sao người có thể nghĩ nữ nhi như vậy chứ!" Tôn Cẩm cảm thấy mình thật vô cùng uy khuất, nước mắt lại lộp độp rơi xuống.

Sao phụ thân lại nghĩ nàng là một đứa trẻ hư hỏng đến vậy chứ, nàng chỉ là muốn giáo huấn tiền nhân kia thôi mà, ai bảo hôm qua nàng ấy đánh nàng chứ.

"Sao con còn không nhận ra thế, là một tiểu thư mang danh phế vật, còn bị hoàng thượng từ hôn, vì cái gì hoàng thượng vẫn còn để nàng tới Học Viện Hoàng Gia?" Ánh sáng chiếu xuống, hiện lên vẻ mặt tiếc chỉ rên rỉ không thành của viện trưởng.

Nữ nhi của hần như vậy, hần có thể không yêu thương sao? Có thể không sùng sao? Đầu óc của nó đúng là vô cùng góc gèch, nếu là đệ tử khác, hần đã sớm đào tới cửa nhà rồi.

Đúng là một nha đầu không biết tốt xấu gì cả, hần có thể ra bằng cách nào chứ, chỉ cần vừa ra tay, không chừng sẽ tạo ra tai ương cho học viện, đến lúc đó không biết nhà ba người của hần sẽ gặp phải chuyện gì.

"Do Hoàng thượng nhân từ mà thôi." Tôn Cẩm rụt cổ, khẩu khí nhỏ nhẹ, đương nhiên nàng ta cũng không tin được lý do này.

Viện trưởng phu nhân đau lòng nhìn nữ nhi của mình, tiếp tục nói chuyện hồi nãy, nàng thờ dài, "Mặc kệ thế nào, chẳng lẽ cứ để Cẩm nhi như vậy chịu ủy khuất sao?"

Đúng là nàng đau lòng nữ nhi bị ủy khuất, đặc biệt chính là loại sỉ nhục kia.

"Nàng và Cẩm nhi nói chuyện với nhau đi, còn về Tuyết Ân, ta sẽ nghĩ cách, tạm thời Cẩm nhi đừng động đến nàng, muốn động tới người khác, thì cũng đừng làm công khai, mà phải làm trong bóng tối." Viện trưởng nhúc nhích đầu phát tay cho bọn họ lui xuống.

Viện trưởng phu nhân thấy vẻ mặt mệt mỏi của trượng phu, sau đó nhìn nữ nhi của mình, "Đi thôi, đừng làm phiền cha con nữa."

Tôn Cẩm có chút không cam lòng nhìn viện trưởng, cuối cùng đành phải rời đi, may mà phụ thân vẫn còn đứng nói chuyện với mình, chứ không như hôm qua.

Ánh sáng chiếu lên một bên mặt của viện trưởng, ánh mắt sâu xa, tựa hồ nghĩ đến cái gì...

*

"Chuyện mẫu thân người có chút manh mối rồi, chuyện năm đó quá bí ẩn, làm Nhị Sư Huynh khó khăn lắm mới bắt đầu tìm hiểu ra được."

Manh Từ Hề trở về báo cáo với Tuyết Ân, bởi vì nàng rất quan tâm đến việc này.

"Ừ, điều tra ra được chút gì không?" Tuyết Ân ngược mắt hỏi.

"Mẫu thân người không phải tự sát, nhưng truyền ra bên ngoài là nàng đã tự sát." Manh Từ Hề trả lời, sau đó kể lại manh mối đã điều tra được cho Tuyết Ân nghe.

"Ừ, biết rồi, tiếp tục điều tra đi, còn nữa, chú ý hành động của bọn họ." Tuyết Ân nghe xong thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189

Edit: Mavis Clay

Giống như toàn bộ chuyện này đối với nàng chẳng quan trọng gì mấy, ít nhất là chẳng biểu lộ ra cảm xúc gì, nàng như vậy thật khiến cho người ta khó nắm bắt, khiến người nhìn không thấu.

"Xà Kiến Hoa có hành động gì không?"

"Ngoại trừ đi ra ngoài điều tra, không có hành động gì khác, nhưng có người đã giao thiệp với Xà Ngọc Kỳ, không biết là ai."

Tuyết Ân nghe vậy khẽ nhủ mảy, có người âm thầm gặp Xà Ngọc Kỳ, người mà bọn họ phải ra theo dõi vậy mà không biết đó là ai.

"Bọn họ có biết có người theo dõi Xà Ngọc Kỳ không?"

Nếu không theo kịp người nọ, cũng không biết người nọ là ai, bởi thế rất có khả năng, người đó lợi hại hơn bọn họ, nhận ra điều này là rất dễ dàng.

"Ừ, Đại sư huynh đã gọi mọi người về, phía bên Xà Kiến Hoa cũng vậy."

"Người đã gặp qua bán thú kia chưa?"

"Hắn đúng thực là sư phụ, nhưng hắn không nhớ chúng ta là ai, nhưng không biết tại sao, ta có thể chắc chắn rằng đó chính là sư phụ, là chủ tử của Lam." Manh Tử Hề nói, giọng hơi kích động.

Nàng đã gặp qua bán thú, nàng có thể khẳng định, đó chính là sư phụ, mặc dù có chút khan khác, nhưng nàng vẫn có thể khẳng định.

"Hắn có nói cái gì không?" Tuyết Ân hạ mi, nếu Tuyết Cách cũng trùng sinh đến đây, nhập vào thân thể của Phong, vậy thì có thể hắn có trí nhớ kiếp trước, không có được trí nhớ của kiếp này, đây là chuyện rất có khả năng.

"Không, hắn chẳng nói gì cả." Giọng của Manh Tử Hề mất mát, bán thú kia chẳng chịu nói gì với nàng cả.

"Ừ, ta biết rồi, đi nghỉ đi." Tuyết Ân nói, bán thú kia, tự nàng đến hỏi vậy.

Lúc trước lúc ánh mắt của hắn bắt gặp ánh mắt của nàng... Đúng vậy, bọn họ đã thay đổi cơ thể, Tuyết Cách hẳn là không nhận ra nàng rồi.

Nhưng không thể không phủ nhận, bán thú kia có thể là Tuyết Cách, đến cuối cùng vẫn là nàng nên đi hỏi rõ thì tốt hơn.

*

Một khoảng thời gian sau, học viện không có động tĩnh gì cả, Tuyết Ân được khỏe thân, buổi sáng đi tới Bách Thảo Viên, buổi chiều đi tới Linh Võ Viện, buổi tối một mình ở trong phòng nghiên cứu quyền sơ chế thuốc sơ cấp.

Nhưng trước khi diễn ra bão táp phong ba chính là sóng yên biển lặng, nên Tuyết Ân chưa bao giờ yên lòng.

Tiết trời âm dần, buổi tối không còn rét lạnh như trước nữa, trên không thi thoảng mặt trăng rảnh rỗi treo lên.

Ánh trăng buông xuống, Tuyết Ân tọa* ở trên giường, chăm chú đọc sách thuốc, hiện tại nàng đã có thể luyện ra được một loại đan dược, nhưng chỉ mới là hạ phẩm, hẳn là nên quảng cho Tiểu Đoàn Tử ăn đi.

*ngồi xếp bằng

Chợt đột nhiên, cách đó không xa không khí có dao động, nàng biết có khách quý tới chơi, vì thế quảng sách xuống, đứng dậy mở cửa sổ ra.

"Tiểu nha đầu, người làm vậy là đang ngهنهن đón trăm sao?" Âu Nhan Mộ theo cửa sổ mở phi vào, cười nhìn Tuyết Ân.

Đồng thời trong lòng không khỏi thầm khen nàng, hẳn còn chưa lại gần nàng đã phát hiện có động tĩnh, thật sự là vô cùng nhạy cảm, xem ra sau này mà muốn phái người theo dõi nàng, là một chuyện vô cùng khó.

"Người nghĩ nhiều rồi, ta chỉ đau lòng cho cái cửa sổ thôi." Tuyết Ân đến một cái liếc mắt cũng không thèm, ban ngày đã gặp nhau ở luyện võ trường rồi, buổi tối còn dùng cách này để nhảy vào phòng của nàng?

Âu Nhan Mộ tiến lên, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, "Vì sao lúc nào thái độ của nàng với ta cũng cực kỳ chán ghét như vậy?"

"Bởi vì bộ dáng của ngươi khiến người khác rất chán ghét." Tuyết Ân lui về phía sau một bước, tên này nửa đêm nửa hôm chạy tới phòng nàng, chỉ để nói mấy lời chẳng quan trọng đó sao?

"Trăm tin mình chính là đệ nhất mỹ nam tử ở Đông Huyền Đế Quốc, vô số nữ nhân hao tổn tâm tư muốn leo lên long sán của ta đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Khi Nàng Đã Tới Tuổi Cập Kê, Sẽ Dùng Trang Sức Màu Đỏ Dài Mười Dặm Cưới Nàng Về Làm Vợ.

Âu Nhan Mộ thấp phần tự tin nói, rất nhiều nữ nhân hấn xua như xua vịt, chỉ với thân phận Hoàng đế của mình thôi, hấn cũng đã khiến rất nhiều nữ nhân phải thích hấn rồi.

Âu Nhan Mộ chính là đệ nhất mỹ nam của Đông Huyền Đế quốc, đây là điều không thể chối cãi, hơn nữa còn là hoàng đế tôn quý, có điều kiện đến vậy, nữ nhân nào nghe mà tâm chẳng động?

Tuyết Ân ngẩng đầu đánh giá tên nam nhân tự kỷ trước mắt, nhưng thực sự mà nói hấn rất có điều kiện để tự kỷ.

Y phục trên người hấn màu tím, thêu một con rồng vàng, mái tóc đen buộc lên tùy ý, ánh mắt luôn ánh lên một điểm sáng.

Âu Nhan Mộ cũng giống như nàng, đôi mắt của hấn giờ phút này nhếch lên, tùy ý để nàng xem.

"Ta chỉ là một tiểu cô nương thôi." Tuyết Ân tránh đi ánh mắt sáng rực của hấn, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt kia là nàng lại cảm thấy hoảng hốt, cứ như hấn đang lăm le tính ăn thịt mình vậy.

Âu Nhan Mộ cười, thật đúng là một tiểu nha đầu đáng yêu, "Chỉ cần qua tháng thôi, nàng sẽ không còn là một tiểu nha đầu nữa."

Tuyết Ân nhũn mày, nàng cũng sắp đến tuổi cập kê rồi, ở cổ đại chỉ cần qua mười lăm tuổi là đã tới lễ cập kê, lúc đó thì chẳng còn là một tiểu cô nương nữa.

"Mộ Hoàng hơn nửa đêm tới đây, chỉ vì để nói mấy chuyện nhảm chán này?"

"Trẫm sẽ đi nhanh thôi." Âu Nhan Mộ nói.

"Vậy thì không tiễn." Đi thì đi lệ đi, đâu cần hấn báo, dù sao ngày mai thể nào cũng gặp lại hấn.

"Trẫm phải về Đông Huyền đế quốc rồi." Âu Nhan Mộ nói, bởi vì buộc phải rời đi, nên mới đến nhìn nàng một.

Tuyết Ân thoáng kinh ngạc nhìn hấn, tin tức này đến khá bất ngờ, nàng cứ nghĩ hấn sẽ không tính rời đi luôn chứ.

"Sao, cuối cùng cũng biết để ý tới trẫm rồi à." Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Tuyết Ân, tâm tình của Âu Nhan Mộ vô cùng tốt.

Tiểu nha đầu vô lương tâm này cuối cùng cũng biết để ý tới mình rồi.

"Không, ta chỉ mong ngươi sớm đi thôi." Tuyết Ân thân nhiên nói, nàng quả thực rất muốn cái tên trêu hoa ghẹo nguyệt này đi lệ lệ cho nàng nhờ.

Âu Nhan Mộ cúi đầu, đúng là một tiểu nha đầu vô lương tâm, nếu hấn không đứng sau sắp xếp mọi chuyện, bây giờ nàng vẫn còn là trắc phi của Bắc Huyền Thanh rồi, còn có việc làm gãy ngón tay của Như Bạch, vũ nhục Tôn Cầm, nếu không nàng sao có thể nhàn nhã qua ngày như vậy được chứ.

"Trẫm đã sắp phải đi rồi mà nàng vẫn không thể nói được câu nào tốt hơn sao?" Âu Nhan Mộ nói, trong lòng cảm thấy vô cùng mất mát, nhưng giọng nói không hề để lộ ra nửa phần.

Âu Nhan Mộ hấn cần gì phải cảm thấy mất mát, càng không cần phải để cho nha đầu này biết.

"Không thể." Tuyết Ân đáp lại chắc nịch, sau đó nói tiếp, "Nếu là sắp chết, có lẽ còn có thể miễn cưỡng nói một câu hay."

"Đúng là một tiểu nha đầu vô lương, vậy mà dám trù trâm chết."

Âu Nhan Mộ tiến lên một bước, Tuyết Ân lập tức lùi về phía sau một bước, trừng mắt nhìn hấn, không cho hấn lại gần.

Nàng sẽ không cho phép nên này ăn đậu hũ của mình, tuy vậy lão gia hỏa kia vẫn không có nhiều động tác, nhưng thực lực của hấn khá là khó lường.

Thấy bộ dáng phòng bị của Tuyết Ân, hấn bắt mắt nhủ mảy, có cảm giác muốn tiến lên trừng phạt nàng, bộ dáng phòng bị đó của nàng khiến hấn thực sự thấy không thoải mái chút nào.

"Trẫm đi đây, đến ngày lễ cập kê của nàng, trẫm sẽ mang theo mười dặm trang sức màu đỏ, cưới nàng về nước làm thê tử." Âu Nhan Mộ nhìn Tuyết Ân, sau khi để lại câu nói đó, hấn phi ra ngoài cửa sổ, biến mất dạng.

Hấn không dám đứng lại, bởi vì hấn biết, tiểu nha đầu kia chắc chắn sẽ cự tuyệt, hấn không muốn nghe.

Hấn muốn cưới tiểu nha đầu trước mắt này về làm thê tử, phong nàng làm hậu, để cho nàng trở thành người phụ nữ tôn quý nhất của Đông Huyền đế quốc, để cho nàng không còn bị người khác khi dễ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Bốn Vương Cũng Muốn Cưới Nàng Làm Vợ!

Tuyết Ân nghe vậy thì ngẩn người, dùng trang sức màu đỏ dài mười dặm cưới mình? Não của tên Âu Nhan Mộ này bị cháy hỏng rồi hả, nhưng bây giờ có muốn từ chối cũng chẳng được nữa, người đã biến mất rồi, đúng là trốn lẹ thật.

"Sao thế, đang suy nghĩ xem có nên gả cho hấn không hả?"

Bên tai chợt vang lên một giọng nói lạnh lùng, làm cả người Tuyết Ân run lên nhè nhẹ, chết tiệt, sao vừa đi được một tên, thì lại tới thêm một tên nữa vậy.

"Sao ngươi lại tới đây?" Tuyết Ân xoay người nhìn Ly Thiên Dạ.

"Có phải nếu bốn vương không đến, nàng sẽ suy xét muốn gả cho hấn không?" Ly Thiên Dạ nhìn thẳng vào mắt nàng, nếu nàng dám nói chữ "có", hấn nhất định sẽ quán nàng lại, trực tiếp bắt về Tây Á để quốc.

"Không." Tuyết Ân đáp lại chắc nịch, cái gì mà suy xét, nàng đến nghĩ cũng không hề.

Nàng vừa nhìn thấy Âu Nhan Mộ trong lòng đã có cảm giác muốn tránh né, không thích hấn lại gần, sao còn có thể suy xét được chứ.

"Vậy nếu là bốn vương thì có suy xét không?" Ly Thiên Dạ nghe vậy, đôi mắt sáng bừng lên nhìn Tuyết Ân.

Không hổ là nữ nhân mà hấn nhìn trúng, đối mặt với một nam nhân vĩ đại hấp dẫn như Âu Nhan Mộ vậy mà không hề có một tia dao động.

Nhưng mà cũng không thể nào không lo lắng được, Âu Nhan Mộ có điều kiện rất tốt, có vẻ ngoài, có quyền lực, nàng vẫn có khả năng sẽ động tâm.

Còn bản thân hấn, ngoại trừ cái danh hiệu chỉ là một thanh nhân vương gia, thì những khác cũng không đến nỗi nào, nhất là diện mạo thì không cần phải bàn, tiểu nữ nhân này, không biết có thể động tâm với hấn được không.

Tuyết Ân nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, cuối cùng dừng lại trên đoá Hồng Liên nơi mi tâm của hấn, tim chợt lỡ một nhịp, vội vàng dời tầm mắt của mình đi.

"Bây giờ chẳng muốn suy xét gì cả." Tuyết Ân thần tốc nói, sau đó lại nói tiếp, "Hiện giờ ta vẫn còn nhỏ, không muốn nghĩ tới chuyện này."

Giải thích xong, Tuyết Ân chỉ hận không thể tát vào mặt mình một cái, nàng đây là đang tự đào hố chôn mình sao, vậy mà cũng giải thích được nữa.

"Hô hô, sau cập kê thì hết nhỏ rồi." Ly Thiên Dạ nghe vậy cười to, ít ra nữ nhân này không có thái độ chán ghét hấn như đối với Âu Nhan Mộ.

Nhưng điều này cũng khiến hấn có chút không thoải mái, để nàng chán ghét hấn là phải có nguyên nhân chứ nhỉ, từ trước đến giờ nàng ít khi bộc lộ cảm xúc của mình ra ngoài, nhưng đối với Âu Nhan Mộ thì không như thế.

"Không phải là ngươi cũng như hấn, tới báo với ta là sẽ rời đi đấy chứ?" Tuyết Ân đột nhiên hỏi, Âu Nhan Mộ và Ly Thiên Dạ đến cùng một lúc, có khi nào là muốn cùng rời đi không.

"Thông minh, ngày mai bốn vương sẽ về nước, nhưng chỉ sau buổi lễ cập kê của nàng thôi, bốn vương nhất định sẽ dùng mười dặm trang sức màu đỏ cưới nàng về làm vương phi."

Hắn không muốn bỏ qua lễ cập kê của nàng chút nào, nhưng hắn có việc cần phải về nước, đồng thời cũng muốn sau lễ cập kê hỏi cưới nàng về làm vợ.

Nhưng không ngờ Âu Nhan Mộ cũng có tâm tư này, chuyện này có phần hơi khó rồi.

Tuyệt Ân ngẩng đầu nhìn Ly Thiên Dạ, sâu trong đôi mắt hắn, nàng như có thể cảm nhận được ý nghĩ muốn lấy nàng làm vương phi của hắn.

"Ly Thiên Dạ, nếu như ngươi thật sự muốn có được trái tim của ta, ta khuyên ngươi vẫn nên bỏ cái chuyện sau lễ cập kê đến cầu hôn ta đi."

Ly Thiên Dạ ngắt người ra một lúc, nhìn cô nương nhỏ trước mắt, lời nàng nói rất nghiêm túc, đồng thời cũng như nhắc nhở hắn.

"Được, ta hiểu." Nhìn thẳng vào đôi mắt bạc của nàng, tâm bất giác mềm nhũn ra, không hẳn chỉ là muốn chiều theo ý nàng.

Mà là vì hắn thấy trong mắt nàng là một sự nghiêm túc hiếm thấy, nếu hắn ngay sau lễ cập kê liền tới cầu hôn nàng, vậy thì hắn rất dễ mất nàng, không chiếm được lòng của nàng.

"Nhưng mà Âu Nhan Mộ sẽ tới cầu hôn." Ly Thiên Dạ lo lắng nói, không phải là hắn không tin nàng, nhưng Âu Nhan Mộ là một nam nhân có tính chiếm hữu rất lớn, thứ mà hắn muốn, hắn nhất định sẽ không từ thủ đoạn mà đoạt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Có Được Nàng, Như Có Được Thiên Hạ.

Edit: Mavis Clay

"Hắn muốn lấy, thì ta sẽ gả sao?" Tuyệt Ân ngẩng đầu hỏi lại Ly Thiên Dạ.

Tuyệt Ân nàng là người dễ dàng nghe theo lời người khác lắm sao? Vậy giờ cũng vậy, Âu Nhan Mộ mà dám đến cầu hôn, nàng sẽ cho hắn tay không mà về.

"Thế còn nếu là bốn vương?" Ly Thiên Dạ hỏi, tuy đã biết đáp án, nhưng hắn vẫn muốn hỏi thử.

Tuyệt Ân nhướn đôi mày liễu, biết trước kết quả rồi mà vẫn muốn hỏi à!

Ly Thiên Dạ lướt tới ôm chặt nàng vào lòng, không cho nàng chút cơ hội nhúc nhích, "Ân nhi, cuộc đời này ta chỉ chọn nàng."

Tuyệt Ân đang tính giãy ra nghe vậy đột nhiên trái tim run lên, sau đó ngẩng đầu lên nhìn hắn, lúc bốn mắt chạm nhau, lý trí nàng có chút mê muội, mơ hồ.

Hồng Liên giữa hai hàng lông mày của hắn, như một ngọn hỏa diễm đỏ rực bay múa, chốc chốc lại thiêu nóng lòng nàng, ở trong lòng hắn, không hiểu sao nàng có cảm giác rất an toàn.

"Ly Thiên Dạ, ngươi có biết yêu và thích khác nhau ở chỗ nào không?"

Đột nhiên lúc này nàng cảm thấy hoài nghi với tình cảm kiếp trước của mình đối với Tuyệt Ly, vì lòng thích giữa nam và nữ, tạo thành một sự ích kỷ, nên vẫn không thể bỏ qua hành động phản bội của hắn?

"Bốn vương không biết, bốn vương chỉ biết là, có được nàng là có được thiên hạ."

Thích và yêu sao? Hắn không biết, hắn chỉ biết rằng bây giờ, có thể chiếm được tiểu cô nương trước mặt này, là sẽ có được thiên hạ.

Tuyệt Ân lùi khỏi cái ôm của Ly Thiên Dạ, nhìn sâu vào mắt hắn. Mỗi lần nhìn hắn, lòng nàng lại có một cảm giác vô cùng quen thuộc và an toàn, còn có một chút vui mừng, một chút vui sướng thương cảm như gặp lại được người sau khi biệt ly.

Có được nàng là có được thiên hạ!

Lời nghe dễ lọt lòng như vậy, khiến nàng nghe vô cùng mất lòng, quả thực từ trước giờ nàng rất khó tin lời ai, kiếp trước bị phản bội đã đủ lắm rồi.

"Ly Thiên Dạ, thời gian chúng ta biết được nhau chưa quá dài." Tuyệt Ân tránh né gương mặt kia, thản nhiên nói.

"Ân nhi, chúng ta là trời đã định trước, nếu không, cho dù phải nghịch thiên ta vẫn muốn nàng là của ta, nếu như nàng không yêu, bốn vương sẽ khiến cho nàng yêu." Ly Thiên Dạ nhìn Tuyết Ân, giọng nói vừa kiên định vừa bá đạo.

"Ly Thiên Dạ, bá đạo đến vậy?" Tuyết Ân cười nhìn Ly Thiên Dạ, đôi khi, mọi thứ không phải là tuyệt đối.

Tựa như hiện giờ, hắn làm chuyện mà nàng ghét, nhưng lại để nàng chẳng thể nào chán ghét được, đây là số mệnh đã định sao.

"Bốn vương đi rồi, nhớ rõ, nếu như nàng thực sự dám gả cho Âu Nhan Mộ, bốn vương sẽ điều động toàn quân tới Đông Huyền, cho dù có phải tới cướp cũng phải mang bằng được nàng về, nếu không, ta sẵn sàng hủy diệt luôn nàng." Ly Thiên Dạ thì nói xong lập tức rời đi.

Tuyết Ân nhìn cửa sổ, đêm đã khuya, ánh trăng cũng đã hạ xuống, bên ngoài tối đen một mảnh, nhưng trước mắt bóng đỏ kia vẫn sáng lên, tung bay cùng màu bạc.

Nếu không có được nàng, ta đây sẵn sàng hủy đi nàng.

Nếu lời nói của Âu Nhan Mộ đã bá đạo, thì Ly Thiên Dạ còn kinh khủng hơn.

Quả thực là nàng chán ghét Âu Nhan Mộ, nhưng lại không chán ghét Ly Thiên Dạ, đây là số mệnh đã định sao?

*

Ngày sau đó, Ly Thiên Dạ và Âu Nhan Mộ rời học viện hoàng gia về nước, Tuyết Ân vẫn như cũ buổi sáng đến Bách Thảo Viên, buổi chiều đến Linh Võ Viện, buổi tối luyện đan được.

"Tuyết Ân, viện trưởng phái người gọi ngươi tới kìa." Học trò kia lo lắng nhìn tuyết ân.

Tuyết Ân ngược mắt, "Biết rồi."

Ly Thiên Dạ với Âu Nhan Mộ vừa rời đi chưa lâu, viện trưởng đã nhanh chóng tìm đến cửa rồi, chẳng lẽ là vì chuyện của Tôn Cầm lúc trước?

Nhưng vô luận chuyện gì, ta cũng sẽ chính diện đối đầu, viện trưởng, từ lúc nàng nhập học tới nay, đây là lần đầu tiên nàng gặp.

"Viện trưởng." Sau khi được hộ tống tới chỗ viện trưởng, Tuyết Ân vẫn rất lễ phép gọi lên.

Viện trưởng đặt chén trà xuống, đánh giá người trước mắt, sau đó nói, "Đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Tỷ Như Viện Trưởng Ngài!

"Viện trưởng gọi đệ tử tới có việc gì sao?" Tuyết Ân đứng thẳng lưng, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, chuyện nhục nhã của Tôn Cầm ngày đó, dường như không hề ảnh hưởng chút nào tới nàng.

"Ngồi đi." Viện trưởng khẽ nâng mắt nhìn thoáng qua Tuyết Ân, sau đó nói.

Tuyết Ân nghiêng người ngồi xuống, sau đó nhìn viện trưởng, tóc đã hơi bạc, trông khá nghiêm túc, mặc dù khiến cho người khác có cảm giác dễ gần, nhưng ánh mắt sắc bén kia lại khiến người đối diện không dám nhìn thẳng.

"Viện trưởng tìm ta có chuyện gì sao?" Nàng không tin chẳng có việc gì mà ông viện trưởng này lại tìm nàng, hơn nữa còn là ngay lúc Âu Nhan Mộ và Ly Thiên Dạ mới rời đi.

Viện trưởng đánh giá một phen, có lẽ là do mấy năm không tốt, bây giờ vẫn rất gầy, gương mặt nhỏ nhắn hơi hóp, nhưng đôi mắt bạc kia lại vô cùng sáng, toát ra một ánh nhìn khiến người khác có cảm giác sợ hãi.

Người trước mắt, trông thì có vẻ nhỏ xinh, nhưng toàn thân lại tản ra một khí thế như đế vương, cho dù nàng đang ngồi ở dưới, ông ta vẫn có một cảm giác tôn sùng.

Một thiếu nữ có thể khiến người nhìn cảm giác như vật, chẳng trách Mộ Hoàng và Ly Vương coi trọng nàng, ngay cả đến Nhị Hoàng tử cũng thế.

"Không có gì, chỉ là tìm ngươi tâm sự chút thôi." Sẵn tiện nhìn thử xem, làm thế nào để một tiểu thư nổi tiếng phế vật, còn bị từ hôn lại được lòng quốc tranh nhau bảo vệ.

"Ta không biết là giữa chúng ta có chuyện gì để nói." Tuyết Ân lạnh lùng nói, bọn họ một người là viện trưởng một người là đệ tử, có chuyện gì mà nói chứ, cùng lắm là chuyện lần trước nàng vũ nhục Tôn Cầm.

Viện trưởng nhú mồm, lại dám nói chuyện kiểu đó với ông ta, nhưng Mộ Hoàng và Ly Vương trước khi đi đã căn dặn, ông ta cũng chẳng còn cách nào.

"Mắt thấy người tu tập võ đạo có chút tiến bộ, nhưng tính tình lại chẳng thay đổi chút nào, như vậy thì vô cùng dễ đắc tội người khác."

"Tỷ như viện trưởng đúng không?" Tuyết Ân không hề nề mặt viện trưởng chút nào.

Lần này mặt viện trưởng đen hoàn toàn, thật không thú vị chút nào, ông ta hảo tâm giáo dục nàng, để nàng tránh phải đắc tội với người khác, nàng làm vậy thật là không nề mặt.

"Ta đây là theo đạo dạy người, thật không biết tốt xấu." Có thể để hắn tự mở miệng dạy dỗ, đó chính là vinh hạnh.

"Ta vốn không biết tốt xấu, viện trưởng đâu phải lần đầu biết chuyện này!", Đôi mắt bạc của nàng lạnh băng nhìn ông ta, "Còn nữa, ta có phụ, hiện giờ còn đang ở tạm trong nhà của đại lý tông chủ, viện trưởng liền vội vàng giáo dục, không biết viện trưởng..."

"Nói bậy." Tuyết Ân còn chưa nói hết, viện trưởng đã to tiếng quát lên.

Cái này quá cao, ông ta không dám với, nếu ông ta dám nói gì thêm nữa, đó là đang thừa nhận đại lý tông chủ vô học, mà ông ta lại còn giáo dục Tuyết Ân dưới nhà đại lý tông chủ, lời này mà truyền ra ngoài, không biết người ngoài sẽ nhìn ông ta như thế nào.

"Ta tuy là viện trưởng, nhưng coi như là sư phụ, để dạy dỗ người cần phải như vậy." Viện trưởng suy tư một hồi, cuối cùng cũng nói lại được.

"Là sao?" Tuyết Ân nghiêng đầu, giọng lạnh tanh, lời nói đầy sự nghi ngờ.

Ông ta mất tự nhiên đưa tay nâng chén trà, nhưng vừa kê lên miệng thì phát hiện ra bên trong không hề có giọt nào.

Tuyết Ân nhìn cười khẩy nhìn hành động của ông ta, đây là đang chột dạ, "Nếu là viện trưởng muốn dạy dỗ ta, vậy thì giờ chắc nói xong rồi, ta xin phép đi trước."

Có nhiều nữ nhân, có phụ thân thì sao chứ, đừng tưởng rằng bày ra bộ dáng thân thiện, đừng tưởng rằng chuyện không thể xảy ra hai lần, xem thường nàng sao, sẽ khiến cho nàng thấy ông ta là một người rất tốt sao!

Kẻ càng có tính ân nhân, sau cùng chính là kẻ bộc phát càng khủng bố, quang minh đối xử tốt với người, nhưng lúc nào cũng có thể ngấm cho người một dao, người như vậy chẳng tốt lành hơn ai đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Có Tội, Tới Nam Tháp Xám Hối

Edit: Mavis Clay

"Đứng lại." Viện trưởng giận tái mặt quát.

Tuyết Ân dừng bước lại, quay đầu trào phúng nhìn viện trưởng, "Viện trưởng còn có việc gì sao?"

Nhìn gương mặt ngoan cố bướng bỉnh kia, viện trưởng nhất thời cảm thấy đau đầu, rất muốn trừng phạt nàng, nhưng phía sau vẫn còn lời cảnh cáo của hai người kia.

Bộ dáng của Tuyết Ân này cùng lắm chỉ thanh tú mà thôi, không thể nào lại là hồng nhan họa thủy được.

Nhưng vào lúc này, mặc dù không phải hồng nhan, nhưng lại trở thành kẻ gây họa.

"Chống đối viện trưởng, lập tức đến Nam tháp tự hối lỗi ba ngày." Nhưng nếu không trừng phạt một lần, mặt mũi của hắn sẽ để đâu.

Còn nữa, Nam tháp kia không phải là một nơi tầm thường, có lẽ, coi như là để trả thù cho Tôn Cầm.

"Chống đối viện trưởng? Không biết là ta đã chống đối ông lúc nào?" Tuyết Ân ngẩng đầu nhìn hắn, cười lạnh trào phúng.

Vốn là sẽ đi vào Từ Vong Chi Sâm, nhưng nơi đó phải có sư phụ đi cùng mới được vào, đó chính là một trong một cấm địa.

Nam tháp kia chính là một cấm địa thứ hai, ban ngày thì không có gì, nhưng đến lúc chạng vạng hay chập tối, sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết, những kẻ biết được rồi thì, hoặc là đã chết ở trong đó, hoặc đến khi ra ngoài được thì bị hóa điên.

Đương nhiên cũng có người bình an đi ra được, nhưng lại im thin thít chẳng dám nói gì về nó.

Nhưng trong Nam tháp, nơi đó lại cất chứa rất nhiều tư liệu, với những bộ sách tốt nhất.

Vậy mà bây giờ vị viện trưởng này, lại để cho nàng tới Nam tháp để thám hỏi, thật đúng là buồn cười.

"Không Tôn Sư Trọng Đạo, lời nào nói ra cũng là chống đối viện trưởng, chẳng có chút nào là nhận thức của một đồ đệ." Viện trưởng lạnh lùng nói.

Giờ ông ta đổi ý rồi, nữ nhân này không thể giữ lại, nàng quá mức Phong Mang Tất Lộ, lại còn ương bướng ngang tàn, nếu như xuất sư ở đây, nhưng vẫn như cũ sẽ không tha ở trong lòng.

Cầm nhi đắc tội với nàng, cho nên muốn tại nàng lợi hại khỏi lai tiền, đem nàng bóp chết nôi chi trung, hấn là hấn không cho cơ hội để cho nàng cường đại khỏi lai, cũng trả thù.

Đôi mắt Tuyết Ân lạnh băng, nhìn viện trưởng, nói, "Được."

Trong lúc viện trưởng còn đang kinh ngạc, Tuyết Ân lại nói tiếp, "Chỉ mong ngài sẽ không hối hận." Nói xong lập tức rời đi.

Viện trưởng nghe vậy không khỏi nhủ mảy, trong lòng không hiểu sao dâng lên cảm giác bất an, đột nhiên ông ta cảm thấy không biết mình có đưa ra quyết định đúng hay không.

--- ----Truyện chỉ được đăng tại diendanlequydon-----

"Tuyết Ân." Trà Bá Trọng nghe được tin kia, lập tức chạy nhanh tới Thu Bích Cư.

Sao viện trưởng lại có thể để Tuyết Ân vào Nam tháp thám hỏi chứ, hấn muốn tới cản Tuyết Ân lại, còn phải nói với viện trưởng, đừng để nàng đi.

Tuyết Ân đi theo mấy đệ tử ra ngoài, nhìn Trà Bá Trọng đang lo lắng chạy về phía nàng, dưới ánh mặt trời, mái tóc hơi xoăn màu trà của hấn ánh lên, khiến người nhìn cảm thấy thực thoải mái.

"Tuyết ân, đừng tới Nam tháp." Trà Bá Trọng vội vã nói, hơi thở gấp gáp, hấn chạy nhanh tới đây, hơn nữa cơ thể vốn bệnh tật.

"Không sao đâu, chỉ là một cái tháp thôi." Nhìn Trà Bá Trọng thở không ra hơi, trong lòng cảm thấy ấm áp, chắc là hấn vừa nghe tin đã tức tốc chạy tới.

Người đối xử tốt với nàng, nàng sẽ không quên, cũng như người đối xử xấu với nàng, nàng sẽ luôn ghi trong lòng.

"Đó là một tháp cấm, huống chi ngươi còn phải đi tới ba ngày, nhớ xảy ra chuyện thì phải làm sao?" Trà Bá Trọng lo lắng nói, từng giọt mồ hôi nhỏ xuống, có thể thấy hấn rất khẩn trương.

Nam tháp, hấn cũng không phải chưa nghe qua, có một số đệ tử lợi hại đi vào, lúc đi ra không bị hóa điên, thì cũng thay đổi nhân cách.

Tuyết Ân tuy khá lợi hại, nhưng chung quy vẫn là một đứa trẻ, nếu ở trong đó ba ngày, nhớ xảy ra chuyện thì hấn biết làm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Trà Công Tử, Ngươi Thích Tuyết Ân Sao?

Nghĩ đến đây, trái tim của Trà Bá Trọng khẽ run lên, sao đột nhiên hấn lại có ý nghĩ đó chứ, Tuyết Ân là bằng hữu của hấn, sao hấn lại có cảm giác như sắp mất đi nữ nhân mà mình yêu mến.

Vội vàng lắc đầu, xua đi cái ý nghĩ khiến hấn tim đập mặt hồng kia, trước mắt là phải ngăn nàng dừng đi.

Tuyết Ân buồn cười nhìn hành động của Trà Bá Trọng, giờ phút này mặt hấn còn hồng hơn hời nãy nữa, không biết trong đầu đang nghĩ chuyện gì.

"Thật sự không có việc gì, mấy ngày nay ở chung, chẳng lẽ ngươi vẫn không rõ sao?"

Trà Bá Trọng khó hiểu nhìn nàng, "Cái gì cơ?"

Quả thật, với tính tình của nàng, tùy tiện gán cho nàng một tội danh rồi trừng phạt nàng, còn muốn bắt nàng ngoan ngoãn chịu phạt, để gì mà có chuyện đó!

Điều nàng không thích, không muốn, nàng sẽ không làm, nhưng bây giờ...

"Nghe nói Nam Tháp có rất nhiều bộ sách quý hiếm, ta muốn xem thử." Tuyết Ân cười rạng rỡ, cứ như chẳng phải là nàng tới Nam tháp để xám hỏi.

Nàng sao lại phải xám hỏi chứ, nàng chỉ là muốn an tĩnh đọc sách thôi, hơn nữa còn là sách thất truyền.

Bởi vì Nam tháp là tháp cấm, nên bình thường chẳng có mấy ai tình nguyện đi vào, nếu đã đi vào, thì sách đã chẳng còn gì là bí ẩn nữa.

Mà nghe nói từ tầng ba trở lên, chẳng ai dám tiến vào, bởi vì nơi đó, cho dù là ban ngày cũng tràn đầy âm tức, khiến người ta cảm thấy rợn gáy.

"Người muốn sách gì, ta sẽ cho người mang tới cho người!" Trà Bá Trọng nói, một chút bí tích thất truyền, hẳn có thể tìm được.

Trà gia vốn không thiếu Kỳ Trân Dịch Bảo, tuy Trà gia bọn họ không phải đại tộc võ đạo hay giỏi về phương diện chế thuốc, nhưng bù lại trong kinh doanh, tài phú đứng đầu tứ quốc, lớn đến có thể hủy diệt một quốc gia, vì vậy nên mới có thể đứng vững ở vị trí đầu trong Tứ Đại Gia Tộc.

"Vậy các người có những bộ sách gì trân quý, Hắc Ma Pháp thất truyền, hay là bộ sách triệu hoán tối cao, hay là sách phổ chế thuốc kim đan?"

Tuyết Ân nhàn nhạt nói, nàng biết, nói như vậy thì không khác nào đã kích tới Trà Bá Trọng, nhưng đây là sự thật.

Nàng tin rằng, với ba loại sách này, Trà gia sẽ không hề có, mà học viện hoàng gia từ rất lâu rồi, người sáng tạo nên học viện này, năm đó cũng là bá chủ một phương, nên có khả năng nơi này sẽ có.

"Ta... quả thực là..." Trà Bá Trọng nghẹn lời, nhưng hẳn vẫn không buông bỏ việc tìm cách khuyên can Tuyết Ân lại.

Nơi đó là cấm địa, đến ngay cả viện trưởng bình thường cũng khó mà đi được, huống chi là nàng, hẳn sợ nàng gặp chuyện không may.

"Trà công tử, người có phải là thích Tuyết Ân nhà ta rồi hay không thế?" Manh Từ Hề đột nhiên nói, nàng đứng cạnh nhìn một hồi lâu, đây quả thực là một vị mỹ nam tử, không hề để ý tới bản thân, hoàn toàn toàn tâm thành thật đối với Tuyết Ân.

"Ta không có." Trà Bá Trọng chột dạ thốt lên, tảng đá ửng trên mặt vừa mới lui đi lập tức nổi lên lại, một câu nói đánh ngay điểm chí mạng của hắn.

Con người màu trà đảo loạn nói lên tâm tư của hắn, hẳn có cảm giác như tâm tư của mình đã bị nhìn thấu.

Tuyết Ân nhũn mảy, trừng mắt nhìn Manh Từ Hề, "Bá Trọng, người đừng nghe Từ Hề nói lung tung, nàng thích làm loạn lắm."

Manh Từ Hề bĩu môi, nàng chỉ nói sự thật thôi mà, người nào thông minh nhìn vào đều có thể thấy, tên đệ nhất mỹ nam Bắc Ngung đế quốc này để tâm đến Tuyết chủ tử rồi.

Nhưng trông Tuyết Ân lại có chút bất mãn, nàng chẳng dám nói thêm gì, trên danh nghĩa hai người là bạn tốt, nhưng trên thực tế, nàng là thuộc hạ, Tuyết Ân là chủ tử.

"Ta..." Trà Bá Trọng ngẩng đầu muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm thẳng tắp của Tuyết Ân, hắn lại nuốt những lời định nói xuống.

Thôi, giờ nàng vẫn còn nhỏ, chờ đến lễ cập kê rồi nói sau, nếu không sẽ dọa sợ đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Một Mình Xông Vào Tháp Cấm (1)

"Người có biết, việc ta không muốn làm, không ai có thể miễn cưỡng, việc ta đã muốn làm, không ai có thể ngăn cản." Tuyết Ân cười nói.

Vốn chính nàng cũng muốn tới Nam tháp xem một chuyến, nhưng bây giờ lại có tên được đi, sao nàng lại không lấy chứ.

Nếu viện trưởng chọn ngay lúc Âu Nhan Mộ và Ly Thiên Dạ rời khỏi đây không được bao lâu đã mau chóng trừng phạt nàng, việc này không có khả năng giấu được lâu, đến lúc đó cho dù tình huống của mình tốt hay xấu, viện trưởng này đến lúc đó sẽ chẳng chiếm được chút tiện nghi nào.

"Ta sẽ đi cùng người." Trà Bá Trọng biết hẳn sẽ không thể nào thuyết phục được Tuyết Ân, nếu không thể ngăn cản, vậy thì để cho hắn đi cùng cũng tốt.

"Không cần, tự thân ta đi là được rồi." Nàng chưa chuẩn bị cái gì cả, mà nàng còn phải đi làm chuyện xấu nữa, Trà Bá Trọng đi theo để làm gì.

"Bá Trọng, ta làm việc một mình không sao, người ở bên ngoài cũng có thể hỗ trợ mà." Thấy Trà Bá Trọng vẫn còn muốn nói điều gì đó, Tuyết Ân đã nói trước lời hắn.

Trà Bá Trọng khẽ thờ dài, "Vậy người đi vào một đêm rồi ra lại nhé."

Bọn họ nói như vậy, hắn cũng chỉ có thể như vậy, chỉ hy vọng nàng có thể an toàn.

"Được."

"Nếu như ngày mai không ra ngoài, ta sẽ mang người theo vào." Trà Bá Trọng nói tiếp, hắn không biết bên trong sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên hắn chỉ có thể lui trong thời gian ngắn.

Tuyết Ân gật đầu, "Ta đi đây, không thì trời sẽ tối mất."

Trà Bá Trọng đi theo sau nàng, cùng nàng đến Nam tháp, nhìn nàng đi vào, trong lòng có cảm xúc thật muốn vào theo nàng.

Cánh cửa đã đóng lại, giờ này đã qua lượt tháp mở trong ngày, Nam tháp một ngày mở hai lần, một lần lúc bình minh, một lần lúc chạng vạng.

"Tuyết Ân." Bắc Huyền Thanh vội vã tới đây, nhưng lúc hắn tới nơi thì cánh cửa tháp đã đóng lại.

Manh Từ Hề giương mắt nhìn quanh, chạy nhanh đến như vậy, vậy mà lại không thể tới kịp.

Trà Bá Trọng đến liếc mắt cũng không thèm nhìn hắn một cái, chỉ lo lắng nhìn tháp, biết rõ sẽ không nhìn ra cái gì, nhưng vẫn ngửa đầu ngẩng mặt nhìn lên.

"Nàng vào rồi?" Bắc Huyền Thanh lo lắng hỏi.

"Biết rõ còn cố hỏi." Manh Từ Hề khinh thường lên tiếng, quan tâm nàng ấy thiệt nha, vậy mà lúc viện trưởng cho gọi Tuyết Ân, sao hắn không vội vã tới như vậy đi.

Bắc Huyền Thanh nghe Manh Từ Hề nói xong khẽ nhủ mày, con người đảo một vòng, trừng mắt nhìn sang.

Manh Từ Hề nhanh chóng rút cổ lại, chợt cảm thấy cổ mình lạnh lạnh, sao lại nàng nhất thời quên mất, cái con người trước mắt này chính là Nhị Hoàng tử cơ chứ!

"Vào bao lâu rồi?" Biết là có biết cũng vô dụng, nhưng vẫn muốn hỏi thử.

Ngay lúc hắn vừa nghe tin đã muốn tới ngăn cản nàng, nhưng lại bị Ngược Bạch dây dưa một hồi, sau đó mới bỏ chạy khỏi Thu Bích Cư, cuối cùng tới được đây.

Vốn tưởng là đuổi kịp, nhưng không ngờ vẫn chậm một bước.

Manh Từ Hề trợn trừng mắt không thèm trả lời, nàng không hề thích người này chút nào, rõ ràng là có hôn ước với Tuyết Ân, lại còn muốn đuổi tay với tới Xà Ngọc Kỳ.

Hắn đã không muốn cưới, vậy thì từ hôn là tốt nhất, người như vậy mà cũng muốn nạp Tuyết Ân làm trắc phi, đúng là ăn trong bát, xem trong nồi (Ý nói có cái này mà còn nhìn cái kia).

Mặt mày Bắc Huyền Thanh khó coi, cuối cùng cũng nhìn vào trong tháp, hắn lo cho nàng.

*

Cánh cửa tháp to lớn, sau khi vang lên vài tiếng động lớn chậm chậm, cuối cùng đóng sầm lại.

Tuyết Ân ngẩng đầu nhìn lên trên, không khỏi hít một hơi...

Từ lâu hai trở lên một mảnh đen tuyền, cầu thang bên hông tháp dẫn lên theo hình xoắn ốc, chính giữa là một cây cột vĩ đại, trông giống như một con rắn khổng lồ, đang mở cái miệng rộng lớn, chờ chính đám người ở dưới đưa tới cửa.

Tuyết Ân nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ đã là chiều tà, vẫn còn có chút tia sáng mặt trời vẫy nhẹ xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Một Mình Xông Vào Tháp Cấm (2)

Nhưng đến tầng thứ ba đã không có nổi một chút ánh sáng lọt vào, còn có chút tĩnh mịch thâm trầm, khiến cho người ta có cảm giác như có một hơi thở tử vong.

Nàng đã thử nhìn vào từ bên ngoài, Nam tháp có cửa sổ, cho dù có đóng lại, vẫn có chút ánh sáng lọt vào qua khe cánh cửa sổ.

Nhưng từ tầng ba trở nên thì không có chút nào, không có khả năng từ tầng ba trở lên sẽ không có cửa sổ, cũng không thể nói là không có cách nào để ánh sáng lọt qua khe cửa sổ. (Mavis: Đoạn này chữ “không” nhiều thật :3)

Từ bên ngoài trông Nam tháp cũng không lớn lắm, nhưng sau khi vào bên trong mới có thể thấy là vô cùng rộng lớn, bên trong có rất nhiều giá sách, toàn bộ đều chất kín những sách.

Tiến lên nhìn thử, bụi bặm cũng không nhiều lắm, trông có vẻ gọn gàng ngăn nắp, có khả năng là có người khi tiến vào đã dọn dẹp.

Nam tháp như một tòa thư viện, có lẽ nó chính là thư viện lớn nhất ở Bắc Ngung Đế Quốc, ngay cả thư viện của hoàng đế cũng chưa chắc bằng.

Nhưng mà mấy thứ sách này hiện giờ cũng chẳng có tác dụng với nàng, Tuyết Ân nhìn thoáng qua lầu ba, sau đó bước chân lên lầu hai.

Vẫn là giá sách với sách, không có đèn, lại nương theo hướng cửa sổ nhìn lên, ánh trời chiều lại hạ xuống thêm một đoạn, ánh một màu hồng đậm rơi nhẹ nhàng xuống sàn tầng hai.

Nhìn sơ qua tầng hai một lượt, vẫn chưa có thứ mà nàng muốn tìm, giương mắt nhìn thoáng qua lầu ba tối đen, giờ phút này trời chiều đã không còn, chỉ còn lại chút ánh sáng mờ mờ lung lung mơ hồ.

~Điedanlequydon.com~

Đột nhiên, Tuyết Ân cảm thấy có một luồng khí lạnh toát chạy dọc toàn thân, dường như có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, một ánh nhìn vô cùng lạnh lẽo.

Bất chợt ngẩng đầu, không khỏi hít một hơi, chính giữa tầng tháp cao, có hai điểm sáng màu đỏ, giống như hai con ngươi đang nhìn chăm chăm vào nàng. . .

Tuyết Ân nhú mày, đó không phải là điểm sáng, đó là ánh mắt của động vật, nhìn hai điểm sáng to như hạt châu kia, động vật này vô cùng to lớn, nhưng đó là cái gì?

Đầu ngón tay chạm lên một ngọn lửa đỏ, nhanh chóng chiếu sáng một nửa lầu hai, nhìn cầu thang uốn lượn đi lên, Tuyết Ân nhắc chân tiến về phía trước...

Càng bước chân lên nấc thang dẫn lên lầu ba, cảm giác buốt lạnh trong Tuyết Ân càng sâu, khiến cho nàng có cảm giác như đang ở trong hầm băng.

Nàng không nghĩ nhiều tiếp tục tiến lên phía trước, đến chỗ lầu ba, trông nó còn âm u hơn cả tầng hai, ngọn lửa trên đầu ngón tay nàng chỉ đủ chiếu sáng một phạm vi nhỏ.

Tuyết Ân đến gần cây cột lớn, cách hành lang một khoảng cách, nhưng vẫn đủ để có thể tiếp cận một cách dễ dàng.

Đầu ngón tay lại tách ra thêm một ngọn lửa đỏ, hai ngọn lửa một trái một phải ở hai bên nàng, chiếu sáng cho nàng.

Tăng thêm một nguồn sáng, Tuyết Ân nhìn cột đá kia, lại ngẩng đầu lên nhìn hai điểm sáng đỏ kia, sống lưng vẫn truyền tới cảm giác lạnh lẽo.

Có xem nhẹ cảm giác như sắp bị cán nuốt này, nàng tiếp tục nhìn về phía cây cột, mày không khỏi nhíu lại.

Con rồng được điêu khắc trên thân cột vô cùng sống động và chân thực, long trảo to giương ra, trông như chỉ cần lại gần một chút thì sẽ bị xé xác dễ dàng, bức điêu khắc rồng uốn lượn về phía trước theo thân cột.

Tuyết Ân nhíu mày, vươn cánh tay trắng nõn nhẹ nhàng chạm vào bức điêu khắc rồng. . .

Tuyết Ân hít thật sâu một hơi, vội vàng rút tay của mình về, lại ngẩng đầu nhìn điểm sáng đỏ kia, dường như nó đang càng thâm hiểm hơn.

Qua lần sờ thử vừa rồi, nàng có thể nhận ra, đây không phải là cột đá có điêu khắc rồng, mà là thân thể của điểm sáng đỏ kia, xúc cảm vừa rồi mà nó mang lại, lạnh buốt, trơn nhẵn, mặt ngoài nhìn sạch sẽ bóng loáng, nhưng khi sờ vào thử mới cảm nhận được có một chút chất nhầy khó phát hiện tiết ra.

Cảm xúc lạnh lẽo kia, giống như chạm vào hàn băng ngàn năm, lạnh lẽo theo đầu ngón tay truyền tới tim nàng, khiến nàng khẽ run lên.

Đây thực sự là rỗng? Một con rỗng bị phong ấn trên cột đá...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Một Mình Xông Vào Thập Cẩm. (3)

Tuyệt Ân nghĩ như vậy, lại ngẩng đầu nhìn điểm đỏ cao cao tại thượng ở trên kia, như loại hào quang bắn vào mắt nàng..

*

Một biệt thự nằm ở trong trấn, trên bãi cỏ của biệt thự, một cô gái nhỏ đang khóc thút thít.

Trong lòng cô bé là một tiểu bạch thỏ đáng yêu, sư huynh đã tặng nó cho nàng, nàng nuôi dưỡng nó rất cẩn thận.

"Sư phụ, đừng mà, Tiểu Bạch đáng yêu như vậy." Tiểu Tuyệt Ân khóc đến khàn giọng, hai mắt đầm lệ mong lung cầu xin sư phụ cô.

"Giết nó đi!"

Giọng nói băng lãnh vô tình, gương mặt tuấn dật phủ một tầng tử khí.

"Đừng mà, con không muốn giết Tiểu Bạch." Tiểu Tuyệt Ân vẫn khóc cầu sư phụ. Tiểu Bạch đáng yêu như vậy, còn nhỏ đến vậy, đừng giết mà.

"Nó chết, hoặc ngươi chết." Nam tử tuấn dật nhét con dao vào tay Tiểu Tuyệt Ân, đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn cô.

"Sư huynh, anh giúp em năn nỉ sư phụ đi, hu hu, Ân nhi muốn Tiểu Bạch." Tiểu Tuyệt Ân gào thét, cô không muốn Tiểu Bạch chết, thực sự không muốn, sư huynh mau cầu tình giúp Ân nhi.

Nhưng Tiểu Tuyệt Ly chỉ yên lặng đứng cạnh sư phụ, không hề trợ giúp cầu tình, thậm chí không mở miệng nói chữ nào.

Hu hu...

Tiểu Tuyệt Ân ôm Tiểu Bạch Thỏ đáng yêu, khóc rất lâu, lâu đến chính cô cũng không rõ mình có thể khóc tiếp được nữa không.

Nhưng sư phụ và sư huynh vẫn không hề có ý sẽ tha cho tiểu bạch thỏ.

Nam tử tuấn dật bước tới trước mặt Tuyệt Ân, ngồi xổm xuống nhìn nàng, "Ngươi không giết kẻ khác, kẻ khác sẽ là nguyên nhân khiến ngươi chết." (Mavis: Mình không rõ chỗ này mình edit đúng không, vì câu khá là mơ hồ.)

Tiểu Tuyệt Ân khóc nức nở, không hiểu lời sư phụ nói, mở đôi mắt to sưng đỏ nhìn gương mặt tuấn dật của hắn.

"Ta cho ngươi 10 phút suy nghĩ, hoặc là giết nó, hoặc là nhìn Tuyệt Ly bị phạt." Hắn ta lạnh lùng nói, sau đó ngoắc tay bảo Tuyệt Ly tới bên cạnh cô.

Tiểu Tuyệt Ân thút thít đến khó thở, không hiểu ý sư phụ mình, ngược mắt nhìn bọn họ.

10 phút trôi qua, trong tay nam tử kia cầm một thanh chủy thủ sắc bén, lạnh lùng nhìn Tiểu Tuyệt Ân.

"Nhìn đây, nó là do ngươi làm hại." Nói xong liền nâng chủy thủ, chuẩn bị chém thẳng xuống cánh tay Tuyệt Ly.

"Đừng mà!" Tiểu Tuyệt Ân nhắm mắt thét chói tai, một vết máu bắn lên gương mặt nhỏ nhắn của cô.

"Mở mắt ra." Hắn ta lạnh giọng quát.

Tiểu Tuyệt Ân run rẩy mở hai mắt, tay ôm lấy tiểu bạch thỏ, toàn thân run rẩy, nhưng vị sư huynh bị chém trước mắt kia đến một cái nhăn mày cũng không.

Trên cánh tay cậu giờ đây đã có một vết thương thật dài.

Nam tử tuấn dật vươn ngón tay thon dài, vuốt dọc lấy miệng vết thương, "Ngươi không giết Tiểu Bạch, cánh tay còn lại của nó sẽ có kết cục giống vậy."

Chùy thủ lóe lên ánh sáng, nhẹ nhàng xé rách y phục Tuyết Ly, đầu mũi dao không nhanh không chậm đâm vào làn da.

Tiểu Tuyết Ân ngưng khóc, trở mắt nhìn hành động của sư phụ, cô không hiểu tại sao sư huynh không phản kháng, không hiểu tại sao sư phụ lại làm như vậy với sư huynh.

Cô chỉ biết duy nhất một điều rằng, nếu bây giờ cô không nghe lời sư phụ, tay sư huynh sẽ bị thương, d13nd4nl3quydon trong mắt cô toàn là một màu đỏ của máu sư huynh.

Cúi đầu nhìn tiểu bạch thỏ, Tiểu Bạch không quan trọng bằng sư huynh, cho nên, thực rất xin lỗi Tiểu Bạch.

Bàn tay nhỏ nhắn giương chùy thủ lên, đầu mũi dao lóe lên ánh sáng phản quang dưới ánh mặt trời, khẽ cắn cánh môi, liên tiếp đâm lên người của tiểu bạch thỏ, một nhát lại thêm một nhát, cho đến khi nó hoàn toàn bất động...

Chóp mũi tràn ngập mùi máu tươi, một màu đỏ trước mắt khiến nàng trong phút chốc có cảm giác như mình đang không tồn tại.

Năm đó, nàng mới ba tuổi rưỡi...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Một Mình Xông Vào Thập Cẩm! (4)

Đó là một căn phòng tắm tối, sư huynh thường bị nhốt vào đó, sau đó bên trong thường truyền ra những tiếng thét khủng bố, và rồi sư huynh với cả người máu me đầm đìa ra ngoài...

Tiểu Tuyết Ân trốn sau lưng nam tử tuấn kiệt, sư phụ đưa cô tới đây để làm gì, cô rất sợ, cô không muốn tới đây, đừng mà.

Cửa vừa mở ra, Tiểu Tuyết Ân thét lên một tiếng chói tai, quá nhiều chó săn, tuy đã bị xích lại, nhưng vẫn thật là khủng khiếp.

Nam tử tuấn kiệt đưa tay kéo Tuyết Ân lên, sau đó đẩy cô đi vào.

"Không giết được chúng nó, ngươi chuẩn bị tinh thần làm lương thực cho chúng đi." Vẫn là giọng nói băng lãnh không hề có chút tình cảm, giống như hình ảnh ba năm đó.

Không biết vì sao, trong đầu cô hiện lên hình ảnh Tiểu Bạch bị sư phụ bức ép cô giết chết năm cô ba tuổi rưỡi.

Nhưng tình cảnh lúc này không cho phép cô nghĩ nhiều, bởi vì kẻ địch chính là chó săn khát máu, chúng đang tham lam nhìn cô, muốn một hộp nuốt lấy cô.

Chó săn chỉ cần đứng thẳng là đã cao hơn hẳn cô rồi.

Tiểu Tuyết nắm chặt chùy thủ trong tay, đôi mắt mở to, nhìn chăm chăm dây thừng trên cổ chó săn, nó đang muốn kéo đứt dây...

Trước mắt đột nhiên tối sầm, một con chó săn bỏ nhào về phía cô, cô theo bản năng tránh né.

"A - - "

Tiểu Tuyết Ân thét chói tai, chóp mũi lượn lờ một cổ vị mơ hồ.

Căn phòng nhỏ hẹp u ám nhanh chóng tràn ngập mùi máu tươi, còn những con chó săn bị trời khác nữa, nhìn những con chó săn đã dần thoát đi, một con đã nhào lên há miệng cắn mất một miếng thịt trên cánh tay của Tuyết Ân.

Khóe miệng nó còn vờn chút tơ máu, dưới bóng tối mờ ảo, từ từ nhấp nháp nuốt vào.

Tiểu Tuyết Ân khóc nức lên, không ngừng gọi sư phụ, sư huynh, nhưng chó săn kia đã nhai xong khối thịt, lại đánh về phía Tiểu Tuyết Ân.

Tiểu Tuyết Ân bắt lực cố gắng giữ chùy thủ, vừa chạy vừa vung chùy thủ, nhưng cơ thể của nàng nhỏ bé, làm sao có thể so được với tốc độ của chó săn, hơn nữa căn phòng nhỏ hẹp đến vậy, bốn góc đều có chó săn ngồi sẵn.

Nhớ lại những thứ sư phụ đã dạy mình, nàng bắt đầu sử dụng ma pháp...

Chó săn bắt đầu gầm gừ, tiếng khóc và tiếng la hét của Tiểu Tuyết Ân cũng đã ngừng, cửa cũng đã mở ra...

Tiểu Tuyết Ân ngồi giữa đồng thi thể chó săn, chui thủ trong tay giờ lên, từng nhát từng nhát đâm vào con chó săn.

Nam tử tuần dật nhìn thấy cảnh này, nhưng lúc Tiểu Tuyết Ân ngẩng đầu lên cười rạng rỡ nhìn hắn, hắn chợt cảm thấy cả người lạnh toát, một cảm giác sợ hãi từ tâm phát ra...

Năm đó, Tiểu Tuyết Ân chỉ mới sáu tuổi.

"Sur phụ, đây là thu một tỷ tỷ cho con sao?" Tiểu Tuyết Ân thấy sur phụ mang về một nữ hài lớn hơn mình, cao hứng nói.

Thật tốt quá, cô chỉ có sur huynh, không có chị em nào cả, nhưng bây giờ có rồi, sur phụ đối xử với cô thật tốt.

Nam tử tuần dật không nói gì thêm, chỉ để cho cô bé kia cùng chơi đùa, luyện võ với Tuyết Ân.

Vẫn là ngôi biệt thự nằm trên cỏ, sur phụ và sur huynh vẫn như cũ ở bên cạnh nàng, chỉ là lần này không phải là tiểu bạch thỏ, mà là tỷ tỷ đã chơi cùng với nàng một tháng.

"Giết cô ta đi!" Vẫn là giọng nói băng lãnh vô tình, nhưng lời này là nói với hai người.

Tiểu Tuyết Ân thậm chí còn chưa kịp nói gì, vị tỷ tỷ kia đã giờ cao thanh kiếm được chế tạo riêng cho các cô, đâm thẳng về phía cô.

"Tỷ tỷ, đừng mà." Tiểu Tuyết Ân nhìn ánh mặt trời phản chiếu lại, thét lên.

Tỷ tỷ, tỷ muốn giết Ân nhi sao? Đừng mà, Ân nhi sẽ không giết tỷ tỷ, Ân nhi không muốn tỷ tỷ chết.

"Oa... Tỷ tỷ, Ân nhi đau." Tiểu Tuyết Ân òa khóc nức nở, bả vai đau quá, tại sao tỷ tỷ lại làm như vậy với cô, quan hệ của bọn họ không phải tốt lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Một Mình Xông Vào Thập Cẩm! (5)

Đôi mắt của bé gái kia lạnh nhạt, nghe tiếng khóc của Tiểu Tuyết Ân nhưng không hề có một chút dao động, thẳng thừng rút kiếm ra.

Tiểu Tuyết Ân vẫn xem người trước mắt là tỷ tỷ, tại sao chị ấy lại làm vậy với cô, chị ấy không thương Ân nhi sao?

Nhưng không để Tiểu Tuyết Ân nghĩ nhiều, cô bé kia lại giờ kiếm đâm về phía cô.

Lần này cô sẽ không ngây ngốc chờ tỷ tỷ thương tiếc cô, giống như một năm trước, cuối cùng cô đã giết đi đám chó săn, để có thể sống sót.

Sau khi khóc một hồi, nương theo khoảnh khắc kiếm đang đâm tới kia, trái tim nhỏ trong lòng cô cũng lạnh dần đi...

Hai nữ hài không hơn kém nhau bao nhiêu, cầm kiếm đánh nhau không chút nương tay, đã hoàn toàn quên đi rằng thời gian qua các cô đã sống với nhau tương thân tương ái đến cỡ nào.

Lúc nữ hài kia vừa gục xuống đất, toàn thân Tiểu Tuyết Ân cũng nhuộm đầy máu tươi, lạnh lùng nhìn nữ hài đã chết...

Lại qua thêm một năm, nhưng cô vẫn chỉ là một cô gái bảy tuổi.

"Vì sao?" Tuyết Ân nhẹ giọng hỏi, đôi mắt vô cùng lạnh nhạt, như thể Thanh Liên bị lấy ra từ cơ thể không phải là của cô.

"Đó là lệnh của sur phụ." Một ngọn lửa màu tím toát ra từ lòng bàn tay anh, thiêu đốt Thanh Liên trong tay.

Ha ha, lệnh của sur phụ, sự chấp hành của anh, một người là sur phụ, một người là sur huynh, là những người đã làm bạn với nàng suốt hai mươi năm.

Lúc nhảy xuống vách núi tối đen, Tuyết Ân bừng tỉnh lại, miệng mở to thở dốc, giống như một con cá bị mất nước, trên trán nhễ nhại mồ hôi.

Tất cả những thứ đó chính là ký ức của nàng, ba tuổi rưỡi giết tiểu bạch thỏ, sáu tuổi dùng chùy thủ giết chó săn đói điên, bảy tuổi giết nữ hài mà sur phụ mang về, mệnh lệnh năm hai mươi tuổi của sur phụ...

Ký ức lúc hai mươi tuổi, nàng nhớ rất rõ, những ký ức trước đó thì nàng chẳng mấy khi hồi tưởng lại, bây giờ lại đột nhiên nhớ lại, lại còn rõ ràng đến vậy, cứ như nàng lại được trải qua thêm một lần nữa.

Đầu ngón tay dính một lớp chất nhầy khó phát hiện, nàng vừa mới chạm vào con rồng trên cột đá, sau đó nhìn lên hai điểm màu đỏ kia, tiếp theo thì...

Nàng bị thôi miên!

Tuyết Ân ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đỏ to lớn kia, còn có một luồng khí phả vào mũi...

Nàng vẫn chưa ra tay, đôi mắt kia chợt rời khỏi đỉnh đầu nàng.

Tuyết Ân đánh ra một cầu lửa nhỏ, để cho nó uốn lượn bên cạnh mình, chiếu sáng địa phương tối đen.

Phù!

Trong lúc nàng bị thôi miên nhớ lại đoạn ký ức khó chịu kia, vậy mà lúc này đã lên tới đỉnh lâu rồi.

Tuyết Ân lại ngẩng đầu, hạt châu màu máu vĩ đại kia, nó đang sáng rực lên nhìn nàng.

Thấy nó không hề có hành động gì, nhưng Tuyết Ân không dám khinh thường, bởi vì cái đầu trước mắt này, trông khá giống với cái đầu rắn, lại còn có khả năng thôi miên, chưa biết thứ này định làm gì nàng, nàng không nên tùy tiện ra tay.

Còn việc nhớ lại chuyện cũ, có lẽ mấy người trước bị ép điên là vì điều này, vì không chịu nổi sự sợ hãi và cố gắng trốn tránh trong lòng của mình.

Mà cho dù không điên, cũng khiến người ta thay đổi tính nết, khá là đáng sợ.

Trong ký ức mà nàng nhớ lại, nó đều đã rất lâu, chỉ có một lần duy nhất kích thích đến nàng, nàng mới có thể nhớ tới, còn lại thì đều đã quên.

Tuyết Ân không suy nghĩ nhiều nữa, điều khiển hóa cầu nhỏ, di chuyển về phía cuối lâu, nàng muốn nhìn thử xem có cái gì không.

Tầng cuối cùng của đỉnh tháp, không có giá sách hay sách, bốn vách tường trống trơn, thậm chí đến một cái ghế dựa cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Một Mình Xông Vào Tháp Cấm! (6)

Thấy nơi này trống trải chẳng có thứ gì, chết tiệt, sao nàng lên đây được vậy, ai đã đưa nàng đi lên đây?

"Này, người có thể nói được không?" Tuyết Ân ngẩng đầu nhìn đôi mắt đỏ, hỏi.

Cái thứ không biết là thứ gì kia, có cái đầu giống như rồng, nhưng lại có lưỡi và răng nanh như rắn...

Đây là một con nghịch mãng* thì phải, hình như, còn chưa tấn công thì đã bị phong ấn ở đây.

*Con rắn có bản tính hung hãn đánh phá

Cái con trông giống như nghịch mãng kia không đáp lại lời của Tuyết Ân, vẫn dùng đôi mắt đỏ nhìn chòng chọc vào nàng.

Điều này khiến sống lưng của Tuyết Ân cảm thấy lạnh toát, trông nó cũng không hề có ý đánh người, vậy thì chuyện gì đã xảy ra khiến đệ tử chết ở đây?

Chết tiệt, vậy mà nàng lại bỏ mất mấy tầng ở dưới, lên thẳng luôn tầng đỉnh, nàng còn chưa xem các tầng khác nữa, ai đó đưa nàng quay lại đi.

Mang theo hóa cầu nhỏ, dạo quanh một vòng tầng cuối, vẫn không phát hiện ra được thứ gì, còn cột đá ở giữa kia, lên đến tầng cao nhất đồng thời để lộ ra cơ thể trơn vẹn.

Nếu không phát hiện được gì ở tầng cao nhất, vậy thì đành phải xuống lại thôi.

Muốn xem thử tình hình bên ngoài, đáng tiếc nhìn ra thì thấy bên ngoài đen thui, không nhìn ra được cái gì, còn trên đỉnh đầu, chắc chắn, một cái đầu rắn với cái miệng và đôi mắt to vĩ đại, người thấy không muốn điên cũng khó.

"Chủ nhân."

Đột nhiên, Tiểu Đoàn Tử cư trú trong huyết trâm đột nhiên chui ra, không biết đang nghĩ gì nằm úp sấp trên vai Tuyết Ân.

Tuyết Ân thoáng sửng sốt, Tiểu Đoàn Tử này, vậy mà lại có thể xuất hiện trong khi nàng không hề triệu hồi nó.

Từ từ, tinh linh mà không có Triệu Hồi Sư triệu hồi thì không thể ra khỏi được không gian của mình, sao nó có thể ra ngoài, cũng không đúng, từ lần trước là Tiểu Đoàn Tử đã có thể tự ra ngoài được rồi.

"Tiểu Đoàn Tử, ta không có triệu hồi người, sao người lại ra được ngoài đây?" Tuyết Ân khó hiểu hỏi nó.

Mặc dù trước đây chưa từng tiếp xúc với việc triệu hồi, nhưng ở trong học viện hoàng gia có xem qua một bản triệu hồi, trong đó có nhắc qua một chút.

"Chủ nhân ngài thực ngốc, ngọc trâm này là nương của ta, đương nhiên là ta có thể thoải mái ra vào rồi." Tiểu Đoàn Tử lười biếng liếc nhìn Tuyết Ân.

Mới có một khoảng thời gian không gặp, sao chủ nhân trở nên u mê rồi, vấn đề như vậy mà cũng không tự giải thích được.

Tuyết Ân chụp lấy Tiểu Đoàn Tử, nắm lấy cái đuôi ngắn nhỏ, đánh lên cái mõng của nó hai lần, "Người dám xia xoi chủ nhân người à?"

"Chủ nhân xấu, người đánh mõng của ta, thực đáng ghét." Tiểu Đoàn Tử vùng vẫy muốn thoát khỏi tay của Tuyết Ân.

Tuyết Ân đột nhiên thả tay ra, khiến cho Tiểu Đoàn Tử rơi phịch xuống mặt đất, bây giờ nàng không có tâm tình đùa giỡn với nó, nhưng nàng khá nghi ngờ với sự xuất hiện đột ngột của Tiểu Đoàn Tử.

Bởi vì chỉ có Triệu Hồi Sư tinh linh cấp cao và có tinh linh cường đại thì mới có thể tự do ra vào môi giới, nếu không thì không có Triệu Hồi Sư triệu hồi, tinh linh không có cách nào rời khỏi được môi giới, rời khỏi Tinh Linh tộc.

"Chủ nhân xấu, quăng ngã Tiểu Đoàn Tử." Tiểu Đoàn Tử bỏ nhào lên cánh tay Tuyết Ân, lên án nói.

Tuyết Ân lơ nó, tiếp tục quan sát tầng lầu, hy vọng có thể nhìn ra được cái gì đó, phạm thì một nơi càng đơn giản thì càng là nơi cất giấu thứ gì đó.

Tiểu Đoàn Tử ủy khuất lắc lắc cái đuôi nhỏ dài, sau đó nhảy phốc khỏi tay Tuyết Ân, bay tới chỗ một góc tường.

"Chủ nhân, mau tới đây." Nó đúng là một tinh linh tốt, chủ nhân khi dễ nó, nó vẫn phải ngoan ngoãn cống hiến cho chủ nhân.

Tuyết Ân mang quả cầu lửa đi đến chỗ Tiểu Đoàn Tử, "Sao vậy?"

"Chủ nhân nhìn kỹ nè..., Tiểu Đoàn Tử không phải là tinh linh vô dụng..." Tiểu Đoàn Tử động thủ trước, không quên tự nói một câu tốt cho bản thân.

Tuyết Ân gật đầu, Tiểu Đoàn Tử mà say rượu thì không còn là một tinh linh vô dụng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Mạo Hiểm! Đấu Với Quái Vật Long Xà. (1)

"Nhìn cho kỹ nha, Tiểu Đoàn Tử sẽ biến ra cho ngài một thứ tốt."

Tuyết Ân im lặng, người làm thì làm nhanh lên, chủ nhân ta đang vội, nếu không thì khi trời sáng, Trà Bá Trọng sẽ chạy vào đây.

Lần này Tiểu Đoàn Tử không nói gì nữa, vươn móng vuốt nhỏ xíu trắng xinh bới móc tìm kiếm thứ gì đó ở góc tường.

Ở nơi mà Tiểu Đoàn Tử đang tìm, đột nhiên có thứ gì đó lóe sáng lên màu vàng kim.

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử..." Hai chữ lợi hại còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Tiểu Đoàn Tử đã bị Tuyết Ân chụp lấy nhảy đi.

Tuyết Ân ôm lấy Tiểu Đoàn Tử bay tới chỗ xà ngang, ở nơi nàng vừa rời chân, một cái đầu rắn vĩ đại từ dưới chui lên, bay thẳng tới chỗ xà ngang mà Tuyết Ân đang đứng.

"Àm - - "

Xà ngang gãy.

Tuyết Ân đã sớm đoán ra được, nàng khẽ nhún người xuống, mũi chân điểm nhẹ, lướt đi như một chú chim nhận, nhẹ nhàng gặp người trong không trung.

đáp xuống một xà ngang khác.

Đầu rắn vĩ đại vừa phá hủy chỗ xà ngang Tuyết Ân vừa đứng, đôi mắt màu đỏ tràn đầy khát máu bén nhọn nhìn Tuyết Ân chăm chăm.

"Tiểu Đoàn Tử, chuyện tốt mà ngươi làm đấy." Tuyết Ân la lên, cái con kia lại tiếp tục đánh tới với một khí thế như rồng như hổ.

"Người ta đâu biết sẽ như vậy đâu." Edit by Mavis Clay of diendanlequydon Nó chỉ muốn giúp chủ nhân tìm bảo bối thôi mà, vừa này ở chỗ kia có bảo bối, sao nó biết được là sẽ rước lấy phiền toái lớn như vậy.

"Rầm - - "

Tuyết Ân nhú mày, thân thể quán quanh cột đá vĩ đại lượn vòng, giống như muốn nhổ cả Nam tháp lên khỏi mặt đất.

Đầu rắn kia mở cái miệng rộng lớn, phun khí độc, lại bay với một tốc độ lớn về phía Tuyết Ân.

Nàng lui về phía sau, một quả cầu lửa trong tay bay ra, đập thẳng vào cái miệng to như cái động kia.

Xem ra chỗ mà Tiểu Đoàn Tử vừa chạm vào chính là một điểm phong ấn, còn thứ này nói không chừng không phải là bị phong ấn, mà là để canh giữ.

"Gao- - "

Nuốt phải quả cầu lửa, nó nổi giận gầm lên một tiếng, sát khí trong mắt càng thêm nồng đậm, lại bay về phía Tuyết Ân, muốn một ngụm nuốt nàng vào bụng.

Tầng lầu trên đỉnh nho nhỏ làm sao có thể chịu được trận đánh giữa Tuyết Ân và con thú khổng lồ.

Thân thể vĩ đại kia xoay tròn, cột đá liền vang lên tiếng rầm rầm nứt gãy.

Tuyết Ân nhướng mày, nhìn cái điểm vẫn đang phát sáng kia, nắm lấy Tiểu Đoàn Tử bay qua, không thèm xem tình hình bên trong như thế nào, bàn tay vươn tới nắm lấy, là một quyển sách.

Bộ sách gì thế này, vậy mà lại giấu bí mật đến như vậy, còn được quái vật này trông coi.

"Tuyệt thuật triệu hoán!"

"Chủ nhân, nó lại tới nữa kia."

Tuyết Ân vừa đọc tựa sách, Tiểu Đoàn Tử đột nhiên thét lên, con quái vật này thật là khủng khiếp, nó muốn ăn Tiểu Đoàn Tử kia.

Tuyết Ân cảm nhận được sự dao động của không khí, mũi chân điểm nhẹ, vội vàng bay lên.

Truyện cập nhật sớm nhất tại diendanlequydon

Nhưng khi lấy bộ sách này ra, con quái vật vừa giống rồng vừa giống rắn kia như thoát khỏi được phong ấn, tiến công ngày càng lợi hại hơn.

"Ầm - - "

Liên tục vận người tránh thoát đi, ba tiếng va chạm liên tục vang lên.

Tháp vỡ ra, nàng ném bản tuyệt thuật triệu hồi vào trong nạp giới*, "Tiểu Đoàn Tử, ngươi làm tốt lắm."

*Vật dùng để chứa đồ

Tuyết Ân vung tay lên, quăng Tiểu Đoàn Tử đi.

"A a a!" Tiểu Đoàn Tử thét chói tai, vội vàng phóng tứ chi mình lên, bay đến chỗ Tuyết Ân lên án, "Chủ nhân ngài thật tàn nhẫn."

Tuyết Ân liếc nhìn, quái vật vừa xà vừa rắn được giải phong ấn, cả người nó đã rời khỏi cột đá, mảnh vỡ rơi xuống ầm ầm.

Đầu rắn lại bay về phía Tuyết Ân...

Lại trở lại nữa, lần này tháp đã không còn, nàng đã hết chỗ để đứng, nàng cho dù có lợi hại đến đâu cũng không thể bay nhảy được nữa.

Thân rồng cuộn lên từ mặt đất, cột đá vang lên một tiếng to rồi đổ sụp.

Tiếng va chạm lại vang lên, lần này là tiếng quái vật đâm bẻ vách tường bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 203: Mạo Hiểm! Đấu Với Quái Vật Long Xà. (2)

Tuyết Ân điểm nhẹ mũi chân, đáp xuống đầu rắn, đưa tay nắm lấy hai cái râu...

"Grào~"

Râu đầu rắn bị nắm, quái vật long xà gầm lên phẫn nộ, vọt thẳng tới chỗ đỉnh tháp, muốn phá tháp bay ra.

Thấy mình sắp đụng phải đỉnh tháp, Tuyết Ân vội vàng buông tay, theo thân rồng trượt xuống.

"Phanh!"

Quái vật long xà đã phá tháp.

"Tuyết Ân."

"Tuyết Ân."

...

Trà Bá Trọng và Manh Từ Hề thấy giữa thân rồng xẹt qua một bóng dáng màu đỏ, đồng loạt la lên.

Bọn họ đã sớm nghe được sự bất thường trong tháp, nhưng lại không vào được, chỉ có thể lo lắng ở ngoài chờ, không ngờ chỉ một lúc sau đã có một con quái vật chui ra.

"Các người mau tránh đi." Tuyết Ân hô to, nàng và quái vật đánh nhau, nhất định sẽ ảnh hưởng tới chỗ bọn họ.

"Tuyết Ân ta đến giúp người." Manh Từ Hề biến ra một bộ giáp gọn nhẹ, trong tay cầm một thanh thương, trên nó có gắn những sợi tua rua đỏ như đóm lửa, đâm thẳng tới quái vật long xà.

"Tiểu Đoàn Từ, cứu nàng." Tuyết Ân hét lên, Manh Từ Hề tu luyện võ đạo, đuôi rồng kia vung lên, sắp đánh trúng phải Từ Hề.

Tiểu Đoàn Từ lập tức nghe theo lời mở rộng đôi cánh lớn, bay về phía đuôi rồng sắp sửa bay về phía Manh Từ Hề.

"Tiểu Đoàn Từ." Manh Từ Hề mừng rỡ, suýt chút nữa là nàng bị cái đuôi kia đánh trúng rồi.

"Oanh - -"

Đuôi rồng nhẹ nhàng quét qua, làm nổi lên một trận gió quét qua đỉnh tháp.

Tường bể, tháp đổ.

Tuyết Ân đứng giữa thân rồng, lúc này đuôi rồng đảo qua, chất nhầy lại tiết ra, khiến nàng bị trượt xuống.

Quái vật long xà nổi giận gầm lên, bay vòng quanh thân của mình, càng ngày càng cuồng loạn hướng lên trời...

Trong nháy mắt đã bay lên tới giữa trời, Tuyết Ân trượt xuống khỏi thân rồng, tay nắm chặt lấy một cái chân của nó.

Xém tý thì nàng rớt xuống.

"Tuyết Ân!"

Trà Bá Trọng ngửa đầu gọi lớn, vừa rồi nhìn thấy quái vật bay lên trời, thật sự đúng là thập phần nguy hiểm.

Quái vật long xà vẫn không tha cho Tuyết Ân, rồng giận lượn vòng thân mình vĩ đại, vọt tới vọt lui giữa không trung...

Tuyết Ân nắm lấy cái chân bị đưa tới đưa lui, cứ như vậy thì nàng sẽ bị rơi xuống.

Manh Từ Hề và Trà Bá Trọng thấy vậy vô cùng kinh hoàng, lần này mà bị rơi xuống, sau đó đầu rắn quay lại, như vậy thì Tuyết Ân sẽ...

"Tiểu Đoàn Tử, thả ta xuống, đi giúp nàng ấy." Mạnh Tử Hề nói, nhưng lại không xuống được.

Tuyệt Ân thấy tay mình dần tuột khỏi chân rồng, trong lòng biết không ổn, lập tức la lên, "Bá Trọng, mau mang Tử Hề lui về phía học viện đi."

Học viện cách đây khá xa, cho dù có đánh nhau với quái vật thì sẽ không ảnh hưởng tới đó.

"Nhưng mà..." Trà Bá Trọng do dự, hắn muốn ở lại giúp nàng.

"Nhanh lên đi." Tuyệt Ân hét lên, tay nàng sắp không nắm được chân rồng nữa rồi, càng ngày con quái vật này lượn vòng trên không càng điên cuồng.

"Tiểu Đoàn Tử, bắt lấy hắn cùng rời đi đi." Tuyệt Ân thấy Trà Bá Trọng vẫn đứng im không làm gì, vội vàng phân phó Tiểu Đoàn Tử.

Tiểu Đoàn Tử vốn đang muốn thả Mạnh Tử Hề xuống, nghe Tuyệt Ân nói vậy, lập tức duỗi móng vuốt còn lại, nắm lấy cổ áo Trà Bá Trọng, mang theo hai người rời đi.

"Tuyệt Ân."

"Tuyệt Ân."

Hai người không dám giây dụa, nhưng vẫn lo lắng gọi, bọn họ muốn ở lại hỗ trợ, nhưng biết rằng có lẽ ở lại sẽ khiến nàng bị phân tâm.

Người đã được Tiểu Đoàn Tử mang đi, nhưng phía dưới vẫn còn một người nữa, đó là Bắc Huyền Thanh, nàng mặc kệ sống chết của hắn, hắn chết luôn cũng được.

"Băng Long, hiện!" Tuyệt Ân hét lớn, bàn tay nắm lấy chân rồng đã thả ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Mạo Hiểm! Đấu Với Quái Vật Long Xà. (3)

Quái vật long xà thấy Tuyệt Ân rơi xuống, nó lập tức xoay mình, chiếc đuôi to lớn lập tức quét qua thân hình nhỏ bé của nàng...

Bắc Huyền Thanh đứng đó lẳng lặng nhìn nàng chiến đấu với quái vật long xà, hắn cau mày, không biết đang nghĩ cái gì.

Thấy Tuyệt Ân rơi xuống, hắn tính đưa tay ra đỡ lấy...

Đột nhiên, từ giữa không trung xuất hiện một con Băng Long trong suốt óng ánh, Băng Long vươn móng vuốt, nắm lấy Tuyệt Ân, hất tung nàng lên, đáp xuống đầu của nó.

"Nha đầu, ma pháp không tồi."

Đột nhiên, quái vật long xà lên tiếng, lúc nó vừa nhìn thấy Băng Long, cả người hạ xuống, thân mình vĩ đại hoàn toàn đứng đối diện với Băng Long.

Tuyệt Ân đứng vững trên đầu Băng Long, y phục như ngọn lửa tung bay trong gió, đôi mắt bạc ứng với Băng Long, lạnh lẽo như băng.

Mắt bạc chống lại mắt đỏ, sát khí bốn phía, "Lên."

Nghe được mệnh lệnh lạnh lùng, Băng Long lập tức mang theo Tuyệt Ân bay về phía quái vật Long Xà, con quái vật này muốn làm hại tới nàng, vậy thì kết cục là chết.

Quái vật long xà nhanh chóng phi người lên, quần giao với Băng Long, Băng Long là do băng tạo thành, có thể hợp lại được, nhưng cơ thể quái vật long xà thì là thịt, còn là do tu luyện mà thành.

Tuyệt Ân đứng trên đầu Băng Long tiếp cận tới đầu của quái vật long xà, một tay nắm chặt lấy râu nó, băng kiếm trong tay hiện ra, ánh lên dưới ánh sáng mặt trời.

Hai con rồng giao chiến điên cuồng trên không trung, tay Tuyệt Ân nắm chặt lấy râu rồng, suýt chút nữa thì rơi xuống.

Giờ băng kiếm trong tay lên, thân rồng vô cùng cứng rắn, băng kiếm của nàng căn bản không thể nào đâm vào được, bộ phận mềm duy nhất, đó chính là cái sừng rồng chưa thành hình này...

"Ngao - - "

Quái vật long xà đau đớn rống lên một tiếng vang vọng cả đất trời, rất nhiều người dậy sớm đã nhìn thấy cảnh này từ xa, đó là một bóng dáng màu đỏ đánh với long xà.

"Rầm- - "

Sừng rồng chưa được thành hình bị cắt xuống, quái vật long xà đau đớn vật lộn. Buồn bực, hận thù, sát khí như thủy triều tràn ra.

Băng Long bị long xà đánh thành từng mảnh nhỏ, trong đó còn kèm theo chút máu, đó là máu của quái vật long xà.

Vụn băng màu bạc của Băng Long rào rào rơi xuống đất, nước bắn lên mặt đất gồ ghề, có thể thấy nếu bị mảnh nhỏ này bắn trúng, vậy thì hồn về cửu thiên rồi.

"Nhân loại đáng chết, dám chém sừng của ta." Long xà nổi giận gầm lên, bay thẳng lên tới trời.

Tuyết Ân nắm chặt lấy sừng rồng còn lại, cái này nàng không thể cắt được, nếu cắt thì sẽ chẳng còn gì để cho nàng nắm nữa.

"Chủ nhân, Tiểu Đoàn Tử đến đây."

Tuyết Ân nghe tiếng nhìn lại, nhận ra Tiểu Đoàn Tử đang dang đôi cánh giống chim ưng màu trắng muốt bỏ nhào về phía này.

Thân hình to lớn đó, đủ để che cả nửa bầu trời.

Không nghĩ nhiều nữa, Tuyết Ân nâng kiếm lên, nhẹ nhàng cắt đi chiếc sừng rồng chưa kịp thành hình còn lại, sau đó cả người rơi xuống, thẳng tắp rơi xuống lưng của Tiểu Đoàn Tử.

Quái vật long xà đau đớn rống lên, quần quai trên không trung, khiến đám mây mù dường như sắp bị đánh tan.

Lúc này mặt trời đã nâng lên khỏi đường chân trời, chiếu rọi xuống mặt đất, nhưng ở chỗ phía dưới Tiểu Đoàn Tử và long xà vẫn là một mảnh tối đen, dường như nó muốn mưa.

Vết cắt từ sừng rồng nhỏ máu tí tách, chảy qua đôi mắt màu đỏ, như muốn ngấm vào trong người.

"Hu hu, chủ nhân, nó thật là khủng khiếp." Tiểu Đoàn Tử tính xoay người chạy trốn, nhưng con quái vật này rất khủng bố, thân hình nó thật lớn, nhưng đừng ăn nó mà, nó không ăn được đâu.

Da mặt Tuyết Ân giật nhẹ, quả nhiên chó không bỏ được thói quen ăn phân (Mavis: Nguyên văn của tác giả nhé :v), Tiểu Đoàn Tử cho dù có biến thân thế nào thì vẫn có tính nhất gan, sợ bị ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205: Mạo Hiểm! Đấu Với Quái Vật Long Xà (4)

Nó cho là ai cũng giống như nó, là loài sinh vật thích ăn, cái gì cũng ăn được à?

"Tiểu Đoàn Tử, ngươi dám chạy, ta sẽ mang ngươi đi nướng ăn." Tuyết Ân uy hiếp.

Cánh Tiểu Đoàn Tử khựng lại, bị dọa làm nó rơi xuống gần mười thước, lại vội vàng bay lên, lời đe dọa của chủ nhân thật khủng bố.

Da mặt Tuyết Ân khẽ rút, quả nhiên vẫn không nên quá tin Tiểu Đoàn Tử.

Quái vật long xà ngừng quay cuồng, đôi mắt màu đỏ tràn ngập sát ý nhìn Tuyết Ân, nha đầu kia, nó mà không ăn nàng, tôn nghiêm bán rồng* của nó cũng quảng luôn đi.

*Nửa rồng

Mắt bạc đối chọi với mắt đỏ, không hề có một tia sợ hãi, thân thể bé nhỏ đứng trên lưng Tiểu Đoàn Tử, lại khiến cho người ta có cảm giác quần lâm thiên hạ, khiến người ta có ảo giác bị thuần phục.

Bỗng nhiên, miệng quái vật long xà mở to, phun ra vố số hỏa diễm màu vàng..

Hỏa diễm phun ra, không khí nhanh chóng nóng rực lên, Tuyết Ân cảm nhận được nhiệt độ chung quanh như đang muốn thiêu đốt bản thân.

"Oa, cái này là muốn nướng Tiểu Đoàn Tử thật nè." Tiểu Đoàn Tử ré lên, đôi cánh vĩ đại né tránh từng ngọn hỏa diễm.

Nhưng quái vật long xà đang vô cùng phần nộ há có thể bỏ qua cho Tuyết Ân, Tiểu Đoàn Tử né được bao nhiêu, nó lại phun ra tiếp thêm nhiều đoàn hỏa diễm bấy nhiêu.

"Tiểu Đoàn Tử, ngươi mà còn trốn nữa, lát nữa ta thực sự sẽ nướng chín ngươi đấy." Tuyết Ân gầm lên, Tiểu Đoàn Tử mang theo nàng ở trên không liên tục trốn đông trốn tây, khiến nàng chẳng thể có được một cơ hội để ra tay.

"Nhưng nếu ta không trốn, chúng ta đều sẽ bị nướng hết." Tiểu Đoàn Tử nói xong lại xoay tròn thêm một cái, tránh đi một ngọn hỏa diễm bay tới.

Nó đây là vì cái mạng nhỏ của họ, vậy mà chủ nhân còn đe dọa ta, làm tinh linh có chủ nhân thật đáng thương.

Quái vật long xà lại phun lửa, rơi xuống như muốn làm sập cả Nam tháp, bắt đầu lan sang khu rừng lân cận.

Bạc Huyền Thanh đứng ở dưới đã sớm lui ra xa, sợ bị lan đến bản thân.

Lửa đỏ bốc cháy cả một vùng trời...

"Tiểu Đoàn Tử." Thấy Tiểu Đoàn Tử không nghe lời, Tuyết Ân nổi giận, lần này nó mà dám không nghe lời, thì đừng trách nàng không khách khí.

Tiểu Đoàn Tử bật khóc, vội vàng quay đầu, chống lại quái vật long xà.

"Thủy triều!"

Dứt lời, từng luồng sóng nước mang theo cỗ lực lớn đánh thẳng tới chỗ hỏa diễm của quái vật long xà, triệu tiêu hết toàn bộ.

"Rào rào - - "

Như những giọt nước mưa từ trên trời giáng xuống, xối thẳng lên một phần hỏa diễm.

Quái vật long xà thấy vậy, miệng ngừng phun hỏa diễm, đôi mắt đỏ trừng trừng nhìn Tuyết Ân.

"Nha đầu, khá lắm. Hỏa, băng, thủy."

Tuyết Ân đứng trên lưng Tiểu Đoàn Tử, quần áo đỏ như lửa, làm nổi bật thân thể nhỏ bé của nàng, nhưng đồng thời cũng khiến cho người khác cảm thấy xa vời.

"Vậy còn ngươi, hỏa thôi sao?" Tuyết Ân cười lạnh.

Giờ đã là gần hừng đông, nàng có thể nhìn rõ được bộ dạng của quái vật long xà, ngoại trừ bộ sừng đã bị cắt xuống, miệng rắn, đôi mắt đỏ, vậy thì con quái vật này chỉ còn một chút nữa thì nó có thể hoàn toàn hóa thân thành rồng.

Lần trước ở rừng, nghịch mạng chỉ vừa mới bắt đầu chịu lời kiếp để hóa rồng, nếu không phải đang trong thời kỳ hóa rồng, mình lại nuốt mất thú hạch của nó, bản thân e rằng đã bỏ mạng trong bụng rắn.

Nhưng sinh vật trước mắt này gần như đã hóa rồng, nếu như không phải vì bị phong ấn ở đây, bây giờ nó đã trở thành rồng rồi.

"Ha ha, thật lâu rồi không được đánh đã như vậy." Quái vật long xà đột nhiên ngửa đầu cười to, nhưng con ngươi màu đỏ thì lại mang vô vàn sát ý.

"Cứ tiếp tục đi." Tuyết Ân dứt lời, Tiểu Đoàn Tử liền vẫy cánh, xông thẳng về phía quái vật long xà.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Mạo Hiểm! Đấu Với Quái Vật Long Xà! (5)

"Đúng là một nha đầu cuồng vọng." Đôi mắt đỏ của quái vật long xà gườm gườm nhìn Tuyết Ân.

Tuyết Ân nhìn lại, lạnh giọng quát, "Băng Thương."

Trong nháy mắt mười thanh băng thương xuất hiện, với một tốc độ chớp nhoáng và khí thế kinh hồn, ừn ừn kéo tới chỗ quái vật long xà.

Trong tay Tuyết Ân cũng nắm lấy một thanh băng thương, tốc độ vượt quá tầm mắt của quái vật long xà, muốn hạ nó, chỉ có đánh vào mắt.

"Tiểu Đoàn Tử, tránh đi." Tuyết Ân đột nhiên hô to.

Tiểu Đoàn Tử nghe vậy lập tức xoay một vòng, mang theo Tuyết Ân cấp tốc rời đi.

Một tiếng thét lớn, một luồng hỏa diễm xuất hiện, gào thét đuổi theo sát phía sau Tiểu Đoàn Tử, xem tỳ nữa bọn họ đã bị ngọn lửa của quái vật long xà thiêu rụi.

“Choang choang”, băng thương đâm lên vảy rồng, vỡ choang thành những vụn băng nhỏ.

Đuôi rồng vĩ đại bất ngờ quét về phía Tuyết Ân, Tiểu Đoàn Tử lập tức xoay tròn, đồng thời chống lại ngọn lửa đang cháy tới.

Nếu chống lại quái vật long xà, đuôi rồng phía sau sẽ đánh tới, đến lúc đó Tiểu Đoàn Tử không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Xem ra tên quái vật đáng chết này đang nhắm tới Tiểu Đoàn Tử, nếu nó mà bị đánh rớt thì...

Con người Tuyết Ân lóe lên, "Tiểu Đoàn Tử, xuống đi."

Ưu thế của quái vật long xà là ở trên không, mà đây lại là thế yếu của nàng, ngược lại, ở dưới mới chính là ưu thế của nàng.

Tiểu Đoàn Tử cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng vẫn lập tức đưa Tuyết Ân đáp xuống đất.

"Nha đầu kia, xem ta có thiếu chết người không!"

Quái vật long xà nói xong, lại mở to miệng phun ra một ngọn lửa bay về phía Tuyết Ân...

Ngọn lửa như mang nổi hận cả thiên hạ, tốc độ xé gió bay tới Tuyết Ân, trông như một thủy triều lửa nhỏ.

"Chủ nhân, ta chạy trước đây." Tiểu Đoàn Tử nhìn đám lửa mạnh kinh hồn, sợ tới mức vội vàng chui về huyết ngọc trâm, dù sao trông chủ nhân hiện giờ cũng chưa cần tới nó.

Da mặt Tuyết Ân co rút, Tiểu Đoàn Tử kia vậy mà lại dám bỏ lại nàng, tuy là bây giờ đúng là nàng không cần đến nó thật.

Nhìn đám lửa đang bay tới vô cùng mạnh mẽ, Tuyết Ân chỉ có thể cố gắng lùi về sau, đôi mắt lạnh lẽo nhìn quanh, người đốt thì ta chạy, ta đây cũng sẽ cho người ném thử mùi vị bị thiêu cháy là như thế nào.

"Hắc Viêm Nộ."

Tuyết Ân hơi phồng má, sau đó há miệng, một ngọn lửa màu đen xông ra từ miệng nàng, từ từ lớn dần, đối chọi với ngọn lửa mà quái vật long xà phun ra.

"Ầm - -"

Một vàng một đen, hai ngọn lửa va chạm nhau trên không trung, bắn tàn lửa ra bốn phía như những đóa pháo hoa đang nở rộ...

Những đốm lửa nhỏ lách tách rơi xuống, nhanh chóng thiêu cháy cả một vùng rừng cây.

Viện trưởng ở đằng xa nhìn thấy cảnh này hốt hoảng, với tình hình lửa như thế này, học viện có khi sẽ cháy mất, lúc này ông ta rất hối hận, sao lại đưa người này tới Nam tháp mà sám hối cơ chứ.

Không ngờ nha đầu kia nhìn vậy mà có thể khiến cả long xà xuất hiện, đây là phong ấn, không ngờ nàng lại có thể giải phong ấn.

"Nhị hoàng tử, mau trở lại học viện dựng kết giới, sau đó dồn lực dập lửa." Viện trưởng nói.

Bác Huyền Thanh liếc nhìn Tuyết Ân thêm một lần, bóng dáng bé nhỏ kia đang cố gắng đánh với quái vật long xà, trông nàng có chút chật vật, nhưng vẫn chưa đến nỗi quá bất lợi, thấy vậy hẳn an tâm rồi đi.

"Không ngờ người có thể chống cự đến mức này, người đã ăn được long hạch của bán long?" Quái vật long xà kinh ngạc nhìn Tuyết Ân, năng lực của tiểu cô nương này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của nó.

"Đúng vậy, lát nữa ta sẽ lấy luôn thú hạch của người, cộng thêm với nghịch mạng." Tuyết Ân lạnh lùng nói, trong đầu liên tục nghĩ cách đối phó với quái vật long xà, bên ngoài cứng rắn, bên trong hẳn sẽ mềm, đúng không...!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Huyết: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 207: Mạo Hiểm! Đấu Với Quái Vật Long Xà! (6)

"Vậy thì ta sẽ ăn ngươi trước, bổ trợ tăng tu vi." Quái vật long xà tức giận nói, nhân loại nhỏ bé, dám cuồng vọng nói muốn nuốt thú hạch của nó.

Nó tu luyện ngàn năm, chỉ thiếu chút nữa sẽ hóa rồng, nếu không phải bị phong ấn ở đây, nó đã sớm bay lượn về phía chân trời, được thể nhân thờ tôn sùng là Thần Long rồi.

Người kia cùng lắm chỉ phong ấn năng lực của ta, sao ta lại không thể hàng phục được tiểu nha đầu trông không có linh lực này chứ.

Lời của nàng chính là một sự vũ nhục với nó, dám khinh thường nó, thực đáng chết.

Tuyết Ân cầm băng thương trong tay, phòng về phía quái vật long xà...

"Đi đâu rồi?" Đúng lúc đang tính đâm vào quái vật long xà, một bóng dáng đột nhiên xẹt qua, biến mất tăm..

Đột nhiên, đất núi rung chuyển, có cái gì đó muốn quật dậy.

Tuyết Ân bắt đầu đề cao cảnh giác...

"Nha đầu, ta sẽ nhìn xem ngươi còn cố chấp đến bao lâu."

Quái vật long xà chui ra từ mặt đất, bay thẳng lên, dùng thân thể to lớn quấn chặt lấy thân thể Tuyết Ân.

Tuyết Ân khẽ nhíu mày, cả người bị thân thể của quái vật long xà quấn lấy, càng ngày nó càng siết chặt, khiến hô hấp của nàng có chút khó khăn.

Không đúng, thân hình của rồng không thể nào mềm dẻo như vậy, quái vật long xà này vẫn chưa hoàn toàn hóa thành rồng, nên vẫn thân hình vẫn có thể mềm dẻo không xương.

Như vậy thì vậy rồng hẳn cũng không cứng đến mức tối đa, nhưng hiện giờ tứ chi đang không thể cử động..

Quái vật long xà loay hoay đầu, trừng mắt nhìn Tuyết Ân, "Ta xem ngươi động đậy được thể nào, lát nữa sẽ đi vào bụng ta mà thôi."

Tuyết Ân bức mình, quả thật, lúc này nàng không động đậy được, nhược điểm của ma pháp sư chính là cận chiến, một khi để cho kẻ địch có cơ hội tiếp cận, vậy thì tình cảnh tiếp theo nhẹ thì bị thương nặng, nặng thì chết luôn...

Lúc này nàng đang bị thân quái vật long xà quấn càng này càng chặt, đến xương cốt cả người cũng bắt đầu biến dạng, ngũ tạng như bị đè ép, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ bị nghiền chết.

"Ta ngược lại thật muốn xem thử ngươi làm cách nào để ăn ta." Tuyết Ân ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn quái vật long xà.

Con người đỏ của quái vật long xà chuyển động, nói lòng thân rồng, quăng Tuyết Ân vào trong miệng mình.

"Đóng băng!"

Trước khi vào miệng rắn, Tuyết Ân đã sớm chuẩn bị tốt linh lực, trong nháy mắt, ngoại trừ phần đầu, thân hình dài hơn hai mươi thước của quái vật long xà bị đóng băng.

"Nha đầu, ngươi có đóng băng cũng vô dụng, chỉ một lát ta đã có thể hòa tan được đám băng này dễ dàng, ngươi vẫn sẽ trở thành thực phẩm bổ dưỡng của ta thôi."

Quái vật long xà bị đóng băng nhưng không hề hoảng tí nào, nó vốn là ma thú thuộc hệ hỏa, hơn nữa còn sắp tiến hóa được thành rồng, vì vậy hàn băng này nó có thể làm chảy một cách vô cùng dễ dàng.

Rắn vốn là loài động vật tính lạnh, nên cho dù là ma thú thuộc tính hỏa, muốn hòa tan được đám băng này cần tốn kha khá thời gian.

Tuyết Ân không quên điều đó, ngay khoảnh khắc vừa chạm vào nó, nàng cảm nhận được một cảm giác mát lạnh, nên lúc này mới chọn cách bóng băng thân rồng.

Nàng muốn câu thêm chút thời gian để có thể công kích từ bên trong..

"Còn phải xem ngươi có tiêu hóa được ta không đã."

Tuyết Ân trượt xuống yết hầu, giống như đang trượt xuống một cái thang, nhưng nàng dè dặt cẩn trọng hơn, tránh chạm phải nọc độc mà bị hòa tan mất.

Quái vật long xà đột nhiên cảm thấy bất an, tiểu nha đầu nhà cực kỳ ma lạnh...

Nàng muốn công kích từ bên trong...

Vừa nghĩ đến đây nó lập tức hết hoảng, vội vàng há mồm muốn phun Tuyết Ân ra, bên trong nó có thú hạch, tiểu nha đầu này lại bị mình nuốt sống, nàng có thể công kích từ bên trong.

Một luồng gió trào ra miệng, muốn đẩy Tuyết Ân ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Mạo Hiểm! Đấu Với Quái Vật Long Xà! (7)

Tuyết Ân đưa tay bấu chặt lấy một sợi gân, để bản thân không bị đẩy ra ngoài.

"Nhân loại, ra đây ngay cho ta." Thấy Tuyết Ân bị khạc ra, quái vật long xà nóng nảy.

"Đã ăn rồi, ngươi còn tùy tiện muốn tiêu hóa, nhả ra à!" Tuyết Ân bất ngờ được tình hạch thú đang lập lòe sáng, hai mắt sáng lên.

Thú hạch, giống như nghịch mãng, đều là thuộc tính hỏa, như vậy rất tốt, bóc xuống để dành bồi bổ cho nghịch mãng, tốt xấu gì nàng cũng đã nuốt mất thú hạch của người ta, bây giờ tặng viên khác bù lại.

"Hừ, ngươi quá coi thường ta rồi." Quái vật long xà hừ lạnh, thân hình nó vừa to lớn lại toàn nọc độc, không tin sẽ không tiêu hóa nổi nha đầu kia.

Bỗng nhiên, một chất lỏng màu lục chảy xuống, Tuyết Ân cả kinh, sao nàng có thể không nhận ra nó, đây chính là nọc độc.

Nhìn thú hạch to lớn kia, từng sợi gân cốt nổi thú hạch đang chiếu sáng nhẹ nhàng với tường thịt của quái vật.

Mắt thấy nọc độc sắp rơi xuống người nàng, nàng hơi nhún xuống lấy đà, nhảy sang chỗ gân cốt thú hạch.

"Hi!" Tuyết Ân hít vào một hơi, đáng chết, gân cốt này là thuộc tính lôi, làm hại nàng bị điện giật, cả người tê rần, tay cũng vì vậy mà nói lỏng ra.

Nhưng nhìn lại một bãi độc xanh ròn bên kia, chỉ cần thả ra nàng sẽ bị rơi xuống, lúc đó thì thực sự là bị tiêu hóa rồi.

"Tiểu Đoàn tử, ra đi." Tuyết Ân gọi, bụng rắn rất trống rỗng, tuyệt không nhỏ hơn một căn phòng.

"Chủ nhân, hơi quá!" Tiểu Đoàn Tử chui ra, móng vuốt bé nhỏ trắng muốt ôm lấy mũi của mình.

Trong chỗ này thực hơi, còn đỏ rực nữa, lửa cháy tự nhiên sao?

"Lát nữa ta cắt đứt đám gân này, đoạt lấy thú hạch, ngươi chụp lấy ta, đừng để ta rơi xuống, cũng đừng để chạm trúng đám độc kia, hiểu chưa?"

Tiểu Đoàn Tử còn nhỏ nên giống như một tiểu hài tử, không thể hiểu hành động ẩn ý, chỉ có nói với nó chuyện sẽ chuẩn bị làm, nó mới hiểu.

"Hu hu, chủ nhân, sao chúng ta lại bị ăn vậy." Tiểu Đoàn Tử nức nở, nó còn nhỏ, chỉ mới sinh ra có một năm đã bị ăn, cha và nương sẽ đau lòng đến cỡ nào.

"Lời của ta ngươi nghe có hiểu không vậy?" Tuyết Ân rống giận, Tiểu Đoàn Tử này, rốt cuộc nàng đã thu được một tinh linh gì vậy, đơn thuần như vậy.

"Đã biết, chủ nhân." Tiểu Đoàn Tử ủy khuất trả lời, chủ nhân thật hung dữ, Tiểu Đoàn Tử hơi sợ.

"Nha đầu, ngươi tính làm gì." Nghe được tiếng nói chuyện phát ra từ bụng, quái vật long xà phát hoảng, nàng muốn...

"Như ngươi suy nghĩ, lấy thú hạch của ngươi." Tuyết Ân cười khát máu, triệu hồi băng kiếm trong tay, giờ tay tính chém đứt gân mạch.

"Grào - "

Một tiếng rống gào vang lên

Âm thanh đau đớn của quái vật long xà vang vọng khắp đất trời, thậm chí truyền đến cả học viện hoàng gia dưới chân núi, vang vọng âm ỉ trong thành...

Thân hình quái vật bị đóng băng, không thể nào nhúc nhích được, chỉ có thể ngửa đầu gào thét.

Tuyết Ân nâng kiếm, lưu loát cắt đứt từng sợi gân mạch, cuối cùng Tiểu Đoàn Tử mở dài cánh, vương móng vuốt níu chặt lấy cổ áo Tuyết Ân, để không để nàng rơi xuống hay dính phải đám nọc độc.

Chỉ còn cái mạch cuối cùng, chỉ cần chém đứt, thú hạch này sẽ là của mình.

"Nha đầu, ngươi đừng chém, ta thần phục* ngươi."

*Thần phục: phục tùng, trung thành, khuất phục

Băng kiếm đang giơ của Tuyết Ân chưa kịp chém xuống, quái vật long xà bất ngờ thốt lên.

"Thần phục?" Tuyết Ân dừng tay lại, lạnh giọng hỏi.

"Đúng, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ra ngoài, ta sẽ thần phục ngươi." Quái vật long xà nói vội, nathú hạch này nó mất cả ngàn năm mới tu luyện thành, há có thể để bị tước đoạt đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Mạo Hiểm! Đấu Với Quái Vật Long Xà! (8)

Về phần ra ngoài rồi, thần phục hay không thần phục lại là chuyện khác, tóm lại là phải nhường cho nha đầu kia ra ngoài trước đã, đừng bóc mất thú hạch của nó, không có thú hạch, nó sẽ chẳng khác gì một loài ma thú tầm thường.

"Đã có nghịch mạng rồi, không cần đến quái vật ngươi nữa." Tuyết Ân lạnh giọng nói, vung băng kiếm chém đi thú hạch ánh hồng quang, thu vào trong nạp giới của bản thân.

Cho là nàng ngốc sao, quái vật đáng chết kia, sao nàng có thể không biết tâm tư của nó, nếu nó bị thuần phục, thì sẽ bị phong ấn lần nữa.

"Grào - -" Quái vật long xà ai oán rống lên, vang vọng cả đất trời.

"Nhân loại đáng chết." Quái vật long xà nổi giận gầm lên, thú hạch của nó cứ như vậy mà lấy mất, đó là thú hạch nó tu luyện ngàn năm.

Nhưng người kia đang ở trong bụng của nó, nó không thể làm được gì, căn bản là không thể chủ động lòi nàng ra.

"Vậy thì đừng hồng ra được, có chết ta cũng phải kéo ngươi chôn cùng." Quái vật long xà rống giận, nhất định phải để cho nha đầu kia chết trong bụng mình.

Chết tiệt, bây giờ không có thú hạch, muốn hòa tan khối băng này đã không còn dễ dàng nữa.

"Ta đây sẽ xem thử, là ngươi tiêu hóa chết ta, hay là ta một đao cắt đứt bụng ngươi chui ra ngoài trước." Tuyết Ân nhếch môi cười lạnh, nàng đã dám đi vào, thì sẽ có cách để ra ngoài.

Nhưng mà, nàng phải hành động nhanh lên, trong bụng rắn này có dịch độc, lại không có không khí, thời gian lâu, nàng cũng chịu không nổi.

Vách tường thịt nói vậy chứ rất dày, bên ngoài lại có vảy rồng cứng rắn, không dễ đâm phá ra chút nào.

Giờ băng kiếm trong tay, lưu loát đâm xuống vách thịt đỏ tươi...

Phụt - -

Máu bắn tung tóe lên thân nàng, mùi hôi thối xông vào mũi.

Xà Ngọc Kỳ nhìn quái vật long xà đang bị đóng băng, khuôn mặt nhỏ nhắn xẹt qua vẻ kinh ngạc, nghe đoạn đối thoại vừa rồi của bọn họ, hình như tiện nhân kia đang nằm trong bụng con quái vật này, hơn nữa nàng ở trong đó khá lâu rồi.

Có phải chỉ cần nàng giúp con quái vật kia, tiện nhân này sẽ chết không.

Ma pháp của nàng thuộc tính hòa, hòa khắc băng, thủy khắc hỏa, là các loại thuộc tính khắc chế lẫn nhau.

Vậy thì để nàng giải tan băng trên người quái vật này đi, "Ta giúp ngươi giải băng, ngươi giết kẻ trong bụng giúp ta."

Không đợi quái vật long xà trả lời, Xà Ngọc Kỳ phóng Hỏa Linh Lực ra, tạ thành từng đóm lửa, thiêu đốt lên người quái vật kia.

Tiểu tiện nhân, lần này xem ngươi làm cách nào ra khỏi bụng quái vật long xà, ta sẽ không cho ngươi mạnh thêm

Tuyết Ân ngươi chỉ được phép ngưỡng mộ ta, không thể thành ta ganh tỵ với ngươi được.

Tuyết Ân trong bụng rắn nghe thấy tiếng nói bên ngoài, chết tiệt, Xà Ngọc Kỳ kia từ đâu chui ra giúp quái vật long xà đối phó với mình.

"Xà Ngọc Kỳ, đợi ta ra ngoài, xem ta giải quyết ngươi như thế nào." Tuyết Ân oán hận nói, lại đâm thêm một kiếm lên vách thịt.

"Ta sẽ không để cho ngươi ra ngoài, tiện nhân." Xà Ngọc Kỳ gia tăng hỏa lực, hừ, khó khăn lắm mới bắt được cơ hội này, không thể để lỡ mất.

"Tiểu Đoàn Tử, từ đây cắn ra ngoài cho ta." Tuyết Ân lùi lại một bước, đứng giữa hai lá phổi, lạnh lùng nói.

"Chủ nhân, hơi quá, có thể không cắn không?" Tiểu Đoàn Tử nhăn nhó, nó không muốn cắn cái thứ thối hoắc kia đâu.

Tuyết Ân có cảm giác thật muốn tẩn cho nó một cái, hoặc quăng nó vào chỗ độc kia cho tiêu hết cho rồi.

"Nhanh lên, nhìn vậy chứ dù sao nó cũng là thịt rồng đấy, bỏ lắm, có khi còn giúp ngươi trưởng thành không chừng!" Tuyết Ân dụ dỗ.

Nhưng dù sao lời nàng cũng là sự thật, thịt rắn đã tiến hóa một nửa thành rồng thực sự rất bổ, có khả năng gia tăng công lực, còn đối với cái sừng rồng chưa thành hình kia, đề làm thuốc rất được...

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Mạo Hiểm! Đấu Với Quái Vật Long Xà! (9)

Vây rồng này, có thể mang làm áo giáp hoặc binh khí, răng rồng nếu đã trưởng thành, cũng có thể tạo thành vũ khí lợi hại hiếm thấy trên thế gian.

Cho nên thường nói, toàn thân rồng đều là bảo bối, cho dù là nửa rồng cũng vậy.

Tiểu Đoàn Tử là một đứa tham ăn, cái gì cũng ăn được, lại còn ăn rất mau, để nó cắn đi mất một miếng ở đây, hẳn không phải là việc gì khó.

Tiểu Đoàn Tử nhăn mặt, nhưng lệnh chủ nhân, nó thân là tinh linh khế ước, không thể phản kháng, vì thế bộ dáng vô cùng hậm hực nhe răng cắn xuống vách thịt.

"Oa, ngon quá." Tiểu Đoàn Tử cắn xuống một ngụm, giống như phát hiện ra được bảo bối, nhanh nhau cắn tiếp.

Thịt này không hôi như nó tưởng, ăn thực ngon à!

"Ngao- -"

Quái vật long xà lại gào thét, thịt bị một con tinh linh nhe răng cắn lấy cắn đứt, trong người vô cùng đau đớn.

"Nha đầu, ngươi mau nói nó dừng lại, ta thần phục, thật sự thần phục mà."

Quái vật long xà quay cuồng trên không, thống khổ cầu xin tha thứ, không có thú hạch thì vẫn có thể tu luyện lại, nhưng mạng thì không có lại đâu.

"Muộn rồi." Tuyết Ân lạnh giọng nói, bán long này, từ lúc nó bắt đầu tấn công, nàng đã không muốn giữ lại mạng nó nữa, cho dù nó có thật tâm thần phục cũng vậy, hơn nữa con quái vật này giao hoát, lúc nào cũng có thể cắn ngược lại mình.

Tuyết Ân nhanh chóng cảm nhận được sự dao động trong không khí, đó là tốc độ ăn của Tiểu Đoàn Tử, thật khiến người khác phải trở mắt nhìn, nhanh vậy đã đào ra được một lỗ nhỏ.

"Hừ, cho dù ta có chết, cũng phải kéo ngươi theo cùng." Thấy Tuyết Ân không hề có ý bỏ qua cho nó, quái vật long xà giận dữ.

Tuyết Ân nhú mày, quái vật kia ra tay rồi.

Bỗng nhiên, vô số linh lực cuộn cuộn tràn vào không khí trong khoang bụng...

Tuyệt Ân cả kinh, quái vật kia dám chọn cách tự bạo, nếu vậy, nàng cho dù không chết cũng mất nửa cái mạng.

"Tiểu Đoàn Tử, mau lên chút." Tuyệt Ân kinh hô.

Tiểu Đoàn Tử bắt đầu cảm thấy bụng đã sắp đầy, nhưng chỉ có thể tiếp tục ăn, huống chi thứ này ăn rất tốt.

"Phong Thuần." Đột nhiên Tuyệt Ân lướt lên, ôm Tiểu Đoàn Tử lại, phía sau nổi lên một lá chắn gió.

"Phanh - - "

Một tiếng nổ mạnh vang vọng cả một góc trời, kinh động tới người trong học viện, làm một đám người vội vàng chạy tới đây.

Máu thịt văng khắp nơi, lá chắn gió bị đánh vỡ, từng khối thịt rắn vĩ đại bao trùm cả Tuyệt Ân và Tiểu Đoàn Tử ở bên trong, đem tuyết ả cùng Tiểu Đoàn tử bao trùm ở trong đó...

Trong không khí nháy mắt tràn ngập mùi hôi tanh của máu tươi, khiến hô hấp của mọi người cảm thấy khó chịu.

Xà Ngọc Kỳ cũng bị dính phải, nhưng tiếng nổ mạnh như vậy sẽ khiến người trong học viện chạy tới đây.

Rút kinh nghiệm lần trước, Xà Ngọc Kỳ nhanh chóng gạt đồng máu thịt trên người xuống, nhìn Tuyệt Ân ngã xuống đất, cả người đều là máu, sát ý trong mắt nổi lên.

Cho dù là nàng còn sống hay đã chết, nàng ta nhất định phải bồi thêm vài đao, xả đi mối hận trong lòng.

Rút kiếm ra, oán hận nhìn người đầy máu đang nằm bất động kia, không rõ đó là máu của nàng hay của quái vật long xà.

Giór kiếm lên, lưỡi kiếm chớp lóe dưới ánh nắng mặt trời, đâm thẳng xuống Tuyệt Ân đang hấp hối.

Mắt bạc đột nhiên choàng mở, trong mắt là hàn ý và sát khí khiến Xà Ngọc Kỳ ngẩn ra, nhưng nàng ta không muốn nghĩ nhiều, lưỡi kiếm vẫn đâm mạnh xuống...

Nàng ta chỉ có cơ hội lần này, nếu bỏ lỡ thì sẽ không biết tới khi nào mới có lại.

Tuyệt Ân lạnh lùng nhìn kiếm đang đâm xuống, đưa tay nắm lấy, lưỡi kiếm cắt vào lòng bàn tay nàng, máu tươi trào ra, từng giọt từng giọt đỏ thẫm rơi xuống mặt đất...

Tí tách! Tí tách!

Giống như đang cảm một thứ gì đó đánh vào tim của Xà Ngọc Kỳ, khiến nàng ta cảm thấy hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Giữ Người Lại, Là Muốn Người Sống Không Bằng Chết!

Lúc này, Xà Ngọc Kỳ vô cùng hoảng hốt, tiếng rơi tí tách, đôi mắt bạc tràn ngập sát ý và băng lãnh vô tình, mùi máu tươi xộc vào mũi, mọi thứ khiến lòng nàng ta càng ngày càng khủng hoảng.

Nhưng bây giờ nàng đang bị thương nặng, phải nhân lúc bây giờ cho nàng một kích chí mạng, vĩnh tuyệt hậu hoạn*.

*Vĩnh tuyệt hậu hoạn, diệt trừ hoàn toàn hậu quả sau này.

Dần bình tĩnh lại, Xà Ngọc Kỳ lại oán hận nhìn Tuyệt Ân, lạnh giọng nói, "Đừng trách ta vô tình, muốn trách thì trách người từ nhỏ đã tiện, không chống lại được ta."

Xà Ngọc Kỳ rút mạnh lưỡi kiếm về, với sức lực này gần như muốn cắt đứt tay của Tuyệt Ân, nhưng đến một cái nhăn mày nàng cũng chưa hề, lại nhìn

lưỡi kiếm đang đâm bản thân. . .

"A - - "

Một tiếng thét chói tai làm chấn động cả tim can con người, tiếng kêu thống khổ này. . .

"Tuyệt Ân." Nghe thấy tiếng thét, trái tim Trà Bá Trọng khẽ run lên, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu là nàng gặp chuyện, chân bước nhanh hơn về phía Nam tháp.

Lúc này ở chỗ Nam tháp, khắp nơi đều là máu tươi, những đốm lửa nhỏ ti li chưa tắt, thịt bán long nằm la liệt trên đất, giữa đồng đồ nát của Nam tháp, một thiếu nữ nằm bất động. . .

Nhưng khi Trà Bá Trọng thấy thân hình đỏ tươi kia vẫn đang đứng, trái tim như được gỡ bỏ một tảng đá, may quá nàng vẫn ổn.

Lúc hần nghe có tiếng nổ mạnh, còn có tiếng thét chói tai phát ra từ đây, hần phút chốc phát hoảng, thực sự rất sợ nàng gặp chuyện không may. . .

Phía sau có đám người lục đục chạy tới, thấy cảnh máu tanh tiêu điều thì không khỏi chấn kinh.

Nhất là khi nhìn thấy bóng dáng đỏ thẫm kia, đứng sừng sững như một ngọn núi nhỏ, trái tim không khỏi rung động.

Nếu không phải là do tận mắt thấy tình cảnh thịt bán long văng khắp nơi, tạo thành cảnh máu tanh tiêu điều, bọn họ thực sự không thể tin rằng, bóng dáng nhỏ nhắn đỏ tươi kia thực sự đánh bại một bán long vô cùng hung mãnh.

Nhưng tiếng thét của thiếu nữ vang lên chói tai kia là ai?

Tuyệt Ân lạnh lùng đứng đó, đưa lưng về phía Xà Ngọc Kỳ đang ngã xuống, nàng ta đau đớn cuộn người lại, bên cạnh nàng ta là một cánh tay mảnh khảnh, còn nàng ta thì đang một tay đau đớn ôm lấy cánh tay phải của bản thân. . .

Không, không thể nói là cánh tay phải, chỉ có thể nói là vết thương bị cụt tay.

Lúc này nàng ta cảm thấy chỉ thờ thôi cũng cảm thấy đau, miệng vết thương của cánh tay cụt ồ ạt chảy máu, y phục đỏ của Tuyệt Ân cũng dính phải máu của nàng ta, càng làm cho nó nhuộm đậm một mảnh đỏ, vô cùng bắt mắt.

"Xà Ngọc Kỳ, hôm nay ta tha cho ngươi một mạng, không phải là ta mềm lòng, mà để trả thù tàn độc hơn về sau."

Tuyệt Ân nói xong xoay người, nhìn thoáng qua cái tay đã đứt, liếc Xà Ngọc Kỳ vì bị mất máu quá nhiều mà mặt mày tái nhợt, "Để ngươi lại, là muốn ngươi sống không bằng chết."

"Ngươi. . ." Xà Ngọc Kỳ oán hận nhìn Tuyệt Ân, "Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Tuyệt Ân lạnh lùng đảo mắt, "Ta sẽ chống mắt lên chờ xem." Nói xong nàng quăng thanh kiếm lại, xoay người bỏ đi.

Hai mắt Xà Ngọc Kỳ Xà đỏ au hần học nhìn Tuyệt Ân rời đi, dường như nàng ta đã quên đi sự đau đớn cho cánh tay cụt mạng lại.

Nàng ta chưa bao giờ ngờ tới tiện nhân kia lại đáng sợ đến vậy, thân thủ rất cao, vậy mà trong chớp mắt đã chém đứt cánh tay phải của nàng, tốc độ thật chớp nhoáng.

Cánh tay cụt đau đớn, Tuyệt Ân, Xà Ngọc Kỳ ta sẽ lấy mạng của ngươi để bồi thường lại.

"Tuyệt Ân, ngươi không sao chứ?" Trà Bá Trọng hoàn hồn, chạy đến bên người Tuyệt Ân, lo lắng hỏi.

Nàng mặc một bộ y phục màu đỏ, khiến người nhìn không rõ đó là màu sắc của y phục nàng, hay là màu của máu.

Tuyệt Ân nhìn Tiểu Đoàn Tử hôn mê trong lòng mình, cười nói, "Không sao."

Trong khoảnh khắc bán long tự bạo đó, nàng đã nhanh chóng tạo kết giới, nhưng vẫn không có mấy tác dụng, vẫn bị đánh trúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Ta Nói Rồi, Ngươi Sẽ Hối Hận!

Nếu không có lá chắn gió, e là giờ này nàng đã giống như con rồng kia, trở thành một đồng thịt nát, Tiểu Đoàn Tử thì vẫn còn nhỏ nên đã sớm ngất đi.

Trong khoảnh khắc bán long phát nổ, nàng có thể cảm nhận được mơ hồ sát khí từ Xà Ngọc Kỳ truyền tới, chính nó đã thức tỉnh nàng.

Trong lúc Xà Ngọc Kỳ đâm tới, Tuyết Ân túm lấy lưỡi kiếm, sau đó túm lấy tay của nàng ta, một kiếm chém xuống, chặt đứt cánh tay phải của nàng ta.

Đây chỉ là một trùng phạt nhỏ mà thôi, bây giờ tha cho cái mạng nhỏ của nàng ta chỉ là để dùng cho việc tìm hiểu chân tướng của mẫu thân sau này.

"Tay người bị thương rồi." Trà Bá Trọng cúi đầu nhìn lòng bàn tay Tuyết Ân đang chảy máu đầm đìa, trái tim run lên, như thể đau đớn đến nhường nào, nhưng nàng không hề nhăn mày một lần nào.

"Không sao, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi." Chỉ là bàn tay bị thương một chút mà thôi, có bị thương nặng hơn cũng chẳng việc gì.

Lúc này, tinh thần mọi người đã hòa hoãn hơn nhiều, nhưng vẫn chưa dám lại gần Tuyết Ân, ai nấy nhìn chăm chăm thiếu nữ kia.

Lúc nhìn tới người kia, mọi người chấn kinh, tiểu thư thiên tài của Bắc Ngung đế quốc đã bị chặt mất cánh tay, hơn nữa trông cảnh tượng trước khi bọn họ đến, hình như là bị Tuyết Ân chặt đứt, chuyện này thực khiến người ta phải khiếp sợ.

Viện trưởng nhìn Nam tháp đã sập và tình cảnh trước mắt, đó là cấm tháp trăm năm, chỉ trong một đêm đã bị phá hủy, bên trong có rất nhiều bộ sách trân quý.

Nam tháp này chính là thư viện lớn nhất của Bắc Ngung đế quốc, cứ như vậy đã bị hủy, hẳn đúng là hối hận không kịp, thực sự là tiền mất tật mang.

Tuyết Ân tà tà bước tới trước mặt viện trưởng, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt ông ta, "Ta nói rồi, người sẽ hối hận!"

"Người..." Viện trưởng run run khòe miệng thở hồng hộc, nhìn thiếu nữ trước mắt mà nói không nên lời, rõ ràng là ngẩng đầu nhìn mình, nhưng không hiểu sao ông ta lại có cảm giác chính ông ta mới là kẻ ngẩng đầu nhìn nàng.

"Tuyết Ân." Bắc Huyền Thanh nhìn thoáng qua Xà Ngọc Kỳ, rồi bước tới bên cạnh Tuyết Ân.

Cảm xúc lúc này của hắn là khiếp sợ, rung động, kinh ngạc, còn có sự hối hận sâu sắc, không ngờ thực lực thực sự của Tuyết Ân lại kinh người đến vậy, nếu nàng trở thành phi của hắn, chuyện này quả thực vô cùng tốt.

Tuyết Ân ngược mặt lạnh lùng nhìn hắn, lạnh nhạt nói, "Nhị hoàng tử, chúng ta không quen biết nhau, còn nữa, lúc này ngài nên quan tâm vị hôn thê Xà Ngọc Kỳ kia của mình đi thì hơn."

Bắc Huyền Thanh sững sờ, nhìn bóng dáng nhỏ bé quay gót rồi đi, nhưng không đuổi theo, quả thật, bây giờ nếu hắn bỏ mặc Xà Ngọc Kỳ, với miệng lưỡi nhân gian, đối với hắn không phải chuyện tốt.

"Tuyết Ân, người hù chết ta rồi." Manh Từ Hề nhìn vết thương trên tay nàng, khẽ run lên.

Da thịt bị cắt đến nhìn thấy cả xương, nếu dùng thêm chút lực nữa, cái tay này rất có thể sẽ bị đứt.

Trông thành ra thế này, có lẽ là do nàng dùng tay không nắm lấy lưỡi kiếm.

Bất luận là Xà Ngọc Kỳ hay Tuyết Ân, ai cũng đều là kẻ nhẫn tâm, một người xuống tay tàn nhẫn với chính muội muội mình, một người lại tàn nhẫn với chính bản thân.

Từ đó có thể thấy, nếu đối địch với Tuyết Ân, đó là chuyện đáng sợ đến cỡ nào.

Trà Bá Trọng đau lòng nhìn nàng, nàng không hề yếu đuối vô năng, hay là một phế vật toàn diện như lời đồn.

Một người như vậy giống như một mê cung, khiến người ta không thể nhìn thấu, không thể phân tích, vừa vạch được một tầng lụa mỏng, thì lại có thêm một tầng lụa mỏng nữa.

Nàng hấp dẫn đến vậy, khiến hắn như bị xoay vòng, muốn tới gần nhưng lại không dám, nàng giống như một con phượng hoàng đang tự do bay lượn, khiến hắn không thể lại gần.

"Người ở trong sám hối, như thế nào lại lại ra một con bán long vậy?" Thấy Tuyết Ân không nói gì, Manh Từ Hề chuyển đề tài.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Sau Nỗi Lo Lắng

"Bị coi là thấp kém cả trăm năm là bởi vì nó sao?" Tuyết Ân để yên cho Manh Từ Hề băng bó vết thương cho mình, Tiểu Đoàn Từ vẫn nằm trong lòng nàng, không biết là đang hôn mê hay đang ngủ.

"Chắc là vậy, nhưng mà trăm năm qua, không hề có tin tức nào nói có bán long trong Nam tháp, người vừa đi vào thì xuất hiện ra một bán long, đúng là kỳ lạ." Manh Từ Hề cẩn thận băng bó vết thương cho Tuyết Ân.

Nàng đã thấy qua đủ loại vết thương, nhưng nhìn thấy người của mình bị thương thì cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu và đau xót.

"Cánh tay của Xà Ngọc Kỳ là do người làm sao?" Trà Bá Trọng lo lắng hỏi, tình cảnh lúc đó mọi người đều chứng kiến, muốn né cũng né không được.

"Con điểm đại tỷ kia, bị đứt tay là còn nhẹ đấy." Manh Từ Hề oán hận nói, người ta còn chưa kịp tới Nam tháp, ả đã chạy tới rồi. (Mavis: Amen, nguyên văn lời chị Từ Hề đấy, chị chửi thế cũng ghê lắm)

Chẳng lẽ còn cho là Xà Ngọc Kỳ lo cho Tuyết Ân, giúp nàng đi đánh quái vật? Người nghĩ lại chưa chắc sẽ tin.

Như lời Xà Ngọc Kỳ nói, đừng trách nàng nhẫn tâm, muốn trách chỉ có thể trách ả ngáng đường Tuyết Ân.

Vội lại, đừng trách Tuyết Ân vô tình, vũ nhục nàng, tổn thương nàng, hậu quả sẽ là sống không bằng chết.

"Trà Bá Trọng, đừng lo, ta nắm chặt tay nàng ta, đương nhiên là không sợ gì cả." Tuyết Ân bình thản nói.

Nàng biết Trà Bá Trọng lo chuyện gì, Xà Ngọc Kỳ luôn được mọi người coi là thiên tài, còn là hoàng tử phi của Nhị hoàng tử, nàng ngang nhiên chặt tay nàng ta như vậy, đương nhiên sẽ có hạ chiêu, muốn Xà Ngọc Kỳ có khổ nhưng không thể kêu, chặt đứt cánh tay nhưng vẫn muốn nàng ta phải tươi cười chào đón với mình.

Thấy vẻ mặt Tuyết Ân như nhón chẳng chút quan tâm, hẳn chỉ có thể thở dài một hơi, "Vậy là tốt rồi."

Cuối cùng vẫn không nói ra được câu kia: Ta sẽ bảo vệ người!

Nàng kiên cường cứng cỏi như vậy, cho dù không cần hẳn bảo vệ, nàng vẫn có thể tự bảo vệ tốt bản thân, hẳn chỉ cần cứ yên lặng bồi bên người là được rồi.

Nghe bọn họ nói vậy, Manh Từ Hề cũng phản ứng lại, lo lắng nhìn Tuyết Ân, "Làm vậy thực sự không sao sao?"

Gã hoàng đế này, còn có Nhị hoàng tử và toàn bộ Xà gia, có khi nào sẽ khiến trách Tuyết Ân, thậm chí còn bức tử nàng không?

"Không sao, cùng lắm là trở mặt thôi, trở mặt với cả thiên hạ này." Đôi mắt Tuyết Ân lạnh lùng lướt qua, nếu quả thật bọn họ muốn làm thế với nàng, vậy thì nàng cũng không khách khí.

"Tuyết Ân, lần này là phiền phức thật sự đấy, nếu cả hoàng thượng và Xà gia đều bắt giết người, vậy thì người sẽ..."

Xà gia và hoàng thượng, cả hai phe đuổi giết nàng đương nhiên là nguy hiểm, dù sao một bên là vị hoàng đế có thể yên ổn tại vị nhiều năm, còn có Xà gia có thể leo đến vị trí thứ hai trong Tứ Đại Gia Tộc, họ đều không dễ chọc.

"Nếu như trong lòng bọn họ có suy nghĩ, vậy thì bọn họ sẽ không làm vậy với ta." Trong mắt Tuyết Ân nổi lên hàn ý, điều này chủ yếu còn phải xem phân lượng của Xà Ngọc Kỳ trong lòng bọn họ.

Nhưng một phen kinh đầu ác liệt cùng bán long này, nàng rất đảm bảo, Xà Ngọc Kỳ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, còn bản thân sẽ chẳng phải nhận phiền phức gì.

"Từ Hề, chúng ta đi ra trước đi, để Tuyết Ân nghỉ ngơi." Trà Bá Trọng trầm hạ quyết tâm, cho dù Xà gia và hoàng đế đối xử với nàng thế nào, hẳn nhất định sẽ cựa với Trà gia, bảo vệ nàng.

Manh Từ Hề gật đầu, buổi tối khuya đã không ngủ còn đánh nhau với bán long, đương nhiên sẽ rất mệt.

"Tuyết Ân thật sự sẽ ổn sao?" Sau khi lui ra khỏi phòng, Manh Từ Hề lo lắng hỏi Trà Bá Trọng.

"Ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện." Trong đôi mắt Trà Bá Trọng lóe lên ánh sáng kiên định, nhất định phải bảo vệ nàng an toàn.

"Trà Bá Trọng, ta khuyên người nên sớm thu hồi trái tim ái mộ đó đi, đến cùng Tuyết Ân nàng ấy sẽ không thuộc về người đâu." Manh Từ Hề sớm đã nhìn ra sự ái mộ của hắn dành cho Tuyết Ân, nhưng như vậy sẽ khiến bản thân hắn bị tổn thương mà thôi.

Chương 214: Xà Ngọc Kỳ Thay Đổi! (1)

"Ta biết, nhưng ta vẫn muốn ở bên cạnh nàng." Tâm sự của bản thân bị đào ra, Trà Bá Trọng có chút lúng túng không biết nên làm thế nào.

Manh Từ Hề thở dài một hơi, Tuyết Ân mặc dù không phải là một nữ nhân hồng nhan nhưng vẫn họa thủy, không biết sẽ còn làm khổ thêm bao nhiêu nam nhân nữa, thế này thì nàng sẽ chẳng chỉ khiến một nam nhân mệt thôi đâu.

"Người đừng nói với nàng được không, nàng sẽ né tránh ta mất." Trà Bá Trọng nói với, Tuyết Ân là một người rất chậm tiêu về mặt tình cảm, đặt biệt là về phương diện tình yêu.

Nếu như Tuyết Ân đã không có ý gì với hắn, vậy thì nếu nàng biết sẽ xa cách hắn, hắn không muốn vậy, lấy thân phận bằng hữu ở bên người nàng cũng tốt lắm rồi.

Manh Từ Hề gật đầu, nàng không có ý xấu, nhưng nàng cảm thấy Tuyết Ân với Ly vương mới chính là trời sinh một đôi, ngay cả tới Mộ Hoàng cũng nhúng chân vào, huống chi là Trà Bá Trọng.

Cũng không phải là nói Trà Bá Trọng không xứng với Tuyết Ân, mà là Mộ Hoàng và Ly Vương đều là những người bá đạo, tính chiếm hữu của hai người rất cao, cũng cực kỳ ưu tú, hơn nữa giữa Tuyết Ân và Ly Vương còn có tình cảm không bình thường, cho nên Trà Bá Trọng nhất định là không có đất diễn rồi.

Manh Từ Hề và Trà Bá Trọng đứng túc trực ở bên ngoài, vẫn chưa rời đi.

Một ngày trôi qua, không có người tới hỏi tội, hai ngày trôi qua, vẫn không hề có một ai tới.

"Tuyết Ân, sao việc này đã qua ba ngày rồi vẫn không có động tĩnh gì hết vậy?" Manh Từ Hề lo lắng nói, có phải là quá yên tĩnh rồi không.

Tuyết Ân chặt đứt cánh tay Xà Ngọc Kỳ, đây chính là Hoàng tử phi cả thiên hạ đều biết, nhưng bây giờ đến một gió làm lay cỏ cũng không có, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

"Không sao, thu dọn mọi thứ, trở về Xà gia thôi." Tuyết Ân nói, nàng đến học viện đã hơn một tháng, bình thường chỉ cần năm ngày là có thể được về nhà, nhưng đôi với nàng, Xà gia chẳng phải nhà mà trở về.

Hôm nay trùng hợp là chu kỳ năm ngày về một lần, nàng quả thực cũng cần trở về, vẫn nên có ý kiến về việc này trong hôm nay hoặc ngày mai.

****Diendanlequydon****

Xà Ngọc Kỳ vẫn mặt mày tái nhợt nằm trên giường, ba ngày nay, cả người nàng ta gầy đi một vòng, Xà phu nhân nước mắt lưng tròng trực bên giường, về mặt đau lòng.

Đứa con bảo bối này chỉ mới tới Học Viện Hoàng Gia một chuyến về lại đột nhiên bị cụt một cánh tay, về sau Kỳ nhi làm sao cầm kiếm đây, về sau nàng tu luyện võ đạo thế nào đây.

Con gái đáng thương của bà, sao số lại khổ như vậy.

"Nương." Xà Ngọc Kỳ từ từ tỉnh lại, thấy Xà phu nhân đang thút thít, yếu ớt gọi.

"Kỳ nhi, nương thương con quá." Thấy Xà Ngọc Kỳ tỉnh lại, Xà phu nhân khóc lóc nói.

"Khóc cái gì chứ, chỉ là mất một cánh tay thôi mà." Xà Ngọc Kỳ lạnh lùng nói, một cánh tay mà thôi, người vẫn còn sống.

"Kỳ nhi..." Xà phu nhân nghe nàng ta nói vậy thì kinh ngạc, bà ta trước giờ rất quen với tính cách của Xà Ngọc Kỳ, gặp chuyện như thế này đều làm nháo nhào lên một phen.

Nhưng sao bây giờ lại...

"Kỳ nhi, con không sao chứ?" Xà phu nhân thấy Xà Ngọc Kỳ như vậy, ngược lại càng thêm lo lắng, có phải đầu của nó bị đập phải đâu rồi không?

"Nương mong con có chuyện sao?" Xà Ngọc Kỳ lạnh lùng nhìn Xà phu nhân, gương mặt tái nhợt mang theo lãnh ý.

"Không có, là nương lo cho con." Xà phu nhân vội vàng giải thích, đây là đứa con gái mà bà ta yêu thương nhất, sao bà ta có thể mong con mình gặp chuyện.

Chỉ là nàng thấy phản ứng đó của Xà Ngọc Kỳ lạ nên lo lắng thôi.

Xà Ngọc Kỳ thấy mẫu thân mình kích động, khẩu khí không khỏi nhẹ nhàng đi, "Nương, con không sao, chỉ là một cánh tay mà thôi, chẳng phải là vẫn còn sống sao?"

Ba ngày nay, nàng ta đã tỉnh táo lại, người kia nói rất đúng, nàng ta đã quá lỗ mãng và kích động, vì thế cuối cùng đã bị Tuyết Ân đánh ngược lại, tự hại bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Xà Ngọc Kỳ Thay Đổi! (2)

"Một cánh tay, về sau con tu luyện võ đạo thế nào đây, nếu Nhị hoàng tử vì vậy mà đến từ hôn, như vậy thì phải làm sao đây?" Xà phu nhân hai mắt đầm lệ, vừa lo lắng vừa đau lòng nói.

"Nương là đang lo con sẽ thành phế nhân, không thể mang lại vinh hoa phú quý cho nương sao?" Xà Ngọc Kỳ lại lạnh lùng nhìn Xà phu nhân.

Xà phu nhân lại ngẩng đầu khiếp sợ nhìn Xà Ngọc Kỳ, vẻ mặt bị thương, đây là Kỳ nhi của nàng sao?

"Kỳ nhi, sao lại nói mẫu thân như vậy?"

Một cánh tay, cũng coi như là một vết thương, người làm mẹ đương nhiên rất đau lòng, nhưng Kỳ nhi lại nói với ba như vậy.

"Không lẽ con nói sai sao, nếu con thành phế nhân, phụ thân có phải sẽ vứt bỏ con như vứt bỏ Tuyết Ân không? Nương có phải cũng sẽ bỏ con, đi lấy lòng kẻ tiện nhân này?"

Thế giới này vốn là cá lớn nuốt cá bé, trước kia nàng hoàn hảo, là thiên tài, nhưng bây giờ nàng ta bị mất một tay, tương đương với một nửa phế nhân, sao còn có khả năng được bọn họ nâng niu đồ dành trong lòng bàn tay.

Chỉ là cắt mất một cánh tay mà thôi, thù mất cánh tay này, nàng nhất định phải lấy mạng Tuyết Ân để đổi. Nhất định!

"Kỳ nhi, nương chưa bao giờ nghĩ như vậy, con chính là một phần máu thịt từ trong bụng ta mà ra mà." Xà phu nhân nhất thời cảm thấy như đang bị từng đao trong miệng đầy dao găm của Xà Ngọc Kỳ phi tới.

Đây là nữ nhi mình hoài thai mười tháng sinh ra, cho dù chỉ là cọng cỏ cũng nâng niu trong lòng bàn tay.

"Nương, thực xin lỗi, Kỳ nhi không cố ý." Xà Ngọc Kỳ nói xin lỗi, sao nàng lại có thể nói mẫu thân mình như vậy, nương không phải là người như vậy.

Chỉ là nàng bị hận ý làm đầu óc u mê, thấy ai cũng là kẻ thù, nàng ta không thể cứ tiếp tục như vậy.

"Kỳ nhi, nương hiểu mà, con nghỉ ngơi cho thật tốt đi, nương sẽ lấy lại công đạo cho con." Xà phu nhân nhẹ lau khóa mắt, ôn nhu nói.

Tuyết ân, người chặt mất cánh tay nó, ta sẽ không bỏ qua người, nhất định phải khiến người sống không bằng chết.

"Không cần, nương, chuyện lần này chắc chắn hoàng thượng sẽ không theo phía chúng ta đâu." Xà Ngọc Kỳ lạnh giọng nói.

"Kỳ nhi?" Xà phu nhân kinh ngạc nhìn Xà Ngọc Kỳ, sao nó lại đột nhiên nói vậy?

"Tuyết Ân một mình ác chiến với bán long, người có được thực lực này ở Bắc Ngung đế quốc đếm trên đầu ngón tay, hoàng thượng là người khôn khéo, tất cả đều lấy quốc gia làm trọng, lúc này ai cũng biết chuyện của Tuyết Ân, thì sẽ kiếm có bao che cho nàng, nếu tiếp tục tra cứu, chúng ta không chiếm được lợi thế."

Xà Nojg cKyr lạnh lùng nói, đều là nhờ hắc y nhân kia nói với nàng, quả thật như vậy, hơn nữa lần này vốn là nàng muốn giết Tuyết Ân, là nàng tài nghệ không bằng người.

"Nhưng nương không thể bỏ qua được uất ức của con." Xà phu nhân lại khóc nói, cái tay cắt này đâu chỉ là uất ức, đây chính là thăng thù phé bỏ một người, phé đi nguồn sống của nàng đây.

"Uất ức?" Xà Ngọc Kỳ lạnh giọng lặp lại, "Chung quy là để đáp trả lại gấp trăm lần."

Cái gì uất ức, cái gì thù hận, lúc này bọn ta phải nhin, Tuyết Ân nó thể nhin, thì Xà Ngọc Kỳ nàng cũng có thể nhin.

Người có chỗ dựa, ta có người chỉ điểm ở sau, cuối cùng cái chết về kẻ nào còn chưa biết đâu.

"Kỷ nhi uó cùng đã trưởng thành rồi." Xà phu nhân lệ nóng khoanh tròn, chặt đứt một cánh tay, đổi lấy sự trưởng thành của nàng, cũng là một chuyện tốt, không lỗ mấy, về sau cũng ít chịu khó hơn.

Đôi mắt Xà Ngọc Kỳ toát ra hận ý, ần ần, nhất định tìm được cơ hội, nhất định phải để Tuyết Ân trả một cái giá thật lớn.

Đã thương sẽ không mang lại sự thương tổn sâu sắc nhất, mà là cướp đi mọi thứ mà nàng để ý và có được, dựa trên tình thân đã kích nàng, thương tổn nàng.

Nàng ta sẽ từng bước cướp đoạt đi từng thứ mà Tuyết Ân có, thương tổn từng người đứng bên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Xà Gia Thẩm Vấn! (1)

Tuyết Ân và Manh Từ Hề cùng trở lại tổng phủ Xà gia, lúc này trong phủ bao phủ một bầu không khí nặng nề, như đang chìm đắm trong cái gì...

"Tuyết Ân, người còn nói không có việc gì, xem tình huống trong phủ kia, có khá hơn tí nào đâu." Manh Từ Hề có chút lo lắng nói.

Nếu tình hình không tốt thì đừng có trở về, mau dẫn người chạy lánh nạn, không để cho bọn họ tìm ra đi chứ.

"Nói không có việc gì thì sẽ không có việc gì." Tuyết Ân chắc chắn nói.

Nếu thực sự có chuyện thì đã sớm mò tới bám lấy nàng rồi, không cần đến bây giờ.

Như bây giờ, cùng lắm chỉ là ra uy với nàng một chút, để cho nàng biết, nàng là người Xà gia, cuối cùng những thứ nàng bảo vệ, hi có Xà gia.

Là muốn thị uy cũng muốn cứu giúp, trước tiên cho một cái tát, lại cho ăn đường mật, nhưng nàng vẫn muốn nhìn thử xem, người Xà gia tính toán ra sao, là sẽ yêu thương Xà Ngọc Kỳ, hay là yêu thương người được gọi là thiên tài.

Trên đường về, nàng nghe được nhiều lời đồn đại trong dân chúng, phế vật nhị tiểu thư vốn không phải phế vật, mà chính là thiên tài, so với Xà Ngọc Kỳ còn xuất chúng hơn.

Đủ thứ lời đồn thổi thăng hoa về nàng, tuy có chút khuếch đại, nhưng đều là tốt, cứ như vậy thì có chút phiền phức, như vậy sẽ khiến nàng thành quân cờ của Xà gia, quân cờ mà Hoàng đế cũng muốn tranh thủ sử dụng.

"Nhị tiểu thư, đại diện tông chủ mời ngài đến tiền thính." Vừa bước vào Xà phủ, quản gia đứng trước nàng nói.

Tuyết Ân nhìn ông ta, nói, "Từ Hề, người đi trước cất đồ đi." Rồi theo quản gia tới tiền thính.

Lúc này ở tiền thính, dường như tất cả mọi người đều ở đây.

"Tuyết Ân bái kiến thúc phụ." Vào tiền thính, Tuyết Ân thoáng hành lễ nói.

Đại diện tông chủ liếc Tuyết Ân, nói nhẹ, "Ngồi đi."

Tuyết Ân nhìn một lượt chung quanh, sau đó tự nhiên ngồi xuống, làm như không nhìn thấy ánh mắt hàn học của Xà Hoàng Thất và Xà phu nhân, còn Xà Giang thì đang nhìn nàng bằng ánh mắt nghiền ngẫm, nàng cũng tùy ý để ông ta nhìn.

Đại diện tông chủ im lặng, những người khác đương nhiên không dám mở miệng, nhất thời, cả tiền thính im lặng đến mức đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tuyết Ân không hề hoảng loạn chút nào, không chút máy may quan tâm nâng chén trà của mình lên.

Xà phu nhân oán giận Tuyết Ân, lại sốt ruột nhìn đại diện tông chủ, hi vọng ông ta nhanh xuống quyết định.

Nhưng đại diện tông chủ chẳng hề có bất kỳ hành động nào, chỉ mỉm môi thương trà.

Lúc này thời gian như bị đông lại, mọi người thi thoảng ngẩng đầu nhìn đại diện tông chủ, muốn xem sắc mặt nhưng chẳng nhìn ra được gì.

"Tuyết Ân quỳ xuống."

Lúc bọn họ còn tưởng mọi chuyện sẽ cứ tiếp tục như vậy, đại diện tông chủ đột nhiên quá lên, làm mọi người giật bắn mình.

Tuyết Ân khẽ nhủ mồm, tao nhả đặt chén trà xuống, làm như không nghe thấy lời ông ta nói, chỉ khẽ liếc mắt nhìn sang, không hề bị dọa một chút nào, cũng không hề có ý định sẽ quỳ xuống.

"Tuyết Ân, còn không mau quỳ xuống." Xà Hoàng Thất lạnh lùng quát.

"Lời của đại diện tông chủ, ngươi không nghe thấy sao?" Xà phu nhân căm tức nói.

"Cha ta bảo ngươi quỳ xuống." Xà Ngọc Ngưng nhíu mày gầm lên.

Tuyết Ân ngẩng đầu nhìn ông ta, gương mặt vẫn nghiêm nghị, khiến người khác nhìn không ra tâm tư của ông ta, "Thúc phụ, vì sao ta phải quỳ xuống?"

"Ngang ngược với viện trưởng, hủy Nam tháp, chặt đứt cánh tay tỷ tỷ, còn không biết lỗi?" Đại diện tông chủ lạnh lùng nói, nhưng gương mặt vẫn vô cảm khiến người khác không biết ông ta đang nghĩ gì.

"Ngang ngược chỗ nào vậy? Nếu không hủy Nam tháp, chẳng lẽ muốn ta táng thân trong bụng con rồng kia, không chặt cánh tay kia, ta sẽ chết dưới tay của nàng ta, ta sai chỗ nào?" Tuyết Ân nhàn nhạt mở miệng, nói sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Xà Gia Thẩm Vấn! (2)

Ngang ngược? Là do lão viện trưởng kia lấy cớ để trả thù cá nhân thôi, hủy Nam tháp là sai sao? Nếu không phải trong đó có bán long, sao Nam tháp kia lại bị hủy chứ.

Chặt đứt cánh tay Xà Ngọc Kỳ, đó là do nàng ta đáng đời, mà đó là nàng còn thủ hạ lưu tình, cái nàng muốn là Xà Ngọc Kỳ phải sống không bằng chết, chỉ mới chặt mất một cánh tay là đã tiện nghi cho nàng ta lắm rồi.

Đại diện tông chủ ghen lời, những lời này khiến ông ta á khẩu không trả lời được, nhưng mà...

"Mọi thứ đều là sự thật, ngươi còn muốn nói dối?"

"Sự thật?" Tuyết Ân cười khẩy, nhướn mắt nhìn Đại diện tông chủ, "Viện trưởng quan báo tư thù, để ta đến Cẩm tháp sám hối, sự thật là, Xà Ngọc Kỳ lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn nên âm mưu giết người, cánh tay kia là tiện nghi cho nàng ta lắm rồi."

Tuyết Ân gằn từng chữ, khí thế và khẩu khí như băng lạnh, đôi mắt bạc sắc lém, khiến người khác có muốn cũng không dám nhìn thẳng.

"Ngươi ngấm máu phun người, Kỳ nhi không có khả năng làm việc này." Xà phu nhân vội vàng đứng lên, phản bác lời Tuyết Ân.

"Kỳ nhi trời sinh thiện lương, sao có thể làm ra chuyện giết muội muội này?" Xà Hoàng Nhất cũng mở miệng biện hộ.

"Ai chẳng biết ngươi và muội muội vốn không hợp nhau, nhân cơ hội chặt tay nàng." Xà Kiến Hoa cũng lạnh lùng nói, hẳn chưa bao giờ nghĩ muội ấy sẽ nhanh chóng ra tay độc đến vậy, gần đây nàng quả thực rất an phận.

Tuyết Ân lạnh lùng nhìn bọn họ, không thêm mở miệng phản bác, thăm châm biếm, Xà Ngọc Kỳ không làm chuyện gì sao?

Trời sinh thiện lương? Ngược đãi hạ nhân, khi dễ người muội muội này năm năm, sau đó thì đánh đến chết, vậy cũng được gọi là trời sinh thiện lương?

"Chính ngươi cũng nói là không hợp nhau, vậy sao không nghĩ là nếu nàng ta không giết ta trước, sao ta lại chặt tay nàng ta?" Tuyết Ân lạnh lùng nhìn thẳng Xà Kiến Hoa.

"Ngươi lợi hại như vậy, Kỳ nhi sẽ không ngốc tự đâm bản thân vào chỗ nguy hiểm." Xà Kiến Hoa vội vàng giải thích, thăm hận bản thân, bình thường thông minh, lại nhanh miệng nói ra những lời đó.

"Lợi hại? Ai mà không biết, vào ba ngày trước, ta vẫn còn là một tiểu thư phế vật toàn diện." Tuyết Ân cười lạnh, đăm người này, đều muốn dồn nàng vào chỗ chết, đều là người một nhà, vì sao chỉ yêu thương Xà Ngọc Kỳ, còn Tuyết Ân nàng lại tùy ý để người khác bắt nạt.

Bởi vì lúc trước nàng là một phế vật toàn diện sao? Chẳng lẽ cũng là bởi vì mang lại nỗi nhục cho gia tộc sao?

"Đó là do Kỳ nhi thấy ngươi đấu với ác long, muốn tới cứu ngươi, nhưng không ngờ ngươi lại lấy oán trả ơn, chặt đứt cánh tay của nàng."

Nghe thấy những lời của Xà phu nhân, tuyết Ân bật cười, lạnh giọng nói "Cứu ta? Nàng ta hận ta không thể chết ngay lập tức, còn có thể cứu ta, thật sự là buồn cười."

"Đủ rồi, các ngươi xem đại diện tông chủ ta là người chết à?" Đại diện Tông chủ lạnh giọng quát, lạnh lùng quét mắt một vòng, lập tức ai nấy đều ngậm miệng.

"Tuyết Ân, ngươi vẫn không biết sai sao?" Nhưng lúc hỏi Tuyết Ân, giọng điệu không còn cường ngạnh như lúc nãy nữa mà đã hòa hoãn đi rất nhiều.

Chuyện xảy ra ở học viện đã truyền tới tai hoàng thượng, hơn nữa Nhị hoàng tử cũng biết, nhưng ba ngày qua đều trôi qua yên bình, như vậy chỉ có thể nói, hoàng thượng đang có suy tính khác, còn lần này hẳn coi như chỉ thưởng thức thôi.

Nhưng nàng như vậy khiến ông ta có chút khó xử, người này, khó nắm trong tay.

"Không sai thì sao phải nhận sai?" Nàng không sai, tại sao nhận sai? Nhưng bọn họ đều yêu thương Xà Ngọc Kỳ, cho dù có đúng cũng sẽ biến thành sai.

Còn về phần đại diện tông chủ, còn có ông nội Xà Giang kia, trong mắt bọn hắn chỉ có lợi ích của Xà gia, quan hệ tình người đều là mây gió.

"Đại diện tông chủ, người trong cung tới." Lúc Đại diện tông chủ muốn mở miệng nói, quân gia tiến vào bẩm báo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218: Lại Tiến Cung Diện Thánh! (1)

"Mời vào đi." Đại diện Tông chủ nhàn nhạt nói, sau đó lờ mờ Tuyết Ân một cái, trong mắt là vẻ phức tạp.

Xà phu nhân tàn nhẫn nhìn Tuyết Ân, khóe miệng là sát ý, bây giờ người trong cung tới, để xem tiện nhân ngươi sẽ thế nào, lại dám chặt đứt tay Hoàng tử phi.

Tuyết Ân nhàn nhã ngồi đó, không thèm để ý tới ánh mắt của Xà phu nhân. Trong lòng nàng cảm thấy kỳ lạ, sao từ đầu tới cuối lão già Xà Giang kia không hề mở miệng nói tiếng nào.

Một lát sau, quân gia dẫn người trong cung vào cửa.

"Nô tài tham kiến Đại diện Tông chủ, tham kiến Nhị tiểu thư." Công công truyền lời vừa vào lập tức cung kính hành lễ với hai người.

Người thi lễ ở đây kinh ngạc, ai lại không biết Vương công công đây chính là tâm phúc bên người Hoàng thượng, hành lễ với Đại diện Tông chủ là điều dễ hiểu, nhưng ông ấy lại hành lễ với một nha đầu.

"Không biết lần này đến Vương công công là có chuyện gì?" Đại diện Tông chủ bình thản hỏi, có điều ông ta có thể lờ mờ đoán được.

"Lần này hoàng thượng bảo ta mời hai vị tiểu thư vào kinh, không biết Đại diện Tông chủ có tiện không?" Vương công công tuy hỏi, nhưng lời hắn truyền chính là khẩu dụ của Hoàng thượng, không thể nói không.

"Vương công công, hôm nay Kỳ nhi chỉ vừa mới tỉnh, chỉ sợ là..." Xà phu nhân nhớ tới nữ nhi mình vừa tỉnh, sợ vẫn còn bệnh trạng, không tiến cung diện kiến với Hoàng thượng được.

Vương công công vừa nghe vậy, sắc mặt liền trầm xuống, giọng nói không còn tôn kính như lúc nói với Đại diện Tông chủ nữa.

"Cái chúng ta truyền chính là khẩu dụ của Hoàng thượng, ngươi nói vậy là muốn kháng chỉ?"

"Dân phụ không dám." Đám người Xà phu nhân vội vàng quỳ xuống, không dám hó hé thêm tiếng nào, chỉ có Đại diện Tông chủ và Tuyết Ân vẫn an ổn ngồi, sắc mặt không chút thay đổi.

Vương công công nhìn thoáng qua Tuyết Ân, trong mắt thoáng qua sự vừa lòng, thật đúng là khó tin, một tháng trước còn là một tiểu thư phế vật toàn diện, chẳng trách Hoàng thượng và Nhị hoàng tử để ý tới nàng.

Đại diện Tông chủ và Xà Giang quan sát thần sắc của Vương công công lúc nhìn Tuyết Ân, trong mắt thoáng qua cảm xúc phức tạp, không biết là vui hay ưu, người kia không phải là người mà bọn họ có thể nắm hoàn toàn trong tay.

"Đứng lên đi, đi bảo Đại tiểu thư chuẩn bị một chút, lát nữa lập tức khởi hành." Vương công công nói, ngữ điệu mang sự sắp xếp.

"Tạ công công." Mọi người nói.

Xà Hoàng Nhất liên tục đẩy nhẹ Xà phu nhân, để nàng đi chuẩn bị kỹ càng cho Xà Ngọc Kỳ, để nàng ta vào cung thật tốt, không chừng Hoàng thượng còn có thể ra mặt giúp nàng giải nỗi oan khuất lần này.

"Xin hỏi công công một câu, lần này Hoàng thượng gọi hai người tới là vì chuyện Nam thập?" Đại diện Tông chủ mở miệng lạnh nhạt hỏi.

"Chính xác." Vương công công không chút giấu diếm.

"Không biết ý Hoàng thượng là gì?" Đại diện Tông chủ thăm dò, việc này ông ta cần phải hỏi lại rõ ràng.

"Ý của Hoàng thượng, phận làm nô tài chúng ta chỉ tiếp nhận mà thôi." Vương công công không hề là thạo việc trong cung, cái gì nên, cái gì không nên nói đều nắm chắc cực kỳ hoàn hảo.

"Tất nhiên, tất nhiên, nhưng Kỳ nhi còn khá yếu, vẫn làm phiền Vương công công để ý nàng thêm một chút." Đại diện Tông chủ nói, ra hiệu cho quân gia.

Quân gia vội vàng lấy ra từ trong tay áo hai tấm ngân phiếu đưa cho Vương công công, "Làm phiền công công quan tâm nhiều cho hai vị tiểu thư rồi."

"Vốn lần này Đại diện Tông chủ cũng nên tiến cung, nhưng Xà Tông chủ đã trở lại, còn đang chơi cờ với Hoàng thượng, bảo là muốn cùng Hoàng thượng xem thử đại tiểu thư muốn đưa lên làm con thừa tự dòng chính." Vương công công cất ngân phiếu vào tay áo, giá trị hai tấm ngân phiếu lần này không nhỏ, liền hé lộ một chút tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Lại Tiến Cung Diện Thánh! (2)

Tuyệt Ân kinh ngạc ngẩn đầu, Tông chủ Xà gia đã trở lại, vừa vặn ngay lúc này? Hơn nữa nghe trong lời của Vương công công, Xà Tông chủ nguyện ý đồng ý cho nàng cái danh nghĩa con thừa tự của ông ta rồi à?

"Tông chủ đã trở lại? Khi nào trở về?" Đại lý Tông chủ rõ ràng cũng cực kỳ kinh ngạc, việc này vậy mà ông ta lại không hề biết.

"Xà Tông chủ cũng vừa hồi đế đô không lâu, sớm đã tới chỗ hoàng thượng, chờ hai vị tiểu thư tiến cung rồi." Vương công công cung kính nói.

Đại diện Tông chủ nhìn thoáng qua Tuyệt Ân, đành vậy, đã đưa tới chỗ của đệ đệ làm con thừa tự rồi, cũng tốt, không cần khống chế, nàng cũng không thể không thay đổi cách đối xử với Xà gia.

Lúc này Xà Ngọc Kỳ và Xà phu nhân đứng ở ngoài, vừa vào cũng đúng lúc nghe được.

"Đại tiểu thư Xà gia cũng đã ra rồi, thôi không nên nhiều lời nữa, chúng ta đưa hai vị tiểu thư tiến cung đây." Vương công công khẽ hành lễ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tuyệt Ân, Xà Ngọc Kỳ với đám người ở sau, cùng đi ra cửa Xà gia.

Đến cửa phủ thì thấy hai chiếc xe ngựa, không khỏi có chút kinh ngạc, một chiếc có bề ngoài hoa lệ, được một con yên yêu thú ngũ giai kéo xe, còn chiếc còn lại là thì được một con ngựa thuộc hạng thượng phẩm kéo xe.

Khác biệt như vậy khiến không chỉ có người Xà gia mà những người qua đường cũng cảm thấy kinh ngạc, không khỏi dừng bước lại thăm thẳm bàn luận.

"Nhị tiểu thư, mời lên xe ngựa kia." Vương công công tươi cười, cung kính nói với Tuyệt Ân, dẫn nàng tới chiếc xe được con yên yêu thú ngũ giai kéo.

"Làm phiền công công rồi." Tuyệt Ân khẽ gật đầu, sau đó giẫm lên lưng nô tài đi lên xe ngựa, động tác cao quý tao nhã, làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

"Đại tiểu thư, mời bên này." Đưa Tuyệt Ân và Manh Từ Hề lên xe ngựa riêng xong, liền xoay người lạnh lùng nói với Xà Ngọc Kỳ.

Xà Ngọc Kỳ lạnh lùng nhìn chiếc xe ngựa xa hoa, bàn tay trái còn lại dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền, trong lòng phần nộ không thôi, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh, "Đa tạ công công." Nói xong đưa tay đỡ lấy tay tỳ nữ leo lên chiếc xe ngựa.

Vương công công hành lễ với Đại diện Tông chủ, sau đó dẫn đoàn người rời đi.

"Người vừa lên chiếc xe ngựa xa hoa kia, là Nhị tiểu thư Xà gia sao?"

"Đúng vậy, đôi mắt bạc kia chính là đặc trưng của Nhị tiểu thư, là con người độc nhất vô nhị trên thế gian, giống như tu vi của nàng, thiên tài tam hệ ma pháp."

"Thật khó tin, trước đây còn nghe đồn là một tiểu thư phế vật toàn diện, quả nhiên là không nên đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài."

"Cho nên nha, nên đối xử tử tế với mỗi đứa con trong nhà, miễn cho đến lúc nào đó người ta thăng tiến rất cao rồi, thì lúc đó đến nình bọ đã chậm."

...

Xe ngựa khởi hành, dân chúng bắt đầu lên tiếng xầm xì, một số truyền vào tai của Tuyết Ân, nhưng nàng chỉ cười cười, làm như không nghe thấy.

"Tuyết Ân, xem ra sau trận chiến ở Nam tháp, người đã danh chấn thiên hạ rồi." Manh Từ Hề nghe những tiếng nghị luận, tâm tình cực kỳ tốt.

"Danh chấn thiên hạ thì sao chứ, bọn họ chẳng qua là mừng cho Bắc Ngung để quốc có thêm một thiên tài, thêm một khả năng có cường giả để nước khác kiêng kỵ mà thôi." Tuyết Ân vô tâm nói.

Kỳ thực, nếu có thể, nàng cũng hy vọng có thể được yên bình, có một gia đình yên bình, có cha mẹ thương yêu, hoặc là có ca ca muội muội gì đó, không có nhiều phiền não như vậy, người một nhà tương thân tương ái.

Mà không phải là một gia tộc như thế này, vì lợi ích của gia tộc, hoặc là vì ích lợi cá nhân, nghĩ tất cả mọi biện pháp để đối phó với đối phương, bẻ gãy hai cánh cửa nó, đạt lấy mục tiêu của bản thân.

Gia đình kiểu đó được cao là gia đình sao? Hay chỉ là một cái danh nghĩa để ở lại thôi.

Nhưng để bảo vệ người mình để ý, nàng nhất định phải cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 220: Diện Kiến Tông Chủ, Xà Cẩm Dương

"Nói cũng đúng." Manh Từ Hề phụ họa, không biết đây là chuyện vinh hạnh hay bất hạnh nữa.

Tốc độ của yên yêu thú và ngựa thượng đẳng đúng là rất nhanh, nhưng khác là Tuyết Ân lại đi rất êm, đây là sự khác nhau giữa yêu thú và ngựa, yêu thú không chỉ có tốc độ nhanh, còn bình ổn, không xóc nảy người ngồi trong.

Có thể là do được Hoàng đế Bắc Vực triệu kiến, hoặc là thân phận hiện thời tạm thay đổi, cộng thêm một người thân mang trọng thương, bọn họ còn chưa xuống xe ở cửa cung, xe đã tiến thẳng vào rồi.

Đến cửa cung thứ hai, xe ngừng lại.

"Xà Đại tiểu thư, ngài xuống xe ở đây, sau đó ngồi kiệu vào thôi." Vương công công đứng trước xe ngựa Xà Ngọc Kỳ nói.

Xà Ngọc Kỳ xuống xe ngựa, đương nhiên quan sát Tuyết Ân ở đâu, nhú mày, có chút bất mãn hỏi, "Muội ấy đâu?"

"Bây giờ thân phận của Đại Tiểu Thư và dòng chính đã khác, tự nhiên là đãi ngộ cũng sẽ khác." Vương công công tà tà nói, không chỗ nào không kiêng kị Tuyết Ân.

Xà Ngọc Kỳ trừng mắt hầm hờ nhìn chiếc xe ngựa xa hoa, bàn tay trái còn lại biểu thị sự phẫn nộ của nàng ta.

"Tuyết Ân, đãi ngộ hiện giờ của ngươi thật khiến người khác phải hâm mộ đó nha." Lúc xe ngựa khởi hành, Manh Từ Hề đắc ý vén rèm cửa sổ, hát hàm liếc ra phía sau nhìn Xà Ngọc Kỳ đang xa dần.

Trước kia ngươi tự đắc, bây giờ đến lượt Tuyết Ân, nhìn ngươi ngày nào cũng không tốt như vậy, sao còn có thể gây thù với nàng.

"Đại ngộ hiện tại chẳng qua là xem mặt Tông chủ thôi." Tuyết Ân thần nhiên nói, không hề cảm thấy có chút vui sướng nào với sự đãi ngộ này.

Xà Cẩm Dương, Tông chủ Xà gia, hai mươi đã kế thừa chủ vị Tông chủ, mới tại vị hai năm đã giao lại toàn bộ quyền hành cho Đại diện Tông chủ, còn bản thân thì ngao du tứ phương, chưa từng hỏi qua nội sự Xà gia, nhưng quyền làm chủ của Xà gia vẫn nằm trong tay hắn, không hề có ai nghĩ tới việc muốn Đại diện Tông chủ đoạt lấy vị trí Tông chủ.

Rất nhanh đã đến Ngự Hoa Viên, lúc đi bộ vào đình hóng mát nằm trên kia, trông thấy nơi đó có một bóng áo trắng đang ngồi nói cười chơi cờ cùng Hoàng đế mặc hoàng bào.

Vừa vào, Tuyết Ân nhẹ nhàng hành lễ, "Tham kiến hoàng thượng."

"Tuyết Ân tới rồi, mau lại đây." Hoàng đế thân thiết với Tuyết Ân cứ như nàng nữ nhi của hắn, hòa ái ngẩng đầu nhìn nàng.

Đương nhiên đối với Tuyết Ân mà nói, đây hoàn toàn là một chiếc mặt nạ giả dối.

"Tuyết Ân, chuyện Hoàng Thượng từ hôn lúc trước, ta đã nghe nói, bản thân ta thì luôn ở ngoài, chưa kịp hỏi đáp thuyết phục, hiện tại ta hỏi lại ý của con, đưa con đến chỗ ta làm con thừa tự, làm nữ nhi của ta, có bằng lòng hay không?" Xà Cẩm Dương ngẩng đầu nhìn Tuyết Ân, nhu hòa nói.

Tuyết Ân chống lại của con người của hắn, có một tia kinh ngạc, trong đó hoàn toàn là vẻ nhu hòa, cứ như hỏi người có muốn làm con thừa tự không thì đó chính là một sự ân sủng.

Hơn nữa, nụ cười nhếch môi nhẹ của hắn mang lại cảm giác cứ như gió xuân, khiến cho người ta có cảm giác cứ như từ nhỏ hắn vốn ôn nhu, bình thản như vậy, không có chuyện gì có thể khiến hắn tức giận được.

Người dịu dàng như vậy, hắn là không có ai cự tuyệt đâu nhỉ, chỉ là nàng không mang họ Xà, nên lộ vẻ do dự.

"Yên tâm, nếu con không đồng ý, ta cũng không bắt buộc, đương nhiên nếu con có cái gì kiêng dè, cứ việc nói với ta." Xà Cẩm Dương dường như xem thấu tâm tư của nàng, nhu hòa nói.

Người trước mắt này, trông khá là giống nàng, chỉ đáng tiếc là nàng sớm phải rời đi.

"Không, ta đã không còn mang họ Xà." Tuyết Ân nói vội, mỗi chữ người này nói ra đều rất ôn nhu, thật sự rất khó để cho người khác kháng cự.

Nàng không hề thấy trong đôi phương hiện lên một tia phần nộ nào, ngược lại phát ra hơi thở nhu hòa khiến bản thân rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Trở Thành Con Thừa Tự Trên Danh Nghĩa Nữ Nhi Chính Thất Của Xà Tông Chủ

"Vậy thì không mang họ Xà, tùy ý con." Giọng Xà Cẩm Dương nhu hòa.

Tuyết Ân lại kinh ngạc ngẩng đầu, dường như cảm thấy rất kinh ngạc với lời thuyết phục này, có thể không mang họ Xà như hắn.

"Ân nhi không nhớ rõ ta sao?" Xà Cẩm Dương chợt nói, ánh mắt tràn đầy thần sắc hồi tưởng.

Tuyết Ân nhủ mảy, hình như có chút ấn tượng, nhưng không nhớ rõ lắm, chỉ là lúc còn rất nhỏ mơ hồ có nghe mẫu thân nói qua.

"Lúc con còn nhỏ ta còn từng ôm con mà, giờ đã nhớ ra chưa?" Xà Cẩm Dương cười nói, nàng vừa sinh ra hắn đã ôm nàng, thiên hạ nhỏ, làn da hơi nhẵn, thân hình bé bỏng khiến người khác không khỏi ôm chặt thêm một chút, trong ngực chỉ trong chớp mắt đã lớn đến vậy rồi.

Hoàng đế Bắc Vực ngồi bên kia nghiêng cứu bàn cờ, bộ dáng trông có vẻ không hề hứng thú với cuộc đối thoại của hai người họ, không tham dự cũng không đánh gãy.

"Nếu Tông chủ đã đáp ứng, vậy thì cứ như vậy đi." Tuyết Ân nói nhẹ nhàng, trong ấn tượng mẫu thân đã nói, hình như còn có một tia bất đắc dĩ, nhưng chắc là chuyện cũ giữa bọn họ.

"Đã đáp ứng rồi còn gọi là Tông chủ sao?" Xà Cẩm Dương hờ hờ, toét miệng cười tươi.

"Phụ thân." Tuyết Ân cũng không ngượng, đã làm con thừa tự, vậy thì cứ gọi phụ thân thôi, nàng tin chắc người trước mắt này tốt hơn Xà Hoàng Nhất kia nhiều, tuy rằng không hiểu tại sao Xà Cẩm Dương lại trở về đúng lúc như vậy.

"Ha ha, Cẩm Dương, trông thấy người đã tìm được khuê nữ tốt rồi, sau này không phải lo về người kế tự nữa." Thấy chuyện đã xong, Hoàng Đế Bắc Vực buông quân cờ trong tay, cười ha ha nói, đương nhiên cảm thấy chuyện này rất vui mừng.

"Hoàng thượng, Xà đại tiểu thư đến rồi." Ngay lúc bầu không khí đang vui vẻ, Vương công công tiến vào bẩm báo.

"Truyền vào đi." Hoàng đế Bắc Vực thu lại nụ cười sáng khoái, trở lại là một Hoàng đế uy nghiêm nghiêm túc.

Xà Cẩm Dương vẫy tay với Tuyết Ân, ý bảo nàng tới bên cạnh hắn.

Xà Ngọc Kỳ đi vào hành lễ, thần sắc không hề có chút bất mãn nào, "Tham kiến hoàng thượng, tham kiến Tông chủ."

"Người đã khá hơn chưa?" Hoàng đế Bắc Vực miễn lễ cho nàng ta, sau đó lịch sự hỏi thăm.

"Tạ hoàng thượng quan tâm, đã tốt hơn nhiều."

"Ngồi đi." Hoàng đế Bắc Vực bình thản nói.

"Tạ hoàng thượng."

Xà Ngọc Kỳ tuân đúng quy củ, không sợ hãi không khiếp đảm, không hề có bộ dáng đòi làm chủ vì nàng.

Tuyết Ân khẽ nhếch môi, xem nàng ta đã học được tính ngoan chưa kìa, người sau lưng dạy thật tốt.

Trong bữa tiệc, Hoàng Đế Bắc Vực và Xà Cẩm Dương chơi cờ tán gẫu, Tuyết Ân và Xà Ngọc Kỳ chỉ đứng bên cạnh phụng bồi, thi thoảng nói đôi ba câu với hai người, không hề may mắn nhắc tới chuyện Nam thập.

Tuyết Ân bình thản, Hoàng đế không quản thúc nàng, mà nàng cũng chẳng chịu quản thúc, ngược lại thì sắc mặt Xà Ngọc Kỳ càng ngày càng tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra.

Tuy bây giờ đã vào hè, tiết trời đã dần ấm, nhưng Xà Ngọc Kỳ có thương trong người, cho dù có ở hồ nước đình hóng mát này, nàng ta vẫn không chịu nổi, dù sao chỉ mới có ba ngày.

"Hoàng thượng, thái tử và Nhị Hoàng tử ở ngoài cầu kiến." Trong lúc hàn thuyên, Vương công công lại bẩm báo.

"Cho bọn họ vào đi." Ngay đến mí mắt Hoàng đế Bắc Vực cũng không nâng, tiếp tục tập trung chơi cờ cùng Xà Cẩm Dương.

Xà Cẩm Dương nhìn chằm chằm bàn cờ, đang nghĩ phải hạ cờ như thế nào, trước mắt hắn chỉ có hai lựa chọn, một là bị quân đen vây quanh, toàn quân bị diệt, hai là tiến công một lượt, át lấy quân đen, nhưng nếu làm vậy để Hoàng đế thua mất mặt thì không hay.

"Ân nhi, ta nên hạ cờ thế nào mới phải?" Xà Cẩm Dương nắm chủ ý, giương mắt hỏi Tuyết Ân.

Tuyết Ân liếc nhìn ván cờ, sau đó nhặt một quân cờ trắng lên, đặt xuống rồi lại nhặt lên vài quân cờ đen, nói, "Như thế này chắc là được nhi."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222

Bảo vệ

Xà Cẩm Dương và Hoàng đế Bắc Vực nhìn thế cờ không khỏi kinh ngạc, sau đó ngẩng đầu nhìn Tuyết Ân.

Gương mặt Xà Cẩm Dương hiện lên vẻ hài lòng, còn thần sắc Hoàng đế Bắc Vực thì phức tạp.

Viên cờ trắng này đặt xuống vô cùng ảo diệu, một phát chặn đường lui, tiến thêm một bước vẫn có thể thắng, nhưng lại phải trả một cái giá cực kỳ lớn.

Mà bước mà nàng đã đi này, trông thì là thế yếu, có thể sẽ thua, nhưng chân chính lại là quân cờ có thể nghịch chuyển thế cục.

Không công không thù, cũng công cũng thù, tùy thời tiến lui thoải mái, nhưng nếu để nàng xâm lược, thì có thể vung quân qua sông, một lượt tiêu diệt quân đen.

Chơi cờ cũng là một loại mưu lược, cũng chính là một loại tâm tư của người, nàng có thể hạ thế cờ này, như vậy thì trong lòng cũng có ý tưởng này.

Nàng quả thực thấy thế, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người động vào ta, ta sẽ trả giá lại gấp trăm lần. Cái giá của việc nhường kẻ địch sẽ vô cùng thảm hại, còn như nàng thì phải ăn nhấm!

Thái tử Bắc Huyền Dương và Nhị Hoàng tử Bắc Huyền Thanh tới, sau khi hành lễ, nhìn qua bàn cờ cũng rất sững sờ.

"Tay nghề chơi cờ Xà Tông chủ thật tốt, càng ngày càng lợi hại!" Thái tử Bắc Huyền Dương cười nói.

"Xem thế cục này, hình như không phải là cách thức của Xà Tông chủ, không biết phải vậy không?" Nhị Hoàng Tử Bắc Huyền Thanh nghi hoặc hỏi, tuy rằng hắn rất ít khi thấy Xà Cẩm Dương chơi cờ, nhưng hắn biết người này không có hạ pháp giống vậy.

Xà Cẩm Dương mỉm cười, nhìn thoáng qua hai người, sau đó nói, "Chiều cuối này là do Ân nhi hạ đấy."

Cả Bắc Huyền Dương và Bắc Huyền Thanh đồng loạt ngẩng đầu nhìn Tuyết Ân đứng bên cạnh Xà Cẩm Dương.

"Là do cha đã chơi tốt trước đó, Ân nhi mới có thể hạ nước chốt này." Tuyết Ân nói, giọng thản nhiên, không khiêm tốn không kiêu ngạo, không nịnh bợ. (Mavis: Mình chả biết tý gì về cờ vậy nên mấy đoạn về cờ chém :3 thông cảm)

Nhưng thực sự là nếu Xà Cẩm Dương không chơi tốt trước đó, nàng cũng không hạ chốt được ván cờ này, chi tiết lúc đó là từ tâm nàng mà ra, nếu không có hắn là hậu thuẫn phía sau, hắn đã vô dụng.

"Ha ha, hai người các con tới đúng lúc lắm, giúp phụ hoàng đối phó với ha người họ đi, xem ai có thể hóa giải được thế cờ của Tuyết Ân." Hoàng đế Bắc Vực lại cười ha ha.

Xà Ngọc Kỳ nắm chặt bàn tay trái, trong lòng vô cùng phẫn nộ, cả người nàng ta lớn như vậy mà lại bị Thái tử và Nhị Hoàng Tử xem như không thấy.

Nếu là Thái tử thì còn đỡ, nhưng còn Nhị Hoàng tử thì lại là phu quân tương lai của nàng, vậy mà lại không thèm nhìn nàng.

Nhưng nàng ta không thể phát hỏa, đứng lên, hơi cúi người, ôn nhu yếu nhược nói, "Tham kiến thái tử, Nhị Hoàng tử."

"Sao không ở nhà nghỉ ngơi mà lại tiến cung vậy?" Cuối cùng Bắc Huyền Thanh cũng chuyển mắt sang nhìn Xà Ngọc Kỳ.

Một người lớn như vậy sao hắn lại không thấy được? Nhưng khi nhìn thấy ván cờ, phút chốc quên mất nàng., chính là nhìn ván cờ, nhất thời xem nhẹ nàng hỏi.

"Là Hoàng thượng tuyên triệu, tất nhiên là phải vào cung rồi, huống chi, chỉ là một cánh tay mà thôi, không đáng lo." Xà Ngọc Kỳ nhu nhược nói, trong lời nói nghe không ra một tia oán giận.

Bắc Huyền Thanh thăm đánh giá nàng ta, "Ngồi xuống đi, trở về nghỉ ngơi cho thật tốt, để lát nữa ta cho người mang chút đồ bồi bổ tới phủ."

"Tạ Nhị Hoàng tử." Lúc này trái tim của Xà Ngọc Kỳ mới bình tĩnh trở lại, theo ý của Bắc Huyền Thanh thì vẫn chưa từ hôn với nàng, như vậy thì vị trí chính phi nàng vẫn có thể ngồi yên được rồi.

Đúng như nàng đoán, Bắc Huyền Thanh sẽ không từ hôn, bởi vì hắn không muốn vương phải miệng lưỡi nhân gian, mất đi sự tán dương, mất lòng dân.

Nhưng nếu hắn dòi tâm tư lên người Tuyết Ân, một khi nàng được gả cho Nhị Hoàng tử, vậy thì đến một cơ hội nàng ta cũng sẽ không có, chỉ có thể thất sủng, phục vụ Nhị Hoàng tử lên ngôi hoàng đế, hậu vị cũng không đến lượt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223

Chương 223: Nguyên nhân đưa lên làm con thừa tự

Edit: Mavis Clay

"Ngồi xuống hết đi, hiếm khi có được cơ hội như thế này, cứ tự nhiên đi." Hoàng đế Bắc Vực thản nhiên nói.

"Vâng ạ"

Nhưng không phải Hoàng đế nói tự tại liền tự tại, chỉ là lời khách sáo mà thôi.

Mọi người lại tiếp tục tán gẫu, uống trà chơi cờ với nhau, thời gian trôi qua thảnh thơi, nhưng từ đầu đến cuối không hề có một ai nhắc tới chuyện Nam tháp hôm đó.

Khi tới hoàng hôn, ngày ánh tà thanh, nơi đình hóng mát bên hồ nước, cá vàng nô đùa tung tăng, thi thoảng trong đình truyền ra tiếng cười...

"Nô tì tham kiến hoàng thượng." Giọng nói âm nhu của Hoàng hậu vang lên, Hoàng đế Bắc Vực khẽ cúi đầu.

"Hoàng hậu tới đây à." Thấy Hoàng hậu, Hoàng đế Bắc Vực cười cười.

Hoàng hậu đứng lui sang một bên, sau đó nói, "Nô tì nghe nói Hoàng thượng ở đây, còn có hai vị tiểu thư Xà gia, nên đến xem thử, muốn để hai vị tiểu thư tới chỗ của nô tỳ một chút tâm sự."

Hoàng đế Bắc Vực nhìn bọn họ rồi lại nhìn sang Xà Cẩm Dương, "Xà Tông chủ, không biết ngài có thể để Tuyết Ân đi một lát được không?"

"Ân nhi, con thì sao?" Xà Cẩm Dương không trả lời, hỏi ngược lại Tuyết Ân.

"Vậy thì đi thôi." Tuyết Ân đứng lên nói, Hoàng đế và Xà Cẩm Dương đều hỏi ý kiến của nàng, nàng cũng không thể không nể mặt, dù sao phải đi một chút.

Hoàng hậu thấy thế, tiến lên kéo tay Tuyết Ân, "Thật sự là đứa nhỏ nhu thuận, tới cung để bản cung xem thử nào."

Mặt Xà Ngọc Kỳ trắng bệch, không biết là do tui thái độ của Hoàng hậu. Vốn là muốn để Hoàng hậu nhìn thấy bộ dáng con dâu ngoan hiền của mình, nhưng đến một cái liếc mắt nàng ta cũng không thèm nhìn.

Nhưng cho dù trong lòng phẫn nộ, không cam lòng cỡ nào, nàng ta vẫn đi theo, bây giờ nàng ta đã chẳng còn cái phong quang vô hạn của lúc trước rồi.

Không còn là Xà Ngọc Kỳ đi tới đâu là người ta ngưỡng mộ tới đó rồi.

Trở thành con người hôm nay, cánh tay cụt này, đều là do Tuyết Ân kia.

Nói chuyện trong cung Hoàng hậu, chủ yếu là lời lôi kéo, sau đó thì đưa chút lễ vật, còn nhờ dẫn nhóm người Hoàng đế Bắc Vực đến cung Hoàng hậu dùng bữa.

Cho đến khi tán gẫu xong rồi thì trời đã sụp tối, nên xuất cung rồi.

Xà Ngọc Kỳ được đưa lên xe ngựa, Xà Cẩm Dương cho người đưa nàng ta về Xà gia, "Ân nhi, có cần về Xà gia thu dọn gì không?"

Tuyết Ân hơi chềch đầu nhìn hắn, Xà gia Tổng phủ không phải là nơi Xà gia Tông chủ ở sao?

"Chúng ta ở biệt viện của Xà Tổng phủ, nơi đó sẽ chính là nhà." Xà Cẩm Dương sủng nịnh nhìn Tuyết Ân, ôn nhu nói.

"Ừm, nên về thu dọn một chút." Tuyết Ân lạnh nhạt, nhà, thật sự sẽ là nhà sao, hay là chuyển hộ khẩu từ hang sói này sang hẻm sói khác?

Xà Cẩm Dương tựa hồ nhìn thấu tâm tư của nàng, cốc một cái lên đầu nàng, "Con đang lo cái gì đó?"

"Không có ạ." Có thể nghĩ ra cái gì chứ, cái gì cũng chưa nghĩ, có nghĩ tới lại cảm thấy thất vọng.

"Ta sẽ không như Xà Hoàng Nhất, đưa con tới làm con thừa tự, là muốn con rời khỏi cái chỗ đó, chứ không phải vì nghe câu chuyện của con mới quyết định."

Tuyết Ân khẽ ngẩng đầu nhìn Xà Cẩm Dương, "Ngươi trở về rất đúng lúc."

"Lời tiên đoán của Xà gia ta là Tông chủ đương nhiên biết, lúc đó ta đã trở lại ngay lập tức, chỉ là trên đường gặp chút bất trắc. Năm năm trước lúc mẫu thân con mất, ta có đi qua Xà phủ nhưng lại không gặp được con, Xà Hoàng Nhất đã đáp ứng ta sẽ chiếu cố cho con thật tốt."

"Ta có nghe mẹ ta kể về ngươi, nhưng không có ấn tượng nhiều lắm." Nếu không phải trong trí nhớ mẫu thân từng có nói tới Xà Cẩm Dương, nàng sẽ không đồng ý làm con thừa tự của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224

Chương 224: Xà Cẩm Dương tức giận! (1)

Edit: Mavis Clay

"Ăn nhĩ, phụ thân không mong con lao đầu nâng cao sức mạnh bản thân, con chỉ mới mười lăm, với tuổi của con không nên gặp chuyện như vậy, hành động của con, phụ thân không trách, chỉ cần con còn mạnh khỏe là tốt rồi."

Nếu như lúc trước hắn ở ngoài sớm biết Ăn nhĩ sống ở Xà gia như vậy, hắn đã sớm trở lại, chứ không ở ngoài phung phí mấy năm, để nàng ở đây chịu khổ như vậy.

"Phụ thân sẽ bảo vệ con, vì con là con gái của ta." Ánh mắt Xà Cẩm Dương kiên định nhìn Tuyết Ân.

Tuyết Ân cúi đầu cười khẽ, lời nói dễ ra, phụ thân đều không đáng tin cậy...

Xà Cẩm Dương đành thờ dài, thôi, khúc mắc của nàng không phải sớm chiều có thể bỏ đi được, dù sao thì cũng là do Xà Hoàng Nhất và Xà gia đã khiến người khác rất thất vọng.

* Xà gia tổng phủ *

Đại diện Tông chủ đã dẫn người tới đứng chờ ngoài cửa, kiên nhẫn chờ xe Xà Cẩm Dương.

Xe dừng lại, mọi người xuống xe, người đứng trước quỳ xuống bái kiến Xà Cẩm Dương.

Trên mặt Xà Cẩm Dương vẫn luôn treo nụ cười, nhìn Đại Diện Tông chủ gọi, "Đại ca."

Đại diện Tông chủ nhìn thoáng qua Tuyết Ân, trên gương mặt nghiêm túc chợt mềm đi một tia thân cận, "Tam đệ trở về, sao không nói trước một tiếng đã tới hoàng cung rồi?"

"Vào trước rồi nói sau, Ăn nhĩ, con vào thu dọn một chút đi." Xà Cẩm Dương nhìn một lượt mọi người, bình thản nói.

Tuyết Ân gật đầu, xoay người đi cùng Manh Từ Hề.

"Tông chủ, Ăn nhĩ định đi đâu sao?" Xà Giang vội nói, tình huống buổi sáng khiến ông ta có chút lo lắng.

"Ăn nhĩ giờ đã là nữ nhi của ta, đương nhiên là phải cùng ta về nhà rồi."

"Tông chủ, Ăn nhĩ phải là nữ nhi của ta mới đúng chứ, nếu đưa đi làm con thừa tự, sao không thông báo với người phụ thân ruột này một tiếng?" Xà Hoàng Nhất đứng ra nói.

Muốn nói chuyện ngang hàng, nhưng ngắt nổi đôi phương là Tông chủ, mình thì chỉ là một Gia chủ, đành phải nhún nhường một chút.

Dưới ánh trăng, một đám người đứng trước cửa Tổng phủ Xà gia, lồng đèn chiếu đỏ thắm, chiếu lên mặt mọi người, khiến không khí như đang phẫn nộ.

"À ờ, nếu đưa đi làm con thừa tự thì chính là phúc khí của nàng, chúng ta nuôi nấng nhiều năm như vậy lại rồi đi như thế, không khỏi có chút luyến tiếc." Xà phu nhân đỡ Xà Ngọc Kỳ, giọng nói ưu tang luyến tiếc.

Chính vì là phúc khí của nàng, nên mới không thể để nàng được đưa đi làm con thừa tự của Tông chủ, nếu không thì nàng ta đã sớm đuối kẻ tiện nhân kia ra khỏi nhà rồi.

Tuyết Ân thấy biểu cảm của Xà phu nhân thì thấy buồn nôn, luyến tiếc...?

Nàng ta cũng có biểu cảm buồn nôn đến thế sao?

Cả người Xà Cẩm Dương đột nhiên toát ra khí lạnh, sau đó đưa Tuyết Ân đi vào...

Không khí đột nhiên lạnh đi khiến mọi người cứng đờ, Tông chủ mọi khi rất ít tức giận, sao đột nhiên lúc này lại tức giận?

Tuyết Ân cũng có chút kinh ngạc, lúc nàng mới gặp hắn, đây là người mang lại cho nàng cảm giác rất khó tức giận, nhưng cảm giác bây giờ...

Nhưng càng là người khó giận, lúc tức giận thì càng khủng bố.

Đại Diện Tông chủ lạnh nhạt nhìn qua, chuyện không liên can tới ông, ông không có ý kiến, tam đệ mà phát điên, đến người làm đại ca này còn phải sợ hãi.

Đoàn người đến tiền thính, Tổng phủ Xà gia lúc này đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng tựa hồ mang theo chút rét lạnh.

Xà Cẩm Dương ngồi trên vị trí chủ vị, để Tuyết Ân ngồi bên cạnh hắn, Đại diện Tông chủ ngồi ở vị trí đầu tiên của hàng, những người khác thì không dám ngồi, dù sao bầu không khí hiện giờ có cái gì đó không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Huyết: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225

Chương 225: Xà Cẩm Dương tức giận! (2)

"Xà Hoàng Nhất, Xà Giang, năm năm trước ta đã căn dặn những gì với các người?" Ngồi vào vị trí của mình rồi, Xà Cẩm Dương lạnh lùng lên tiếng.

Xà Giang nhìn mấy bọn họ đều đã quên hết những gì Xà Cẩm Dương phân phó năm năm trước...

"Nhắc chúng ta phải đối xử với Ân Nhi thật tốt, dành mọi thứ tốt nhất cho nàng." Xà Hoàng Nhất chợt dạ nói.

Năm năm trước, khi đó Tông chi còn ở Xà gia quản lý, lúc đó vị Tông chi này rất ôn hòa, bọn họ chẳng lo việc gì, nhưng bây giờ...

"Đối xử với Ân Nhi thật tốt? Ta ngược lại thật muốn biết, người đối xử tốt thế nào với nàng, nói hết ra cho ta nghe xem nào." Xà Cẩm Dương nói.

Vốn là để Ân Nhi tới chỗ mình ở trên danh nghĩa con gái, sẽ không truy cứu việc này, chỉ nhắm một mắt mở một mắt mà thôi.

Nhưng bây giờ, bọn họ vẫn không thấy nàng được tốt, trong khi rõ ràng việc đưa nàng đến làm con gái thừa tự của hắn là một việc trăm lợi vô hại với nàng.

Thế mà bọn họ lại muốn ngăn cản, không muốn để Ân Nhi đi, không muốn để nàng có được một danh phận tốt,

muốn kiểm kẹp. An nhi trong tay.

Còn dám nói ra lời quang minh chính đại như vậy.

Tuyết Ẩn hơi kinh ngạc, không ngờ rằng một con người vốn rất ôn hòa này, lại có thể vì nàng mà bất bình, có được người như thế này làm Tổng chủ quả thực không tồi.

"Ta..." Xà Hoàng Nhất đáp ứng, làm sao ông ta có thể nói ra được chuyện quảng Tuyết Ẩn ở trúc hiên mặc nàng tự sinh tự diệt năm năm nay.

"Xà Giang, người nói đi." Xà Cẩm Dương lạnh lùng chuyển mắt sang Xà Giang, hôm nay nhất định phải làm chủ cho Tuyết Ẩn.

Lông mày Xà Giang giật nhẹ, tuy Xà Cẩm Dương này là Tổng chủ, nhưng dù sao ông ta cũng là trưởng bối của hắn, gọi thẳng tên như vậy thật là không tôn trọng ông ta...

"Đã nhiều năm rồi ta không còn quản chuyện trong phủ." Xà Giang bình thản nói, sự thật đúng là thế, từ lúc nhường lại vị trí Gia chủ cho con trai, hắn liền không làm gì hỏi đến ông ta đã không còn quan tâm tới chuyện gì nữa, có nhiều chuyện làm như không nhìn thấy.

"Chúng ta vẫn cho Tuyết Ẩn ăn ở tốt, không hề bạc đãi, mặc dù mọi thứ không là tốt nhất, nhưng cách hầu hạ luôn như là một tiểu thư chính thất." Xà phu nhân nói dối mắt không chớp tim không đập.

Xà Cẩm Dương và Tuyết Ẩn cùng "À" lên một tiếng,

lời nói dối này thật quá...

"Xà Ngọc Kỳ, người nói ta nghe xem thì, mấy năm qua người dối thế nào đối với Tuyết Ân." Xà Cẩm Dương lạnh lùng nhìn Xà Ngọc Kỳ, không để nàng ta trốn tránh mình, càng không cho phép nàng ta cũng nói lời vô si giống như mẫu thân mình.

"Ta dối với Nhị muội rất tốt, vô cùng yêu thương..."

"Rầm - -"

Một tiếng đập bàn cắt ngang lời Xà Ngọc Kỳ, làm tất cả mọi người ở đây giật mình, đồng loạt ngẩng đầu nhìn Xà Cẩm Dương, sau đó lại nhìn sang cái bàn lúc này đã biến thành bột phấn.

Mọi người lại khiếp sợ, một chưởng kia chắc chắn rất mạnh, hơn nữa Tông chủ còn đang tức giận, bây giờ đang rất muốn phát tiết.

"Tam đệ, đừng tức giận." Đại diện Tông chủ chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở, không hề có chút ý định cản lại.

"Ấn nhi, con nói xem mấy năm qua ở Xà gia như thế nào?" Lúc quay sang Tuyết Ân, giọng nói của Xà Cẩm Dương lại nhu hòa, cứ như không phải là người vô nết bàn hồi nãy.

"Ở Xà gia rất tốt, ăn cơm người bình thường không được ăn, mặc quần áo người thường không mặc tới, một cuộc sống mà người bình thường không nghĩ tới." Tuyết Ân nói thản nhiên, nhìn Xà Ngọc Kỳ, "Còn có một người

tỷ tỷ 'yêu thương' bất thường."

Ăn đồ ăn đã ôi thiu, mùa đông mặc quần áo mùa hè, còn có ngọn roi Xà Ngọc Kỳ "yêu thương" hàng ngày, cuộc sống như vậy, người thường sao có thể đã sống qua.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226

Chương 226: Báo đáp công ơn Xà gia nuôi dưỡng?

Edit: Mavis Clay

Xà phu nhân cảm thấy lời nói này có gì đó là lạ, nhưng không sao, dù sao cũng là lời của tiện nhân kia, không phải của bà ta.

"Công chúa, ngài nghe Tuyết Ẩn nói kia, chúng ta đối xử với nàng rất tốt."

"Mặc dù không biết Công chúa nghe được gì từ đâu, nhưng thực sự là chúng ta đối xử với Tuyết Ẩn rất tốt." Xà Hoàng Nhất liên tục lau mồ hôi trên trán.

Lần này sự tức giận của Công chúa đã ngấm sâu vào người, chỉ cần Tuyết Ẩn nói câu gì đó không tốt, Xà gia bọn họ sẽ gặp đại họa.

Xà Cẩm Đường nghi hoặc nhìn Tuyết Ẩn, không hiểu vì sao nàng lại nói vậy, "Ẩn nhi..."

"Cha nói xem không phải là rất tốt sao? Nếu không có

bọn họ, làm sao có thể có con ngày hôm nay, các người nói xem phải không? Xà Gia chùi, Xà phu nhân, Xà-Dại-tiểu-thư!" Những lời cuối của Tuyết Ẩn, kèm theo ánh mắt bạc như lưỡi dao, găm thẳng vào người Xà Ngọc Kỳ.

Nếu như không phải do bọn họ ngược đãi Tuyết Ẩn trước, thì sao có thể có được một Tuyết Ẩn của hiện tại.

Dám người ở đây không ngốc, đương nhiên nghe ra sự châm chọc trong giọng nói của nàng, nhưng bọn họ không dám phản bác, kết cục này...

"Phải, chúng ta đều là người một nhà, đương nhiên là phải đối xử tốt với nhau rồi."

Cả ba người đồng thanh nói, biết rõ lời này là châm chọc, nhưng bọn họ không muốn thừa nhận.

"Nếu đã đối xử với Ẩn nhi tốt như vậy, vậy thì khi nàng đến làm con thừa tử của ta, trước khi đi cũng nên để nàng báo đáp một chút công ơn nuôi dưỡng." Khẩu khí của Xà Cẩm Dương hòa dịu xuống, không còn tức giận nữa.

"Không cần, không cần, chỉ cần sau khi ẩn nhi đi vẫn còn nhớ tới chúng ta là được rồi." Xà Hoàng Nhất liên tục xua tay nói, chỉ cần nàng sau này vẫn còn nhớ tới người phụ thân này, đề bạt nói tốt ông ta là được rồi.

Xà Giang nghe vậy nhàu mày, lời nói này không hiểu sao cứ khiến người khác cảm thấy rất kỳ lạ.

"Cần chứ, sao lại không cần?" Con người Tuyết Ẩn đảo mắt, không hề câu lên thành người bình thường dưới

mọi vòng, không một cái tên in ấn hay chữ xinh đẹp, dưới ngọn nến trông có vẻ tà mị.

Manh Tít Hề đứng bên cạnh khế rừng mình, xem ra Tuyết Ấn lại nổi ý định muốn chinh người rồi.

"Cha, con nên làm thế nào để báo đáp hết tất cả bọn họ đây?" Giọng nói Tuyết Ấn đột nhiên nhu hòa, nhìn về phía Xà Cẩm Dương.

Tuy hôm nay vừa mới gặp mặt, nhưng trải qua sự tức giận này, Tuyết Ấn biết người phụ thân nhất định được này sẽ làm chủ cho nàng.

"Ấn nhi muốn báo đáp thế nào cũng được, cha đều nghe theo con." Xà Cẩm Dương sùng nịch nói, mơ hồ đã đoán ra ý tưởng của nàng, nhưng chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi.

Hơn nữa năm năm bạc đãi, cũng nên đòi lại công đạo cho nàng.

"Bọn họ đối xử với con thế nào, thì đối xử lại với bọn họ thế ấy đi." Tuyết Ấn nhìn một lượt đám người, "Mọi người nói xem như vậy được không?"

Cả người Xà Hoàng Nhất rung lên dữ dội, đối xử với nàng thế nào, thì đối xử với bọn họ lại thế ấy?

Trong miệng nói như vậy, sự thật sẽ giống như vậy?

Tại sao bọn họ lại có cảm giác như đang nhảy vào bẫy vậy nhỉ?

"Ấn nhi, thân là người một nhà, đối xử nhau tốt là được rồi, con không cần báo đáp đâu, chỉ cần sau này, con về thăm ông nội và phụng thân con nhiều một chút là được rồi. Chúng ta cũng có thể an tâm." Xà Giang nhún mày hòa ái nói.

Tâm tư Tuyết Ấn bây giờ khó nắm, phải cẩn thận đối phó, nếu không thì sẽ bị nàng vây khốn.

"Vì là người một nhà, nên Ấn nhi phải làm tròn trọng trách của một nữ nhi, nhất định phải báo đáp thật tốt với những "người một nhà" mới được." Đôi môi Tuyết Ấn tươi cười, nhưng trong mắt lại là vô hạn lãnh ý.

Nếu không phải do bây giờ vẫn chưa tìm được chứng cứ, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho đám người này, muốn bọn họ sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 227

Chương 227: Báo đáp: Trục xuất khỏi gia phủ, biếm thành thứ nữ

Edit: Mavis Clay

"Người một nhà thì cần gì báo đáp chứ!" Xà Giang nhẹ nhàng nói, ông ta mơ hồ có dự cảm xấu.

"Sao thế, không lẽ mọi người nghĩ rằng mình ngược đãi ta, cho nên không dám nhận báo đáp của ta sao?" Tuyết Ấn

lạnh lùng nơi, hoàn toàn không chút cảm xúc.

Trong nói thanh thúy lại lạnh như băng, như một tín hiệu cảnh báo đánh vào lòng đám người trong Xà gia.

"Các người không muốn chịu sự báo đáp của Ân nhi, có phải là vì sợ không tốt, nên không dám hưởng thụ không?" Xà Cẩm Dương cũng đột nhiên cất lời, giọng lạnh lẽo.

"Không có, không có, chỉ là người một nhà không cần nhiều lời như vậy." Xà gia vội nói, trán không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Hai người này sao khó đoán quá vậy, giây trước còn mỉm cười, giây sau đã lạnh như băng.

"Ân nhi phải báo đáp, các người nhận hết cho ta." Xà Cẩm Dương lạnh giọng nói, con người vốn nhu hòa giờ đây lại tràn ngập lạnh lẽo nhìn một lượt bọn họ, "Nếu không ta sẽ bẩm báo lên Hoàng thượng, các người vô tâm để Ân nhi làm con thừa tự của ta, muốn kháng chỉ."

Câu cuối cùng khiến cả người ai nấy rung lên bần bật, tội danh kháng chỉ, quá nghiêm trọng rồi.

Sắc mặt Xà Ngọc Kỳ tái nhợt, ngửa đầu nhìn gương mặt thanh tú nhưng vô cùng thu hút của Tuyết Ân, lúc này nàng ta vô cùng kích động, không biết nên nói thế nào.

"Vậy được rồi, nếu đã như vậy, chúng ta chỉ đành nhận báo đáp vậy." Xà Giang lau mồ hôi, bất đắc dĩ nói, xem ra hôm nay chạy không thoát rồi, chỉ mong là không tệ như ông ta nghĩ.

"Tuyệt ẩn, chúng ta đều đối xử với người không tệ, không hy vọng người nào đáp lại gì, chỉ cần có quan tâm là được rồi." Xà Giang ngán đầu nhìn Tuyệt Ẩn, hi vọng nàng đừng quá đáng.

Tuyệt Ẩn cười nhạt, "Dương nhiên, bắt đầu chỉ là tâm, còn chưa phải bây giờ."

"Tuy ta đã không còn mang họ Xà, nhưng vẫn mang danh Nhị tiểu thư Xà gia, ta nhớ năm đó, phụ thân đã trực xuất ta khỏi gia phả, còn phế đi thân phận nữ nhi chính thất của ta." Tuyệt Ẩn mân mê đầu ngón tay, lạnh lùng nói.

Chỉ với một câu nói làm tất cả mọi người bất ngờ, kinh ngạc nhìn nàng, không hiểu vì sao nàng lại nói vậy.

"Đó là do nương người phạm phải lỗi..."

Tuyệt Ẩn nâng mắt, lạnh lùng nhìn Xà Hoàng Nhất, ông ta còn dám nói ra, lúc đó thật giả vẫn chưa biết được.

Xà Cẩm Dương và Đại Điện Tông chỉ im lặng xem, để Tuyệt Ẩn tự làm chủ, bọn họ không can thiệp vào.

"Vậy ta phạm lỗi sao?" Tuyệt Ẩn lạnh lùng chất vấn, lúc đó chỉ mới mười tuổi, nàng làm gì sai? Lại khiến bọn họ đối xử với nàng như vậy.

"Nói đi, các người đối 'tốt' với ta, ta đều sẽ báo đáp, bây giờ báo đáp lại cái này trước, đối xử với ta thế nào, thì hoàn về lại thế ấy.", Nàng nói tiếp, "Xà Hoàng Nhất,

từ nay trục xuất khỏi gia phả Xà gia, về sau không được phép mang họ Xà, Xà Ngọc Kỳ, tức danh phận nữ nhi chính thất, kiêm làm thứ nữ."

Tuyết Ẩn nói xong, nhìn về phía Xà Cẩm Dương, "Cha, con "báo đáp" như vậy được chứ?"

"Ẩn nhi đúng là hiếu thuận, cha đều nghe theo con." Xà Cẩm Dương cười nói, sau đó nhìn sang Đại diện tông chủ, "Đại ca, bây giờ huynh quản Xà gia đi, như vậy được chứ?"

"Vâng, Tông chủ." Đại diện Tông chủ cung kính trả lời, tuy rằng lời của Tam đệ là câu hỏi, nhưng tính chất như một câu thông báo, quyền lợi của Xà gia chân chính nằm trong tay hắn, lời hắn nói là không thể phản bác.

"Tông chủ, Hoàng Nhất không phạm sai lầm, sao lại trục xuất khỏi gia phả, Kỳ nhi còn là Hoàng Tì Phi, bị kiêm làm thứ nữ rồi, nên ăn nói thế nào với Nhị Hoàng Tì, với Hoàng thượng bây giờ?" Xà Giang nghe vậy, vội vàng cầu xin bọn họ.

Bạn đang đọc truyện Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 228

Chương 228: Ai dám cầu xin, cũng trục xuất khỏi gia phả.

Edit: Mavis Clay

"Không phạm sai lầm? Có hay không điều tra ra là hiết

còn về phần Xà Ngọc Kỳ, Nhị Hoàng Tì muốn cười người này, cũng không phải là thân phận chính nữ." Xà Cẩm Dương lạnh nhạt nói.

Ẩn nhi đã nói như vậy, này đều đồng ý với nàng, đây đều là Xà gia thiếu nợ nàng, Ẩn nhi vốn là người không bao giờ tha thứ cho kẻ thù.

Ít nhất là trong lòng Ẩn nhi, Xà gia đã khiến nàng thành kẻ thù, cho nên nàng không sẽ tha thứ cho những người này.

Xà Giang khẽ cười nhìn Đại diện Tông chủ, hi vọng ông ấy có thể hỗ trợ nói giúp, dù sao Xà gia chỉ thứ bọn họ vẫn có chút tác dụng.

Nhưng Đại diện Tông chủ chỉ im lặng quét mắt qua một lần, hắn rất hiểu rõ Tam đệ, hướng chỉ lúc trước nữ nhân kia...

Tam đệ nhất định sẽ rất cưng ái đứa con gái thừa tự này, chuyện gì cũng sẽ thuận theo nàng, cho dù Xà Hoàng Nhất không sai, thì cũng sẽ bị biến thành sai.

Xà Ngọc Kỳ cũng vậy, bây giờ nàng ta đã hoàn toàn vô dụng, là một phế nhân, Bắc Huyền Thanh không hủy hôn ước chẳng qua là vì dân tâm thôi.

Một khi đã cười vào cật, nếu nàng ngoan ngoãn thì có lẽ còn yên ổn được trên vị trí chính thất, nhưng nếu không ngoan, Nhị Hoàng Tì sẽ rất nhanh biếm nàng ta vào lãnh cung.

Cho nên hai người này, hẳn sẽ không cầu xin giùm. Cứ theo như ý Tuyết Ân, đường như chỉ mới là bắt đầu, chứ chưa phải là kết thúc.

"Mẹ ta là chính thất, là đại phu nhân, ta đương nhiên là chính nữ, người dựa vào cái gì chứ, kẻ có nương tiện nhân như người..."

Xà Ngọc Kỳ còn chưa nói hết đã bị một luồng năng lượng hùng mạnh đánh văng ra ngoài, đánh thẳng ra cửa đập lưng lên tảng đá cứng.

"Kỳ nhi."

Xà phu nhân và Xà Hoàng Nhất cùng thét lên, nhào tới phía trước, Xà Ngọc Kỳ học ra một ngum máu tươi, sắc mặt vừa thắm vừa trắng.

Nàng ta bị cắt tay mới ba ngày trước nên thân thể đã yếu sẵn, sao có thể chịu được đòn đánh như vậy.

Tuyết Ân nhàn nhã ngồi, vừa rồi không phải là nàng ra tay, mà là người ở bên cạnh nàng, người phụ thân nhất được Xà Cẩm Dương.

Phản ứng của hắn còn dữ dội hơn người nữ nhi thân sinh này nữa, thật đúng là ngoài dự đoán của nàng.

Xà Cẩm Dương đứng lên từ từ bước tới cửa, trên cao nhìn xuống nàng ta, gương mặt bây giờ y hệt như một tảng băng ngàn năm, vô cùng lạnh lẽo.

Xà Ngọc Kỳ nhìn lên mà có cảm giác như đang bị đóng

băng, khẽ rút lại vào lòng Xà phu nhân.

Xà phu nhân ôm chặt Xà Ngọc Kỳ trong ngực, cũng ngẩng đầu lăm lét nhìn Xà Cẩm Dương, nhưng nghĩ tới nữ nhi mình đang chịu khổ, liền nói, "Tông chủ, Kỳ nhi bị nàng chặt đứt tay, hiện giờ vẫn chưa bình phục, sao ngài lại ra tay nặng như vậy, nó chính là Hoàng Tì Phi tương lai đấy."

Xà Cẩm Dương lườm lạnh, nói, "Nhân Tĩch không phải là người các người có thể vũ nhục."

Tuyết Ẩn nhìn bóng lưng Xà Cẩm Dương, chợt nhận ra bóng lưng đó rất cô đơn, khiến nàng dâng lên một cảm giác xúc động khó hiểu, không biết đó có phải là cảm xúc từ chính bản thân hay không.

Bởi vì từ lúc mẫu thân nàng bị cho là bắt gian tại giường, chưa từng có ai nói như vậy vì mẫu thân nàng, có nói thì cũng chỉ là kẻ hại.

Đã thế còn liên lụy đến tiểu cô nương vô tội này, lúc đó chỉ có Bưng Ngưng luôn một mực bên nàng, mà lúc này thì chỉ còn một người đứng bên cạnh nàng, chính là người cha nhất được kia.

Xà Hoàng Nhất hoảng sợ ngẩn đầu, chưa bao giờ nghĩ tới Xà Cẩm Dương lại bảo vệ cho tiện nhân kia đến vậy, nhưng hơi thở lạnh băng lúc này của hắn khiến ông ta không dám hó hé nửa lời.

"Nếu ai dám cựa cựa, cũng trục xuất khỏi gia phả luôn đi." Xà Cẩm Dương lạnh lùng nói, sau đó dịu dàng nói

với Tuyết Ẩn, "An nhi, đi thu dọn hành lý đi, chúng ta đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229

Chương 229: Mị nam bán thú, Phong Ly

Edit: Mavis Clay

"Xà Ngọc Kỳ, chỉ là một vị trí Hoàng Tử Phi mà thôi, cho dù người có là chính nữ, ta vẫn có thể hoãn mối hôn sự này lại, người tốt nhất là an phận cho ta, nếu không ta sẽ không tha cho người đâu." Xà Cẩm Dương phần nộ nói, mang theo Tuyết Ẩn rời đi.

Xà Ngọc Kỳ cùng Xà phu nhân khiếp sợ sự lạnh băng trong lời nói của Xà Cẩm Dương, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Khi thế vừa này thực đúng là khiêu khích, đánh sâu vào lòng bọn họ.

Đại diện Tông chủ đi tới cửa, từ trên cao nhìn xuống họ, ánh mắt đầy ngao ngán, "Các người vốn đừng nên chạm vào cái vảy ngược của hắn."

Ngay cả hắn tuy là đại ca còn không dám chạm vào cái vảy ngược đó của người Tam Đế này. Bọn họ lại dám đụng vào, thực đúng là tự chui đầu vào chỗ chết.

Hôm nay không xuống tay, có lẽ là để cơ hội này lại cho

Tuyết Ân, trong lòng Tam Đệ từ trước đến nay, người đó luôn chiếm vị trí quan trọng nhất.

Xà Giang đứng cạnh, gương mặt không cảm xúc âm u, không biết nghĩ cái gì.

"Cha." Xà Hoàng Nhất cầu cứu Xà Giang, họ của hắn bị trục xuất khỏi gia phả rồi, vậy thì chẳng phải là hắn sẽ trở thành người hầu của Xà gia sao?

"Cha cũng bất lực." Xà Giang thở dài.

Ngay cả Đại diện Tông chi còn không làm gì được, ông ta còn có thể làm gì? Sau này có thể cứu vãn được hay không, đành phải trông vào Xà Ngọc Kỳ rồi.

Sau này được gả cho Nhị Hoàng Tử, nếu như nàng ta được sủng ái, thì còn có thể thuyết phục được, nếu không sau này bọn họ có khi còn mất luôn vị trí chi thứ này.

Quả nhiên là hưng cùng nàng, vong cùng nàng, đôi mắt bạc kia. Chỉ hy vọng là bây giờ còn cứu được.

Sau khi rời khỏi Tổng phủ Xà gia, Tuyết Ân ở hẳn trong biệt viện Xà gia, mặc dù không phải là Đại Phủ của Xà gia, nhưng từ cảnh trí đến dụng cụ đều không thua kém Tổng Phủ Xà gia.

Còn mười ngày nữa là đến lễ cập kê của Tuyết Ân, cũng là ngày Tuyết Ân chuyển đi làm con thừa tự của Xà Cẩm Dương, vì thế nên biệt viện trông rất nhộn nhịp.

Đêm đen như vô tận, ánh trăng rơi xuống tia sáng nhu hòa, hai bóng người bay ra từ biệt viện Xà gia, tựa như những bóng ma.

"Ông chủ không theo sau sao?"

Xà Cẩm Dương nhìn bóng đen vừa rời đi, "Tùy nàng đi, nàng vui là được."

Tuy là không biết Ân nhi đang làm gì, nhưng hẳn tin nàng.

"Tuyệt Ân, vì sao biết rõ Ông chủ thấy, nàng vẫn ra ngoài vậy?" Ra khỏi biệt viện Xà gia không bao lâu, Mạnh Túc đề hỏi.

"Hắn sẽ không cản cũng không đi theo đâu." Tuyệt Ân nói, bởi vì nàng biết, nàng tin chắc người cha này sẽ luôn dõi theo mình, nên mới có thể ra ngoài.

Tốc độ hai người quý mị, đi đến Lam Sơn Trang, Triền Hồng nghe tin, sớm đã mang người tới cửa chờ sẵn.

Lần này mục đích đến là hỏi bán thú một chuyện, cho nên vừa nhìn thấy Triền Hồng liền hỏi, "Hắn đâu, còn ở đây không?"

Nếu bán thú đã khôi phục, thì Lam Sơn Trang hẳn sẽ không không chế được hắn, nhưng nàng có cảm giác là hắn sẽ không bỏ đi.

"Đã khá hơn rồi, nhưng vẫn còn ở đây thừa chủ tì."

Triền Hồng cũng bình nói.

trùng hợp, lại có dung mạo tương tự, khiến nàng không thể không hoài nghi lời hắn nói.

Phong Ly cũng biết bọn họ không tin, cứ theo cái cách bọn họ đối xử với hắn mấy ngày nay thì biết.

"Ta là Phong Ly, tộc trưởng tộc Bán Thú, từ nhỏ sinh ra và lớn lên trong tộc, hướng chỉ bán thú còn có một ưu điểm là không nói dối, nói vậy thì biết vậy đi." Mắt lam của Phong Ly chống lại mắt bạc của Tuyết Ẩn, hai con người đối lập nhau, tựa như đám mây giữa bầu trời xanh, trông rất đẹp mắt.

Tuyết Ẩn nhám nháp chén trà, "Nếu đã vậy thì sao còn ở lại?"

Đúng vậy, đây chính là nguyên nhân mà người thường muốn tới được Tộc Bán Thú, nếu có Bán Thú tương trợ, nó sẽ thần phục cả đời, hoặc là không mở miệng nói chuyện, hoặc phải nói ra lời nói thật tuyệt đối.

"Bởi vì người đã cứu ta, cho dù là mua bán, đây cũng là một ân huệ, Bán Thú chúng ta không thích thiếu nợ người khác." Ánh mắt Phong Ly tà mị, giọng nói nhẹ nhàng như lạnh lẽo.

"Vậy người tính báo đáp ta thế nào?" Tuyết Ẩn ngẩng đầu nhìn hắn, nàng cũng không phải là người có ân không báo.

"Đây là tín vật của tộc Bán Thú, chỉ cần người gặp nạn, tộc Bán Thú nhất định sẽ dốc toàn lực giúp người."

Phong Ly đưa cho Tuyết Ẩn một món đồ vô cùng tinh xảo.

Tuyết Ẩn mở tay ra nhìn, không khỏi nhủu mày, đây là một cái linh lung khắc hình người rắn, nữ tì này đẹp không sao tả xiết, cho dù đó chỉ là một bức điêu khắc. Đuôi rắn dài thướt tha, khiến cho người khác vô thức thấy kính sợ.

"Tộc trưởng đầu tiên của tộc Bán Thú?" Tuyết Ẩn mân mê bức điêu khắc trên linh lung, cảm nhận sự ôn hòa từ nó, tuy là đuôi rắn thân người, nhưng khuôn mặt được khắc vô cùng nhỏ nhắn và sống động, cứ như thể nó là vật sống.

"Xem ra người cũng có hiểu biết về tộc Bán Thú." Phong Ly nói, thiếu nữ trước mắt này, ngày sau sẽ còn gặp lại nhiều lần.

"Hậu huệ của tộc Bán Thú bây giờ hẳn không còn nhiều nhỉ?" Tuyết Ẩn ngẩng đầu, thần bí nhìn Phong Ly.

Nàng vẫn có một chút hiểu biết về tộc Bán Thú, Bán Thú có khả năng biết trước tương lai, đương nhiên Bán Thú cũng sợ chết, nhưng có những thứ không thể nói ra, họ sẽ không nói ra cái chết của mình.

Rất lâu trước đây, Bán Thú vẫn còn sinh hoạt dưới ánh nắng mặt trời, nhưng sau này thì không còn xuất hiện nhiều nữa, nếu có xuất hiện, thì tình trạng không chết thì cũng bị thương.

"Ha ha, tuổi còn nhỏ đã thông minh như vậy, thật đúng là khiến kẻ địch của người cảm thấy áp lực." Phong Ly

ngảng đầu nhìn Tuyết Ẩn, nếu không có linh hồn trong cơ thể này, người trước mặt sẽ như thế nào?

"Ta không phải là người tạo ân thì cần báo lại, nhưng nếu ngày nào đó ta không đến được tộc Bán Thú của người, thì giao dịch này giữa chúng ta vô nghĩa rồi." Tuyết Ẩn nói xong, cất linh lung vào nhẫn không gian.

Phong Ly nhấp nốt ngụm trà cuối, nụ cười vô cùng phong tình, "Người nhất định sẽ tới tộc Bán Thú."

Tuyết Ẩn nhíu mày, không thích câu nói khẳng định chắc nịch đó của hắn, cứ như thể mình đang bị nắm thóp vậy.

Phong Ly đứng lên, trước tới trước mặt Mạnh Tì Hề, cúi đầu nhìn nàng, khóe môi cong lên đẹp mắt, "Sư phụ người quả thực là rất giống ta, nhưng ta không phải hắn."

Manh Tì Hề ngược đầu nhìn hắn, ánh mắt khó tin và khiếp sợ, khuôn mặt đó, giọng nói đó rất giống với sư phụ, tại sao lại không phải?

"Bởi vì sư phụ người không hề giống như ta." Vừa dứt lời Phong Ly ấn xuống một nụ hôn lên môi Mạnh Tì Hề.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Mị Hậu: Triệu Hồi Sư Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).